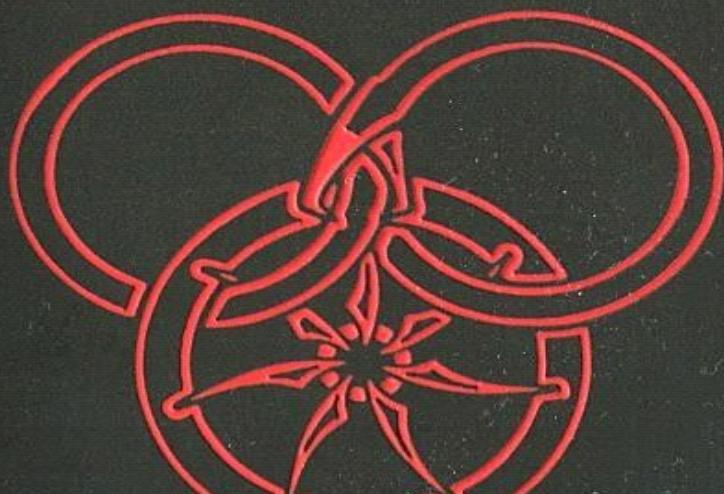


ROATA TIMPULUI  
CARTEA A ȘASEA



ROBERT  
JORDAN

SENIORUL  
HAOSULUI



Robert Jordan

# SENIORUL HAOSULUI

CICLUL  
**ROATA TIMPULUI**  
CARTEA A ȘASEA

Traducere:  
Darie Dorian Botezatu

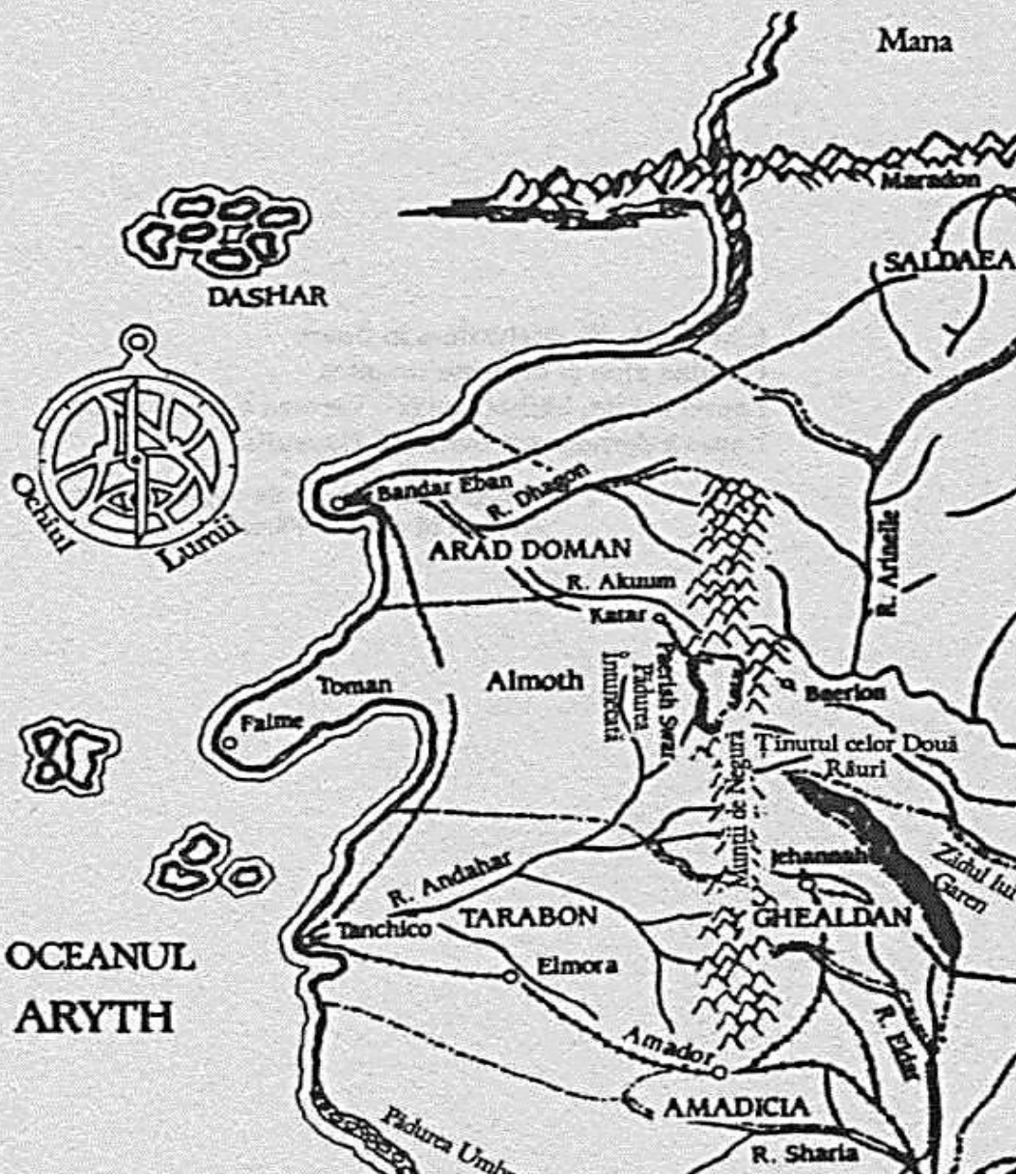


---

*Leii cântă, iar dealurile-s în floare  
Cu luna ziua și cu soare noaptea  
Femei orbite, bărbați surzi – vremea e a nebunilor  
Lasă să domnească Seniorul Haosului.*

---

— Versuri dintr-un joc de copii  
auzit în Avalon în a patra Vârstă.



Mana Pustiitoare

Shayol Ghul

Munții Dhoom

Ținuturile Pârjolite

Marā

Shol Arbela

Pasul lui Tarwin  
Fal Dara  
Fal Moran

Pasul Nian

Chachin  
KANDOR

ARAFEL

SHIENAR

R. Ivo

Dealurile Negre

R. Luan

Tar Valon

Piscul Dragonului

R. Haevin

R. Gaellin

Pajiștea Caralain

Pădurea Braem

ANDOR

Cei patru Regi

Caemlyn

R. Alguenya

Cairhien

Pasul Jangai

CAIRHIEN

Whitebridge

Arlingill

R. Storm

Lugard  
MURANDY

Dealurile Kintara  
Far Madding

R. Erinlin

R. Irallin

Haddon Mirk

Stedli Shang

ALTARA

Maredo

Tear

TEAR

# PROLOG

---

## Primul Mesaj

DEMANDRED PĂȘI PE PANTELE ABRUPTE ALE SHAYOL GHUL și poarta, gaură în țesătura realității, se stinse fulgerător. Deasupra, nori cenușii se rostogoleau ascunzând cerul, asemenea unei mări răsturnate și întunecate cu valuri zdrobindu-se de vârful ascuns al muntelui. Dedesubt, lumini stranii pulsau peste câmpia pustie, albastru și roșu stins, fără a reuși să împrăstie cețurile întunecate care le învăluiau sursa. Fulgerele urcau către nori în timp ce tunetele se rostogoleau încet pe cer. Deasupra pantei se înălța abur și fum din găuri împrăștiate peste tot, unele mici cât mîna unui om, altele suficient de mari cât să înghită zece bărbați.

În aceeași clipă eliberă Puterea, iar odată cu prospețimea dispărută se duse și acea ascuțime a simțurilor care făcea totul mai acut și mai clar. Absența **saidinului** îl lăsă gol pe dinăuntru, dar aici doar un nebun ar fi încercat să conducă Puterea. Și, în plus, aici numai un nebun ar fi vrut să vadă, să miroasă sau să simtă prea clar.

În timpul Vârstei Legendelor, cum i se spune acum, aici fusese o insulă idilică, înconjurată de o mare răcoroasă, iubită de admiratorii naturii. Acum, în pofida aburilor, era cumplit de frig; nu-și permise să îl simtă, dar instinctul îl făcu să își strângă pelerina de catifea căptușită cu blană. Respirația îi era încărcată

de un abur subțire, abia vizibil câteva clipe, înainte de a fi sorbită de aer. Câteva sute de mile la miazănoapte totul era de gheață, dar Thakan'dar era mereu la fel de uscat ca un deșert, deși mereu învăluit în iarnă.

Era acolo și un soi de apă, un pâraiaș de culoarea cernelii care se prelingea pe coasta stâncoasă, pe lângă o fierărie cu acoperiș cenușiu. De dinăuntru răsunau ciocane și cu fiecare izbitură o lumină albă fulgera prin ferestrele înguste. O femeie îmbrăcată în zdrențe se ghemuise deznădăjdută lângă zidul de piatră al fierăriei, strângând un bebeluș în brațe, în timp ce o fată slabă ca o trestie își îngropa fața în fusta ei. Fără îndoială, prizonieri capturați în vreun raid în Ținuturile de Hotar. Dar atât de puțini; cu siguranță Myrddraalii scrâșneau din dinți. Săbiile lor cedau după un timp și trebuiau înlocuite, chiar dacă raidurile în Ținuturile de Hotar fuseseră rare.

Apăru unul dintre fierari, o creatură care aducea cu un om, greoaie și înceată, cioplită parcă direct din munte. Fierarii nu erau cu adevărat vii; duși dincolo de Shayol Ghul ei se transformau în piatră, în pulbere. Dar nu erau cu adevărat fierari, nu făceau decât săbii. Cel din fața lui ținea cu o pereche de clești o sabie, deja călită, palidă precum lumina lunii. Viu sau nu, fierarul o scufundă cu grijă în pâraul întunecat. Orice urmă de viață din metal dispăru odată cu apa aceea. Când o scoase, era perfect neagră. Dar încă nu era gata. Fierarul intră și brusc o voce de om scoase un strigăt disperat.

— Nu! Nu! NU! țipă ascuțit, iar sunetul se stinse încetisor, fără să-și piardă intensitatea, ca și cum cel care țipase fusese aruncat la o distanță uriașă. Acum sabia era gata.

Din nou apăru un fierar – poate același, poate altul – și o ridică pe femeie în picioare. Femeia, bebelușul și fata începură să scâncească, iar cel mic fu smuls din brațele mamei și aruncat în ale fetei. Femeia găsi în final puterea unei umbre de rezistență. Plângând, îl lovi violent pe fierar. Acesta se sinchisi la fel de mult ca o piatră. Țipetele femeii încetară de îndată ce



ajunse înăuntru. Ciocanele își reîncepură bătăile, înecând sughițurile de plâns ale copiilor.

O sabie terminată, una pe care o făceau acum și mai urmau încă două. Demandred nu mai văzuse niciodată mai puțin de cincizeci de prizonieri așteptând să-și dăruiască seva vieții Marelui Senior al întunericului. Da, cu siguranță Myrddraalii scrâșneau din dinți.

— Tu pierzi vremea când ești chemat de Marele Senior?

Vocea părea o piele putredă care se sfarmă.

Demandred se întoarse încet – cum îndrăznea un Pierit să i se adreseze pe tonul acela? dar vorbele de ocară i se stinseră pe buze. Nu-l oprise privirea fără de ochi a feței cleios-palide. Căutătura Myrddraalului stârnea frica în orice om, dar el își smulsese frica din piept cu mult timp în urmă. Îl oprise mai degrabă însăși creatura cea neagră. Fiecare Myrddraal avea înălțimea unui bărbat înalt, o iscusită imitație de om, toți la fel, de parcă ar fi fost croiți după aceeași matriță. Cel din fața lui îl depășea în înălțime și cu capul, și cu umerii.

— Te voi duce la Marele Senior, spuse Myrddraalul. Sunt Shaidar Haran.

Se întoarse și începu să urce muntele cu mișcări la fel de fluide ca ale unui șarpe. Pelerina de culoarea cernelii atârna nefiresc de nemișcată, fără să facă măcar o singură cută.

Demandred ezită înainte să îl urmeze. Pieriții aveau nume în limba pocită a trolocilor. „Shaidar Haran” venea din ceea ce oamenii numeau acum Limba Străveche. Însemna „Mâna întunericului”. Altă surpriză, iar lui Demandred nu-i plăceau surprizele, mai ales în Shayol Ghul.

Intrarea în munte se făcea prin una dintre gropile răzlețe, din care nu ieșeau nici aburi, nici fum. Avea o deschizătură suficient de mare cât să treacă deodată doi bărbați, iar Myrddraalul continuă să deschidă drumul. Acesta se înclină aproape imediat, cu planșeul tunelului la fel de uzat ca o gresie lustruită. Pe măsură ce coborau, frigul dispărea, înlocuit încetul cu încetul de

căldură, Demandred mereu în urma spatelui lat al lui Shaidar Haran. Demandred era conștient de căldura tot mai mare, dar nu se lăsă atins de ea. O lumină palidă radia din piatră, umplând tunelul, mai puternică decât veșnicul crepuscul de afară. Țepușe zimțate țâșneau din tavan, dinți de piatră gata să muște, dinții Marelui Senior gata să-i sfâșie pe necredincioși sau pe trădători. Nu foarte firesc, desigur, dar eficient.

Brusc își dădu seama de ceva. De fiecare dată când făcuse acest drum, acei dinți aproape că îi atinseseră creștetul capului. Acum erau deasupra Myrddraalului cu peste două palme.

Asta îl surprinse. Nu că s-ar fi modificat înălțimea tavanului - straniul era la el acasă în locul ăsta ci spațiul suplimentar pe care îl primise Myrddraalul. Marele Senior oferea daruri atât Myrddraalilor, cât și oamenilor. Spațiul suplimentar era un lucru de care trebuia să-și amintească.

Tunelul se lărgi brusc într-o platformă cocoțată deasupra unui lac de piatră topită, roșu pătat cu negru, deasupra căruia dansau flăcări înalte cât un stat de om, stingându-se și apoi ridicându-se din nou. Nu exista acoperiș, doar o gaură uriașă care străpungea muntele spre un cer ce nu era al Thakan'darului. Prin comparație cu el, cerul Thakan'darului părea normal, cu nori striați sălbatic, împinși parcă de cele mai puternice vânturi care măturaseră vreodată lumea. Oamenii numeau locul ăsta Puțul Osândelor, și puțini știau cu adevărat cât de bine i se potrivea numele.

Chiar după toate vizitele sale, prima făcută în urmă cu mai bine de trei mii de ani, Demandred se simțea uluit. Aici putea simți Puțul, gaura sfredelită cu atât de mult timp în urmă, în locul în care Marele Senior zăcea prizonier încă din momentul Creației. Aici se simțea înconjurat de prezența Marelui Senior. Fizic vorbind, locul acesta nu era mai apropiat de Puț decât oricare altul din lume, dar aici Pânza se subția, lăsându-l să se facă simțit.

Demandred aproape zâmbi, și era cea mai reușită încercare de zâmbet pe care o avu vreodată. Ce proști erau cei care încercau să se opună Marelui Senior! Sigur, Puțul era în continuare blocat, deși ceva mai puțin decât atunci când se trezise din somnul cel lung și evadase din propria închisoare în el. Blocat, dar mai mare decât fusese când se trezise. Încă nu la fel de larg ca atunci când fusese aruncat în el de semenii lui, la sfârșitul Războiului Puterii, dar la fiecare vizită îl găsea puțin mai larg. În curând blocajul avea să dispară cu totul și Marele Senior se va ridica deasupra lumii. În curând va veni Ziua Reîntoarcerii. Iar el va stăpâni lumea pentru totdeauna. Sub Marele Senior, desigur. Împreună cu cei Numiți care vor supraviețui, desigur.

— Poți să pleci acum, Pieritule.

Nu voia ca ființa de lângă el să vadă cum e covârșit de extaz. Extaz și durere.

Shaidar Haram nu se mișcă.

Demandred deschise gura și o voce îi explodează în creier.

DEMANDRED.

Să o numești voce e ca și cum ai numi un munte pietricică. Aproape că îi zdrobi interiorul craniului. Îl umplu de extaz. Se prăbuși în genunchi. Myrddraalul rămase privind impasibil, dar numai o mică parte din el mai putea observa creatura aceea de lângă el, cu vocea inundându-i creierul.

DEMANDRED. CE MAI E PRIN LUMEA ASTA?

Niciodată nu fusese sigur cât de mult știa Marele Senior din ce se întâmpla în lume. Fusese surprins și de ignoranța, dar și de cunoașterea sa. Dar nu avea niciun dubiu despre ce voia să audă Marele Senior.

— Rahvin e mort, Mare Senior. Ieri, spuse și simți durere. Euforia prea puternică se transforma cu repeziciune în durere. Brațele și picioarele îi erau cuprinse de spasme. Transpira acum.

— Lanfear a dispărut fără urmă, la fel ca Asmodean. Și Graendal spune că Moghedien nu a venit să o întâlnească, așa

cum se înțeleseră. Asta tot ieri a fost, Mare Stăpân. Nu cred în coincidențe.

CEI NUMIȚI SE ÎMPUȚINEAZĂ, DEMANDRED. CEI SLABI CAD. CEI CARE MĂ TRĂDEAZĂ VOR MURI MOARTEA CEA DE PE URMĂ. ASMODEAN, ZDROBIT DE PROPRIA SLĂBICIUNE. RAHVIN, UCIS ÎN FLOAREA PUTERILOR SALE. M-A SLUJIT BINE, DAR NICI MĂCAR EU NU ÎL POT SALVA DE FOCUL-RĂULUI. NICI MĂCAR EU NU POT PĂȘI ÎN AFARA TIMPULUI. Pentru o clipă, o clipă doar, o furie cumplită răzbătu din voce, poate era frustrare? FĂCUT DE VECHIUL MEU DUȘMAN, CEL NUMIT DRAGON. AI DEZLĂNȚUI TU FOCUL-RĂULUI ÎN SLUJBA MEA, DEMANDRED?

Demandred ezită. O picătură de sudoare îi alunecă ușor cale de două degete pe obraz; i se păru că durează un ceas. Pe vremea Războiului Puterii, timp de un an, ambele tabere folosiseră focul-răului. Până când au înțeles consecințele. Fără înțelegeri sau armistiții – nu existase niciodată vreun armistițiu, așa cum nu existase nici milă – fiecare tabără a încetat să-l folosească, pur și simplu. În acel an orașe întregi dispăruseră în focul-răului, sute de mii de fire smulse din Pânză; realitatea însăși aproape că se destrămase, pământul și universul gata să fie evaporate ca o ceață. Dacă focul-răului va fi din nou dezlănțuit, poate că nu avea să mai existe o lume de stăpânit.

Și mai era ceva ce-l neliniștea. Marele Senior știa deja cum murise Rahvin. Și părea să știe mai multe despre Asmodean decât știa el însuși.

— Poruncește, Mare Senior, și mă voi supune.

Poate că mușchii săi tresăreau spasmodic, dar vocea îi era sigură și stăpânită. Genunchii începeau să aibă pustule făcute de fierbințeala pietrei, dar parcă ar fi fost carnea altcuiva.

AȘA VEI FACE.

— Mare Senior, Dragonul poate fi distrus.

Un mort nu ar putea dezlănțui din nou focul-răului și poate Marele Senior nu ar mai găsi necesar să folosească așa ceva.

— Este ignorant și slab, împărțindu-și atenția în zeci de direcții deodată. Rahvin a fost un orgolios prostănac. Eu...

VREI SĂ FII NAE'BLIS?

Vocea lui Demandred îngheță. Nae'blis. Cel doar o treaptă sub Marele Senior, stăpânindu-i pe ceilalți.

— Vreau doar să te slujesc, Mare Senior, orișicum voi putea. Nae'blis.

ATUNCI ASCULTĂ ȘI SLUJEȘTE. ASCULTĂ CINE VA MURI ȘI CINE VA TRĂI.

Demandred țipă când vocea îl zdrobi iarăși. Lacrimi de fericire i se scurgeau pe față.

Nemișcat, Myrddraalul îl privea.

— Nu vă mai fâțâiți, zise Nynaeve, aruncându-și morocănoasă cosița lungă peste umeri. Chestia asta nu o să funcționeze dacă vă tot mișcați ca niște copii cu mâncărimi.

Niciuna dintre femeile așezate de partea cealaltă a mesei subrede nu părea să fie mai în vârstă decât ea, deși erau cu cel puțin douăzeci de ani, și niciuna nu se fâțâia cu adevărat, dar căldura o făcea pe Nynaeve irascibilă. I se părea că nu este aer în încăperea mică și fără ferestre. Era acoperită de broboane de sudoare; pielea celorlalte era uscată și nu păreau a suferi de căldură. Leane, într-o rochie domani dintr-o mătase albastră prea transparentă, abia ridică din umeri; se părea că femeia înaltă, cu pielea arămie, avea o rezervă infinită de răbdare. De obicei. Siuan, frumoasă și voinică, arareori dacă avea vreun strop.

Siuan mormăi și își aranjă iritată fusta; de obicei se îmbrăca destul de simplu, dar în ziua aceea purta veșminte fine de in, galbene, brodate cu un model tairenian în jurul liniei gâtului, a cărei croială cobora neobișnuit de jos. Ochii ei albaștri erau la fel de reci ca apa adâncă a unei fântâni. Rece ca apa adâncă a unei fântâni ar fi fost pe de-a-ntregul, dacă vremea nu ar fi luat-o razna. Poate că își schimbase rochia, dar ochii îi erau la fel.

— Oricum nu o să meargă, izbucni.

Până și felul ei de a vorbi era neschimbat.

— Nu poți să reperi o gaură când toată barca a ars. Mă rog, e o pierdere de timp, dar am promis, așa că dă-i drumul. Leane și cu mine avem treabă. Cele două comandau rețeaua de ochi-și-urechi în Salidar pentru Aes Sedai, agenții care trimiteau rapoarte sau doar zvonuri despre ce se mai întâmpla în lume.

Nynaeve își netezi rochia ca să se mai liniștească. Era din lână simplă, albă, cu șapte benzi de culoare, câte una pentru fiecare Ajah. O rochie de Aleasă. O enerva mai mult decât își imaginase vreodată. Mai bine ar fi purtat mătasea verde pe care o pusese deoparte. Era gata să admită gustul dobândit pentru haine fine, măcar în particular, dar alesese acea rochie doar pentru confort, era subțire și ușoară, nu fiindcă verdele ar fi fost una dintre culorile preferate ale lui Lan. Chiar deloc. Visuri din cel mai prost soi. O Aleasă care ar fi purtat orice altceva decât albul cu dungi învâța repede că era cu mult sub Aes Sedai. Își scoase toate astea din cap cu fermitate. Nu era acolo să se agite pentru niște nimicuri. Îi mai plăcea și albastrul. Nu!

Le sondă delicat cu Puterea, mai întâi pe Siuan, apoi pe Leane. Într-un fel, nu conducea deloc. Nu putea să conducă niciun pic dacă nu era nervoasă, nici măcar nu putea simți Adevăratul Izvor. Dar, până la urmă, se ajungea la același lucru. Filamente subțiri de *saidar*, jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, țesute de ea, treceau prin cele două femei. Doar că nu proveneau de la ea.

Pe încheietura mâinii stângi Nynaeve purta o brățară subțire, o simplă bandă segmentată de argint. Aproape în întregime argint, în orice caz, și încă unul dintr-o sursă specială, deși nu se vedea. Era singura bijuterie pe care o purta, alături de inelul cu Marele Șarpe. Alesele nu erau deloc încurajate să poarte bijuterii. Dimpotrivă. Un colier din același set era purtat de o a patra femeie, care stătea cu mâinile strânse în poală pe un scaun lângă peretele tencuit în grabă. Înfofolită într-o lână

țărănească, maronie și grosolană, nu transpirase nici măcar o picătură. Nu își clintise niciun mușchi, dar ochii ei negri priveau cu atenție totul. Era înconjurată de *saidar*, dar Nynaeve era cea care conducea. Brățara și colierul creau o legătură între ele, tot la fel cum Aes Sedai puteau să se lege între ele pentru a-și combina puterea. Era ceva legat de existența unor „matrițe absolute identice”, începuse odată Elayne să o lămurească, după care explicația devenise de neînțeles. Nynaeve o suspecta pe Elayne că nu înțelegea de fapt nici jumătate din cât pretindea. Cât despre ea însăși, Nynaeve nu înțelegea deloc, dar putea simți fiecare emoție a celeilalte femei, o simțea pe cealaltă pe de-a-ntregul, într-un colț al minții, și putea controla tot *saidarul* pe care îl avea cealaltă femeie. Se gândea uneori că ar fi fost mai bine ca femeia de pe scaun să fie moartă. Mai simplu, cu siguranță. Mai curat.

— Este ceva rupt sau tăiat, șopti Nynaeve ștergându-și distrată sudoarea de pe față.

Era o senzație vagă, abia simțită, dar era pentru prima dată când simțea ceva mai mult decât golul. Poate că erau doar imaginația și dorința ei disperată de a găsi ceva, orice.

— Retezare, spuse femeia de pe scaun. Așa se cheamă, ceea ce se numește ferecare pentru femei și liniștire pentru bărbați.

Trei capete se întoarseră către ea; trei perechi de ochi o fixau cu furie. Siuan și Leane fuseseră Aes Sedai până când au fost ferecate în timpul loviturii de palat de la Turnul Alb, în urma căreia Elaida a ajuns pe Tronul Amyrlin. Ferecare. Un cuvânt care îți dădea frisoane. Să nu mai poți conduce niciodată. Dar să îți amintești mereu și să știi ce ai pierdut. Să simți mereu Adevăratul Izvor, dar să nu-l mai poți atinge niciodată. Ferecarea nu putea fi Tămăduită, la fel cum nici moartea nu putea fi. Asta credea toată lumea, dar Nynaeve era de părere că Puterea ar trebui să poată Tămădui absolut orice, mai puțin moartea.

— Dacă ai ceva util de spus, Marigan, zise cu răceală, atunci spune. Dacă nu, taci.

Marigan se crispă, cu spatele la perete, cu ochii sclipind fixați pe Nynaeeve. Frică și ură se scurgeau din brățară, dar mereu se întâmpla asta, într-o măsură mai mare sau mai mică. Captivii arareori îi iubesc pe cei ce i-au luat prizonieri, mai ales – poate în special – dacă știi că își merită captivitatea sau chiar mai rău. Problema era ca și Marigan spunea același lucru, că retezarea, ferecarea, nu putea fi Tămăduită. Oh, pretindea că în Vremea Legendelor orice se putea vindeca, cu excepția morții, și că ceea ce Ajah Galbenă numea acum Tămăduire atunci ar fi fost doar o chestie rudimentară făcută în grabă pe câmpul de luptă. Dar încearcă să scoți de la ea amănunte sau măcar o aluzie la cum se făcea, și nu o să primești niciun răspuns. Marigan știa la fel de multe despre Tămăduire pe cât știa Nynaeeve despre meseria fierarilor, adicătelea că pui o bucată de metal în cărbuni încinși și o lovești cu un ciocan. Cu siguranță, nu suficient cât să faci potcoave. Sau să Tămăduiești mai mult de o vânătaie.

Răsucindu-se în scaun, Nynaeeve le studie pe Siuan și pe Leane. În zile ca aceea le smulgea de la munca lor și încă nu aflase nimic. Brusc își dădu seama că învățea brățara la încheietură. Indiferent de cât avea de profitat, ura să fie legată de femeia aceea. Intimitatea îi făcea pielea ca de găină. „Măcar poate voi afla ceva, își zise. Și nu pot să ratez mai rău ca până acum.”

Desfăcu brățara cu grijă – mecanismul era imposibil de găsit dacă nu știai cum – și o întinse lui Siuan.

— Pune-ți asta.

Era amar să nu mai simtă Puterea, dar era un lucru care trebuia făcut. Și să piardă valurile acelea de emoție era ca și cum ar fi făcut o baie. Ochii lui Marigan urmau ca hipnotizați bucata subțire de argint.

— De ce? întrebă Siuan. Mi-ai spus ca funcționează doar dacă...



— Pune-ți-o, și gata, Siuan!

Siuan îi aruncă preț de o clipă o privire plină de încăpățânare – pe Lumină, dar încăpățânată mai era femeia asta – înainte de a închide brățara pe încheietura mâinii. Imediat fața îi fu scăldată de o expresie de mirare, apoi privi către Marigan mijindu-și ochii.

— Ne urăște, dar știam deja asta. Și simte frică și... șoc. Nu i se clintește nimic pe față, dar e șocată până în vârful degetelor. Nu cred că își imaginase că eu aș putea folosi chestia asta.

Marigan se mișcă neliniștită. Până acum doar două dintre cele care știau despre ea puteau folosi brățara. Patru însemna mai multe șanse de a fi luată la întrebări. În aparență, colabora pe deplin, dar cât de multe ascundea? Cât de multe putea, Nynaeve era sigură de asta.

— Nu pot, zise Siuan clătînând din cap. Ar trebui să fiu în stare să ating Izvorul prin ea, nu-i așa? Ei bine, nu pot. Mai întâi o să văd cum urcă porcul în copac. Am fost ferecată, și cu asta basta. Cum îmi dau chestia asta jos?

Nynaeve își puse mâna cu delicatețe peste brățara de la încheietura lui Siuan.

— Nu înțelegi? Brățara nu poate funcționa pentru o femeie care nu poate conduce, așa cum nu poate funcționa nici colierul. Dacă îl pun unei bucătărese, nu va fi decât o bijuterie drăguță, și-atât.

— Bucătăreasă, nebucătăreasă, spuse Siuan monoton, nu pot să conduc. Am fost ferecată.

— Dar este aici ceva ce poate fi Tămăduit, insistă Nynaeve, altfel nu ai putea simți nimic prin brățară.

Siuan își smulse mâna și întinse încheietura.

— Dă-o jos!

Clătînându-și capul, Nynaeve se supuse. Câteodată Siuan putea fi la fel de încăpățânată ca un bărbat!

Când întinse brățara către Leane, femeia domani își ridică cu nerăbdare încheietura mâinii. Leane pretindea că e la fel de

afectată ca Siuan de ferecare – cât pretindea și Siuan dar nu reușea întotdeauna. Se spune că singurul mod de a supraviețui ferecării e să îți găsești ceva cu care să îți umpli viața, să umpli golul lăsat de Putere. Pentru Siuan și Leane acel ceva era să conducă rețeaua de agenți și, mai important, să încerce să le convingă pe Aes Sedai să-l sprijine pe Rand al'Thor ca Dragonul Renăscut, fără ca Aes Sedai să afle ce făceau. Întrebarea era dacă le era suficient sau nu. Amărăciunea de pe fața lui Siuan și plăcerea lui Leane când brățara i se închisese pe mână îi spuneau că poate nimic nu va fi suficient vreodată.

— Oh, da. Leane avea un fel de a vorbi vioi, repezit. Atunci când nu vorbea cu bărbatii, în orice caz; era până la urmă domani și în ultima vreme recupera vremea pierdută în Turn.

— Da, realmente e șocată, nu-i așa? începe să se controleze, totuși. Pentru câteva clipe stătu în tăcere, cântărind-o pe femeia de pe scaun. Marigan se uita la ea cu precauție. Într-un final, Leane ridică din umeri.

— Nici eu nu pot atinge Izvorul. Și am încercat să o fac să simtă o pișcătură de purice pe gleznă. Dacă ar fi mers, ar fi trebuit să se manifeste cumva.

Ăsta era celălalt truc al brățării. O puteai face pe femeia care purta colierul să simtă senzații fizice. Doar senzațiile – nu rămâneau urme fizice, nu se produceau răni reale –, dar senzațiile unei biciuiri zdrene sau două o convinseseră pe Marigan că soluția cea mai bună era să colaboreze. Asta, dar și alternativa: un proces rapid, urmat de execuție.

În ciuda eșecului, Leane urmări cu atenție cum Nynaeve îi desface brățara și și-o strânge la încheietură. Părea că măcar ea nu renunțase total la speranța de a conduce într-o bună zi.

Era minunat să recâștigi Puterea. Nu la fel de minunat ca a se deschide ea însăși *saidarului*, să se umple de el, dar chiar și să-l atingă prin intermediul celeilalte femei era ca și cum și-ar fi dublat viața care îi curgea prin vene. Să ții *saidarul* înlăuntrul tău însemna să vrei să râzi și să dansezi cu bucurie pură.

Presupunea că într-o zi s-ar putea obișnui cu asta. Femeile Aes Sedai trebuiau să se obișnuiască. Era un preț mic de plătit să fie legată de Marigan, dacă punea asta în balanță.

— Acum, că știm că e o șansă, spuse, cred că...

Ușa zbură izbită de perete, iar Nynaeve se ridică în picioare, înainte să-și dea seama ce face. Nu se gândi nicio clipă să folosească Puterea; ar fi țipat dacă nu s-ar fi simțit gâtuită. Nu era singura, dar aproape că nu observă că și Siuan, și Leane săriseră în picioare. Cascadele de teamă revărsate prin brățară păreau un ecou al fricii ei.

Tânăra femeie care trânti ușa șubredă în spatele ei nu remarcă agitația pe care o stârnise. Înaltă și dreaptă în rochia albă cu dungi de Aleasă, cu șuvițe aurii care i se cuibăreau pe umeri, era în culmea furiei. Dar, chiar și cu trăsăturile încleștate de furie, picurând sudoare, reușea cumva să pară frumoasă; era un talent al lui Elayne.

— Știți ce fac ele? Trimit o solie la... la Caemlyn! Și refuză să mă lase să merg! Sheriam mi-a *interzis* să mai aduc vorba de asta. Mi-a interzis chiar să *vorbesc* despre asta!

— Tu nu bați niciodată la ușă, Elayne? Îndreptându-și scaunul, Nynaeve se așează. Am crezut că *ești* Sheriam.

Numai gândul de a fi descoperită o golise pe dinăuntru.

Spre cinstea ei, Elayne roși și își ceru scuze imediat. Apoi strică efectul, adăugând:

— Dar nu văd de ce v-ați speriat ca niște găște. Birgitte e încă afară și *știi* că te-ar fi avertizat dacă s-ar fi apropiat altcineva. Nynaeve, *trebuie* să mă lase să plec!

— Ba nu *trebuie* să te lase să faci asta, spuse Siuan morocănoasă.

Ea și Leane se așezaseră la loc. Siuan era dreaptă ca de obicei, dar Leane ședea adusă de spate, la fel de șubredă ca genunchii lui Nynaeve. Marigan se sprijinea de perete, respirând greu, cu ochii închiși și mâinile apăsate pe tencuială. Prin brățară alternau ușurarea și groaza cumplită.

— Dar...

Siuan nu-i mai permise Elaynei niciun cuvânt.

— Crezi că Sheriam sau oricare din ele ar lăsa-o pe Domnița-Moștenitoare a Andorului să cadă în mâinile Dragonului Renăscut? Acum, că mama ta a murit...

— Nu cred asta! răbufni Elayne.

— Nu crezi că Rand a ucis-o, continuă Siuan neabătută, și asta e ceva diferit. Nici eu nu cred. Dar, dacă Morgase ar fi fost în viață, ar fi ieșit la iveală și l-ar fi recunoscut ca Dragonul Renăscut. Sau, dacă l-ar fi crezut un fals Dragon, în pofida dovezilor, ar fi organizat rezistența. Niciunul dintre ochii-și-urechile mele nu a prins măcar un zvon, nici despre una, nici despre cealaltă. Și nu doar în Andor, nici aici în Altara și nici în Murandy.

— Ba da, reuși să intervină Elayne, la apus e revoltă.

— Împotriva lui Morgase. Împotrivă. Și asta dacă nu e doar un zvon. Vocea lui Siuan era la fel de plată ca o scândură. Mama ta e moartă, fetiță. Mai bine accepti asta și o jelești.

Elayne își ridică bărbia, un obicei foarte enervant; era imaginea unei aroganțe de gheață, deși mulți bărbați o găseau atrăgătoare, dintr-un motiv sau altul.

— Te plângi mereu de cât de mult timp îți ia să-ți contactezi agenții, spuse rece, dar las la o parte dacă ai auzit sau nu tot ceea ce ar fi trebuit să auzi. Fie că mama e moartă, fie că nu, locul *meu* este în Caemlyn acum. Eu *sunt* Domnița-Moștenitoare.

Siuan pufni zgomotos, făcând-o pe Nynaeve să tresară.

— Ai fost Aleasă suficient de mult timp încât să înțelegi cum stau lucrurile.

Nimeni nu arătase un potențial mai mare ca Elayne în ultimii o mie de ani. Totuși, nu la fel de mult ca Nynaeve, dacă aceasta ar fi reușit vreodată să-și controleze abilitatea de a conduce, însă suficient de mult ca să facă ochii oricărei Aes Sedai să se lumineze de speranță. Elayne își încreți nasul - știa foarte bine

că, și dacă deja ar fi fost pe Tronul Leului, Aes Sedai tot ar fi luat-o să o antreneze, fie cerându-i asta, fie îndesând-o într-un butoi, dacă nu se putea altfel – și deschise gura pentru a spune ceva, dar Siuan nu se opri.

— E drept, nu le-ar deranja să te urci pe tron și, cu cât mai devreme, cu atât mai bine; de prea mult timp nu a mai fost o regină Aes Sedai pe față. Dar nu o să-ți permită asta până când nu vei fi o soră cu drepturi depline și, chiar și atunci, tocmai fiindcă *ești* Domnița-Moștenitoare și vei fi regină într-o bună zi, nu o să te lase să te apropii de afurisitul de Dragon Renăscut până nu vor ști precis cât de mult se pot încrede în el. Mai ales cu... *amnistia* asta a lui.

Gura i se strâmbă amar pronunțând cuvântul, iar Leane făcu o grimasă.

Nynaeve își simți și ea limba încleștată. Fusesse crescută cu teamă față de orice bărbat care ar fi putut să conducă, fiindcă al căror destin era să înnebunească și să aducă cu ei teroarea înainte de a fi uciși în mod oribil de jumătatea masculină pătată de Umbră a Adevăratului Izvor. Dar Rand, pe care îl văzuse crescând, era Dragonul Renăscut, și se născuse atât pentru a profeti că Ultima Bătălie se apropie, cât și pentru a-l înfrunța în acea luptă pe Cel întunecat. Dragonul Renăscut; ultima șansă a umanității, un bărbat care putea să conducă. Și, mai rău, existau rapoarte că încearcă să-i adune și pe alții ca el. Desigur, nu puteau fi prea mulți. Orice Aes Sedai ar fi vânat un astfel de om – iar Ajah Roșie aproape că nu făcea nimic altceva –, dar găseau mult mai puțini ca altădată, dacă era să dai crezare arhivelor.

Cu toate astea, Elayne nu era pregătită să renunțe. Avea o calitate admirabilă: nu renunța nici dacă avea capul pe butuc, iar toporul călăului deasupra sa. Stătea acolo cu fruntea sus, privind-o fix în ochi pe Siuan, lucru pe care Nynaeve îl găsea adesea destul de greu de făcut.

— Sunt două motive limpezi pentru care ar trebui să merg. Primul, indiferent de ce s-a întâmplat cu mama, ea *este* dispărută și, în calitate de Domniță-Moștenitoare pot să liniștesc poporul și să-l asigur că succesiunea e garantată. Al doilea, pot să mă apropiu de Rand, are încredere în mine. Aș fi mult mai potrivită decât oricare alta aleasă de Divan.

Aes Sedai își aleseseră în Salidar propriul Divan, un Divan-în-exil cum s-ar zice. Ar fi trebuit să mediteze la cine urma să fie noua înscăunată Amyrlin, una de drept, care să dispute pretențiile Elaidei la titlu și la Turn, dar Nynaeve nu prea vedea multe semne că așa ar sta lucrurile.

— Ce drăguț din partea ta să te sacrifici, fetiță, spuse Leane sec.

Expresia lui Elayne nu se schimbă, dar se înroși până în vârful urechilor; puțini dintre cei care nu erau de față știau, și nicio Aes Sedai, dar Nynaeve nu se îndoia că primul lucru pe care l-ar fi făcut Elayne în Caemlyn ar fi fost să rămână singură cu Rand și să-l sufoce în sărutări.

— Cu mama ta... *dispărută*... dacă Rand al'Thor te are și pe tine, și Caemlynul, are tot Andorul, iar Divanul nu o să-l lase să aibă nicio bucățică în plus din Andor sau din orice alt loc dacă poate face ceva în privința asta. Are în buzunar Tearul și Cairhienul și se pare că și neamul Aiel. Pune la socoteală Andorul și Murandy, iar Altara, cu noi aici, cade la primul lui strănut. Devine prea puternic, prea repede. Poate decide că nu are nevoie de noi. Și, cu Moiraine moartă, nu mai avem pe nimeni lângă el în care să putem avea încredere.

Cuvintele o făcură pe Nynaeve să tresară. Moiraine era Aes Sedai care îi adusese pe ea și pe Rand din Ținutul celor Două Râuri, schimbându-le viața. Pe ea și pe Rand și pe Egwene și pe Mat și pe Perrin. Atât de mult timp dorise să o facă să plătească pentru ce le făcuse, încât la moartea ei simțise că pierde o parte din ea însăși. Dar Moiraine murise în Cairhien, luând-o pe Lanfear cu ea; devenea cu repeziciune o legendă printre Aes

Sedai, singura care reușise să ucidă vreodată unul dintre Rătăciți; ba chiar doi. Singurul lucru bun pe care Nynaeve îl putea găsi în povestea asta era că Lan nu mai era Străjerul lui Moiraine. Asta dacă îl va regăsi vreodată.

Siuan continuă imediat după ce se opri Leane:

— Nu ne putem permite să lăsăm băiatul să facă ce îi trece prin cap, fără niciun fel de îndrumare. Cine știe ce ar putea face? Da, da, știu că ești gata să îi iei apărarea, dar nu vreau să aud. Încerc să țin în echilibru o știucă vie pe nas, fetiță. Înainte să ne accepte, nu putem să-l lăsăm să devină prea puternic, dar nici nu îndrăznim să-l ținem în loc prea mult. Și încerc să mențin convingerea lui Sheriam și a celorlalte că *trebuie* să-l ajute, și asta în condițiile în care jumătate de Divan nici nu vrea să aibă de-a face cu el, iar cealaltă jumătate nutrește convingerea ascunsă că ar trebui liniștit, Dragon Renăscut sau nu. În orice caz, indiferent de argumente, îți sugerez să ții cont de Sheriam. Nu o să schimbi părerea nimănui, iar Tiana nu are suficiente novice la îndemână încât să fie îndeajuns de ocupată.

O umbră de mânie se strecură pe fața lui Elayne. Tiana Nossele, o soră Cenușie, era în Salidar Mai-Mare peste novice. O Aleasă trebuia să întreacă măsura cu mult mai mult decât o novice ca să fie trimisă la Tiana, dar, în aceeași măsură, vizita era cu atât mai rușinoasă și mai dureroasă. Și, dacă Tiana arăta foarte puțină milă față de o novice, avea totuși un strop; considera însă că o Aleasă ar trebui să știe mai bine cum stau lucrurile și se asigură că și aceasta era convinsă de același lucru înainte de a pleca din văgăuna ei minusculă.

Nynaeve o tot urmărise pe Siuan și acum o întrebare îi răsări în minte:

— Tu știai de treaba asta cu... solia... sau ce-o fi, nu-i așa? Voi două sușotiți toată ziua cu Sheriam și grupulețul ei.

Divanul deținea toată așa-zisa autoritate până când era aleasă o nouă înscăunată Amyrlin, dar controlul efectiv era

deținut de Sheriam și de o mână de alte Aes Sedai care organizaseră venirea aici.

— Câte Aes Sedai trimit, Siuan?

Elayne își pierdu respirația; evident nu se gândise la așa ceva. Asta demonstra cât de supărată era. În mod normal prindea o sumedenie de nuanțe care îi scăpau lui Nynaeve.

Siuan nu negă. De când fusese ferecată, putea minți ca un negustor de lână, dar și când se hotăra să spună adevărul, era ca o palmă dată peste față.

— Nouă. „Suficient cât să facă cinste Dragonului Renăscut – prostii, o solie către un rege arareori avea mai mult de trei dar nu suficient de multe cât să îl sperie.” Asta dacă a învățat suficient de multe cât să fie speriat.

— Sper că a învățat suficient de mult cât să fie, spuse Elaine rece, altfel cele nouă vor fi cu opt în plus.

Treisprezece era un număr periculos. Rand era puternic, poate la fel de puternic ca oricare altul de la Frângerea Lumii, dar treisprezece Aes Sedai legate îl puteau copleși, despărți de *saidin* și lua prizonier. Treisprezece era numărul desemnat când un bărbat era liniștit, iar Nynaeve începuse să creadă că misiunea era ceva mai mult decât părea. Aes Sedai făceau o groază de lucruri doar pentru că le făcuseră întotdeauna.

Zâmbetul lui Siuan nu era câtuși de puțin plăcut.

— Mă întreb de ce nimănui altcuiva nu i-a trecut asta prin cap? Gândește, fetiță! Sheriam știe, la fel și Consiliul. La început, doar una se va apropia de el, și apoi nu mai multe decât va dori el. Dar va ști că vin nouă și cu siguranță cineva îi va spune ce onoare i se face.

— Înțeleg, spuse Elayne cu voce stinsă, trebuia să știu că una dintre voi se va gândi la asta. Îmi pare rău.

Acesta era alt lucru bun la ea. Putea fi la fel de încăpățânată ca un catâr sașiu, dar, când își dădea seama că a greșit, putea recunoaște cu la fel de multă candoare ca o fată de la țară. Extrem de neobișnuit pentru o nobilă.



— Min merge și ea, spuse Leane, *talentele* ei îi pot fi utile lui Rand. Surorile nu vor ști amănuntul ăsta, desigur. Min poate să-și păstreze secretele.

De parcă ăsta ar fi fost lucrul cel mai important.

— Înțeleg, spuse iarăși Elayne, monoton de data asta. Făcu un efort să-și înveselească tonul, eșuând lamentabil. Bine, văd că sunteți ocupate cu... cu Marigan. Nu doream să vă deranjez. Vă rog, continuați.

Dispăru înainte ca Nynaeve să poată deschide gura, trântind ușa în urma ei. Mânioasă, Nynaeve se întoarse către Leane.

— Credeam că din voi două Siuan e cea rea, dar ai fost foarte răutăcioasă!

— Când două femei iubesc același bărbat, răspunse Siuan, e rost de necazuri, iar când bărbatul este Rand al'Thor... Lumina știe cât de sănătos mai e la cap sau cum ar putea s-o ia razna. Dacă are cineva chef de păruială, hai să facem asta acum și să terminăm.

Absentă, Nynaeve își dădu cosița peste umăr.

— Eu trebuie să... Necazul era că nu putea face multe lucruri și absolut nimic care să schimbe ceva. O să continuăm de unde am rămas când a intrat Elayne. Însă, dacă îi mai faci așa ceva, lui Siuan *sau mie*, gândi, o să te fac să îți pară rău... Unde crezi că pleci?

Siuan se ridică împingându-și scaunul înapoi, iar o clipă mai târziu Leane făcu la fel.

— Avem treabă, spuse Siuan tăios, deja în drum spre ușă.

— Ai promis că îți găsești timp, Siuan. Și Sheriam ți-a spus.

Nu că Sheriam nu ar fi crezut și ea, ca și Siuan, că nu e o totală pierdere de timp, dar Nynaeve și Elayne își câștigaseră recunoștință și oarece indulgență. De pildă, Marigan le era slujnică, pentru ca ele să aibă mai mult timp cu studiile lor de Alese.

Siuan îi aruncă o privire amuzată din cadrul ușii.

— Poate vrei să i te plângi? Și să-i explici cum îți faci studiul? Vreau să petrec timp cu *Marigan* în seara asta. Mai am câteva întrebări.

— Ar fi drăguț, Nynaeve, dar trebuie să facem ceea ce *putem* face, spuse trist Leane după ce ieși Siuan. Ai putea să încerci pe Logain, mai spuse, plecând și ea.

Nynaeve se încruntă. Studiul pe Logain o învățase chiar mai puțin decât studiul celor două. Nu era deloc sigură că mai putea învăța ceva de la el. Și, oricum, ultimul lucru pe care îl dorea ar fi fost să Tămăduiască un bărbat liniștit. În plus, îi provoca și o stare de agitație.

— Vă mușcați unele pe altele ca niște șobolani închiși într-o cușcă, spuse Marigan. E limpede că șansele tale nu sunt prea mari. Poate ar trebui să iei în calcul alte... opțiuni.

— Închide-ți gura aia murdară! Nynaeve o străpuse cu privirea. Închide-ți-o, arză-te-ar Lumina! Frica încă se scurgea prin brățară, dar mai era ceva, abia perceptibil. Poate o scânteie de speranță. Arză-te-ar Lumina, mormăi.

Adevăratul nume al femeii nu era Marigan, ci Moghedien. Una dintre Rătăciți, prinsă din cauza mândriei sale nemăsurate și ținută prizonieră în mijlocul Aes Sedai. Doar cinci femei din lume știau asta, niciuna Aes Sedai, dar era strict necesar să se țină secretă identitatea ei. Crimele Rătăciților făceau execuția ei la fel de sigură ca răsăritul soarelui. Siuan era de acord; pentru fiecare Aes Sedai care ar fi vrut să o țină captivă, dacă era vreuna, existau alte zece care ar fi cerut să se facă dreptate pe loc. Și, odată cu ea, s-ar fi dus într-un mormânt fără nume și tot ceea ce știa despre Vârsta Legendelor, când se puteau face cu Puterea lucruri inimaginabile acum. Nynaeve nu era sigură că putea crede nici măcar jumătate din ceea ce îi spunea femeia despre acea Vârsta. Cu siguranță, înțelegea mai puțin de jumătate.

Nu era deloc ușor să smulgi informații de la Moghedien. Câteodată era ca la Tămăduire, Moghedien nu fusese niciodată

interesată de lucruri care nu îi aduceau un avantaj, de preferat pe scurtătură. Nu existau prea mari șanse ca femeia să dezvăluie adevărul, dar Nynaeve suspecta că fusese un fel de escroacă înainte de a-și vinde sufletul Celui Întunecat. Câteodată nici ea, nici Elayne nu știau să pună întrebarea potrivită. Moghedien arareori oferea ceva din proprie inițiativă, asta era clar. Dar, chiar și așa, învățaseră o mulțime de lucruri și le transmisese pe cele mai multe către Aes Sedai. Ca rezultate ale studiilor lor ca Alese, desigur. Câștigaseră mult respect.

Dacă ar fi putut, ea și Elayne ar fi ținut totul pentru ele, dar Birgitte știuse de la început, iar lui Siuan și lui Leane trebuiseră să le spună. Siuan știuse suficient de mult din circumstanțele care duseseră la prinderea lui Moghedien ca să ceară o explicație cuprinzătoare și era și să fie în poziția de a o face. Nynaeve și Elayne știau câte ceva dintre secretele lui Siuan și ale lui Leane, dar acestea păreau să le știe pe toate ale lor, mai puțin adevărul despre Birgitte. Era un echilibru precar, în care Siuan și Leane erau în avantaj. În plus, revelațiile lui Moghedien aveau câteodată și aluzii la presupuse comploturi ale Iscoadelor Celui Întunecat sau indicii despre ce ar putea pune la cale ceilalți Rătăciți. Singurul mod de a le transmite era de a face să pară că vin de la agenții lui Siuan și ai lui Leane. Nimic despre Ajah Neagră, ascunsă adânc și negată dintotdeauna, deși asta o interesa pe Siuan cel mai mult. Iscoadele Celui Întunecat o dezgustau, dar însăși ideea unei Aes Sedai jurând credință Celui Întunecat era de-ajuns să-i transforme furia într-o turbare rece.

Moghedien susținea că îi fusese teamă să se apropie de *orice* Aes Sedai, ceea ce era destul de credibil. Teamă sălășluia permanent în femeie. Nici nu era de mirare că se ascunsese atât de mult în tenebre încât ajunsese să fie numită Păienjenița. Una peste alta, era o comoară prea valoroasă ca să fie dată pe mâna călăului, însă, cu toate astea, multe Aes Sedai nu vedeau lucrurile așa. Cele mai multe Aes Sedai ar fi refuzat să atingă sau să se încreadă în orice ar fi venit de la ea.

Nynaeve simțea împunsătura ghimpelui vinovăției și al repulsiei, și nu pentru prima oară. Puteau oare justifica lucrurile pe care le afla de la ea, oricât de multe ar fi fost ele, faptul că îl proteja pe unul dintre Rătăciți de mâna legii? Să o predea acum ar fi însemnat pedepsirea, probabil cumplită, a tuturor celor implicați, nu doar a ei înseși, ci și a lui Elayne, a lui Siuan și a Leanei. Ar fi însemnat dezvăluirea secretului lui Birgitte. Și toate acele cunoștințe ar fi fost pierdute. Poate că Moghedien nu știa nimic despre Tămăduire, dar îi dăduse deja lui Nynaeve jumătate de duzină de sugestii despre ce era posibil, și probabil știa mai multe. Cu acest ajutor, cine știe ce ar mai putea descoperi până la urmă? Nynaeve dorea să facă o baie, fără nicio legătură cu căldura.

— Vom vorbi despre vreme, spuse amar.

— Știi mai multe ca mine despre controlul vremii, spuse Moghedien prudentă și un ecou se strecură prin brățară; fuseseră destule întrebări despre subiectul ăsta. Tot ce știu e că ceea ce se întâmplă este lucrarea Marelui... a Celui Întunecat. Avu obrăznicia să zâmbească nonșalant la scăpare. Nicio biată creatură umană nu e suficient de puternică să schimbe asta.

Nynaeve făcu un efort să nu scrâșnească din dinți. Elayne spusese la fel, iar ea știa mai multe despre controlul vremii decât oricine altcineva în Salidar. Inclusiv partea cu Cel Întunecat, deși doar un prost nu și-ar fi dat seama, când afară era caniculă în loc să ningă, nu mai ploua, iar pâraiele secau.

— Atunci vom vorbi despre cum se folosesc diferitele urzeli pentru a Tămădui felurite boli. Femeia îi spusese că pe vremuri dura mai mult timp ca acum, dar toată energia venea de la Putere, și nu de la pacient sau de la femeia care conducea. Da, sigur, mai spusese că *bărbații* fuseseră chiar mai buni la anumite tipuri de Tămăduire, dar nu avea de gând să creadă așa ceva. Mai mult ca sigur că ai văzut cel puțin o dată cum făceau.

Se pregătea să scormonească după pepite de aur printre gunoaie. Unele cunoștințe valorau enorm. Însă ar fi vrut să nu aibă sentimentul că sapă prin mângă.

Elayne nu ezită nicio clipă când ieși din cameră, flutură un salut către Birgitte și își continuă drumul. Birgitte, cu părul auriu împletit cu un model complicat într-o coadă lungă până la brâu, se juca cu doi băieței în timp ce supraveghea ulicioara strâmtă, având arcul sprijinit de gardul înclinat din spatele ei. Sau încerca să se joace cu ei. Jaril și Seve se zgâiau la femeia îmbrăcată cu niște pantaloni galbeni, ciudați și cu o haină scurtă și închisă la culoare, dar altă reacție nu mai aveau. Nu reacționau niciodată și nu vorbeau niciodată. Ei erau cei despre care se credea că sunt copiii lui Marigane. Birgitte era fericită să se joace cu ei și un pic tristă; îi plăcuse mereu să se joace cu copiii, mai ales cu băieței, întotdeauna se simțea așa. Elayne știa și ea asta, la fel de bine cum își știa propriile sentimente. Dacă ar fi crezut că Moghedien avusese ceva de-a face cu starea în care erau... Dar femeia pretindea că așa erau de când îi luase pentru a-i folosi la deghizarea ei în Ghealdan, orfani de pe stradă, iar câteva dintre surorile Galbene spuneau că micuții văzuseră pur și simplu prea multe în timpul revoltelor din Samara.

Lui Elayne i se părea plauzibil după tot ce văzuse acolo. Surorile Galbene spuneau că îngrijirile și trecerea timpului îi vor ajuta pe copii; Elayne spera să fie așa. Speră să nu o fi lăsat să scape pe cea vinovată.

Nu voia să se gândească la Moghedien acum. Sau la mama ei. Nu, în mod cert nu voia să se gândească la ea. Min. Și Rand. Trebuia să fie vreo modalitate să abordeze situația. Abia văzând cum Birgitte își înclină capul ca răspuns la salutul ei, se grăbi pe ulicioară și apoi în ulița principală din Salidar, sub soarele de amiază senin și fierbinte.

Înainte să se stabilească aici femeile Aes Sedai care fugeau de lovitura de palat a Elaidei, Salidar fusese părăsit, dar acum casele erau acoperite cu stuf nou, cele mai multe dintre ele

purtând urme de îmbunătățiri sau reparații generale recente, la fel ca și cele trei hanuri de piatră. Unul dintre ele, cel mai mare, era numit de unii Micul Turn, pentru că acolo se întrunea Divanul. Fusesse reparat doar minimumul necesar: multe ferestre aveau geamurile crăpate, iar altele nu aveau geam deloc. Erau lucruri mult mai importante de făcut decât îndreptarea zidăriei sau vopsitul pereților. Ulițele de pământ erau pline până la refuz. Nu doar de Aes Sedai, desigur, erau și Alese în rochii dungate, dar și novice în alb pur, Străjeri mișcându-se cu grația mortală a unui leopard, fie că erau subțiri sau îndesați, servitori care le urmaseră pe Aes Sedai la plecarea din Turn, ba chiar și câțiva copii. Și oșteni.

Divanul era pregătit să-și susțină revendicările împotriva Elaidei chiar cu forța armelor dacă devenea necesar, și asta de îndată ce alegeau o înscăunată Amyrlin. Loviturile îndepărtate de ciocane de la fierăriile de dincolo de marginea așezării străbăteau murmurul străzii, trădând cailor potcoviți și armurile reparate. Un om cu păr cărunt, pe vremuri negru, fața pătrătoasă, călărea încet pe stradă, îmbrăcat într-o haină maronie și armură tocită. Alegându-și cu grijă drumul prin mulțime, se uita la pâlcurile de bărbați care mășăluiau purtând pe umeri sulite lungi sau arcuri. Gareth Bryne fusese de acord să recruteze și să antreneze armata Divanului din Salidar, dar Elayne și-ar fi dorit să știe cu adevărat din ce motiv. Ceva legat de Siuan și Leane, dar nu-și putea imagina ce din moment ce se purta dur cu cele două, mai ales cu Siuan, obligându-le să-și țină un jurământ despre care Elayne nu știa de asemenea nimic. Atâta doar ca Siuan se plângea groaznic de mult despre faptul că, pe lângă tot ce avea de făcut, trebuia să-i spele rufele bărbatului și să-i deretice prin cameră. Se plângea, dar făcea ce i se spunea; se pare că fusese un jurământ destul de puternic.

Privirea lui Bryne trecu peste Elayne cu o ezitare abia vizibilă. De când venise în Salidar, afișase o politețe rece și distantă, deși o știa pe Elayne încă din scutece. Nici nu trecuse un an de

când fusese Căpitanul General al Gărzilor Reginei din Andor. Elayne crezuse că el și mama ei aveau să se căsătorească. Nu, nu avea să se gândească la mama ei. Min. Trebuia să o găsească pe Min și să vorbească cu ea.

Nici nu începuse bine să se strecoare prin ulița plină de lume, că și dădură peste ea două Aes Sedai. Nu putea face altceva decât să se oprească și să facă o reverență, în timp ce râul de oameni se scurgea în jurul lor. Ambele femei erau radioase. Nici măcar o picătură de sudoare, la niciuna din ele. Scoțându-și o batistă din mânecă să și-o preseze pe față, Elayne își dori s-o fi învățat cineva trucul ăsta rezervat femeilor Aes Sedai.

— Bună ziua, Anaiya Sedai, Janya Sedai!

— Bună ziua, copilă! Mai ai astăzi și descoperiri pentru noi? Ca de obicei, Janya Frende vorbea de parcă o grăbea cineva. Ce progrese admirabile ați făcut, tu și Nynaeve, mai ales pentru niște Alese. Încă nu înțeleg cum reușește Nynaeve, când are atâtea dificultăți cu Puterea, dar sunt încântată.

Spre deosebire de celelalte surori Brune, adesea distrase când nu era vorba de cărți și studii, Janya Sedai era destul de îngrijită, cu fiecare fir de păr atent aranjat în jurul aceluși chip fără vârstă caracteristic unei Aes Sedai care folosea Puterea de mult timp. Dar înfățișarea femeii slabe nu-i trăda apartenența la Ajah. Rochia ei era gri, din postav – căci surorile Brune arareori considerau hainele ca fiind altceva decât un acoperământ decent –, iar când vorbea cu tine era puțin încruntată, de parcă s-ar fi gândit la cu totul altceva. Ar fi fost drăguță dacă nu s-ar fi încruntat.

— Felul acela de a te învălui în lumină pentru a deveni invizibil. Remarcabil! Sunt sigură că cineva va găsi o metodă de a opri valurile pentru a te putea mișca odată cu țesătura. Și Carenna e foarte încântată de mica șmecherie cu ascultatul a lui Nynaeve. Obraznic din partea ei să se gândească la așa ceva. Dar folositor. Carenna crede că l-ar putea modifica astfel încât să vorbească cu cineva la distanță. Gândește-te puțin. Să

vorbești cu cineva aflat la o milă depărtare! Sau două sau chiar... Anaiya îi atinse brațul și se opri brusc, clipind la cealaltă Aes Sedai.

— Faci progrese uriașe, Elayne, spuse calm Anaiya. Femeia cu chip impenetrabil era mereu calmă. Maternă era cel mai bun cuvânt pentru ea, părând gata să aducă alinarea, deși trăsăturile de Aes Sedai te împiedicau să-i apreciezi vârsta. Făcea parte din micul cerc din jurul lui Sheriam care deținea adevărata putere în Salidar.

— Mai mult decât s-ar fi așteptat oricine, și ne așteptam la multe. Prima care să facă un *ter'angreal* de la Frângerea Lumii. Asta este remarcabil, copilă, și vreau ca tu să știi asta. Trebuie să fii foarte mândră de tine.

Elayne fixa cu privirea țărâna din fața sa. Doi băieți care le veneau până la brâu trecură pe lângă ele, fugărindu-se încântați prin mulțime. Ar fi vrut ca nimeni să nu fie suficient de aproape încât să poată auzi conversația. Nu că vreun trecător le-ar fi băgat în seamă. Cu atât de multe Aes Sedai în sat, nici măcar novicele nu mai făceau reverențe decât dacă o Aes Sedai li se adresa; toată lumea avea treburi care ar fi trebuit să fie terminate deja de ieri.

Nu se simțea deloc mândră. Pentru că toate „descoperirile” veneau de la Moghedien. Fuseseră destul de multe, începând cu „inversarea” – un fir nu putea fi văzut decât de cea care îl țesuse; dar nu le spusese totul. Cum să-ți ascunzi abilitatea de a conduce Puterea, de pildă. Fără abilitatea asta Moghedien ar fi fost demascată în câteva ceasuri – orice Aes Sedai simțea de la câțiva pași abilitatea unei femei de a conduce Puterea – și, dacă învățau să facă asta, ar fi putut să descopere și cum să penetreze prin țesătură. Și cum să te deghizezi. Firele inversate făceau ca „Marigan” să nu semene deloc cu Moghedien.

Unele lucruri pe care le știa femeia aceea erau pur și simplu respingătoare. Forțarea, de exemplu, înfrângerea voinței unei om sau darea pe porunci astfel încât cel care le primea să nu și



le aducă aminte când le îndeplinea. Sau și mai rele. Prea respingătoare sau prea periculoase pentru a le destăinui cuiva. Nynaeve spunea că trebuia să le învețe pentru a le găsi antidotul, dar Elayne nu voia. Aveau atât de multe secrete, spuneau atât de multe minciuni prietenilor și oamenilor care erau de partea lor, încât aproape că își dorea să poată depune cele trei jurăminte pe Scepstrul Legămintelor, fără să mai aștepte să fie Aes Sedai. Unul dintre cele trei te obliga să nu rostești vreun neadevăr. Te obliga de parcă ar fi făcut parte din carnea ta.

— Nu m-am descurcat cu *ter'angeal-ul* pe cât de bine aș fi putut, Anaiya Sedai. Cel puțin acest lucru era al ei, și numai al ei. Prima dată făcuse brățara și colierul – nu mai trebuie spus că fusese un secret bine păstrat –, dar ele erau copii modificate ale unei invenții foarte urâte, *a'damul*, pe care seanchanii o lăsaseră în urmă când invazia lor fusese respinsă, iar ei mânați în mare, lângă Falme. Și apoi mai era discul verde, neornamentat, care permitea cuiva insuficient de puternic, iar majoritatea nu erau, să folosească trucul invizibilității; fusese din start ideea ei. Nu avusese niciun *angreal* sau *sa'ngreal* să le studieze, și deci fuseseră imposibil de făcut, deocamdată; și chiar după succesul ei de a copia dispozitivul seanchanian, *ter'angrealurile* se dovediseră mai dificile decât crezuse. Ele foloseau Adevărata Putere în loc să o mărească și fiecare avea un scop unic. Unele puteau fi folosite chiar și de oameni care nu puteau țese, chiar și de bărbați. Ar fi trebuit să fie mai simple. Poate erau, în funcționare, dar erau greu de făcut.

Declarația ei modestă îi dezlănțui Janyei un torent de vorbe:

— Prostii, copilă. Numai prostii. Nici măcar nu mă îndoiesc că, de îndată ce ajungem în Turn și te putem testa cum se cuvine, îți punem Scepstrul Legămintelor în mână și vei primi onoarea șalului și a inelului. Nicio îndoială. Împlinești cu adevărat toate promisiunile văzute în tine. Și mai mult decât atât. Nimeni nu s-ar fi așteptat...

Anaiya îi atinse din nou brațul; părea un semnal de dinainte stabilit, căci Janya se opri din nou și clipi.

— Nu e nevoie să suflî prea mult în pânzele copilei, spuse Anaiya. Elayne, nu vreau să te văd tristă. Trebuia să fi renunțat la așa ceva cu mult timp în urmă. „Mama putea fi în același timp și fermă, și drăguță.” Nu accept să stai bosumflată pentru câteva eșecuri, când succesul tău a fost atât de minunat.

Elayne încercase să facă discul de cinci ori. Două încercări nu merseseră deloc, două te făceau să arăți ca în ceață și îți dădeau dureri de burtă. Discul care funcționa fusese făcut la a treia încercare. Mai mult decât câteva rateuri în palmaresul lui Elayne.

— Tot ce faci e minunat. Și tu, și Nynaeve.

— Mulțumesc, spuse Elayne. Vă mulțumesc amândurora. O să încerc să nu mai fiu bosumflată; când o Aes Sedai îți spunea că ești bosumflată, nu te apuca să spui că nu e așa; mă puteți scuza, vă rog? Am înțeles că solia către Caemlyn pleacă astăzi și așa vrea să îmi iau rămas-bun de la Min.

O lăsară să plece, desigur, deși, dacă nu ar fi fost Anaiya acolo, Janyei i-ar fi luat jumătate de oră. Anaiya o pironi cu privirea pe Elayne – sigur știa de discuțiile cu Sheriam dar nu spuse nimic. Uneori tăcerea unei Aes Sedai era la fel de zgomotoasă ca vorbele.

Pipăind inelul de pe al treilea deget al mâinii stângi, Elayne aproape începu să alerge, cu privirea ațintită suficient de departe ca să poată pretexta că nu le-a văzut pe cele ce ar fi încercat să o oprească pentru a o felicita. Poate că avea să funcționeze sau poate că avea să însemne o vizită la Tiana; avea o limită și indulgență pentru treaba bună pe care o făcea. În acele clipe ar fi preferat vizita la Tiana decât să mai audă laude nemeritate.

Inelul de aur avea pe el un șarpe care-și mușca coada, Marele Șarpe, un simbol al femeilor Aes Sedai, dar care era purtat și de Alese. Când va purta șalul – de culoarea Ajah pe care o va alege

–, își va putea pune inelul pe ce deget dorea. Își va alege Ajah Verde, de nevoie; doar surorile verzi aveau mai mult de un Străjer, iar ea îl dorea pe Rand. Sau cât de mult din el se putea. Problema era că deja o legase pe Birgitte, prima femeie devenită vreodată Străjer. De aceea putea să-i simtă lui Birgitte trăirile, de aceea știa că îi intrase de dimineată o așchie în deget. Doar Nynaeve știa de legătură. Străjerii erau doar pentru femeile Aes Sedai depline, pentru o Aleasă însemna depășirea măsurii și nicio indulgență din lume nu i-ar fi scăpat pielea. Fusesse o necesitate, nu un moft pentru ele, căci altfel Birgitte ar fi murit, dar Elayne nu credea că asta ar ajuta-o la ceva dacă s-ar fi aflat. Să încalci o regulă a Puterii putea fi mortal și pentru cel care o făcea, dar și pentru alții și, ca să-ți intre bine în cap, femeile Aes Sedai rareori te lăsau să scapi după ce încălcai vreo regulă, indiferent de motiv.

Erau atât de multe subterfugii aici în Salidar! Nu doar Birgitte și Moghedien. Unul dintre jurăminte oprea o Aes Sedai să mintă, dar nu puteai minți dacă tăceai din gură. Moiraine știuse cum să țeasă o mantie a invizibilității, poate în același mod în care o făcea Moghedien; Nynaeve o văzuse pe Moiraine făcând asta odată, înainte ca Nynaeve să știe ceva despre Putere. Totuși, nimeni în Salidar nu știuse cum. Sau, în orice caz, nu recunoscuse. Birgitte confirmase ceea ce Elayne suspecta deja. Cele mai multe Aes Sedai, poate chiar toate, păstrau secrete parte din lucrurile pe care le învățaseră; aproape toate aveau trucurile lor ascunse. Dacă suficient de multe Aes Sedai ajungeau să le cunoască, atunci ele puteau să fie învățate și de novice sau de Alese în cele din urmă sau puteau muri odată cu femeia Aes Sedai care le știuse. De două sau trei ori i se păruse că vede o sclipire în ochii unora dintre cele în fața cărora demonstra ceva. Carena învățase cu o repeziciune suspectă trucul cu trasul cu urechea. Dar nu prea era genul de acuză pe care o Aleasă putea să o aducă unei Aes Sedai.

Faptul că știa toate aceste lucruri nu-i domolea gustul amar al propriilor disimulări, dar măcar ajuta un pic. Și o mai ajuta și să-și aducă aminte că erau o necesitate. Numai de s-ar opri să o ridice în slăvi pentru lucruri nefăcute de ea.

Era sigură că știa unde să o găsească pe Min. Râul Edar era către apus, la nici trei mile de Salidar, iar un pârlăuș trecea pe la marginea satului, străbătând pădurea, înainte de a se revărsa în râu. Aproape toți copacii din sat fuseseră tăiați după ce femeile Aes Sedai începuseră să sosească, dar mai rămăsese un mic pâlcc pe malurile râului, pe o limbă de pământ prea îngustă ca să fie folosită. Min pretindea că preferă orașele, dar adeseori se ducea printre acei copaci. Era un mod de a scăpa un timp de tovrășia femeilor Aes Sedai și a Străjerilor, iar pentru Min asta era esențial.

Așa cum se aștepta, după ce coti pe lângă o casă de piatră, mergând pe o fâșie îngustă pe pământ, de-a lungul unui curs de apă la fel de îngust, Elayne o găsi pe Min așezată, cu spatele sprijinit de un copac, privind apa cum clipoceă peste pietre. Cât mai rămăsese și din pârâu; firul de apă se scurgea pe o albie de noroi uscat, de două ori mai lată decât fusese odată. Copacii mai aveau câteva frunze, deși cea mai mare parte a pădurii din jur devenise golașă, chiar și stejarii.

O creangă uscată trosni sub piciorul lui Elayne, iar Min sări în picioare. Purta ca de obicei o haină băiețească și pantaloni, dar pusese să-i fie brodate flori mici, albastre pe rever și în partea de sus, pe lateral, a pantalonilor comozi. În mod ciudat Min nu știa nici cum să bage așa în ac, deși cele trei mătuși care o crescuseră fuseseră croitorese. Se uită fix la Elayne, apoi făcu o grimasă trecându-și degetele prin părul negru care-i venea pe umeri.

— Știi, a fost tot ce a zis.

— Cred că trebuie să vorbim.

— Siuan nu mi-a spus decât în dimineața asta, rosti Min trecându-și iarăși mâna prin păr. De atunci încerc să-mi fac curaj

să-ți vorbesc. Îmi cere să îl spionez, Elayne. Pentru solie. Și mi-a dat numele unor oameni din Caemlyn care să transmită mai departe mesajele către ea.

— Nu vei face asta, desigur, spuse Elayne fără nicio umbră de întrebare în glas, ceea ce o făcu pe Min să-i arunce o privire recunoscătoare. De ce să-ți fie teamă să vii la mine? Suntem prietene, Min. Și ne-am promis una alteia să nu lăsăm niciun bărbat să intervină între noi. Chiar dacă îl iubim amândouă.

Râsetul lui Min avu ceva răgușit; Elayne presupuse că mulți bărbați găseau asta atrăgător. Era și drăguță, într-un fel poznaș. Și cu câțiva ani mai în vârstă; oare asta o avantaja sau nu?

— Vai, Elayne, am spus asta când niciuna din noi nu se putea apropia de el. Dacă te-aș pierde, ar fi ca și cum mi-aș pierde o soră, dar dacă una din noi se răzgândește?

Mai bine să nu întrebe care din ele ar putea face asta. Elayne încercă să nu se gândească la faptul că ar fi putut s-o lege fedeleş cu Puterea, să inverseze țesătura și s-o ascundă în vreo pivniță până plecau solii.

— Nu vom face asta, spuse simplu. Nu, nu putea să-i facă așa ceva Minei. Îl voia pe Rand pe de-a-ntregul, pentru ea însăși, dar nu putea să o rănească pe Min. Dar poate ar fi putut să-i zică pur și simplu să nu meargă, până nu vor putea amândouă să-l vadă. În schimb întreabă:

— Te eliberează Gareth de jurământ?

— Nu prea, râse Min scurt. Zice că mai devreme sau mai târziu o să muncesc până mă achit. Siuan e singura de care se agață cu adevărat, Lumina știe de ce.

O ușoară încordare trecu pe fața lui Min, făcând-o pe Elayne să creadă că poate avea o viziune, dar nu o întreabă nimic. Min nu vorbea niciodată decât de viziunile care te priveau direct.

Puțini în Salidar știau de abilitatea ei. Elayne și Nynaeve, Siuan și Leane, atât. Birgitte nu știa, dar nici Min nu știa de Birgitte. Sau de Moghedien. Atât de multe secrete. Dar ea îl știa pe al lui Min. Câteodată vedea imagini sau aure în jurul

oamenilor, iar uneori știa și ce înseamnă. Și, când știa, avea mereu dreptate; dacă zicea că un bărbat și o femeie se vor căsători, atunci mai devreme sau mai târziu se căsătoreau, chiar dacă în momentul acela se urau. Leane numea asta „cititul Pânzei“, dar nu avea nimic de-a face cu Puterea. Majoritatea oamenilor aveau doar din când în când imagini în jurul lor, dar Aes Sedai și Străjerii le aveau întotdeauna. Min se retrăgea ca să scape de tăvălugul ăsta permanent.

— Poți să-i duci lui Rand o scrisoare din partea mea?

— Desigur.

Cealaltă femeie își dăduse acordul atât de repede, cu un chip atât de deschis, încât Elayne roși și continuă grăbită. Nu era sigură că ar fi făcut la fel dacă ar fi fost în locul ei.

— Nu trebuie să-i spui despre viziuni, Min. Adică despre cele care ne privesc pe noi.

Într-una dintre viziunile sale despre Rand, lui Min îi apăruse că trei femei se vor îndrăgosti nebunește de el, vor fi legate de el pentru vecie și că ea însăși era una dintre ele. A doua se dovedise a fi Elayne.

— Dacă află de viziune, ar putea hotărî că nu asta își dorește, doar Pânza și faptul că e *ta'veren*. Ar putea decide să fie nobil și să ne salveze nelăsându-ne pe niciuna lângă el.

— Poate, spuse Min cu îndoială. Bărbații sunt ciudați. Probabil însă că, dacă își va da seama că amândouă o să venim alergând când mișcă un deget, îl va mișca. Nu o să se poată abține. I-am văzut pe bărbați făcând asta. Cred că e ceva ce are de-a face cu părul de pe față.

Avea o privire atât de întrebătoare, încât Elayne nu era sigură dacă glumise sau nu. Min părea că știe o grămadă de lucruri despre bărbați; lucrase mai mult prin grajduri - iubea caii - dar spusese odată că servise la mese într-o tavernă.

— În orice caz, nu o să-i spun. Noi două o să-l împărțim ca pe o plăcintă. Poate o s-o lăsăm și pe a treia să guste puțină coajă, când o apărea.

— Ce ne facem, Min?

Elayne nu voise să zică asta, și în mod sigur nu aproape ca un bocet. O parte din ea dorea să spună că nu se va duce niciodată la cel mai mic semn al lui; cealaltă parte dorea ca el să-l facă. Parte din ea spunea că *nu* o să-l împartă pe Rand cu *nimeni*, nici măcar cu o prietenă, iar viziunile lui Min puteau să se ducă în Puțul Osândeii; cealaltă parte dorea să-i rupă urechile lui Rand pentru ce le făcea lor două. Totul era atât de copilăros, încât simțea că vrea să-și ascundă capul, dar nu putea să-și descâlcească ghemul de simțăminte. Coborându-și vocea, își răspunse singură la întrebare, înainte ca Min să o poată face:

— O să stăm aici un timp și o să vorbim, asta o să facem. Urmându-și cuvintele, își alese un loc unde frunzele moarte formau o pătură groasă. Un trunchi de copac îi servi ca sprijin pentru spate.

— Doar că nu despre Rand. O să-mi lipsești, Min. E atât de bine să am o prietenă în care să am încredere!

Min se așeză lângă ea cu picioarele încrucișate și începu alene să scormonească după pietricele și să le arunce în râu.

— Nynaeve e prietena ta. Ai încredere în ea. Și Birgitte pare să-ți fie amică; îți petreci chiar mai mult timp cu ea decât cu Nynaeve, zise încruntându-se ușor. Chiar *crede* că e aceea Birgitte din legende? Adică, arcul și părul strâns în coadă – toate poveștile le amintesc, chiar dacă arcul ei nu este de argint – și nu pot să cred că s-a născut cu numele ăsta.

— Cu acest nume s-a născut, spuse Elayne cu grijă. Era adevărat, într-un fel, dar mai bine să aducă vorba de altceva.

— Nynaeve încă nu s-a decis dacă îi sunt prietenă sau cineva care trebuie terorizat până face cum crede ea că e mai bine. Și își aduce aminte de mai multe ori decât mine că sunt fiica reginei sale. Și câteodată parcă îmi reproșează asta. Tu nu faci așa.

— Poate că nu sunt atât de impresionată, spuse Min cu un rânj, deși părea serioasă. M-am născut în Munții de Negură,

Elayne, la mine. Puterea mamei tale e destul de slabă atât de departe la apus.

Zâmbetul îi dispăru de pe față.

— Îmi pare rău, Elayne!

Înăbușindu-și un acces de indignare – Min era supusă a Tronului Leului în aceeași măsură ca Nynaeve! – Elayne își sprijini capul de copac.

— Haide să vorbim despre ceva frumos.

Soarele atârna topit printre crengi; cerul era o fâșie albastră, neîntreruptă nici măcar de un singur nor. Într-un impuls se deschise către *saidar*, se lăsă umplută de el și simți că parcă fiecare picătură de sânge din vene era înlocuită de toată bucuria lumii, distilată într-o esență pură. Dacă ar fi putut să facă măcar un singur nor, ar fi fost un semn că totul va fi bine. Mama sa ar trăi. Rand ar iubi-o. Și Moghedien... va primi ce merită. Cumva. Țesu o pânză subțire pe cer, cât de departe vedea cu ochii, folosind Aer și Apă, căutând umezeală pentru nor. Dacă se străduia suficient de mult... Senzația dulce se transforma repede în durere, semnul de pericol; dacă mai folosea multă putere, se putea fereca singură. Măcar un noruleț.

— Fericită? întrebă Min. Știu că nu vrei să vorbești despre Rand, dar, lăsând la o parte povestea cu noi două, este cel mai important lucru din lume acum. Și cel mai fericit. Rătăciții se prăbușesc morți când apare, neamurile lumii stau la rând să i se închine. Femeile Aes Sedai de aici sunt gata să-l sprijine. Știu că sunt, Elayne; trebuie să fie. Ultima Bătălie va fi ca o plimbare de plăcere pentru el. Câștigă, Elayne. Noi câștigăm.

Eliberând Izvorul, Elayne se cocoșă, uitându-se la cerul la fel de pustiu ca și sufletul ei. Nu era nevoie să poți conduce Puterea ca să îți dai seama că arșița era lucrarea Celui Întunecat și dacă el putea schimba lumea atât de mult, dacă o putea atinge...

— Câștigăm? întrebă, dar prea încet ca Min să o poată auzi.

\*



Conacul era încă neterminat, iar sala cea mare avea pereții înalți de lemn proaspăt, nevopsit, dar Faile ni Bashere t'Aybara își ținea acolo consiliul în fiecare după-amiază, așa cum se cuvenea să facă soția unui senior, stând într-un scaun masiv cu spătar înalt, împodobit cu vulturi, chiar în fața unui șemineu de piatră stins, copia fidelă a altuia, aflat în partea opusă a camerei. Scaunul gol de lângă ea, sculptat cu lupi și cu un cap mare de lup în vârf, ar fi trebuit să fie ocupat de soțul ei, Perrin t'Bashere Aybara, Perrin Ochi-de-aur, Senior al Ținutului celor Două Râuri.

Desigur, conacul era doar o casă de fermă, camera cea mare neavând mai mult de cincisprezece pași – cum se mai uitase Perrin la ea când îi spusese cât de mare să o construiască; încă se mai gândea la el însuși ca la un fierar sau o calfa de fierar, iar numele pe care-l purtase la naștere fusese Zarine, nu Faile. Asta nu conta. Zarine era un nume de femeie languroasă care ofta tremurat la auzul poemelor compuse pentru a-i smulge zâmbetele. Faile, numele pe care și-l alesese ea însăși când devenise corniată, în căutarea Cornului lui Valere, însemna vultur în Străvechea Limbă. Nimeni nu se putea îndoi care i se potrivește mai bine după ce se uita cu atenție la chipul său, cu nasul obraznic și pomeții înalți și ochi negri ce fulgerau când era furioasă. În rest, intențiile contau destul de mult. Așa că făcea ceea ce era drept și se cuvenea.

Ochii îi scăpărau în acel moment. Și nu era deloc legat de încăpățânarea lui Perrin sau de căldura neplăcută. Deși, ca să spunem adevărul, nu o ajuta deloc faptul că agita fără rost un evantai din pene de păun, pentru a avea o mică adiere împotriva transpirației care-i aluneca pe obraji.

Era după-amiază târziu și mai rămăseseră puțini dintre cei care veniseră să le fie judecate pricinile. De fapt, veniseră să-i asculte Perrin, dar pe el îl îngrozea ideea de a judeca certurile unor oameni printre care crescuse. Dacă ea nu reușea să-l încolțească, dispărea ca un lup în ceață când era vorba de

audierile zilnice. Din fericire, oamenii nu se supărau când îi primea Doamna Faile în locului Seniorului Perrin. Sau doar foarte puțini și suficient de înțelepți să ascundă acest lucru.

— Voi ați venit la mine cu această pricină, zise ea cu o voce egală. Cele două femei care asudau în fața ei își mișcară încurcate picioarele, privind cu atenție la scândurile de lemn lustruit.

Formele generoase ale lui Sharmad Zeffar, femeia cu pielea arămie, erau acoperite, dar nu ascunse de rochia domani cu guler înalt, aproape transparentă; mătasea, de un auriu palid, roasă pe la tivuri și pe la mâneci, avea o sumedenie de pete micuțe adunate în călătorii, dar mătasea era mătase până la urmă, un lucru foarte rar pe meleagurile acelea. Patrurile care căutau rămășițe ale invaziei troloce de vara trecută în Munții de Negură găsiseră doar câțiva troloci – și niciun Myrddraal, slavă Luminii dar găseau în schimb refugiați aproape în fiecare zi, zece aici, douăzeci colo, încă cinci în altă parte. Mulți veneau din câmpiile Almoth, dar mulți alții din Tarabon sau, ca și Sharmad, din Arad Domani, toți refugiați de pe pământurile distruse de anarhie și război civil. Faile nu voia să se gândească la câți pieriseră în munți. Fără drumuri sau măcar poteci, munții erau foarte greu de trecut chiar și în timpurile bune, iar acum timpurile erau departe de a fi bune.

Rhea Avin nu era o refugiată, deși purta o imitație din lână fină a unei rochii taraboneze, cu pliuri moi care modelau și accentuau formele la fel de mult ca îmbrăcămintea mai subțire a lui Sharmad. Cei care supraviețuiseră lungii călătorii prin munți nu aduceau cu ei doar necazuri, ci și meșteșuguri încă necunoscute în Ținutul celor Două Râuri și mână de lucru pentru fermele distruse de troloci. Rhea era o femeie drăguță, cu fața rotundă și o coadă de păr negru care cobora până în talie, născută la nici două mile de conac. În Ținutul celor Două Râuri fetele nu-și strângeau părul în coadă decât atunci când Cercul Femeilor spunea că sunt suficient de mari să se mărite, fie că

erau de cincisprezece sau de treizeci de ani, deși puține treceau de douăzeci. De fapt, Rhea era cu cinci ani buni mai în vârstă decât Faile, care își împletea de patru ani părul strâns în coadă, dar în momentul acela îl purta liber pe umeri și își dădu seama că nu fusese deloc o idee bună. Sharmad părea și mai abătută, deși avea un an sau doi mai mult decât Rhea; probabil că pentru o femeie domani era destul de umilitor să se afle în acea postură. Faile ar fi vrut să le plesnească pe amândouă până vedeau stele verzi, numai că o doamnă nu putea face așa ceva.

— Un bărbat, spuse cu cea mai însuflețită voce pe care reuși să o producă, nu e un cal sau o palmă de pământ. Respiră adânc. Dacă aș crede că Wil al'Sheen v-a păcălit pe amândouă, aș avea eu multe de spus. Wil arunca ocheade femeilor și nici ele nu se lăsau mai prejos – avea și o pereche de gambe bine conturate –, dar nu le făcea niciodată promisiuni. Sharmad părea gata să intre în pământ, căci femeile domani aveau reputația că-i învârt pe bărbați pe degete, nu invers.

— Lucrurile fiind cum sunt, iată judecata mea. Vă duceți amândouă la Meștereașă și îi explicați de-a fir a păr, fără să uitați nimic. O să se ocupe ea de asta. Sper să aud că ați fost la ea înainte de căderea serii.

Cele două tresăriră. Daise Congar, Meștereașă din Edmond's Field, nu tolera astfel de prostii. Mai precis, nu le tolera câtuși de puțin. Dar făcură o plecăciune, murmurând deznădăjduite la unison: „Da, Doamnă”. Aveau să regrete curând că o făceau pe Daise să-și piardă timpul, dacă nu cumva regretau deja.

„Și pe al meu”, gândi ferm Faile. Toți știau că Perrin arareori ținea audiențele, altfel nu ar fi avut curajul să vină cu tot felul de „probleme” prostești. Dacă el ar fi fost aici, unde îi era locul, cele două ar fi șters-o în liniște, nu ar fi îndrăznit să vină în fața lui cu așa ceva. Faile spera ca Daise să fie la capătul nervilor din cauza caniculei. Păcat că nu putea să-l dea pe Perrin pe mâna ei!

Cenn Buie apăru în locul de unde pleaseră femeile încă înainte ca ele să iasă târându-și picioarele. În ciuda faptului că se sprijinea de un toiag aproape la fel de noduros ca el, izbuti o plecăciune stufoasă, apoi strică efectul trecându-și degetele osoase prin părul rar. Ca de obicei, părea că dormise în haina sa maronie și aspră.

— Lumina să vegheze asupra ta, domnița mea Faile, și asupra onorabilului tău soț, Seniorul Perrin! Cuvintele pompoase sunau ciudat, rostite cu vocea lui hârșăită. Permiteți-mi să adaug urările mele de fericire celor aduse de Sfat. Inteligența și frumusețea voastră ne fac viața mai frumoasă, la fel ca justetea verdictelor pronunțate.

Faile bătu darabana cu degetele pe spătarul scaunului, apoi reuși să se oprească. Laude dulci în loc de obișnuitele mormăieli. Care să-i aducă aminte că el conducea Sfatul satului din Emond's Field și că era un om influent, căruia trebuia să-i acorde respect. Și, cerșind înțelegere cu toiagul acela, meșterul de acoperișuri de stuf era la fel de sprinten ca unul de două ori mai tânăr. Voia el ceva.

— Ce vești îmi aduci astăzi, Meștere Buie?

Cenn se îndreptă, uitând să se sprijine de băț și să-și îndulcească acreala din glas:

— Necazul e cu toți străinii ăștia care dau buzna aici și aduc tot felul de lucruri pe care nu le vrem, spuse, părând să uite că și ea era o străină; cei mai mulți din Ținutul celor Două Râuri uitaseră. Lucruri ciudate, Domnița mea. Straie nerușinate. O să auzi de la femei cum se înveșmântă coțofenele alea domani, dacă nu ți-au spus deja.

Auzise de la câteva dintre ele, dar sclipirea din ochii lui Cenn o convinse că lui nu i-ar fi plăcut dacă ea ar fi cedat revendicărilor.

— Străinii ne fură mâncarea de la gura pruncilor și ne iau meșteșugurile. Țăla din Tarabon, de pildă, și țiglele lui afurisite! Mai folosește și mână de lucru care ar putea fi pusă la o treabă

folositoare. Nu-i pasă de binele oamenilor din Ținutul celor Două Râuri. Păi, de ce el să...

Făcându-și vânt cu evantaiul, încetă să-l mai asculte, dând toate semnele că e atentă; era o șmecherie învățată de la tatăl ei, necesară în momente ca acesta. Desigur, țiglele meșterului Hornval făceau concurență acoperișurilor de stuf făcute de Cenn.

Nu toată lumea avea aceeași părere despre nou-veniți. Haral Luhhan, fierarul din Edmond's Field, se întovărășise cu un meșter de cuțite domani și cu un argintar din Câmpia Almoth, iar meșterul Aydaer angajase trei bărbați și două femei care știau să facă mobile, să cioplească și să poleiască, deși aur pentru așa ceva nu se găsea. Scaunul ei și al lui Perrin erau făcute de ei, și ea nu văzuse nicăieri în altă parte ceva mai frumos. Și, dacă stătea să se gândească bine, însuși Cenn își luase jumătate de duzină de ajutoare, și nu toți erau din Ținutul celor Două Râuri; multe acoperișuri arseseră la venirea trolocilor și pretutindeni acum erau înălțate case noi. Perrin nu avea niciun drept să o lase singură să asculte toate prostiile astea.

Poate că oamenii din Ținutul celor Două Râuri îl proclamaseră seniorul lor – după ce-i conduseseră în victoria asupra trolocilor – și poate că el începea să înțeleagă că nu putea schimba asta, deși ar fi trebuit, când ei făceau plecăciuni și-l numeau în față Seniorul Perrin, chiar după ce le spusese să nu o facă. Cu toate astea, se înhămaseră la tot ce însemna a fi senior, la tot ceea ce oamenii *se așteptau* de la seniorul și de la doamna lui. Dar, mai rău, se opunea îndatoririlor de senior. Faile cunoștea bine acele lucruri, ca unicul copil supraviețuitor al lui Dacram t'Galine Bashere, Lord al Ținuturilor Bashere, Tyr și Sidona, Gardian al Hotarului, apărător al Patriei, Mareșal-General al Reginei Tenobia din Saldaea. Adevărat, fugise să devină o femeie corniată – și apoi renunțase la asta pentru un soț, ceea ce câteodată încă o uimea –, dar își aducea aminte. Perrin asculta când îi explica, chiar dădea din cap aprobator când trebuia, dar

să-l convingă să și facă ceva din ce-i zisese era ca și cum ar fi încercat să facă un cal să danseze sa'sara.

Cenn termină într-un târziu, aproape cu spume la gură, amintindu-și în ultima clipă să-și înghită insultele care-i stăteau pe limbă.

— Eu și Perrin am decis să folosim stof la acoperiș, spuse Faile calm, pe când Cenn își înclina capul mulțumit. Se pare că nu faci față comenzilor, Meștere Buie. Mi-e teamă că, dacă al nostru nu o să fie gata curând, o să-l întrebăm pe meșterul Hornval despre țiglele lui.

Buzele lui Cenn se mișcă în tăcere; dacă ar pune o singură țiglă pe conac, alții vor face la fel.

— Mi-a plăcut să te ascult, dar sunt sigură că ai prefera să termini acoperișul decât să pierzi vremea în conversații fără rost, indiferent cât de plăcute.

Cu buzele strânse, Cenn se încruntă pentru o clipă, apoi încercă un fel de plecăciune. Mormăi ceva, din care nu se înțelese decât un „Domnița mea” la final, și ieși țănoș, bocănind cu toiagul său. Cu ce prostii se mai găseau și oamenii să-i mănânce timpul! Perrin o să-și facă timp, de-ar fi să-l lege de mâini și de picioare.

Restul audiențelor se dovediră mai puțin enervante. O femeie cândva voinică, cu o rochie peticită, brodată cu flori, care atârna pe ea ca un sac, venită tocmai din Toman Head, de dincolo de Câmpia Almoth, voia să facă negoț cu ierburi și leacuri. Matahala de Jon Ayellin, frecându-și capul chel, și slăbănogul Thad Torfinn, răsucindu-și reverul hainei, se certau pe hotarul dintre pământurile lor. Bărbați domani în veste lungi de piele, cu bărbile tunse scurt, mineri cărora în drumul lor prin munți li se păruse că văd urme de aur și argint în apropiere. Și fier, deși acesta îi interesa mai puțin. Și, în cele din urmă, o femeie pare-se unsă cu toate alifile, din Tarabon, cu un voal transparent peste chipul îngust și şuvițele subțiri de păr deschis la culoare,

care pretindea că era meșter țesător de covoare și știa cum să construiască un război de țesut.

Pe femeia cu ierburile Faile o trimise la Soborul femeilor; dacă Espara Soman își știa meșteșugul, avea să-i găsească un loc pe lângă una dintre Meșteresele satului. Cu atât de mulți oameni sosind, mulți într-o stare proastă după călătorie, Meșteresele din Ținutul celor Două Râuri aveau câte una sau două învățăcele și mai căutau și altele. Poate nu chiar ce și-ar fi dorit Espara, dar trebuia să pornească de acolo. După câteva întrebări, deveni limpede că nici Thad, nici Jon nu-și aminteau exact unde fusese hotarul – se dondăneau pare-se pe el încă dinainte de venirea ei pe lume –, așa că le spuse să împartă în jumătate palma de pământ disputată. Hotărâre pe care ei erau siguri că ar fi luat-o și Sfatul satului, motiv pentru care își păstrasera cearta între ei atât de mult timp.

Celorlalți le acordă permisiunea pe care o voiau. Nu aveau cu adevărat nevoie de permisiunea ei, dar era bine să-i facă să înțeleagă de la bun început cine avea autoritatea acolo. În schimbul aprobării ei și a banilor de provizii, îi convinse pe cei doi bărbați domani să accepte cedarea a celei de-a zecea părți din tot ce găseau, dar și să găsească fierul pe care îl amintiseră în treacăt. Lui Perrin nu avea să-i placă, dar ținutul celor Două Râuri nu avea nicio taxă, iar de la un senior se aștepta să facă și să ofere lucruri care cereau bani. Și fierul avea să fie la fel de folositor ca aurul. Cât despre Liale Mosrara, taraboneza, ea nu va face mulți purici dacă avea mai puțină îndemânare decât pretindea, dar, dacă era într-adevăr pricepută... Deja trei țesători de stofa o asiguraseră că negustorii care vor veni anul viitor de la Baerlon vor găsi de cumpărat ceva mai mult decât lână, și niște covoare puteau aduce alți bani. Liale promisese pentru conac primul și cel mai bun covor care va ieși de la războiul ei, iar Faile primi cadoul înclinându-și capul cu grație; va putea da mai multe când și dacă vor apărea covoarele.

Podelele trebuiau acoperite cu ceva. Una peste alta, toată lumea părea suficient de mulțumită. Până și Jon și Thad.

În timp ce femeia din Tarabon ieșea tot făcând plecăciuni, Faile se ridică bucuroasă că terminase, apoi se opri la apariția a patru femei pe una dintre ușile care străjuiau șemineul din partea opusă, toate asudate în veșmintele groase de lână care erau portul în Ținutul celor Două Râuri. Daise Congar, la fel de înaltă ca un bărbat și mai lată, le depășea cu un cap pe celelalte Meșterese și se repezi în fruntea lor să ia conducerea, fiind aici la marginea satului ei. Edelle Gaelin, din Dealul Străjii, slăbuță și cu părul cărunț prins în coadă, se ținea bătoasă, părând să arate că ei i s-ar fi convenit de fapt locul lui Daise, grație vârstei și experienței, dacă nu și a altor lucruri. Elwinn Taron, Meșteresa din Devon Ride, era cea mai scundă, o femeie rotofeie, cu un zâmbet matern pe care și-l păstra chiar și când îi obliga pe alții să facă ce nu voiau. Ultima, Milla al'Azar, din Taren Ferry, rămase ceva mai în urmă; era cea mai tânără, aproape suficient de tânără cât să fie fiica lui Edelle, părând mereu nesigură în preajma celorlalți.

Faile rămase în picioare, făcându-și încet vânt cu evantaiul. Ar fi vrut cu adevărat ca Perrin să fie acolo, acum. Foarte mult. Femeile astea aveau în satele lor cel puțin la fel de multă autoritate ca starostele – câteodată, în anumite feluri, chiar mai multă – și trebuiau tratate cu grija, demnitatea și respectul cuvenite. Asta făcea lucrurile dificile. Lângă Perrin se transformau în fetișcane prostuțe, gata să-l mulțumească, dar cu ea... Ținutul celor Două Râuri nu avusese nobili timp de secole; nu văzuseră un trimis de-al Reginei din Caemlyn de șapte generații. Toată lumea încerca să-și dea seama cum trebuiau să se comporte cu un senior și cu o doamnă, inclusiv cele patru. Uneori uitau că era Doamna Faile și vedeau în ea doar o tânără, a cărei ceremonie de căsătorie fusese condusă de Daise cu câteva luni în urmă. Puteau fi toate numai plecăciuni și „Da, desigur, Doamnă” și hodoronc-tronc să-i



spună ce are de făcut, fără a vedea nimic ciudat la mijloc. „Nu o să mai lași asta în grija mea, Perrin.”

Făceau plecăciuni acum, care cum se pricepea, și-i spuseră una peste alta: „Lumina să te scalde, Domniță!” După ce se sfârșiră politețurile, Daise se repezi să vorbească, încă înainte de a-și fi terminat plecăciunea:

— Încă trei copii au fugit, Doamna mea, spuse cu un ton undeva la mijloc între politețea cuvintelor și un „acuma-să-deschizi-tu-urechile-la-mine-tinerico” pe care îl folosea câteodată. Dav Ayellin, Ewin Finngar și Elam Dowtry. Au fugit să vadă lumea, din pricina poveștilor Seniorului Perrin despre ce e acolo.

Faile clipi surprinsă. Despre cei trei nu se prea putea spune că mai erau copii. Dav și Elam erau de-o vârstă cu Perrin, iar Ewin nu era mai tânără decât ea. Și poveștile lui Perrin, pe care le spunea arareori și în silă, nu erau singurul fel în care tinerii din Două Râuri puteau să afle despre lumea largă acum.

— Îl pot ruga pe Perrin să vorbească cu voi, dacă vreți.

Femeile se agitară, Daise uitându-se după el, Edelle și Milla îndreptându-și fustele cu gesturi mecanice, Elwinn trăgându-și absentă coada peste umeri și aranjând-o cu grijă. Brusc își dădură seama ce făceau și înghețară, evitând să se uite una la alta. Sau la ea. Singurul avantaj al lui Faile era efectul pe care soțul ei îl avea asupra lor. De atâtea ori le văzuse încercând să-și recapete dârzenia după o întâlnire cu Perrin și jurându-și să nu mai lase să se întâmple așa ceva niciodată; de atâtea ori văzuse cum hotărâri ferme se fac praf numai la vederea lui. Niciuna dintre ele nu era sigură dacă preferă să aibă de-a face cu el sau cu ea.

— Nu e nevoie, spuse Edelle după o clipă. Copiii care fug sunt un lucru supărător, dar numai atât.

Tonul ei se îndepărtă și mai mult de „Doamna mea”, iar dolofana Elwinn adăugă un zâmbet de mamă pentru fiica sa.

— Dacă tot suntem aici, drăguță, am putea să vorbim și despre altceva. Apa. Vezi tu, unii oameni încep să fie îngrijorați.

— Nu a mai plouat de luni întregi, adăugă Edelle, iar Daise clătină din cap aprobator.

De data asta Faile chiar clipi. Erau prea inteligente ca să-și imagineze că Perrin putea schimba asta.

— Izvoarele curg încă și Perrin a ordonat să fie săpate fântâni noi; de fapt, doar sugerase asta, dar din fericire rezultatul fusese același. Canalele de irigații din Codrul cu Bălți vor fi gata cu mult înainte de vremea semănatului. Asta era opera ei, jumătate din câmpurile din Saldaea erau irigate, dar nimeni aici nu auzise de asemenea lucruri. Oricum, trebuia să plouă mai devreme sau mai târziu. Canalele sunt doar pentru orice eventualitate.

Daise dădu din cap din nou, încet, la fel și Elwinn și Edelle. Dar știau și ele aceste lucruri la fel de bine ca și ea.

— Nu e vorba de ploaie, murmură Milla. Mă rog, nu chiar de ploaie. Nu e firească. Vezi tu, niciuna dintre noi nu mai poate Asculta Vântul. Se cocoșă sub greutatea privirilor încruntate ale celorlalte femei. Era limpede că vorbise prea mult și, în plus, dădea în vileag secrete. Se spunea că toate Meșteresele pot prezice vremea Ascultând Vântul; sau cel puțin așa se zicea, că toate pot. Dar, chiar și așa, Milla continuă încăpățânată: Ei bine, nu putem! În loc de asta ne uităm la nori, la ce fac păsările și furnicile, și omizile... își îndreaptă spatele respirând adânc, evitând în continuare privirile celorlalte Meșterese. Faile se întrebă cum reușea să se descurce cu Soborul femeilor din Taren Ferry, ca să nu mai vorbim de Sfatul satului. Desigur, aveau la fel de puțină experiență ca Milla; satul își pierduse toți locuitorii când veniseră trolocii și toată lumea era nou-venită acolo. Nu e în legea firii, Domnița mea. Ar fi trebuit să înceapă să ningă de câteva săptămâni, dar zici că suntem în toiul verii. Nu suntem îngrijorate, Domniță, suntem speriate. Și, dacă nimeni nu vrea să recunoască asta, eu o fac. Nu mai pot dormi

noapțile. Nu am mai dormit de mai bine de o lună și... vocea i se pierdu, iar obrazii îi luară foc dându-și seama că poate a vorbit prea mult.

O Meștereașă trebuia să dețină mereu controlul, nu să alerge de colo până colo, plângându-se că e speriată.

Celelalte își mutară privirea de la Milla la Faile. Tăceau, cu chipul la fel de inexpressiv ca niște Aes Sedai.

Faile înțelese în cele din urmă. Milla spusese un adevăr simplu. Vremea *nu* era firească; era absolut nefirească. Faile stătea și ea trează adeseori, rugându-se să plouă sau, și mai bine, să ningă, încercând să nu se gândească la ce pândeă dincolo de căldură și secetă. Cu toate acestea o Meștereașă trebuia să-i liniștească pe alții. Dar unde se putea duce când ea însăși avea nevoie de îmbărbătare?

Poate că femeile nu știau ce fac, dar veniseră în locul potrivit. Era parte a convenției dintre nobil și omul de rând, întipărită în Faile încă de la naștere, ca nobilii să ofere siguranță și securitate. Și o parte a acestui lucru însemna să le amintească oamenilor că vremurile rele nu durează o veșnicie. Dacă azi este rău, mâine va fi mai bine, și dacă nu mâine, atunci poimâine. Și-ar fi dorit să fie ea însăși convinsă de asta, dar fusese învățată să insufle putere supușilor ei, chiar dacă ea nu mai avea vlagă, să le domolească temerile, nu să le transmită pe ale sale.

— Perrin mi-a povestit de oamenii săi, înainte să vin aici, spuse; ea nu era bărbat să poată linguși cu ușurință, dar cuvintele parcă veneau singure. Când grindina vă pune recolta la pământ, când iarna vă ucide jumătate din turmele de oi, strângeți cureaua și mergeți mai departe. Când trolocii au devastat Ținutul celor Două Râuri, i-ați înfruntat și, după ce ați terminat cu ei, ați început să reclădiți fără să pierdeți o zi.

Nici ea nu ar fi crezut asta, dacă nu ar fi văzut cu propriii ochi, nu despre cei din miazăzi, în orice caz. S-ar fi descurcat de minune în Saldaea, unde incursiunile troloce erau ceva obișnuit, cel puțin în partea de miazănoapte.

— Nu vă pot spune că de mâine vremea își revine. Vă pot spune însă că eu și Perrin vom face ceea ce trebuie, pe cât va fi posibil. Și nu trebuie să vă spun că veți înfrunta fiecare zi, indiferent ce aduce ea, și veți fi gata pentru următoarea. Astfel de oameni naște Ținutul celor Două Râuri. Astfel de oameni sunteți voi.

Femeile erau cu adevărat inteligente. Dacă nu recunoscuseră până atunci de ce veniseră, acum erau obligate. Dacă ar fi avut minți mai puțin ascuțite, s-ar fi simțit jignite. Dar cuvinte pe care și le spusese și ele în sine aveau efectul dorit venind de pe buzele altcuiva. Desigur, asta nu le scutea să fie stânjenite. Erau zăpăcite de-a binelea și parcă erau într-o pictură cu obraji aprinși și nerostite dorințe de a fi în altă parte.

— Da, sigur că da, spuse Daise punându-și mâinile în șold, uitându-se la celelalte Meșterese și provocându-le să o contrazică.

N-am spus și eu asta? Fata vorbește cu cap. Am spus asta încă de când a venit. Fata asta are capul pe umeri, am spus.

— A spus cineva că nu l-ar avea, Daise? pufni Edelle. Eu n-am auzit. Se descurcă foarte bine. Apoi se întoarse către Faile: Te descurci foarte bine, într-adevăr.

— Mulțumesc, Domniță, spuse Milla făcând o reverență. Știu că și eu am spus același lucru la vreo cincizeci de oameni, dar venind de la tine, parcă...

Daise își drese zgomotos glasul, tăindu-i vorbele; mersese prea departe. Milla se înroși.

— Este o croială foarte bună, Domniță, zise Elwinn aplecându-se să-i atingă lui Faile fusta de călărie despicată, favorita ei. E o croitoreasă taraboneză în Deven Ride care ar putea să facă ceva și mai frumos. Dacă nu te superi că-ți zic. I-am zis vreo două, și acum face numai rochii decente, mai puțin pentru femeile măritate. Îi apăru iar zâmbetul mămos, jumătate indulgent, jumătate dur ca fierul. Sau pentru cele care își caută bărbat.

Frumoase lucruri mai face! De ce nu, că i-ar face mare plăcere să lucreze cu tenul și talia ta.

— Therille Marza, chiar aici în Emond's Field, îi face deja Domniței Faile jumătate de duzină de rochii, răspunse Daise zâmbindu-i cu indulgență. Și o rochie de bal minunată.

Elwinn se ridică, Edelle își strânse buzele și chiar și Milla căzu pe gânduri.

Pentru Faile, audiența se terminase. Croitoreasa domani avea nevoie de o mână de fier și de o vigilență permanentă, altfel Faile s-ar fi trezit îmbrăcată ca la curtea din Bandar Eben. Rochia de bal fusese ideea lui Daise, fusese o surpriză și, chiar dacă era mai degrabă în stilul Saldaea, nu domani, Faile tot nu își putea imagina unde o s-o poarte. Avea să treacă mult timp până când în Ținutul celor Două Râuri vor mai fi baluri și promenade. Lăsate de capul lor, Meșteresele s-ar lua la întrecere în curând să vadă ce sat o s-o îmbrace.

Le oferii ceai, spunându-le într-o doară că ar putea vorbi despre cum să-și îmbărbăteze oamenii în legătură cu vremea. Prea era la țintă, după ultimele minute, așa că femeile se îngrămadiră să se scuze, căci nenumărate treburi le împiedicau să mai stea.

Căzu pe gânduri privindu-le cum pleacă, cu Milla în urmă, ca de obicei, asemenea unui copil care se ține după surorile mai mari. Poate că o să aibă câteva vorbe de taină cu unele femei din Soborul din Taren Ferry. Fiecare sat avea nevoie de un staroste puternic și de o Meșterasă pe măsură care să-i apere interesele. Vorbe de taină, spuse cu grijă. Când Perrin își dăduse seama că ea vorbise cu bărbați din Taren Ferry înainte de alegerea starostelui – dacă un bărbat avea capul pe umeri și îi sprijinea pe Perrin și pe ea, de ce să nu știe și cei care-l alegeau că ea și Perrin aveau să le întoarcă ajutorul? —, când își dăduse seama... Era un bărbat blând, care se mânia greu, dar, ca să fie sigură, se baricadase în dormitor, până se liniștise. Și nu se liniștise până când ea nu promisese să nu-și mai vâre nasul în

nicio alegere de staroste, nici pe față, nici pe ascuns. Ultima condiție fusese chiar nedreaptă. Și foarte supărătoare. Dar nu-i trecuse prin cap să zică și de alegerile din Cercul femeilor. Mă rog, ce nu știa putea să-i facă un mare bine. Lui și celor din Taren Ferry.

Faptul că se gândise la el o făcu să-și amintească de propria promisiune. Evantaiul cu pene căpătă viteză. În ziua aceea nu avusese parte de cele mai mari prostii și nici întâlnirea cu Meșteresele nu fusese din cele mai rele - nu o întrebaseră când va avea Seniorul Perrin un moștenitor, fie Lumina binecuvântată! —, dar căldura neobosită reușise până la urmă să-i ducă iritarea la culme. Perrin o *să-și facă* datoria sau...

Tunetul se rostogoli peste conac, iar un fulger lumineă ferestrele. Dacă a venit ploaia...

Alerga în tăcere, într-o pereche de papuci, în căutarea lui Perrin. Voia să savureze ploaia împreună cu el. Și încă mai avea să-i spună cu hotărâre câteva vorbe. Mai mult decât câteva, dacă trebuia.

Îl găsi pe Perrin unde se aștepta, tocmai la etajul trei, pe o verandă, sub acoperiș, un bărbat cârlionțat, cu umeri lați și brațe groase. Cu spatele lat întors la ea, se sprijinea de unul dintre stâlpii pridvorului. Uitându-se într-o parte a curții conacului, nu la cer. Faile se opri în prag.

Tunetul bubui iarăși și cerul fu sfârtecat de un fulger albastru. Un fulger al caniculei, într-un cer fără urmă de nori. Nu, nu vestea ploaia. Nicio picătură să stingă fierbințeala. Niciun fulg de zăpadă care să cadă după aceea. Tremură, deși avea broboane de sudoare pe față.

— S-au terminat audiențele? întrebă Perrin, și ea tresări.

Nu-și ridicase capul. Câteodată uita ce auz fin avea. Sau poate că îi simțise mirosul; spera că fusese parfumul, nu sudoarea.

— Crezusem că poate ești cu Gwil sau cu Hal.

Ăsta era printre cele mai mari cusururi ale sale; ea încerca să-l educe pe servitori, în vreme ce el îi considera bărbați cu care putea să râdă și să bea o stacană cu bere. Măcar nu îi fugeau ochii după fuste, ca altor bărbați. Nici nu-și dădu seama că de fapt Caile Coplin venise să lucreze la conac sperând să facă și altceva în afară să-i schimbe așternuturile. Nu băgase de seamă nici când Faile o alungase cu bățul pe Caile.

Venind lângă el, văzu la ce se uita. Doi bărbați, goi până la brâu, antrenându-se cu săbii de lemn. Tam al'Thor era un bărbat solid și cărunt, Aram tânăr și subțire... Aram învăța repede. Foarte repede. Tam fusese oștean și un maestru al sabiei, dar Aram îi dădea de furcă.

Își mută privirea din reflex către corturile adunate într-un câmp îngrădit cu un zid de piatră, la jumătate de milă, către Pădurea de la Apus. Cei din seminția Pribegilor își făcuseră tabăra printre căruțele cu coviltir, pe jumătate terminate, ca niște case pe roți. Desigur, acum Aram nu mai era unul de-al lor și nu mai fusese din clipa în care atinsese sabia. Tuath'an nu recurgeau la violență, sub niciun pretext. Se întrebă dacă vor pleca precum plănuiseră, când vor fi reparate căruțele. După ce se strânseseră toți cei care se ascunseseră prin desișuri, abia dacă mai numărau o sută. Probabil vor pleca, lăsându-l pe Aram în urmă, alegerea fiind a lui. Niciodată nu auzise de vreun Pribeag care să prindă rădăcini undeva.

Pe de altă parte, oamenii de aici obișnuiau să spună că nimic nu se schimbă, niciodată, în Ținutul celor Două Râuri și cu toate astea multe se schimbaseră de la invazia trolocilor. Emond's Field, la doar o sută de pași miazăzi de conac, era mai mare decât atunci când îl văzuse prima oară, toate casele arse fuseseră reconstruite, în timp ce altele noi se înălțau. Unele de cărămidă, alt lucru nou. Și altele cu acoperiș de țiglă. La ritmul în care se ridicau noi cămine, curând conacul va fi în sat. Se vorbea chiar de un zid, dacă se întorceau trolocii. Schimbare. O mână de copii îl urmau pe ulițe pe Loial cel uriaș. Trecuseră doar

câteva luni de când pusese ochii pe Ogier, cu urechile lui mari și nasul care i se întindea pe aproape toată fața, o dată și jumătate mai înalt decât un om, cu fiecare copil din sat ținându-se după el cu ochii holbați la așa minunăție, și fiecare mamă alergând disperată să-și pună odrasla la adăpost. Acum mamele își trimiteau copiii la Loial, să le citească. Străinii, în straiile lor ciudat croite, răspândiți printre cei din Emond's Field, băteau la ochi la fel de mult ca Loial, dar nimeni nu se mai uita lung la ei sau la cei trei Aiel, înalți și ciudați în veșmintele lor brune și cenușii. Până cu două săptămâni în urmă fuseseră și două femei Aes Sedai acolo și nici ele nu stârniseră vreo reacție, afară de plecăriunile și reverențele pline de respect. Schimbare. Două stindarde aflate nu departe de Izvorul de Vin fluturau deasupra acoperișurilor, unul purtând capul roșu de lup care devenise simbolul lui Perrin și celălalt vulturul purpuriu în zbor care simboliza Manetherenul. Manetherenul dispăruse în Războaiele Troloce, acum două mii de ani, dar ținutul făcuse parte din el, și cei din Două Râuri ridicaseră flamura în ovații. Schimbare, iar ei nici măcar nu bănuiau cât era de mare și cât de inexorabilă. Dar Perrin o să aibă grijă de ei, indiferent ce va fi. Cu ajutorul ei o să facă asta.

— Obişnuiam să vânez iepuri cu Gwill, spuse Perrin. E doar cu câțiva ani mai în vârstă ca mine și mă lua câteodată la vânătoare.

Ei îi trebui o clipă să-și aducă aminte.

— Gwill încearcă să învețe cum să devină pedestraș. Nu-l ajuți dacă îl inviți la o pipă în grajd, să vorbești despre cai. Respiră adânc. Nu o să fie ușor. Ai o datorie față de acești oameni, Perrin! Indiferent cât de greu îți este, indiferent cât ai vrea să nu faci asta, trebuie să-ți faci datoria.

— Știu, spuse încet. Simt cum trage de mine.

Vocea îi fu atât de stranie, încât întinse mâna să-i ia bărbia în palmă și să-l facă să se uite la ea. Ochii lui aurii, la fel de ciudați și de misterioși ca întotdeauna, păreau triști.



— Ce vrei să spui? Poate că îți e drag de Gwill, dar el...

— E Rand, Faile. Are nevoie de mine.

Simți cum nodul din stomac, pe care încercase să-l ignore, se strânge și mai tare. După ce plecaseră femeile Aes Sedai, se convinsese singură că nu mai era niciun pericol. Ce prostie! Era măritată cu un *ta'veren*, un om al cărui destin răsucea în jurul său viețile celorlalți, așa cum o cerea Pânza, un om care crescuse alături de alți doi *ta'veren*, unul din ei fiind însuși Dragonul Renăscut. Era o parte din el pe care trebuia să o împartă cu altcineva. Nu-i plăcea să împartă nici măcar un fir de păr, dar iată, ajunseseră aici.

— Ce vei face?

— Mă duc la el, spuse. Privirea îi alunecă o clipă, iar ochii ei o urmară. De zid se sprijinea un ciocan greu de fierar, o secure cu lama ca o semilună și o sulită lungă de-un pas.

— Nu am știut... spuse cu vocea ca o șoaptă, nu am știut cum să-ți spun. Plec în noaptea asta, după ce adoarme toată lumea. Nu mai e timp, și drumul este lung. Meșterul al'Thor și meșterul Cauthon te vor ajuta cu fiecare Staroste, dacă ai nevoie.

Încercă, fără să reușească, să pară că vorbește cu inima ușoară:

— Nu cred că o să ai necazuri cu Meșteresele, în orice caz. Ciudat, când eram copil, Meșteresele păreau înfricoșătoare, dar, dacă știi să fii ferm cu ele, sunt chiar maleabile.

Faile își strânse buzele. Vorbise cu Tam al'Thor și cu Abell Cauthon, dar nu cu ea? Și Meșteresele! I-ar fi plăcut să-l facă să fie în pielea ei pentru o zi, să vadă cât de „maleabile” erau Meșteresele.

— Nu putem pleca atât de repede. Ne trebuie timp să organizăm oamenii.

Perrin își miji ochii.

— Noi? Noi nu plecăm! Ar fi...! Tuși, apoi continuă mai domolit: Cel mai bine e ca unul din noi să rămână aici. Dacă seniorul pleacă, doamna lui trebuie să rămână și să se

îngrijească de toate treburile. Așa e înțelept. Tot mai mulți refugiați în fiecare zi. Toate certurile care trebuie domolite. Dacă pleci și tu, o să fie mai rău aici decât cu trolocii.

Oare el chiar credea că nu observase cum își schimbase cu stângăcie vorba? Fusesse gata să spună că o să fie periculos. Oare cum putea să simtă căldură în suflet și în același timp mânie, din pricina dorinței lui de a o ști în siguranță?

— O să facem cum crezi tu că e mai bine, spuse ea molcom, iar Perrin clipi suspicios, scărpînându-se în barbă și apoi aprobând cu o mișcare a capului.

Acum mai trebuia doar să îl facă să vadă ce era cu adevărat mai bine. Bine măcar că nu spusese de-a dreptul că *nu avea voie* să vină. Odată ce se hotărâ, i-ar fi fost mai ușor să mute din loc un hambar cu mâinile goale decât să-l facă să se răzgândească, dar, cu grijă, putea să evite asta. De obicei.

Brusc îl cuprinse cu brațele, îngropându-și fața în pieptul lui mare. Mâinile lui puternice îi mângâiau încet părul; probabil credea că era îngrijorată că pleacă. Într-un fel chiar era. Nu doar că pleca fără ea; încă nu învățase ce înseamnă să ai o soție din Saldaea. Le mersese atât de bine departe de Rand al'Thor! De ce avea acum Dragonul Renăscut atât de multă nevoie de Perrin, încât el putea să simtă de la câteva sute de mile depărtare sau câte or fi fost între ei? De ce nu mai era timp? De ce? Cămașa lui Perrin i se lipise de pieptul scăldat de sudoare, iar căldura nefirească făcea să îi alunece și mai multe broboane pe chip, dar Faile tremura.

Cu o mână pe mânerul sabiei, Gawyn Trakand sălta o pietricică în palmă, inspectându-și din nou oamenii și verificându-le pozițiile din jurul dealului acoperit de copaci. Un vânt uscat și fierbinte ducea cu el praful din câmpiile arse de soare, fluturându-i mantia verde, simplă, atârnată la spate. Nimic de văzut, doar iarbă uscată, tufișuri răzlețe și ofilite. Era prea mult teren de acoperit cu oamenii pe care îi avea în caz că

ar fi avut loc o luptă. Îi pusese în grupuri de câte cinci pedestrași cu săbii, iar arcașii mai în spate, pe deal, la cincizeci de pași. Încă cincizeci de călăreți cu lănci așteptau lângă tabăra din vârful dealului, gata să fie trimiși unde era nevoie. Spera ca în ziua aceea să nu fie nevoie de ei.

Fuseseră mai puțini Tineri la început, dar reputația lor le adusese recruți. Cei nou-veniți erau de ajutor; niciun recrut nu ieșea pe porțile Tar Valonului dacă nu era pregătit cum se cuvine. Nu se aștepta la vreo bătălie în ziua aceea, nu mai mult decât în oricare altă zi, dar observase că acestea izbucneau când se aștepta mai puțin. Numai o Aes Sedai ar fi așteptat până în ultima clipă să-i spună unui om ceva, ca de pildă ce urma să se întâmple în acea zi.

— Totul e în regulă? întrebă oprindu-se lângă un grup de spadasini.

În ciuda căldurii, unii dintre ei purtau pelerine verzi, cu mistrețul alb al lui Gawyn la vedere, brodat pe piept.

Jisao Hamora era cel mai tânăr, încă purtând un rânjet de flăcău, dar în același timp era unul dintre cei cinci care avea brodat la guler micul turn auriu, semn că era un veteran al luptelor din Turnul Alb.

— În regulă, seniore.

Tinerii își meritau numele. Gawyn însuși, abia trecut de douăzeci de ani, era printre cei mai în vârstă. Regula era să nu primească pe nimeni care să fi slujit în vreo oaste, care să fi purtat arme pentru vreun senior sau vreo doamnă și nici măcar care să fi fost gardă de negustor. Primii Tineri fuseseră doar niște băieți când ajunseseră la Turn ca să fie antrenați de Străjeri, cei mai buni dueliști, cei mai buni luptători din lume; continuau tradiția, măcar în parte, deși nu mai erau antrenați de Străjeri. Tinerețea nu era un dezavantaj. Avuseseră o mică ceremonie la o săptămână după ce Benji Dalfor își bărbierise primele fire de păr apărute din puf și deja purta o cicatrice pe obraz de la luptele din Turn. Femeile Aes Sedai fuseseră prea

ocupate în zilele ce urmaseră detronării lui Siuan Sanche de pe Tronul Amyrlin, ca să mai aibă timp de Tămăduire. Poate că încă ar mai fi fost Suprema Amyrlin, dacă Tinerii nu i-ar fi înfruntat și învins pe coridoarele Turnului pe mulți dintre foștii lor profesori.

— Au vreun rost toate astea, seniore? întrebă Hal Moir.

Nu e nici urmă de luptători Aiel. Era cu doi ani mai vârstnic decât Jisao și, ca mulți dintre cei care nu purtau turnul de argint, regreta că nu fusese acolo. Mai avea de învățat.

— Crezi că nu? Fără nicio ezitare care să dea de veste, aruncă piatra cu toată puterea în singurul tufiș din apropiere, pipernicit și ofilit. Se auzi doar foșnetul frunzelor uscate, dar tufișul se scutură un pic mai mult decât ar fi trebuit, ca și cum piatra ar fi lovit un om ascuns în spatele lui. Cei noi scoaseră exclamații de mirare; Jisao își atinse tăcut mânerul sabiei.

— Un Aiel, Hal, se poate ascunde după o brazdă de pământ de care tu nici nu te-ai împiedica.

Nu că Gawin ar fi știut și altceva despre Aiel decât citise în cărți, dar citise toate cărțile pe care le găsisese în Turn scrise de oameni care luptaseră cu ei sau de orice soldat care părea că știe ce spune. Un bărbat trebuia să fie pregătit pentru vremurile ce vin și se părea că asta însemna război.

— Dar, dacă vrea Lumina, azi nu o să avem parte de lupte.

— Seniore! se auzi un strigăt din vârful dealului, de la soldatul care văzuse și el, în același timp, trei femei ieșind dintr-un desiș, la câteva sute de pași spre apus, venind către deal.

De la apus, ce surpriză! Dar neamului Aiel îi plăceau surprizele.

Citise despre femei Aiel care luptau cot la cot cu bărbații, dar cele trei nu ar fi putut lupta niciodată în fustele alea greoaie, închise la culoare, cu bluze albe. Purtau șaluri pe umeri, în ciuda căldurii. Pe de altă parte, cum erau de nevăzut în desișul ăla?

— Țineți-vă ochii deschiși, și nu la ele, spuse, apoi își încălcă singur ordinul privindu-le cu interes pe cele trei înțelepte, emisarele Shaido Aiel.

Nu putea fi altceva, aici.

Se apropiau pășind impunător, de parcă nici nu s-ar fi îndreptat spre un grup mare de oameni înarmați. Aveau părul lung, până în talie – el citise că Aielii îl purtau scurt –, prins la spate cu un batic. Purtau atât de multe brățări și coliere lungi de aur și argint și fildeș că numai strălucirea lor ar fi trebuit să le fi dat de gol de la o milă.

Ținându-se drepte, cu chipuri mândre, cele trei femei trecură pe lângă spadasi fără să le arunce mai mult de o privire fugară, urcând apoi dealul. Cea din frunte avea părul auriu și bluza desfăcută, lăsând să se vadă un decolteu generos și bronzat. Avea jumătate din vârsta celorlalte două, care erau cărunte și aveau pielea zbârcită.

— Nu m-ar deranja să o invit la dans, spuse cu admirație unul dintre Tineri când femeile trecură pe lângă ei. Era cu zece ani mai tânăr decât femeia cu păr auriu.

— Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău, Arwin, spuse Gawyn sec. S-ar putea să fii înțeleș greșit. Citise că Aielii numeau lupta „dans”. În plus, ți-ar mânca ficații la cină.

Prinsese un licăr al ochilor ei verzi când trecuse și parcă niciodată nu văzuse ceva mai dur.

Urmări cu privirea cum cele trei înțelepte urcau dealul în vârful căruia așteptau jumătate de duzină de femei Aes Sedai și Străjerii lor. Cele care aveau Străjeri; două erau din Ajah Roșie, și ele nu aveau niciodată. Când femeile dispărură într-unul dintre corturile albe și înalte, Străjerii se așezară de pază în jurul lui, iar el își continuă inspecția în jurul dealului.

Tinerii erau vigilenți de când se împrăștiase vestea sosirii celor din neamul Aiel, lucru care nu îl mulțumea. Ar fi trebuit să fie așa și înainte. Chiar și dintre cei care nu purtau turnul argintiu, mulți luptaseră în jurul Tar Valonului. Eamon Valda, Seniorul Căpitan al Mantiilor Albe, își retrăsese aproape toți oamenii către apus, cu o lună în urmă, dar cei rămași în urmă îi adunaseră la un loc pe toții bandiții și răufăcătorii strânși de

Valda. Bine măcar că Tinerii îi împrăștiaseră. Gawyn ar fi vrut să creadă că fugise și Valda – Turnul își ținuse propriii soldați departe de încăierări, căci singurul motiv al Mantiilor Albe fusese să vadă ce rău pot face Turnului –, dar bănuia că Valda avea propriile motive. Ordine de la Pedron Nial, cel mai probabil, și ce n-ar fi dat Gawyn să știe care erau. Pe Lumină, cât de mult ura faptul că nu știa. Era ca și cum ar fi bâjbâit în întuneric.

Adevărul era, trebuia să admită, că se simțea iritat. Nu doar din cauza Aielilor, ci și din cauză că nu fusese anunțat de întâlnire decât în acea dimineață. Nu fusese anunțat nici unde mergeau, până când Coiren Sedai, sora Cenușie care le conducea pe femeile Aes Sedai, nu-l trăsesese deoparte. Pe vremea când era sfetnica mamei sale în Caemlyn, Elaida fusese secretoasă și tiranică; de când devenise Suprema Amyrlin, vechea Elaida părea o ființă gureșă și prietenoasă. Fără îndoială că făcuse presiuni ca el să conducă escorta și pentru a-l îndepărta de Tar Valon.

Tinerii fuseseră de partea ei când izbucniseră luptele – vechii Amyrlin îi fusese smulsă Etola de către Divan, iar încercarea de eliberare era un act de rebeliune împotriva legii, pur și simplu –, dar Gawyn începuse să se îndoiască de toate femeile Aes Sedai cu mult înainte să audă actul de acuzare al lui Siuan Sanche. Că-i făceau pe regi să danseze ca pe niște marionete era un lucru spus atât de des, că nici nu se mai gândea la el, dar apoi văzuse cum erau trase firele. Sau cel puțin văzuse efectele, sora sa Elayne, fiind una dintre cele care dansau, dansase până când dispăruse din ochii săi, dansase până dispăruse poate pentru totdeauna, n-avea de unde să știe. Și ea, și cealaltă. Luptase ca Siuan să rămână prizonieră, apoi se răzgândise și o lăsase să scape. Dacă Elaida afla asta vreodată, nici coroana mamei sale nu avea să-i mai salveze viața.

Chiar după toate acestea, Gawyn decisese să rămână, pentru că mama sa sprijinise mereu Turnul, pentru că sora sa dorea să devină Aes Sedai. Și pentru că mai dorea o femeie. Egwene

al'Vere. Nu avea nici măcar dreptul să se gândească la ea, dar să abandoneze Turnul ar fi însemnat să o abandoneze pe ea. Așa își alege un bărbat soarta, din motive frivole. Faptul că știa că sunt frivole nu le schimba câtuși de puțin.

Privea câmpia cu ierburi uscate bătute de vânt, în timp ce mergea cu pași mari de la o poziție la alta. Iată unde ajunsese, să spere ca Aielii nu vor ataca, în ciuda sau din cauza a ceea ce înțeleptele Shaído discutau cu Coiren și celelalte. Bănuia că sunt suficient de mulți ca să-l facă praf, cu tot ajutorul femeilor Aes Sedai. Era în drum spre Cairhien și nu știa ce să creadă despre asta. Coiren îl pusese să jure că va păstra secretul misiunii, iar apoi păruse speriată de ce spusese. Putea foarte bine să fie. Era bine să examinezi cu atenție ce spune o Aes Sedai – nu puteau minți, dar puteau învăța adevărul ca pe un titirez –, dar, chiar și așa, nu putuse găsi tâlcuri ascunse. Cele șase Aes Sedai urmau să îl roage pe Dragonul Renăscut să le însoțească la Turn, iar Tinerii, comandați de fiul Reginei din Andor, aveau să fie escorta de onoare. Putea fi un singur motiv, care o șoca atât de tare pe Coiren, că abia făcu o aluzie la el. Îl șoca și pe Gawyn. Elaida intenționa să anunțe lumii că Turnul Alb îl sprijină pe Dragonul Renăscut.

Era de necrezut. Elaida fusese o Roșie înainte să devină Amyrlin. Roșiile urau însăși ideea ca un bărbat să poată conduce Puterea; aveau o părere proastă despre bărbați în general. Cu toate astea, căderea Stâncii din Tear, invincibilă până atunci, împlinea profetia și anunța că Rand al'Thor este Dragonul Renăscut, și chiar și Elaida spunea că Ultima Bătălie se apropia. Lui Gawyn îi era greu să pună alături imaginea băiatului speriat de la fermă care căzuse de-a dreptul în Palatul Regal din Caemlyn cu cea a bărbatului despre care circulau zvonuri de la râul Erinin la Tar Valon. Se spunea că îi spânzurase pe înalții Seniori din Tear și că îi lăsase pe luptătorii Aiel să jefuiască Stânca. În mod sigur adusese neamul Aiel peste Osia Lumii, a doua oară de la Frângerea Lumii, să distrugă Cairhienul. Poate

era nebunia. Lui Gawyn îi plăcuse de Rand al'Thor și îi părea rău că omul se dovedise a fi ceea ce era.

Când ajunse iarăși la grupul lui Jisao, mai venea cineva dinspre apus, un neguțător cu o pălărie ponosită, ducând de căpăstru un catâr încărcat. Direct către deal; îi văzuse.

Jisao se mută de pe un picior pe altul, apoi rămase nemișcat când Gawyn îi atinse brațul. Gawyn știa ce era în mintea celui tânăr, dar, dacă Aieli hotărau să-l omoare pe om, ei nu puteau face nimic. Coiren ar fi fost mai mult decât supărată dacă începea o luptă cu oamenii cu care ea purta tratative.

Neguțătorul își târâia picioarele netulburat, chiar pe lângă tufișul lovit de Gawyn cu o piatră. Catârul începu să smulgă de ici, de colo smocuri de iarbă maronie în timp ce bărbatul își scoase pălăria, schiță către toți o plecăciune și începu să-și șteargă fața zbârcită cu o batistă murdară.

— Lumina să vă scalde, nobili stăpâni! Văd că sunteți bine aranjați de călătorie în vremurile astea tulburi, se vede asta, dar, dacă aveți trebuință de vreun lucru, se găsește în desaga bătrânului Mill Tesen. Nu găsiți prețuri mai bune cale de zece mile, nobili stăpâni!

Gawyn se îndoia că poate găsi măcar o fermă cale de zece mile.

— Vremuri tulburi într-adevăr, jupâne Tesen. Nu ți-e teamă de Aieli?

— Aieli, stăpâne? E toți la Cairhien. Bătrânul Mill poate mirosi un Aiel, negreșit. Ar vrea el să fie câțiva p-acilea! Bun negoț cu Aieli! Are mult aur. Din Cairhien. Și nu-i supără pe neguțători. Toată lumea știe asta.

Gawyn se abținu să-l întrebe de ce nu mergea către miazăzi dacă neamul Aiel făcea așa bun negoț în Cairhien.

— Ce mai e nou prin lume, jupâne Tesen? Noi suntem de la miazănoapte și poate aveți noutăți care n-au ajuns încă la urechile noastre.



— Oh, lucruri mari dinspre miazăzi, stăpâne. Poate ați auzit de Cairhien? De ăla care-și zice Dragon? continuă după ce Gawyn dădu din cap. Acu' a luat Andorul. Aproape tot. Regina lor e moartă. Unii zic că o să ia toată lumea până...

Omul se opri cu un strigăt sugrumat înainte ca Gawyn să-și dea seama că îl luase de guler.

— Regina Morgase e moartă? Vorbește, omule! Mai repede!

Tesen își învârti privirea înjur căutând ajutor, dar vorbi, și repede:

— Așa umblă vorba, stăpâne. Bătrânu' Mill nu știe, da' așa crede. Toată lumea zice așa, stăpâne. Toată lumea zice că Dragonu' a făcut-o. Stăpâne? Gătu' bătrânului Mill, stăpâne! Stăpâne!

Gawyn își trase mâinile înapoi cu o smucitură, ca ars. Simțea că ia foc pe dinăuntru. Alt gătlej voia el în mâinile lui.

— Domnița-Moștenitoare, spuse cu voce înfundată. E vreo veste despre Domnița-Moștenitoare, Elayne?

Cum se văzu eliberat, Tesen făcu un pas mare înapoi.

— Nu știe bătrânul Mill, stăpâne. Unii zic că e moartă și ea. Zic că el a omorât-o, da' bătrânul Mill nu știe care-i adevărul.

Gawyn dădu încet din cap. Gândurile păreau că îi vin din fundul unei fântâni. „Sângele meu vărsat înaintea ei; viața mea jertfită înaintea ei.”

— Mulțumesc, jupâne Tesen. Eu... „Sângele meu vărsat înaintea ei...” Țsta era jurământul făcut când abia era de-ajuns de mare să se zgâiască în leagănul lui Elayne. Poți să faci negoț cu... Unii dintre oamenii mei poate au nevoie de...

Gareth Bryne fusese nevoit să-i explice ce înseamnă, dar chiar și atunci știuse că trebuia să respecte acel jurământ, chiar dacă ar fi dat greș în orice altceva.

Jisao și ceilalți se uitau îngrijorați la el.

— Aveți grijă de neguțător, le spuse răstit și plecă.

Mama sa moartă. Elayne moartă. Doar zvonuri, dar zvonurile purtate de buzele tuturor se dovedeau uneori adevărate. Urcă în

câteva clipe jumătate de duzină de pași către tabăra Aes Sedai. Îl dureau mâinile. Trebui să se uite la ele ca să-și dea seama că erau încleștate de mânerul sabiei; le forță să se desprindă. Coiren și celelalte voiau să-l ducă pe Rand al'Thor la Tar Valon, dar, dacă mama sa era moartă... Elayne. Dacă erau moarte, o să vadă cum mai trăiește Dragonul Renăscut cu o sabie trecută prin inimă!

Aranjându-și șalul cu ciucurași roșii, Katherine Alruddin se ridică de pe pernuțe, odată cu celelalte femei. Aproape pufni când Coiren, dolofană și pompoasă, intonă „Cum a fost stabilit, așa va fi”. Era o întâlnire cu sălbaticii, nu încheierea unui tratat între Turn și un rege.

Femeile Aiel, la fel ca la venire, nu arătau nicio reacție, nicio expresie. Era o surpriză; regi și regine își trădau cele mai ascunse emoții în fața a două sau trei Aes Sedai, ca să nu mai vorbim despre jumătate de duzină. Niște sălbatici brutali cu siguranță ar fi trebuit să tremure din încheieturi până acum. Poate că nici nu ar fi trebuit să aibă vreo reacție. Conducătoarea lor – numele ei era Sevanna, urmat de niște prostii despre clanuri, Shaido Aiel și înțeleaptă – spuse:

— Avem o înțelegere dacă ajung să-i văd fața.

Gura îi era îmbufnată și își purta bluza descheiată ca să atragă privirile bărbaților; faptul că aleseseră una ca ea să conducă arăta cât de primitivi erau.

— Vreau să-l văd și vreau ca el să mă vadă, când e înfrânt. Doar așa Turnul va fi aliat cu Shaido.

O urmă de nerăbdare în vocea ei o făcu pe Katherine să-și ascundă un zâmbet. Înțeleaptă? Sevanna asta chiar era proastă. Turnul Alb nu avea aliați; erau cei care îi serveau scopurile de bunăvoie și cei care o făceau cu forța, alții nu existau.

O cută subțire în colțul buzelor îi trăda iritarea lui Coiren. Cenușia era o bună negociatoare, dar îi plăcea ca lucrurile să fie făcute după vrerea ei, pas cu pas, și fiecare pas exact cum fusese plănuț de dinainte.

— Fără îndoială, serviciile voastre merită ceea ce vreți.

Una dintre femeile Aiel cărunte – Tarva sau ceva de genul ăsta – își îngustă ochii, dar Sevanna dădu din cap aprobator, auzind doar ceea ce Coiren voise să audă.

Coiren le însoți pe femeile Aiel până la poalele dealului, alături de Erian, o Verde, și Nesune, o Brună, și cei cinci Străjeri pe care îi aveau. Katherine se duse să privească până la marginea pâcului de copaci. La venire, femeile Aiel fuseseră lăsate să urce singure, ca niște jălbașe ce erau, dar acum li se ofereau toate onorurile, ca să creadă că sunt aliați și prieteni. Katherine se întrebă dacă erau suficient de civilizate ca să prindă nuanțele astea.

Gawyn era acolo, așezat pe o piatră, privind peste câmpie. Femeia se întrebă ce ar crede bărbatul dacă ar afla că el și oamenii lui erau acolo doar pentru a fi îndepărtați de Tar Valon? Nici Elaidei și nici Divanului nu le plăcea să aibă în preajmă o haită de lupi tineri care nu acceptau lesa. Poate că Shaido puteau fi convinși să elimine problema. Elaida lăsase să se înțeleagă asta. Astfel moartea lui nu ar atrage mânia mamei sale asupra Turnului.

— Dacă te mai uiți mult așa la tânărul ăla, Katherine, o să încep să cred că ar fi trebuit să fii o Verde.

Katherine își înăbuși un rictus de mânie și își înclină capul cu respect:

— Mă întrebam doar ce ar putea să-i treacă prin cap, Galina Sedai.

Era doza de respect cuvenită într-un loc atât de public, poate chiar mai mult decât necesar. Galina Casban părea să aibă cel mult patruzeci de ani, dar avea cel puțin de două ori vârsta reală a lui Katerin, iar în ultimii optsprezece ani fusese conducătoarea Ajah Roșie. Un lucru necunoscut în afara Ajah, desigur; astfel de lucruri rămâneau secrete. Nici măcar nu făcea parte dintre femeile care reprezentau Ajah Roșie în Divan; Katherine bănuia că și celelalte conducătoare de Ajah făceau

parte din Divan. Elaida ar fi numit-o chiar pe ea la conducerea expediției în locul înfumuratei Coiren, dar chiar Galina spusese că o Roșie l-ar face bănuitor pe Rand al'Thor. Se presupunea că Suprema Amyrlin trebuie să aparțină tuturor Ajah și niciuneia, renunțând la vechile loialități, dar, dacă Elaida respecta sfatul cuiva – un lucru de altfel discutabil –, acela era al Galinei.

— O să vină de bunăvoie, cum crede Coiren? întrebă Katherine.

— Poate, spuse sec Galina. Onoarea pe care această solie i-o face ar trebui să fie de-ajuns ca un rege să-și care tronul în spate până la Tar Valon.

Katherine nu se obosi să aprobe.

— Femeia aia, Sevanna, l-ar ucide, dacă ar avea ocazia.

— Atunci nu trebuie să i se dea o astfel de ocazie, spuse Galina rece, printre dinți. Suprema Amyrlin nu o să fie mulțumită dacă planurile îi sunt date peste cap. Iar tu și cu mine o să urlăm zile întregi în beznă, înainte de a muri.

Katherine își trase șalul peste umeri, tremurând. Aerul era plin de praf; își va pune mantia cea subțire. Nu furia Elaidei o să leucidă, deși putea fi cumplită. Katherine era Aes Sedai de șaptesprezece ani, dar nu aflase decât în dimineața în care pleaseră din Tar Valon că mai avea ceva în comun cu Galina, în afară de Ajah Roșie. Făcea parte, de doisprezece ani, din Ajah Neagră, fără să știe că și Galina era membră încă de și mai mult timp. Era necesar ca surorile Negre să se ascundă una de cealaltă. Rarele lor întâlniri se țineau cu chipurile ascunse și vocile distorsionate.

Înainte de Galina, putuse recunoaște doar încă trei. Ordinele îi erau lăsate pe pernă sau într-un buzunar al mantiei, scrise cu o cerneală care dispărea dacă alte degetele decât ale ei ar fi atins hârtia. Avea un loc ascuns unde lăsa mesaje și primise ordine stricte să nu încerce să vadă cine venea să le ia. Nu încălcase niciodată ordinele. Poate că mai era o soră neagră printre cele care veneau în urma lor, la o zi distanță, dar nu putea ști.

— De ce? Întrebă. Ordinele să nu-l ucidă pe Dragonul Renăscut nu aveau niciun sens, nici dacă l-ar fi predat Elaidei.

— Întrebările sunt periculoase pentru cineva care a jurat supunere oarbă.

Katherine tremură iarăși și se opri în ultima clipă să nu facă o reverență. „Da, Galina Sedai.” Dar nu putea să nu se gândească. De ce?

— Nu au nici respect, nici onoare, mârâi Therava. Ne-au lăsat să intrăm în tabăra lor de parcă eram câini fără dinți și am plecat păzite de parcă eram niște hoațe.

Sevanna nu se uita în jur, nu până nu ajungeau cu bine în desiș. Femeile Aes Sedai se uitau probabil după semne de slăbiciune.

— Au fost de acord, Therava, spuse. E suficient deocamdată.

Deocamdată. Într-o bună zi, Shaïdo vor jefui aceste ținuturi. Inclusiv Turnul Alb.

— Treaba asta e prost gândită, spuse cu o voce sugrumată a treia femeie. Înțeleptele ocolesc femeile Aes Sedai; întotdeauna a fost așa. Poate că pentru tine e suficient – ca văduvă a lui Couladin și a lui Suladric, cuvântul tău este cuvântul căpeteniei clanului, până trimitem alt bărbat la Rhuidean –, dar noi, restul, n-ar fi trebuit să ne băgăm în așa ceva.

Sevanna abia reuși să se forțeze să meargă mai departe. Desaine vorbise împotriva ei când fusese aleasă înțeleaptă, strigând în gura mare că nu-și făcuse ucenicia și că nu fusese la Rhuidean și susținând că o descalifica faptul că vorbea ca șef de clan. În plus, faptul că era văduva nu doar a unei căpetenii de clan, ci a două aducea nenoroc poate. Din fericire, suficiente înțelepte Shaïdo ascultaseră de Sevanna, nu de Desaine. Din păcate, Desaine avea prea mulți susținători ca s-o poată aranja în liniște. Se presupunea că înțeleptele sunt de neatins – veneau și plecau libere printre Shaïdo chiar de la trădătorii și proștii din Cairhien dar Sevanna voia să găsească o cale.

Ca și cum îndoielile lui Desaine ar fi molipsit-o brusc pe Therava, aceasta începu să mormăie mai mult către sine:

— Lucrurile făcute prost vor lovi în Aes Sedai. Le-am slujit înainte de Ruperea Lumii și le-am dezamăgit; de aceea am fost trimiși în Ținutul Întreit. Dacă le dezamăgim din nou, vom fi distruși.

Asta credea toată lumea; era parte a vechilor legende, aproape parte a obiceiurilor. Sevanna nu era sigură. Acele Aes Sedai îi păruseră slabe și prostănace, călătorind cu o escortă de câteva sute de oameni, când adevărații Aiel, Shaido, îi puteau îneca în mii de luptători.

— Timpuri noi au venit, spuse tăios, repetând părți dintr-un discurs mai vechi. Nu mai suntem legați de Ținutul Întreit. Toți cei care au ochi de văzut pot să vadă că ceea ce a fost odată acum e altfel. Trebuie să ne schimbăm sau vom dispărea ca și cum nu am fi fost niciodată.

Nu le spuse cam cât de multe plănuia ea să schimbe. Înțeleptele Shaido nu vor mai trimite niciodată un bărbat în Rhuidean, dacă aveau să i se împlinească dorințele.

— Timpuri noi sau vechi, mormăi Desaine, treaba e ce facem cu Rand al'Thor dacă reușim să-l luăm de la Aes Sedai? Mai bine și mai ușor ar fi să-i înfigem un cuțit între coaste când îl vor duce către miazănoapte.

Sevanna nu răspunse. Nu știa ce să-i spună. Nu încă. Tot ce știa era că, odată ce așa-zisul ***car'a'carn***, căpetenia căpeteniilor peste tot neamul Aiel, va fi legat ca un câine turbat în fața cortului ei, atunci acele ținuturi vor fi cu adevărat ale clanului Shaido. Și ale ei. Știuse asta încă înainte de a fi fost găsită de acel om din ținuturile umede, în munții numiți de cei de aici Piscul Dragonului. Îi dăduse un cub mic, dintr-o piatră tare, sculptată cu un model ciudat, și-i zisese ce să facă cu el, cu ajutorul unei înțelepte care putea conduce Puterea, odată ce al'Thor era în mâinile ei. Îl căra tot timpul în punga de la brâu, dar, până acum, nu spusese nimănui nici de bărbat, nici de cub.

Cu fruntea sus, continuă să meargă sub soarele ucigător al toamnei.

Grădina palatului ar fi inspirat poate o umbră de răcoare, dacă ar fi avut vreun copac, dar cele mai înalte lucruri de acolo erau niște arbuști chinuiți să ia formă de cai alergând sau urși făcând tumbe și giumbușlucuri. Grădinari îmbrăcați în cămăși cu mâneci lungi alergau de colo până colo cu găleți de apă, sub soarele torid, încercând să-și salveze creațiile. Florile erau socotite pierdute, iar răzoarele, având tot felul de modele, curățate și plantate pe un gazon care murea și el.

— Păcat că e atât de cald, spuse Ailron. Pescui o batistă de dantelă dintr-un buzunăraș cu margini dantelate al hainei de mătase galbenă, își tamponă delicat fața, apoi o aruncă. Un servitor în livrea auriu-roșie o culese repede de pe aleea acoperită cu pietriș și dispăru iarăși în decor; alt om în livrea îi puse regelui în mână o batistă nouă, pentru a fi băgată pe mânecă. Ailron nici nu luă seama, desigur, și nici nu păru să observe.

— Oamenii ăștia reușesc de obicei să țină totul verde până în primăvară, dar iarna asta o să mai moară câte ceva. Nu este niciun semn că ar mai veni iarna. Le priește mai bine frigul decât seceta. Nu crezi că sunt minunate, draga mea?

Ailron, Uns al Luminii, Rege și Apărător al Amadicieii, Gardian al Porții de Miazăzi, nu era chiar atât de chipeș pe cât se zvonea, dar Morgase bănuia, încă de când îl văzuse, cu ani în urmă, că el însuși lansase zvonurile. Avea părul negru bogat și ondulat, dar începea să i se rărească în față. Nasul un pic cam prea lung, urechile o idee prea mari. Întregul chip sugera moliciune. Într-o zi va trebui să întrebe, Poarta de Miazăzi către ce?

Făcându-și vânt cu evantaiul de fildeș sculptat, își pironi privirea pe una dintre... realizările grădinarilor. Părea să reprezinte trei femei goale uriașe, care se luptau disperate cu niște șerpi giganti.

— Sunt remarcabile, spuse.

Cine venea ca un cerșetor trebuia să spună ce se cuvenea.

— Da, da, sunt, nu-i așa? Oh, se pare că treburi de stat necesită prezența mea. Chestiuni urgente, mi-e teamă. O duzină de oameni, în haine la fel de colorate ca florile care nu mai erau acolo, apăruseră pe treptele de marmură de la capătul aleii, așteptând în fața unei duzini de coloane ce nu sprijineau nimic.

— Rămâne pe seara asta, draga mea. Vom discuta mai departe despre problemele tale groaznice și despre cum aş putea să te ajut.

Se înclină asupra mâinii ei, oprindu-se chiar înainte să o sărute, iar Morgase făcu o mică reverență, murmurând politețurile de rigoare, după care el plecă, urmat de hoarda de servitori care nu se dezlipea de el nicăieri.

După ce plecă, Morgase putu să își facă vânt energic cu evantaiul – omul susținea că abia simte căldura, cu șiroaie de sudoare pe față – și se îndreaptă către camerele ei. Ale ei din milostivenie, la fel ca și rochia albastru-pal primită în dar. Insistase asupra gulerului înalt, căci avea păreri ferme despre decolteuri.

Un servitor singuratic o urma la mică distanță. Și Tallanvor, desigur, lângă ea, purtând cu încăpățănare pelerina verde și scorțoasă cu care venise, cu sabia la șold, de parcă s-ar fi așteptat la un atac în Palatul Seranda, la nici două mile de Amador. Încercă să-l ignore pe tânărul înalt, dar, ca de obicei, acesta nu putea fi ignorat.

— Ar fi trebuit să mergem în Ghealdan, Morgase. La Jehannah.

Iertase prea multe lucruri, prea mult timp. Rochia se învârti când se întoarse să-l înfrunte, cu ochii sticlind de mânie.

— În călătoria noastră o anumită discreție era necesară, dar cei din jurul nostru știu cine sunt. O să-ți aduci și tu aminte și o să-i arăți respectul cuvenit reginei tale. În genunchi!

Spre surprinderea ei, nu se mișcă.

— Chiar ești regina mea, Morgase?



Măcar își coborâse vocea, ca servitorul să nu audă și să nu ducă vorba mai departe, dar ochii lui... Aproape făcu un pas înapoi citind dorința aprinsă. Și furia.

— Nu o să te abandonez în infern, Morgase, dar tu ai părăsit multe când ai abandonat Andorul lui Gaebriel. Când o să regăsești ce ai pierdut, o să îngenunchez la picioarele tale și o să poți să-mi tai capul, dacă poțezi, dar până atunci... Ar fi trebuit să mergem la Ghealdan.

Tinerelul fără minte fusese gata să moară luptând cu uzurpatorul, chiar și după ce ea descoperise că nicio Casă din Andor nu o mai sprijinea și, după ce decisese să caute ajutor în afara regatului, zi după zi, săptămână după săptămână, devenise mai obraznic și mai neascultător. Ar fi putut să-i ceară lui Ailron capul lui și l-ar fi primit fără întrebări. Dar, doar fiindcă întrebările nu erau puse, nu însemna că nu erau și gândite. Ea era o cerșetoare acolo și nu putea cere mai mult decât strictul necesar.

Și, până la urmă, fără Tallanvor, ea nu ar fi fost aici. Ar fi fost prizoniera – mai rău decât prizoniera – Seniorului Gaebriel. Erau singurele motive pentru care Tallanvor își păstra capul.

Ușile bogat ornamentate de la apartamentele lui Morgase erau păzite de armata sa. Basel Gill era un bărbat roșu în obraji, cu părul cărunț pieptănat cu vanitate peste partea unde chelise. Vestonul de piele, cusut cu discuri de oțel, stătea să-i plesnească la cingătoare și purta o sabie pe care nu o atinsese timp de douăzeci de ani, până în ziua când și-o pusese să o însoțească pe ea. Lamgwin era mătăhălos și vânos, iar ochii cu pleoape căzute îl făceau să pară pe jumătate adormit. Și el purta o sabie, dar cicatricile de pe față și nasul rupt de mai multe ori stăteau mărturie că era mai degrabă obișnuit să împartă pumni și să scoată pumnalul. Un cârciumar și un bătaș de stradă; cu excepția lui Tallanvor, asta era armata pe care o avea la dispoziție să cucerească Andorul și să-și ia înapoi tronul de la Gaebriel.

Cei doi făcură plecăciuni stângace, dar ea pluti pe lângă ei, trântindu-i lui Tallanvor ușa în nas.

— Lumea, enunță cu un mârâit, ar fi un loc mult mai bun fără bărbați.

— Unul mai gol, cu siguranță, spuse bătrâna doică a lui Morgase din scaunul de lângă fereastra cu draperii de catifea a anticamerei. Cu capul aplecat asupra gherghefului, părul cărunt strâns într-un coc părea că tremură ușor. Femeia slabă ca o trestie nu era nici pe departe atât de fragilă cum părea.

— Să înțeleg că Ailron nu a fost nici azi mai deschis? Sau Tallanvor e de vină? Nu trebuie să-i lași pe bărbați să te scoată din minți, că îți apar bube pe față.

Lini nu părea să admită că Morgase nu mai era o copiliță, deși îi fusese doică și fiicei acesteia.

— Ailron a fost încântător, spuse cu grijă Morgase. A treia femeie din cameră, care stătea în genunchi scoțând cearșafuri dintr-un cufăr, pufni zgomotos, iar Morgase făcu un efort să nu o fixeze cu privirea. Breane era... însoțitoarea lui Lamgwin. Femeia scundă și bronzată care îl urma pe bărbat era din Cairhien, iar Morgase nu îi era regină, după cum devenise limpede.

— Încă o zi sau două, continuă Morgase, și cred că pot scoate o promisiune de la el. Astăzi a recunoscut în final că am nevoie de soldați din afara regatului pentru a recuceri Caemlynul. De îndată ce îl scot pe Gaebriel din Caemlyn, nobilii o să se înghesuie din nou să fie de partea mea.

Spera că așa vor face; era în Amadicia, pentru că îl lăsase pe Gaebriel să o orbească și să își rănească și cei mai vechi prieteni la porunca lui.

— Un cal domol nu ajunge întotdeauna la capătul călătoriei, cită Lini, încă aplecată peste gherghef.

Îi plăceau foarte mult zicătorile vechi, dar Morgase avea o bănuială că unele dintre ele erau inventate pe loc.

— Țsta o să ajungă, insistă Morgase. Tallanvor greșea cu Ghealdan; potrivit lui Ailron, țara era aproape de anarhie din cauza Profetului despre care șușoteau toți servitorii, omul care predica Renașterea Dragonului.

— Aș dori niște puncte, Breane, iar femeia se uită lung la ea până nu adăugă... dacă ești așa amiabilă.

Și chiar și așa îi turnă în pocal cu o îmbufnare țeapănă.

Amestecul de vin și sucuri de fructe era pus la gheață, răcoros pentru caniculă; Morgase își lipi cu plăcere pocalul de argint de frunte. Ailron aducea zăpadă și gheață din Munții de Negură, deși era nevoie de un șir lung de căruțe ca să aprovizioneze un palat.

— Despre Tallanvor... începu Lini după ce își luă și ea un pocal, sorbind o înghițitură.

— Las-o baltă, Lini, izbucni Morgase.

— Deci, e mai tânăr decât tine, spuse Breane. Femeia își turnă singură. Ce obraznicie pe capul ei! Era o servitoare, indiferent ce o fi fost în Cairhien.

— Dacă îl vrei, ia-l. Lamwin spune că el ți-a jurat credință și am văzut eu cum se uită la tine. Nu o să refuze, râse răgușit.

Cairhienii erau dezgustători, dar măcar cei mai mulți dintre ei își țineau ascunse aventurile sordide. Morgase se pregătea să o dea afară când se auzi o bătaie în ușă. Fără să mai aștepte permisiunea, în încăpere intră un bărbat cu părul alb, bine făcut. Mantia albă avea blazonul soarelui auriu. Sperase să evite Mantiile Albe până când Ailron își punea pecetea pe o înțelegere fermă. Brusc răcoarea vinului i se scurse direct în vene. Unde erau Tallanvor și ceilalți, de intrase așa?

Făcu o plecăciune scurtă, cu ochii negri pironiți pe ea. Cu chipul îmbătrânit și pielea întinsă, bărbatul părea să aibă forța unui ciocan.

— Morgase din Andor? întrebă cu o voce profundă și fermă. Sunt Pedro Niall.

Deci, nu orice Mantie Albă, ci însuși Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii.

— Nu vă fie teamă, nu am venit să vă arestez.

Morgase își îndreptă spatele.

— Să mă arestezi? Sub ce acuzație? Nu pot conduce Puterea.

De cum îi ieșiră cuvintele din gură, aproape că pufni de enervare. Nu ar fi trebuit să menționeze condusul Puterii; intrase în defensivă și asta trăda cât de tulburată era. Era adevărat ce spusese, într-un fel. Trebuia să încerce de cincizeci de ori ca să simtă Adevăratul Izvor și, când reușea asta, încerca de douăzeci de ori să se deschidă către **saidar** ca să prindă o singură dată un grăunte. O soră Brună, pe nume Verin, îi spusese că nu era nevoie ca Turnul să o oprească acolo până învăța să-și controleze în siguranță mărunta sa abilitate. Desigur, Turnul făcuse asta, oricum. Chiar și așa, în Amadicia până și o abilitate atât de mică era scoasă în afara legii și pedepsită cu moartea. Inelul cu Marele Șarpe de la mână, care îl fascinase atât de mult pe Ailron, părea să fi devenit brusc într-atât de fierbinte încât să strălucească.

— Antrenată de Turn, murmură Niall. Și asta este interzis. Dar, cum am spus, nu am venit să vă arestez, ci să va ajut. Trimiteți-vă femeile de-aici, ca să putem vorbi. Se făcu comod, luându-și un scaun înalt, tapițat și își puse mantia peste spătar. O să beau niște puncte, înainte să plec.

Spre nemulțumirea lui Morgase, Breane îi aduse imediat un pocal, cu ochii în pământ și la fel de lipsită de expresie ca o scândură.

Morgase făcu un efort să-și recapete controlul.

— Ele rămân, Maestre Niall. Nu o să-i dea satisfacția unui titlu. Dar bărbatul nu păru deconcertat. Ce s-a întâmplat cu oamenii mei de afară? O să v-o iau în nume de rău dacă au fost răniți. Și de ce credeți că am nevoie de ajutorai dumneavoastră?

— Oamenii Domniei Voastre sunt neatinși, spuse scurt pe deasupra pocalului. Credeți că Ailron o să vă dea ce vă trebuie?

Sunteți o femeie frumoasă, Morgase, iar Ailron le prețuiește pe femeile cu păr auriu ca soarele. În fiecare zi se va apropia de înțelegerea pe care o doriți, fără să o încheie niciodată, până când veți decide că un mic... sacrificiu îl va face să capituleze. Dar nu va fi niciodată de acord, indiferent cât îi veți da. Gloatele așa-zisului Profet fac ravagii la miazănoapte, în Amadicia. La apus, Tarabonul este sfâșiat de un război civil în care sunt zeci de părți combatante, bandiți care i-au jurat credință așa-zisului Dragon Renăscut, zvonuri despre Aes Sedai și falsul Dragon, toate îl sperie pe Ailron. Să vă dea soldați? Și-ar vinde sufletul să găsească încă zece oameni pentru fiecare soldat pe care îl are sub arme sau măcar doi. Dar eu pot trimite cinci mii de Copii ai Luminii călărind în Caemlyn cu dumneata în frunte, numai să spuneți.

Morgase rămase mută de uimire. Străbătu camera cu o ținută demnă și se așeză pe scaunul din fața lui înainte să i se taie genunchii.

— De ce ai vrea să mă ajuți să îl alung pe Gaebril? întrebă ea. Evident, știa totul; fără îndoială că avea spioni în rândul slujitorilor lui Ailron. Nu am dat niciodată mână liberă în Andor Mantiilor Albe, așa cum ar fi vrut.

De data asta, bărbatul se încruntă. Mantiilor Albe nu le plăcea să fie numite așa.

— Gaebril? Iubitul vostru este mort, Morgase. Falsul Dragon Rand al'Thor și-a adăugat Caemlynul pe lista de cuceriri.

Lini scoase un sunet de parcă s-ar fi înțepat cu acul, dar el continuă să o privească pe Morgase.

Cât despre Morgase, aceasta trebui să își încleșteze mâna pe brațul scaunului pentru a nu-și duce mâna la piept. Și dacă nu ar fi pus pocalul pe celălalt braț, ar fi vărsat tot vinul pe jos. Gaebril mort? O dusesse de nas, o transformase în cârpa lui, îi uzurpase autoritatea, terorizase regatul în numele ei și, în final, se proclamase Rege al Andorului, deși Andorul nu avusese niciodată un rege. Și, după toate astea, încă mai putea simți o

umbră de regret că nu o să-i mai simtă niciodată mâinile? Era o nebulie; dacă nu ar fi știut că era imposibil, ar fi zis că folosise pe ea Puterea Supremă.

Iar al'Thor avea acum Caemlynul? Asta ar putea schimba totul. Îl întâlnise odată, un băiat speriat de la țară, care încerca să arate respectul cuvenit reginei sale. Dar un băiat care purta o sabie de maestru, incrustată cu semnul bătlanului. Iar Elaida fusese foarte prudentă cu el.

— De ce îl numești un fals Dragon, Niall? Dacă el îi vorbea fără titlul cuvenit, atunci se putea lipsi și de „maestru”. Piatra din Tear a căzut, așa cum spunea Profeția Dragonului. Înălții Seniori din Tear l-au aclamat ca Dragonul Renăscut.

Niall zâmbi batjocoritor.

— Oriunde și-a făcut apariția, era cu Aes Sedai. Ele conduc în locul lui, ascultați-mă pe mine. E doar o marionetă a Turnului. Am prieteni în multe locuri – voia să spună spioni – și ei îmi spun că sunt dovezi că și ultimul fals Dragon, Logain, era înscenat tot de Turn. Poate a poftit la mai mult decât trebuia și atunci l-au terminat.

— Nu există nicio dovadă, spuse Morgase mulțumită că reușise să-și mențină vocea egală.

Auzise zvonurile despre Logain în drum spre Amador, dar erau numai zvonuri. Bărbatul dădu din umeri.

— Credeți ce vă place, dar eu prefer adevărul fanteziilor prostestii. Ar face așa ceva adevăratul Dragon Renăscut? Înălții Seniori îl aclamă, spuneți? Pe câți dintre ei i-a spânzurat, înainte să i se închine toți? A permis Aielilor să jefuiască Stânca și tot Cairhienul. Susține că regatul Cairhienului va avea un nou conducător, dar singura putere reală acolo este el. Sunteți moartă, știți asta? Au apărut zvonuri despre Doamna Dyelin, cred. El a stat pe Tronul Leului, l-a folosit pentru audiențe, dar cred că era prea mic, fiind făcut pentru o femeie. L-a expus ca trofeu al cuceririi și l-a înlocuit cu un altul, adus de el, în Sala Tronului din Palatul vostru Regal. Sigur, nu a mers totul strună

pentru el. Unele Case sunt convinse că v-a ucis; există compasiune pentru Domnia Ta, acum că ați murit. Cât stăpânește din Andor, stăpânește cu o mână de fier, cu o hoardă de Aieli și o armată de bandiți din Ținutul de Hotar recrutată de Turn pentru el. Dacă vă imaginați că o să vă primească cu brațele deschise în Caemlyn și o să vă dea tronul înapoi...

Lăsă cuvintele să se stingă, dar torentul lor o lovise pe Morgase ca o grindină. Dyelin era următoarea moștenitoare a tronului doar dacă Elayne murise. Oh, Lumină, Elayne! Mai era în siguranță în Turn? Ciudat să se gândească acum cât de antipatice îi fuseseră femeile Aes Sedai pentru că o pierduseră un timp pe Elayne, că ceruse Turnului întoarcerea ei când nimeni, niciodată nu **cerea** nimic Turnului, iar acum tot ce dorea era ca ele să îi țină fata în siguranță. Își aminti de o scrisoare de la Elayne, după ce se întorsese la Tar Valon. Mai fuseseră și altele? Atât de multe lucruri erau vagi și neclare din perioada când Gaebriel o ținuse în ghearele lui. Elayne trebuie să fie în siguranță. Ar trebui să se îngrijoreze și pentru Gawyn și Galad – Lumina știe unde erau –, dar Elayne era moștenitoarea ei. Pacea în Andor depindea de o succesiune fără probleme.

Trebuia să cugete cu atenție. Totul se lega, dar, pe de altă parte, așa se întâmpla și cu minciunile atent ticluite, iar omul din fața ei era un maestru al acestui meșteșug. Avea nevoie de informații sigure. Nu era o surpriză că Andorul o credea moartă; se furișase din propriul regat ca să îl evite pe Gaebriel, pe cei care ar fi putut să o predea lui sau care ar fi vrut să se răzbune pe ea pentru ticăloșiile lui Gaebriel. Dacă era compasiune pentru ea, o s-o folosească atunci când va renaște din morți.

— Îmi trebuie timp să mă gândesc, îi spuse.

— Desigur, răspunse Niall ridicându-se cu ușurință; s-ar fi ridicat și ea, ca el să nu o privească de sus, dar nu era sigură că o țin picioarele.

— Mă voi întoarce peste o zi sau două. Între timp, vreau să fiu sigur că sunteți în siguranță. Ailron e atât de prins cu propriile griji, că nu se știe cine se poate strecura cu gânduri necurate. Mi-am luat libertatea de a lăsa aici câțiva Copii. Cu voia lui Ailron.

Morgase auzise mereu că Mantiile Albe dețin adevărata putere în Amadicia și fu sigură că tocmai primise confirmarea.

Niall plecă cu ceva mai mult respect decât venise, făcând o plecăciune care ar fi putut fi pentru cineva egal în rang. Într-un fel sau altul îi sugera că nu are de ales.

Imediat cum plecă, Morgase se ridică în picioare, dar Breane deja țâșnise către ușă. Înainte să facă trei pași, ușa fu dată de perete, iar Tallanvor și ceilalți doi se năpustiră înăuntru.

— Morgase, respiră greu Tallanvor, sorbind-o din priviri. Mi-a fost teamă...

— Teamă? îi răspunse cu dispreț. Era prea mult; nu voia să înțeleagă. Așa mă protejezi tu pe mine? Un băiat ar fi putut face la fel de mult. Dar, nu-i așa, un băiat a făcut asta deja.

Privirea ucigătoare îi rămase pe chip câteva clipe, apoi se întoarse și plecă făcându-și loc printre Basel și Lamgwin.

Cârciumarul își frânga mâinile:

— Au fost cel puțin treizeci, Măria Ta. Tallanvor a luptat, a încercat să strige, să vă avertizeze, dar l-au lovit cu mânerul sabiei. Cel bătrân spunea că nu vor să vă facă rău și că nu le trebuie decât Domnia Ta și, dacă e nevoie, ne ucid... își duse privirea către Lini și Breane, care îl măsura din cap până-n picioare pe Lamgwin, să fie sigură că nu e rănit. Bărbatul părea la fel de îngrijorat pentru ea.

— Maiestate, dacă aș fi crezut că se poate face ceva... îmi pare rău, v-am dezamăgit.

— Medicamentul bun are mereu gustul amar, murmură încet Lini. Mai ales pentru copilițele care au crize de supărare.

Măcar o spusese suficient de încet să nu audă toată lumea.



Avea dreptate, Morgase știa asta. Mai puțin cu crizele, desigur. Basel arăta de parcă ar fi preferat să fie decapitat.

— Nu m-ai dezamăgit, jupâne Gill. Într-o bună zi am să-ți cer poate să mori pentru mine, dar numai dacă din asta va veni un bine mai mare. Niall a vrut doar să vorbim.

Basel își ridică fruntea pe loc, dar Morgase simțea cum Lini o privește ținută. Foarte amar.

— Spuneți-i lui Tallanvor să vină la mine. Vreau... vreau să îmi cer scuze pentru vorbele mele grăbite.

— Cel mai bun mod să îți ceri scuze de la un bărbat, spuse Breane, e să-l încolțești într-un colț pustiu al grădinii.

Ceva se rupse în Morgase. Înainte să știe ce face, aruncă pocalul către femeie, împrăștiind vinul pe covor.

— Afară! țipă. Toată lumea afară! Și poți să-i duci scuzele lui Tallanvor, jupâne Gill.

Breane își trecu calmă mâinile peste rochia pătată de puncte, apoi ieși încet cu Lamgwin, după ce-și trecuse brațul printr-al lui. Basel aproape țopăia în spatele lor încercând să-i scoată afară.

Spre surpriza lui Morgase, Lini plecă și ea. Nu era felul ei de a fi; de obicei ar fi rămas să-i țină unul dintre vechile ei discursuri, de parcă ar fi fost încă un copil de zece ani. Morgase nu știa de ce o suporta. Cu toate astea, aproape mereu îi spunea să rămână. Dar apoi ieșiră cu toții, ușa se închise – și trebuia să se gândească la lucruri mult mai importante decât dacă sentimentele ei fuseseră rănite.

Încercă să gândească, mergând cu pași mari pe covor. Ailron va cere concesiile economice – și poate „sacrificiul” despre care vorbise Nial – pentru a o ajuta. Era gata să i le acorde, dar îi era teamă că Niall avea dreptate cu numărul de soldați pe care i l-ar fi cedat Ailron. Cererile lui Niall erau mai ușor de acceptat, într-un fel. Probabil, accesul liber în Andor a oricât de multe Mantii Albe. Și să-i lase să scoată de prin mansarde câte Iscoade ale Celui întunecat găseau, să ridice mulțimi furioase împotriva unor femei singure pe care să le acuze că sunt Aes Sedai sau să

ucidă femeii care într-adevăr erau Aes Sedai. Niall ar putea cere chiar o lege împotriva condusului Puterii Supreme și a femeilor care se duceau la Turnul Alb.

Ar fi fost posibil – dificil, dar sângeros – să scoată afară Mantiile Albe odată ce prindeau rădăcini acolo, dar era oare necesar să-i lase să intre? Rand al'Thor era Dragonul Renăscut, indiferent de ce spunea Niall; era aproape sigură, dar a conduce națiuni nu era scris în Profeția Dragonului, din câte știa. Dragon Renăscut sau fals Dragon, el nu putea păstra Andorul. Dar cum putea ști?

O bătaie timidă în ușă o aduse cu picioarele pe pământ.

— Intră, spuse tăios.

Ușa se deschise încet, lăsând să intre un băiat zâmbăreț, într-o livrea cu auriu și roșu, purtând în mână o tavă cu o carafă cu vin proaspăt, argintul deja îmbrobonat de răcoare. Se așteptase să fie poate Tallanvor. Lamgwin era singur de pază pe coridor, din câte putea să vadă. Sau mai degrabă sprijinea un perete, ca într-o tavernă. Îi făcu semn tânărului să pună tava jos.

Își continuă mersul cu furie – Tallanvor ar fi trebuit să vină; ar fi trebuit să vină! Basel și Lamgwin ar fi putut auzi zvonuri în cel mai apropiat sat, dar ar fi fost doar zvonuri, sădite poate de Niall. Iar acest lucru era valabil și pentru servitorii palatului.

— Maiestate. Pot vorbi, Regina mea?

Morgase se întoarse uimită. Erau accentele graiului din Andor. Era în genunchi, rânjetul trecând de la nesiguranță la încredere și-napoi. Ar fi putut fi chipeș dacă nasul rupt s-ar fi vindecat cum trebuie. Pe Lamgwin îl făcea să pară dur, chiar dacă de joasă speță; băiatul ăsta arăta de parcă s-ar fi împiedicat și ar fi căzut în nas.

— Cine ești? Cum ai ajuns aici?

— Sunt Paitr Conel, Maiestate. Din Piața Sheran. În Andor? adaugă, de parcă ea nu și-ar fi dat seama. Nerăbdătoare, îi făcu semn să continue. Am venit în Amador cu unchiul meu, Jen. E negustor din Ținutul celor Patru regi și credea că poate găsi

niște vopseluri taraboneze. Sunt scumpe, cu necazurile din Tarabon, dar credea că sunt mai ieftine... gura ei se strânse și băiatul se grăbi să continue. Am auzit despre Domnia Ta că ești la palat și, cu legea de aici, fiind antrenată de Turn și așa mai departe, am crezut că vă putem ajuta... - înghiți greu și termină cu voce înceată - ... să evadați.

— Sunteți pregătiți să mă ajutați să... evadez?

Nu era cel mai bun plan, dar puteau călări la miazănoapte, spre Ghealdan. Ce o să se mai împăuneze Tallanvor. Ba nu, nu va face asta, și va fi și mai rău.

Dar Pairt clătină din cap cu o expresie jalnică:

— Unchiul Jen a avut un plan, dar acum mișună Mantiile Albe peste tot. Nu am știut ce să mai fac și am venit la Domnia Voastră, cum mi-a zis unchiul. O să se gândească la ceva, Maiestate. E deștept.

— Sunt sigur că e, murmură. Din nou se dusesse de răpă planul cu Ghealdan.

— De cât timp ați plecat din Andor, o lună, două? Băiatul aprobă cu o mișcare a capului. Deci, nu știți ce se întâmplă în Caemlyn, oftă.

Băiatul își linse buzele.

— Eu... noi stăm împreună cu un om din Amador, care are porumbei. E neguțător. Primește mesaje de peste tot. Și din Caemlyn. Dar sunt numai vești proaste, Maiestate. Poate mai durează o zi, două și unchiul meu va găsi altă cale. Voiam doar să vă spunem că aveți un ajutor pe aproape.

Mda, poate că așa era. O cursă între Pedro Niall și unchiul Jen al băiatului ăstuia. Își dori să nu fie așa de sigură de cum să parieze.

— Între timp, îmi poți spune cât de rău stau lucrurile în Caemlyn.

— Regina mea, eu trebuia doar să îți spun de ajutor. Unchiul meu se va mânia dacă mai stau...

— **Sunt** regina ta, Paitr, spuse Morgase ferm, și a unchiului tău, Jen. Nu o să se supere dacă îmi răspunzi la întrebări.

Paitr arăta de parcă ar fi vrut să fugă pe ușă, dar ea se așeză într-un scaun și începu să sape în liniște după adevăr.

Pedro Niall se simțea chiar bine când descălecă în curtea cea mare a Fortăreței Luminii, aruncând hățurile unui grăjdar. O avea pe Morgase la mână și nu trebuise să mintă nici măcar o dată. Nu îi plăcea să mintă. Adevărat, spusese mai mult cum vedea el lucrurile, dar era sigur de ele. Rand al'Thor era un Dragon fals și o unealtă a Turnului. Lumea era plină de proști care nu gândeau. Bătălia Finală nu va fi o încleștare titanică între Cel Întunecat și un Dragon Renăscut, un biet om. Creatorul abandonase de mult timp omenirea propriilor nevolnicii. Nu, când va veni Tarmon Gai'don va fi ca în vremea Războaielor Troloce de acum două mii de ani și ceva, când hoarde de troloci și alte creaturi ale Întunericului se revărsaseră din Mana Pustiitoare, sfâșiind Ținuturile de la Hotar și înecând omenirea într-un ocean de sânge. Nu avea de gând să lase neamul omenesc să se confrunte cu așa ceva divizat și nepregătit.

O pădure de arcuri purtate de Copii îl urmară pe coridoarele de piatră ale Fortăreței până ajunse la camera unde primea audiențele personale. În anticameră, secretarul său cu fața ciupită, Balwer, sări în picioare recitând ceremonios lista de hârtii care așteptau semnătura Seniorului Căpitan, dar atenția acestuia fu atrasă de bărbatul înalt care se ridică cu ușurință dintr-unul din scaunele de lângă perete, purtând pe mantie un baston purpuriu de cioban în spatele unui soare auriu și, ceva mai jos, trei bumbi aurii care îi arătau rangul.

Jaichim Carridin, Inchizitor al Mâinii Luminii, arăta la fel de dur cum era în realitate, dar cu mai mult păr cărunț în jurul tâmplor decât atunci când Niall îl văzuse ultima oară. Ochii adânci și negri purtau umbra unei ușoare îngrijorări, și nu era de mirare. Ultimele două misiuni pe care le primise se terminaseră

dezastruos; de rău-augur pentru cine aspira să ajungă într-o zi Marele Inchizitor sau chiar Senior Căpitan Comandant.

Aruncându-și mantia lui Balwer, Niall îi făcu un semn lui Carridin să-l urmeze în camera de audiențe, unde steagurile de luptă capturate și stindardele vechilor inamici erau expuse ca trofee pe peretele îmbrăcat într-un lambriu închis la culoare, iar un uriaș răsărit de soare fixat în podea avea în el suficient aur încât să îi lase pe cei mai mulți cu gura căscată. În afară de asta, era o cameră simplă, de soldat, o reflecție a lui Niall însuși. Niall se așeză într-un scaun cu spătar înalt, bine făcut, dar fără decorații. Două șemineuri lungi, de fiecare parte a camerei, erau reci și curate, într-un timp în care ar fi trebuit să ardă cu furie. Suficientă dovadă că Ultima Bătălie se apropia. Carridin se înclină adânc și îngenunche pe răsăritul de soare, lustruit temeinic de secole întregi de tălpi și genunchi.

— Ai idee de ce am trimis după tine, Carridin?

După Câmpiile Almoth și Falme și Tanchico nu-i puteai reproșa omului că se aștepta să fie arestat. Dar, dacă avea o astfel de bănuială, vocea nu îl trăda. Ca de obicei, nu se putu abține să nu arate că știe mai mult decât oricine altcineva. Mai mult decât ar fi trebuit, în orice caz.

— Femeile Aes Sedai din Altara, Seniore Căpitan Comandant. O șansă să stârpim jumătate din vrăjitoarele Tar Valonului, la doi pași de noi.

O exagerare, poate o treime erau în Salidar, dar nu mai mult.

— Și ai discutat asta cu prietenii tăi?

Niall se îndoia că bărbatul ar fi avut vreunul, dar mai erau cei cu care bea. Și, de curând, cu care se îmbăta. Dar avea câteva abilități, totuși; abilități utile.

— Nu, Seniore Căpitan Comandant. Am suficientă minte să nu fac așa ceva.

— Bine, spuse Niall. Pentru că nici nu o să te apropii de acest Salidar, nici tu și nici ceilalți Copii.

Nu era sigur dacă pe fața lui Carridin trecu o umbră de ușurare. Dacă da, nu i se potrivea, căci nu arătase niciodată lipsă de curaj. Iar ușurarea nu se potrivea cu răspunsul.

— Dar așteaptă să fie luate ca din oală. E dovada că zvonurile sunt adevărate, Turnul este divizat. Putem să distrugem grupul ăsta fără ca toate celelalte să ridice un deget. Turnul poate fi slăbit suficient de mult să cadă.

— Așa crezi? spuse Niall sec. Își plimbă degetele peste talie, păstrându-și vocea cumpătată. Inchizitorii – ei urau acest nume, dar chiar și ei îl foloseau –, Inchizitorii nu vedeau decât până în lungul nasului.

— Nici chiar Turnul nu prea poate să-l sprijine pe față pe acest fals Dragon al'Thor. Dacă se răzgândește, cum a făcut Logain? Dar un grup rebel? îl pot sprijini și, indiferent ce se întâmplă, fustele Turnului Alb rămân curate.

Era sigur că așa stăteau lucrurile. Dacă nu, se puteau găsi mijloace care să adâncească o scindare reală pentru a slăbi și mai mult Turnul, dar credea că are dreptate.

— În orice caz, contează și ce vede lumea. Nu o să-i las să fie martori la o încăierare între Copii și Turn. Nu până când lumea nu va vedea ce este de fapt Turnul, o colcăială de Iscoade ale Celui întunecat, jucându-se cu forțe pe care oamenii nu ar trebui să le atingă, forțele care duseseră la Frângerea Lumii.

— Lupta este întreaga lume împotriva falsului Dragon al'Thor.

— Dacă nu merg la Altara, Seniore Căpitan Comandant, care sunt ordinele mele?

Niall își lăsă capul pe spate cu un oftat. Se simțea brusc obosit. Își simțea acum toți anii și poate și mai mult de-atât.

— Oh, dar ai să mergi în Altara, Carridin.

Cunoștea numele și chipul lui Rand al'Thor după așa-zisa invazie de dincolo de mare, la Falme, un complot al Aes Sedai care costase Copii o mie de oameni și fusese începutul revărsării celor jurați Dragonului și al haosului peste Tarabon și Arad Doman. Știuse ce era al'Thor și operase că îl poate folosi

ca momeală ca să forțeze națiunile să se unească. Odată unite, sub conducerea sa, ar fi putut să-l înlăture pe al'Thor și să se pregătească să înfrunte hoardele trolocilor. Trimisese solii fiecărui conducător de ținut arătându-le primejdia. Dar al'Thor se mișca mai repede decât putea crede, chiar și acum. Vrusese să lase un leu turbat să bântuie pe străzi până se speria toată lumea, dar leul devenise un gigant care se mișca iute ca fulgerul.

Dar, cu toate astea, nu era totul pierdut; trebuia să-și tot repete asta. Cu mai mult de o mie de ani în urmă, Guaire Amalasan se intitulase singur Dragonul Renăscut, un fals Dragon care putea conduce Puterea. Amalasan cucerise mai mult teritoriu decât avea acum al'Thor, înainte ca un tânăr rege numit Artur Paendrag Tanreall să-l înfrunte pe câmpul de luptă și să înceapă apoi să urce propriul drum către putere. Niall nu se considera un nou Artur Aripă-de-Șoim, dar era tot ce avea lumea mai bun. Nu va renunța câte zile va avea.

Începuse deja să se opună puterii în creștere a lui al'Thor. În afară de solii către conducători, trimisese oameni în Tarabon și Arad Doman. Câțiva bărbați care să găsească urechile potrivite, în care să murmure că toate necazurile lor pot fi puse pe seama celor jurați Dragonului, acele Iscoade nebune ale Celui întunecat care îl sprijineau pe al'Thor. Și pe seama Turnului. Deja veneau o mulțime de zvonuri din Tarabon despre femeii Aes Sedai care luptaseră, zvonuri care să pregătească drumul spre adevăr. Acum era momentul să înceapă următoarea etapă a noului plan, să le arate celor care stăteau pe margine de ce parte să treacă. Timp. Avea atât de puțin timp! Cu toate astea, nu se putu opri să nu zâmbească. Fuseseră unii, morți acum, care spuneau: „Când Niall zâmbește, se pregătește să dea lovitura de grație“.

— Altara și Murandy, îi spuse lui Carridin, vor fi răvășite de ciuma celor jurați Dragonului.

Camera părea să fie o încăpere dintr-un palat – tavan boltit, cu tencuiala frumos lucrată, covoare fin țesute pe podeaua acoperită cu dale albe, lambriuri sculptate somptuos pe pereți –, deși era departe de orice palat. Era departe de orice loc, după înțelegerea unei ființe omenești. Rochia roșiatică a Mesaanei foșnea în timp ce aceasta se mișca în jurul unei măsuțe încrustate cu o culoare azurie, amuzându-se să aranjeze piese de domino din fildeș într-un turn complicat, cu fiecare nivel mai mare decât cel de dedesubt. Se mândrea că putea face turnul doar cunoscând tensiunile și mecanismul pârgheii, nu prin țeserea Puterii. Turnul ajunsese la nouă niveluri.

Adevărul este că făcea mai mult decât să se amuze, evita conversația cu cealaltă femeie. Semirhage broda într-un scaun cu spătar înalt, acoperit cu o țesătură roșie, degetele lungi și înguste făcând cu dibăcie cusături minuscule în forma unui labirint de flori micuțe. Întotdeauna o uimise că femeii îi plăcea o activitate atât de... obișnuită. Rochia neagră contrasta puternic cu scaunul. Nici măcar Demandred nu îndrăznea să îi spună în față că purta atât de des negru, pentru că Lanfear se îmbrăca în alb.

Mesaana încercă să-și dea seama, pentru a mia oară, de ce se simțea atât de puțin confortabil în preajma ei. Mesaana își știa punctele slabe și cele tari, fie cu Puterea Supremă, fie cu altceva. Era la înălțimea abilităților lui Semirhage în cele mai multe lucruri și, acolo unde nu era, avea alte calități care îi contrabalansau slăbiciunile. Nu era asta. Cruzimea o desfăta pe Semirhage, avea o plăcere nebună să chinuiască, dar, în mod cert, nu asta era problema. Mesaana putea fi crudă când trebuia și nu îi păsa ce le făcea Semirhage altora. Sigur exista un motiv, dar nu îl putea afla.

Puse nervoasă încă o piesă de domino, și turnul se prăbuși cu zgomot, împrăștiind pe podea piesele albe de fildeș. Cu un plescăit al limbii, se întoarse nervoasă, împreunându-și brațele sub sâni.



— Unde e Demandred? Șaptesprezece zile au trecut de când a fost la Shayol Ghul, dar a așteptat până acum să ne spună de mesaj, și acum nu apare.

Ea fusese de două ori la Puțul Osândeii în timpul ăsta, mergând pe sub colții de stâncă și distrugându-i nervii. Ca să nu găsească nimic, cu excepția unui Myrddraal ciudat de înalt, care nu vorbea. Puțul era acolo cu siguranță, dar Marele Senior nu îi răspunsese. Nu rămăsese mult acolo, în niciuna din dăți. Crezuse că nu o afecta teama, cel puțin nu teama adusă de căutătura unui Pierit, dar de două ori privirea tăcută și fără ochi a Myrddraalului o făcuse să grăbească pasul și doar stăpânirea de sine o împiedicase să nu alerge. Dacă a conduce Puterea acolo nu ar fi fost o cale sigură de a muri, l-ar fi ucis pe Pierit sau ar fi Călătorit direct din Puț.

— Unde e?

Semirhage își înălță ochii negri de la broderie, fără să clipească, apoi își puse ghergheful deoparte ridicându-se cu grație.

— O să vină când o să vină, spuse calm; era mereu calmă și grațioasă. Dacă nu dorești să îl aștepți, du-te.

Fără să vrea, Mesaana se ridică puțin pe vârfuri, dar tot trebuia să se uite în sus. Semirhage era mai înaltă decât mulți bărbați, dar era atât de frumos proporționată, că nu îți dădeai seama de asta până nu era în fața ta, uitându-se de sus la tine.

— Să plec? Voi pleca. Și el poate să...

Nu fusese niciun semn. Niciodată nu era, când un bărbat conducea. O linie strălucitoare, verticală apăru în aer, apoi se lărgi când poarta se deschise într-o parte, suficient de mult ca Demandred să pășească prin ea, făcând o mică plecăciune amândurora. În ziua aceea purta veșminte de un cenușiu-închis, cu un mic guler dantelat. Se adapta repede la moda și țeșăturile acestei Vârste.

Profilul său, cu un nas vulturesc, era destul de atrăgător, deși nu chiar de genul celui care ar fi făcut inima oricărei femei să

bată mai repede. Într-un fel, **aproape** și **nu chiar** erau povestea vieții lui. Avusese ghinionul să se nască o zi mai târziu decât Lews Therin Telamón, care devenise apoi Dragonul, în timp ce Barid Bel Medar, cum era cunoscut atunci, petrecuse ani întregi **aproape** egalând faptele lui Lews Therin, dar nereușind chiar să-i egaleze faima. Dacă nu ar fi fost Lews Therin, ar fi fost cel mai cunoscut om al Vârstei. Dacă ar fi fost ales să conducă, nu cel pe care îl considera inferior intelectual, un prostănac prudent care prea des reușea să aibă noroc, ar mai fi stat astăzi aici? Toate astea **erau** presupuneri fără rost, deși ea le mai făcuse și până atunci. Nu, important era că Demandred disprețuia Dragonul și, acum că Dragonul Renăscuse, întreg disprețul lui era mai viu ca niciodată.

— De ce?

Demandred ridică o mână:

— Hai să așteptăm până suntem cu toții aici, Mesaana, să nu fiu nevoit să mă repet.

Simți prezența **saidarului** o clipă înainte ca o linie strălucitoare să apară și să se transforme în poartă. Graendal păși înăuntru, fără să mai fie însoțită de această dată de mulțimea de servitori, și lăsă intrarea să se stingă la fel de rapid ca Demandred. Era o femeie trupeșă, cu părul roșu-auriu elaborat ondulat. Făcuse rost cumva de streith pentru rochia cu guler înalt. Reflectându-i starea de spirit, țesătura era o negură transparentă. Câteodată Mesaana se întreba dacă Graendal mai ținea seama și de altceva în afară de plăcerile ei senzuale.

— Mă întrebam dacă o să fiți aici, spuse delicat femeia care tocmai intrase. Voi trei ați fost atât de secretoși!

Scoase un râset vesel, oarecum prostesc. Nu, ar fi o mare greșală să o subestimeze pe Graendal. Mulți dintre cei care o luaseră de proastă erau morți de mult, victime ale femeii pe care o priviseră de sus.

— Vine și Sammael? întrebă el.

Graendal flutură o mână plină de inele:

— Oh, nu are încredere în tine. Nu mai are încredere nici în el însuși, cred; țesătura streith se întunecă – o ceață ce ascundea totul. Își mută armatele prin Illian, văicărindu-se că nu are lănci de șoc cu care să-i înarmeze. Și, când nu face asta, caută **angrealuri** sau **sa'angrealuri** utilizabile. Ceva suficient de puternic, desigur.

Mesaana respiră adânc când toți ochii se îndreptară către ea. Oricare dintre ei ar fi dat aproape orice pentru **angrealul** sau **sa'angrealul** potrivit. Fiecare dintre ei era mai puternic decât copilițele pe jumătate antrenate care își luaseră acum numele de Aes Sedai, dar suficiente copilițe legate împreună i-ar fi putut strivi pe toți. Atâta doar că nu mai știau cum și nici nu mai aveau mijloacele necesare. Trebuiau mai mult de treisprezece bărbați pentru o legătură, cu unul mai mult pentru a trece de douăzeci și șapte. Fetele acelea – cea mai bătrână îi părea o fetiță; ea trăise peste trei sute de ani, nemaisocotind timpul cât zăcuse închisă în Puț, și abia se putea considera în floarea vârstei –, fetele acelea nu erau cu adevărat primejdioase, dar asta nu diminuă cu nimic dorința celor prezenți de a avea un **angreal** sau, și mai bine, un **sa'angreal**. Cu acele artefacte ale Vârstei lor ar fi putut conduce uluitoare cantități de Putere care altfel i-ar fi făcut scrum. Oricare dintre ei ar fi riscat mult pentru un astfel de premiu. Dar nu totul. Nu dacă nu era cu adevărat nevoie, dar asta nu le astâmpăra dorința de a-l avea.

Mesaana începu să vorbească de parcă ținea o prelegere:

— Turnul Alb are acum gărzi **și** urzeli în camerele de depozitare, și pe afară, și pe dinăuntru; în plus, numără **total** de patru ori pe zi. Marea Vistierie din Stânca din Tear este iarăși păzită cu o țesătură, o chestie urâtă care m-ar fi prins dacă încercam să trec sau să o desfac. Nu cred că poate fi desfăcută decât de cel care a țesut-o, dar, până atunci, e o cursă pentru toate femeile care pot conduce.

— O adunătură prăfuită de gunoaie fără rost, din câte am auzit, spuse Demandred disprețuitor. Cei din Tear adună orice lucru despre care aud zvonuri că ar avea legături cu Puterea.

Mesaana bănuia că se baza pe mai mult decât zvonuri. Mai bănuia că în Marea Vistierie se afla și o capcană țesută pentru bărbați, altfel Demandred ar fi luat demult **sa'angrealul** și s-ar fi dus după al'Thor.

— Cu siguranță mai sunt câteva în Cairhien și Rhuidean, dar, dacă nu ai norocul să nimerești direct peste al'Thor, ambele locuri mișună de femei care pot conduce.

— Fețișoare ignorante, pufni Graendal.

— Dacă o bucătăreasă îți înfige un cuțit în spate, spuse rece Semirhage, ești mai puțin moartă decât dacă pierzi un duel sha'je la Qal?

Mesaana clătină din cap.

— Mai rămân deci cele îngropate prin ruine antice sau uitate prin poduri. Dacă vreți să vă bazați căutarea pe noroc, bine. Eu nu voi face așa. Asta doar dacă nu știe cineva unde se găsește o cutie **stasis**? Ultima întrebare o puse pe un ton sec.

Cutiile stasis ar fi trebuit să supraviețuiască Frângerii Lumii, dar frământarea pământului le aruncase probabil pe fundul oceanelor sau sub munți. Puțin rămăsese din lumea pe care o cunoscuseră ei, câteva nume și câteva legende.

— Întotdeauna am spus că ar trebui să fii profesoară. Oh, scuze! Am uitat, spuse Graendal numai zâmbete.

Mesaana se întunecă la față. Drumul ei către Marele Senior începuse când i se refuzase un loc în Collam Daan, cu atât de multă vreme în urmă. Nu era potrivită pentru cercetare, îi spusese, dar putea preda. Până învățase cum să le predea chiar lor!

— Încă aștept să aud ce a spus Marele Senior, murmură Semirhage.

— Da. Îl ucidem pe al'Thor? Mesaana realizează că își strângea fusta cu ambele mâini și îi dădu drumul. Ciudat. Nu lăsa pe

nimeni, niciodată să o descumpănească. Dacă totul merge bine, în două, trei luni el va fi acolo unde îl voi putea lovi în siguranță și va fi total lipsit de puteri.

— Unde îl vei putea lovi în siguranță? Graendal ridică întrebător o sprânceană. Unde ți-ai făcut bârlogul? Nu contează. Chiar dacă nu știu niciun detaliu, e un plan la fel de bun ca oricare altul auzit de mine în ultima vreme.

Demandred rămase tăcut, stând în picioare și studiindu-i. Nu, nu Graendal. Semirhage și ea. Și, când vorbi, era parcă jumătate pentru el însuși, jumătate pentru ei:

— Când mă gândesc unde v-ați așezat voi două, mă mir. Cât de multe știa Marele Lord și de când? Nu primi niciun răspuns și într-un final continuă:

— Vreți să știți ce mi-a spus Marele Senior? Foarte bine. Dar rămâne aici, doar între noi. Dacă Sammael a decis să stea deoparte, nu va afla nimic. Nici ceilalți, vii sau morți. Prima parte a mesajului Marelui Senior e simplă. Lăsați Seniorul Haosului să domnească. Exact vorbele lui.

Colțurile gurii i se ridicară, mai aproape de zâmbet decât îl văzuse vreodată Mesaana. Apoi le spuse și restul.

Mesaana tremura și nu știa dacă de nerăbdare sau de teamă. Ar putea funcționa; ar putea câștiga totul. Dar era nevoie de noroc și ei nu îi plăceau pariurile. Demandred era pariorul. Avusese însă dreptate cu un lucru; Lews Therin își făcuse singur norocul, așa cum o monetărie face monede. În opinia ei, al'Thor făcea același lucru.

Doar dacă... doar dacă nu cumva Marele Senior mai avea un plan ascuns, dincolo de ce aflaseră. Și asta o înspăimânta cel mai mult.

Oglinda cu margini aurite reflecta încăperea, mozaicurile în forme stranii de pe pereți, mobilele aurite și covoarele de preț, celelalte oglinzi și tapiserii. O încăpere de palat fără ferestre și fără uși. Oglinda reflecta o femeie, mergând cu pași mari înainte și înapoi, într-o rochie de culoarea sângelui întunecat, cu chipul

frumos marcat de furie și uimire. În continuare era uluit. Îi reflecta și propriul chip, și asta îl interesa mult mai mult decât femeia. Nu putu rezista să nu-și atingă nasul și gura, și obrajii pentru a suta oară, să se convingă că sunt reali. Nu erau trăsăturile unui tânăr, dar era mai puțin bătrân decât atunci când se trezise prima oară din lungul vis, cu coșmarurile lui interminabile. O față banală, iar el urâse mereu să fie comun. Recunoscuse sunetul care îi urca din gât ca un început de râs, de chicot și-l înăbuși. Nu era nebun. În pofida a orice, nu era.

Un nume îi fusese dat în timpul celui de-al doilea și mai groaznic somn, înainte de a se trezi cu chipul și trupul ăsta. Osan'gar. Un nume dat de o voce pe care o știa și nu îndrăznea să nu i se supună. Vechiul său nume, dat în batjocură și purtat cu mândrie, dispăruse pentru totdeauna. Vocea stăpânului său se auzise și făcuse ca lucrurile să fie ceea ce sunt. Femeia era Aran'gar; ceea ce fusese nu mai era.

Interesante numele. **Osan'gar** și **aran'gar** erau pumnalele, stâng și drept, folosite într-o formă de duel care fusese un timp populară, de la începutul perioadei marcate de începerea construirii Puțului până la începutul Războiului Puterii. Amintirile îi erau fragmentate – prea mult pierduse în somnul cel lung –, dar asta își amintea. Popularitatea fusese de scurtă durată, căci ambii dueliști mureau. Lamele pumnalelor erau unse cu o otrăvă ce acționa lent.

Ceva întunecă oglinda și se întoarse încet. Trebuia să-și aducă aminte cine era și să se asigure că toți ceilalți își aminteau. În continuare nu apăruse nicio ușă, dar acum un Myrddraal era în încăpere. Nici una, nici alta nu erau ciudate într-un astfel de loc, dar Myrddraalul era mai înalt decât toți pe care îi văzuse Osan'gar până atunci.

Lăsă Pieritul să aștepte, apoi, înainte ca acesta să poată deschide gura, aproape că scuipă cuvintele, terminând într-un țipăt:

— De ce mi s-a făcut așa ceva? De ce am fost pus în trupul ăsta? De ce?

Osan'gar avu senzația că buzele lipsite de sânge ale Myrddraalului se strâmbară într-un zâmbet, doar că nu era posibil, nici aici, nici în altă parte. Chiar și trolocii aveau un simț al umorului, ticălos și violent, dar nu Myrddraalii.

— Ați primit amândoi ce s-a găsit mai bun în Ținuturile de Hotar. Avea o voce de năpârcă scuturându-și clopoștii prin iarba uscată. E un trup bun, puternic și sănătos. Și mai bun decât alternativa.

Ambele lucruri erau adevărate. Era un trup bun și pentru un dansator **daïen** din zilele de demult, subțire, dar musculos, cu o față ca de fildeș, ovală cu ochi verzi, încadrată de păr negru și lucios. Și orice era mai bun decât alternativa.

Poate că Aran'gar nu vedea lucrurile așa. Furia îi schimonosea chipul drăguț. O să facă ceva necugetat. Osan'gar știa asta; mereu avusese o problemă. Lanfear părea chiar prudentă, comparată cu ea. Căută **saidinul**. Să conducă aici putea fi periculos, dar mai puțin periculos decât să o lase să facă ceva cu adevărat stupid. Căută **saidinul** și nu găsi nimic. Nu i se pusese un scut între el și Izvor; ar fi simțit și ar fi lucrat pe lângă scut, până se elibera, dacă nu era prea puternic. Era ca și cum ar fi fost **liniștit**. Șocul îl transformă în stană de piatră.

Nu și Aran'gar. Poate că descoperise același lucru, dar reacționa altfel. Cu un țipăt de pisică se repezi la Myrddraal, cu ghearele scoase.

Un atac fără rost, desigur. Myrddraalul nici nu își schimbă poziția. O luă liniștit de gât ridicând-o până când picioarele nu mai atinseră podeaua. Țipătul se transformă în gâlgâit și se prinse cu ambele mâini de încheietura Pieritului. Cu ea bălângănindu-se în strânsoare, își întoarse privirea oarbă către Osan'gar:

— Nu ai fost *liniștit*, dar nu vei conduce până nu ți se va spune că ai voie. Iar tu nu mă vei mai lovi niciodată. Sunt Shaidar Haran.

Osan'gar încercă să înghită, dar își simțea gura plină de praf. Creatura nu putea fi răspunzătoare de ce i se făcuse lui. Myrddraalii avea unele puteri, dar nu de felul ăsta. Cu toate astea știa. Nu îi plăcuseră niciodată Pieriții. Ajutase la crearea trolocilor, amestecând părți umane și animale – era mândru de asta, de abilitatea necesară, de dificultate –, dar aceste creaturi născute din morți îl făceau să se simtă neliniștit.

Shaidar Haran își îndreptă atenția la Femeia care i se zbătea în pumn. Fața începuse să-i devină purpurie, iar picioarele abia se mai mișcau.

— Te vei adapta. Trupul se adaptează sufletului, dar mintea se adaptează trupului. Deja te adaptezi. În curând va fi ca și cum nu ai fi avut niciodată alt trup. Sau poți refuza. Altcineva îți va lua locul și vei fi dată pe mâna... fraților mei, așa cum ești, fără să ai acces la Putere. Se plictisesc în Ținutul de Hotar, spuse, iar buzele avură din nou acel rictus.

— Nu poate vorbi, o omori, spuse Osan'gar. O omori, nu știi cine suntem? Las-o jos, Pieritule! Ascultă porunca mea! Chestia aia trebuia să asculte de unul dintre Numiți.

Dar Myrddraalul studie impasibil chipul care se înnegrea, pentru câteva clipe lungi, înainte de a o pune jos, slăbindu-și strânsoarea.

— Ascult porunca Marelui Senior. A nimănui altcuiva.

Femeia încerca să se țină în picioare, clătinându-se, tușind și încercând să ia guri mari de aer. Dacă Pieritul și-ar fi retras mâna, ar fi căzut.

— Te vei supune voinței Marelui Senior? Nu era o cerere, ci o întrebare formală, cu o voce ca un scrâșnet.

— Mă... mă voi supune, reuși să spună cu o voce răgușită, iar Shaidar Haran îi dădu drumul.



Ea se clătină, masându-și gâtul, iar Osan'gar se apropie să o ajute, dar îl amenință cu privirea și pumnul. Dădu înapoi cu mâinile ridicate. Era o dușmănie de care nu avea nevoie. Dar era un corp bun și o glumă bună. Se mândrise mereu cu simțul umorului, dar asta era chiar bună.

— Nu simțiți recunoștință? Întrebă Myrddraalul. Ați fost morți și acum sunteți vii. Gândiți-vă la Rahvin, al cărui suflet nu poate fi salvat, dincolo de timp. Aveți o șansă să îl slujiți iarăși pe Marele Senior și să vă reparați greșelile.

Osan'gar se repezi să-i dea asigurări că e recunoscător, că nu vrea nimic mai mult decât să slujească și să capete iertarea. Rahvin mort? Ce se întâmplase? Nu mai conta; un Numit mai puțin însemna o șansă în plus să aibă puterea adevărată când Marele Senior va fi liber. Se făcu mic, umilindu-se în fața a ceea ce era și creația lui, în aceeași măsură ca trolocii, dar își amintea bine moartea. S-ar fi târât în genunchi și în fața unui vierme, numai să nu mai treacă niciodată prin așa ceva. Observă că și Aran'gar făcea același lucru, cu toată mânia din ochi. În mod cert, își amintea și ea.

— Atunci a venit vremea să pășiți iarăși prin lume în slujba Marelui Senior, spuse Shaidar Haran. Nimeni nu știe că trăiți, în afară de mine și de Marele Senior. Dacă veți reuși, veți trăi veșnic și veți fi ridicați deasupra celorlalți. Dacă veți da greș... dar nu veți da greș, nu-i așa?

De data asta Pieritul chiar zâmbi. Era ca și cum ar fi văzut moartea zâmbind.

# CAPITOLUL 1



## Leul pe deal

ROATA TIMPULUI SE ÎNVÂRTE MEREU, IAR VÂRSTELE VIN ȘI TREC, lăsând în urmă amintiri care devin legendă. Legendele pălesc și se transformă în mituri, și până și miturile sunt uitate atunci când Vârsta care le-a dat viață se întoarce. Într-o Vârstă, căreia unii îi spuneau cea de-a treia, una ce încă urmează să vină, dar e de mult apusă, o pală de vânt se ridică pe dealurile acoperite de tufișuri uscate ale Cairhienului. Vântul nu era începutul, căci mișcările Roții Timpului nu cunosc începuturi și sfârșituri. Era doar un început printre atâtea altele.

Către apus bătea vântul, pe deasupra fermelor și satelor abandonate, multe – doar grămezi întunecate de lemn ars. Războiul distrusese Cairhienul, războiul și războiul civil, invazia și haosul și, chiar și acum când se terminase, în măsura în care le **terminase** într-adevăr, doar o mână de oameni se scurgea înapoi către casele părăsite. Vântul era uscat și soarele încerca să pârjolească puținele lucruri rămase în ținut. Acolo unde micul

oraș Maerone stătea față în față cu mai-marele Aringill, având la mijloc râul Erinin, acolo vântul trecea în Andor. Ambele orașe se sufocau în fierbințeală și, chiar dacă mai multe rugi pentru ploaie se înălțau în Aringill, unde refugiați din Cairhien se înghesuiau ca peștii într-un coș, în jurul Maeronului chiar și soldații își ofereau rugile Creatorului, uneori amețiți de băutură, alteori cu înflăcărare. Iarna ar fi trebuit să își trimită urgiile, dar vremea primei ninsori trecuse de mult, iar cei care asudau nădușiți se temeau că nu va mai veni, deși puțini dădeau glas fricii.

Către apus bătea vântul, răscolind frunzele încrețite de secetă ale copacilor, măturând pe deasupra pâraielor aproape secate în albiile lor de noroi uscat. Andorul nu era presărat cu ruine arse, dar sătenii priveau speriați la soarele umflat, iar fermierii își fereau privirea de la câmpurile care nu rodiseră în acea toamnă. Către apus, până ce vântul trecea de Caemlyn, fluturând două flamuri deasupra Palatului regal, în inima Orașului Interior ridicat de Ogieri. Unul dintre stindarde, stacojiu ca sângele, avea desenat pe el un disc străbătut de o linie șerpuită, jumătate alb strălucitor, jumătate negru. Celălalt flutura alb ca zăpada pe cer. Purta pe el ceva ce aducea cu un ciudat șarpe auriu cu patru picioare, cu ochii aprinși ca soarele, solzii purpurii și aurii, și părea că zboară odată cu vântul. Greu de spus care din cele două flamuri stârnea mai multă frică. Câteodată, același lucru poate naște și teamă, și speranță. Speranța salvării și teama de distrugere, venind din același loc.

Mulți spuneau că orașul Caemlyn era al doilea ca frumusețe în lume și nu doar cei din Andor, care îl considerau adesea cel dintâi, punându-l chiar deasupra Tar Valonului. Turnuri rotunde de piatră se ridicau lângă marele zid exterior făcut din piatră cu vinișoare argintii și albe, iar din interior se ridicau turnuri chiar mai înalte și cupole albe și aurii care străluceau în soarele necruțător. Orașul urca peste dealuri, către vechiul Oraș Interior, înconjurat de propriul zid de un alb strălucitor, cu

propriile turnuri și cupole, purpură și alb și auriu și plăcuțe strălucitoare de mozaic, care privea Noul Oraș de la înălțimea celor două mii de ani ai săi.

Așa cum Orașul Interior era inima Caemlynului, fiind mai mult decât un simplu centru, Palatul Regal era inima Orașului Interior, întruchipare din poveștile unui menestrel, cu spirale albe și cupole aurite și cu piatră lucrată ca o dantelă. O inimă pulsând la umbra celor două stindarde.

Dezgolit până la brâu și balansându-se cu ușurință, Rand nu părea să își dea seama nici că se află în curtea cu dale albe a Palatului, nici de cei care îl priveau de după coloanele de marmură. Sudoarea îi lipea părul de cap, prelingându-i-se pe piept. Cicatricea rotundă, pe jumătate vindecată, îl durea groaznic, dar nu o băga în seamă. Pe brațe i se răsuceau desene ca acelea de pe stindardul care flutura deasupra, cu scilipiri metalice, roșu-aurii. Dragoni, îi numeau Aielii, iar ceilalți preluaseră numele. Era vag conștient de bătălii pecetluite în palme, dar numai pentru că putea să îi simtă lipiți de mânerul lung al sabiei de antrenament.

Era una cu sabia, plutind dintr-o postură într-alta fără o clipă de gândire, abia atingând dalele palide cu cizmele. Leul pe Deal deveni Secera Lunii, transformându-se în Turnul Dimineții. Fără gânduri. Era înconjurat de cinci bărbați asudați, cu pieptul gol, călcând cu grijă când treceau de la o postură la alta, răsucindu-și săbiile de antrenament. Era singurul lucru pe care îl vedea. Cu fețe dure și încrezători în sine, erau cei mai buni pe care îi găsisese. Cei mai buni de când plecase Lan. Fără gânduri, cum îl învățase Lan. Era una cu sabia, una cu cei cinci oameni.

Se mișcă brusc înainte, iar cercul spadasinilor îl urmă, pentru a-l face să rămână în centru. Chiar în clipa când balanța părea că se va rupe, când cel puțin doi din ei începură să se miște, se întoarse fulgerător și alergă în cealaltă direcție. Încercară să reacționeze, dar era prea târziu. Se auzi un pocnet când opri o lovitură cu sabia sa din tije metalice unite; în aceeași clipă îl lovi

cu piciorul în burtă pe bărbatul cărunt de lângă el. Gemând, omul se încovoie de mijloc. Cu sabia încleștată de cea a adversarului cu nasul rupt, Rand îl forță să își schimbe poziția, lovindu-l din nou pe bărbatul încovoiat în timp ce se roteau, iar acesta căzu la pământ fără aer. Adversarul făcu un pas înapoi pentru a-și elibera sabia, dar asta îi dădu lui Rand spațiul necesar să facă un cerc cu a sa, Lujerul de Viță-de-Vie, lovindu-l în obraz, suficient de tare să îl dărâme.

Trecu o clipă, trecură două, iar ceilalți trei erau din nou aproape. Primul, rapid și îndesat, sări cu un strigăt, în pofida staturii, peste cel cu nasul rupt, care se prăbuși. Sabia de antrenament a lui Rand îl lovi peste picioare, răsturnându-l în aer și apoi din nou în spate, aruncându-l pe caldarâm.

Mai rămâneau doar doi, dar erau cei mai buni, un om mlădios și înalt ca o prăjină, care-și mișca sabia ca o limbă de șarpe, și un ins masiv, cu capul ras, care nu făcea niciodată nicio greșală. Se despărțiră imediat, pentru a veni către Rand din două părți, dar acesta nu-i așteptă. Se apropie repede de cel slab; avea doar câteva clipe până când celălalt îi ocolea pe cei căzuți.

Cel slab era și priceput, și rapid; Rand oferea aur celor mai buni, iar ei veneau. Era înalt pentru cineva din Andor, dar cu o palmă mai scund decât Rand. Înălțimea conta totuși prea puțin în lupta cu sabia, dar uneori puterea fizică își spunea cuvântul. Rand se dezlanțui; chipul celui alt se crispă în timp ce dădea înapoi. Mistrețul Care Aleargă Pe Munte zbură prin Spintecarea Mătăsii, rupând Fulgerul celor Trei Piscuri, iar mănunchiul de tije de metal lovi puternic în lateral gâtul bărbatului. Acesta se prăbuși cu un sunet sugrumat.

Rand se aruncă imediat în jos și către dreapta, rostogolindu-se până ajunse cu genunchii pe caldarâm, sabia mișcându-se în Râul ce Taie Malul. Omul cu căpățâna rasă nu era rapid, dar anticipase cumva mișcarea. În timp ce sabia lui Rand îi trecea peste mijlocul gros, acesta îl lovi peste cap cu sabia.

Rand se clătină o clipă, cu privirea împăienjenită. Își scutură capul încercând să-și revină și se ridică sprijinindu-se de sabie. Respirând greu, cel ras în cap îl privea cu prudență.

— Plătește-l, spuse Rand, și chipul omului se luminează. Îngrijorare fără rost, de parcă Rand nu ar fi promis solda pe o zi celui care izbutea să-l lovească. Triplu pentru cel care l-ar fi înfrânt singur într-un duel. Era un mod de a se asigura că nimeni nu luptă slab pentru a-l măguli. Nu îi întreba niciodată cum îi cheamă și, dacă asta îi deranja, cu atât mai bine dacă îi făcea să se străduiască și mai mult. Voia adversari cu care să-și încerce puterile, nu cu care să devină prieten. Prietenii lui vor blestema într-o bună zi ceasul în care l-au cunoscut, dacă nu o făceau deja. Ceilalți se mișcau și ei; un „mort” trebuia să stea la pământ până se termina totul, fiind un obstacol la fel de real ca un cadavru adevărat. Bărbatul îndesat îl ajută pe cărunt să se ridice, deși el însuși abia mai putea sta în picioare. Cel deșirat privi înjur cu o tresărire de durere. Nu mai făcea niciun antrenament în ziua aceea.

— Plătește-i pe toți.

Un ropot de aplauze și laude izbucni printre cei care priveau de după coloane, seniori și doamne în mățăsuri colorate, încărcate de broderii și împletituri. Rand făcu o grimasă și-și aruncă sabia. Grupul ăla făcuse temenele seniorului Gaebril pe vremea când Morgase, regina **lor**, era doar o prizonieră în palat. Propriul palat. Dar Rand avea nevoie de ei. Pentru moment. „Strânge trandafirul în mână și o să te înțepi”, se gândi el. Cel puțin spera să fie gândul lui.

Sulin, conducătoarea cu păr sârmos și alb a escortei lui Rand de Fecioare ale Lăncii, conducătoarea tuturor Fecioarelor de această parte a Osiei Lumii, scoase din punga de la brâu un ban de aur marcat cu flacăra Tar Valonului și-l azvârli cu un rânjet care-i scotea în evidență cicatricea urâtă de pe obraz. Fecioarelor nu le plăcea ca Rand să folosească o sabie, nici

măcar una de antrenament. Nu le plăcea ideea de sabie. Niciunuia din neamul Aiel.

Spânul prinse moneda și răspunse privirii ochilor albaștri cu o înclinare studiată. Toată lumea se purta cu prudență în preajma Fecioarelor care umblau în pantaloni și haine bărbătești și încălțări moi cu șnururi, în nuanțe de maro și gri părând să se piardă în culorile întunecate ale Pustiului. Unele începuseră să poarte și verdele mai potrivit Ținuturilor Umede, cum le numeau, în ciuda secetei. În comparație cu Pustiul Aiel, încă puteau fi socotite umede; înainte de a pleca din Pustiu, puțini Aieli văzuseră o apă peste care nu ar fi putut să pășească. Lupte crâncene se duseseră pentru niște băltoace late de doi, trei pași.

Ca toți ceilalți luptători Aiel, ca toate celelalte douăzeci de Fecioare cu ochi albaștri din curtea palatului, Sulin își purta părul tuns scurt, cu excepția unei cozi lăsate la ceafă. Ducea în mână stângă trei sulite scurte și un scut rotund acoperit cu piele de bou, iar la brâu un cuțit mare și greu, cu vârful ascuțit. Ca orice luptător Aiel, începând cu cei de vârsta lui Jalani, de șaisprezece ani și cu puful copilăriei încă pe obraji, Sulin știa să mânuiască bine armele și nu ar fi ezitat să le folosească la cea mai mică provocare, cel puțin așa vedeau lucrurile oamenii de această parte a Zidului Dragonului. Cu excepția ei, Fecioarele priveau scrutător fiecare om, fiecare fereastră cu obloane, fiecare balcon de piatră, fiecare umbră. Unele aveau arcuri scurte și curbate de os, cu o săgeată deja pregătită, purtând tolbe pline de săgeți la brâu. **Far Dareis Mai**, Fecioarele Lăncii, purtau cu ele onoarea **car'a'carnului** vestit de profeții și, chiar dacă uneori făceau asta în felul lor ciudat, niciuna nu ar fi ezitat să moară pentru Rand. Gândul ăsta îi puse un ghem în stomac.

Sulin continuă să arunce aurul rânjind – Rand era mulțumit să-și plătească datoriile cu banii Tar Valonului –, încă una pentru spân și câte una pentru restul.

Neamul Aiel îi aprecia pe cei din Ținuturile Umede aproape la fel de mult ca pe săbii, și asta era valabil pentru toți cei nenăscuți și crescuți printre ei. Pentru cei mai mulți asta l-ar fi inclus și pe Rand, în ciuda sângelui său Aiel, dar mai erau și dragonii de pe brațe. Unul însemna căpetenie de clan, obținut riscându-și viața cu tăria voinței; doi erau semnul **car'a'carnului**, căpetenia căpeteniilor, Cel-Care-Vine-cu-Zorile. Și Fecioarele aveau și alte motive să-l susțină.

Strângându-și săbiile de antrenament, cămășile și hainele, bărbații făcură o plecăciune în fața lui Rand, înainte de a pleca.

— Măine, strigă Rand după ei. Devreme. Plecăciuni și mai adânci arătară că au auzit ordinul.

Înainte ca bărbații cu pieptul gol să fi apucat să iasă din curte, nobilii andorani ieșiră de sub colonade, un curcubeu de mătăsuri înghesuindu-se în jurul lui Rand, ștergându-și fețele asudate cu batiste dantelate. Rand simțea gustul fierii pe buze. „Folosește ce trebuie să folosești sau lasă pământul să fie acoperit de Umbră.” Moiraine îi spusese asta. Aproape că prefera opoziția onestă a celor din Cairhien și Tear decât adunătura asta. Îi venea să râdă auzind ce numeau ei „cinstre“.

— Ai fost minunat, spuse dintr-o suflare Arymilla, punându-și ușor mâna pe a lui. Atât de rapid și atât de puternic!

Ochii ei căprui și mari păreau că se topesc și mai mult decât de obicei. Se pare că era suficient de proastă să creadă că ar putea avea o șansă: rochia verde, cu vinișoare argintii, avea o croială joasă pentru obiceiul celor din Andor, ceea ce însemna prezența unui mic decolteu. Era drăguță, dar suficient de bătrână să-i fie mamă. Niciuna nu era mai tânără, iar câteva chiar mai în vârstă, și cu toate astea se întreceau să-i lingă cizmele.

— Ați fost magnific, Seniore Dragon! Elenia aproape o dădu la o parte cu cotul pe Arymilla. Zâmbetul arăta ciudat pe fața ca de vulpe a femeii; avea o reputație de zgripturoaică. Nu în preajma lui Rand, desigur.



— Nu a mai fost niciodată un spadasin ca Domnia Ta în toată istoria Andorului. Chiar și Souran Maravaile – cel mai mare general al lui Artur Aripă-de-Șoim și soț al Isharei, primul care s-a așezat pe Tronul Leului –, chiar și el a murit când s-a luptat doar cu patru spadasi. Asasini, în cel de-al douăzeci și treilea an al Războiului de O Sută de Ani. Deși i-a omorât pe toți patru.

Elenia rata foarte rar șansa de a-și scoate în evidență cunoștințele ei despre istoria Andorului, mai ales în ariile despre care nu se mai știa mare lucru, ca de pildă războiul ce distrusese imperiul lui Aripă-de-Șoim, imediat după moartea sa. Măcar astăzi nu adăugase și alte argumente pentru revendicările ei asupra Tronului Leului.

— Doar un pic de ghinion la final, adăugă jovial soțul Eleniei, Jarid.

Era un om îndesat și cam negricios pentru un andoran. Manșetele și gulerul înalt al hainei roșii erau brodate cu pergamente și mistreți aurii, efigiile Casei sale, iar rochia roșie a Eleniei, cu guler înalt și mâneci lungi, era împodobită cu Leii Albi al Andorului. Rand se întrebă dacă ea credea că el nu o să-și dea seama ce reprezentau de fapt lei. Jarid era Primul Înscăunat al Casei sale, dar toată energia și ambiția veneau de la ea.

— Minunat lucrat, Seniore Dragon, spuse Răind scurt. Purta o rochie gri strălucitoare, cu o croială la fel de severă precum chipul ei, grea de argint împletit pe mâneci și la tivuri, care se potrivea cu șuvițele din părul negru. Sunteți cu siguranță cel mai bun duelist al lumii. În ciuda cuvintelor, privirea plată a femeii părea să lovească precum un ciocan. Dacă ar fi avut și minte pe măsura răutății, ar fi fost periculoasă.

Naean era o femeie slabă și palidă, cu ochi albaștri, mari și un păr negru, bogat, dar rânjetul aruncat spre bărbații care se îndepărtau părea să-i fie o obișnuință.

— Suspectez că au plănuit dinainte ca unul să reușească să vă lovească. O să-și împartă bănuțul în plus.

Spre deosebire de Elenia, femeia îmbrăcată în albastru, cu cele Trei Chei ale Casei Arawn brodate pe mânecile lungi, nu amintise niciodată de pretențiile ei la Tron, cel puțin nu în locurile unde ar fi putut s-o audă Rand. Se declara mulțumită ca Primă înscăunată a unei Case străvechi, o leoaică pretinzând că e fericită să fie pisică de casă.

— Pot spera ca dușmanii mei să nu lucreze mereu împreună? întrebă încet.

Buzele lui Naeen schițară o grimasă de surpriză; nu era deloc proastă, dar cu toate acestea părea să creadă că toți cei care i se opun ar trebui să cadă pe spate de îndată ce îi înfrunta și o lua ca pe un afront personal când nu făceau asta.

Una dintre Fecioare, Enaila, îi ignoră pe nobili și-i dădu lui Rand un prosop lung și alb să-și șteargă sudoarea de pe trup. Cu părul roșcat-aprins, era scundă pentru un Aiel și o călca pe nervi că unele femei din ținuturile umede erau mai înalte decât ea. Majoritatea Fecioarelor erau la fel de înalte ca bărbații. Andoranii făcură tot posibilul să o ignore la rândul lor, dar privirile ațintite aiurea transformară încercarea în eșec. Enaila se îndepărtă de parcă ar fi fost invizibili. Tăcerea dură câteva clipe.

— Seniorul Dragon este înțelept, spuse Seniorul Lir cu o mică plecăciune, încruntându-se ușor. Primul înscăunat al Casei Baryn era slab ca o lamă de sabie, dar la fel de puternic ca una, îmbrăcat cu o haină galbenă cusută cu fire de aur, dar prea mieroși și prea alunecos. Nimic nu-i tulbura trăsăturile, cu excepția acelor încruntări ocazionale, care îi umbreau chipul de parcă nu ar fi fost conștient de ele. Dar nu era singurul care îl privea ciudat pe Rand. Toți se uitau câteodată la Dragonul Renăscut din mijlocul lor, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că e aievea.

— Dușmanii sfârșesc de obicei prin a complota, mai devreme sau mai târziu. Trebuie identificați înainte să facă asta, continuă Lir.

Și mai multe laude despre înțelepciunea lui Rand aduse Seniorul Henren, cel masiv, chel și dur, de Doamna Carlys cea cu păr ondulat și cărunț, cu chip sincer și minte înșelătoare, de dolofana și vesela Daerilla, de Elegar cel emotiv și cu buzele subțiri și de încă o duzină de alți nobili care-și țineau gura ferecată când cei mai puternici ca ei vorbeau.

De îndată ce Elenia deschise gura, nobilii de rang mai mic tăcură:

— Întotdeauna e greu să-ți afli dușmanii înainte ca ei să ți se dezvăluie. Apoi, adesea, e prea târziu.

Soțul ei dădu din cap cu înțelepciune.

— Eu întotdeauna am spus, anunță Naeen, că cine nu mă sprijină mi se opune. E o regulă bună. Poate că cei care stau retrași așteaptă să te întorci cu spatele, să-ți vâre un pumnal între coaste.

Nu era prima dată când încercau să-și asigure pozițiile aruncând suspiciuni asupra celor care nu erau cu ei, dar Rand ar fi vrut să-i facă să se oprească, fără să le spună asta direct. Încercările lor în Jocul Caselor erau timide și palide comparate cu manevrele abile ale cairhienilor și chiar cu ale tairenilor, iar în plus erau enervanți, dar nu voia ca ei să aibă deja anumite gânduri. În mod surprinzător, ajutorul veni din partea bătrânului senior Nasin, Primul înscăunat al Casei Caeren.

— Un alt Jearom, spuse cu un zâmbet slugarnic, nelalocul lui pe fața slabă și îngustă. Își atrase priviri exasperate, chiar și din partea nobililor mărunți, înainte ca aceștia să-și controleze expresiile. Nasin o luase puțin razna de când cu evenimentele care îl aduseseră pe Rand la Caemlyn. În loc de Steaua și Sabia Casei sale, purta pe reverele albastre flori, inimioare și fundițe de îndrăgostiți, iar câteodată își punea o floare în păr, ca un june de la țară plecat la drăguța lui. Cu toate astea, Casa Caeren era prea puternică pentru a fi dată la o parte, chiar și de Jarid sau Naeen. Capul lui Nasin se bălăbănea pe un gât subțirel.

— Măiestria sabiei voastre este spectaculoasă, Seniore Dragon. Sunteți un alt Jearom.

— De ce?

Cuvintele fură ca un tăiș, acrind fețele andoranilor.

Davram Bashere nu era din Andor, în mod cert, cu ochii săi oblici, aproape negri, nasul încovoiat, vulturesc și o mustață mare și bogată, conturându-i gura mare. Era zvelt, puțin mai înalt decât Enaila, într-un surtuc gri, brodat cu fir de argint pe rever și manșete, cu pantaloni largi îndesați în cizmele lungi până la genunchi. În timp ce andoranii stătuseră în picioare privind lupta, Căpitanul General din Saldaea pusese să i se aducă un scaun aurit și se lăfăia în el, cu un picior pus peste brațul lui, cu teaca sabiei încrețită de inele ținută răsucit, pentru a avea la îndemână mânerul. Sudoarea îi aluneca pe față, dar o băga de seamă la fel de puțin ca pe andorani.

— Ce vrei să spui? Întrebă Rand.

— Tot antrenamentul ăsta cu săbii, răspunse Bashere nonșalant. Și cu cinci oameni? Nimeni nu se antrenează cu cinci.

E prostesc. Mai devreme sau mai târziu o să te trezești cu creierii împrăștiți pe caldarâm într-o luptă ca asta, chiar și cu săbii de antrenament, și fără niciun rost.

— Jearom a învins odată zece, spuse Rand cu fălcile încheștate.

Bashere râse, mișcându-se în scaun.

— Și crezi că o să trăiești suficient de mult ca să-l egalezi pe cel mai mare spadasin din istorie?

Un murmur mânios veni dinspre nobili – furie simulată, Rand era sigur –, dar Bashere nu-l luă în seamă.

— Ești ceea ce ești, până la urmă.

Brusc, se mișcă precum un arc destins; pumnalul, scos atunci când se mișcase, zbură către inima lui Rand.

Rand nu clinti niciun mușchi. În schimb, se deschise către **saidin**, partea bărbătească a Adevăratului Izvor; o făcu la fel de ușor cum ar fi respirat. **Saidinul** îl inundă, ducând cu el mana

Celui întunecat, o avalanșă de gheață murdară, un torent de metal topit dezgustător. Încerca să-l zdrobească, să-l sfâșie, iar Rand îl stăpânea ca un om în echilibru pe un munte care se prăbușește. Conduse, o simplă țesătură de Aer, care învălui pumnalul și-l opri la un braț distanță de pieptul său. Golul îl înconjura; plutea în mijlocul lui, al Hăului, departe de gânduri și emoții.

— Mori! țipă Jarid scoțându-și sabia în timp ce se năpustea către Bashere.

Lir și Henren și Elegar și toți ceilalți seniori andorani își scosese războierii, chiar și Nasin, deși acesta părea că o să scape din mână. Fecioarele își înfășurară **shoufa** în jurul capului, văluri negre acoperindu-le fața până la ochii verzi sau albaștri, și ridicară sulile; Aiel își puneau mereu vălul înainte de a uide.

— Stop! strigă Rand și toată lumea îngheță, andoranii clipind surprinși, Fecioarele oprindu-se pe vârfuri.

Bashere nu se mișcase decât ca să se sprijine iarăși comod de spătar, cu un picior pus peste brațul scaunului.

Smulgând pumnalul cu mâner de os din aer, Rand se eliberă de Putere. Chiar cu mana răvășindu-i stomacul, mană care sfârșea prin a-i distrage pe bărbații care conduceau, era greu să îi dea drumul. Cu **saidin** în el vedea mai clar, auzea mai ascuțit. Era un paradox pe care nu-l înțelegea, dar când plutea în acel Hău fără sfârșit, cumva ferit de emoții și senzații trupesti, avea fiecare simț amplificat; fără el se simțea viu doar pe jumătate. Și o parte din mană părea că rămâne în el, dar nu și minunatul **saidin**. Splendoarea mortală care l-ar fi ucis într-o clipă de neatenție.

Răsucind pumnalul în mâini, merse încet către Bashere.

— Dacă aș fi fost mai lent doar și cu o clipă, spuse încet, aș fi fost mort. Aș putea să teucid pe loc și nicio lege din Andor sau de altundeva nu ar spune că am greșit.

Își dădu seama că era gata să o facă. O furie rece înlocuise **saidinul**. Doar fiindcă se cunoșteau de câteva săptămâni nu era să-l ierte.

Ochii oblici ai saldaeanului păreau calmi de parcă ar fi lenevit la el acasă.

— Soției mele nu i-ar plăcea asta. Nici ție, dacă stăm să ne gândim. Deira ar prelua conducerea și s-ar apuca să-l vâneze iar pe Taim. Nu e de acord că am hotărât să te urmez.

Rand își clătină capul ușor, cu furia parcă un pic potolită de atitudinea bărbatului. Și de vorbele sale. Fusesse o surpriză să afle că, printre cei nouă mii de călăreți din Saldaea, toți nobilii își aduseseră nevestele, și chiar și cei mai mulți dintre ofițeri. Rand nu înțelegea cum un bărbat își poate aduce soția în calea pericolului, dar era o tradiție în Saldaea, cu excepția expedițiilor în Mana Pustiitoare.

Evită să se uite la Fecioare. Erau luptătoare până în vârful degetelor, dar erau și femei. Și promisese să nu le apere de primejdii sau chiar de moarte. Însă nu promisese să o facă fără să clipească, și îl sfâșia pe dinăuntru, dar își ținea promisiunile. Făcea ceea ce trebuia să facă, chiar dacă se ura pentru asta. Cu un oftat, aruncă pumnalul deoparte.

— Întrebarea ta, spuse politicos, de ce?

— Pentru că ești ceea ce ești, spuse Bashere simplu. Pentru că tu și ceilalți bărbați pe care îi aduni sunteți ceea ce sunteți.

Rand auzi picioare mișcându-se în spatele lui; indiferent cât de mult încercau, andoranii nu-și puteau ascunde groaza de amnistia dată de el.

— Poți să faci același lucru cu pumnalul de fiecare dată, continuă Bashere coborându-și piciorul de pe brațul scaunului și aplecându-se în față, dar ca un asasin să ajungă la tine trebuie să treacă de Aielii tăi. Și de călăreții mei. Pfui! Dacă ceva ajunge în preajma ta, nu o să fie uman. Desfăcându-și brațele, se rezemă iarăși de spătar: Bine, dacă vrei să te antrenezi cu sabia, fă-o.

Un bărbat are nevoie și de exerciții, și de relaxare. Dar nu riscând să îți crăpi capul. Prea multe depind de tine și nu văd nicio Aes Sedai prin preajmă să te Tămăduiască. În plus, dacă mori, nu cred că prietenii noștri andorani o să ne prelungească primirea călduroasă mie și oamenilor mei, mai spuse cu un rânjat aproape ascuns de mustață.

Andoranii își pusese răbiile înapoi în teacă, dar îl priveau în continuare ostil pe Bashere. N-avea nimic de-a face cu faptul că fusese aproape de a-l ucide pe Rand. De obicei, în preajma lui, își păstrau o atitudine normală, pentru un general străin cu o armată străină pe pământul Andorului. Dragonul Renăscut îl voia pe Bashere acolo și adunătura de nobili ar fi zămbit la un Myrddraal dacă Dragonul Renăscut voia. Dar, dacă Rand s-ar întoarce împotriva lui... Nu mai era nevoie să ascundă nimic. Erau vulturi care fuseseră gata să smulgă bucăți din Morgase înainte de a muri și, dacă li se dădea șansa, ar fi făcut același lucru cu Bashere. Și cu Rand. De-abia aștepta să scape de ei.

„Singura cale de a trăi este să mori.” Gândul îi venise brusc în minte. Îi fusese spus odată, într-un fel care îl făcuse să-l creadă, dar nu era gândul lui. „Trebuie să mor. Merit doar moartea.” Se îndepărta de Bashere, luându-și capul în mâini.

Bashere sări din scaun într-o clipă, strângându-i umărul ce-vene la nivelul capului:

— Ce s-a întâmplat? Lovitura aia chiar ți-a spart capul?

— Sunt bine, spuse Rand lăsându-și mâinile jos; nu îl durea nimic când se întâmpla asta, era doar șocul gândurilor altui om răsunându-i în minte. Bashere nu era singurul care îl privea. Cele mai multe Fecioare se uitau la el cu aceeași atenție cu care scrutau curtea palatului, mai ales Enaila și blonda Samara, cea mai înaltă dintre ele. Cele două îi vor aduce probabil un ceai de ierburi, de îndată ce își vor termina treburile și îl vor păzi până îl bea pe tot. Enaila, Naeen și restul andoranilor respirau greu, cu mâinile încleștate pe haine și rochii, studiindu-l cu ochii mari, de frică să nu fie primele semne de nebunie.

— Sunt bine, spuse către curte.

Doar Fecioarele se destinseseră, chiar și Enaila și Somara.

Neamului Aiel nu-i păsa de Dragonul Renăscut; pentru ei era **car'a'carn**, cel profețit să-i unească și să-i distrugă. Luau și asta în calcul, îngrijorându-se și ei, și luau în calcul și condusul puterii și tot ce însemna asta. Ceilalți – din ținuturile umede, se gândi el sec – îl numeau Dragonul Renăscut, dar nu se gândeau niciodată la ce însemna numele lui. Credeau ca e Lews Therin Telamon renăscut, omul care închisese temnița Celui Întunecat și pusese capăt Războiului Umbrelor, cu trei mii și ceva de ani în urmă. Pusese capăt și Vârstei Legendelor, când ultima lovitură a Celui Întunecat murdărise **saidinul** de mană și fiecare bărbat care putea conduce înnebunise, începând cu Lews Therin însuși și cu cei O Sută de Tovarăși. Îl numeau pe Rand Dragonul Renăscut fără să presupună că o parte a lui Lews Therin Telamon putea fi în mintea lui, la fel de nebun ca în ziua în care începuse Vremea Nebuniei și Frângerea Lumii, la fel de nebun ca bărbații Aes Sedai care schimbaseră fața lumii într-atât încât nu mai putea fi recunoscută. Abilitatea îi venise încet, dar, cu cât Rand învăța mai multe despre Puterea Supremă, cu atât devenea mai puternic cu **saidinul** și cu atât mai puternică devenea vocea lui Lews Therin, iar Rand trebuia să lupte din ce în ce mai greu ca un mort să nu-i pună stăpânire pe gânduri. Era unul dintre motivele pentru care îi plăcea antrenamentul cu sabia; absența gândurilor era o barieră care îl făcea să rămână el însuși.

— Trebuie să găsim o Aes Sedai, murmură Bashere, dacă zvonurile sunt adevărate... Arză-m-ar Lumina! Nu ar fi trebuit s-o lăsăm niciodată pe aia să plece.

Puhoi de oameni fugise din Caemlyn după ce Rand și luptătorii Aiel cuceriseră orașul; chiar și palatul aproape că se golise peste noapte. Erau oameni pe care Rand ar fi vrut să-i găsească, oameni care-l ajutaseră, dar dispăruseră cu toții. Unii încă plecau pe furiș. Printre cei care fugiseră în primele zile



fusesse o Aes Sedai, îndeajuns de tânără să nu poarte chipul acela fără vârstă. Oamenii lui Bashere trimiseseră vorbă după ce o găsiseră la un han, dar când aflase cine e Rand, fugise țipând. Țipând de-adevăratelea. Nici nu apucase să îi afle numele sau Ajah de care aparținea. Erau zvonuri că încă mai era undeva prin oraș, dar în zilele acelea circulau sute de zvonuri în Caemlyn, o mie de zvonuri, fiecare mai puțin probabil decât celălalt. Greu de crezut ca unul dintre ele să îl ducă la o Aes Sedai. Patrulele Aiel zăriseră oameni trecând în grabă pe lângă Caemlyn, cu intenția vădită de a nu intra în orașul ocupat de Dragonul Renăscut.

— Pot să mă încred în orice Aes Sedai? întrebă Rand. E doar o durere de cap. Nu am țeasta atât de tare încât să nu mă doară când e lovită puțin.

Bashere pufni suficient de tare ca să-și agite mustața cea groasă:

— Cât ți-o fi țeasta de tare, mai devreme sau mai târziu trebuie să ai încredere în Aes Sedai. Fără ele nu o să reușești niciodată să unești toate semințiile lumii, dacă nu le cucerești. Oamenii țin cont de lucruri din astea. Poți să împlinești nu știi câte profeții, tot vor vrea să ai aprobarea Aes Sedai.

— Nu o să ocolesc nicio luptă și tu știi asta, spuse Rand. Nu cred că Mantiile Albe mă vor primi în Amadicia, chiar dacă ar vrea Ailron, iar Sammael în mod sigur nu o să renunțe la Illian fără luptă. „Sammael și Rahvin și Moghedien și...” Alungă cu asprime gândul. Nu era ușor. Gândurile apăreau fără niciun avertisment și niciodată nu era ușor.

O bufnitură îl făcu să privească peste umăr. Arymilla zăcea grămadă pe caldarâm, iar Karid îngenunchease să-i tragă fustele peste glezne și să-i frece mâinile. Elegar se roti de parcă era gata să cadă și el, iar Nasin și Elenia arătau la fel de rău. Cei mai mulți din ei păreau gata să verse. Să auzi numele unui Rătăcit putea să îți dea starea asta, mai ales că Rand le spusese că Seniorul Gaebriel fusese de fapt Rahvin. Nu era sigur dacă îl

crezuseră cu adevărat, dar celor mai mulți li se înmuiau genunchii doar gândindu-se la posibilitatea asta. Șocul lor fusese că încă mai erau în viață. Dacă ar fi crezut că îl slujiseră știind cine era... „Nu, gândi. Și dacă ar fi știut, dacă ar fi toți Iscoade ale Celui Întunecat, tot m-aș folosi de ei.” Câteodată era atât de sătul de el însuși că se simțea gata să moară.

Cel puțin spusese adevărul. Femeile Aes Sedai încercau să țină secret faptul că toți Rătăciții erau liberi; se temeau că ar fi fost și mai mult haos și mai multă panică dacă s-ar fi știut. Rand încercă să facă adevărul cunoscut. Poate că oamenii ar fi fost cuprinși de panică, dar aveau timp să-și revină. Aes Sedai credeau că nu mai e timp să-și revină din panică. În plus, oamenii aveau dreptul să știe cu ce se confruntă.

— Illian nu o să reziste mult, spuse Bashere. Rand se întoarse brusc către el, dar Bashere era prea experimentat să vorbească de lucruri de care nu ar fi trebuit, când putea fi auzit de alții.

Îndepărta discuția de Rătăciți. Fie gândul la ei, fie altceva îl neliniștea pe Bashere, ceea ce Rand nu mai văzuse. Illian o să crape ca o nucă lovită de ciocan.

— Tu și Mat ați pus la cale un plan bun.

Ideea de plecare fusese a lui Rand, dar Mat și Bashere veniseră cu o mie de detalii care putea face planul să meargă, Mat mai mult ca Bashere.

— Un tânăr foarte interesant, Mat Cauthon, căzu Bashere pe gânduri. De-abia aștept să mai vorbesc cu el. Nu mi-a spus cine i-a fost profesor. Agelmar Jagad? Am auzit că amândoi ați fost în Shienar.

Rand nu spuse nimic; secretele lui Mat erau doar ale lui și nici Rand nu era sigur că știa care erau. Bashere își plecă fruntea, scărpinându-și mustața cu un deget.

— E prea tânăr să fi studiat cu cineva. La fel de tânăr ca tine. A găsit vreo bibliotecă pe undeva? Aș vrea să văd cărțile pe care le-a citit.

— Va trebui să-l întrebi pe el, spuse Rand. Nu știu.

Se gândea că era posibil ca Mat să fi citit vreo carte, cândva, dar pe Mat nu-l interesau cărțile.

Bashere dădu din cap. Când Rand nu voia să vorbească despre ceva, de obicei Bashere îl lăsa în pace. De obicei.

— Data viitoare când tragi o fugă la Cairhien, de ce nu o aduci pe sora Verde de acolo? Egwene Sedai? Am auzit Aielii vorbind de ea; în plus, zic că e din același sat cu tine. Poți avea încredere în ea, nu?

— Egwene are alte îndatoriri, râse Rand.

O soră Verde. Dacă ar fi știut Bashere...

Somara apăru lângă Rand, aducându-i cămașa de in și haina, dintr-o lână roșie, croită elegant după moda andorană, cu dragoni pe gulerul înalt și lauri pe manșete, urcând până pe mâneci. Era înaltă chiar și pentru o femeie Aiel, aproape cu o palmă mai scundă decât el. Ca și celelalte Fecioare își lăsase voalul, iar **shoufa** maro-cenușie îi lăsa doar chipul vizibil.

— **Car'a'carnul** o să răcească, murmură.

Se îndoia. Poate că un Aiel considera căldura aia ceva normal, dar pe el curgeau râuri de sudoare, la fel ca atunci când se antrenase. Își trase totuși cămașa peste cap, băgând-o în pantaloni, dar lăsând șnururile desfăcute, apoi se chinui să-și pună haina.

Nu credea că Somara ar fi încercat să-l îmbrace, nu în fața celorlalți, dar în felul ăsta evita să înghită odată cu ceaiul de ierburi și o predică de la ea și Enaila, și poate și de la altele.

Pentru cei mai mulți Aieli, el era **car'a'carn**, la fel și pentru Fecioare. În public. Lucrurile deveneau complicate cu femeile acelea care respinseseră măritișul și glasul inimii pentru a purta sulița. Credea că ar fi putut pune piciorul în prag – poate –, dar simțea că e dator să nu o facă. Unele deja muriseră pentru el și multe altele vor mai muri – promisese, arză-l-ar Lumina! – și dacă le putea lăsa să moară, le putea lăsa să facă și restul. Sudoarea trecu imediat prin pânză, începând să lase urme întunecate pe haină.

— Ai nevoie de Aes Sedai, al'Thor. Rand spera ca Bashere să fie la fel de încăpățânat și pe câmpul de luptă; asta era reputația lui, dar el nu avea decât reputația și cele câteva săptămâni de când îl cunoștea.

— Nu îți poți permite să le ai vrăjmașe și, dacă o să creadă că nu au măcar câteva ițe legate de tine, ți-ar putea deveni dușmance. Aes Sedai sunt greu de ghicit; niciun om nu poate spune ce vor face și de ce.

— Și dacă ți-aș spune că sunt câteva sute de Aes Sedai gata să mă sprijine?

Rand era conștient că andoranii îl ascultau; trebuia să fie atent să nu spună prea multe. Nu că ar fi știut prea multe. Ceea ce știa erau mai degrabă exagerări și speranțe. În mod cert nu credea în „sute”, indiferent de ce aluzii făcea Egwene. Bashere își miji ochii:

— Dacă ar fi fost vreo solie de la Turn, aș fi știut, deci... vocea îi deveni aproape o șoptă. Ruperea? Turnul chiar s-a **rupt**? Părea că nu-i venea să creadă ce spunea. Toată lumea știa că Siuan Sanchez fusese detronată din Tronul Amyrlin și ferecată – erau zvonuri că și executată –, dar pentru mulți o scindare a Turnului era o chestiune de moment, și puțini erau cei care chiar credeau asta. Turnul Alb era întreg, un monolit care se ridica deasupra tronurilor, de peste trei mii de ani. Însă saldaeanul era un om care cântărea toate posibilitățile. Făcu un pas mai aproape și rosti în șoptă, să nu fie auzit de andorani:

— Probabil că rebelele sunt gata să te ajute. Poți face o înțelegere mai bună cu ele – au tot atâta nevoie de tine cum ai tu de ele, poate mai mult –, dar niște rebele, fie ele și Aes Sedai, nu au tot atât de multă greutate ca Turnul Alb, în mod sigur nu în fața vreunui cap încoronat. Oamenii de rând poate nu vor face diferența, dar regii și reginele da.

— Sunt totuși Aes Sedai, spuse Rand la fel de încet, indiferent cine sunt. „Și unde sunt, se gândi sec. Aes Sedai... Servitoarele Tuturor... Consiliul Servitoarelor e rupt... rupt pentru

totdeauna... rupt... Ilyena, dragostea mea..." Zdrobi fără milă gândurile lui Lews Therin. Câteodată îi fuseseră de ajutor, dându-i informații de care avea nevoie, dar deveneau prea puternice. Dacă ar fi avut acolo o Aes Sedai, o Galbenă, căci ele știau cel mai mult despre Tămăduire, poate că ea... Existase o Aes Sedai în care avusese încredere, Moiraine, iar ea îi dăduse un sfat despre Aes Sedai, despre toate celelalte femei care purtau șalul și inelul.

— Nu o să am niciodată încredere într-o Aes Sedai, spuse încet. O să mă folosesc de ele, pentru că am nevoie de ele, dar, rebele sau din Turn, știu că vor încerca să mă folosească, pentru că asta fac ele. Nu o să am niciodată încredere în ele, Bashere!

— Atunci folosește-le, dacă poți, spuse saldaeanul aprobând dintr-o mișcare a capului. Dar să ții minte. Nimeni nu rezistă mult dacă o apucă pe drumul dorit de Aes Sedai.

Brusc, începu să râdă:

— Artur Aripă-de-Șoim a fost ultimul, din câte știu. Arză-m-ar Lumina! Poate tu o să fii următorul.

Un zgomot de cizme anunța că cineva intrase în curtea palatului, unul dintre oamenii lui Bashere, un ins tânăr, cu umeri lați și nas vulturesc, cu o barbă stufoasă, neagră și o mustață groasă, mai înalt cu un cap decât comandantul său. Pășea ca unul obișnuit mai degrabă să se țină în șa decât pe propriile picioare. Făcu o plecăciune, mai mult către Bashere decât către Rand, mișcându-și cu siguranță sabia de la șold. Poate că Bashere îl urma pe Dragonul Renăscut, dar Tumad – Rand credea că îi știe numele; Tumad Ahzkan – îl urma pe Bashere. Enaila și alte trei Fecioare îl pironiră cu privirea pe nou-venit; nu aveau încredere ca cineva din ținuturile umede să se apropie prea mult de **car'a'carn**.

— E un om la porți, spuse Tumad neliniștit. Spune că e... E Mazrim Taim, Seniore Bashere.

## CAPITOLUL 2



### Un nou-sosit

MAZRIM TAIM. Înaintea lui Rand, de-a lungul veacurilor, și alți bărbați pretinseseră că ar fi Dragonul Renăscut. Câțiva ani înainte de Rand, fusese o adevărată epidemie de Dragoni, unii dintre ei putând chiar conduce Puterea. Mazrim Taim fusese unul dintre ei, adunând o armată și răvășind Saldaea înainte de a fi prins. Chipul lui Bashere nu se schimbă, dar strânse tare mânerul sabiei în timp ce Tumad se uita la el, așteptând ordinele. Faptul că Taim scăpase pe drumul spre Tar Valon, unde era dus pentru a fi domolit, era chiar motivul pentru care Bashere venise la început în Andor. Atât de mult se temea de el și îl ura Saldaea; Regina Tenobia îl trimisese pe Bashere cu o armată întreagă să-l urmărească, oricât ar fi durat și oriunde s-ar fi dus, să se asigure că Taim nu va mai face niciodată necazuri în Saldaea.

Fecioarele rămaseră calme, dar numele izbucni de pe buzele andoranilor ca o torță aruncată pe o pajiște uscată. Arymilla

tocmai era ajutată să se ridice, dar își dădu iar ochii peste cap și s-ar fi făcut grămadă dacă Karind nu ar fi așezat-o încet pe caldarâm. Elegar se împletici până la coloane și vărsă cu zgomot. Ceilalți icneau panicați, ducându-și batistele la gură și strângându-și mânerile săbiilor. Chiar și nepăsătoarea Karind își linge buzele neliniștită.

— Amnistia, spuse Rand scoțându-și mâna din buzunar pe când cei doi saldaeani îi aruncară o privire lungă și inexpresivă.

— Și dacă nu a venit aici pentru amnistie? spuse Bashere după o clipă. Dacă încă pretinde că e Dragonul Renăscut?

Andoranii se agitară; nu-și dorea nimeni să fie mai aproape de câteva mile de locul unde Puterea Supremă ar fi putut fi folosită într-un duel.

— Dacă tot mai crede așa ceva, spuse Rand hotărât, o să-l lămuresc eu.

Avea în buzunar un **angreal** dintre cele mai rare, unul făcut pentru bărbați, o statueta reprezentând un bărbat grasuț cu sabie. Cât de puternic ar fi fost Taim, tot nu ar fi avut nicio șansă.

— Dar, dacă a venit pentru amnistie, va fi iertat, ca toți ceilalți.

Indiferent ce făcuse Taim în Saldaea, nu-și putea permite să respingă un om care putea conduce, un om care nu trebuia învățat totul, de la primii pași. Avea nevoie de un astfel de om. Nu va refuza pe nimeni dacă nu va fi nevoit, cu excepția unui Rătăcit. „Demandred și Sammael, Semirhage și Mesaana, Asmodean și...” Rand îl forță pe Lews Therin să tacă; nu își permitea să fie distras tocmai acum.

Bashere făcu din nou o pauză înainte de a continua, dar până la urmă dădu din cap, luând mâna de pe sabie:

— Amnistia ta e valabilă, desigur. Dar ascultă-mă pe mine, al’Thor. Dacă Taim mai calcă prin Saldaea, nu mai apucă să plece viu. Sunt prea multe amintiri. Nicio comandă de-a mea sau de-a Tenobiei nu o să oprească moartea lui.

— O să-l țin departe de Saldaea. Lasă-l să intre.

Fie Taim venise să i se supună, fie trebuia să-l omoare. Fără să-și dea seama, Rand duse mâna la buzunar pipăind statueta.

Tumad se uită la Bashere, iar acesta încuviință cu o mișcare a capului atât de fermă, încât păru că Tumad ascultă de o comandă rostită. Iritarea fulgeră în Rand, dar nu spuse nimic, iar Tumad se grăbi să plece cu mersul lui legănat. Bashere își împreună mâinile peste piept, picior peste picior – întruchiparea unui om relaxat. Ochii negri, oblici, care priveau țință în direcția în care dispăruse Tumad, păreau ochii cuiva pregătit să ucidă.

Andoranii începură să se foiască din nou, când jumătate de pas în spate, când jumătate de pas înainte. Respirau greu, de parcă tocmai ar fi alergat câteva mile.

— Puteți pleca, li se adresă Rand.

— Eu, unul, voi fi lângă Domnia Voastră, începu Lir în timp ce Naeen spuse ascutit:

— Nu voi pleca din fața...

— Plecați! le tăie vorba Rand.

Voiau să-i arate că nu se tem, deși erau gata să leșine; voiau să fugă aruncând și ultima fărâmbă de demnitate, pe care încă nu o pusese la picioarele lui Rand. Era o alegere simplă. El era Dragonul Renăscut, iar, dacă voiau să se lingusească pe lângă el, însemna să-i dea ascultare, dar în acest caz însemna să facă ceea ce-și doreau cu adevărat. Urmă o avalanșă de plecăriuni pompoase și reverențe adânci, murmure grăbite de „Cu voia Domniei Voastre” și „Din porunca Excelenței Voastre” și apoi plecară... nu chiar îngrămădindu-se, dar mergând cât de repede puteau fără a da impresia că se grăbesc. În direcția opusă celei în care plecase Tumad; fără îndoială, nu doreau să riște să dea nas în nas cu Mazrim Taim.

Așteptarea dura parcă mai mult în căldura sufocantă – lua ceva vreme să conduci un om prin labirintul de coridoare care pornea de la porțile palatului –, dar odată andoranii plecați, nimeni nu se mișcă. Bashere își ținea privirea fixată în locul de



unde urma să apară Taim. Fecioarele cercetau totul, ca de obicei, și păreau gata în orice clipă să își pună vâlul. Dacă nu le-ar fi trădat ochii ai fi zis că erau niște statui.

Într-un final, în curte se auzi zgomot de cizme. Rand aproape că se deschise către **saidin**, apoi se opri. Bărbatul și-ar fi dat seama dacă ținea **saidin**-ul în el în clipa în care intra în curte și nu-și permitea să lase impresia că i-ar fi frică.

Tumad apăru primul în lumina soarelui, apoi un bărbat brunet, mai înalt decât majoritatea, a cărui față negricioasă și ochi oblici, nas acvilin și pomeți înalți îl trădau a fi din Saldaea, deși era proaspăt bărbierit și îmbrăcat ca un negustor scăpătat. Haina închisă la culoare, dintr-o lână fină, tivită cu catifea neagră, fusese purtată prea mult și manșetele erau ponosite, pantalonii prea largi la genunchi, iar pe ghetele crăpate se așternuse praful. Cu toate astea, pășea mândru, de parcă nu ar fi avut lângă el patru dintre oamenii lui Bashere, cu săbiile lor ascuțite, ușor curbate, la doar câteva degete de coaste. Părea să nu-l atingă căldura. Ochii Fecioarelor îl urmăreau cu atenție.

Rand îl studie pe Taim în timp ce acesta traversa curtea escortat. Era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât el; avea treizeci și cinci sau poate un pic mai mult. Se știau puține lucruri despre bărbații care puteau conduce și încă și mai puține erau scrise – era un subiect ocolit de cei mai mulți oameni decenti dar Rand învățase ce putuse. Puțini oameni cercetau subiectul și asta era una dintre problemele lui Rand. De la Frângerea Lumii, cei mai mulți bărbați care puteau conduce se născuseră cu această abilitate, iar aceasta se manifesta când deveneau maturi. Unii reușeau să-și stăpânească nebunia ani buni, înainte ca Aes Sedai să-i găsească și să-i domolească; alții erau deja complet nebuni, după doar câțiva ani. Iar în fața sa era un bărbat care reușea să-și păstreze mințile de zece sau cincisprezece ani. Doar atât, și tot era ceva.

La un semn făcut de Tumad, se opriă la câțiva pași de ei, dar înainte să poată deschide gura, Lews Therin începu frenetic: „Sammael și Demandred mă urau, indiferent cât îi cinsteam. Cu cât le aduceam mai multe onoruri, cu atât mă urau mai tare, până când și-au vândut sufletele și au trecut de partea cealaltă. Mai ales Demandred. Ar fi trebuit să-l omor! Ar fi trebuit să-i omor pe toți! Să pârjolesc pământul și să-i ucid pe toți! Să pârjolesc pământul!”

Cu chipul împietrit, Rand se lupta cu propria minte. „Eu sunt Rand al’Thor. Rand al’Thor! Nu l-am cunoscut niciodată pe Sammael sau pe Demandred sau pe oricare altul dintre ei! Arză-m-ar Lumina! Sunt Rand al’Thor!” Ca un ecou slab, încă un gând veni de departe „**Arză-m-ar** Lumina.” Părea o rugă. Apoi Lews Therin dispăru, alungat în tenebre.

Bashere profită de tăcere:

— Spui că ești Mazrim Taim? Părea că se îndoiește, iar Rand îl privi mirat. Era sau nu Taim? Doar un nebun ar fi pretins că se numea așa, dacă nu era chiar el.

Gura prizonierului se strâmbă într-un soi de început de zâmbet, răspunzând în batjocură:

— M-am bărbierit, Bashere. E cald atât de departe la miazăzi, nu ai băgat de seamă? Mai cald decât ar trebui, chiar și aici. Vrei dovezi? Să conduc pentru tine?

Ochii săi negri străluciră privind către Rand și înapoi către Bashere, a cărui față se întuneca de la o clipă la alta.

— Poate că nu chiar acum, continuă Taim. Te țin minte. Aproape că pierduseși în lupta de la Irinjavar, până când au apărut viziunile acelea pe cer. Dar toată lumea știe asta. E ceva ce nu știi decât tu și Mazrim Taim? Concentrat pe Bashere, nici nu observa gărzile care-și țineau săbiile lângă coastele sale.

— Am auzit că ai ascuns adevărul despre Musar și Hachari și soțiile lor; batjocura din glas îi dispăruse, acum doar povestea. Nu ar fi trebuit să încerce să mă ucidă sub pavăza soliei de pace. Sper că le-ai găsit locuri bune ca servitori? Tot ce vor

acum e să asculte și să servească; nu vor fi fericiți altfel. Aș fi putut să-i ucid. Toți patru scosese războaiele.

— Taim, măriți Bashere, ducând mâna la sabie, tu...!

Rand păși în fața sa, oprindu-i mâna ce scosese deja jumătate de sabie din teacă. Săbiile gărzilor, dar și cea a lui Tumad îl atingeau acum pe Taim, probabil împungând în carne, după cum erau împinse în haină, dar acesta nici nu clipi.

— Ai venit să mă vezi pe mine, întrebă Rand, sau să îmi tachinezi pe Bashere? Dacă mai faci asta, îl las să te ucidă. Amnistia mea acordă iertare pentru crimele săvârșite, dar nu-ți îngădui să te împăunezi cu ele.

Taim îl studie pe Rand înainte de a vorbi. În ciuda căldurii, insul abia transpira.

— Să te văd pe tine. Tu ești cel din viziunile de pe cer. Se spune că te-ai luptat chiar cu Cel Întunecat.

— Nu cu Cel Întunecat, spuse Rand. Putea simți tensiunea din brațul lui Bashere, deși acesta nu încerca să se lupte cu el. Dacă îl lăsa, sabia ar fi tășnit străpungând într-o clipă inima lui Taim. Asta dacă nu folosea Puterea. El sau Taim. Trebuia să evite așa ceva, dacă se putea. Continuă să-și încleșteze mâna pe încheietura lui Bashere.

— Își spunea Ba'alzamon, dar cred că era Ishamael. L-am ucis mai târziu, în Stânca din Tear.

— Am auzit că ai ucis câțiva Rătăciți. Să te numesc Seniorul meu Dragon? I-am auzit pe ăștia folosind acest titlu. Ai de gând să ucizi toți Rătăciții?

— Știi și alt fel de a trata cu ei? întrebă Rand. Ori mor ei, ori se sfârșește întreaga lume. Asta dacă nu crezi că pot fi convinși cu frumosul să abandoneze Umbra, așa cum au abandonat Lumina.

Devenea ridicol. Purta o conversație cu un om împuns de cinci săbii, strângând de mână pe un altul care voia să-l străpungă. Cel puțin oamenii lui Bashere erau suficient de disciplinați să nu facă nimic fără ordinul generalului. Cel puțin Bashere își ținea

gura închisă. Admirând sângele-rece al lui Taim, Rand continuă cât de repede putea fără să lase impresia că se grăbește.

— Indiferent ce crime ai săvârșit, Taim, ele pălesc în fața celor făptuite de Rătăciți. Ai torturat vreodată un întreg oraș, ai făcut mii de oameni să te ajute să-i frângi, să te ajute să-i zdrobești pe cei dragi lor? Semirhage a făcut asta, doar fiindcă putea, doar ca să arate că poate, pentru plăcerea ei. Ai omorât copii? Graendal a făcut asta. Spunea că e din bunătate, ca micuții să nu sufere când le lua părinții în sclavie.

Spera că și ceilalți saldaeani ascultau măcar pe jumătate din cât de atent era Taim; omul se aplecase ușor în față. Spera să nu-l întrebe nimeni de unde aflase toate acele lucruri.

— Ai hrănit trolocii cu oameni? Toți Rătăciții făceau asta - prizonierii care nu cedau erau dați trolocilor, dacă nu erau uciși pe loc -, iar Demandred a capturat două orașe doar fiindcă i s-a părut că oamenii de acolo îl disprețuiseră, înainte ca el să fi trecut de partea Umbrei, și toți bărbații, femeile și copiii au sfârșit în burțile trolocilor. Pe pământurile controlate de ea, Mesaana a întemeiat școli unde copii și tinerii învățau despre **gloria** Celui întunecat și erau puși să-și ucidă prietenii care nu învățau suficient de bine sau de repede. Aș putea continua. Aș putea să iau toată lista de treisprezece și să vorbesc despre toți, iar la fiecare să numesc o sută de crime. Indiferent ce ai făcut tu, nu se compară cu faptele săvârșite de ei. Iar acum ai venit să îmi accepți iertarea, să pășești în Lumină și să mi te închini, să te lupți cu Cel întunecat mai înverșunat decât te-ai bătut vreodată. Rătăciții se clatină; o să-i vânez și o să-i șterg de pe fața pământului. Și tu o să mă ajuti. Pentru asta îți câștigi iertarea. Îți grăiesc adevărul, de o sută de ori îți vei câștiga iertarea înainte ca Ultima Bătălie să se fi sfârșit.

În final, simți cum brațul lui Bashere se destinde, iar sabia alunecă în teacă. Rand abia se stăpâni să nu răsufle ușurat.

— Nu sunt motive să-l păziți atât de strâns acum. Puneți-vă săbiile deoparte.

Încet, Tumađ și ceilalți începură să-și bage săbiile în teci. Încet, dar o făceau. Apoi Taim vorbi:

— Să mă închin? Eu mă gândisem mai mult la un pact între noi.

Saldaeanii se încordară; Bashere era în continuare în spatele lui, dar Rand **simțea** cum devine țeapăn. Fecioarele nu se clintiră, mai puțin Jalani, a cărei mână tresări către vâl. Taim își înclină capul, fără să bage de seamă:

— Eu aș fi partenerul mai neînsemnat, desigur, dar am avut mulți ani să studiez Puterea. Te pot învăța multe.

Furia începu să crească în Rand, până văzu negru în fața ochilor. Vorbise de lucruri pe care nu ar fi avut de unde să le știe, probabil dând naștere la o duzină de zvonuri despre el și Rătăciți, doar ca să facă să pară crimele acelui om mai puțin cumplite, și el avea îndrăzneala să vorbească despre un **pact?** Lews Therin începu să aiureze în mintea sa: „Ucide-l! Ucide-l acum! Ucide-l!” De data asta nu se obosi să-l reducă la tăcere.

— Niciun pact! șuieră. Eu sunt Dragonul Renăscut, Taim! Eu! Dacă știi lucruri pe care le pot folosi, am să o fac, dar tu o să mergi unde zic eu, o să faci cum zic eu, când zic eu!

Taim se lăsă imediat în genunchi:

— Mă închin Dragonului Renăscut. Voi asculta și voi sluji.

Colțurile gurii desenară iarăși acel rictus, de parcă ar fi zâmbit. Tumađ făcu ochii mari.

— Așa de repede? murmură Rand. Furia nu îi trecuse, clocotea în el. Dacă își pierdea controlul, nu știa ce ar fi putut face. Lews Therin bombănea în continuare în mintea sa: „Ucide-l! Trebuie să-l ucizi!” Rand îl îndepărtă, până nu se mai auzi decât un murmur. Poate că nu ar fi trebuit să fie surprins. Se întâmplau lucruri ciudate în jurul **ta'veren**, mai ales al unuia atât de puternic ca el. Că un om se putea răzgândi, deși până atunci fusese neclintit ca o stâncă, nu trebuia să-l uimească. Dar încă era furios și suspicios.

— Te-ai numit singur Dragonul Renăscut, ai purtat bătlăii în toată Saldaea și ai fost prins doar fiindcă îți pierduseși cunoștința, și acum renunți atât de repede? De ce?

— Ce alegere am? spuse Taim ridicând din umeri. Să umblu prin lume singur, fără prieteni, fugărit, în timp ce tu te înalți pe culmile gloriei? Asta presupunând că Bashere sau femeile tale Aiel nu mă omoară înainte să reușesc să plec din oraș. Și chiar dacă ei nu o fac, Aes Sedai o să mă încolțească până la urmă; mă îndoiesc că Turnul are de gând să uite de Mazrim Taim. Sau aș putea să te urmez, și o parte a gloriei să fie și a mea.

Pentru prima dată se uită înjur, la gărzi, la Fecioare și clătină din cap de parcă nu-i venea să creadă.

— Aș fi putut fi cel ales. De unde să știu? Pot să conduc; sunt puternic. De unde să știu că nu sunt Dragonul Renăscut? Tot ce aveam de făcut era să împlinesc una dintre profeții.

— Ca de pildă să te naști pe Muntele Dragonului? spuse Rand rece. Asta era prima profeție de îndeplinit.

Taim avu iar o grimasă. Nu era un surâs adevărat, ochii nu îi zâmbeau.

— Învingătorii scriu istoria. Dacă aș fi cucerit Stânca din Tear, istoria ar fi arătat că m-am născut pe Muntele Dragonului, dintr-o femeie neatinsă de un bărbat, iar cerurile s-au deschis să-mi anunțe venirea. Genul de lucruri care se spun acum despre tine. Dar tu ai cucerit Stânca cu Aielii și lumea te aclamă ca Dragonul Renăscut. Am suficientă minte să nu mă pun împotriva ta; tu ești cel ales. Și, fiindcă nu voi avea pâinea întreagă, mă voi mulțumi cu ce firimituri cad de la tine.

— Poate că vei cunoaște gloria, Taim, sau poate nu. Dacă asta te frământă, adu-ți aminte ce s-a întâmplat cu ceilalți care au făcut ce ai făcut tu. Logain, prins și liniștit; zvonurile spun că a murit în Turn. Un ins fără nume, decapitat de taireni în Haddon Mirk. Altul ars de murandieni. Ars de viu, Taim. Și asta i-au făcut și cei din Illian lui Gorin Rogad acum patru ani.

— Nu e o soartă pe care mi-aș dori-o, spuse plat Taim.

— Atunci uită de glorii și amintește-ți de Ultima Bătălie. Tot ce fac eu este pentru Tarmon Gai'don. Tot ce îți voi spune să faci va fi tot pentru asta. Asta vei ținti și tu!

— Desigur, spuse Taim desfăcându-și brațele. Tu ești Dragonul Renăscut. Nu mă îndoiesc de asta, o recunosc public. Mergem către Tarmon Gai'don. Iar profețiile spun că vei câștiga. Iar istoricii vor spune că Mazrim Taim a stat la dreapta ta.

— Poate, spuse Rand scurt. Trăise prea multe profeții ca să creadă că fiecare înseamnă exact ceea ce spune. Sau chiar că aduc o garanție. Părerea lui era că profețiile nu fac decât să pregătească o cale potrivită, dar asta nu însemna că se **vor** împlini, ci doar că **ar fi putut** să se împlinească. Unele dintre Profețiile Dragonului sugerau că el trebuie să moară ca să existe o șansă de victorie. Gândul la asta nu-l ajuta prea mult să se calmeze.

— Facă Lumina să nu vină prea curând. Acum. Ce cunoștințe ai care mi-ar fi de folos? Îi poți învăța pe bărbați să conducă? Poți să testezi un om, să vezi dacă poate fi învățat?

Spre deosebire de femei, un bărbat nu simțea dacă altul avea abilitatea de a conduce. Erau multe lucruri diferite în mânuirea Puterii de către bărbați și femei, la fel cum erau în general între bărbați și femei; câteodată diferea doar o nuanță cât un fir de păr, altădată era o distanță de la cer la pământ.

— Amnistia ta? Adică au venit într-adevăr niște prostănaci să învețe să fie ca tine și ca mine?

Bashere doar îl privi sfidător la Taim, cu brațele încrucișate și cizmele depărtate, însă Tumad și gărzile începură să se foiască nervos. Fecioarele nu. Rand nu știa ce credeau ele despre zecile de bărbați care răspunseseră chemării sale; nu se trădau niciodată. Puțini saldaeani își puteau ascunde neliniștea, avându-l proaspăt în memorie pe Taim ca fals Dragon.

— Răspunde-mi, Taim. Dacă poți să faci asta, zi. Dacă nu...

Vorbea furia din el. Nu putea să-l îndepărteze, nu dacă fiecare zi va însemna să se chinuie cu el. Taim părea să creadă exact pe dos.

— Pot să fac și una, și alta, spuse repede. Am găsit cinci de-a lungul anilor – nu că aş fi căutat în mod special –, dar unul singur a avut curajul să meargă mai departe de testare. A înnebunit după doi ani, spuse ezitând. A trebuit să îl ucid înainte să mă omoare.

Doi ani.

— Tu ai reușit mult mai mult timp. Cum?

— Ești îngrijorat, întrebă Taim încet, apoi ridică din umeri. Nu pot să te ajut. Nu știu cum, pur și simplu am reușit. Sunt la fel de sănătos ca... ochii îi fulgerară către Bashere, ignorându-i privirea rece... ca Seniorul Bashere.

Dar Rand se întrebă dintr-odată dacă era adevărat. Jumătate dintre Fecioare erau întoarse cu spatele, să supravegheze restul curții; nu se concentră doar pe o singură posibilă țintă, ignorându-le pe celelalte. Iar posibila țintă era Taim și cealaltă jumătate a Fecioarelor îl priveau fix, gata să prindă orice semn de primejdie. Orice om ar fi trebuit să fie atent la ele, la ochii ce purtau moartea, la mâinile lor. Rand era atent, chiar dacă pe el voiau să-l protejeze. Iar Tumad și gărzile aveau mâinile pe săbii, gata să le scoată din teacă. Dacă oamenii lui Bashere și Fecioarele ar fi vrut să-l ucidă pe Taim, i-ar fi fost foarte greu să plece viu de acolo fără ajutorul lui Rand, indiferent cum ar fi condus. Și cu toate astea Taim nu le dădea atenție nici cât coloanelor sau pietrelor de sub cizme. Bravură, reală sau nu, sau altceva? Un fel de nebunie? După o clipă de tăcere, Taim vorbi din nou:

— Încă nu ai încredere în mine. Și nici nu ai motive. Încă. Dar cu timpul vei avea. Ca simbol al încrederii viitoare, ți-am adus un cadou, spuse scoțând de sub haina uzată o legătură de zdrențe, nu mai mare decât pumnii alăturați ai unui bărbat.



Rand o luă, încruntându-se, și simți că i se taie respirația pipăind forma dură dinăuntru. Dădu în grabă la o parte cârpele colorate, scoțând un disc cât palma, un disc ca acela de pe stindardul purpuriu de pe palat, jumătate alb, jumătate negru, străvechiul simbol Aes Sedai, de dinainte de Frângerea Lumii. Își trecu degetele peste picăturile încrustate.

Doar șapte fuseseră făcute, șapte **cuendillar**. Peciți ale temniței Celui Întunecat. Mai avea încă două, ascunse cu grijă. Protejate cu mare atenție. Nimic nu putea distruge un **cuendillar**, nici măcar Puterea Supremă – buza unei cupe făcute din inimă de piatră putea zgâria oțelul sau diamantul –, dar trei erau deja sparte. Le văzuse: țândări. Și o văzuse pe Moiraine desprinzând o așchie din marginea uneia dintre ele. Pecițile slăbeau, Lumina știa de ce sau cum. Discul din mână sa avea luciul dur al unui **cuendillar**, ca un amestec de cel mai fin porțelan și oțel șlefuit, dar era sigur că s-ar fi rupt dacă l-ar fi lăsat să cadă.

Trei rupte. Trei le avea el. Unde era a șaptea? Doar patru peciți stăteau între omenire și Cel Întunecat. Patru, dacă ultima era întreagă. Doar patru mai stăteau între omenire și Ultima Bătălie. Cât mai puteau ține, așa slăbite cum erau?

Vocea lui Lews Therin lovi ca un tunet: „Sparge-l sparge-le pe toate trebuie sparte trebuie trebuie trebuie sparte toate sparge și lovește trebuie să lovești repede trebuie să lovești acum sparge-l sparge-l...”

Rand tremura de efort încercând să alunge vocea, să alunge ceața care se lipea de el ca o pânză de păianjen. Îl dureau mușchii de parcă s-ar fi luptat cu un om în carne și oase, cu un gigant. Încetul cu încetul reuși să vâre negura care era Lews Therin în cele mai adânci firide, în cele mai întunecate umbre ale minții sale.

Brusc auzi vorbele pe care le murmură răgușit: „Trebuie spart acum trebuie sparte toate sparge-l sparge-l”. Își dădu seama că ținea pecetea deasupra capului, gata să o sfărâme de caldarâm.

Singurul lucru care îl oprea era Bashere, înălțat pe vârfuri, să-i prindă mâinile.

— Nu știi ce e asta, spuse Bashere încet, dar cred că ar trebui să aștepti un pic până te decizi ce faci cu ea, hm?

Tumad și ceilalți nu se mai uitau la Taim; se holbau la Rand. Chiar și Fecioarele își mutaseră ochii la el, îngrijorate. Sulin făcuse jumătate de pas către bărbați, iar mâna lui Jalani era întinsă către Rand, parcă inconștient.

— Nu, înghiți greu Rand; îl durea gâtul. Nu cred că ar trebui s-o fac.

Bashere se dădu încet înapoi, iar Rand își coborî mâinile la fel de lent. Dacă Rand crezuse până atunci că Taim nu putea fi surprins, acum avea dovada contrarie. Bărbatul părea șocat.

— Știi ce este asta, Taim? Întrebă Rand. Da, sigur că știi, altfel nu mi-ai fi adus-o. Unde ai găsit-o? Mai ai alta? Știi unde se mai află alta?

— Nu, spuse Taim cu o voce nesigură. Nu cu teamă, ci mai degrabă ca un om care simțise cum i se sfărâmă o stâncă sub picioare și, cumva, a reușit să ajungă iar pe pământ solid.

— E singura pe care o... Am auzit o grămadă de zvonuri de când am scăpat de Aes Sedai. Monștri care apar din văzduh. Bestii ciudate. Oameni vorbind cu animale și animalele vorbind cu ei. Aes Sedai înnebunind ca noi. Sate întregi pierzându-și mințile, oamenii ucigându-se între ei. Unele ar putea fi adevărate. Jumătate din ce știu că e adevărat nu e mai puțin nebunesc. Am auzit că unele peceti au fost rupte. Un ciocan ar putea s-o spargă pe asta.

Bashere se încruntă, uitându-se la pecetea din mâinile lui Rand, apoi îngheță. Înțelesese.

— Unde ai găsit-o? repetă Rand. Dacă ar putea s-o găsească și pe ultima... Apoi ce? Lews Therin se agita, dar refuza să îl asculte.

— În ultimul loc din lume unde te-ai fi așteptat, replică Taim, care e, presupun, primul loc de căutare pentru alții. O mică

fermă părăginită din Saldaea. M-am oprit să beau apă; fermierul mi-a dat-o. Era bătrân, fără copii sau nepoți cărora să le-o lase moștenire, și credea că sunt Dragonul Renăscut. Pretindea că familia lui o păzea de două mii de ani. Spunea că fuseseră regi și regine în timpul Războaielor Troloce și nobili în timpul lui Artur Aripă-de-Șoim. Poate că povestea lui a fost adevărată. La fel de bine puteam să o fi găsit într-un bordei la doar câteva zile de mers de hotarul Manei Pustiitoare.

Rand dădu din cap, apoi adună cârpele. Era obișnuit să se întâmple lucruri puțin probabile în jurul său; dar uneori se întâmplau și în alte locuri. Înveli pecetea în grabă, întinzând-o lui Bashere.

— Păstrează-o cu grijă.

„Sparg-o.” Strigă cu putere vocea.

— Nu trebuie să i se întâmple nimic.

Bashere luă pios legătura cu ambele mâini. Rand nu era sigur dacă plecăciunea era pentru el sau pentru pecete.

— Zece ceasuri sau zece ani, va fi în siguranță până când îți va trebui. Rand îl studie pentru o clipă.

— Toată lumea așteaptă să-mi pierd mințile, toată lumea se teme de asta, dar tu nu. Cred că adineauri ai crezut că am înnebunit, dar nici atunci nu ți-a fost frică de mine.

Bashere ridică din umeri, rânjind pe sub mustața căruntă:

— Prima dată când am dormit în șa, Muad Cheade era General Comandant. Omul era nebun ca un iepure sălbatic primăvara, își căuta servitorul de otravă de două ori pe zi și bea numai oțet și apă, pentru că, pretindea el, neutraliza otrava pe care servitorul i-o dădea în fiecare zi, dar mânca tot ce îi gătea omul, cât l-am cunoscut eu. Odată a pus să se taie un crâng de stejari pentru că se uitau la el. Apoi a insistat să fie înmormântați cum se cuvine; el a ținut cuvântarea. Ai idee cât durează să sapi morminte pentru treizeci și trei de stejari?

— De ce nu a făcut nimeni nimic? Familia lui?

— Celor care nu erau și mai nebuni decât el le era frică și să-l privească urât. Tatăl Tenobiei nu ar fi lăsat pe nimeni să se atingă de el, în orice caz. Poate că era nebun de legat, dar întrecea orice general pe care l-am văzut vreodată. Nu a pierdut niciodată o bătălie. Nici măcar nu a fost aproape să piardă.

Rand râse.

— Deci, mă urmezi fiindcă ai impresia că-l pot înfrânge pe Cel întunecat?

— Te urmez pentru că ești ceea ce ești, spuse Bashere încet. Lumea întreagă trebuie să te urmeze, altfel cei care vor supraviețui își vor dori să fi murit.

Încet, Rand dădu din cap. Profețiile spuneau că el va destrăma națiunile, apoi le va reuni. Nu că ar fi vrut să facă ce spuneau ele, dar Profețiile erau singurul său ghid despre cum să poarte Ultima Bătălie, despre cum să o câștige. Chiar și fără ele, unirea națiunilor era necesară. În Ultima Bătălie nu vor fi doar el și Cel întunecat. Nu putea crede asta; dacă înnebunise, nu era încă atât de nebun să creadă că e mai mult decât un om. Va fi și omenirea contra trolocilor și Myrddraalilor și a tuturor lighioanelor vărsate de Mana Pustiitoare, și a Iscoadelor Celui întunecat, care își vor iți capetele din ascunzători. Vor mai fi și alte pericole pe drumul spre Tarmon Gai'don, iar dacă lumea nu va fi unită... „Fă ceea ce trebuie să faci.” Nu era sigur dacă era gândul său ori al lui Lews Therin, dar era adevărul, din câte își putea da seama.

Mergând repede către cea mai apropiată colonadă, îi spuse lui Bashere peste umăr:

— Îl duc pe Taim la fermă. Vrei să vii și tu?

— La fermă? Întrebă Taim.

— Mulțumesc, nu, spuse sec Bashere clătinând din cap. Nu lăsa să i se vadă neliniștea, dar Rand și Taim împreună erau probabil mai mult decât de-ajuns; în mod cert evita ferma. Oamenii mei se înmoaie patrulând străzile pentru tine. Am de gând să-i pun pe unii cum se cuvine în șa, pentru câteva

ceasuri. Trebuia să-i treci în revistă după-amiază. Te-ai răzgândit?

— Ce fermă? Întrebă Taim.

— Nu, rămâne așa, oftă Rand, simțindu-se brusc obosit. Voi fi acolo dacă voi putea.

Planul era prea important să fie schimbat, deși doar Mat și Bashere știau; nu putea lăsa pe nimeni să presupună că era mai mult decât o chestiune de rutină, o ceremonie fără rost pentru un om care devenea tot mai orgolios, Dragonul Renăscut ducându-se să se scalde în uralele soldaților săi. Mai avea de făcut o vizită în ziua aceea, una despre care toată lumea credea că vrea să o țină secretă. Poate că o să fie secretă, pentru unii, dar nu se îndoia că toți cei care voiau să afle vor afla.

Își luă sabia de lână o coloană subțire de care se sprijinea, legând-o cu cureaua peste haina descheiată. Cureaua era din piele de mistreț, fără ornamente, la fel ca și teaca și mânerul lung. Catarama de oțel era ornată cu gravura unui dragon aurit. Ar trebui să scape de ea și să găsească ceva simplu. Nu reușea însă să facă asta. Fusese un dar al Aviendhei. De aceea ar fi trebuit să scape de ea. Era un cerc vicios.

Mai era ceva ce îl aștepta acolo, o sulită de doi pași, cu un ciucure verde cu alb sub vârful ascuțit. O cântări în mână întorcându-se către curtea palatului. Una dintre Fecioare o sculptase cu dragoni. Deja unii o numeau Sceptra Dragonului, mai ales Elenia și grupul ei. Rand o păstra cu el să-i aducă aminte că are mai mulți dușmani decât putea vedea.

— Despre ce fermă vorbești? Întrebă Taim cu voce aspră. Unde vrei să mă duci?

Rand îl studie pe bărbat pentru o clipă. Nu îl plăcea pe Taim. Ceva din felul de a fi al acestui om îl împiedica. Sau poate ceva din el însuși. Atât de mult timp fusese singurul bărbat despre care se crezuse că poate conduce, fără să se uite înspăimântat în jur după Aes Sedai! Părea că trecuse atât de mult timp și, măcar acum, Aes Sedai nu vor încerca să-l liniștească, nu acum

când știau cine este. Putea fi atât de simplu? Era ros de gelozie că nu mai era unic? Nu credea asta. Da, lăsând toate la o parte, va primi cu brațele deschise, în pace, orice bărbat care putea conduce. În cele din urmă, el nu va mai fi o ciudățenie. Nu, nu va merge atât de departe, nu înainte de Tarmon Gai'don. Era unic; era Dragonul Renăscut. Indiferent de motive, nu îl plăcea pe bărbat.

„Ucide-l“, zbieră Lews Therin. „Ucide-i pe toți!“ Rand alungă vocea. Nu trebuia să îl placă, trebuia să îl poată folosi. Și să aibă încredere în el. Asta era partea cea mai grea.

— Te duc acolo unde mă vei sluji, spuse rece. Taim nu clipi și nu se încruntă; privea și aștepta, cu colțurile gurii vrând parcă să deseneze un zâmbet.

## CAPITOLUL 3



### Ochii unei femei

CALMÂNDU-ȘI IRITAREA ȘI MURMURELE LUI LEWS THERIN, Rand căută **saidinul**, aruncându-se în mijlocul hăului, luptând să supraviețuiască și să-l controleze; îi era de-acum atât de familiar! Conducând, simți cum mana otrăvitoare se scurge în el; cu tot golul din jur, simțea cum îi picură în oase și poate în suflet. Nu putea descrie exact ce făcea, o îndoitură în Țesătură, o gaură prin ea. Învățase singur cum să facă asta, iar profesorul său nu se pricepuse să explice ce stătea în spatele lucrurilor pe care le învăța. O linie strălucitoare, verticală apăru în aer, lărgindu-se repede într-o deschizătură de mărimea unei uși mari. Imaginea care se zărea prin ea, un luminiș însorit înconjurat de copaci încovoiați de secetă, se roti la început, până rămase nemișcată.

Enaila și alte două Fecioare își ridicară vălurile, sărind prin deschizătură încă înainte de a se fi oprit cu totul; jumătate de duzină de femei le urma, unele cu arcurile de os pregătite.

Rand nu se aștepta ca dincolo să fie ceva care să-i amenințe. Pusese celălalt capăt – dacă era vreun **alt** capăt; nu înțelegea, dar i se părea că e doar unul – în luminiș, deoarece o poartă care se deschide putea fi periculoasă, dar să le explici Fecioarelor sau oricărui alt Aiel că nu era nevoie să fie gata de luptă, era ca și cum i-ai fi spus unui pește că nu e nevoie să înoate.

— E o poartă, îi spuse lui Taim. O să-ți arăt cum să faci una dacă nu ai apucat să vezi.

Bărbatul se uita cu ochi mari la el. Dacă ar fi privit cu atenție, ar fi văzut țesătura de **saidin** făcută de Rand; oricare bărbat în stare să conducă putea face asta.

Taim îl urmă prin deschizătură, în luminiș, urmat de Sulin și de restul Fecioarelor. Unele aruncară o privire disprețuitoare sabiei de la șoldul lui Rand, vorbindu-și repede și tăcut prin semne ale mâinii. Dezgustate, fără îndoială. Enaila și restul avangardei se și răspândiseră precaute printre copacii aplecați; hainele, pantalonii și **cadinsor**-ul le făceau să pară niște umbre, fie că își adăugaseră și verde, fie că nu. Cu Puterea în el, Rand putea vedea fiecare ac uscat de pin, din fiecare copac; cele mai multe erau moarte. Putea mirosi seva amară a frunzelor uscate ca o piele. Aerul însuși mirosea a fierbințeală, uscat și plin de praf. Nu era nicio primejdie pentru el acolo.

— Așteaptă, Rand al'Thor, veni grăbită vocea unei femei de cealaltă parte a porții.

Vocea Aviendhei.

Rand eliberă în aceeași clipă împletitura de **saidin**, iar poarta dispăru fulgerător, la fel cum apăruse. Erau primejdii și primejdii. Taim îl privi curios. Câteva dintre Fecioare, cu sau fără vâl, îl gratulară cu priviri lungi, dezaprobatore. Degetele fulgerau în vorbirea mută a Fecioarelor. Aveau totuși înțelepciunea de a tăcea; Rand fusese destul de clar.

Ignorându-le și curiozitatea, și dezaprobarea, Rand o porni printre copaci, cu Taim lângă el, călcând pe frunzele și



crenguțele uscate care trosneau sub pașii lor. Fecioarele, într-un cerc larg în jurul lui, nu făceau niciun zgomot cu încălțărilor lor moi, legate până la genunchi. Prudența le spulberase repede micul moment de dojană. Unele îl mai însoțiseră pe Rand acolo, întotdeauna fără niciun incident, dar nimic nu ar fi putut să le convingă că pădurea aceea nu era un loc bun pentru o ambuscadă. Înainte de venirea lui Rand, de trei mii de ani, viața în Pustiu însemnase un neîntrerupt șir de raiduri, încăleștări, gâlcevi și războaie.

Erau cu siguranță lucruri pe care le putea învăța de la Taim – deși nu atât de multe pe cât credea el –, dar avea și el ce să-l învețe și era timpul să înceapă.

— Mai devreme sau mai târziu te vei confrunta cu Rătăciții, dacă mă slujești pe mine. Poate înainte de Ultima Bătălie. Probabil înainte. Nu pari surprins.

— Am auzit zvonuri. Trebuiau să evadeze până la urmă.

Deci, deja începea să se afle. Rand nu își putu înăbuși un rânjet. Femeile Aes Sedai nu vor fi mulțumite. Toate ca toate, dar era plăcut să le scoată ochii cu asta.

— Te poți aștepta la orice, oricând. Troloci, Myrddraali, Draghkari, Oamenii cenușii, **gholami...**

Ezită, punându-și palma arsă cu semnul bătlanului pe mânerul sabiei. Nu avea nicio idee ce era un **gholam**. Lews Therin nu se făcu simțit, dar știa ce însemna acel nume. Fragmente de memorie treceau câteodată prin bariera subțire care îl despărțea de voce, devenind parte a memoriei lui Rand, de obicei fără nimic care să explice amintirile. Se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Și nu putea lupta cu acele fragmente, așa cum lupta cu vocea. Ezitarea lui dură doar o clipă.

— Nu doar la miazănoapte, lângă Mana Pustiitoare. Aici, oriunde. Folosesc Căile de Taină.

Asta era încă o problemă pe care trebuia să o rezolve. Cum însă? Făcute cu **saidin**, Căile erau întunecate acum, la fel de

pătate de mană ca și **saidinul**. Creaturile Celui Întunecat nu puteau ocoli toate primejdiile Căilor, unde oamenii erau uciși sau aveau o soartă și mai rea, dar reușeau cumva să le folosească și, chiar dacă nu erau la fel de rapide ca porțile și Călătoria, puteau străbate sute de mile într-o singură zi. O problemă pentru mai târziu. Avea prea multe probleme lăsate pentru mai târziu. Lovi iritat un tufiș cu Sceptrul Dragonului și bucăți mari de frunze maronii îi căzură la picioare.

— Dacă ai auzit vreodată vreo legendă despre vreo creatură, pregătește-te să te întâlnești cu ea. Chiar și dulăi-strigoi, și să fim bucuroși că Cel Întunecat nu e liber să vină în spatele lor. Sunt destul de răi, în orice caz. Pe unii îi poți ucide, cum spun legende, dar alții nu mor decât de focul rău, din câte știi. Știi să faci focul rău? Dacă nu știi, nu o să te învâț. Dacă știi, nu-l folosi decât pe creaturile Umbrei și nu învăța pe nimeni. Unele dintre lucrurile pe care le-ai auzit în zvonuri vin din... nu știu cum să le numesc, poate doar „bășici ale răului”. Gândește-te la ele ca la bășicile care se ridică într-un smârc, numai că ele se ridică din Cel Întunecat pe măsură ce peceteile slăbesc și, în loc de miros fetid, sunt pline de... rău. Alunecă de-a lungul Țesăturii până când plesnesc, și atunci se poate întâmpla orice. Orice. Propria imagine din oglindă poate sări la tine să te ucidă. Crede-mă!

Taim nu dădea semne că ar fi fost descumpănit de cuvintele lui Rand. Îndepărtă o creangă joasă din calea lui, ținând-o pentru Rand:

— Am fost în Mana Pustiitoare, am mai ucis troloci și Myrddraali. Nu am mai auzit de acest foc rău, dar, dacă mă atacă un dulău-strigoi, o să găsesc eu o cale să-l omor.

— Bine, spuse Rand gândindu-se și la ignoranța, dar și la încrederea lui. Nu i-ar fi părut rău ca focul rău să dispară pentru totdeauna de pe fața pământului. Cu un pic de noroc nu ai să te întâlnești cu nimic de felul ăsta pe aici, dar nu poți fi sigur.

Pădurea se sfârși brusc, făcând loc unei ferme acoperite de stuf, cu două niveluri, cu fum ridicându-se dintr-unul din coșuri și un hambar mare, ușor lăsat pe-o parte. Era la fel de cald ca în orașul aflat la câteva mile, soarele pârjolind cumplit. Câteva găini scormoneau prin praf, două vaci cafenii își rumegau hrana într-un țarc, o turmă de capre negre priponite se întindeau după frunzele cafenii din tufișurile la care puteau ajunge, iar o căruță cu roți mari era pusă la umbra hambarului. Cu toate astea, locul nu arăta ca o fermă. Nu era niciun câmp, pădurea înconjurând ferma din toate părțile, cu excepția unui drumeag șerpuitor de pământ către miazănoapte, folosit la rarele drumuri în oraș. Și erau prea mulți oameni.

Patru femei, toate între două vârste, cu excepția uneia singure, atârnavă rufe pe două sârme, și aproape o duzină de copii se jucau printre găini, niciunul mai mare de nouă sau zece ani. Erau și bărbați, cei mai mulți trebăluind. Douăzeci și șapte de bărbați, deși, în unele cazuri, era o exagerare să-i numești bărbați. Eben Hopwil, insul slăbănog care scotea o găleată de apă din fântână, pretindea că are douăzeci de ani, dar era cu siguranță cu patru sau cinci ani mai tânăr. Urechile și nasul păreau să fie cele mai mari părți ale corpului său. Fedwin Morr, unul dintre cei care asudau pe acoperiș înlocuind stuful vechi, era ceva mai puternic, cu mult mai puține coșuri pe față, dar în mod clar la fel de tânăr. Mai mult de jumătate din bărbați nu erau decât cu doi sau trei ani mai în vârstă decât cei doi. Rand aproape că-i trimisese pe unii acasă, pe Eben și pe Fedwin cel puțin, deși Turnul Alb primea novice de aceeași vârstă, câteodată și mai tinere. Erau și câțiva oameni cu fire cărunte, iar Damer Flinn, cel plin de riduri, stând în fața hambarului și arătându-le la doi dintre cei tineri cum se mănuieste sabia folosind pentru asta niște crengi curățate de scoarță, mai avea doar un smoc de păr alb și un șchiopătat, pe care-l căpătase în slujba reginei, unde fusese gardă până când primise o lance murandiană în coapsă. Nu era spadasin, dar părea suficient de

priceput să le arate celorlalți cum să nu-și taie singuri picioarele. Cei mai mulți erau din Andor, câțiva din Cairhien. Nimeni nu venise încă din Tear, deși amnistia fusese proclamată și acolo; le trebuia oamenilor mult timp să ajungă de așa departe.

Damer fu primul care văzu Fecioarele aruncându-și creanga la pământ și făcându-i atenți și pe ceilalți doi la Rand. Apoi Eben își aruncă găleata cu un țipăt, udându-se de sus până jos și toți se înghesuiră, strigând către casă, adunându-se nerăbdători în spatele lui Damer. Încă două femei ieșiră din casă, cu șorțuri la brâu și roșii la față de la focul din bucătărie, ajutându-le pe celelalte să strângă copiii în spatele bărbaților.

— Aștia sunt, spuse Rand. Mai ai jumătate de zi. Câți poți testa? Vreau să știu câți pot fi învățați, cât mai repede.

— Zici că sunt adunați de pe... începu Taim plin de dispreț, apoi se opri în mijlocul curții uitându-se la Rand. Câteva găini scurmau lângă picioarele lui. Nu l-ai testat pe niciunul? Dar de ce, în numele... Nu poți, nu-i așa? Poți să Topești în văzduh, dar nu știi să-i testezi.

— Unii nu vor cu adevărat să conducă Puterea, spuse Rand slăbind strânsoarea sabiei; nu îi plăcea să admită în fața lui că nu știa anumite lucruri. Unii s-au gândit doar la șansa gloriei și la o fărâmă de putere. Dar vreau să-l păstrez pe orice bărbat care poate învăța, indiferent ce motive are.

Învățăceii sau bărbații care urmau să deveni învățăceii îl urmăreau din fața hambarului destul de calmi pe el și pe Taim. Până la urmă toți veniseră la Caemlyn, sperând să învețe de la Dragonul Renăscut sau cel puțin așa crezuseră. Fecioarele, făcând un cerc în jurul fermei și scotocind în casă și prin curte, erau cele care le atrăgeau privirea fascinată și temătoare. Femeile țineau copii strânși în jurul fustelor, cu privirile lipite de Rand și Taim, cu toată gama de expresii zugrăvită pe față, de la privirea goală până la mestecatul nervos al buzelor.

— Haide, spuse Rand, e timpul să-ți cunoști ucenicii.

Taim ezită:

— Doar asta vrei de la mine? Să încerc să-i învăț pe amărății ăștia? Dacă o fi vreunul care poate fi învățat. Câți crezi că o să găsesc într-o mână de oameni care s-au nimerit să vină la tine?

— Este important, Taim; așa face asta singur dacă așa putea, dacă așa avea timp.

Timpul era mereu important și mereu îi lipsea. Și recunoscuse, chiar dacă cu gura pungă, de parcă ar fi mâncat aguridă. Își dădea seama că nu îl plăcea pe Taim, dar nici nu era nevoie. Rand nu îl aștepta, iar celălalt bărbat făcu câțiva pași mari să-l ajungă.

— Ai vorbit de încredere. Am încredere în tine că vei face asta. „Nu avea încredere, gemu Lews Therin, iar vocea i se stinse încet. Nu avea niciodată încredere. Încrederea înseamnă moarte.” Testează-i și începe să-i înveți de îndată ce știi cine are talentul.

— Cum poruncește Seniorul Dragon, murmură Taim ajungând la grupul care-i aștepta. Fură întâmpinați cu plecăciuni și reverențe, niciuna prea reușită.

— El este Mazrim Taim, anunță Rand.

Oamenii îl priviră cu gura căscată și ochii mari. Câțiva dintre cei mai tineri îi priveau de parcă el și Taim ar fi venit să se lupte; câțiva păreau chiar nerăbdători să asiste la bătălie.

— Prezentați-vă lui. De aici înainte, el vă va învăța.

În timp ce băbații se adunau încet, începând să se prezinte, Taim îi aruncă lui Rand o privire lungă.

Reacțiile băbaților erau destul de diferite. Fedwin se înghesui nerăbdător în față, chiar lângă Damer, în timp ce Eben rămase în spate, alb ca varul. Ceilalți erau cumva între cei doi, șovăielnici, nesiguri, dar vorbiră într-un final. Cuvintele lui Rand puneau capăt unei așteptări de săptămâni, unor ani de visuri. Realitatea începea acum, iar realitatea însemna a conduce Puterea și tot ce însemna asta pentru un bărbat.

Un om îndesat, cu ochi negri, cu șase sau șapte ani mai în vârstă ca Rand, îl ignoră pe Taim și se strecură pe lângă ceilalți.

Într-o haină aspră de fermier, Jur Grady își mută greutatea de pe un picior pe altul în fața lui Rand, răsucind în mâinile aspre o bască de postav. Se uita mai mult la bască sau la pământul de sub cizmele uzate, aruncând din când în când o privire scurtă către Rand.

— Hmm... Seniore Dragon, mă gândeam... hm... tăicuța îmi grijește recolta, am o bucată rodnică de pământ, dacă nu seacă izvorul... adică poate se mai face recolta dacă plouă... și... și... mă gândeam să mă duc acasă, mai spuse boțind basca și apoi îndreptând-o cu grijă.

Femeile nu erau în jurul lui Taim. Cu ochii plini de teamă, strângeau copiii lângă ele. Cea mai tânără, o femeie plinuță cu păr deschis, cu un băiețel de patru ani care se juca cu degetele ei, era Sora Grady. Femeile își urmaseră bărbații acolo, dar Rand bănuia că jumătate din discuții erau despre plecare. Cinci bărbați plecaseră deja și, deși niciunul nu dăduse vina pe neveste, toți cinci erau căsătoriți. Ce femeie putea sta liniștită privindu-și bărbatul cum așteaptă să învețe să conducă? Era ca și cum ar fi așteptat să îl vadă punându-și singur ștreangul de gât.

Unii ar fi spus că acolo nu era loc pentru familii, dar probabil aceiași oameni ar fi spus că nici bărbații nu aveau ce căuta acolo. Rand credea că Aes Sedai făcuseră o greșeală îndepărtându-se de lume. Puțini pășeau în Turnul Alb în afară de Aes Sedai, cele care doreau să devină Aes Sedai și cei care le slujeau; doar o mână de oameni căutând ajutor în vremuri de restriște. Când o Aes Sedai părăsea Turnul, se ținea deoparte, iar unele nu plecau niciodată. Pentru Aes Sedai oamenii erau piese de joc, iar lumea era decorul jocului, nu un loc unde trăiau. Pentru ele doar Turnul Alb era real. Niciun bărbat privindu-și familia nu ar fi putut uita lumea și oamenii obișnuiți.

Asta trebuia să dureze doar până la Tarmon Gai'don – oare cât de mult? Un an? Doi? dar întrebarea era dacă va reuși.

Cumva, trebuia. O să facă să dureze. Familiile le aduc aminte bărbaților pentru ce luptă.

Ochii Sorei erau fixați pe Rand.

— Du-te, dacă vrei, îi spuse lui Jur. Poți să pleci când vrei înainte să înveți să conduci. Odată ce ai început, ești ca un oștean. Știi că vom avea nevoie de orice soldat pe care îl putem găsi înainte de Ultima Bătălie. Umbra va avea noi Seniori ai Spaimei gata să conducă Puterea, poți să fii sigur de asta. Dar e alegerea ta. Poate o să scapi cu viață la ferma ta. Trebuie să mai rămână și locuri în lume care vor scăpa de distrugere. Nădăjduiesc.

Oricum, noi, restul, o să facem tot ce putem să rămână cât mai multe locuri neatinse. Dar măcar stai și prezintă-te lui Taim. Ar fi păcat să pleci înainte de a ști dacă poți conduce.

Rand se îndepărtă de bărbatul încurcat, evitând privirea Sorei. „Și le mai condamni pe Aes Sedai că manipulează oamenii“, se gândi amar. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

Taim încă asculta numele celor din grămada de bărbați care se tot mișcau așteptându-și rândul, aruncându-i lui Rand priviri abia împlânzite. Brusc, lui Taim i se termină răbdarea:

— De-ajuns; pot să aflu și mai târziu numele celor care o să mai fiți mâine aici. Cine-i primul la test?

Se lăsă liniștea. Unii nici nu mai clipeau. Taim îndreptă un deget către Damer:

— Tu, măcar să te dau la o parte. Vino aici. Damer nu se clinti până Taim nu îl trase de braț împingându-l câțiva pași mai departe de ceilalți. Rand se apropie privind.

— Cu cât e folosită mai multă Putere, îi spuse Taim lui Damer, cu atât e mai ușor să detectezi rezonanța. Pe de altă parte, o rezonanță prea mare poate fi neplăcută pentru minte, chiar să te omoare, așa că încep ușor. Damer clipi; era limpede că nu înțelesese mai nimic, poate doar partea cu „neplăcut“ și „omoare“. Rand știa că explicația era pentru el; Taim îi proteja ignoranța.

Brusc apăru o mică flacăra, înaltă de un deget, dansând în aer, între cei trei bărbați. Rand putea simți Puterea în Taim, deși doar o cantitate mică, și putea să vadă țesătura de Foc pe care bărbatul o făcea. Rand se simțea ușurat văzând flacăra, ușurare, pentru că era dovada că Taim putea conduce. Probabil, primele îndoieli ale lui Bashere îi rămăseseră în minte.

— Concentrează-te pe flacăra, spuse Taim. Ești flacăra; lumea e flacăra; nu există nimic altceva decât flacăra.

— Nu simt decât că încep să mă doară ochii, mormăi Damer ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o mână grea și bătătorită.

— Concentrează-te, izbucni Taim. Nu vorbi, nu gânde, nu te mișca. Concentrează-te.

Damer dădu din cap, apoi clipi, văzându-l pe Taim încruntat, și îngheță, privind în liniște la mica flacăra.

Taim părea concentrat, dar Rand nu își dădea seama la ce. Părea că ascultă. Rezonanță, spusese. Rand se concentrează, simțind, ascultând... ceva.

Trecură minute întregi fără ca vreunul să se clintească. Cinci, șase, șapte minute lungi, în care Damer abia clipi. Bătrânul respira greu și asuda atât de mult încât părea că cineva îi răsturnase o găleată cu apă în cap. Zece minute.

Brusc, Rand o simți. Rezonanța. Mică, un ecou abia simțit al Puterii care pulsa prin Taim, dar venind de data asta dinspre Damer. Probabil, asta dorise să spună Taim, dar Taim nu se mișcă. Poate era mai mult de-atât sau nu era ce crezuse Rand.

Trecu încă un minut sau două și Taim dădu din cap lăsând flacăra și **saidinul** să se stingă.

— Poți să înveți... Damer, parcă așa te cheamă?

Părea surprins; fără îndoială că nu crezuse că va trece testul chiar primul om cu care încerca, și încă unul aproape chel. Damer rânji ușor; părea gata să verse.

— Cred că n-ar trebui să fiu surprins nici dacă absolut toți prostănacii ăștia trec testul, murmură bărbatul cu nas de vultur



privindu-l pe Rand. Se pare că ai suficient de mult noroc cât să ajungă pentru zece oameni.

Restul „prostănacilor” începură să se foiască neliniștiți. Cu siguranță unii își doreau să pice testul. Nu mai puteau da înapoi acum, dar, dacă picau, se puteau întoarce la casele lor, știind că au încercat, dar că nu trebuie să se confrunte cu ceea ce urma trecerii testului.

Rand era și el puțin surprins. Nu fusese decât un mic ecou, până la urmă, și-l simțise înaintea lui Taim, care știa exact ce căuta.

— Cu timpul vei afla cât de puternic poți fi, spuse Taim când Damer se întoarce printre ceilalți. Aceștia lăsară un mic spațiu în jurul lui, fără să-l privească în ochi.

— Poate că o să ajungi la fel de puternic ca mine sau ca Seniorul Dragon, spuse, iar spațiul din jurul lui Damer creșcu puțin. Doar timpul va decide. Fii atent la testarea celorlalți. Dacă ești iute, începi să te prinzi până mai găsesc eu patru sau cinci.

O privire scurtă către Rand îi dădu acestuia de înțeles că cele spuse fuseseră pentru urechile lui.

— Acum, cine e următorul?

Nimeni nu se mișcă. Saldaeanul își frecă bărbia.

— Tu, zise întinzând un deget către un ins plinuț, trecut de treizeci de ani, un țesător cu păr negru numit Kely Huldin.

Între femei, soția lui Kely scoase un geamăt.

Încă douăzeci și șase de testări urmau să dureze până seara, dacă nu și mai mult. Caniculă sau nu, ziua se scurta de parcă chiar ar fi venit iarna, iar un test picat ținea câteva minute mai mult decât unul reușit, pentru siguranță. Bashere aștepta, mai trebuia să se ducă la Weiramon, apoi...

— Continuă testările, îi spuse lui Taim. Vin din nou mâine să văd cum a fost. Adu-ți aminte de încrederea pusă în tine. „Să nu ai încredere în el”, gemu Lews Therin. Vocea părea să vină de la un chip săltăreț din umbrele minții lui Rand. „Să nu ai încredere, încrederea e moarte. Ucide-l. Ucide-i pe toți. Oh, să mor și să se

termine odată, să dorm fără vise, vise despre Ilyena, iartă-mă, nu iertare, doar moarte, merit să mor... Rand se întoarce înainte de a i se putea citi pe chip lupta care se dădea înlăuntrul său.

— Măine. Dacă pot.

Taim îl ajunse din urmă când el și Fecioarele parcurseseră jumătatea distanței până la copaci. Îi spuse cu voce exasperată:

— Dacă mai rămâi un pic, ai putea să înveți testul. Dacă într-adevăr mai găsesc patru sau cinci, ceea ce nu m-ar surprinde. Zici că ai norocul Celui Întunecat. Presupun că vrei să înveți. Asta doar dacă nu vrei să lași totul pe umerii mei. Te avertizez, va merge încet. Indiferent cât de tare o să presez, Damer ăsta mai are zile, săptămâni până va putea măcar simți **saidinul**, nu mai zic să-l și țină. Să-l țină, nu să conducă măcar cât să facă o scânteie.

— Deja am reținut testul, răspunse Rand. Nu a fost dificil. Și da, am de gând să las totul pe umerii tăi, până găsești suficient de mulți și până îi înveți suficient ca să te poată ajuta. Adu-ți aminte ce ți-am spus, Taim. Învață-i repede.

Era un lucru primejdios. Să înveți să conduci jumătatea feminină a Izvorului era ca și cum ai fi învățat o îmbrățișare – i se spusese lui Rand să înveți să te predai **saidarului**, care te va asculta de îndată ce o faci. Era ca și cum ai ghida o forță uriașă care nu îți face rău atâta timp cât nu abuzezi de ea. Elayne și Egwene credeau că e firesc; lui Rand i se părea incredibil. Să conduci jumătatea masculină era un război perpetuu pentru control și supraviețuire. Dacă te aruncai prea departe, prea repede, erai ca un băiețel aruncat gol în mijlocul unei bătălii cu dușmani în armură. Chiar și după ce învățai să conduci, **saidinul** te putea ucide, putea să-ți distrugă mintea sau, pur și simplu, să-ți mistuie capacitatea de a conduce. Prețul plătit de bărbații prinși de femeile Aes Sedai că pot conduce îl puteai plăti singur într-o clipă de neatenție când îți lăsaai garda jos. Nu că unii dintre cei aflați în fața hambarului nu ar fi fost dispuși să plătească prețul chiar în acea clipă. Soția cu față rotundă a lui

Kely Huldin îl înhățase de haină, vorbind repede. Kely dădea din cap nesigur, iar ceilalți bărbați căsătoriți își priveau nevestele neliniștiți. Dar era război și erau victime chiar și în rândul bărbaților căsătoriți. Pe Lumină, devenea suficient de călit să îngrețoseze un țap. Se întoarse puțin, să nu vadă ochii Sorei Grady.

— Presează-i la maxim, îi spuse lui Taim. Învață-i cât mai mult, cât de repede.

Taim își strânse buzele.

— Cât de mult pot ei, spuse plat. Dar ce? Lucruri ce pot fi folosite ca arme, bănuiesc.

— Arme, fu de acord Rand.

Toți trebuiau să fie arme, inclusiv el însuși. Pot armele să-și permită o familie? Pot armele să-și permită să iubească? De unde îi mai veniseră aceste gânduri?

— Tot ce pot să învețe, dar asta în primul rând.

Erau atât de puțini! Douăzeci și șapte, iar, dacă Taim mai găsea măcar unul în afară de Damer, Rand ar fi socotit că e datorită lui, fiindcă era **ta'veren** și atrăgea oamenii spre el. Aes Sedai prindeau și domoleau doar bărbați care efectiv conduceau Puterea, și fuseseră foarte eficiente în ultimii trei mii de ani. Unele dintre ele credeau că aproape au reușit, fără să vrea, să șteargă această abilitate din neamul omenesc. Turnul Alb fusese construit să adăpostească trei mii de Aes Sedai în același timp și mult mai multe dacă era nevoie, având camere pentru sute de tinere învățăcele, dar înainte de scindarea Turnului nu mai erau decât vreo patruzeci de novice și mai puțin de cincizeci de Alese.

— Am nevoie de un număr mai mare, Taim. Într-un fel sau altul, găsește mai mulți. Învață-i testul înainte de orice altceva.

— Vrei deci să egalezi femeile Aes Sedai?

Taim părea imperturbabil, chiar dacă acesta era planul lui Rand. Ochii lui oblici rămaseră nemișcați.

— Câte Aes Sedai sunt în total? O mie?

— Nu cred că sunt așa de multe, spuse Taim prudent.

Să domolească rasa umană. Arză-le-ar Lumina! Chiar dacă aveau un motiv.

— Oricum, o să avem suficienți dușmani.

Un lucru de care nu ducea lipsă, dușmanii. Cel întunecat și Rătăciții, creaturile Umbrei și Iscoadele Celui întunecat, Mantiile Albe și foarte probabil și Aes Sedai sau poate doar unele dintre ele, cele din Ajah Neagră și cele care doreau să-l controleze. Pe ultimele le considera inamici chiar dacă ele nu se considerau așa. Cu siguranță, vor fi și Seniori ai Spaimei. Cum spusese. Și mulți alții. Suficienți dușmani ca să-i spulbere toate planurile. Să spulbere totul. Își încleștă mâna pe Scepтрul Dragonului. Timpul îi era cel mai mare inamic, cel pe care nu putea să-l înfrângă.

— O să-i înfrâng, Taim. Pe toți. Ei cred că pot sfâșia totul acum. Mereu sfâșie, nu construiesc niciodată. Eu o să clădesc ceva, o să las ceva în urma mea. Voi face asta, indiferent ce se întâmplă. O să-l înfrâng pe Cel întunecat. Și voi curăța **saidinul**, ca bărbații să nu se mai teamă că vor înnebuni dacă folosesc Puterea Supremă, iar lumea să nu se mai teamă de ei. Voi...

Ciucurașul alb cu roșu din vârf se zbatu violent când scutură sulita. Era imposibil. Căldura și praful își băteau joc de el. Ceva din tot ce zisese trebuia făcut, dar era imposibil să le facă pe toate. Cel mai bun lucru pe care puteau să-l spere era să învingă și să moară înainte de a înnebuni, și nici asta nu știa cum să facă. Putea doar să continue să încerce. Trebuia să fie o cale, totuși. Dacă mai era dreptate pe lume, trebuia să fie o cale.

— Ca să cureți **saidinul**, spuse Taim cu blândețe, mijindu-și ochii, cred că ți-ar trebui mai multă putere decât îți poți imagina. Am auzit de niște lucruri care se numesc **sa'angreal**. Ai unul cu care să poți...

— Lasă ce am sau ce nu am, răbufni Rand. Tu învață-i pe toți cei care pot învăța. Apoi găsește mai mulți și învață-i și pe ei. Cel întunecat nu ne așteaptă. Nu avem timp suficient, Taim, dar trebuie să ne descurcăm. Trebuie!

— Voi face tot ce pot. Dar să nu te aștepți ca Damer să poată mâine să sfărâme zidurile unui oraș.

— Taim, ezită Rand, fii atent la orice bărbat care învață prea repede. Dă-mi de știre imediat. Unul dintre Rătăciți ar putea încerca să se strecoare printre ceilalți.

— Unul dintre Rătăciți! De ce...? vocea lui Taim fu o șoaptă.

Pentru a doua oară arăta descumpănit, chiar năucit de data asta.

— Cât de puternic ești? îl întrerupse Rand. Uplete-te cu **saidin**. Fă-o. Cât de mult poți ține.

Pentru o clipă Taim se uită la el fără nicio expresie, apoi Puterea năvăli în el. Nu era nicio strălucire, așa cum femeile vedeau una la alta, dar simțea prezența forței și amenințarea, o simțea clar și putea să o cântărească. Taim ținea suficient de mult **saidin** cât să devasteze ferma și pe toți cei de acolo în câteva clipe, suficient cât să facă totul praf cât vedea cu ochii. Nu era cu mult mai puțin decât ar fi reușit Rand, neajutat. Dar omul ar fi putut să nu arate tot. Nu îl simțea încordat și poate că nu dorea să-și arate toată forța; cum ar fi putut să știe cum va reacționa Rand?

Începu să scadă senzația **saidinului** care venea dinspre Taim și Rand realizează brusc că și el era plin de jumătatea masculină a Izvorului, un torent furios, fiecare picătură pe care putea să o atragă prin **angrealul** din buzunar. „Omoară-l“, murmură Lews Therin. „Omoară-l acum.“ Pentru o clipă Rand îngheță șocat; Golul care-l înconjură se clătinase, **saidinul** urla năvălind și abia apucă să elibereze Puterea înainte să fie distrus. El apucase Izvorul sau Lews Therin? „Omoară-l! Omoară-l!“ într-un acces de ură țipă înlăuntrul minții sale „Taci din gură!“ Spre surpriza sa, vocea dispăru.

Își șterse cu o mână aproape nesigură sudoarea ce îi aluneca pe față. El însuși apucase Izvorul, probabil. Vocea unui om mort nu ar fi putut. În mod inconștient nu putuse avea încredere ca

Taim să țină atât de mult **saidin**, când el era neajutorat. Asta era tot.

— Fii atent la cine învață prea repede, murmură.

Poate că îi spunea lui Taim prea mult, dar oamenii aveau dreptul să știe cu ce riscă să se confrunte. În măsura în care aveau nevoie să știe. Nu putea să-i permită lui Taim sau altcuiva să afle de unde știa atât de multe. Dacă ar fi descoperit că avusese prizonier un Rătăcit și îl lăsase să fugă... Zvonurile ar fi dat la o parte cuvântul „prizonier”. Mantiile Albe pretindeau că este un fals Dragon și probabil o Iscoadă a Celui Întunecat; spuneau asta despre toți cei care puteau atinge Puterea. Și, dacă lumea afla de Asmodean, mulți i-ar fi crezut. Nu conta că Rand avusese nevoie de un bărbat care să-l învețe despre **saidin**. Nicio femeie nu ar fi putut, căci nici măcar nu-i puteau vedea țeșătura sau el pe a lor. Oamenii cred cu ușurință ce e mai rău, iar femeile cred că se ascunde ceva și mai întunecat în spate – era o veche vorbă din Ținutul celor Două Râuri. O să se ocupe de Asmodean el însuși, dacă mai apărea vreodată.

— Fii atent. Cu discreție.

— După cum comandă Seniorul Dragon.

Bărbatul se înclină ușor înainte de a se întoarce către fermă.

Rand își dădu seama că Fecioarele îl priveau cu ochii plini de îngrijorare, Enaila și Somara, Sulin și Jalani și restul. Acceptau aproape tot ce făcea, toate lucrurile care îl făceau și pe el să tresară, toate lucrurile la care tresărea oricine, mai puțin cei din neamul Aiel; ce puneă capac erau lucrurile pe care nu le înțelegea nici el. Acceptau, dar erau îngrijorate pentru el.

— Nu trebuie să te obosești, îi zise încet Somara. Rand o privi, iar obrații femeii cu părul ca un fuior se înroșiră. Nu puteau socoti că erau într-un loc public – Taim era deja prea departe ca să mai audă –, dar cuvintele merseseră prea departe.

Cu toate asta, Enaila scoase de la brâu o **shoufa** și i-o întinse:

— Prea mult soare nu îți face bine, murmură.

— Îi trebuie o nevastă ca să aibă grijă de el, spuse altă femeie.

Rand nu își dădu seama cine; chiar și Somara și Enaila nu spuneau astfel de vorbe decât pe la spatele său. Știa despre cine era vorba. Aviendha. Cine să fie mai potrivită să se mărite cu fiul unei Fecioare decât o Fecioară care renunțase la suliță ca să devină înțeleaptă?

Înăbușindu-și mânia, își înfășură recunoscător **shoufa** în jurul capului. Soarele ardea tare, iar pânza cenușiu-maronie respingea surprinzător de multă căldură, dar se înmuie pe loc cu sudoarea sa. Oare știa Taim vreun truc Aes Sedai de a nu se lăsa atins de căldură sau frig? Saldaea era mult spre miazănoapte, și cu toate astea omul părea să transpire la fel de puțin ca un Aiel. În ciuda recunoștinței, Rand nu zise decât:

— Ceea ce nu trebuie să fac eu e să stau aici pierzând vremea.

— Pierzând vremea? Întrebă tânăra Jalani cu o voce nevinovată, rearanjându-și **shoufa** și dezvăluind preț de o clipă un păr aproape la fel de roșu ca al Enailei. Cum ar putea **car'a'carn**-ul să piardă vremea? Ultima dată când am asudat așa de mult ca el, alergasem de seara până dimineața.

Printre Fecioare izbucniră râsete și zâmbete, roșcata Maira, cu zece ani mai în vârstă ca Rand, plesnindu-se peste coapsă, Desora, cea cu păr de aur, ascunzându-și zâmbetele cu o mână, așa cum făcea mereu. Kiah, cu fața brăzdată de o cicatrice, țopăind în sus și în jos pe vârfuri, iar Sulin îndoindu-se de mijloc. Umorul Aiel era ciudat, în cel mai bun caz. Nimeni nu făcea glume pe seama eroilor din povești, nici măcar unele ciudate, și nici pe seama regilor. Parte a problemei era că o căpetenie Aiel, fie el și **car'a'carn**-ul, nu era un rege; avea în multe privințe autoritatea unuia, dar un Aiel nu doar că putea, dar s-ar fi și dus la o căpetenie să îi zică verde-n față ce credea. O altă parte a problemei, și cea mai mare, era alta.

Deși fusese crescut în Ținutul celor Două Râuri de către Tam al'Thor și de soția lui, Kari, până la cinci ani când aceasta murise, mama lui Rand fusese o Fecioară a Lăncii care murise la naștere, pe versanții Muntelui Dragonului. Nu era Aiel, deși tatăl ei fusese, dar totuși o Fecioară. Acum era influențat de obiceiuri Aiel mai tari ca legile; nu, nu influențat, învăluit. Nicio Fecioară nu se putea mărita păstrând lancea și, dacă nu renunța la ea, oricare copil născut trebuia dat imediat unei alte femei de către înțeleaptă, în așa fel încât să nu știe niciodată unde ajunsese copilul. Se credea despre un copil născut de o Fecioară că e norocos și că aduce noroc să îl crești, deși doar femeia care îl creștea și soțul ei știau că nu e copilul lor. Profetiile Aiel din Rhuidean spuneau că însuși **car'a'carn**-ul va fi un astfel de copil, crescut de cei din ținuturile umede. Pentru Fecioare Rand era întruchiparea tuturor acelor copii, întorcându-se, primul fiu al unei Fecioare cunoscut de toată lumea.

Cele mai multe, unele mai bătrâne ca Sulin, altele mai tinere ca Jalani, îl primiseră ca pe un frate pierdut de mult. În public îi arătau la fel de mult respect ca oricărei alte căpetenii, în felul lor straniu de a arăta respect, dar când rămâneau singure cu el se purtau ca și cum chiar ar fi fost fratele lor, iar dacă era frate mai mic sau mai mare nu ținea deloc de vârsta femeii. Era bucuros că doar câteva făceau ca Enaila sau Somara; era foarte enervant să fii tratat ca un fiu de o femeie de vârsta ta.

— Atunci trebuie să mergem undeva unde să nu transpir, spuse reușind un zâmbet.

Le-o datora. Unele deja muriseră pentru el, multe altele vor muri înainte de a se sfârși totul. Fecioarele își înăbușiră repede veselia, gata să meargă unde spunea **car'a'carn**-ul, gata să-l apere.

Întrebarea era, unde să meargă? Bashere îl aștepta pentru vizita obișnuită, dar, dacă Aviendha știa și ea de asta, ar fi putut să-l aștepte împreună cu Bashere. Rand o evita cât putea de mult, și mai ales evita să rămână singur cu ea. Și asta pentru că



voia să fie singur cu ea. Reușise să ascundă până atunci acest lucrul de Fecioare; dacă ajungeau măcar să suspecteze, i-ar fi făcut viața un coșmar. Adevărul era că **trebuia** să stea departe de ea. Ducea cu el moartea ca o molimă; era o țintă, și oamenii mureau în jurul lui. Trebuia să-și întărească inima și să le lase pe Fecioare să moară – Arză-l-ar Lumina pentru promisiunea aia! —, dar Aviendha renunțase la suliță pentru a studia cu înțeleptele. Nu era sigur ce simțea pentru ea, doar că, dacă ar fi murit din cauza lui, ar fi murit și în el ceva. Era un noroc că ea nu avea sentimente pentru el. Voia să fie aproape de el doar fiindcă înțeleptele doreau să-l supravegheze și fiindcă ea voia să-l supravegheze pentru Elayne. Nici una, nici alta nu-i făceau lui Rand lucrurile mai ușoare, dimpotrivă.

Decizia era ușoară. Bashere trebuia să mai aștepte, ca el să o poată evita pe Aviendha, iar vizita la Weiramon, plănuită să înceapă de la palat, cu încercări stângace de a o ascunde, menite să fie deslușite, va începe acum. Un motiv nesperios să ia o decizie, dar ce putea face dacă femeia nu voia să înțeleagă? Cei care trebuiau să afle vor afla până la urmă și poate vor crede și mai mult că a fost o taină. Poate că vizita pe care i-o va face lui Bashere și saldaeanilor va părea și mai firească dacă se ducea mai târziu. Da. Vicleșuguri după vicleșuguri, demne de Jocul Caselor cairhian.

Îmbrățișând **saidinul**, deschise o poartă, dunga de lumină mărindu-se până se văzu interiorul unui cort mare cu dungi verzi, gol, cu excepția covoarelor colorate țesute în modelele labirintice din Tear. Nicio șansă de ambuscadă acolo, chiar mai puțin decât în jurul fermei, dar Enaila și Maira săriră înăuntru cu vâlurile puse. Rand se opri să se uite înapoi.

Kely Huldin se întorcea către fermă, cu capul plecat, mânat de nevăstă, alături de cei doi copii. Îl mângâia pe spate consolându-l, dar, chiar și de acolo, Rand putea să-i vadă fața radioasă. În mod limpede Kely eșuase. Taim era în fața lui Jur Grady, amândoi privind fix o mică flacăra ce tremura între ei.

Sora Grady, cu pruncul strâns la sân, nu-și privea bărbatul. Avea încă ochii fixați pe Rand. Privirea unei femei taie mai adânc decât un pumnal, mai spune o vorbă din Ținutul celor Două Râuri.

Trecând prin poartă, așteptă restul Fecioarelor să îl urmeze, apoi eliberă Izvorul. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

## Capitolul 4



### Simțul umorului

INTERIORUL ÎNTUNECAT AL CORTULUI ERA ATÂT DE FIERBINTE că făcea Caemlynul, la opt sute de mile spre miazănoapte, să pară răcoros și plăcut, iar Rand clipi când dădu la o parte pânza deschizăturii. Soarele izbea ca un ciocan, făcându-l bucuros că poartă ***shoufa***.

O copie a stindardului Dragonului flutura deasupra cortului cu dungi verzi, alături de unul purpuriu brodat cu străvechile însemne Aes Sedai. Alte corturi se întindeau de-a lungul câmpiei, unde doar câteva tufe mai rezistente nu fuseseră făcute praf sub copitele cailor și cizmele soldaților – corturi cu vârfuri ascuțite sau orizontale, cele mai multe albe sau mai bine zis de un alb murdar, dar multe altele colorate sau cu dungi; corturi și stindarde colorate ale seniorilor. O armată se adunase la hotarul Tearului, la marginea Câmpiei Moredo, mii și mii de oșteni din Tear și Cairhien. Aieli își puseseră tabăra departe de cei din ținuturile umede, câte cinci Aieli pentru fiecare soldat din

Tear și Cairhien, și mulți alții ajungeau în fiecare zi. Era o armată menită să facă să tremure Illianul, o hoardă deja suficient de puternică încât să spulbere totul în cale.

Enaila și restul avangărzii erau deja afară, cu vălurile lăsate, lângă o duzină și ceva de bărbați. Aiellii făceau de gardă tot timpul lângă cort. Îmbrăcați și înarmați precum Fecioarele, erau la fel de înalți ca Rand, unii chiar și mai înalți, ca niște lei față de Fecioarele-leopard, oameni bronzăți cu chipuri aspre și ochi reci, albaștri, verzi sau cenușii. Astăzi stăteau de pază ***Sha'mad Conde***, Tunătorii, conduși de Roidan însuși, cel care era căpetenia frăției de această parte a Osiei Lumii. Fecioarele apărau onoarea ***car'a'carn***-ul, dar fiecare frăție războinică solicitase să ia parte la gardă.

Un lucru era diferit la veșmintele unor bărbați, față de cele ale Fecioarelor. Jumătate purtau o pânză purpurie înnodată în jurul tâmpelor, cu străvechiul simbol Aes Sedai al discului alb-negru deasupra frunții. Era ceva nou, care apăruse de câteva luni. Purtătorii lor se considerau ***siswai'aman***; în Limba Străveche însemna „Sulițele Dragonului”. Deși poate „Sulițele deținute de Dragon” ar fi o traducere mai potrivită. Pânza purpurie și simbolul îl făceau pe Rand să se simtă prost, dar nu putea face mare lucru când ei nici nu admiteau că le purtau. De ce nicio Fecioară nu le purta sau cel puțin el nu văzuse nici una habar n-avea. Erau la fel de reticente ca și bărbații să vorbească despre asta.

— Te văd, Rand al'Thor, spuse grav Roidan. Avea multe fire albe în părul ca spicul de grâu, un fierar ar fi putut să-i folosească bărbatului lat în spate fața drept ciocan sau nicovală, iar după cicatricile care se întindeau pe nas și obraji, se părea că unul deja făcuse asta. Ochii albaștri, de gheață, făceau prin comparație ca vocea să-i pară blândă. Evită să se uite la sabia lui Rand.

— Să ai parte de răcoare! Nu avea de-a face nici cu soarele topit, nici cu cerul fără nori – Roidan nu părea să nădușească

niciun strop –, era doar o formulă de salut între oamenii unui ținut unde soarele pârjolea ca focul și copacii erau rari.

— Te văd, Roidan, răspunse Rand la fel de ceremonios. Fie să ai parte de răcoare! Se află pe-aici înaltul Senior Weiramon?

Roidan arătă cu bărbia către un cort mare, cu dungi roșii și un acoperiș purpuriu, înconjurat de oameni cu sulite înalte, înclinate precis, stând umăr la umăr, în armuri strălucitoare purtând blazonul auriu-negru al Apărătorilor Stâncii din Tear. Deasupra, de o parte și de alta a steagului lui Rand, erau cele trei Semiluni ale Tearului, alb pe fond roșu și auriu, și Soarele Cairhienului, toate trei fluturând în bătaia unei brize care părea izvorâtă dintr-un cuptor.

— Oamenii din ținuturile umede sunt toți aici, spuse Roidan privindu-l pe Rand drept în ochi. Bruan nu a fost chemat în cortul lor de trei zile, Rand al'Thor.

Bruan era căpetenia clanului Nakai, clanul lui Roidan; ambii erau din septul câmpiei de sare.

— Și nici Han, căpetenia Tomanelle, sau Dhearic, căpetenia Reyn, și nicio altă căpetenie de clan.

— O să vorbesc cu ei, spuse Rand. Îi spui tu lui Bruan și celorlalți că am venit?

Roidan dădu din cap cu un aer grav.

Trăgând cu ochiul la bărbați, Enaila se apropie de Janali, apoi vorbi într-o șoaptă care putea fi auzită clar de la zece pași.

— Știi de ce li se zice Tunătorii? Pentru că, și când stau nemișcați, tot îți vine să te uiți la cer așteptând să vezi și fulgerul.

Fecioarele hohotiră de râs.

Un tânăr Tunător făcu un salt înalt, aruncându-și în aer un picior încălțat cu o cizmă moale, înaltă până la genunchi. Era frumos, cu excepția unei cicatrici care se strecura de sub pânza neagră întinsă peste un ochi lipsă. Și el purta legătura în jurul tâmpelor.

— Știți de ce Fecioarele folosesc vorbitul prin semne? strigă când era sus în aer; ateriză cu o rânjet de bețiv, îndreptat către camarazii săi, ignorându-le pe femei. Pentru că și atunci când nu vorbesc nu se pot opri din vorbit!

***Sha'mad Conde*** râseră la fel de tare ca femeile.

— Doar Tunătorii pot găsi onoare păzind un cort gol, îi spuse Enaila cu tristețe lui Jalani, clătinând din cap. Data viitoare când o să ceară vin, dacă un ***gaishain*** le aduce cupele goale, sigur o să se îmbete mai tare decât noi cu ***oosquai***.

Se părea că Tunătorii ajunseseră la concluzia că Enaila câștigase duelul. Bărbatul cu un singur ochi și alți câțiva își ridicară către ea scuturile acoperite cu piele de bou, lovindu-le cu sulite. Ea ascultă o clipă, dădu din cap ca pentru sine, apoi se alătură celorlalți urmându-l pe Rand.

Gândindu-se la umorul Aielilor, Rand studie tabăra întinsă cât vedeai cu ochii. Aroma mâncărilor plutea spre el de la sutele de focuri împrăștiate peste tot, pâinea se cocea pe cărbuni, carnea se rumenea trasă în țepușe, supa bolborosea în ceaune agățate de trepiede. Soldații mâncau întotdeauna bine și des, atunci când puteau. De obicei în campanii erau mese sărăcăcioase.

Focurile aduceau propriile mirosuri dulcele; în Câmpia Moredo era mai mult bălegar uscat de ars decât lemn.

Ici și colo se vedeau mergând arcași, arbaletrieri sau sulițași, îmbrăcați în vestoane de piele cusute cu discuri de oțel sau cu simple haine căptușite, dar nobilii din Tear și Cairhien disprețuiau pedestrima, lăudând cavaleria, așa că peste tot erau mai mult călăreți. Tairenii avea coifuri ascuțite, platoșe puse peste haine cu mâneci lungi, în culorile diferiților seniori. Cairhienii purtau haine negre, cu platoșe lovite în bătălii și coifuri ca niște clopote tăiate, cât să li se vadă fața. Stindarde mici, numite ***con***, puse pe un băț scurt și agățate de spatele cuiva, marcau mica nobilime cairhiană și câteodată simplii ofițeri, deși, în Cairhien, puțini oameni de rând se ridicau în

rândurile ofițerilor. La fel și în Tear. Cele două nații nu se amestecau; în timp ce tairanii stăteau într-o rână în șei, aruncând un zâmbet disprețuitor dacă trecea pe acolo vreunul din Tear, aceștia din urmă, mai scunzi, stăteau drepti în șei, întinzându-și gâturile să mai capete ceva înălțime, ignorându-i cu desăvârșire pe ceilalți. Luptaseră în mai multe războaie unii contra celorlalți, înainte ca Rand să-i adune în aceeași tabără.

Îmbrăcați prost, bărbați cărunți și câțiva copilandri umblau pe lângă corturi lovind cu bețe zdravene să gonească șobolanii și, când speriau vreunul, se repezeau să-l omoare, atârându-l apoi la centură, alături de celelalte capturi. Un ins cu nasul mare, într-o vestă pătată, fără cămașă, cu un arc și o tolă de săgeți, puse un șir lung de ciori și corbi legați împreună la picioarele unei mese, în fața unui cort, și primi în loc o pungă cu bani de la un tairenian plictisit. Atât de departe la miazăzi puțini credeau că Myrddraalii foloseau șobolani și corbi și alte lighioane de felul lor să spioneze – pe Lumină, atât de departe la miazăzi aproape nimeni nu credea în Myrddraali sau troloci, dacă nu văzuse deja vreunul –, dar, dacă Seniorul Dragon nu voia astfel de creaturi în tabără, erau fericiți să-l asculte, mai ales că Seniorul Dragon plătea cu argint fiecare mortăciune.

Izbucniră urale, desigur; nimeni altcineva nu ieșea la plimbare cu o escortă de Fecioare ale Lăncii, și iată și Sceptra Dragonului. „Lumina să îl scalde pe Seniorul Dragon!” și „Harul să-l binecuvânteze pe Seniorul Dragon!” și alte asemenea se auzeau de peste tot. Multe urări păreau chiar sincere, deși era dificil de spus când bărbații răcneau din toți bojocii. Alții doar se uitau nemișcați sau își întorceau cailor și plecau, nu prea repede. Nu se știa când se va decide să lovească cu trăsnete sau să despice pământul; bărbații care conduceau Puterea înnebuneau și cine știa ce poate face un nebun și când? Fie că ovaționau sau nu, le priveau pe Fecioare cu prudență. Puțini se obișnuiseră să vadă femei purtând arme ca bărbații; în plus erau din neamul

Aiel, și toți știau că Aielii erau la fel de impredictibili ca și nebunii.

Zgomotul nu era suficient de puternic ca Rand să nu audă ce vorbeau Fecioarele în spatele lui:

— Are un fin simț al umorului. Cine e? se auzi Enaila.

— Se numește Leiran, răspunse Somara. Din Cosaida Chareen. Crezi că are umor fiindcă a crezut că gluma ta a fost mai bună decât a lui. Pare că are mâini puternice. Câteva Fecioare chicotiră.

— Nu crezi că Enaila e amuzantă, Rand al'Thor? Întrebă Sulin mergând cu pași mari pe lângă el. Nu ai râs. Niciodată nu râzi. Câteodată cred că nu ai simțul umorului.

Rand se opri, întorcându-se atât de repede către ele încât câteva întinseră mâna către văluri, uitându-se să vadă ce l-a speriat. Își dresе vocea:

— Un bătrân fermier irascibil numit Hu descoperi într-o dimineață că cel mai bun cocoș al său se suise într-un copac înalt de lângă iazul său și nu voia să coboare, așa că se duse la vecinul Wil să ceară ajutor. Cei doi nu se înțeleseseră niciodată, dar, până la urmă Wil fu de acord să-l ajute, așa că se duseră la iaz și începură să se cațăre în copac, Hu primul. Voiau să sperie cocoșul, dar pasărea zbura din creangă în creangă tot mai sus. Apoi, chiar când Hu și cocoșul ajunseseră în vârf, se auzi un trosnet puternic, iar creanga de sub Hu se rupse, aruncându-l în iaz, împrôșcând cu apă și noroi peste tot. Wil se dădu jos cât putu de repede, să-l ajute pe Hu, dar acesta stătea întins pe spate, scufundându-se în noroi puțin câte puțin, până ce nu i se mai văzu decât nasul. Un alt fermier văzuse ce se întâmplase și alergă și-l scoase pe Hu din iaz. „De ce nu ai apucat mâna lui Wil, puteai să te îneci?” îl întrebă pe Hu. „De ce să-i apuc mâna acum? Adineauri am trecut pe lângă el, în lumina zilei, și nu mi-a spus un cuvânt”.

Rand așteptă.



Fecioarele schimbă priviri goale. Într-un final Somara întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu iazul? Tâlcul poveștii e desigur apa.

Ridicându-și exasperat mâinile în aer, Rand porni iar către cortul cu dungi roșii. O auzi pe Liah din spatele lui:

— Cred că a vrut să fie o glumă.

— Și cum putem râde dacă nu știm ce s-a întâmplat cu apa? întrebă Maira.

— Era cocoșul, interveni Enaila. Umorele celor din ținuturile umede este ciudat. Cred că era ceva cu cocoșul.

Făcu eforturi să nu mai audă nimic.

La apropierea sa, Apărătorii își îndreptară și mai mult spatele – dacă era posibil –, iar cei doi din fața intrării cu ciucuri aurii se dădură la o parte, deschizând cortul. Privirea le trecu peste femeile Aiel. Rand condusese odată Apărătorii Stâncii, într-o luptă disperată împotriva Myrddraalilor și trolocilor pe coridoarele Stâncii din Tear. În noaptea aceea ar fi urmat pe oricine prelua comanda, dar se întâmplase să fie el.

— Stânca rezistă, spuse încet.

Fusese strigătul lor de luptă. Câteva zâmbete trecură pe fețele soldaților, înainte de a îngheța iarăși. În Tear, oamenii de rând nu zâmbeau la ce spunea un senior decât dacă erau absolut siguri că seniorul dorea ca ei să zâmbească.

Cele mai multe dintre Fecioare se ghemuiră afară, cu sulițele pe genunchi, o poziție în care puteau sta ore în șir fără să miște un singur mușchi, dar Sulin, Liah, Enaila și Jalani intrară cu Rand. Ar fi fost la fel de circumspecte și dacă oștenii ar fi fost prieteni din copilărie cu Rand, or cei dinăuntru nu erau câtuși de puțin prieteni.

Covoare colorate, cu ciucurași, acopereau podeaua pavilionului, desenate cu labirinturi și papirusuri, după moda din Tear, iar în mijloc trona o masă masivă, bogat sculptată, aurită și incrustată cu fildeș și turcoaze, care probabil avea nevoie de o întreagă căruță pentru transport. Masa acoperită cu o hartă

separa o duzină de taireni cu fețe asudate de tot atâția cairhieni care sufereau și mai mult de căldură, fiecare bărbat având un pocal pe care servitori discreți în livrea auriu-neagră aveau grijă să îl umple cu puncti. Toți nobilii erau înveșmântați în mătăsuri – dar cei din Cairhien erau proaspăt bărbierți, zvelți și palizi, spre deosebire de cei de pe partea cealaltă a mesei –, îmbrăcați în haine închise la culoare, sobre, cu excepția unor dungi orizontale în culorile Casei lor, cu numărul lor indicând rangul Casei; cei din Tear, cu bărbile tunse îngrijit, date cu ulei, purtau haine căptușite care păreau un buchet de roșu și galben și verde și albastru, satin și brocart, cusute cu fire de aur și argint. Cairhienii erau solemni, severi chiar, cu chipuri slabe, fiecare cu creștetul capului ras și pudrat, ceea ce odată fusese o modă doar printre soldații din Cairhien, nu printre seniori. Tairenii zâmbeau și adulmecau batiste și pandantive cu arome ce umpleau cortul cu miremele lor grele. În afară de puncti, păreau să mai aibă în comun privirile aparent indiferente către Fecioare și strădania de a se face că nu le văd.

Marele Senior Weiramon, cărunț și cu barba unsă cu ulei, se înclină adânc. Era unul dintre cei patru înalți Seniori de acolo, în cizme lucrate elaborat cu argint, ceilalți trei fiind Sunamon, cel mult prea rotunz, Tolmeran, cu o barbă ascuțită și cenușie ca un vârf de lance a cărei coadă subțire era restul corpului, și Torean, cu nasul ca un cartof, arătând mai fermier decât toți fermierii; Rand îi dăduse comanda lui Weiramon. Pentru moment. Ceilalți opt erau seniori cu rang mai mic, unii bărbierți, dar cu părul cărunț; erau acolo datorită jurămintelor de credință pe care le făcuseră unuia sau altuia din Marii Seniori, dar cu toții aveau experiența luptelor.

Weiramon nu era scund pentru un tairenian, însă Rand era cu un cap mai mare ca el, iar înaltul Senior îi amintea de un cocoș supărat, cu penele înfoiate, stând țațoș.

— Trăiască Seniorul Dragon! intonă făcând o plecăciune, în curând cuceritorul Illianului. Trăiască Seniorul Zorilor!

Ceilalți îl urmau îndeaproape, tairanii desfăcându-și larg brațele, iar cairhienii ducându-și mâna la inimă.

Rand făcu o grimasă. Seniorul Zorilor fusese unul dintre titlurile lui Lews Therin sau cel puțin așa rămăsese în câteva fragmente de anale. Multă cunoaștere se pierduse la Frângerea Lumii, multă se pierduse ca un fum și în timpul Războaielor Troloce și mai târziu în Războiul de o Sută de Ani, dar fragmente surprinzătoare continuau să dăinuiască. Fu surprins că titlul folosit de Weiramon nu trezise bolboroselile nebune ale lui Lews Therin. Dacă se gândea bine, nu îl mai auzise de când țipase la el. Din câte își amintea, fusese prima dată când se adresase vocii. Îl trecu un fior gândindu-se la ce ar fi putut însemna asta.

— Seniore Dragon? spuse Sunamon frecându-și mâinile carnoase; părea că se străduia să nu vadă **shoufa** înfășurată în jurul capului lui Rand. Sunteți...? înghițindu-și vorbele, zâmbi mios. Să întrebi un potențial nebun dacă se simte bine nu era probabil cea mai bună idee. Ar dori Seniorul Dragon niște puncte? Avem din podgoria Lodanaille, amestecat cu miere.

Estevan, un nobil deșirat, cu fălci mari și ochi duri, vasal al lui Sunamon, făcu un gest scurt, iar un servitor se repezi spre un pocal de aur de pe o măsuță lipită de pânza cortului; un altul se grăbi să îl umple.

— Nu, răspunse Rand, apoi repetă mai tare: Nu. Făcu distrat un semn servitorului să plece.

Oare Lews Therin chiar îl **auzise**? Cumva, toată treaba devenea și mai neplăcută. Nici nu voia să se gândească la asta acum; nu voia să se gândească deloc.

— De îndată ce ajung Heame și Simaan aici, totul va fi aproape gata.

Cei doi înalți Seniori trebuiau să ajungă curând; erau în fruntea ultimului mare contingent de soldați taireni care plecase din Cairhien în urmă cu aproape o lună. Desigur, mai erau și grupuri mai mici aflate în drum spre miazăzi și mai mulți cairhieni. Mai mulți Aieli; șuvoiul de Aieli va lungi mult lucrurile.

— Vreau să văd...

Brusc își dădu seama că în cort se așternuse liniștea și nu mai mișca nimeni, cu excepția lui Toren care își dăduse capul pe spate să soarbă restul de puncti. Își șterse gura cu mâna și întinse pocalul să-i fie umplut, dar servitorii păreau că se lipesc de pânza cortului. Sulin și celelalte trei Fecioare păreau gata să își pună vâlul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet.

Weiramon ezită:

— Simaan și Heame s-au... s-au dus la Haddon Mirk. Nu mai vin.

Torean înșfăcă o carafă lucrată cu aur de la un servitor și-și umplu singur pocalul, vărsând punctiul pe covor.

— Și de ce s-au dus acolo în loc să vină aici?

Rand nu își ridică vocea. Era sigur că știe răspunsul. Cei doi, plus alți cinci înalți Seniori pe lângă ei fuseseră trimiși la Cairhien mai mult ca să li se dea și altceva de făcut decât să complateze împotriva lui.

Zâmbete răutăcioase răsăriră printre cei din Cairhien, cele mai multe ascunse de pocalurile ridicate în grabă. Semaradrid, cel mai înalt dintre ei, cu dungi colorate până sub talie, rânjea fără să se ascundă. Avea o față lungă, păr alb la temple și ochi negri cu care ar fi putut sculpta piatra; rănilor primite în războiul civil nu-l afectaseră, dar avea un șchiopătat căpătat luptând cu Tearul. Principalul său motiv de a coopera cu tairanii fusese că nu erau Aieli, iar principalul motiv al tairenilor era că cei din Cairhien nu erau Aiel.

Răspunse unul dintre conaționalii lui Semaradrid, un tânăr senior numit Meneril, ce avea jumătate din dungile lui Semaradrid pe piept și purta pe față o cicatrice ce îi desena tot timpul un fel de zâmbet batjocoritor:

— Trădare, Seniore Dragon. Trădare și rebeliune!

Weiramon ezitase să spună acele cuvinte în fața lui Rand, dar nu era gata să lase pe altcineva să vorbească pentru el.

— Da, rebeliune, spuse în grabă uitându-se la Meneril, dar reîncepu imediat în stilul lui pompos: Și nu doar ei, Seniore Dragon. Sunt amestecați și înalții Seniori Darlin și Teodosian, și înalta Doamnă Estanda. Să mă ardă Lumina, toți au semnat o scrisoare de sfidare! Se pare că mai sunt cu ei și douăzeci sau treizeci de mici nobili, unii abia mai rășăriți decât niște fermieri, arză-i-ar Lumina de proști!

Rand aproape îl admira pe Darlin. Omul i se opusese de la bun început, fugind din Stâncă încă de când aceasta căzuse și încercând să organizeze rezistența printre micii nobili de țară. Cu Tedosian și Estanda lucrurile stăteau diferit. Ca și Heame sau Simaan, i se închinaseră, îl numiseră „Seniorul Dragon” și complotaseră pe la spate. Acum toleranța sa era răsplătită. Nu era de mirare că Torean își vărsa vinul pe barbă; fusese de la început amestecat cu Tedosian, cu Heame și cu Simaan.

— Ce au scris e mai mult decât sfidare, spuse Tolmeran rece. Au scris că ești un fals Dragon, că a fost un truc Aes Sedai faptul că ai cucerit Stânca și ai scos Sabia Care nu Este o Sabie.

Era o umbră de întrebare în tonul său; nu fusese în Stâncă în noaptea când fusese cucerită de Rand.

— Tu ce crezi, Tolmeran?

Erau acuze ușor de crezut într-un tărâm unde a conduce fusese ilegal înainte de venirea lui Rand, unde Aes Sedai erau în cel mai fericit caz tolerate și unde Stânca din Tear fusese invincibilă de peste trei mii de ani, înainte de a fi cucerită de Rand. Erau acuze de care mai auzise. Rand se întrebă dacă nu o să găsească și Mantii Albe printre ei când rebelii vor fi atârnați în ștreang, dar probabil Pedro Niall era prea deștept pentru asta.

— Mă gândesc că ați scos ***Callandor-ul din teacă***, spuse după o clipă. Mă gândesc că sunteți Dragonul Renăscut...

În ambele fusese un ușor accent pe „mă gândesc”. Tolmeran avea curaj. Estevan dădu din cap; încet, dar dădu. Alt om curajos.

Nici măcar ei nu puseseră întrebarea firească, dacă Rand îi voia scoși din ascunzătoare pe rebeli. Rand nu era surprins. În primul rând, Haddon Mirk nu era un loc de unde să scoți pe cineva cu ușurință, o uriașă zonă de păduri fără sate, drumuri sau măcar poteci. În zona muntoasă de la miazănoapte un om abia dacă putea străbate câteva mile pe zi și armate întregi ar fi putut face manevre până rămâneau fără hrană, înainte de a se găsi una pe alta. În al doilea rând, și poate mai important, cine puneă întrebarea putea fi suspectat că vrea să conducă expediția, iar un voluntar putea fi suspectat că vrea să se alăture lui Darlin, nu să-l spânzure de călcâie. Poate că taironii nu jucau ***Daes Dae'mar***, Jocul Caselor, precum cei din Cairhien – care vedeau dintr-o privire o mie de lucruri și auzeau și ce nu spuseseși –, dar tot umblau cu mașinațiuni și se supravegheau unii pe ceilalți, bănuind comploturi, și credeau că toată lumea făcea la fel.

Cu toate astea, lui Rand îi convenea să-i lase deocamdată pe rebeli acolo unde erau. Toată atenția lui trebuia îndreptată pe Illian; trebuia să fie ***văzut*** acolo. Dar nu putea lăsa să se creadă că e moale. Nu-i putea pierde, fie că venea Ultima Bătălie, fie că nu. Cele două grupuri erau ținute laolaltă de doar două lucruri: faptul că ceilalți nu era Aieli și teama de mânia Dragonului Renăscut. Dacă își pierdeau acea teamă, ar fi început să încerce să se omoare unii pe alții, și pe Aieli, cât ai zice pește.

— Vrea cineva să vorbească în numele lor? întrebă. Știe cineva vreun motiv care să le diminueze vina?

Dacă știa vreunul, nu vorbea nimeni; numărându-i și pe servitori, două duzini de perechi de ochi îl urmăreau, așteptând. Parcă servitorii erau cei mai atenți. Sulin și restul Fecioarelor urmăreau totul, ***cu excepția*** lui.

— Titlurile lor de noblețe sunt anulate, pământurile și casele confiscate. Vor fi semnate mandate de arestare pentru toți bărbații implicați. Și pentru toate femeile.

Asta putea fi o problemă. În Tear, pedeapsa pentru rebeliune era moartea. Schimbase câteva legi, dar nu pe asta, iar acum era prea târziu.

— Anunțați că oricine va ucide pe unul dintre ei va fi absolvit de crimă și că oricine îi va ajuta va fi acuzat de trădare. Toți cei care se predau rămân în viață – și asta putea rezolva problema cu Estanda, căci nu putea ordona execuția unei femei –, dar cei care continuă vor fi spânzurați.

Nobilii – și cei din Cairhien, și cei din Tear – se foiră uitându-se unii la alții. Sângele se scurse de pe chipul unora. Cu siguranță se așteptaseră la pedeapsa cu moartea – nu se putea mai puțin pentru rebeliune, mai ales în pragul războiului –, dar anularea titlurilor îi șoca. În ciuda tuturor legilor pe care Rand le schimbase în ambele țări, a seniorilor mânați în fața magistraților și spânzurați pentru crimă sau amendați pentru lovire, ei încă mai trăiau cu credința că sunt diferiți de ceilalți până în măduva oaselor, iar o lege a naturii îi făcea lei, iar pe cei de rând, oi. Un înalt Senior trimis la spânzurătoare murea tot înalt Senior, dar Darlin și ceilalți vor muri țărani, iar în ochii acelor oameni asta era o soartă mai neagră ca moartea. Servitorii continuau să aștepte să umple pocalurile. La fel de lipsiți de expresie ca de obicei, aveau acum parcă o strălucire de veselie care înainte lipsise din ochii lor.

— Acum că am terminat cu asta, spuse Rand dându-și jos **shoufa** și mergând lângă masă, să vedem hărțile. Sammael e mai important decât o mână de nebuni care putrezesc în Haddon Mirk.

Spera să putrezească. Arde-i-ar Lumina!

Weiramon își strânse buzele, iar Tolmeran își netezi repede fruntea încruntată. Chipul lui Sunamon era la fel de opac precum o mască. Și ceilalți păreau la fel de neîncrezători, deși Semaradrid o ascundea bine. Unii văzuseră Myrddraali și troloci în timpul luptelor din Stâncă, alții văzuseră duelul lui cu Sammael în Cairhien, dar cu toate asta credeau că era un

simptom al nebuniei să susțină că Rătăciții scăpaseră. Auzise chiar zvonuri că el singur provocase toate distrugerile din Cairhien, lovind ca un nebun și în prieteni, și în dușmani. Judecând după privirile aruncate de Liah, unul dintre ei risca să fie străpuns de o sulită de Fecioară dacă nu-și controla expresia chipului.

Se strânseseră totuși în jurul mesei în timp ce el își aruncă **shoufa** pe jos și începu să scormonească printre hărți. Bashere avusese dreptate; oamenii îi urmau pe nebunii care câștigau bătălii. Atâta vreme cât câștigau. Căpeteniile Aiel intrară chiar când găsisese ceea ce căuta: o hartă detaliată cu partea de răsărit a Illianului.

Primul intră Bruan, căpetenia Aielilor Nakai, urmat îndeaproape de Jheran, căpetenia Shaarad, Dhearic, căpetenia Reyn, Han, căpetenia Tomanelle, și Erim, căpetenia Chareen, fiecare dintre ei răspunzând la înclinările de salut ale lui Sulin și ale celorlalte Fecioare. Bruan, un bărbat masiv cu ochi cenușii și triști, era cu adevărat liderul celor cinci clanuri, din cele trimise spre miazăzi de Rand. Nimeni nu cârcotise; felul lui de a fi, ciudat, calm, era dezmințit de priceperea sa în bătălii. Înveșmântați în **cadin'sor**, cu **shoufa** atârând în jurul gâtului, nu erau înarmați, cu excepția cuțitelor grele de la brâu, dar, pe de altă parte, dacă un Aiel avea mâini și picioare, nu se putea spune că era dezarmat.

Cairhienii se făcură că nu îi văd, dar tairenii se străduiră să pufnească și să-și miroasă ostentativ batistele parfumate și pandantivele cu arome. Tear pierduse doar Stânca în fața Aielilor, și asta cu ajutorul Dragonului Renăscut sau a femeilor Aes Sedai, cum credeau alții, dar Cairhien fusese de două ori devastată de ei, de două ori înfrântă și umilită.

Aielii, exceptându-l pe Han, îi ignorau pe toți. Han, cu părul alb și fața ca o piele încrețită, îi privea ucigaș. Era un om iritabil, chiar și când era în toane bune, și nu-l mulțumea faptul că unii taireni erau la fel de înalți ca el. Han era scund pentru un Aiel -



adică mai înalt decât un om mediu din ținuturile umede – și la fel de sensibil ca și Enaila când venea vorba de acest subiect. Și, desigur, Aielii îi disprețuiau pe „ucigașii de copaci”, cum le mai spuneau cairhienilor, mai mult decât pe oricare alții. Îi mai numeau și cei-ce-își-calcă-cuvântul.

— Oastea din Illian, spuse Rand ferm, îndreptând harta. Folosi Sceptrul Dragonului să fixeze un colț al hărții și o călimară aurită pentru celălalt. Nu avea nevoie ca bărbații aceia să se omoare între ei. Nu credea că ar face-o, nu cât timp era prezent, în orice caz. În povești, aliații se plăceau și ajungeau să aibă încredere unul în altul, dar se îndoia că aceștia vor face așa ceva vreodată.

Câmpia Moredo se întindea puțin și în Illian, făcând loc unor dealuri împădurite în apropiere de Manetherendrelle și râului Shal care se desprindea de acolo. Cinci cruci făcute cu cerneală la zece mile distanță una de cealaltă marcau limita răsăriteană a acelor dealuri. Dealurile Doirlon. Rand își puse degetul pe crucea din mijloc:

— Sunteți siguri că Sammael nu a adăugat tabere noi?

O strâmbătură pe fața lui Weiramon îl făcu să izbucnească nervos:

— Sau Seniorul Brend, dacă preferați, sau Consiliul celor Nouă, sau Mattin Stepaneos den Balgar, dacă vreți regele însuși. Încă mai sunt dispuse așa?

— Cercetașii noștri așa spun, zise Jheran calm. Slab ca lama unei săbii, cu părul șaten înspicat de fire albe, era mereu calm acum, după ce gâlceava sângeroasă dintre Shaarad și Goshien, veche de patru sute de ani, se încheiase odată cu venirea lui Rand.

— **Șovin Nai** și **Duadhe Mahdi'in** îi supraveghează de aproape. Dădu ușor din cap cu satisfacție, la fel și Dhearic. Jheran fusese **Șovin Nai**, frăția Măinile-cuțite, înainte de a deveni căpetenie, iar Dhearic făcuse parte din **Duadhe**

**Mahdi'in**, un Căutător de Apă. Cunoaștem orice mișcare în cinci zile prin alergători.

— Cercetașii mei cred că da, spuse Weiramón, de parcă nu l-ar fi auzit pe Jheran. Trimit un nou grup în fiecare săptămână. Durează o lună întreagă până se duc și se întorc, dar vă asigur că sunt la curent, atât cât permite distanța.

Chipurile căpeteniilor Aiel păreau cioplite în piatră.

Rand ignoră jocul dintre ei. Mai încercase să forțeze buna înțelegere între taireni, cairhieni și Aieli, dar, de cum le întorcea spatele, răbufneau iar. Era un efort fără rost.

Cât despre tabere... Știa că erau doar cinci; le vizitase, într-un fel. Era un... un loc unde putea să intre, o reflecție ciudată a lumii reale, fără oameni, și pășise pe zidurile de lemn ale acelor forturi masive. Știa răspunsul la aproape orice întrebare pe care urma să o pună, dar jongla cu planuri peste planuri, așa cum un menestrel ar fi jonglat cu focul.

— Și Sammael continuă să aducă oameni?

De data asta spusese numele apăsător. Expresia Aielilor nu se schimbă – dacă Rătăciții scăpaseră, atunci Rătăciții scăpaseră, lumea trebuia luată așa cum era, nu cum voiai să fie –, dar ceilalți îi aruncară pieziș priviri rapide și îngrijorate. Trebuiau să se obișnuiască, mai devreme sau mai târziu. Trebuiau să creadă, mai devreme sau mai târziu.

— Orice bărbat din Illian care poate purta o sulită fără să cadă în nas, se pare, spuse Tolmeran cu o expresie sumbră. Era la fel de nerăbdător să se lupte cu cei din Illian ca oricare tairenian – cele două neamuri se urau încă de când se ridicaseră din cenușa imperiului lui Artur Aripă-de-Șoim; istoria lor era plină de războaie purtate sub cele mai mici pretexte –, dar părea mai puțin înclinat decât ceilalți înalți Seniori să creadă că orice luptă se putea câștiga cu o șarjă viguroasă de cavalerie.

— Fiecare iscoadă care se întoarce raportează că a văzut o tabără și mai mare, cu întărituri și mai formidabile.

— Ar trebui să ne mișcăm acum, Seniore Dragon, spuse Weiramon hotărât. Arză-m-ar Lumina! Pot să-i prind cu pantalonii în vine. S-au prins singuri. Abia dacă au câțiva cai! O să-i spulber, apoi drumul către oraș va fi liber.

În Illian, ca și în Tear sau Cairhien, „orașul” era cel care dădea numele țării.

— Arză-mi-ar ochii! O să vă pun stindardul pe Illian în două luni, Seniore Dragon. Două, cel mult. Aruncând o privire către cairhieni, continuă de parcă i-ar fi smuls cineva vorbele cu un clește: Semaradrid și cu mine. Semaradrid se înclină puțin. Foarte puțin.

— Nu, spuse scurt Rand. Planul lui Weiramon era numai bun pentru un dezastru. Două sute cincizeci de mile se așterneau între tabără și marile forturi de pe dealuri ale lui Sammael, peste o câmpie cu iarbă, unde o ridicătură de cincizeci de picioare era considerată un deal înalt, iar un hățiș cât două loturi de pământ, o pădure. Sammael avea și el iscoade; orice șobolan sau corb putea fi una din ele. Două sute cincizeci de mile. Douăsprezece, treisprezece zile pentru taireni și cairhieni, cel puțin. Aielii puteau străbate distanța în cinci zile, dacă forțau – un cercetaș sau doi, singuratici, se mișcau mai repede decât o armată, chiar și una Aiel –, dar ei nu făceau parte din planul lui Weiramon. Cu mult înainte ca Weiramon să ajungă pe Dealurile Doirlon, Sammael ar fi fost gata să-i zdrobească pe cei din Tear, nu invers. Un plan prostesc. Chiar mai prostesc decât cel cu care venise Rand.

— V-am spus deja ce aveți de făcut. Așteptați aici până vine Mat să preia comanda și nici atunci nu mișcă nimeni o palmă până nu am suficienți oameni. Sunt mai mulți pe drum, taireni, cairhieni, Aieli. Vreau să-l zdrobesc pe Sammael, Weiramon. Să-l zdrobesc pentru totdeauna și să aduc Illianul sub stindardul Dragonului. Măcar partea asta era adevărată, se gândi, adăugând: Aș vrea să pot rămâne cu voi, dar Andorul are nevoie de atenția mea.

Chipul lui Weiramon deveni acru, Semaradrid se strâmbă de parcă voia să-și transforme punciul în oțet, iar Tolmeran se uită atât de inexpresiv că dezaprobarea i se ghicea limpede. Semaradrid reacționează cu o întârziere îngrijorătoare. Arătase de mai multe ori că în fiecare zi în care soseau oameni în tabăra lor veneau și în forturile Illianului. Fără îndoială, planul lui Weiramon era rezultatul îndemnurilor lui, deși probabil el ar fi făcut unul mai bun. Dubiile lui Tolmeran se învârteau în jurul lui Mat. În ciuda a ceea ce auzise de la cairhieni despre îndemânarea lui în bătlie, Tolmeran credea că nu e decât o linguşeală pentru un băiat de la țară, care se întâmpla să fie prieten cu Dragonul Renăscut. Erau obiecții corecte, iar ale lui Semaradrid erau chiar îndreptățite, dacă planul împărțit de Rand nu ar fi fost doar o perdea de fum. Puțin probabil că Sammael se baza doar pe șobolani și corbi să iscodească. Rand se aștepta ca în tabără să fie oameni care spionau pentru Rătăciți și probabil și pentru Aes Sedai.

— Vom face așa cum spuneți, Seniore Dragon, rosti cu greu Weiramon.

Bărbatul era curajos pe câmpul de bătlie, dar, în rest, era un idiot orb, nefiind în stare să vadă dincolo de gloria unei șarje de cavalerie, a urii sale față de Illian, a disprețului față de Cairhien și față de Aielii „sălbatici”. Rand era sigur că Weiramon era exact omul de care avea nevoie. Tolmeran și Semaradrid nu se vor mișca prea repede atâta vreme cât Weiramon avea comanda.

Pentru multă vreme continuară să vorbească, și Rand să asculte, punând din când în când o întrebare. Nu mai era nicio împotrivire, nicio sugestie că lupta trebuia începută atunci, nicio discuție despre atac. Rand îi întrebă pe Weiramon și pe ceilalți despre căruțe și despre ce se afla în ele. Câmpia Moredo avea puține sate, îndepărtate unele de altele, niciun oraș cu excepția Far Madding spre miazănoapte, iar pământul cultivat abia ajungea pentru hrana locuitorilor. O armată uriașă avea nevoie

de un flux constant de căruțe din Tear, care să aducă totul, de la făina pentru pâine la cuiele pentru potcoave. Cu excepția lui Tolmeran, înalții Seniori spuneau că armata își putea căra cele trebuincioase peste câmpie și putea trăi apoi cu ce găsea în Illian; părea să fie o anumită plăcere la gândul că vor jefui pământurile unui vechi inamic ca un roi de lăcuste. Cei din Cairhien aveau o opinie diferită, mai ales Semaradrid și Meneril. Nu doar oamenii de rând suferiseră de foame în timpul războiului civil din Cairhien și a asediului Shaído asupra capitalei; obrajii lor scofâlciți erau o mărturie limpede. Illian era un tărâm bogat și chiar și Dealurile Doirlon aveau ferme și podgorii, dar Semaradrid și Meneril nu voiau să riște ca soldații să moară de foame, dacă se putea și altfel. Cât despre Rand, nu dorea ca Illian să fie devastat, dacă acest lucru se putea evita.

Nu grăbi pe nimeni. Sunamon îl asigură că atunci se construiau căruțele și își învățase de mult lecția că nu era bine să-i spună lui Rand ceva și să facă altceva. Provizii erau adunate din tot Tearul, în ciuda grimaselor de nerăbdare ale lui Weiramon față de aceste pregătiri și a mormăiturilor lui Torean despre cheltuieli. Cel mai important lucru era ca planul spus lor să meargă înainte și să fie văzut că merge înainte.

Plecarea însemnă un nesfârșit șir de plecări complicate și vorbe pompoase pe care Rand le ascultă înfășurându-și **shoufa** în jurul capului și luând iarăși Scepтрul Dragonului, cu invitații spuse cu jumătate de gură de a rămâne la un banchet și oferte la fel de nesincere de a-l conduce la plecare, dacă nu putea rămâne la banchet. Taireni sau cairhieni evitau compania Dragonului Renăscut pe cât puteau, fără a risca să bată la ochi, în timp ce pretindeau că nu fac așa ceva. Cei mai mulți doreau să fie în altă parte când el conducea Puterea. Îl conduseră desigur câțiva pași în afara cortului, dar Sunamon oftă destul de tare când plecă, iar Rand îl auzi pe Torean chicotind de ușurare.

Căpeteniile Aiel îl urmară pe Rand în tăcere, iar Fecioarele, împreună cu Sulin și celelalte trei făcură un cerc în jurul celor

șase bărbați care porniseră către cortul cu dungi verzi. De data asta se auzeau doar câteva ovații, iar căpeteniile nu spuseră nimic. Vorbiseră foarte puțin și în cort. Când Rand îi întrebă, Dhearic răspunse:

— Acești oameni din ținuturile umede nu vor să audă ce avem de spus. Ei aud doar vântul, spuse bărbatul cu ochii plini de dispreț.

Era voinic, aproape la fel de înalt ca Rand, cu un nas mare și cu șuvițe mai deschise prin părul auriu.

— Ți-au spus de cei care s-au răzvrătit împotriva ta? întrebă Erim. Mai înalt decât Dhearic, avea fălcile proeminente și aproape la fel de multe fire albe cât roșcate în păr.

— Mi-au spus, răspunse Rand, și Han se încruntă.

— Dacă îi trimiți pe tairanii ăștia după cei din neamul lor, faci o greșală. Chiar dacă ai putea avea încredere în ei, nu cred că sunt în stare. Trimite lăncile. Un singur clan e mai mult decât de-ajuns.

Rand clătină din cap.

— Darlin și rebelii lui pot să aștepte. Sammael e cel important.

— Atunci hai la Illian acum, spuse Jheran. Lasă-i în pace pe ăștia. Avem deja aici două sute de mii de sulite. Putem distruge Illianul înainte ca Weiramon Saniago și Semaradrid Maravin să ajungă la jumătatea drumului.

Rand închise ochii o clipă. Toată lumea avea de gând să îl contrazică? Ei nu erau genul de bărbați care să cedeze la o încruntare de-a Dragonului Renăscut. Dragonul Renăscut era doar o profeție a ținuturilor umede, ei îl urmau pe Cel-Care-Vine-cu-Zorile, **car'a'carnul**, dar, după cum se săturase să tot audă, **car'a'carnul** nu era un rege.

— Vreau să-mi promiteți că veți sta aici până vă va spune Mat. Toți.

— Vom sta aici, Rand al'Thor, spuse Bruan cu vocea lui înșelător de blândă.

Și vocile celorlalți se auziră, ceva mai aspre, promițându-i toți același lucru.

— Dar e pierdere de timp, adăugă Han strâmbându-se. Să nu mă mai bucur de umbră, dacă nu el.

Jheran și Erim aproară cu o mișcare a capului.

Rand nici nu se așteptase să cedeze atât de repede.

— Câteodată trebuie să pierzi timpul ca să-l câștigi, spuse, iar Han pufni.

Tunătorii ridicaseră cu niște pari pânza de la intrarea cortului, lăsând să intre un curent de aer în interiorul umbros. Fierbinte și uscat cum era, se părea că Aielii îl găsesc plăcut. Rand avea impresia că transpiră la fel de mult înăuntru ca și în plin soare. Își scoase **shoufa**, așezându-se pe covor, față în față cu ceilalți. Fecioarele se amestecaseră în afara cortului cu Tunătorii și, din când în când, se puteau auzi de afară râsete și ironii. De data asta Leiran se descurca mai bine; se auzi de două ori cum Fecioarele își izbesc lăncile de scuturi. Rand nu pricepu mai nimic din ce vorbeau.

Îndesându-și tutun în pipa scurtă, le dădu și celorlalți pungulița de piele de capră ca să-și umple pipele – găsise în Caemlyn un mic cufăr cu tutun din Ținutul celor Două Râuri –, apoi și-o aprinse conducând, iar pentru ceilalți trimise un Tunător să aducă un bețișor aprins de la focuri. Când toate pipele fură aprinse, se așternură la vorbă, pufăind mulțumiți.

Discuția dură aproape la fel de mult ca și cea cu nobilii, nu fiindcă ar fi avut atât de multe de vorbit, ci fiindcă Rand vorbise singur cu străinii. Aielii erau sensibili la onoare; viețile lor erau guvernate de **ji'e'toh**, onoare și obligație, cu reguli la fel de complexe și ciudate ca și umorul lor. Vorbiră despre Aielii care încă veneau din Cairhien, despre când va ajunge Mat și ce trebuia făcut cu Shaido, dacă trebuia făcut ceva. Vorbiră despre vânătoare și femei, dacă era oare coniacul la fel de bun ca **oosquai** și despre umor. Până și răbdătorul Bruan își ridică exasperat mâinile, renunțând să-l mai facă pe Rand să le

înțeleagă glumele. Pe Lumină! Ce putea fi amuzant într-o glumă cu o nevastă care își înjunghie soțul din greșeală, indiferent de circumstanțe, sau despre un om care sfârșește căsătorit cu sora celei pe care o voia? Han fornăia și pufnea, refuzând să creadă că Rand nu înțelegea; el răsese atât de copios la gluma cu înjunghiatul, că aproape căzuse pe spate. Singurul lucru despre care nu vorbiră fu războiul împotriva Illianului.

Înainte de a pleca, Rand rămase o clipă în picioare privind cu ochii strânși soarele care se apleca spre apus. Han repeta povestea cu înjunghiatul, iar căpeteniile pe cale să plece râdeau din nou. Își scutură pipa lovind-o de mână, zdrobind cu piciorul în praf jăraticul. Mai avea timp să se întoarcă la Caemlyn și să-l întâlnească pe Bashere, dar se așeză în cort privind cum apune soarele. Când discul lui atinse linia orizontului, devenind roșu ca sângele, Enaila și Somara îi aduseră o strachină de tocană de oaie – umplută cât pentru doi bărbați –, o pâine rotundă și o carafa cu ceai de mentă, pus într-o găleată cu apă să se răcorească.

— Nu mănânci suficient, spuse Somara, încercând să-i netezească părul înainte ca Rand să-și tragă capul.

Enaila îl privi fix:

— Dacă nu ai evita-o atât pe Aviendha, ar avea ea grijă să mănânci.

— Îi trezește interesul, apoi fuge de ea, mormăi Somara. Trebuie să o atragi din nou. De ce nu te oferi să-i speli părul?

— Nu trebuie să fie chiar așa de îndrăzneț, spuse ferm Enaila. Să îi ceară să o pieptene ar fi mai mult decât suficient. Nu vrea ca ea să-l creadă neobrăzat.

Somara pufni:

— Nu o să creadă că e prea îndrăzneț când fuge de ea. Ești prea modest, Rand al'Thor.

— Vă dați seama că niciuna din voi nu îmi sunteți mamă, nu?

Cele două femei înveșmântate în ***cadin'sor*** se priviră nedumerite.



— Crezi că e o altă glumă din ținuturile umede? întrebă Enaila, iar Somară ridică din umeri.

— Nu știi, nu pare amuzat. Îl bătu pe Rand pe spate: Sunt sigură că e o glumă bună, dar trebuie să ne-o explici.

Rand suferea în tăcere, scrâșnind din dinți în timp ce ele îl priveau mâncând. Urmăreau cu atenție fiecare lingură. Iar lucrurile nu se schimbă în bine nici după ce pleacă cu strachina goală, căci intră Sulin, care avea să-i dea niște sfaturi foarte directe despre cum să îi atragă din nou interesul Aviendhei; printre Aieli, era genul de lucruri pe care sora cea mare l-ar fi făcut pentru fratele ei.

— Trebuie să fii modest în ochii ei, îi spuse Fecioara cu părul alb, dar nu atât de modest încât să te creadă plictisitor. Roag-o să te frece pe spate într-un cort cu aburi, dar rușinos, cu privirea în pământ. Când te dezbraci să intri în pat, dansează puțin ca să arăți că viața te mulțumește, apoi scuză-te repede când îți dai seama că e și ea acolo și bagă-te direct sub așternut. Poți roși?

O lungă suferință în tăcere. Fecioarele știau prea mult, dar nu suficient.

Când se întoarseră la Caemlyn, mult după apusul soarelui, Rand intră în camerele sale cu cizmele în mână, bâjbâind în întuneric prin camera din care se intra în dormitor. Chiar dacă nu ar fi știut că Aviendha era acolo, întinsă deja pe saltea, lângă perete, tot i-ar fi simțit prezența. În tăcerea nopții o auzi cum respiră. În final reușise să aștepte suficient de mult ca ea să adoarmă. Încercase să pună capăt situației, dar Aviendha nu-l lua în serios, iar Fecioarele râdeau de „timiditatea” și „modestia” lui. Lucruri bune la un bărbat singur, erau ele de acord, dar să nu le ducă prea departe.

Se urcă în pat, ușurat că Aviendha deja adormise – puțin nemulțumit că nu putea aprinde o lampă să se spele –, iar ea se întoarse pe saltea. Probabil fusese trează tot timpul.

— Să dormi bine și să te trezești, îi spuse ea.

Se gândi ce idiot era să se simtă mulțumit că o femeie pe care încerca să o evite îi urase noapte bună; își îndesă o pernă cu puf de gâscă sub cap. Aviendha credea probabil că e cea mai grozavă glumă; să știi să tachinezi era o artă în rândul Aielilor și, cu cât o făceai cu mai multă cruzime, cu atât mai bine. Simți că adoarme, iar ultimul său gând conștient fu că avea și el o glumă a lui, una de care știau doar Mat și Bashere. Sammael nu avea simțul umorului, dar uriașa armată din Tear care stătea să lovească Illianul era cea mai mare glumă din lume. Cu puțin noroc, Sammael va fi mort înainte de a-și da seama că trebuie să râdă.

## CAPITOLUL 5



### Un alt fel de dans

CERBUL AURIU SE RIDICA DE CELE MAI MULTE ORI la înălțimea numelui său. Sala mare avea mese și bănci lustruite, cu picioare sculptate cu trandafiri. Una dintre fetele cu șort alb nu făcea altceva decât să măture toată ziua podeaua de piatră albă. Pe peretele tencuit, chiar sub bârnele înalte, era pictat un brâu cu papyrusuri alb-roșii. Șemineurile erau din piatră lustruită, cu vatra decorată cu crengi verzi de brad și un cerb sculptat deasupra fiecărui prag, ținând în coarne pocale de vin. Un ceas înalt cu câteva ornamente aurite stătea pe una dintre polițe. Câțiva muzicanți cântau în spate, pe o mică platformă: doi bărbați transpirați, în cămașă, cu fluiere, o altă pereche ciupind la o țiteră cu nouă coarde și o femeie cu fața aprinsă, într-o rochie cu dungi albastre, cântând cu niște ciocănele de lemn la un țambal cu picioare scurte. Mai mult de o duzină de fete care serveau la mese se foiau de colo până colo, pășind grăbit în rochiile lor albastre cu șorturi albe. Cele mai multe erau

drăguțe, deși câteva erau de vârsta jupânei Daelvin, o hangiță mică și dolofană, cu părul cărunț strâns într-un coc la spate. Genul de local care îi plăcea lui Mat; avea un aer confortabil și mirosea a bani. Îl alesese, fiindcă era chiar în mijlocul orașului, deși nici celelalte nu erau rele.

Un singur han era mai bun în Maerone, dar nici acela nu era chiar perfect. Din bucătărie venea din nou miros de oaie și napi, iar inevitabilele arome de supă de orz picantă se amestecau cu mirosul de cai și praful care venea de afară. Mâncarea era o problemă în orașul înțesat de refugiați și soldați, mulți dintre ei dormind în taberele din jurul orașului. De afară se auzeau voci răgușite de bărbați cântând marșuri, sunete de cizme și copite, oameni blestemând căldura. Sala mare era și ea încinsă, nu se clintea niciun fir de aer; dacă ar fi deschis ferestrele, praful ar fi acoperit totul, înăuntrul rămânând la fel de cald. Maerone-ul era un cuptor.

Din câte își dădea seama Mat, întreaga lume era cuprinsă de secetă și nu voia să se gândească de ce. Ar fi vrut să uite căldura, să uite că era în Maerone, să uite totul. Haina lui cea bună, verde, brodată cu fir de aur pe guler și manșete, stătea desfăcută, cămașa de in descheiată, dar tot transpira ca un cal. Ar fi fost poate mai bine să-și dea jos eșarfa cea neagră din jurul gâtului, dar nu făcea asta decât foarte rar dacă putea fi văzut de altcineva. Dând pe gât ultimul strop de vin, puse pe masă cupa de cositor lucios și își luă pălăria cu boruri largi să își facă vânt cu ea. Indiferent ce lichid înghițea, asuda imediat.

Când se decisese să stea la Cerbul Auriu, seniorii și ofițerii Oștii Mâinii Roșii îl urmaseră, prin urmare, toți ceilalți evitaseră hanul. În mod normal asta nu ar fi nemulțumit-o pe jupâneasa Daelvin. Tot hanul era plin de seniori și seniorași ai Oștii, și încă de cinci ori pe-atât nu încăpuseră, și ei plăteau bine, erau puține scandaluri și se terminau afară, înainte să se ajungă la vărsare de sânge. Acum însă, în miezul zilei, doar nouă sau zece bărbați stăteau la mese, iar ea clipea și ofta din când în când privind la

băncile goale; nu avea să vândă mult vin până diseară. Cu toate astea, muzicanții cântau cu tragere de inimă. O mână de seniori – oricine avea aur în buzunar merita să fie numit „senior” din punctul lor de vedere –, mulțumiți de muzică, puteau fi mai generoși decât o sală plină cu soldați de rând.

Din păcate, pentru punga muzicanților, singurul care asculta era Mat, iar el tresărea la fiecare notă. Nu era vina lor, muzica părea că sună bine, dacă nu știai ce ascuți. Dar Mat știa, el le-o explicase bătând ritmul cu palmele și fredonând – nimeni nu mai auzise melodia de două mii de ani. Tot ce putea spune de bine era că nimeriseră ritmul.

Prinse cu urechea o frântură de conversație. Lăsându-și pălăria jos, săltă cupa pentru a-i fi umplută și se aplecă spre masa din față unde trei bărbați beau vin.

— Ce aud?

— Încercăm să ne dăm seama cum să facem să ne câștigăm banii înapoi de la tine, spuse Talmanes fără să zâmbească, pe deasupra cupei de vin. Nu era supărat. Cu câțiva ani peste cei douăzeci ai lui Mat, Talmanes zâmbea rar. Când îl vedea, Mat se ducea mereu cu gândul la un arc întins.

— Nimeni nu te poate bate la cărți.

Era comandantul a jumătate din cavaleria Oștii și senior aici în Cairhien, cu toate că avea vârful capului ras și pudrat, iar sudoarea îi îndepărtase o bună parte din pudră. O mare parte a seniorilor tineri din Cairhien luaseră moda soldaților. Haina lui Talmanes era și ea simplă, fără dungile colorate ale nobililor, deși avea dreptul să poarte destul de multe.

— Nu-i așa, protestă Mat. E drept, când avea noroc, era un noroc perfect, dar venea ciclic, mai ales cu lucruri mult mai ciudate decât un pachet de cărți.

— Sânge și cenușă! Ai câștigat de la mine cincizeci de coroane săptămâna trecută!

Cincizeci de coroane. Cu un an și ceva în urmă, ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi câștigat una singură și ar fi plâns dacă

ar fi pierdut-o. În urmă cu un an sau doi, nu ar fi avut o coroană pe care să o poată pierde.

— Cu tot cu astea, câte sute am pierdut până acum? Întrebă sec Talmanes. Vreau o șansă să câștig o parte înapoi.

Dacă ar fi început să câștige constant în fața lui Mat, s-ar fi îngrijorat și el. Ca și ceilalți din Oastea Mâinii Roșii, considera norocul lui Mat un talisman.

— Zarurile nu sunt bune, spuse Daerid. Comandantul pedestrimii bău cu sete, ignorând strâmbătura pe jumătate ascunsă de barba dată cu ulei a lui Nalesean. Cei mai mulți nobili pe care îi întâlneau Mat considerau zarurile pentru cei de rând, bune doar pentru țărani.

— Nu te-am văzut niciodată terminând ziua în pierdere la zaruri. Trebuie să fie ceva la care nu ai control, ceva pe care să nu pui tu mâna.

Doar o idee mai înalt decât conaționalul său, Talmanes, Daerid era cu cincisprezece ani mai în vârstă, cu un nas rupt de mai multe ori și trei cicatrici albe pe față. Era singurul dintre cei trei care nu se născuse nobil și își purta și el vârful capului ras și pudrat; Daerid fusese soldat toată viața.

— Ne-am gândit la cai, învârti prin aer Nalesean cupa de cositor. Era un ins solid, mai înalt decât cei doi cairhieni și comanda cealaltă jumătate a cavaleriei. Mat se întreba de ce nu renunță la barba neagră, stufoasă pe căldurile alea, dar el și-o ajusta în fiecare dimineață, să aibă vârful perfect ascuțit. În timp ce Daerid și Talmanes își țineau descheiate hainele simple, Nalesean și-o purta pe a sa - mătase verde cu acele manșete căptușite tairene, dungate în satin auriu - închisă până la gât. Nu lua în seamă sudoarea care îi strălucea pe față.

— Arde-m-ar Lumina! Norocul tău ține la băătălii și la cărți. Și la zaruri, adăugă cu o altă grimasă către Daerid. Dar într-o cursă de cai, contează doar calul.

Mat zâmbi proptindu-și coatele de masă:

— Găsiți-vă un cal bun și o să vedem.

Poate că norocul lui nu putea schimba o cursă de cai – în afară de cărți și zaruri și altele de felul ăsta, nu putea fi niciodată sigur de ce și când va afecta lucrurile –, dar crescuse privindu-și tatăl cum face negoț cu cai, așa că avea un ochi bun.

— Vrei vinul ăsta sau nu? Nu pot să-ți torn dacă nu ajung la cupă.

Mat aruncă o privire peste umăr. Fata care servea ținând în mână o carafă de cositor era scundă și subțire, cu ochi negri, o frumusețe cu obraji palizi și păr ondulat ce i se cuibărea pe umeri. Muzica părea că îi transformă vocea într-un clinchet. Pusese ochii pe Betse Silvin din prima zi în care călcase la Cerbul Auriu, dar acum avea prima dată ocazia să schimbe o vorbă cu ea; întotdeauna erau cinci lucruri ce trebuiau făcute imediat și zece care trebuiau făcute de ieri. Ceilalți bărbați își vârâseră deja nasurile în cupele de vin, lăsându-l singur cu femeia, atât cât se putea fără a ieși din han. Aveau maniere, chiar și nobilii. Mat se întoarse și întinse cupa zâmbind:

— Mulțumesc, Betse, spuse, iar ea făcu o reverență scurtă. Când o rugă să își pună și ea o cupă și să se așeze, așeză carafa pe masă, împreunându-și brațele pe piept, cu capul ușor înclinat, privindu-l de sus până jos.

— Nu prea cred că jupâniței Daelvin i-ar plăcea așa ceva. Oh, nu, nu cred deloc. Ești un senior? Toți sar să-ți facă pe plac, dar nimeni nu te strigă „seniore”. Abia dacă fac o plecăciune; doar oamenii de rând.

Sprâncenele lui Mat se ridicară a mirare.

— Nu, răspunse mai brusc decât și-ar fi dorit. Nu sunt senior.

Poate că Rand îi lăsa pe oameni să-i spună Seniorul Dragon și altele, dar asta nu era pentru Matrim Cauthon. Nu, într-adevăr. Trase aer în piept, rânjind din nou. Unele femei încercau să-l prindă pe bărbat pe picior greșit, dar se pricepea la jocul ăsta.

— Poți să-mi zici Mat, Betse. Sunt sigur că jupâneasa Daelvin nu s-ar supăra să stai la masa mea.

— Ba da, s-ar cam supăra. De ce porți chestia asta pe așa călduri? Întrebă aplecându-se înainte și trăgându-i eșarfa în jos cu un deget: nu fusese atent, și aceasta alunecă puțin. Ce e asta? zise trecându-și degetul pe dunga palidă ce îi înconjura gâtul. A încercat cineva să te spânzure? De ce? Ești cam tânăr să fii un borfaș înrăit.

Își trase capul înapoi, acoperindu-și cicatricea cu eșarfa de mătase neagră, dar Betse nu părea să fi observat. Îi băgă mâna în cămașa descheiată, scoțând medalionul cu cap de vulpe pe care Mat îl purta agățat de un șnur de piele.

— Au vrut să te spânzure pentru că ai furat asta? Pare că face ceva parale, e scumpă?

Mat înșfăcă medalionul, vârându-l înapoi în sân. Ziceai că nici nu respiră femeia asta, în mod cert nu suficient cât să apuce să scoată și el o vorbuliță. Îi auzi pe Nalesean și Daerid chicotind în spatele lui și se întunecă la față. Câteodată norocul lui la jocuri se răzbuna când era vorba de femei, iar ei găseau asta amuzant.

— Nu, nu te-ar fi lăsat să-l păstrezi dacă era de furat, nu-i așa? zise Betse continuând fără să se oprească. Și dacă ești aproape senior cred că poți să ai lucruri din astea. Poate fiindcă știai prea multe. Arăți ca un tinerel care știe multe lucruri. Sau crede că știe, zise aruncându-i unul dintre acele zâmbete cu care femeile îi zăpăcesc pe bărbați. Arareori însemna că știau ceva, dar te puteau face să crezi că știi. Au încercat să te spânzure, pentru că tu credeai că știi prea multe? Sau pentru că te dădeai senior? Ești sigur că nu ești senior?

Daerid și Nalesean se zguduiau de râs și chiar și Talmanes râdea pe înfundate, deși încercau să pretindă că aveau alt motiv. Daerid încerca să strecoare o snoavă despre un bărbat care cădea de pe cal, când reușea să și respire, dar Mat nu auzise nimic amuzat până atunci.

Își păstră totuși zâmbetul. Nu avea de gând să se lase descumpănit, chiar dacă ea vorbea mai repede decât putea el



să fugă. Era foarte drăguță, iar el își petrecuse ultimele săptămâni vorbind cu cei ca Daerid sau mai rău, bărbați transpirați care uitau să se bărbierească și foarte rar aveau ocazia să se spele. Betse avea și ea broboane de sudoare pe față, dar răspândea un miros suav de săpun de lavandă.

— De fapt, am căpătat zgârietura fiindcă știam prea puține, spuse cu un ton ușuratic; femeilor le plăcea întotdeauna să-ți desconsideri cicatricile, Lumina știe că avea deja destule. Acum știu prea multe, dar atunci prea puține. Poți zice că am fost spânzurat pentru cunoaștere.

Clătinându-și capul, Betse își țuguie buzele:

— Mi se pare că vrei să spui vorbe pline de duh, Mat. Seniorii spun mereu lucruri pline de duh, dar tu zici că nu ești senior. Cred că vorbele simple sunt cele mai bune. Și, dacă nu ești senior, ar trebui să vorbești simplu sau alții vor crede că te dai senior. Niciunei femei nu îi place un bărbat care se prefacă că e altceva decât e. Poate poți să-mi explici ce voiai să zici?

Făcea un efort să-și păstreze zâmbetul pe buze. Schimbul de cuvinte cu ea nu mergea deloc așa cum ar fi vrut. Nu-și putea da seama dacă era complet nebună sau doar reușise să-l zăpăcească. Oricum, tot drăguță era și tot a lavandă mirosea, nu a sudoare. Daerid și Nalesean păreau gata să se sufoce. Talmanes fredona „O broască pe gheață”. Deci, se ducea de-a dura cu picioarele în sus, hmm?

Mat își lăsă jos cupa și se ridică, făcând o plecăciune deasupra mâinii ei.

— Sunt ceea ce sunt, și nimic mai mult, dar chipul tău îmi șterge gândurile din minte. Dansezi?

Betse clipi; indiferent ce ar fi zis, unei femei îi plăcea mereu să vorbești cu înflorituri. Fără să mai aștepte un răspuns, o conduse către un culoar liber dintre mese. Cu un pic de noroc, dansul avea să-i mai domolească limbarița, iar el avea noroc, până la urmă. În plus, nu auzise niciodată de vreo femeie a cărei inimă să nu fie înmuiată de dans. ***Dansează cu ea și îți va***

***ierta multe; dansează bine și îți va ierta totul***, spunea o vorbă veche. Foarte veche.

Betse ezită, mușcându-și buzele și uitându-se după jupâneasa Daelvin, dar hangița scundă și rotundă zâmbi și-i făcu semn că putea dansa, încercând fără succes să-și aranjeze șuvițele de păr ieșite din coc, apoi continuă să le zorească pe fetele care serveau, de parcă sala mare ar fi fost plină de oameni. Jupânița Daelvin s-ar fi repezit la orice bărbat care se purta necuviincios – în pofida aparenței sale pașnice, ținea un pumnal ascuns în fuste și câteodată îl și folosea; Nalesean încă o privea circumspect când se apropia –, dar, dacă un om deschis la pungă voia un dans, ce era rău în asta? Mat ridică ambele brațe ale fetei. Era spațiu suficient între mese. Muzicanții începură să cânte mai tare și parcă și mai bine.

— Urmează-mi pașii, îi spuse Mat, mișcările sunt simple.

Începu să danseze odată cu muzica, aplecare, pas alunecat în dreapta, piciorul stâng tras după el. Aplecare, pas, alunecare, cu brațele întinse.

Betse învăța repede, fiind iute de picior. Când ajunseră lângă muzicanți, el își ridică mâinile deasupra capului și se învărtiră până ajunseră spate în spate. Apoi aplecare, pas lateral, întoarcere față în față, aplecare, pas lateral și rotire, iarăși și iarăși până ajunseră de unde plecaseră. Ea prinsese cu iuțeală și mișcările astea, zâmbindu-i încântată ori de câte ori rotirile îi aduceau față în față. Era cu adevărat drăguță.

— Un pic mai complicat acum, murmură el, întorcându-se astfel încât amândoi să fie cu fața la muzicanți, cu încheieturile încrucișate și mâinile unite în fața lor.

Genunchiul drept sus, lovitură ușoară la stânga, alunecare înainte și la dreapta. Genunchiul stâng sus, lovitură ușoară la dreapta, alunecare înainte și la stânga. Betse râdea când trecură iarăși pe lângă muzicanți. Pașii deveneau tot mai complicați de fiecare dată, dar era suficient să-l vadă pe el o singură dată ca să-l imite, ușoară ca un fulg în mâinile lui, la

fiecare întoarcere și răsucire. Și, cel mai bun lucru, nu scosese o vorbă.

Muzica, cu toate notele lipsă, îl prinse în mrejele ei, la fel și dansul, iar, pe măsură ce pluteau, începură și amintirile să-i vină în minte. Își aducea aminte de el însuși ca fiind cu un cap mai înalt, cu mustăți lungi și blonde și ochi albaștri. Purta o haină de mătase de culoarea chihlimbarului, cu un guler din cea mai fină dantelă de Barsine și bumbi de safir galben pe piept; dansa cu o frumoasă și bronzată solie Atha'an Miere, Oamenii Mărilor. Lanțul fin de aur care îi unea o nară de unul dintre mulții cercei și purta un mic medalion indicând-o drept Călăuza Vânturilor a Clanului Shodin. Nu îi păsa cât de puternică era; era treaba regelui să se gândească la asta, nu a unui nobil de rang mijlociu. Era frumoasă și ușoară în brațele sale și dansau sub marea cupolă de cristal a curții din Shaemal, pe vremea când toată lumea invidia splendoarea și puterea Coremandei. Alte amintiri se strecurau, luminând secvențe din acel dans. Ziua de după avea să aducă vești despre numărul tot mai mare de raiduri troloce care izvorau din Mana Pustiitoare, luna următoare despre distrugerea și arderea orașului Barsine și despre revărsarea spre miazăzi a hoardelor troloce. Așa aveau să înceapă Războaiele Troloce, deși nimeni nu-i dăduse acest nume de la început, trei sute de ani de lupte fără preget, de sânge, foc și ruină, înainte ca trolocii să fie împinși înapoi, iar Seniorii Spaimei vânați și uciși. Așa avea să înceapă căderea Coremandei, cu toată bogăția și puterea sa, a Esseniei, cu filosofii și învățații ei, a Manetherenului și a Eharonului și a tuturor celor Zece Nații; chiar și victorioase, fuseseră distruse, iar din rămășițele lor se ridicaseră alte nații, care nu-și mai aminteau de cele Zece decât ca de niște mituri ale unor vremuri mai fericite. Asta urma să vină, dar Mat alungă toate amintirile, cu excepția dansului. Astăzi dansa cu...

Clipi, surprins pentru o clipă de razele care se revărsau prin ferestre și de chipul plăcut privindu-l plin de bucurie, scăldat în

broboane de sudoare. Se încurcă în pașii complicați și aproape că se prăbușiră înainte de a se putea redresa, pașii venindu-i instinctiv. Dansul era al lui în aceeași măsură ca acele amintiri, împrumutate sau furate, împletindu-se atât de strâns cu ceea ce chiar trăise, încât uneori nu le mai putea desluși fără să stea să se gândească. Toate erau acum ale lui, umplându-i un gol din memorie; putea foarte bine să le fi trăit pe toate.

Fusese adevărat ce-i spusese despre cicatricea de la gât. Spânzurat pentru cunoaștere și pentru lipsa ei. De două ori trecuse printr-un **ter'angreal** ca un zezec, un idiot de la țară care crezuse că avea să fie la fel de ușor ca o plimbare pe pajiște. Mă rog, aproape la fel de ușor. Ce urmase îi întărise neîncrederea în tot ce avea de-a face cu Puterea Supremă. Prima dată i se spusese că era sortit să moară și să trăiască iarăși, printre alte lucruri pe care nu ar fi vrut să le fi auzit. Unele dintre acele lucruri îl făcuseră să pornească pe drumul către cel de-al doilea **ter'angreal**, iar asta îl făcuse să se aleagă cu ștreangul de gât.

Mici pași, fiecare făcut din nevoie sau pentru o cauză bună, fiecare părănd atunci firesc și nevinovat, dar ducând până la urmă la lucruri pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată. Mereu părea să se trezească în situația asta. Fusese mort până când Rand nu tăiase funia aducându-l la viață. De o sută de ori își promisese același lucru, să bage de seamă pe unde calcă. Gata cu aruncatul cu capul înainte.

Adevărul e că în ziua aceea se alesese cu mai mult decât o cicatrice. Câștigase capul de vulpe, cu ochiul făcut să arate ca vechiul simbol Aes Sedai. Uneori râdea atât de tare gândindu-se la medalion, că îl dureau coastele. Nu avea încredere în nicio Aes Sedai, așa că se spăla și dormea cu medalionul la gât. Lumea era un loc straniu, foarte straniu, de obicei.

Un alt câștig fusese cunoașterea, chiar dacă una nedorită. Părți din viața altor oameni i se înghesuiau acum în minte, cu miile, uneori fragmente de câteva ore, alteori ani întregi,

amintiri despre curți regale și lupte, întinzându-se pe mai bine de o mie de ani, începând cu mult înainte de Războaiele Troloce și terminând cu bătălia ce-i adusese gloria lui Artur Aripă-de-Șoim. Toate erau acum ale lui.

Nalesean, Daerid și Talmanes țineau ritmul muzicii bătând din palme, la fel și ceilalți bărbați de la mese. Bărbați ai Oștii Mâinii Roșii, încurajându-și comandantul. Pe Lumină, numele ăla îi punea lui Mat un nod în stomac. Aparținuse unei cete legendare de eroi, care muriseră încercând să salveze Manetherenul. Niciun om care pășea sau călărea sub stindardul său nu credea că vor avea altă soartă decât a celor din legende. Jupâneasa Daelvin bătea și ea din palme, iar restul fetelor se opriseră să privească.

Amintirile veneau de la acei bărbați și erau motivul pentru care oamenii îl urmau pe Mat, deși nu o știau. Mintea sa avea memoria a sute de bătălii și campanii, mai mult decât și-ar fi putut aminti o sută de bărbați. Fie că fusese de partea învingătorilor sau a învinșilor, își amintea cum acele bătălii fuseseră pierdute sau câștigate și nu trebuia decât puținică minte să le transforme în victorii pentru Oaste. Cel puțin până atunci. Dar asta doar dacă nu găsea vreun mijloc să evite lupta.

Nu doar o dată își dorise ca acele amintiri să i se șteargă din minte. Fără ele nu ar fi fost acolo unde era acum – în fruntea a șase mii de soldați –, iar alții veneau în fiecare zi să se înroleze, mergând către miazăzi să preia comanda unei afurite de invazii a unei țări controlate de un afurisit de Rătăcit. Nu era un erou și nici nu voia să fie unul. Eroii aveau prostul obicei să fie omorâți. Un erou era ca un câine căruia i se arunca un os ca să se dea la o parte din drum, dacă nu cumva i se promisese eroului alt os și era trimis să vâneze din nou. De fapt, cam la fel stăteau lucrurile și pentru soldați.

Pe de altă parte, fără acele amintiri, nu ar fi avut acum șase mii de oameni în jurul lui. Ar fi fost singur, **ta'veren** și legat de Dragonul Renăscut, o țintă ușoară și cunoscută de Rătăciți. Unii

dintre ei păreau să știe al naibii de multe despre Mat Cauthon. Moiraine spusese că era important, că poate Rand va avea nevoie de el și de Perrin să câștige Ultima Bătălie. Dacă avusese dreptate, o să facă ceea ce trebuia – trebuia să se obișnuiască până la urmă cu ideea –, dar nu avea de gând să devină un afurisit de erou. Dacă și-ar fi dat seama ce să facă cu Cornul lui Valere... Rostind în gând o mică rugăciune pentru sufletul lui Moiraine, speră să se fi înșelat.

El și Betse făcură ultima întoarcere, iar, când se opriră, ea i se prăbuși în brațe, râzând.

— Oh, a fost minunat! Parcă eram undeva într-un palat regal. Putem să mai facem asta și altă dată? Putem?

Jupâneasa Daelvin aplaudă pentru o clipă, apoi, realizând că fetele care serveau se strânseseră într-un colț și priveau, le ușui cu gesturi energice ca pe niște găini.

— Înseamnă ceva pentru tine „Fiica celor Nouă Luni“?

Vorbele îi ieșiseră fără să se gândească. Din cauză că se gândise la acele **ter'angrealuri**. Unde să o găsească și pe Fiica celor Nouă Luni – Dea Lumina să fie cât mai târziu! Se gândea des la asta –, dar indiferent unde o va găsi, nu avea să servească la mese într-un orașel înțesat cu soldați și refugiați. Dar pe de altă parte, cine putea spune cum avea să se împlinească o profeție? Fusesse o profeție, într-un fel. Să moară și să trăiască din nou. Săo ia de soție pe Fiica celor Nouă Luni. Să dea jumătate din lumina lumii ca să salveze lumea, ce o mai fi însemnând și asta. Și **murise**, până la urmă, legănându-se în ștreang. Dacă acele lucruri se împliniseră, și restul aveau să se realizeze. Nu avea scăpare.

— Fiica celor Nouă Luni? Întrebă fără suflare Betse; faptul că abia își trăgea sufletul nu o împiedica să vorbească. E un han? O tavernă? Nu e aici în Maerone, știi asta. Poate peste râu, în Aringill? Nu am auzit niciodată...

Mat îi puse un deget peste buze.

— Nu contează. Hai să mai dansăm o dată.

Un dans de țară, de data asta; ceva care să fie fără vârstă, fără loc, fără nicio amintire legată de el. Doar că trebuia să se gândească pentru a le deosebi.

Cineva își dresese glasul, și Mat se uită peste umăr. Oftă văzându-l pe Edorion stând în prag, cu mânușile de oțel ale armurii vârâte sub cureaua care ținea sabia și coiful sub braț. Tânărul senior tairenian fusese un om grasuț, roz în obraji când Mat jucase jocuri de noroc cu el în Stânca din Tear, dar devenise un bărbat călit și bronzat de când venise cu ei la miazănoapte. Coiful își pierduse penele, iar platoșa, odinioară cu un model aurit, purta acum urmele loviturilor. Haina cu mâneci bufante, albastră cu dungi albe, avea urme de uzură.

— Mi-ai spus să-ți aduc aminte de inspecțiile pe care le ai de făcut la ora asta, spuse Edorion tușind în pumn, evitând ostentativ să se uite la Betse. Dar pot să vin mai târziu dacă vrei.

— Vin acum, răspunse Mat. Era important să-și facă rondurile în fiecare zi, să inspecteze ceva nou de fiecare dată; amintirile celorlalți îi spuneau că era important și ajunsese să se încreadă în ele în astfel de chestiuni. Dacă tot se procopsise cu slujba asta, cel puțin să încerce să o facă bine. Iar dacă o făcea bine avea o șansă să supraviețuiască. Betse se retrăsese de lângă el, încercând să-și șteargă transpirația de pe chip cu șorțul și să-și aranjeze părul, în același timp. Euforia începea să i se șteargă de pe chip. Nu conta, își va aminti. „Dansează bine cu o femeie, se gândi mulțumit, și e pe jumătate a ta.”

— Dă-le muzicanților, îi spuse punându-i în mână trei monede de aur. Indiferent cât de prost cântaseră, pentru o vreme ritmul îl purtase departe de Maerone și de viitorul apropiat. Iar femeilor le plăcea generozitatea. Mergea foarte bine. Făcu o plecăciune, aproape părând că vrea să-i sărute mâna, adăugând:

— Pe mai târziu, Betse. Vom dansa iarăși când mă întorc.

Spre mirarea sa, fata îi agită un deget sub nas, dând muștrător din cap de parcă i-ar fi citit gândurile. Ei bine, nu pretinsese niciodată că le înțelege pe femei.

Punându-și pălăria pe cap, își luă sulita neagră de după ușa. Era un alt cadou din lumea de dincolo de **ter'angreal**, cu inscripții în Limba Străveche pe mâner și cu vârful ciudat, ca o sabie scurtă, gravat cu doi corbi.

— Azi mergem la sălile unde se bea, îi spuse lui Edorion pășind în căldura toridă a după-amiezii în nebunia din Maerone.

Era un oraș mic, fără zid de protecție, dar de cincizeci de ori mai mare decât orice văzuse înainte de a pleca din Ținutul Celor Două Râuri. De fapt, era un sat crescut peste măsură, puține clădiri de cărămidă sau piatră aveau mai mult de un cat, doar hanurile având cel mult trei, cu la fel de multe acoperișuri de șindrilă și stuf precum cele de ardezie și țiglă. Străzile, cele mai multe din pământ bătătorit, erau înțesate la ora aceea. Erau în oraș oameni de peste tot, cei mai mulți din Cairhien și Andor. Deși era pe malul dinspre Cairhien al râului Erinin, Maerone nu mai aparținea niciunei națiuni acum, fiind undeva la mijloc, cu oameni dintr-o duzină de țări locuind acolo sau doar fiind în trecere. Fuseseră chiar trei sau patru Aes Sedai de când venise Mat acolo. Chiar și cu medalionul la gât, Mat le evitase la mare distanță - nu era nevoie să o caute cu lumânarea -, dar ele plecaseră la fel de repede cum veniseră. Norocul ținuse cu el în chestiunile importante. Cel puțin până atunci.

Oamenii se grăbeau la treburile lor, cei mai mulți ignorându-i pe bărbații, femeile și copiii în zdrențe care mergeau fără țință, cu ochii goi. Erau toți din Cairhien, își făceau drum până la râu, întorcându-se apoi în taberele de refugiați care înconjurau orașul. Puțini plecau acasă. Poate că războiul civil se terminase în Cairhien, dar mai erau bandiți și, în plus, se temeau de Aieli. Mat credea că le era teamă să nu dea peste Dragonul Renăscut. Adevărul era că fugiseră cât de departe putuseră; niciunul nu



mai avea energie pentru altceva decât să se ducă până la râu, privind peste el, către Andor.

Soldații Oștii se adăugau mulțimii, umblând prin prăvălii și taverna, mărșăluind în formație, arbaletieri și arcași în veste acoperite cu discuri de oțel, sulitași în platoșe lovite, aruncate de cei mai cu dare de mână sau jefuite de la morți. Peste tot se vedeau călăreți în armură, lăncieri din Tear, în coifuri de oțel, sau din Cairhien, purtând coifuri în formă de clopot, chiar și din Andor, în coifuri conice și viziere. Rahvin dăduse afară mulți oameni din Gărzile Reginei, prea loiali lui Morgase, și unii dintre ei se înrolaseră în Oaste. Neguțători ambulanți se strecurau prin mulțime cu tăvile lor, vânzând ace și ață de cusut răni, alifii, care chipurile erau bune la orice rană, leacuri pentru orice, de la bătăture la pântecărie și febră, săpunuri, oale și cupe de cositor garantate împotriva ruginii, ciorapi de lână, cuțite și pumnale din cel mai bun oțel din Andor – pe cuvântul de onoare al neguțătorului –, orice lucrușor de care un soldat avea nevoie sau de care putea fi convins că are nevoie. Hărmălaia era atât de mare că zbieretele neguțătorilor nu se mai distingeau nici la trei pași.

Soldații îl recunoșteau pe Mat imediat, mulți ovaționând, chiar dacă nu vedeau decât pălăria cu boruri largi sau sulita ciudată. Acestea îl scoteau în evidență la fel de bine ca pecetea unui nobil. Auzise toate zvonurile legate de disprețul său pentru armură și coif; erau zvonuri de toate soiurile, de la bravură nebunească până la faptul că doar o armă făurită de Cel Întunecat însuși ar fi putut să-l omoare. Unii spuneau că primise pălăria de la Aes Sedai și, cât timp o purta, **nimic** nu-l putea omorî. De fapt era o pălărie ca toate pălăriile și o purta fiindcă îi ținea un pic umbră. Și pentru că îi aducea aminte să stea departe de locurile unde ar fi avut nevoie de coif și armură. Iar zvonurile despre sulită, cu inscripția ei pe care o puteau citi doar câțiva nobili, erau și mai extravagante. Dar niciunul nu era la înălțimea adevărului. Lama gravată cu cei doi corbi fusese

făurită de Aes Sedai în timpul Războiului Umbrei, înainte de Frângere; nu trebuia niciodată ascuțită și se îndoia că ar fi putut să o frângă, chiar dacă încerca.

Răspunzând la strigătele de: „Lumina să-l scalde pe Seniorul Matrim!” și „Seniorul Matrim și victorie!” și alte asemenea, se strecura prin mulțime alături de Edorion. Cel puțin nu era nevoit să își facă loc împingând; se dădeau la o parte de îndată ce îl vedeau. Ar fi vrut ca refugiații să nu se mai uite la el de parcă ar fi ținut în buzunar cheia tuturor speranțelor lor. Nu știa ce ar fi putut să facă, în afară de a se asigura că primesc mâncare din căruțele care veneau din Tear. Cei mai mulți erau la fel de murdari pe cât erau de zdrențăroși.

— A ajuns săpunul în tabere? murmură Mat.

Edorion îl auzi în ciuda gălăgiei:

— Da. Cele mai multe bucăți ajung înapoi la negustorii ambulanți, în schimbul vinului ieftin. Nu vor săpun; vor fie să treacă râul, fie să-și înece necazurile în vin.

Mat mormăi acru. Să-i treacă în Aringill era unul dintre lucrurile pe care nu le putea face.

Până când Cairhien nu fusese sfâșiat de războiul civil sau de lucruri și mai rele, Maerone fusese o rută de trecere pentru comerțul dintre Cairhien și Tear, ceea ce însemna că avea aproape la fel de multe hanuri ca și case. Primele cinci în care își vârâse nasul erau aproape la fel, de la Vulpea și Gâscă la Biciul Căruțașului, clădiri de piatră cu mese înghesuite și bățai ocazionale, dar Mat le ignoră, deși nu le găsisese pline de bețivi.

Poarta Râului, tocmai în partea cealaltă a orașului, fusese cel mai bun han din Maerone, dar acum scândurile groase bătute în cuie peste ușile sculptate cu simbolul soarelui serveau ca amintire tuturor hangiiilor ca să nu-i îmbete pe soldații Oștii. Cu toate astea, și soldații treji se mai luau la bătaie, cei din Tear cu cei din Cairhien sau Andor, pedestrima contra călăreților, oamenii unui senior împotriva oamenilor altuia, veteranii contra recruților, soldații contra civililor. Încăierările erau potolite

înainte să degeneze, de soldați cu ciomege, purtând pe mâneci o pânză roșie, de la încheietură până la umăr. Prin rotație fiecare unitate trebuia să dea oameni pentru aceste unități, oameni diferiți în fiecare zi, iar Brațele Roșii trebuiau să plătească pentru orice stricăciuni din ziua în care erau de pază. Asta îi făcea să mențină liniștea cu foarte mult zel.

La Vulpea și Gâscă, un menestrel făcea jonglerii cu bețe aprinse, un om voinic, de vârstă medie, în timp ce altul, un ins slab și chelios, în fața hanului Erinin, avea harpa în mână și declama bucăți din „Marea Vânătoare a Cornului“. În ciuda căldurii, amândoi purtau mantiile de menestrel, acoperite de sute de petice viu colorate care fâlfâiau când se mișcau; un menestrel și-ar fi dat mai degrabă o mână decât să piardă mantia aceea. Aveau un public destul de atent – mulți din privitori erau din sate unde vizita unui menestrel era primită cu multă nerăbdare – oricum, erau ceva mai mulți oameni decât la taverna Trei Turnuri, unde cânta o fată la mese. Era destul de drăguță, cu zulufii ei negri, dar un cântec despre dragostea adevărată nu-i interesa cine știe ce pe bărbații aspri care beau și râdeau acolo. Restul localurilor nu aveau mai mult de un muzicant sau doi, dar mulțimea era și mai zgomotoasă; la jumătate din mese se jucau zaruri, iar asta îi dădea lui Mat mâncărimi în palmă. Dar chiar câștiga aproape întotdeauna, cel puțin la zaruri, și nu ar fi fost corect să le ia banii propriilor soldați. Căci majoritatea asta erau, puțini refugiați având bani de cheltuit în sala mare a hanurilor.

O mână de bărbați se amestecaseră cu soldații Oștii. Un kandorian slab, purtând într-una din urechi o piatră de lună cât vârful degetului său și lănțișoare de argint peste pieptarul hainei roșii, o femeie domani cu pielea arămie, într-o rochie albastră modestă, dar cu ochi ageri și inele cu pietre prețioase la fiecare deget, un tarabonez în melon albastru, cu o mustață groasă ascunsă de un voal. Taireni grași cu haine strânse în talie sau inși osoși cu haine din Murandi atârând până la genunchi;

femei cu ochi ageri, cu rochii frumos croite din lână, în culori sobre, cu gulere înalte sau lungi până la glezne. Erau cu toții negustori, așteptând redeschiderea negoțului între Andor și Cairhien. În fiecare sală mare a hanurilor mai găseai doi sau trei inși care stăteau deoparte de ceilalți, de regulă singuri, cu priviri dure, unii îmbrăcați mai acătării, alții aproape la fel de prost ca refugiații, dar toți lăsând impresia că s-ar pricepe la mînuitul sabiei purtate la șold sau pe spate. Mat identificase și două femei în grupul lor, deși niciuna nu părea să aibă vreo armă; una din ele avea un baston lung sprijinit de masă, iar cealaltă avea probabil cuțite ascunse în veșmintele de călărie. Avea și el câteva cuțite de aruncat, bine ascunse asupra lui. Era sigur că știe ce vrea și ea, și ceilalți, și ar fi fost nebună să nu fie înarmată.

Înșind împreună cu Edorion din Biciul Căruțașului, Mat se opri să se uite cum o femeie solidă, într-o fustă maronie despicată, își croia drum prin mulțime. Avea o privire fixă căreia nu-i scăpa nimic, contrazicându-i aparenta moliciune a feței rotunde, la fel ca și cuțitul cu mânerul bătut în ținte, cu o lamă suficient de mare pentru un Aiel. Hmm, deci a treia femeie din grup. Corniați, asta erau, căutând legendarul Corn al lui Valere, care i-ar fi putut chema pe eroii din morminte pentru a lupta în Ultima Bătălie. Cine îl găsea avea un loc în povești. „Dacă mai rămâne cineva să scrie poveștile“, se gândi Mat.

Unii credeau că legendarul Corn va apărea acolo unde erau agitație și certuri. De patru sute de ani nu mai fusese organizată o Vânătoare a Cornului, iar acum oamenii se înghesuiseră să-și spună jurămintele. Văzuse cete întregi de corniați pe străzile din Cairhien și se aștepta să vadă și mai multe când ajungea în Tear. Fără îndoială că se năpustiseră și în Caemlyn. Își dorea ca unul dintre ei să-l găsească. Din câte credea el, afurisitul de Corn zăcea undeva în măruntaiele Turnului Alb și, dacă știa câte ceva despre Aes Sedai, doar o duzină dintre ele aveau habar de el.

Intre el și femeia solidă mărșălui o trupă de pedestrași conduși de un călăreț cu platoșa îndoită și coif cairhian, aproape două sute de sulitași cu armele ca o pădure de oțel ascuțit, urmați de peste cincizeci de arcași cu tolbe albe la brâu și arcurile puse pe umăr. Nu arcuri lungi precum cele din Două Râuri cu care Mat crescuse, dar erau suficient de bune. Trebuia să găsească mai multe arbalete, deși arcașii nu ar fi făcut schimbul de bunăvoie. Cântau în timp ce mărșăluiau, iar vocile lor reușeau să străpungă vacarmul:

***De ziua ta tu vei mânca  
Doar boabe și fân putred,  
Și o copită de cal rânced.  
Vei asuda și sângera,  
Toată viața ta,  
Și singurul tău aur  
Va fi doar cel din vis.  
De te vei face oștean,  
De te vei face oștean.***

După ei se ținea un grup de civili, un amestec de orășeni și refugiați, toți tineri, privind și ascultând curioși. Chestia asta nu înceta să-l uimească pe Mat. Cu cât îi zugrăvea mai jalnic cântecul pe soldați – și ăsta nu era nici pe departe cel mai rău –, cu atât era mulțimea mai numeroasă. La fel de sigur ca faptul că apa era udă, până seara unii dintre tineri vor fi vorbit cu un purtător de steag, iar cei mai mulți vor fi semnat sau își vor fi pus degetul pe hârtie. Poate credeau că acel cântec era o încercare de a-i speria și de a-i ține departe de glorie și pradă. Bine măcar că nu cântau „Dansând cu Jak al Umbrei”. Mat ura cântecul ăla. De cum indivizii se prindeau că „Jak al Umbrei” era moartea, începeau să alerge după un purtător de steag.

***Drăguța ta va lua pe altul de bărbat,  
De viermi vei fi mâncat,***

***De nimeni regretat.  
Averea ta va fi mormânt de lut.  
Iar ziua în care te-ai născut,  
O vei blestema.  
De te vei face oștean,  
De te vei face oștean.***

— Multă lume se întreabă, spuse Edorion cu o voce nepăsătoare în timp ce sulitașii dădeau colțul străzii urmați de ceata de idioți, când o să plecăm spre miazăzi. Sunt zvonuri, spuse aruncându-i lui Mat o privire cu coada ochiului, cântărindu-i starea de spirit. I-am observat pe fierari verificând căruțele de aprovizionare.

— O să plecăm când o să plecăm, spuse Mat. Nu e nevoie să-l anunțăm pe Sammael că venim.

Edorion îi aruncă o privire inexpressivă. Tairenianul ăsta nu era prost. Nu că Nalesean ar fi fost – era prea nerăbdător câteodată –, dar Edorion avea o minte ascuțită.

Nalesean nu i-ar fi observat niciodată pe fierari. Din păcate, Casa Aldiaya era deasupra Casei Seloma, altfel Mat l-ar fi schimbat pe Nalesean cu Edorion. Nobili nebuni și fixația lor prostească cu rangurile. Nu, Edorion nu era greu de cap; știa că, de îndată ce Oastea va începe să se miște către miazăzi, vorba se va duce cu traficul de pe râu, și poate și cu porumbeii voiajori. Mat nu ar fi pariat împotriva spionilor din Maerone nici dacă ar fi simțit cum îi plesnește capul de noroc.

— Mai e un zvon, cum că Seniorul Dragon a fost ieri în oraș, spuse Edorion cât de încet putu.

— Cel mai important lucru care s-a întâmplat ieri e că am reușit să fac prima baie după o săptămână, spuse Mat strâmbându-se. Hai să mergem. Și așa mai durează cel puțin până spre seară.

Ce nu ar fi dat să afle cum se iscase zvonul ăla! Greșit doar cu jumătate de zi, și nu văzuse nimeni. Fusesse dis-de-diminează

când apăruse brusc o dungă de lumină în camera sa de la Cercul Auriu.

Se aruncase disperat peste patul acoperit cu blănuri, o cizmă pusă și una pe jumătate, scoțându-și cuțitul pe care îl purta între omoplați, înainte de a-și da seama că era Rand, pășind prin una dintre afurisitele alea de găuri, probabil din palatul din Caemlyn, dacă era să se ia după coloanele zărite o clipă înainte ca poarta să se închidă. Era șocant să vină noaptea, fără niciun Aiel, drept în camera lui; încă i se mai ridica părul pe ceafă aducându-și aminte. Blestemăția aia ar fi putut să-l taie în două, dacă ar fi fost în locul nepotrivit. **Nu** îi plăcea Puterea Supremă. Totul fusese foarte ciudat.

***„Grăbește-te încet, Mat, spusesese Rand plimbându-se cu pași mari, fără să-i arunce măcar o privire. Sudoarea îi curgea pe față, și avea fălcile încleștate. Trebuie să vă vadă venind. Totul depinde de asta.”***

***Mat se așeză pe pat, scuturându-și cizma din picior până căzu pe jos, pe covorașul dat de jupâneasa Daelvin. „Știu, spuse acru, oprindu-se să-și frece glezna lovită de pat. Am ajutat la planul asta afurisit, îți mai aduci aminte?”***

***„Cum știi când ești îndrăgostit de o femeie, Mat?” zisese Rand de parcă ar fi avut vreo legătură cu ce spusesese înainte, fără să se oprească din mers.***

***Mat clipi.***

***„De unde în numele Umbrei să știu eu? Asta e o cursă în care nu mi-am vârat niciodată piciorul. Ce ți-a venit?”***

***Dar Rand își ridică umerii de parcă voia să-și dea jos o greutate de pe ei.***

***„O să-l distrug pe Sammael, Mat. Am promis asta; le-o datorez celor ce au murit. Dar unde sunt ceilalți? Trebuie să-i distrug.”***

***„Pe rând, unul câte unul”. Abia reuși să nu transforme afirmația într-o întrebare; nu se știa ce-i mai umbla prin cap lui Rand zilele alea.***

***„Sunt jurați Dragonului în Murandi, Mat. Și în Altara. Oameni care mi-au jurat credință. De îndată ce Illian e al meu,***

**Altara și Murandy o să cadă ca niște fructe coapte. Voi vorbi cu jurații Dragonului din Tarabon - și din Arad Doman -, iar, dacă Mantiile Albe încearcă să mă țină departe de Amadicia, îi voi zdrobi. Am auzit că Profetul a pregătit Ghealdan, iar Amadicia e aproape gata. Ți-l poți imagina pe Masema ca Profet? Saldaea mă va urma, Bashere e sigur de asta. Toți din Ținuturile de Hotar vor veni. Trebuie! O să fac asta, Mat. Toate neamurile lumii vor fi unite înainte de Ultima Bătălie. O să fac asta! "**

**Vocea lui Rand căpătă accente febrile.**

**„Sigur, Rand, spuse Mat încet, punându-și jos și cealaltă cizmă. Dar pe rând, fiecare lucru la timpul său, da? "**

**„Niciun om nu ar trebui să audă în minte vocea altuia“, murmură Rand, iar Mat îngheță cu ciorapii de care trăgea în mână. În mod ciudat atunci se întrebăse dacă-i mai putea purta încă o zi. Rand știa ceva din ce se întâmplase în acel ter'angreal la Rhuidean - știa că avea acum cunoștințe despre meseria de soldat -, dar nu știa totul. Mat se gândi că nu știa totul. Nu știa despre amintirile celorlalți bărbați. Rand nu părea că observase ceva deosebit. Își trecuse doar degetele prin păr, continuând: „Poate fi păcălit, Mat - Sammael gândește mereu în linie dreaptă -, dar a mai rămas vreo porțiță prin care se poate strecura? Dacă facem vreo greșală, vor muri mii de oameni. Zeci de mii. Sute vor fi cu siguranță, dar nu vreau să fie mii. " Mat se strâmbă atât de urât, că un neguțător care încerca să-i vândă un pumnal cu mânerul pe jumătate acoperit de „pietre prețioase“ de sticlă aproape că-l scăpă pe jos, pierzându-se imediat în mulțime. Așa fusese Rand în ultima vreme, sărind de la invazia Illianului la Rătăciți, la femei - pe Lumină, Rand fusese mereu cel cu trecere la femei, el și Perrin -, la Ultima Bătălie, de la Fecioarele Lăncii la lucruri pe care Mat nu prea le înțelegea, arareori ascultând răspunsurile lui Mat, atunci când avea răbdare să le mai aștepte. Era debusolant să-l audă pe Rand vorbind despre Sammael pe parcă l-ar fi cunoscut. Știa că Rand va înnebuni până la urmă, dar, dacă deja nebunia se furișa în mintea lui...**



Ce să mai zică de ceilalți, de prostănacii ăia pe care Rand îi aduna, care **voiau** să conducă Puterea, și omul ăla, Taim, care deja putea să o facă? Rand îi spusese asta ca pe cel mai firesc lucru din lume; Mazrim Taim, afurisitul de fals Dragon, învățându-i pe afurisiții de învățăcei ai lui Rand sau ce naiba or fi fost. Când toți vor începe să înnebunească, Mat nu voia să fie nici la o mie de mile de ei.

Avea tot atâtea opțiuni ca o frunză prinsă de un vârtej. Era **ta'veren**, dar Rand era mai puternic. Nu se spunea nimic în Profețiile Dragonului despre Mat Cauthon, dar era prins, ca un șoarece în cursă. Pe Lumină, cât își dorea să nu fi văzut Cornul lui Valere!

Cu o față întunecată trecu prin următoarea duzină de hanuri și săli mari, luându-le la rând, către cele mai îndepărtate de Cerbul Auriu. Nu erau foarte diferite de primele, cu mese înghesuite pline de bărbați care beau, jucau zaruri sau își măsurau puterea brațelor, de muzicanți care adesea nu se mai auzeau în hărmălaie, de Brațe Roșii care stingeau certurile de îndată cum începeau, de un menestrel care recita „Marea Vânătoare” – era popular chiar și fără atât de mulți corniași înjur –, de o femeie cu părul deschis, cântând un cântec fără perdea, făcut parcă și mai nerușinat de chipul ei rotund și inocent, cu ochi mari.

Era într-o pasă la fel de sumbră când ieși din Cornul de Argint – ce nume idiot! –, lăsând-o în urmă pe cântăreața cu chip inocent. Poate de asta alerga către strigătele care izbucniseră în josul străzii, în fața altui han. Mat își croi drum prin mulțime, deși Brațele Roșii s-ar fi ocupat de scandal, dacă erau soldați la mijloc. Rand pierzându-și mințile, lăsându-l să plutească în furtună. Taim și ceilalți idiști gata să-l urmeze în nebunie. Sammael așteptând în Illian, și Lumina știa unde erau restul Rătăciților, toți așteptând ocazia să-i zboare capul de pe umeri lui Mat Cauthon. Nici nu voia să se gândească ce i-ar face femeile Aes Sedai dacă ar pune iarăși mâna pe el; în orice caz,

cele care știau prea mult. Și toți crezând că avea de gând să scoată pieptul la bătaie și să fie un afurisit de erou! De obicei încerca să scape de bătaie cu vorba, dacă nu putea s-o ocolească, dar acum căuta un prilej să pocnească nasul cuiva. Găsi altceva decât se aștepta.

O mulțime de orășeni; cairhieni scunzi, cu haine cenușii, și câțiva andorani, cu straie în culori vii, făceau cerc în jurul a doi bărbați uscățivi cu mustăți răsucite, haine murandiene lungi, de mătase deschisă la culoare, și săbii cu mânere gravate și aurite. Cel în haină roșie rânjea amuzat privindu-l pe celălalt cum îl scutură de guler pe un băiat care abia-i venea lui Mat până la talie, precum scutură câinele un șobolan.

Mat încercă să se stăpânească și să pretindă că nu știa ce se întâmplase.

— Mai ușor cu băiatul, spuse punând o mână pe brațul celui cu haină galbenă. Ce a făcut să merite...?

— Mi-a atins calul! izbucni omul într-un accent mindeanez, dându-i lui Mat mâna la o parte. Cei din Mindea se lăudau – se lăudau! – că aveau cel mai aprins temperament din Murandi.

— O să-i rup gâtul slăbănog de țărănuș pentru asta! O să-i sucesc...

Fără să spună o vorbă, Mat îl lovi zdravăn cu lemnul lăncii între picioare. Murandianul deschise gura, fără să scoată un sunet, își dădu ochii peste cap până nu i se mai văzu decât albul ochilor. Băiatul se smulse din strânsoare în timp ce bărbatul își strânse picioarele, prăbușindu-se în genunchi și apoi cu fața în pământ.

— Nu, nu ai să faci asta, spuse Mat.

Nu se terminase, desigur; omul în haină roșie se repezi să-și scoată sabia. Reuși să tragă lama un deget înainte ca Mat să-i lovească încheietura mâinii cu capătul sulitei. Gemând, lăsă mânerul sabiei și scoase cu cealaltă mână un pumnal lung de la brâu. Mat îl pocni peste ureche, nu foarte tare, dar insul se

prăbuși peste celălalt. Prost afurisit! Mat nu știa dacă se gândise la bărbatul în haină roșie sau la el însuși.

În final apărură și Brațele Roșii, croindu-și drum prin mulțimea de curioși, o jumătate de duzină de călăreți din Tear, pășind ciudat cu cizmele lor înalte până la genunchi, cu mânecile bufante negru-aurii strânse sub banderolă.

Edorion îl ținea pe copil cu o mână, un băiețel slăbuț și posac de șase ani, mișcându-și degetele prin țărână și, din când în când, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Edorion. Era probabil cel mai urât copil pe care-l văzuse Mat vreodată, cu un nas borcănat, o gură prea mare și urechi clăpăuge. Părea a fi refugiat, după găurile din haină și pantaloni. Era mai murdar decât oricine altcineva.

— Ocupă-te de asta, Haman, spuse Mat adresându-i-se unui Braț Roșu cu pomeți proeminenți, comandant de grup, cu un chip care purta urmele unei lungi suferințe și un tatuaj cu un șoim pe obrazul stâng. Moda părea să se răspândească printre soldații Oștii, dar cei mai mulți și-l făceau în părți ale trupului acoperite de veșminte.

— Află de unde a pornit tărășenia și dă-i afară din oraș pe bădăranii ăștia.

Meritau măcar atât, indiferent ce îi provocase.

Un bărbat slăbănog, într-o haină murandiană de lână închisă la culoare, se strecură printre gură-cască, aruncându-se în genunchi lângă bărbații prăbușiți în țărână. Cel în haină galbenă începuse să scoată niște gemete sugrumate, iar celălalt își luase capul în mâini, mormăind înjurături. Cel nou-venit făcea mai mult zgomot decât ceilalți doi împreună.

— Oh, Seniorii mei! Seniore Paers! Seniore Culen! Sunteți morți? Își întinse mâinile tremurânde către Mat. Nu-i omorâți, Seniore! Nu așa neajutorați cum sunt! Sunt corniați, Seniore. Eu sunt omul lor, Padry. Sunt eroi, Seniore!

— Nu o să omor pe nimeni, îl întrerupse Mat dezgustat. Dar să-i urci pe eroii ăștia pe cai și să dispară din oraș până apune

soarele. Nu-mi plac bărbații în toată firea care amenință să rupă gâtul unui copil. Până la apus!

— Dar, Seniore, sunt răniți. E doar un pui de țăran și a agresat calul Seniorului Paers.

— Doar stăteam pe el, strigă băiatul. Nu am... ce ai zis.

Mat dădu din cap aprobator.

— Nu-l ameninți pe un copil că-i rupi gâtul doar pentru că s-a urcat pe un cal. Nici măcar pe un pui de țăran. Ai grijă ca ăștia doi să dispară, dacă nu, le rup eu gâtul. Făcu un semn către Haman, care înclină scurt capul către Brațele Roșii. Comandanții de grup nu făceau nimic cu mâna lor, ca și purtătorii de stindard. Soldații îi înșfăcă rău pe Culen și Paers, târându-i de-acolo gemând, cu Padry în urma lor, gesticulând și protestând că stăpânii săi nu pot călări, că erau corniați și eroi.

Mat își dădu seama că Edorion încă ținea de braț sursa scandalului. Brațele Roșii plecaseră, iar mulțimea de gură-cască începea să se risipească. Nimeni nu se uita atent la băiat; aveau propriii copii de crescut și nu le era deloc ușor. Mat oftă zgomotos:

— Nu-ți dai seama că poți să o pățești dacă „doar stai” pe un cal străin, băiete? Un bărbat ca ăsta călărește probabil un armăsar care ar putea face praf un băiețel ca tine de nici nu și-ar da seama cineva că a fost acolo.

— Era castrat, spuse băiatul încercând iarăși să se smulgă din strânsoarea lui Edorion și se îmbufnă văzând că nu poate. Era castrat, nu m-ar fi rănit. Caii mă plac. Nu sunt **băiețel**; am nouă ani. Și mă cheamă Olver, nu „băiat”.

— Olver, zici? Nouă ani? Ar fi putut avea nouă. Lui Mat îi venea greu să-și dea seama, mai ales cu băieții din Cairhien. Bine, Olver, unde sunt mama și tatăl tău? zise uitându-se împrejur, dar refugiații din jur treceau la fel de grăbiți ca orașenii. Unde sunt, Olver? Vreau să te duc înapoi.

În loc să răspundă, Olver își mușcă buza. Șterse mânios o lacrimă care i se scurgea pe obraz.

— Aiellii l-au omorât pe tati. Unul din... Shaido. Mami a spus să mergem în Andor. A spus că o să mergem să locuim la o fermă. Cu cai.

— Unde e acum? Întrebă încet Mat.

— S-a îmbolnăvit. Am... am îngropat-o unde am găsit niște flori. Brusc Olver îl lovi pe Edorion, trăgându-se tare din strânsoare. Avea fața scaldată în lacrimi. Lasă-mă! Pot să am grijă de mine. Lasă-mă să plec!

— Ai grijă de el până găsim pe cineva, îi spuse Mat lui Edorion, care se uită la el cu gura deschisă în timp ce încerca în același timp să se ferească de loviturile băiatului și să-l țină strâns.

— Eu? Și ce să fac eu cu tigrișorul ăsta cât un șoarece?

— Pentru început dă-i să mănânce, zise Mat strâmbându-și nasul; după miros s-ar fi zis că Olver petrecuse ceva timp în grajdul calului. Și fă-i o baie. Pute.

— Vorbește cu mine! țipă Olver frecându-și ochii; lacrimile îi împrăștiaseră murdăria peste tot. Vorbește cu mine, nu pe deasupra mea!

Mat clipi, apoi se aplecă:

— Îmi pare rău, Olver. Și eu uram când cei mari făceau așa. Uite care-i treaba. Miroși urât, așa că Edorion o să te ducă la Cerbul Auriu, unde jupâneasa Daelvin o să te lase să faci o baie.

Bosumflarea crescă pe chipul lui Olver.

— Dacă-ți zice ceva, îi spui că eu am zis că ai voie. Nu te poate opri.

Mat își înghiți un rânjet privindu-l pe băiatul al cărui chip deveni brusc fix. Poate că lui Olver nu-i plăcea ideea de a face o baie, dar, dacă cineva încerca să-l oprească...

— Să faci ce îți spune Edorion. Este un senior adevărat din Tear și o să-ți dea o masă bună și niște haine fără găuri în ele. Și niște pantofi.

Mai bine să nu adauge „și pe cineva să aibă grijă de tine”. Jupâneasa Daelvin putea să se ocupe de el, cu puțin aur se îndulcea orice împotrivire.

— Nu-mi plac tairerii, mormăi Olver încruntându-se mai întâi la Edorion și apoi la Mat; Edorion bombănea singur cu ochii închiși. E senior adevărat? Și tu ești?

Înainte ca Mat să poată răspunde, prin mulțime apăru alergând Estean, cu fața bolovănoasă roșie și scăldată de sudoare. Platoșa plină de izbituri mai păstra o umbră din fosta glorie aurită, iar dungile roșii de satin de pe mânecile hainei erau uzate. Nu arăta deloc a fi fiul celui mai bogat senior din Tear. Dar, pe de altă parte, nu arătase niciodată.

— Mat, pufăi trecându-și degetele prin părul lung ce îi intra în ochi. Mat... la râu...

— Ce? spuse nervos Mat; o să înceapă să-și brodeze hainele cu „nu sunt un afurisit de senior”. Sammael? Shaido? Gărzile Reginei? Afurisiții de Lei Albi? Ce?

— O corabie, Mat, zise Estean pufăind și trecându-și degetele prin păr. O corabie mare. Cred că sunt Oamenii Mării.

Era puțin probabil; Atha'an Miere nu păraseau niciodată marea, oprindu-se doar în cele mai apropiate porturi. Cu toate astea... nu erau multe sate de-a lungul Erininului, către miazăzi, iar proviziile transportate de căruțe aveau să se împrăstieze până Oastea ajungea în Tear. Tocmise deja bărci pe râu care să se țină după armată, dar un vas atât de mare ar fi fost foarte util.

— Ai grijă de Olver, Edorion, spuse neluând în seamă grimasa bărbatului. Estean, arată-mi corabia.

Estean dădu din cap în grabă pregătindu-se să alerge iarăși, dar Mat îl prinse de mână, încetinindu-l la pas. Estean era repezit și învăța greu; cu așa o combinație nu era de mirare că avea cinci vânători de la reteveii jupânesei Daelvin.

Numărul refugiaților creștea pe măsură ce Mat se apropia de râu, fie ducându-se către el, fie venind înapoi cu pași letargici.

Jumătate de duzină de feriboturi cu grinzi late stăteau legate de docurile lungi din lemn îmbibat în gudron, dar nu se vedeau vâsle și niciun membru al echipajului să le mânuiască. Singurele vase care arătau semne de mișcare erau o jumătate de duzină de bărci de râu, vase zdravene cu unul sau două catarge, care puteau urca sau coborî pe râu. Echipaje desculțe abia se mișcau pe vasele tocmite de Mat; aveau cala plină, iar căpitanii îl asiguraseră că pot pleca de îndată ce primeau ordin. Pe Erinin se mișcau mai multe vase, unele pântecoase, cu prora dreaptă și cu pânzele pătrate, altele rapide și înguste, cu pânze triunghiulare. Însă niciunul nu traversa între Maerone și Aringilul cel înconjurat de ziduri, unde flutura stindardul Leului Alb.

Steagul fluturase și deasupra orașului Maerone, iar soldații andorani care-l păzeau nu voiseră să lase să intre Oastea Mâinii Roșii. Rand avea Caemlynul, dar comanda sa nu trecea și asupra Gărzilor Reginei de aici sau a unităților strânse de Gaebriel, precum Leii Albi. Aceștia erau acum undeva la răsărit – în orice caz, fugiseră în direcția aceea și erau probabil răspunzători pentru sumedenia de zvonuri despre tâlhari la drumul mare –, dar restul trecuseră râul după o încăierare aprigă cu Oastea. De atunci, nimic nu mai trecuse peste Erinin.

Mat nu avea ochi decât pentru corabia ancorată în mijlocul râului lat. Era cu adevărat un brăzdar-de-ape al Oamenilor Mării, mai înalt și mai lung decât orice ambarcațiune de acolo, dar totuși zvelt, cu două catarge înclinate.

Se vedeau figuri întunecate urcând pe velatură, unele cu pieptul gol și pantaloni bufanți care păreau negri de la distanță, altele în bluze colorate, ceea ce însemna că erau femei. Marea velatură pătrată fusese strânsă în vergi, dar atârna în funii, gata să fie desfăcută într-o clipă.

— Găsește-mi o barcă, îi spuse lui Estean. Și câțiva vâslași. Lui Estean trebuia să-i aducă aminte și de vâslași. Tairenianul clipi, trecându-și mâna prin păr. Grăbește-te omule!

Estean dădu grăbit din cap și începu să alerge.

Mergând până la capătul celui mai apropiat doc, Mat își sprijini sulita de umăr și-și scoase luneta din buzunarul hainei. Brăzdarul-de-ape păru că îi sare înaintea când își lipi ochiul de tubul de alamă. Oamenii Mării păreau că așteaptă ceva, dar ce? Câțiva priveau către Maerone, dar cei mai mulți se uitau în direcția opusă, inclusiv toți de pe puntea de comandă; acolo se găseau probabil Stăpâna Velelor și ceilalți ofițeri ai navei. Îndreptă luneta de cealaltă parte a râului, unde o barcă subțire și lungă, cu oameni bronzăți la vâsle, se grăbea să ajungă la corabie.

Era ceva agitație pe docurile lungi din Aringil, aproape identice cu cele din Maerone. Haine roșii cu gulere albe și platoșe lustruite nu puteau însemna decât Gărzile Reginei, care întâmpinau pe cineva. Mat fluieră ușor când văzu perechea de umbrele de soare cu ciucurași printre cei nou-veniți, una din ele cu două rânduri. Câteodată amintirile cele vechi îi erau de ajutor; umbrela dublă era a Călăuzei Vânturilor, cealaltă a Spadasinului ei.

— Am găsit o barcă, Mat, anunță Estean fără suflare. Și câțiva vâslași.

Mat îndreptă luneta din nou către corabie. Judecând după mișcarea de pe punte, ridicau barca pe partea cealaltă, iar câțiva bărbați trăgeau la cabestan ridicând ancora, în timp ce pânzele începeau să fie desfăcute.

— Se pare că nu o să-mi trebuiască, murmură.

Pe malul celălalt, trimișii Atha'an Miere dispăreau de pe doc cu o escortă de gărzi. Toată treaba nu avea niciun sens. Oamenii Mării la nouă sute de mile de țarm. Doar Stăpâna Brăzdarului era peste Călăuza Vânturilor; doar Maestrul Spadasin era superior Spadasinului. Nu își putea da seama ce se întâmpla, nu din amintirile celorlalți bărbați. Dar erau amintiri foarte vechi; doar despre Aieli își „amintea” încă și mai puțin ca despre Atha'an Miere. Știa mai multe despre Aieli din propria experiență decât din amintirile celelalte, și chiar și așa foarte



puțin. Poate cine îi cunoștea acum pe Oamenii Mării ar fi putut să-și dea seama.

Pânzele erau deja umflate deasupra punții, iar de pe ancora care era în continuare ridicată se scurgea apă. Graba lor, indiferent ce îi mâna, nu-i ducea înapoi către mare. Vasul plutea în amonte cu viteză tot mai mare, îndreptându-se către gurile mlăștinoase ale râului Alguenya.

Până la urmă, nu era treaba lui. Cu o ultimă privire plină de regrete aruncată către corabie – ar fi putut căra mai mult decât toate celelalte vase tocmite de el la un loc –, Mat se întoarse cu spatele la râu, vârându-și luneta în buzunar. Estean era încă acolo, privindu-l cu ochi mari.

— Spune-le vâslașilor să plece, Estean, oftă Mat, iar Estean plecă șontâcând și trecându-și degetele prin păr, bombănind singur.

Acum se vedea și mai mult noroi la malul apei, ca în urmă cu câteva zile, când mai trecuse pe-acolo. Era doar o fâșie îngustă cât o palmă de noroi lipicios, între apă și noroiul uscat de un picior de deasupra, dovadă că și un râu ca Erinin se stingea încetul cu încetul. Nu era treaba lui. Nu putea face nimic, până la urmă. Se întoarse și plecă să-și continue rondul prin taverne și sălile mari ale hanurilor; era important ca nimic să nu pară ieșit din comun în acea zi.

Apusul soarelui îl găsi pe Mat la Cerbul Auriu, dansând cu Betse, care renunțase la șorț, în timp ce muzicanții cântau cât de tare puteau. Dansuri de la țară de data asta, iar mesele fuseseră împinse în lături să facă loc la șase sau opt cupluri. Întunericul adusese puțină răcoare, dar numai în comparație cu amiaza. Toată lumea asuda. Băncile erau pline de bărbați bând vioiși, iar fetele care serveau se grăbeau să aducă la mese carne de oaie, napi și supă de orz, având grijă să umple și cupele cu vin.

Surprinzător, dar femeile păreau să considere dansul o pauză de la căratul tăvilor. Cel puțin fiecare din ele avea un zâmbet

nerăbdător când îi venea rândul să-și dea jos șorțul și să-și ștergă sudoarea de pe față pentru un dans, deși, odată ce începeau, transpirau la fel de tare. Probabil jupâneasa Daelvin le făcuse un fel de listă. Dar Betse era o excepție. Tânăra subțirică nu aducea vin decât pentru Mat, nu dansa decât cu Mat, iar hangița îi privea radioasă ca o mamă în ziua nunții fiicei ei, încât Mat începu să se simtă stânjenit. Betse dansă cu el până simți că îl dor tălpile și i se pun cârcei în gambe, dar ea nu încetă să zâmbească, cu ochii strălucind de plăcere. Se mai opreau să-și tragă răsuflarea, mai mult pentru el; cu siguranță, ea nu părea să aibă nevoie. De îndată ce i se opreau picioarele, limba o pornea la galop. Făcea același lucru ori de câte ori încerca să o sărute, întorcându-și mereu capul mirată de un lucru sau altul, așa că nu nimerea decât o ureche sau o şuviță de păr. Părea mereu surprinsă. Încă nu își dădea seama dacă era prostuță sau foarte isteată.

Era aproape două noaptea când Mat îi spuse în final că dansase suficient în seara aceea. Se îmbufnă, dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Părea gata să dănțuiască până în zori. Nu era singura; una dintre femeile mai în vârstă se sprijinea cu mâna de un perete masându-și un picior, dar celelalte erau la fel de zglobii și vesele ca Betse. Cei mai mulți bărbați păreau obosiți; cei care se lăsau smulși de la mese aveau zâmbete înghețate, iar mulți alții refuzau. Mat nu înțelegea de ce. Probabil, fiindcă bărbații duceau greul dansului, se gândi, cu ridicările și întoarcerile. Și femeile erau ușoare, le trebuia mai puțin efort să țopăie. Mat se uită lung la o femeie solidă care mai degrabă îl învârtea ea pe Estean decât invers – bărbatul putea dansa, avea talent –, apoi puse o monedă în mâna lui Betse, o coroană andorană mare, să-și cumpere ceva frumos.

Ea studie moneda o clipă, apoi se ridică pe vârfuri să-l sărute ușor pe gură, o atingere ușoară ca o pană.

— Nu te-aș spânzura niciodată, indiferent ce-ai face. Mai dansezi mâine cu mine?

Înainte să poată răspunde, ea țâșnise de lângă el chicotind, privindu-l peste umăr chiar în timp ce îl trăgea pe Edorion către ringul de dans. Îi interceptă jupâneasa Daelvin, aruncând un șorț în brațele lui Betse și arătându-i cu un deget bucătăria.

Mat șchiopăta ușor mergând către masa lipită de peretele din spate, unde se retrăsese Talmanes, Daerid și Nalesean. Talmanes se uita lung în cupa de vin, de parcă ar fi căutat în ea răspunsuri la probleme grave. Daerid rânjea la Nalesean care încerca să scape de o femeie grasuță cu ochi cenușii și păr șaten, fără să recunoască deloc că îl dureau picioarele. Mat își puse mâinile pe masă.

— Măine, la răsăritul soarelui, Oastea pornește. Ar fi mai bine să începeți pregătirile. Cei trei se uitară uimiți la el.

— Dar mai sunt doar câteva ore, protestă Talmanes în timp ce Nalesean zise:

— Atât ne ia numai să-i scoatem din cârciumi.

— Nimeni dintre noi nu mai prinde somn în noaptea asta, tresări Daerid clătinând din cap.

— Eu da, spuse Mat. Unul dintre voi să mă trezească în două ore. În zori plecăm.

Lumina cenușie de dinainte de primele raze ale dimineții îl găsi pe Mat călare pe Cimpoiăș, calul său solid și maroniu, cu sulița pusă de-a lungul șei și arcul lung, fără coarda pusă, băgat sub cingătoarea șei, fără să fi apucat să doarmă suficient, privind cu ochii roșii cum Oastea pleacă din Maerone. Toți cei șase mii. Jumătate călare, jumătate pe jos și făcând zgomot suficient să trezească morții. În ciuda orei, oamenii ieșiseră să-i privească, fie în stradă, fie de la ferestrele caselor.

În frunte era stindardul pătrat cu margini roșii al Oștii, o mână roșie desenată pe alb, cu mottoul purpuriu brodat dedesubt: ***Dovie'andi se tovyā sagain***, „E timpul ca zarurile să fie aruncate”. Nalesean, Daerid și Talmanes călăreau lângă steag, alături de ei zece călăreți loveau în tobe de aramă îmbrăcate în pânză stacojie, iar tot atâtea trompete cântau. În spate veneau

călăreții lui Nalesean, o amestecătură de soldați din Tear și de Apărători ai Stâncii, de fii de seniori cairhieni cu un **con** pe spate și urmați de servitori, câțiva andorani, fiecare escadron și grup cu propriul stindard al Mâinii Roșii, o sabie și un număr. Mat îi făcuse să tragă la sorți ce numere primeau fiecare.

Amestecătura provocase câteva nemulțumiri; un pic mai multe, dacă e să spunem adevărul. La început toți călăreții din Cairhien îl urmaseră pe Talmanes, iar cei din Tear, pe Nalesean. Pedestrimea fusese de la început un talmeș-balmeș. Bombăniseră și când unitățile fuseseră făcute egale, și la fel și stindardele. Seniorii și căpitaniile adunau câți oameni doreau să vină, și erau cunoscuți ca oamenii lui Edorion, ai lui Meresin sau ai lui Alhandrin. Încă mai făceau asta – spre exemplu, cei cinci sute ai lui Edorion își puseseră numele de Ciocanele lui Edorion, nu Primul Escadron, dar Mat le băgase în cap că fiecare om aparținea Oștii, și nu ținuturilor în care se nimerise să se nască, iar cui nu-i plăcea asta putea să plece. În mod remarcabil, nimeni nu plecase.

Era greu de înțeles de ce rămâneau. Sigur, câștigau bătlăliile pe care le purtau, cu toate astea unii mureau. Nu-i era ușor să-i hrănească și să-i plătească la timp, și puteau să uite de bogățiile pe care visau să le jefuiască. Nimeni nu văzuse un bănuț până atunci și nu credea ca vreunul să vadă unul vreodată. Era o nebunie.

Primul escadron ovaționează, repede urmat de al patrulea și al cincilea. Își ziceau Leoparzii lui Carlomin și Vulturii lui Reimon. „Seniorul Matrim și Victoria! Seniorul Matrim și Victoria.”

Dacă Mat ar fi avut o piatră la îndemână, ar fi aruncat-o în ei.

Urma pedestrima, ca un șarpe lung, fiecare companie mărșăluind în cadența tobelor, în spatele unui stindard înalt, care avea desenată pe el o sulită în loc de sabie, douăzeci de rânduri de lănci, urmate de alte cinci de arcași sau arbaletieri. Fiecare companie avea unul sau două fluieri, cântând pe muzică.

***Bem noaptea toată și ziua dansăm,  
Bănuți pe fete-i spânzurăm,  
Când terminăm, plecăm  
La dans cu Jak al Umbrei.***

Mat așteptă ascultând cântecul până apărură primii cavaleri ai lui Talmanes, apoi își înfipse călcâiele în coastele lui Cimpoiăș. Nu avea rost să aștepte căruțele cu provizii de la sfârșit sau caii de schimb. Unii cai puteau ologi pe drumul spre Tear sau puteau muri de boli pe care fierarii nu le puteau vindeca, iar un călăreț fără cal nu valora mare lucru. Pe râu, șapte ambarcațiuni alunecau sub pânzele triumghiulare, ceva mai repede decât curentul. Fiecare avea un mic steag alb cu Mâna Roșie. Alte vase ridicau ancora către miazăzi, unele dintre ele cu toate pânzele sus.

Ajunse în fruntea coloanei când soarele apărea la orizont, aruncând primele raze peste cușmele dealurilor și tufișurile rare. Își trase borurile pălăriei în jos în fața discului de argint strălucitor al soarelui. Nalesean își înăbuși un căscat cu pumnul îmbrăcat în armură, în timp ce Daerid se lăsase moale în șa, cu pleoapele grele, gata parcă să adoarmă. Doar Talmanes era atent, cu ochii larg deschiși și spatele drept. Mat îl înțelegea mai degrabă pe Daerid. Chiar și așa, ridică vocea să acopere tobele și trompetele:

— Trimite-ți iscoadele de îndată ce nu se mai vede orașul.

Departe, către miazăzi, erau și păduri, și câmpii străbătute de un drum umblat; cel mai mare trafic era pe apă, dar trecuseră suficiente căruțe și oameni de-a lungul anilor ca să bătătorească un drum.

— Și opriți afurisitul ăsta de zgomot.

— Iscoadele? se întrebă Nalesean. Arză-m-ar focul! Nu e nici măcar o suliță mai aproape de zece mile de noi, asta dacă nu crezi că Leii Albi s-au oprit din fugit și, chiar dacă s-au oprit, nu stau ei nici la cincizeci de mile denoi dacă află ca suntem pe aici.

Mat îl ignoră.

— Vreau să parcurgem treizeci și cinci de mile astăzi. Când putem face în fiecare zi treizeci și cinci de mile, o să vedem cât de departe putem să ajungem.

Se uitară la el cu gura căscată. Caii nu puteau ține pasul mult timp și oricine, cu excepția Aielilor, ar fi considerat douăzeci și cinci de mile o zi excelentă de marș. Dar trebuia să-și joace cărțile așa cum îi veniseră.

— Comadrin a scris: „Atacă acolo unde inamicul nu crede că o vei face, dintr-o direcție neașteptată, atunci când nu se așteaptă. Apără-te acolo unde inamicul nu crede că te vei apăra și atunci când crede că vei fugi. Surpriza este cheia victoriei, iar iuțeala este cheia surprizei. Pentru soldat iuțeala este viața”.

— Cine e Comadrin? Întrebă Talmanes după o clipă, iar Mat trebui să se adune ca să poată răspunde.

— Un general. Mort de multă vreme. L-am citit cartea odată, își amintea că a citit-o, și nu doar o dată; nu credea că mai există vreo copie pe lume. Își aducea aminte când s-a întâlnit cu Comadrin, după ce pierduse o bătălie în fața lui, cu șase sute de ani înainte de Artur Aripă-de-Șoim. Amintirile acelea i se strecuraseră în minte. Bine măcar că nu și-a ținut discursul în Limba Străveche; de-acum reușea să evite lucrurile astea.

Mat se relaxă văzând iscoadele călare cum se pierd ca într-un evantai în fața coloanei. Partea lui începuse, așa cum prevedea planul. O plecare rapidă, anunțată în ultima clipă, de parcă ar fi încercat să se strecoare către miazăzi, suficient de lentă pentru a fi sigur că e remarcată. Combinația avea să-l facă să pară un prost, și asta era bine. Era o idee bună să învețe Oastea să se miște repede – dacă reușeai să te miști repede puteai să te ferești de lupte –, dar înaintarea lor rapidă avea să fie observată, cel puțin de pe râu, dacă nu și de prin altă parte. Scrută cerul: nu erau corbi sau ciori, dar asta nu însemna mare lucru. Nu se vedeau nici porumbei, dar era gata să-și mănânce șaua dacă nu plecase niciunul în acea dimineață din Maerone.

În cel mult câteva zile, Sammael avea să afle de sosirea grăbită a Oștii, iar cuvintele strecurate de Rand în Tear aveau să facă limpede faptul că venirea lui Mat semnala invazia iminentă a Illianului. Indiferent cât de tare încerca, Oastea era la mai mult de o lună de Tear. Cu puțin noroc, Sammael avea să fie strivit ca un păduche între două pietre, înainte ca Mat să se apropie la mai puțin de o sută de mile. Sammael putea vedea tot ce venea către el – sau aproape tot –, dar avea să fie un dans diferit de cel pe care îl aștepta. Diferit de cel așteptat de toți, mai puțin de Rand, Mat și Bashere. Acesta era planul adevărat. Mat se trezi fluierând binedispus. În final, totul avea să meargă așa cum își dorea.

## CAPITOLUL 6



### Fire țesute din Umbră

SAMMAEL PĂȘI PRUDENT PE COVOARELE DE MĂTASE desenate cu flori, lăsând poarta deschisă, în caz că avea nevoie să se retragă, ținând în el cât de mult **saidin** putea. De obicei, refuza întâlnirile care nu erau pe teren neutru sau pe teren propriu, dar acum era a doua oară când venea aici. Chestiune de necesitate. Nu era un om care-și acorda ușor încrederea și devenise și mai neîncrezător după ce auzise frânturi din ce se întâmplase între Demandred și cele trei femei, iar Graendal nu-i spusese decât atât cât trebuia ca el să-i sprijine interesele. Înțelegea; avea și el planurile lui, despre care ceilalți Numiți nu știau nimic. Va exista un singur Nae'blis, și era un premiu la fel de mare ca nemurirea însăși.

Stătea pe o platformă înaltă, cu o balustradă de marmură la un capăt, unde fuseseră aranjate mese și scaune împodobite cu aur și fildeș sculptat, aranjate pentru a oferi o privire asupra restului sălii, plină de coloane, aflată la zece pași mai jos. Nicio



scară nu ducea acolo; era un uriaș și extravagant puț în care să fie prezentat un spectacol. Razele soarelui străluceau prin ferestrele înalte, unde sticla colorată se îmbina în modele complicate. Înăuntru nu pătrundea nimic din căldura năucitoare a soarelui; aerul era răcoros, deși abia îl simțea. Graendal nu avea nevoie de un astfel de efort, după cum nici el nu avea, dar desigur că ea ar fi făcut asta. De mirare că nu întinsese plasa peste întregul palat.

Era ceva diferit în partea de jos a camerei, dar nu își dădea seama ce. Trei stâlpi lungi se ridicau în mijlocul sălii, fiecare susținând o fântână - forme curgătoare, mișcare înghețată în piatră - care arunca apa aproape până la tavanul cu nervuri de marmură. Bărbați și femei se bălăceau în fântâni, purtând doar niște bucăți de mătase sau chiar mai puțin, în timp ce alții, îmbrăcați la fel de sumar, dădeau reprezentații pe margine, acrobați și jongleri, dansatori în stiluri diverse, muzicanți la flaut sau la corn, la tobe și la tot soiul de alte instrumente. De toate mărimile, nuanțele pielii, ale părului și ochilor, fiecare era mai desăvârșit fizic decât celălalt. Totul era făcut să îi amuze pe cei care stăteau pe platformă. O tâmpenie. O risipă de timp și energie. Tipic pentru Graendal.

Platforma fusese goală când pășise pe ea, dar, plin de **saidin**, putea simți acum parfumul dulce al lui Graendal și îi auzi papucii atingând ușor covoarele, mult înainte de a o auzi vorbind.

— Nu sunt minunate animăluțele mele?

Îl însoți lângă balustradă, zâmbind la spectacolul de dedesubt. Rochia ei subțire domani, albastră era lipită de corp, oferind mai mult decât o aluzie. Ca de obicei, avea pe fiecare deget inele cu pietre diferite, patru sau cinci brățări încrustate cu pietre prețioase la fiecare mână și un uriaș colier de safire la gâtul acoperit de un guler înalt. Nu se pricepea la astfel de lucruri, dar bănuia că petrecuse ore întregi aranjându-și buclele aurii pe umeri și punând toate acele pietre de lună între ele; ceva din neglijența ei sugera precizia.

Câteodată Sammael își puneă întrebări despre ea. Nu o întâlnise niciodată până când nu se decisese să abandoneze o cauză pierdută și să se alăture Marelui Senior, dar toată lumea auzise de ea, vestită și apreciată, o ascetă dedicată tratării celor cu mintea prea rătăcită pentru a fi Tămăduiți. La prima întâlnire, când jurase credință Marelui Senior, dispăruse orice umbră din binefăcătoarea cumpătată, de parcă ar fi devenit exact opusul a ceea ce fusese înainte. Obsesia pentru propriile plăceri masca dorința de a distruge pe oricine avea o fărâamă de putere. Iar asta masca propria sete de putere, foarte rar dată în vileag. Graendal se pricepuse întotdeauna să mascheze un lucru chiar sub nasul tău. Se gândea că o cunoaște mai bine decât oricare alt Numit – îl însoțise la Shayol Ghul să-și depună jurămintele dar nici măcar el nu-i cunoștea toate fețele. Avea mai multe ascunzișuri decât un **jegal** solzi și trecea de la unul la altul cu o rapiditate fulgerătoare. Atunci ea fusese maestrul, iar el învățăcelul, cu toate realizările lui. Situația se schimbase.

Niciunul dintre artiști sau dintre cei care se bălăceau nu privea în sus, dar, odată cu venirea ei, deveniseră mai energici, mai grațioși, dacă era posibil, încercând să-și arate cele mai bune calități; existau doar pentru a o mulțumi. Graendal se asigurase de asta.

Făcu un gest către patru acrobați, un bărbat brunet care ținea trei femei subțiri, cu pielea arămie strălucind de uleiuri.

— Sunt favoriții mei, cred. Ramsid este fratele regelui din Domani. Femeia de pe umerii lui e soția sa; celelalte două sunt fiica cea mai mică și sora mai tânără a regelui. Nu crezi că e remarcabil ce poate învăța un om dacă e încurajat cum trebuie? Câte talente nu se pierd!

Era una dintre ideile ei favorite. Un loc pentru fiecare și fiecare la locul lui, un loc ales pentru ei în funcție de talente și de nevoile societății. Care păreau mereu concentrate în jurul dorințelor ei. Toată povestea asta îl plictisea pe Sammael; dacă normele ei i s-ar fi aplicat și lui, ar fi ajuns și el tot acolo.

Acrobatul se întoarse încet, ca ei să vadă mai bine; ținea câte o femeie pe fiecare parte, agățată de el cu câte o mână. Graendal deja se uita în altă parte, la un bărbat cu pielea foarte închisă și o femeie cu păr cârlionțat, ambii foarte frumoși. Perechea cânta la harpe alungite, cu niște clopoței care scoteau clinchete atunci când coardele erau atinse.

— Ultima mea achiziție, din ținuturile de dincolo de Pustiul Aiel. Ar trebui să-mi fie recunoscători că i-am salvat. Chiape era Sh'boan, un fel de împărăteasă, proaspăt rămasă văduvă, iar Shaofan urma să se căsătorească cu ea și să devină Sh'botay. Ea ar fi avut puterea absolută timp de șapte ani, apoi ar fi murit. După care el ar fi ales o nouă Sh'boan și ar fi condus timp de șapte ani, până murea. Acest ciclu ține de peste trei mii de ani, fără întrerupere, spuse râzând ușor și clătinându-și mirată capul. Shaofan și Chiape insistă că morțile sunt naturale. Voința Pânzei, spun ei. Pentru ei orice este Voința Pânzei.

Sammael îi privea în continuare pe oamenii de dedesubt. Graendal pălăvrăgea ca o prostănacă, dar numai un nebun ar fi considerat că era astfel. Ce lăsa să-i scape era la fel de atent înfipt ca un ac **conje**. Cheia era să înțeleagă de ce și ce avea de câștigat. De ce brusc trebuia să-și răpească „animăluțele“ de atât de departe? Arareori se complica. Încearca să-i atragă atenția către ținuturile de dincolo de Pustiu, să creadă că ea are un interes acolo? Câmpul de luptă era acolo. După ce se va elibera Marele Senior, acolo va lovi. Restul lumii va fi atins de rămășițele furtunilor, răvășit de ele, dar furtunile acolo vor începe.

— Din moment ce atât de mulți membri ai familiei regale Domani ți-au fost pe plac, spuse sec, sunt surprins că nu ți-au plăcut și alții.

Dacă ea voia să-i distragă atenția, va găsi o ocazie să-i strecoare din nou o aluzie. Ea credea că nimeni, niciodată, nu era în stare să vadă dincolo de trucurile ei.

O femeie micuță, cu păr negru, nu tânără, dar cu acel soi de frumusețe și eleganță care durează o viață întreagă apăru lângă el, ținând în ambele mâini o cupă de cristal plină cu un punct de vin negru. Îl luă, deși nu avea intenția să bea; începătorii se uitau cu ochii cât cepele după marea bătălie, lăsând să se strecoare în spatele lor un asasin singuratic. Or fi fost bune alianțele, chiar și temporare, dar, cu cât rămâneau mai puțini Numiți în Ziua Reîntoarcerii, cu atât era mai mare șansa supraviețuitorilor de a fi numiți Nae'blis. Marele Senior încurajase întotdeauna această... competiție; doar cei mai înzestrați erau demni să-l slujească. Sammael credea adeseori că cel ales să conducă lumea pentru vecie va fi ultimul Numit rămas în viață.

Femeia se întoarse către un tânăr athletic care ținea în mâini o tavă de aur cu o altă cupă și o carafă. Ambii purtau mantii albe, diafane și niciunul nu aruncase nici măcar o privire către poarta rămasă deschisă în apartamentele sale din Illian. Când o servi pe Graendal, chipul femeii era un portret al adorației. Niciodată nu fusese o problemă să vorbească în fața servitorilor și a „animăluțelor”, deși printre ei nu exista nici măcar o singură Iscoadă a Celui Întunecat. Nu avea încredere în Iscoade, pretinzând că erau prea ușor de influențat, dar nivelul Forțării era atât de mare, încât cei care o slujeau nu mai puteau simți decât adorație față de ea.

— Mă așteptam să-l văd aici pe însuși regele servind vin, continuă el.

— Știi că îi aleg doar pe cei excepționali. Alsalam nu se ridică la standardele mele. Graendal luă cupa cu vin fără s-o privească pe femeie, iar Sammael se întrebă din nou dacă servitorii nu erau o altă perdea de fum, ca și pălăvrăgeala. Poate o mică atâțare avea să scoată ceva la lumină.

— Mai devreme sau mai târziu ai să faci o greșală, Graendal. Unul dintre vizitatorii tăi îl va recunoaște până la urmă pe unul din cei care îi servește vinul sau îi face patul și va avea suficient

de multă minte să-și țină gura până pleacă. Ce vei face dacă vine cineva la palat cu o armată întreagă să-și salveze soțul sau sora? Poate că o săgeată nu e o lance de șoc, dar tot te poate uide.

Ea își lăsă capul pe spate râzând, un tril vesel, evident prea prostesc ca să-și fi dat seama de insultă. Evident, dacă nu o cunoșteai.

— Oh, Sammael, de ce i-aș lăsa să vadă și altceva decât ce vreau eu? Evident că nu îmi trimit „animăluțele” să-i slujească. Și cei care-l sprijină pe Alsalam, și cei care i se opun, chiar și cei jurați Dragonului pleacă de aici convinși că îi ajut doar pe ei. Și nu vor să deranjeze o invalidă.

Simți furnicături pe piele când ea începu să conducă, iar chipul lui Graendal se schimbă o clipă. Pielea îi deveni arămie, dar palidă, ochii și părul negre, dar lipsite de strălucire; părea slabă și fragilă, o femeie domani odată frumoasă, pierzând lupta cu boala. Abia se abținu să nu facă o grimasă. O singură atingere, și ar fi dispărut iluzia acelor trăsături ascuțite – doar cea mai iscusită iluzie putea trece un astfel de test –, dar Graendal avea un stil flamboiant.

Nu înceta să-l surprindă faptul că ea alegea să rămână aici, în acest palat cunoscut peste tot în Arad Domani, înconjurată de război civil și anarhie. Sigur, nu credea că mai lăsase un alt Numit să știe unde își făcuse sălașul. Faptul că îi spusese lui îl neliniștea. Ii plăcea confortul și nu voia niciodată să depună mult efort să-l aibă, dar palatul era aproape de Munții de Negură și trebuia depusă o grămadă de muncă pentru a ține agitația la distanță și pentru ca nimeni să nu se întrebe unde dispăruse fostul proprietar, cu familia și servitorii săi. Sammael nu ar fi fost surprins ca fiecare om care o vizita să plece convins că pământurile aparținuseră familiei lui Graendal încă de la Frângerea Lumii. Utiliza Forțarea la fel de des ca pe un ciocan, încât puteai să uiți că era în stare să țeasă cu atâta delicatețe,

răsucind mintea cuiva atât de subtil că nimeni nu ar fi găsit vreodată vreo urmă. Probabil nimeni, niciodată, nu o egalase.

Lăsă poarta să dispară, dar păstră **saidinul**; trucurile ei nu ar fi funcționat pe un bărbat învăluit în Izvor. Îi plăcea și lupta pentru supraviețuire, deși acum era cam inconștientă; doar cei mai înzestrați meritau să supraviețuiască, iar el își dovedea asta sieși în fiecare zi. Ea nu avea cum să știe că el încă ținea **saidinul**, dar zâmbi scurt în cupă, de parcă ar fi știut. Îi plăcea la fel de puțin ca oamenii să pretindă că știu lucruri pe cât îi displăcea ca ei să știe lucruri de care el nu avea habar.

— Ce voiai să-mi spui? Întrebă mai brutal decât voise.

— Despre Lews Therin? Nu mai pari interesat și de altceva. O să fie „animăluț”. O să-l fac piesa centrală a fiecărei expoziții. Nu că ar fi suficient de frumos, dar compensează cu faptul că este cine este, spuse, zâmbind din nou în cupă, și adăugă atât de încet încât n-ar fi auzit-o fără **saidin**: Și îmi plac cei înalți.

Făcu un efort să nu-și îndrepte spatele. Nu era scund, dar îl deranja că statura nu îi egala abilitățile. Lews Therin fusese cu un cap mai înalt ca el; și al’Thor era. Și parcă mereu se presupunea că cel mai înalt era și mai bun. Făcu un alt efort să nu-și atingă cicatricea care îi străbătea chipul, de la rădăcina firelor de păr până la barba tunsă pătrat. O avea de la Lews Therin; o păstra ca aducere-aminte. Bănuî că ea doar se făcuse că nu-i înțelegea întrebarea, să-l atragă în cursă.

— Lews Therin e mort de mult, spuse aspru. Rand al’Thor e un țărănoi, un purtător de **choss** peste care a dat norocul.

Graendal clipi surprinsă.

— Chiar crezi asta? Cu siguranță e vorba despre mai mult decât despre noroc. Norocul nu l-ar fi putut duce atât de repede și atât de departe.

Sammael nu venise să vorbească despre al’Thor, dar simți fiori de gheață pe șira spinării. Gânduri pe care încercase să le alunge i se strecurau iarăși în minte. Al’Thor nu era Lews Therin, dar al’Thor era sufletul renăscut al lui Lews Therin. Sammael nu

era nici filosof, nici teolog, dar Ishamael fusese și una, și alta și pretinsese că descoperise secrete divine. E adevărat că Ishamael murise nebun, dar, încă de pe vremea când mai era încă în toate mințile și părea sigur că o să-l înfrângă pe Lews Therin Telamon, pretindea că această luptă se duce din momentul Creației, un război fără sfârșit între Marele Senior și Creatorul care se folosea de surrogate umane. Mai mult, mărturisea că Marele Senior ar fi vrut să-l atragă de partea Umbrei pe Lews Therin. Poate că Ishamael începuse deja să înnebunească, dar se făcuseră eforturi de a-l converti pe Lews Therin. Iar Ishamael spusese că se mai întâmplase în trecut, campionul Luminii devenind o creatură a Umbrei, ridicată la rang de campion al Umbrei.

Erau implicații neliniștitoare, ramificații pe care Sammael nu voia să le ia în calcul, dar ceea ce îl șoca cel mai mult era posibilitatea ca Marele Senior să-și dorească într-adevăr să-l facă Nae'blis pe al'Thor. Nu se putea întâmpla pur și simplu. Al'Thor avea nevoie de ajutor. Ajutor care ar fi explicat și așa-zisul său noroc de până acum.

— Ai aflat unde îl ține al'Thor pe Asmodean? Pe unde e Lanfear? Sau Moghedien?

Desigur, Moghedien se ascundea ca întotdeauna, Păienjenița apărând mereu când credeai că, în sfârșit, e moartă.

— Știi la fel de multe ca și mine, spuse Graendal sorbind fără griji din cupă. Eu cred însă ca Lews Therin i-a omorât. Oh, nu te strâmba la mine. Al'Thor, dacă preferi.

Gândul nu părea să o neliniștească, dar ea ar fi avut grijă să nu ajungă niciodată într-o luptă deschisă cu al'Thor. Nu ar fi stat în firea ei să facă altfel. Dacă al'Thor ar fi găsit-o, ar fi abandonat totul și s-ar fi instalat în altă parte sau s-ar fi predat înainte ca el să o lovească și ar fi început să-l convingă că îi este indispensabilă.

— În Cairhien circulă zvonuri că Lews Therin ar fi ucis-o cu mâna lui pe Lanfear, în aceeași zi în care l-a omorât pe Rahvin.

— Zvonuri! Lanfear l-a ajutat de la început pe al'Thor, asta e părerea mea. I-aș fi luat capul în Stânca din Tear dacă cineva nu ar fi trimis Myrddraali și troloci să-l salveze! Lanfear a fost, sunt sigur! Am terminat cu ea. Data viitoare când o văd, o ucid! Și de ce l-ar fi ucis pe Asmodean? Eu l-aș omorî, dacă l-aș găsi, dar acum e de partea lui al'Thor. Îl învață!

— Întotdeauna găsești scuze pentru eșecurile tale, șopti sorbind puncte, atât de încet încât nu ar fi auzit fără **saidin**, apoi spuse cu voce tare:

— Poți să crezi ce vrei. Poate că ai chiar dreptate. Tot ce știu e că Lews Therin ne scoate din joc unul câte unul.

Mâna lui Sammael tremura de furie, aproape vărsând din vin înainte de a se controla. Rand al'Thor **nu** era Lews Therin. El însuși îi supraviețuise marelui Lews Therin Telamon, lăudându-i pe alții pentru o victorie pe care el însuși nu o putuse obține și așteptându-se să fie crezut. Singurul său regret era că omul nu avea un mormânt să poată scuipa pe el.

Bătând darabana cu degetele în ritmul muzicii, Graendal vorbea distrată, de parcă ar fi fost atentă doar la ritm:

— Atât de mulți dintre noi au murit luptându-se cu el! Aginor și Balthamel, Ishamael, Be'lal și Rahvin. Și Lanfear, și Asmodean, indiferent ce crezi tu. Poate și Moghedien sau poate că se furișează prin umbre așteptând ca noi toți să fim morți - e suficient de nechibzuită pentru a face asta. Sper doar că ți-ai pregătit un loc unde să poți fugi. Nu pare să fie niciun dubiu că tu ești următorul după care va veni. Curând, aș zice. Eu nu mă confrunt cu nicio armată aici, dar Lews Therin strânge una uriașă pe care să o arunce asupra ta. E prețul pe care trebuie să-l plătești dacă vrei să fii și **văzut** că deții puterea, nu doar să o ai.

Avea pregătit un plan de retragere - așa era prudent -, dar îl înfurie să o audă atât de sigură pe sine că va avea nevoie să se retragă.



— Și, dacă îl distrug pe al’Thor, atunci nu voi încălca porunca Marelui Senior.

Nu înțelegea, dar nu era necesar să-l înțeleagă pe Marele Senior, doar să se supună.

— Din câte mi-ai spus. Dacă nu mi-ai spus totul...

Ochii lui Graendal deveniră reci ca gheața. Poate că evita confruntările, dar nu-i plăceau amenințările. În clipa următoare era toată numai zâmbete. Schimbătoare ca vremea în M’jinn.

— Ți-am spus tot ce a povestit Demandred că i-a spus Marele Senior. Fiecare cuvânt. Mă îndoiesc că ar minți în numele Marelui Senior, chiar și el.

— Dar mi-ai spus puține din ce are de gând să facă, zise încet Sammael, și el, și Semirhage sau Mesaana. Practic nimic.

— Ți-am spus ceea ce știam, zise iritată; poate că spunea adevărul, părea să regrete că nu știe nici ea; poate.

— Cât despre restul... gândește-te la trecut, Sammael. Obişnuiam să complotăm unul împotriva celuilalt aproape la fel de mult ca împotriva lui Lews Therin, dar câştigam, înainte ca el să ne prindă pe toți adunați la Shayol Ghul.

O trecu un fior și pentru o clipă păru obosită. Nici Sammael nu voia să-și amintească acea zi și ce a urmat apoi, un somn fără vise în timpul căruia totul s-a schimbat atât de mult încât nu mai putea fi recunoscut și tot ce clădise se spulberase.

— Acum ne-am trezit într-o lume în care ar trebui să fim atât de sus deasupra celorlalți, încât să fim o altă specie – și murim. Uită o clipă cine va fi Nae’blis. Al’Thor – dacă ții să-i spui pe numele ăsta – era neajutorat ca un bebeluș când ne-am trezit noi.

— Ishamael nu ar fi spus asta, zise el – desigur, Ishamael fusese nebun deja –, dar ea continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Ne comportăm ca și cum asta ar fi lumea pe care o știam, când de fapt nimic nu mai e așa. Murim unul câte unul, iar al’Thor devine mai puternic. Oameni și ținuturi întregi îl

urmează. Iar noi murim. Nemurirea este a mea. Nu vreau să mor.

— Dacă te înspăimântă, ucide-l.

Înainte să termine de vorbit, își dădu seama ce spusese și și-ar fi înghițit cuvintele dacă ar fi putut. Graendal se uită la el uimită și plină de dispreț.

— Îl slujesc pe Marele Senior și mă supun lui, Sammael.

— Cum fac și eu. Cum facem toți.

— Ce drăguț din partea ta că binevoiești să îngenunchezi în fața Stăpânului nostru, spuse cu o voce la fel de înghețată ca zâmbetul ei, în timp ce fața i se întuneca. Tot ce spun e că Lews Therin e la fel de periculos ca în vremurile noastre. Însăimântată? Da, sunt însăimântată. Am de gând să trăiesc veșnic, nu să am soarta lui Rahvin.

— **Tsag!**

Obscenitatea o făcu să clipească și să se uite la el cu atenție.

— Al'Thor - al'thor, Graendal! Un băiețaș ignorant, indiferent ce reușește să-l învețe Asmodean. Un mocofan primitiv care crede că sunt imposibile nouă zecimi din ceea ce nouă ni se pare firesc. Al'Thor îi face pe câțiva seniori să-și plece spinarea și crede că a cucerit o națiune. Nu are voința să strângă pumnul și să-i cucerească cu adevărat. Doar Aieli **-Bajad drovja!** Cine ar fi crezut că se pot schimba așa? Trebuia să se stăpânească; el nu înjura niciodată așa, era o slăbiciune... Doar ei îl urmează cu adevărat, și nu toți. Atârnă de un fir, și va cădea, într-un fel sau altul.

— Va cădea? Și dacă e...?

Graendal se opri, ridicându-și atât de repede cupa la gură încât își vărsă puncte pe încheietură. Sorbi cu înghițituri mari până aproape termină cupa. Slujnica elegantă veni în grabă cu o nouă carafă de cristal. Graendal întinse cupa să-i fie umplută și continuă fără să-și tragă răsuflarea:

— Câți dintre noi vor muri înainte să se termine? Trebuie să fim mai uniți ca niciodată.

Nu asta începuse să spună. El ignoră din nou fiorii de gheață care i se strecurară pe șira spinării. Al'Thor nu va fi ales Nae'blis. Nu va fi! Deci, ea voia ca ei doi să lupte împreună, nu-i așa?

— Atunci leagă-te cu mine! Noi doi împreună am fi mai mult decât îndeajuns pentru al'Thor. Să fie acesta începutul unei noi legături.

Cicatricea îl strânse când zâmbi la paloarea bruscă apărută pe chipul ei. Legătura trebuia să plece de la ea, dar, cum nu erau decât ei doi, ea ar fi trebuit să-i cedeze tot controlul și să aibă încredere ca el să întrerupă legătura.

— Deci, se pare că o să continuăm ca și până acum; nu fusese nicio umbră de întrebare, încrederea nu era o trăsătură a niciunuia din ei. Ce mai ai să-mi spui?

Acesta era motivul pentru care venise acolo, nu să o asculte trăncănind despre al'Thor. Ea se uită lung la el, încercând să se adune, cu ochii sclipind de ură. Spuse într-un final:

— Destul de puțin.

Nu avea să uite că el o văzuse pierzându-și controlul. Mânia nu i se strecurase în voce, vorbea calm, chiar dacă puțin repezit.

— Semirhage nu a fost la ultima întâlnire, nu știu de ce și nu cred că știu nici Mesaana sau Demandred. Mesaana era supărată, deși încerca să ascundă asta. Crede că Lews Therin va cădea curând în mâinile noastre, dar așa a crezut mereu. Era sigură că Be'lal îl va uide sau captura în Tear; era foarte mândră de cursa aceea. Demandred te avertizează să fii prudent.

— Deci, Demandred știe că noi doi ne întâlnim, spuse cu o voce inexpressivă. Oare de ce se așteptase să primească mai mult decât firimituri de la ea?

— Sigur că știe. Nu cât de multe îți spun, ci că îți spun câte ceva. Încerc să strâng rândurile, Sammael, înainte de a fi prea...

Sammael o întrerupse scurt:

— Trimite-i un mesaj lui Demandred. Spune-i că știu ce pune la cale.

Evenimentele de la miazăzi miroseau a Demandred, întotdeauna îi plăcuse să se folosească de interpuși.

— Spune-i **lui** să fie atent. Nu o să-i permit lui sau prietenilor lui să-și bage nasul în planurile mele.

Poate că reușea să-i abată atenția lui al'Thor acolo; asta l-ar fi răpus. Dacă altceva nu mergea.

— Câtă vreme lacheii lui stau departe de mine, pot să facă ce vor, dar vor sta departe de mine sau îmi va da socoteală. Să-i spui asta!

Fusese o lungă luptă după ce Puțul fusese deschis în temnița Marelui Senior, cu mulți ani înainte ca suficientă energie să fie strânsă pentru a fi deschis de tot. De data asta, când ultima pecete avea să zacă sfărâmată, o să pună la picioarele Marelui Senior nații gata să-l urmeze. Și, dacă nu știau pe cine slujesc, ce conta? El nu avea să dea greș, ca Be'lal și Rahvin. Marele Senior va vedea cine îl slujește mai bine.

— Dacă vrei, spuse ea cu o grimasă neîncrezătoare; o clipă mai târziu i se întoarse zâmbetul leneș; schimbătoare. Toate amenințările astea mă obosesc. Ascultă muzica și calmează-te.

Vru să-i spună că nu îl interesa muzica, și știa bine asta, dar ea se întoarse către balustrada de marmură.

— Iată-i! Ascultă.

Bărbatul și femeia cu piele întunecată se apropiară de baza platformei cu harpele lor ciudate. Sammael presupuse că acei clopoței adăugau ceva muzicii; ce, nu ar fi putut spune. Chipurile le străluciră cu adorare când văzură că ea îi privea. În ciuda propriului sfat de a asculta, Graendal continuă să vorbească:

— Vin dintr-un loc foarte ciudat. Femeile care pot conduce trebuie să se mărite cu fiii unor femei care pot conduce, iar toți din linia lor sunt marcați pe față cu tatuaje încă de la naștere. Niciunul cu tatuaje nu e lăsat să se căsătorească cu cineva care

nu are tatuaje; orice copil dintr-o astfel de legătură e omorât. Bărbații tatuați sunt uciși la douăzeci și unu de ani și izolați înainte de asta, neștiind nici măcar să citească.

Deci, se întorsese la subiectul acela până la urmă. Chiar credea că el era atât de credul? Se decise să arunce propria momeală.

— Se leagă între ei ca niște criminali?

O expresie uimită i se așternu pe chip lui Graendal înainte de a fi ștearsă în grabă. În mod clar nu-și dăduse seama; nici nu ar fi avut cum. Puțini oameni în vremea lor săvârșiseră vreun act violent, nemaivorbind de mai multe. Înainte de Puț, cel puțin. Femeia nu-și recunoscuse ignoranța, desigur. Erau momente când era mai bine să ascunzi că nu știai ceva, dar Graendal mergea prea departe. De asta i-o spusese: știa că o s-o roadă, și așa-i trebuia pentru șirul de palavre pe care i le aruncase.

— Nu, spuse de parcă ar fi înțeles. Neamul Ayyad, cum își spun singuri, trăiește în orașe mici, evitându-i pe toți străinii, și se spune că nu conduce niciodată dacă nu are permisiunea sau nu primește ordine de la Sh'botay sau Sh'boan. El este adevărata putere și acesta este motivul pentru care nu rămâne la putere decât șapte ani.

Se zgudui de râs. Ea credea mai degrabă în a fi puterea din spatele puterii.

— Da, un tărâm fascinant. Desigur, e prea departe ca să fie de folos mulți ani de-aici încolo, spuse fluturându-și degetele încărcate de inele de parcă ar fi alungat ceva. După Ziua Reîntoarcerii o să fie suficient timp să vedem ce se poate face acolo.

În mod clar voia să-l facă să creadă că are un interes acolo. Dacă ar fi avut cu adevărat, nu ar fi vorbit deloc despre el. Își puse cupa neatinsă pe tava adusă lângă el de bărbatul athletic înainte de a-și fi terminat mișcarea. Graendal își educa bine servitorii.

— Sunt sigur că muzica e minunată, „dacă te interesează așa ceva“, gândi el, dar trebuie să mă întorc la pregătirile mele.

Graendal își puse mâna pe brațul lui.

— Pregătiri făcute cu grijă, sper? Marele Senior nu va fi mulțumit dacă îi strici planurile.

Sammael se încordă.

— Am făcut tot ce se putea ca să-l conving pe al'Thor că nu sunt o amenințare pentru el, mai puțin să mă predau, dar pare obsedat de mine.

— Ai putea abandona Illian, să o iei de la început în altă parte.

— Nu!

Nu fugise de Lews Therin și nu avea să fugă nici de măscăriciul ăsta de la țară. Marele Senior nu putea dori să pună unul ca el deasupra Numiților. Deasupra lui!

— Mi-ai transmis toate ordinele Marelui Senior?

— Nu-mi place să mă repet, Sammael, spuse cu o voce aproape exasperată, cu o fărâșă de mânie în ochi. Dacă nu m-ai crezut de prima dată, nu ai să mă crezi nici acum.

Se uită lung la ea, apoi încuviință cu o mișcare scurtă a capului. Probabil spusese adevărul, orice minciună despre Marele Senior s-ar fi putut întoarce împotriva ei cu o forță cumplită.

— Nu mai e niciun motiv să ne întâlnim până nu ai și altceva să-mi spui dacă Semirhage a apărut sau nu.

Se încruntă spre cei doi cântăreți la harpă, suficient cât să o convingă că a fost păcălit, apoi întoarse o privire dezaprobată către oamenii care se bălăceau în fântâni, acrobați și muzicanți, astfel încât să nu fie ostentativ. Toată această paradă a cărnii cerea mult efort și chiar îl dezgusta.

— Data viitoare poți să vii tu la Illian.

Ea ridică din umeri ca și cum nu ar fi contat, dar buzele i se mișcară imperceptibil; simțurile sale ascuțite de **saidin** reușiră să deslușească „dacă vei mai fi acolo“. Rece, Sammael deschise o poartă către Illian. Bărbatul athletic nu avu timp să se dea din

calea ei suficient de repede; nici nu apucă să țipe când fu tăiat în două, și el, și tava pe care se afla carafa de cristal. Marginile unei porți erau mai ascuțite decât briciul. Graendal își țuguie buzele, enervată de pierderea unui „animăluț”.

— Dacă vrei să ne ajuți să rămânem în viață, îi spuse Sammael, află cum au de gând Demandred și ceilalți să ducă la îndeplinire ordinele Marelui Senior.

Păși prin poartă fără să-și desprindă privirea de la ea. Graendal își păstră o expresie vexată până când poarta se închise, apoi începu să bată încet cu degetele pe balustrada de marmură. Cu părul său auriu, Sammael ar fi fost suficient de frumos să stea printre „animăluțele” ei, dacă ar fi lăsat-o pe Semirhage să-i vindece cicatricea arsă care-i brăzda fața; doar ea mai știa să facă un lucru care altădată ar fi fost atât de simplu. Dar era doar un gând trecător. Adevărata întrebare era dacă toată strădania ei avusese vreun rost.

Shaofan și Chiape își cântau strania muzică fără tonuri, încărcată de armonii complexe și de disonanțe stranii; era frumos. Chipurile lor străluceau de bucuria că i-ar fi putut fi ei pe plac. Erau mult mai fericiți acum decât dacă i-ar fi lăsat de capul lor. Depusese un efort atât de mare să facă rost de ei, doar pentru aceste câteva minute cu Sammael. Evident, ar fi putut să se complice mai puțin – ar fi fost suficient oricine din acele ținuturi –, dar avea standardele ei, chiar și când pregătea doar un mic subterfugiu. Cu mult timp în urmă, se hotărâse să caute plăcerea și să nu-și refuze nimic din ce nu i-ar fi dăunat poziției în fața Marelui Senior.

Privirea îi alunecă spre măruntaiele care îi pătau covorul și strâmbă din nas nervoasă. Țesătura putea fi salvată, dar o irita că trebuie să scoată singură sângele din ea. Dădu câteva ordine scurte, iar Osana alergă să aducă servitori să îndepărteze covorul și resturile lui Rashan.

Sammael era un prost prin care vedea limpede. Nu, nu un prost. Era mortal într-o luptă directă, când putea vedea totul

clar, dar când venea vorba de subtilități, era complet orb. Crezuse fără îndoială că vicleșugul ei masca ce făcea ea sau ceilalți. Nu s-ar fi gândit niciodată că îi cunoștea fiecare pârțică a minții, fiecare gând. Până la urmă ea își petrecuse patru sute de ani studiind minți mult mai avansate ca a lui. Da, putea vedea prin el. Indiferent cât de mult dorea să o ascundă, era disperat. Era prins în propria cursă, o cursă pe care mai degrabă ar fi apărât-o până la moarte decât să renunțe la ea, o cursă în care probabil va muri.

Sorbi din vin cu fruntea ușor încrețită. Probabil își atinsese deja scopurile cu el, deși se așteptase la patru sau cinci vizite. Trebuia să găsească un pretext să-i facă o vizită în Illian. Era mai sigur să-și supravegheze pacientul, chiar dacă părea pe drumul cel bun.

Indiferent dacă băiatul ăla era doar un tânăr de la țară sau Lews Therin chiar se întorsese – nu-și putea da seama – se dovedise mult prea periculos. Îl slujea pe marele Senior al Întinericului, dar nu avea de gând să moară, nici măcar pentru el. Va trăi veșnic. Desigur, dacă nu îți doreai să petreci o eternitate murind și apoi încă una într-o agonie și mai cumplită, atunci nu trebuia nici măcar să visezi să te împotrivești celei mai mici dorințe a Marelui Senior. Cu toate astea, Rand al'Thor trebuia eliminat, dar Sammael va purta vina. Ar fi fost foarte surprinsă dacă el și-ar fi dat seama că fusese pus pe urmele lui Rand al'Thor ca un **domat** plecat la vânătoare. Nu, nu era un om care să priceapă subtilitățile.

Nu era deloc prost, totuși. Ar fi fost interesant de știut cum de aflase de legare. Nici ea nu ar fi aflat, dacă Mesaana nu ar fi făcut una dintre rarele ei gafe, nervoasă pe absența lui Semirhage; fusese suficient de furioasă să nu-și dea seama cât de mult spune. Oare de cât timp stătea Mesaana ascunsă în Turnul Alb? Simplul fapt că era acolo deschidea căi nebănuite de acțiune. Dacă ar fi putut să-și dea seama unde își făcuseră bârlogul Demandred și Semirhage, poate că ar fi putut intui ce



aveau de gând să facă. Nu avuseseră încredere să-i spună asta. Oh, nu! Cei trei plănuiau încă de dinainte de Războiul Puterii. Cel puțin în aparență. Era sigură că toți complotau și unul împotriva altuia, cu aceeași sânguință ca și ceilalți Numiți, dar, dacă Mesaana își băga nasul în treburile lui Semirhage sau Semirhage în ale lui Demandred, nu găsisese niciodată nici măcar o fisură între ei, în care să poată băga zâzanie.

Un zgomot de cizme anunță venirea cuiva, dar nu erau bărbații care trebuiau să vină după covor și resturile lui Rashan. Ebram era un tânăr domani bine făcut, în pantaloni roșii, strâmți și o cămașă albă; ar fi putut intra în colecția ei dacă părinții lui nu ar fi fost decât niște negustori. Îngenunche, privind-o, negru și strălucitor.

— Marele Senior Ituralde a venit, Mare Stăpână.

Graendal își puse cupa pe o masă gravată cu dansatori de fildeș.

— Atunci va vorbi cu Doamna Basene.

Ebram se ridică grațios, oferind un braț fragilei femei domani care era lângă el. Știa cine se află în spatele țeșăturii Iluziei, dar adorația de pe chip scăzu; o adora pe Graendal, nu pe Basene. Nu-i păsa în acel moment. Sammael era asmuțit pe Rand al'Thor și poate deja își începuse cursa. Cât despre Demandred, Semirhage și Mesaana... Nimeni nu mai știa că ea însăși fusese la Shayol Ghul și la lacul de foc. Doar ea știa că Marele Senior aproape promisese să o facă Nae'blis, o promisiune care avea să se împlinească, odată ce al'Thor era eliminat. Va fi cea mai umilă dintre servitorii Marelui Senior. Va semăna haos până când plămânii lui Demandred vor exploda.

Semirhage lăsă ușa grea de fier să se închidă în urma sa. Un glob de lumină, găsit numai Marele Senior știe pe unde, strălucea cu intermitențe, dar dădea totuși o lumină mai bună decât lumânările și lămpile pe care trebuia să le folosească în timpurile astea. Cu excepția luminii, locul părea o închisoare,

ziduri de piatră neșlefuită, o podea goală și o masă butucănoasă de lemn într-un colț. Nu era pe placul ei; ar fi comandat să fie acoperit de **cueran** alb, impecabil și strălucitor, lucios și steril, dar locul ăsta fusese pregătit înainte de a ști că va avea nevoie de el. O femeie blondă, îmbrăcată în mătase, era atârnată cu membrele desfăcute în mijlocul încăperii, plutind neatinsă de nimic. O privea sfidător. O Aes Sedai. Semirhage le ura pe femeile Aes Sedai.

— Cine ești? Întrebă femeia. O Iscoadă a Celui Întunecat? O soră Neagră?

Ignorând gălăgia, Semirhage verifică iute scutul dintre femeie și **saidar**. Dacă ar fi căzut, îl putea repara repede – dacă femeia nu ar fi fost atât de slabă, nu și-ar fi permis să lase scutul nesupravegheat –, dar așa era firea ei, să aibă grijă să facă fiecare pas la momentul potrivit. Acum, veșmintele femeii. Cineva îmbrăcat se simțea mai în siguranță decât cineva gol. Țesu cu delicatețe Foc și Vânt, făcându-i ferfeniță toate hainele, de la cap până la călcâie. Strânse totul într-un ghem în fața femeii, apoi conduse Foc și Pământ transformând ghemul într-o pulbere fină împrăștiată pe podea.

Ochii femeii se măriră. Semirhage se îndoia că ar fi putut repeta ce făcuse, chiar dacă era atât de simplu.

— Cine ești?

De data asta simți o nuanță în vocea femeii. Teamă poate. Era întotdeauna bine când începeau repede să se teamă.

Semirhage localizează cu precizie centrul durerii din creierul femeii și începu metodic să îi stimuleze cu Spirit și Foc. Doar un pic la început, apoi din ce în ce mai mult. Prea multă durere odată ar fi putut ucide pe loc, dar era uimitor cât de departe putea merge dacă marea doza în rate infime. Era dificil să lucrezi pe ceva ce nu poți vedea, dar știa tot atât de multe despre corpul uman, cât știuse vreodată cineva.

Pacienta răstignită în aer își scutură capul de parcă ar fi putut alunga durerea, apoi realizează că nu poate și își fixă privirea pe

Semirhage. Aceasta doar o privea, menținând ȧesătura. Ȑși putea permite puțină răbdare, chiar și într-un lucru atât de grabnic ca ȧsta.

Cȧt de mult le ura pe cele ce Ȑși spuneau Aes Sedai! Fusesse și ea una, o Aes Sedai adevȧratȧ, nu o proastȧ ignorantȧ ca femeia din faȧa ei. Fusesse cunoscutȧ, celebrȧ, dusȧ în toate colȧurile lumii pentru cȧ putea Tȧmȧdui orice ranȧ, putea smulge pe oricine din ghearele morȧii cȧnd toȧi ceilalȧi ziceau cȧ nu se mai poate face nimic. Iar o delegaȧie a Consiliului Servitorilor Ȑi oferise o alegere din care nu avea ce sȧ aleagȧ: sȧ fie obligatȧ sȧ renunȧe pentru totdeauna la plȧcerile ei sau sȧ fie ferecatȧ și aruncatȧ din rȧndul Aes Sedai. Se aȧteptaserȧ sȧ accepte prima variantȧ; era alegerea potrivitȧ și raȧionalȧ, iar ei erau femei și bȧrbaȧi raȧionali și la locul lor. Nu se aȧteptaserȧ sȧ fugȧ. Fuseserȧ printre primii care se duseserȧ la Shayol Ghul.

Broboane de sudoare apȧrurȧ pe faȧa palidȧ a pacientei. Gura Ȑi tremura, iar nȧrile i se lȧrgeau cȧnd trȧgea aer în piept. Scotea din cȧnd în cȧnd gemete surde. Rȧbdare. În curȧnd.

Fusesse invidia, invidia celor care nu puteau face ce reuȧea ea. Oare spusese vreunul smuls din ȧmbrȧȧșarea morȧii cȧ ar fi preferat sȧ moarȧ în loc sȧ ȧndure micul preȧ luat de ea? Dar ceilalȧi, cei care meritau sȧ sufere? Ce conta cȧ ei Ȑi fȧcea plȧcere sȧ le administreze pedeapsa meritatȧ? Consiliul și vȧicȧrelile lui ipocrite despre drepturi și legalitate. Merita sȧ aibȧ dreptul sȧ facȧ asta; Ȑși cȧștigase dreptul. Ea era mult mai preȧioasȧ pentru lume decȧt toȧi cei care o distraserȧ cu urletele lor puși la un loc! Iar din invidie și ciudȧ Consiliul ȧncercase sȧ o loveascȧ!

Ei, unii dintre ei cȧzuserȧ în mȧinile ei în timpul rȧzboiului. Dacȧ avea timp suficient, putea distruge cel mai puternic bȧrbat, cea mai mȧndrȧ femeie, putea sȧ-i modeleze exact aȧa cum dorea. Era poate un proces ceva mai lent decȧt Forȧarea, dar era infinit mai plȧcut și nici mȧcar Graendal nu mai putea repara ceva fȧcut de ea. Forȧarea putea fi destrȧmatȧ, pe cȧnd

pacienții ei... în genunchi o rugaseră să le dea sufletele Umbrei și slujiseră umili până la moarte. Demandred se împăunase de fiecare dată când un membru al Consiliului făcea public jurămintele Marelui Senior, dar pentru ea cea mai frumoasă parte era când vedea cum pălesc când o văd, uneori după ani de zile, și se repezeau să o asigure că rămăseseră credincioși lucrurilor dorite de ea.

Femeia își înăbuși primul țipăt. Semirhage aștepta impasibilă. Trebuia lucrat cu grabă, dar prea multă grabă putea strica totul. Copleșită de durere, femeia izbucni într-o cascadă de gemete, din ce în ce mai puternice, până când deveniră un urlet. Semirhage așteaptă. Femeia strălucea sub valul de sudoare. Capul i se bălăbănea într-o parte și în alta, cu părul răvășit, tresăltând neputincioasă ca o cârpă agățată de funii nevăzute. Țipetele guturale ce păreau să poată rupe timpanul durau până nu mai avea aer în plămâni, apoi începeau din nou. Ochii albaștri bulbucați nu mai vedeau nimic. Acum începea.

Semirhage tăie brusc firele de **saidin**, dar trecură minute întregi până când urletele se liniștiră într-o respirație anevoioasă.

— Cum te cheamă? întrebă blând. Întrebarea nu avea nicio importanță atâta vreme cât femeia răspundea. Ar fi putut fi. Încă mă mai sfidezi?“ – era plăcut să continue așa până când se rugau să îi lase să demonstreze că nu –, dar trebuia ca fiecare întrebare să fie bine chibzuită de data asta. Un tremur spasmodic trecu prin corpul femeii atârnată. Aruncându-i lui Semirhage o privire piezișă, temătoare, murmură răgușit:

— Cabriana Mecandes.

Semirhage zâmbi.

— E bine să-mi spui adevărul.

Creierul avea și centri de durere, dar și de plăcere. Stimulă unul din aceștia din urmă, doar câteva clipe, dar puternic, și se apropie de ea. Șocul o făcu pe Cabriana să deschidă ochii cât de mult putea; trase aer în piept tremurând. Cu o batistă scoasă de

pe mânecă, Semirhage ridică delicat fața femeii, ștergând-o de sudoare.

— Știu că îți e foarte greu, Cabriana, zâmbi cald, trebuie să încerci să nu faci lucrurile și mai dificile; cu o atingere delicată îi îndepărtă firele de păr de pe chip. Vrei ceva de băut?

Fără să mai aștepte răspunsul, conduse; o carafă de tablă se ridică de pe masa din colț, plutind până în mână ei. Femeia Aes Sedai bău cu sete, neluându-și ochii de la Semirhage. După câteva înghițituri, duse din nou carafa pe masă.

— E mai bine acum, nu? Ține minte, încearcă să nu-ți înrăutățești situația.

Când se întoarse, femeia vorbi din nou, cu o voce dură:

— Scuipe pe laptele mamei tale, Iscoadă a Celui Întunecat! Mă auzi? Eu...

Semirhage nu mai asculta. În altă situație ar fi fost cuprinsă de extaz că pacientul nu fusese încă zdrobit. Simțea cea mai pură exaltare să zdrobească bucătică cu bucătică demnitatea și rezistența pacientului și să-l vadă cum se agață zadarnic de puținul ce-i rămăsese. Nu avea timp pentru asta acum. Puse din nou cu grijă țesătura în jurul centrilor durerii Cabrianei și o înnodă, îi plăcea să aibă controlul, dar trebuia să se grăbească. Activă țesătura, apoi conduse ca să stingă luminile și ieși închizând ușa în spatele ei. Întunericul va contribui și el. Singură, în întuneric, cu durerea.

Se trezi că scoate un sunet iritat. Nu era nicio finețe în asta. Nu-i plăcea să se grăbească. Și să fie chemată înapoi când avea de lucru; fata era plină de voință și încăpățânată; una peste alta, erau circumstanțe dificile.

Coridorul era aproape la fel de întunecat ca încăperea din care ieșise, un puț larg de piatră, cu drumuri întretăiate pe care nu avea niciun chef să le exploreze, aproape pierdută în beznă. Se vedeau doar două uși, iar una din ele ducea la încăperile ei. Erau destul de confortabile, dacă tot trebuia să stea aici, dar nu se îndreptă către ele. Shaidar Haran stătea în fața acelei uși,

negru, înveșmântat cu neguri ca fumul; fu un șoc să-l audă vorbind, parcă măcinând oase.

— Ce ai aflat?

Chemările la Shayol Ghul aduseseră cu sine avertismentul Marelui Senior. CÂND ÎL ASCULȚI PE SHAI DAR HARAN, MĂ ASCULȚI PE MINE. CÂND NU ÎL ASCULȚI PE SHAI DAR HARAN... Indiferent cât de mult o supărase, nu era nevoie de mai mult.

— Numele ei. Cabriana Mecandes. Nu am putut afla mai multe atât de repede.

Plutea deasupra coridorului în mod straniu, cu mantia ca de abanos atârând nemișcată. Era aidoma unei statui, la zece pași distanță, iar într-o clipită era deasupra ei, obligând-o fie să dea înapoi, fie să-și sucească gâtul uitându-se în sus la acea față fără ochi, albă, ca de mort. Nu putea să facă un pas înapoi.

— Trebuie să scoți totul de la ea, Semirhage. Absolut totul, fără întârziere, și să-mi spui fiecare cuvânt.

— I-am promis Marelui Senior că voi face asta, spuse ea rece.

Buzele lipsite de sânge se răsuciră într-un zâmbet. Era singurul lui răspuns. Se întoarse scurt, pășind prin petice de umbră, și dispăru brusc.

Semirhage își dori să știe cum făceau Myrddraalii asta. Nu foloseau Puterea, ci marginile umbrelor, unde lumina devenea întuneric, un Myrddraal putea trece brusc în altă parte, într-o altă umbră, departe. Cu mult timp în urmă, Aginor testase o sută de Pieriți, până îi distrusese, încercând fără rost să afle cum reușeau. Nici Myrddraalii înșiși nu știau; ea singură dovedise asta.

Își dădu seama brusc că își ținea mâinile apăsate pe abdomenul care părea o minge de gheață. Trecuseră mulți ani de când nu mai simțise frică și altundeva decât în fața Marelui Senior, în Puțul Osândeii. Îndreptându-se către cealaltă ușă, simți cum nodul de gheață începe să se topească. Avea să-și analizeze mai târziu emoțiile; Shaidar Haran era diferit de toți ceilalți Myrddraali, dar era totuși doar un Myrddraal.

Al doilea pacient, agăţat ca şi primul în aer, era un bărbat solid, cu trăsături drepte, înveşmântat într-o mantie verde şi cu pantaloni care l-ar fi făcut greu de văzut într-o pădure. Jumătate din globurile de lumină abia mai clipeau, gata să se oprească de tot – era un miracol că supravieţuiseră atât –, dar Străjerul Cabrianei nu era important. Informaţiile dorite, cine ştie pentru ce, se aflau în mintea femeii Aes Sedai; Myrddraalului i se spusese să captureze o Aes Sedai, iar în mintea lor Aes Sedai şi Străjerii erau inseparabili. Aşa şi era, de fapt. Până atunci nu avusese ocazia să zdrobească unul dintre aceşti luptători legendari.

Ochii lui negri păreau că încearcă să-i sape găuri în cap în timp ce îi distrugea hainele şi încălţările, cum făcuse şi cu Cabriana. Era o masă de muşchi şi cicatrici acoperite de păr. Nu clipi. Nu spuse nimic. O înfrunta altfel decât o făcuse femeia. Ea fusese îndrăzneată, aruncându-i în faţă dispreţul, el o înfrunta în tăcere. Poate că o să fie mai greu de frânt ca stăpâna lui.

Semirhage se opri să îl studieze. Era ceva... o încordare în jurul gurii şi a ochilor. De parcă deja lupta cu durerea. Desigur.

Legătura stranie dintre Aes Sedai şi Străjerii lor. Ciudat că primitivii ăştia fuseseră în stare să descopere ceva ce niciun Numit nu înţelegea, dar reuşiseră. Din puţinul pe care îl ştia, probabil că individul simţea deja o parte din durerea celui alt pacient. Altă dată acest lucru ar fi deschis posibilităţi interesante. Acum însemna doar că omul avea impresia că ştie la ce să se aştepte.

— Proprietara ta nu prea are grijă de tine, spuse ea, dacă ar fi fost mai mult decât o sălbatică, nu ai fi căpătat atâtea cicatrici. Expresia lui se schimbă puţin. Uşor dispreţuitoare. Aşa deci...

De data asta înconjură centrul plăcerii cu plasa sa, crescând încetişor stimularea. Era inteligent. Se încruntă, scuturându-şi capul, apoi îşi micşoră ochii aruncându-i săgeţi de gheaţă din priviri. Ştia că nu ar fi trebuit să simtă crescând acea plăcere şi, deşi nu putea vedea plasa, ştia că este opera ei şi începu să

lupte cu ea. Semirhage aproape zâmbi. Fără îndoială, credea că îi va fi mai ușor să lupte cu plăcerea decât cu durerea. În câteva rare ocazii zdrobise pacienți doar cu atât. Nu îi oferea nicio satisfacție, iar după aceea nu puteau gândi limpede, vrând doar mai mult din extazul ce le cuprinsese mintea. Era prea repede, și apoi nu ar fi făcut orice pentru a căpăta mai mult. Lipsa de coerență era motivul pentru care nu folosisese metoda asta pe celălalt pacient; avea nevoie de răspunsuri de la ea. Insul ăsta va învăța repede diferența.

Diferența. Își duse gânditoare un deget la buze. De ce era Shaidar Haran diferit de toți ceilalți Myrddraali? Nu îi plăcea să descopere ciudățeni, chiar când totul părea că merge în favoarea ei, iar un Myrddraal așezat deasupra unui Numit, chiar și ocazional, era mai mult decât o simplă ciudățenie. Al'Thor era orbit, concentrat doar pe Sammael, iar Graendal îi spunea lui Sammael atât doar cât să nu-i distrugă cu totul mândria. Desigur, Graendal și Sammael complotau să capete vreun avantaj, fie singuri, fie împreună. Sammael era un **sofar** înfierbântat și nici Graendal nu era ușor de ghicit. Nu înțeleseseră niciodată că puterea venea doar de la Marele Senior, care o dădea cui dorea el, din motive hotărâte de el. La capriciile lui; putea spune asta doar în siguranța gândurilor ei.

Mai îngrijorător era faptul că unii Numiți dispăruseră. Demandred insista că erau probabil morți, dar nici ea, nici Mesaana nu erau convinse. Lanfear. Dacă mai era dreptate pe lume, Lanfear avea să-i cadă în mâini. Femeia aia apărea când te așteptai mai puțin și se comporta de parcă avea dreptul să-și bage nasul în oalele altora, dând mereu bir cu fugiții atunci când prostiile ei duceau la dezastru. Moghedien. Mereu se vâra prin ascunzișuri, dar nu dispăruse niciodată atât de mult timp fără să dea vreun semn, măcar ca să le reamintească tuturor că și ea făcea parte din rândurile Numiților. Asmodean. Un trădător, condamnat, dar chiar dispăruse, iar prezența lui Shaidar Haran



și a ei înseși aici dovedea că Marele Senior avea căile lui de a-și atinge scopurile.

Numiții erau doar piese pe o tablă de șah; poate că erau Consilieri, dar tot simple piese. Dacă Marele Senior o mutase pe ea în taină aici, nu ar fi putut să facă același lucru cu Moghedien sau Lanfear sau chiar Asmodean? Shaidar Haran nu ar fi putut fi trimis să îi dea comenzi lui Sammael sau lui Graendal? Sau lui Demandred și Mesaanei? Alianța lor fragilă – dacă putea fi numită alianță – durase mult timp, dar niciunul nu i-ar fi spus dacă primise ordine secrete de la Marele Senior, așa cum nici ea nu le-ar fi divulgat ordinele care o aduseseră acolo sau cele care o trimiseseră pe ea, pe Myrddraali și pe troloci la Stânca din Tear să se lupte cu cei trimiși de Sammael.

Dacă Marele Senior voia să-l facă pe al'Thor Nae'blis, ea avea să îngenuncheze la picioarele lui, așteptând o greșeală care să-l arunce în ghearele ei. Nemurirea însemna că putea aștepta la infinit. Găsea ea pacienți care să o amuze între timp. Ce o neliniștea era Shaidar Haran. Ea fusese întotdeauna un jucător indiferent de **tchera**, dar Shaidar Haran era o piesă nouă în joc, una cu puteri și scopuri necunoscute. Un mod de a captura înaltul Consilier al partenerului de joc era să-ți sacrifici propriile piese într-un fals atac. Va îngenunchea, dacă va trebui, cât timp va trebui, dar nu se va lăsa sacrificată.

Fu smulsă din gânduri de o senzație ciudată în urzeala întinsă de ea. Aruncă o privire către pacient și plescăi exasperată. Capul acestuia atârna într-o parte, bărbia era pătată cu sânge întunecat de la limba pe care și-o mușcase, iar ochii erau ficși și deja cețoși. Nu fusese atentă și dusesse stimularea prea departe, prea repede. Se opri din condus cu o iritare care nu i se citea pe față. Nu avea rost să încerce să stimuleze creierul unui mort.

Brusc, îi veni un gând. Dacă Străjerul putea simți ce simțea Aes Sedai, era adevărat și invers? Uitându-se la cicatricile care-i brăzdau corpul, fu convinsă că era imposibil; chiar și prostănacii

ăștia ar fi modificat legătura, dacă însemna să simtă **așa ceva**. Abandonă cadavrul și păși grăbită pe coridor.

Se liniști auzind țipetele, înainte să deschidă ușa grea de fier. Dacă ar fi ucis-o înainte de a stoarce de la ea tot ce știa, ar fi însemnat să rămână acolo până când era prinsă o altă Aes Sedai. Cel puțin.

Printre urletele sfâșietoare, cuvinte abia inteligibile, ce păreau a avea toată forța sufletului pacientei. „Te roooooog. Pe Lumină, Te ROOOOOOG!”

Semirhage zâmbi ușor. Era totuși și ceva distractiv în povestea asta.

## CAPITOLUL 7



### Ceva de gândit

AȘEZATĂ PE SALTEA, ELAYNE TERMINĂ CEA DE-A O SUTA PERIERE CU mâna stângă, apoi puse peria de păr în valijoara de călătorie din piele și o împinse la loc sub patul îngust. O durere surdă i se cuibărise în spatele ochilor după o zi întreagă în care condusese Puterea, făcând un **ter'angreal**. Adesea **încercând** să facă un **ter'angreal**. Nynaeve, cocoțată în vârful scaunului ei cu picioare șubrede, terminase de mult cu periatul și își reîmpletea cosița mai largă pentru somn. Chipul îi strălucea de transpirație.

Camera micuță era înăbușitoare, chiar și cu fereastra deschisă. Luna uriașă atârna pe un cer spuzit de stele. Aveau doar puțină lumină de la un muc de lumânare. Lămpile cu ulei și lumânările nu se prea găseau în Salidar; nimeni nu primea noaptea mai mult de o fărâma de lumină, dacă nu trebuia să lucreze cu penița și cerneala. Camera era înghesuită, abia având loc de întors între cele două paturi mici. Aproape tot ce aveau era pus în două cufere vechi îmbrăcate în aramă. Rochiile

de Alese și mantiile de care nu aveau nevoie acum erau agățate de cârlige înfipite în pereți, lăsând să se vadă prin găurile din tencuială gălbuie șipcile de dedesubt. Înghesuită între paturi era o măsuță înclinată, iar într-un colț un lavoar șubred ținea o carafă albă și un lighean, ciobite amândouă. Alesele nu erau răsfățate și nici mângâiate încurajator pe cap la tot pasul.

O mână de flori de câmp ude, albe și albastre – păcălite de vreme să înflorească târziu și nu foarte frumos – își ițeau capetele dintr-o vază cu gâtul rupt, pusă pe masă între două câni de lut. O pasăre cântătoare cu dungi verzi, într-o colivie de răchită, aducea altă pată de culoare în cameră. Elayne îi îngrijea o aripă ruptă, își încercase puterile de Tămăduire pe altă pasăre, dar micuțele păsări cântătoare erau prea mici pentru a supraviețui șocului.

„Nu te plânge“, își spuse fermă. Aes Sedai aveau condiții ceva mai bune, novicele și servitoarele ceva mai rele, iar soldații lui Gareth Bryne dormeau adesea pe jos. „Ce nu poate fi schimbat trebuie îndurat.“ Lini obișnuia să spună asta tot timpul. Ei bine, în Salidar puteai găsi foarte puțin confort și nici urmă de lux. Și nici de răcoare. Trăgându-și cămașa, își suflă aer răcoros în sân.

— Trebuie să fii acolo înaintea lor, Nynaeve. Știi cum fac dacă trebuie să aștepte.

Nu se clintea niciun fir de aer, iar fierbințeala părea să smulgă sudoare din fiecare por. Trebuia să se poată face ceva în privința vremii. Deși, dacă s-ar fi putut, Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării ar fi făcut-o de mult, dar poate i-ar fi venit ei vreo idee, dacă Aes Sedai i-ar fi lăsat timp și pentru altceva decât acele **ter'angrealuri**. Ca Aleasă, se presupunea că putea studia ce voia, dar... „dacă ar crede că pot să și mănânc și să le și arăt cum se face un **ter'angreal** în același timp, nu aș mai avea nicio clipă liberă“. Cel puțin a doua zi urma să facă altceva.

Așezându-se pe pat, Nynaeve se încruntă jucându-se cu brățara **a'dam** de la încheietură. Insistase mereu ca una din ele să o poarte chiar și când dormea, deși le aducea vise ciudate și

neplăcute. Nu prea era nevoie; **a'damul** o ținea pe Moghedien la fel de sigur ca agățată într-un cârlig și, în plus, împărțea o cameră foarte mică cu Birgitte. Nu se putea găsi un paznic mai bun ca Birgitte, iar Moghedien aproape că izbucnea în plâns când aceasta începea să se încrunte. Avea cele mai puține motive să o dorească în viață și cele mai multe să-i dorească moartea, iar femeia știa asta foarte bine. În seara aceea, brățara avea să le fie de mai puțin folos ca de obicei.

— Nynaeve, **o să aștepte.**

Nynaeve pufni zgomotos – nu-i plăcea să fie la ordinele cuiva –, dar luă de pe masă unul din cele două inele cu piatră turtită. Ambele erau prea mari pentru a fi purtate pe deget, unul cu dungi albastre și maronii, celălalt albastru și roșu, cu o singură fațetă. Desfăcându-și legătura de piele de la gât, Nynaeve îl puse pe cel cu albastru și maro alături de alt inel, greu, de aur. Sigiliul lui Lan. Atinse cu tandrețe suprafața groasă de aur, apoi le ascunse pe amândouă cu grijă sub veșminte.

Elayne luă inelul cu albastru și roșu, încruntându-se la el.

Inelele erau **ter'angrealuri**, făcute de ea, copiindu-l pe cel pe care îl avea acum Siuan, și, în pofida aspectului simplu, erau de o complexitate incredibilă. Dacă dormeai cu unul din ele lipit de piele, ajungeai în **Tel'aran'rhiod**, Lumea Viselor, o reflexie a lumii reale. Poate a tuturor lumilor; unele Aes Sedai spuneau că sunt multe lumi, că toate variațiile Pânzei trebuiau să existe, iar toate acele lumi împreună alcătuiau o Pânză și mai mare. Important era că **Tel'aran'rhiod** reflecta această lume și avea câteva însușiri care-l făceau foarte folositor. Mai ales că Turnul, din câte aflase, habar nu avea cum să pătrundă în el.

Niciunul din cele două inele nu funcționa la fel de bine ca originalul, dar funcționau. Elayne devenise ceva mai pricepută; din patru încercări de a face o copie, doar una fusese ratată. O medie mult mai bună decât cu cele pe care încerca să le inventeze ea. Dar dacă una dintre erorile ei făcea și altceva, nu doar să nu funcționeze sau să nu funcționeze foarte bine? Femei

Aes Sedai fuseseră ferecate studiind **ter'angrealuri**. Mistuite, cum se spunea când era doar o greșeală, dar, accident sau nu, ferecarea rămânea la fel de definitivă. Nynaeve nu credea că e pentru totdeauna, desigur, dar Nynaeve nu s-ar fi declarat mulțumită decât după ce Tămăduia pe cineva mort de trei zile.

Elayne învărti inelul în mână. Ce făcea era simplu de înțeles, dar încă nu înțelegea „cum”. „Cum” și „de ce” erau cheia. Era convinsă că felul în care erau distribuite culorile era la fel de important ca forma inelelor – orice altceva decât forma răsucită nu avea niciun efect –, iar cel care ieșise perfect albastru îți dădea doar coșmaruri înfiorătoare –, dar încă nu știa cum să reproducă roșul, albastrul și maroniul originalului. Cu toate astea, structura copiilor era identică, până la cele mai mici elemente, prea mici pentru a fi văzute sau percepute fără Puterea Supremă. De ce contau **culorile**? Părea să fie un singur fir comun în acele structuri minuscule ale **ter'angrealurilor** care funcționau când se conducea, și un altul pentru cele care foloseau singure Puterea – faptul că aflase întâmplător asta îi permisese să încerce să le copieze –, dar erau multe lucruri pe care nu le știa și multe pe care doar le ghicea.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea? întrebă Nynaeve sec, iar Elayne tresări. Lăsând una dintre cămile de lut pe masă, Nynaeve se așeză pe pat, așteptând cu mâinile în poală. Tu spuneai că nu trebuie lăsate să aștepte. Cât despre mine, nu am de gând să le dau cusurgioaicelor ăloră o scuză să mă toace.

Elayne își puse în grabă inelul pătat – nu mai era doar o piatră, deși așa fusese la început – pe o bentiță de piele pe care și-o legă în jurul gâtului. Cea de-a doua cupă avea și ea o tinctură de ierburi pregătită de Nynaeve, ușor îndulcită cu miere ca să mai îmblânzească amăreala. Bău jumătate, căci știa din experiență că era îndeajuns ca s-o ajute să adoarmă, chiar și cu o durere de cap. Era una dintre acele nopți în care nu-și putea permite să piardă vremea.

Întinzându-se pe patul strâmt, Elayne conduse scurt pentru a stinge lumânarea, apoi își agită cămașa pentru puțină răcoare. Măcar mai mișca un pic aerul.

— Aș vrea ca Egwene să se facă bine. Mi s-a acrit de puținul pe care ni-l aruncă Sheriam și celelalte. Vreau să știu ce se întâmplă!

Își dădu seama că atinsese un subiect sensibil. Egwene fusese rănită în urmă cu o lună și jumătate în Cairhien, în ziua în care Moiraine și Lanfear muriseră. În ziua în care dispăruse Lan.

— Înțeleptele spun că e mai bine, murmură Nynaeve somnoroasă. Se părea că de data asta nu o să aducă vorba de Lan. Asta spun Sheriam și acolitele ei, și nu au niciun motiv să mintă, chiar dacă ar putea.

— Ei, aș vrea ca mâine-seară să pot trage cu ochiul la Sheriam.

— La fel de bine poți - Nynaeve se opri să caște -, la fel de bine poți să-ți dorești să te aleagă Suprema înscăunată Amyrlin. Și ai avea mai multe șanse. Până când vor alege ele pe cineva, o să fim amândouă îndeajuns de cărunte pentru a fi chiar noi alese.

Elayne deschise gura să răspundă, dar începu și ea să caște. Nynaeve începuse să sforăie, nu tare, dar cu o persistență încăpățânată. Elayne își lăsa pleoapele să se închidă, dar gândurile îi rămâneau concentrate, în pofida dorinței ei.

Divanul era lent, fără îndoială, conducătoarele de Ajah întâlnindu-se mai puțin de un ceas pe zi, uneori deloc. Dacă vorbeai cu una din ele, aveai senzația că nu e nicio grabă, cu toate astea niciuna dintre cele șase - nu era bineînțeles nimeni din Ajah Roșie în Salidar - nu ar fi povestit altor Aes Sedai ce vorbiseră, cu atât mai puțin unei Alese. Dar motive de grabă aveau și, chiar dacă intențiile le rămâneau secrete, de adunări aflase toată lumea. Elaida și Turnul nu aveau să le ignore veșnic. În plus, Mantiile Albe erau la doar câteva mile depărtare, în Amadicia, și apăruseră și zvonuri că se aflau jurați ai

Dragonului chiar acolo, în Altara. Lumina știe ce plănuiau jurații Dragonului, dacă Rand nu avea niciun control asupra lor. Profetul era un bun exemplu sau mai degrabă unul oribil. Revolte, ferme și pământuri incendiate, oameni uciși pentru că nu-l sprijiniseră pe Dragonul Renăscut cu suficientă ardoare.

Sforăiturile lui Nynaeve începură să sune ca o pânză ruptă, dar erau parcă tot mai îndepărtate. Elayne căscă iarăși; se întoarse pe-o parte, îngropându-și chipul în pernă. Motive de grabă. Sammael era în Illian, și erau doar câteva sute de mile până la hotar, mult prea puține când venea vorba de un Rătăcit. Lumina știa unde erau ceilalți și ce mai complotau. Și Rand; erau griji și cu el. Nu era un pericol, desigur, nu ar fi putut fi niciodată. Dar el era cheia tuturor lucrurilor; lumea chiar se întorcea după el acum. O să-l lege de ea, cumva. Min. Ea și solia ajunseseră probabil la jumătatea drumului către Caemlyn. Nu erau zăpezi care să-i încetinească. Le mai trebuia o lună să ajungă. Nu că ar fi fost îngrijorată că Min se duce la Rand. La ce se gândea Divanul? Somnul se strecură în ea, iar ea se strecură în **Tel'aran'rhiod...**

...și ajunse pe ulița cea mare din Salidarul înveșmântat în noapte, cu luna cocoșată deasupra. Putea vedea limpede, mai limpede decât ar fi îngăduit lumina astrului nopții. Întotdeauna în **Tel'aran'rhiod** era o senzație de lumină, venind de peste tot și de nicăieri, de parcă însuși întunericul ar fi avut o strălucire întunecată. Dar așa erau mereu visele, iar acesta era un vis, chiar dacă nu unul obișnuit.

Satul de aici era o reflexie a adevăratului Salidar, dar o copie stranie, mai tăcută decât ar fi putut fi originalul în cea mai adâncă noapte. Fiecare fereastră era întunecată și un aer pustiu plutea greu, de parcă nu ar fi fost nimeni în nicio clădire. Desigur, nici nu era. Țipătul ascuțit al unei păsări de noapte fu urmat de un altul, apoi de un al treilea, iar ceva scoase un foșnet îndepărtându-se în acea ciudată penumbră, dar grajdurile erau goale, la fel ca și sârmele întinse pe țăruii de la marginea



satului, la fel ca și țarcurile unde fuseseră adunate oile și vitele. Erau multe creaturi acolo, dar niciuna domesticită. Detaliile se schimbau cum îți roteai privirea; clădirile acoperite cu stuf rămâneau acolo, dar un butoi cu apă era pus într-o poziție ușor diferită sau nu mai era deloc, o ușă înainte deschisă era acum închisă. Cu cât un element din lumea reală era mai efemer, cu cât își putea schimba mai ușor poziția, cu atât mai schimbătoare îi era reflexia.

Din când în când se zărea mișcare pe ulița întunecată, cineva apărând sau dispărând după câțiva pași, sau chiar plutind deasupra pământului. Visele multor oameni puteau atinge **Tel'aran'rhiod**, dar numai pentru puțin timp. Norocul lor. O altă însușire a Lumii Viselor era că tot ce ți se întâmpla acolo era real și când te trezeai. Dacă mureai acolo, nu te mai trezeai. O reflexie ciudată. Doar căldura era la fel.

Nynaeve stătea nerăbdătoare între Siuan și Leane, în rochia albă cu dungi a unei Alese. Purta și brățara de argint, deși nu funcționa de acolo în lumea reală; o ținea prizonieră pe Moghedien, dar Nynaeve, ieșită din trup, nu putea simți nimic prin ea. Leane era suplă ca în povești, deși în opinia lui Elayne rochia sa domani aproape transparentă abătea atenția de la eleganță. Culoarele se schimbau și ele; genul ăsta de lucruri se întâmplau aici până învățai ce să faci. Siuan se pricepea mai bine. Purta o rochie simplă, de mătase albastră, cu un decolteu suficient de adânc pentru ca inelul răsucit să se poată vedea, prins de un colier. Pe de altă parte, apăreau bucăți de dantelă pe rochie, iar colierul se schimba dintr-un lanț simplu de argint într-o piesă elaborată, cu rubine sau smaralde bătute în aur, cu cercei pe măsură, transformându-se apoi iarăși într-un lanț de argint.

La gâtul lui Siuan se afla inelul original; ea părea la fel de solidă ca una din clădirile din jur. Elayne știa că, deși avea impresia că și ea părea la fel de solidă, celorlalte le apărea ca prin ceață, asemenea lui Nynaeve și Leane. Aveai impresia că

poți vedea prin ele lumina lunii. Asta se întâmpla când foloseai o copie. Putea simți Adevăratul Izvor, dar îi părea slab; dacă ar fi încercat să conducă, abia ar fi reușit. Cu inelul lui Siuan nu ar fi fost așa, dar acesta era prețul când nu voiai să dai în vileag secretele altora. Siuan avea mai multă încredere în original decât în copiile ei, așa că îl purta ea – câteodată Leane – în timp de Elaine și Nynaeve, care puteau folosi **saidarul**, trebuiau să se descurce cum puteau.

— Unde sunt? Întrebă Siuan. Gulerul i se mișca în sus și în jos. Rochia era verde acum, iar colierul, un șir de pietre de lună mari. Parcă nu ar fi suficient că vor să facă ce doresc din munca mea, acum mă mai fac să și aștept.

— Nu știi de ce te deranjează că vin și ele, îi spuse Leane. Îți place să le vezi făcând greșeli. Nu știi nici jumătate din ce cred ele că știi.

Pentru o clipă decolteul îi deveni aproape transparent și un șirag de perle mari, răsucite îi apărură în jurul gâtului, dispărând apoi cu repeziciune. Nici nu băgă de seamă. Avea și mai puțină experiență decât Siuan.

— Am nevoie de somn adevărat, murmură Siuan. Bryne vrea să scoată untul din mine. Și eu sunt nevoită să aștept să binevoiască să apară niște femei care trebuie să-și amintească jumătate de noapte cum se pășește. Ca să nu mai vorbesc că trebuie să le suport și pe astea două, spuse încruntându-se la Elayne și Nynaeve, apoi se uită către cer.

Nynaeve își apucă strâns cosița, semn că începea să se enerveze. De data asta Elayne era de acord cu ea din toată inima. Era greu să fii cu eleve care credeau că știi totul mai bine decât tine și care puteau să te pună la punct mult mai ușor decât ai fi putut tu să o faci. Desigur, era și mai rău cu celelalte decât cu Siuan și Leane. Unde erau celelalte?

Pe uliță se mișca ceva. Erau cele șase femei, înconjurate de strălucirea **saidarului**, care nu dispăruse. Ca de obicei, Sheriam și celelalte se visaseră în propriile camere și plecaseră de acolo.

Elayne nu era sigură cât de multe înțelegeau ele din atributele **Tel'aran'rhiod**. În orice caz, adesea insistau să facă așa cum vor ele, când se putea și mai bine. Dar cine să știe mai bine decât o Aes Sedai?

Cele șase Aes Sedai erau cu adevărat începătoare în **Tel'aran'rhiod**, iar rochiile lor se schimbau de fiecare dată când Elayne se uita la ele. Când una purta șalul brodat Aes Sedai, în culorile proprii Ajah, cu Flacăra albă a Tar Valonului pe spate, apoi încă patru purtau același lucru, apoi niciuna. Câteodată apărea o pelerină ușoară de călătorie, ca pentru a nu se murdări de praf, cu Flacăra pe spate și pe piept. Chipurile lor fără vârstă nu arătau semne că ar fi suferit de cald – Aes Sedai niciodată nu arătau asta – și nici că și-ar fi dat seama că veșmintele li se schimbă.

Păreau a fi în ceață, ca și Nynaeve și Leane. Sheriam și celelalte aveau mai multă încredere în **ter'angrealurile** care funcționau când conduceai decât în inele. Nu păreau să creadă că **Tel'aran'rhiod** nu avea nimic de-a face cu Puterea Supremă. Cel puțin Elayne nu își dădea seama care dintre ele folosește copiile ei. Trei dintre ele foloseau un mic disc, odată din fier, gravat pe fiecare parte cu o spirală, care funcționa când asupra lui se acționa cu Spirit, singura dintre cele cinci Puteri care se putea conduce în vis. Cel puțin în felul ăsta de vis. Celelalte trei aveau mici plachete, odinioară din chihlimbar, cu o femeie adormită gravată pe fiecare parte. Chiar dacă ar fi avut toate cele șase **ter'angrealuri** în fața ei, Elayne nu ar fi putut spune care erau făcute de ea; copiile ieșiseră foarte bine. Dar, până la urmă, nu reușise decât să copieze.

În timp ce femeile Aes Sedai se apropiau pe uliță, auzi ultima parte a discuției, însă fără să își dea seama despre ce vorbesc:

— ... își vor bate joc de alegerea noastră, spunea Sheriam înflăcărată, dar își vor bate joc de orice alegere am face. Putem la fel de bine să ne susținem decizia. Nu e nevoie să înșir din nou motivele.

Morvin, o soră Brună, cu păr cărunt, pufni:

— După cât ne-am chinuit în Divan, o să ne fie greu să le schimbăm opinia.

— De ce ne-ar păsa câtă vreme niciun conducător nu o să ne ia în derâdere? Întrebă Myrelle aprinsă. Era cea mai tânără dintre cele șase, și era Aes Sedai de puțini ani; părea foarte enervată.

— Ce conducător ar îndrăzni? Întrebă Anaya ca și cum ar fi întrebat ce copil ar îndrăzni să între cu noroi pe covoare. În orice caz, niciun rege sau regină nu știe îndeajuns de multe despre ce se întâmplă în rândurile Aes Sedai ca să înțeleagă. Doar părerea surorilor trebuie să ne îngrijoreze, nu a lor.

— Ce mă îngrijorează pe mine, spuse rece Carlinya, e că, dacă se lasă ușor influențată de noi, poate fi ușor influențată și de alții. Sora Albă părea mereu palidă și rece, de gheață ar fi spus unii.

Indiferent despre ce vorbeau, era limpede că nu doreau să continue în fața lui Elayne sau a celorlalte; tăcură înainte să ajungă la ele.

Siuan și Leane se întoarseră cu spatele una la alta, de parcă le-ar fi fost întreruptă o conversație. Elayne își verifică repede rochia; era albul cu dungi al unei Alese. Nu știa ce să creadă, îi apăruse rochia care trebuia, fără să se gândească. Ar fi putut pune pariu că Nynaeve ar fi trebuit să-și schimbe rochia după ce apăruse. Dar Nynaeve era mult mai îndrăzneată, luptând cu regulile pe care le aproba doar pe jumătate. Cum va putea vreodată să conducă Andorul? Dacă mama sa era moartă. Dacă.

Sheriam, ușor plinuță, cu pomeții înalți, își îndreptă ochii verzi și alungiți către Siuan și Leane. În acel moment purta un șal albastru cu ciucurași.

— Dacă voi două nu vă puteți înțelege, jur să vă trimit la Tiana, spuse cu un ton neconvingător.

— Ați lucrat împreună mult timp. Puteți și trebuie să lucrați din nou amândouă, spuse Beonin cu un accent puternic din Tarabon.

O Cenușie drăguță, cu păr de culoarea mierii prins într-o mulțime de codițe, avea ochi albaștri-cenușii care păreau mereu surprinși. Cu toate astea nimic nu o surprindea pe Beonin. Nu ar fi crezut că soarele răsare dimineața, dacă nu vedea asta cu ochii ei, iar, dacă într-o dimineață soarele nu ar fi apărut, puțin probabil să fie mirată. Ar fi confirmat doar că avusese dreptate înainte să ceară o dovadă.

Beonin părea că spusese acele cuvinte atât de des, că nici nu se mai gândea la ele. Toate Aes Sedai se obișnuiseră de mult cu Siuan și Leane. Începuseră să le trateze ca pe două fetișcane care se ciondănesc toată ziua. Aes Sedai aveau tendința să trateze pe toată lumea care nu purta Șalul ca pe niște copii. Chiar și pe acestea două care fuseseră surori.

— Le trimiți la Tiana sau nu, izbucni Myrelle, dar nu mai vorbi despre asta!

Elayne nu credea că frumoasa brunetă era mândră pe Siuan sau Leane. Sau pe ceva anume. Avea un temperament vulcanic, ieșit din comun chiar și printre Verzi. Rochiei de mătase galbenă îi apăru un guler înalt, dar și un decolteu adânc care nu-i ascundea pieptul; purta un colier neobișnuit, un lanț de argint cu trei mici pumnale, ale căror mânere i se odihneau în decolteu. Un al patrulea pumnal apăru și dispăru atât de repede, încât părea a fi fost imaginat. Se uita la Nynaeve de jos în sus, de parcă i-ar fi căutat nod în papură.

— Mergem la Turn sau nu? Dacă tot facem asta, măcar să facem și ceva util.

Elayne își dădu seama de ce era furioasă Myrelle. Înainte ca ea și Nynaeve să ajungă în Salidar, se întâlneau cu Egwene în **Tel'aran'rhiod** la fiecare șapte zile, împărțându-și ce învățaseră. Nu fusese întotdeauna ușor, deoarece Egwene era mereu însoțită de una dintre Vestitoarele-n vise Aiel de la care

învăța. Fusesse destul de greu să se întâlnească fără o înțeleaptă sau două. Dar totul se terminase după ce ajunseseră în Salidar. Cele șase Aes Sedai din grupul lui Sheriam preluaseră conducerea întâlnirilor, deși aveau doar trei **ter'angrealuri** originale și nu știau mai nimic despre **Tel'aran'rhiod**, cu excepția modalității de a intra în el. Asta fusese în perioada când Egwene se rănise, iar Aes Sedai rămăseseră să se confrunte cu înțeleptele, două grupuri de femei hotărâte, fiecare suspicioasă, și niciuna dintre ele nu era dispusă să cedeze un deget sau să-și încline capul cât un fir de păr.

Desigur, Elayne nu știa ce vorbeau la acele întâlniri, dar bănuia, după propriile experiențe și după ce lăsau să le mai scape Sheriam și celelalte.

Aes Sedai erau convinse că puteau învăța totul imediat, odată ce aflau că era ceva de învățat, cereau să fie respectate ca niște regine și voiau să li se spună pe loc și fără zăbavă totul. Se pare că vruseseră să afle totul despre orice, de la ce plănuia Rand la când Egwene se va simți suficient de bine încât să intre în **Tel'aran'rhiod**, dacă era posibil să spionezi visele cuiva în **Tel'aran'rhiod** sau să intri fizic în Lumea Viselor sau să aduci pe cineva acolo împotriva dorinței lui. Întrebaseră de mai multe ori dacă lumea reală se putea schimba prin ceea ce făceai în vis, o imposibilitate de care se îndoiau. Morvrin citise puțin despre **Tel'aran'rhiod**, suficient de mult însă pentru a veni cu o mulțime de întrebări, multe dintre ele pornind de la Siuan, bănuia Elayne. Se gândea că probabil Siuan voia să participe și ea la întâlniri, dar Aes Sedai considerau că-i făcuseră deja suficiente concesii permițându-i să folosească inelul pentru munca ei cu ochii-și-urechile. Pe ea o deranja faptul că ele își băgau nasul în treburile ei.

Cât despre Aiel... înțeleptele sau cel puțin Vestitoarele-n vise, din experiența lui Elayne, nu doar știau cam tot ce se poate ști despre Lumea Viselor, dar o priveau ca pe domeniul lor privat. Nu le plăcea să intre cineva ignorant acolo și le era destul de

greu să se comporte normal în fața a ceea ce ele considerau că e prostesc. În plus, le spuneau foarte puține lucruri, îi erau credincioase lui Rand până în pânzele albe, nedorind să spună despre el mai mult decât că e în viață, că Egwene se va întoarce în **Tel'aran'rhiod** atunci când se va face bine și, în general, nu răspundeau la nicio întrebare pe care o socoteau nepotrivită. Ceea ce însemna fie că nu credeau că cea care întrebasese știa suficient pentru a înțelege răspunsul, fie că întrebarea sau răspunsul viola cumva strania filosofie a onoarei și obligației. Elayne știa puține despre **ji'e'toh**, doar că exista și că genera cumva comportamente foarte ciudate și iritabile.

Una peste alta, lui Elayne i se părea că era o rețetă pentru dezastru, care se repeta la fiecare șapte zile, cel puțin din punctul de vedere al femeilor Aes Sedai.

Sheriam și celelalte cinci avuseseră nevoie de lecții în fiecare noapte, la început, dar acum mai făceau asta de două ori. În noaptea de dinainte de a se întâlni cu înțeleptele, ca și cum s-ar fi antrenat înainte de un concurs. Și apoi în noaptea de după, de obicei fără chef de vorbă, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama ce nu mersese bine și cum puteau schimba asta pe viitor. Myrelle se gândea probabil la dezastrul de la întâlnirea următoare. Cu siguranță urma să fie vreunul.

Morvrin se întoarce către Myrelle să spună ceva, dar brusc apărură o altă femeie printre ele. Lui Elayne îi trebui o clipă să o recunoască pe Gera, una dintre bucătărese, cu trăsăturile celor lipsite de vârstă. Purtând un șal verde cu ciucurași și cu Flacăra Tar Valonului pe spate, cu talia jumătate din cea reală, Gera ridică un deget muștrător către Aes Sedai și dispărură.

— Deci, la asta visează? întrebă Carlinya rece, în timp ce rochiei albe îi creșteau mâneci prea lungi, care-i atârnavă peste mâini, și un guler înalt și strâmt. Cineva ar trebui să vorbească cu ea.

— Las-o în pace, Carlinya, râse Anaiya. Gera e o bucătăreasă bună. Lasă-i visele în pace. Eu o pot înțelege.

Brusc, deveni mai slabă și mai înaltă. Trăsăturile nu i se schimbă, având același chip limpede, matern. Se transformă la loc cu un râset.

— Nu poți să vezi și partea amuzantă măcar o dată, Carlinya?

— Sigur ne-a văzut, spuse Morvrin, dar o să-și amintească?

Ochii ei negri deveniră gânditori. Rochia, simplă și neagră, era cele mai puțin schimbătoare dintre cele șase. Se mai schimbau detalii, dar atât de subtil că Elayne nu putea spune exact ce era diferit.

— Sigur că o să-și amintească, spuse Nynaeve cu asprime. Le mai explicase asta o dată. Cele șase Aes Sedai se uitară mirate la ea, cu sprâncenele ridicate, iar Nynaeve continuă pe un ton ceva mai domol, doar o idee mai domol. Și ea ura să frece oale.

— Dacă își amintește visul, o să-și amintească. Însă doar ca un vis.

Morvrin se încruntă. Aproape o egala pe Beonin când venea vorba despre neîncredere. Expresia de lungă suferință a lui Nynaeve avea să o bage în bucluc, indiferent de ton. Înainte ca Elayne să poată spune ceva ca să le abată atenția de la Nynaeve, Leane spuse cu un zâmbet aproape prostesc:

— Nu credeți că ar trebui să mergem?

Siuan pufni cu dispreț la adresa tonului timid, iar Leane îi răspunse cu o privire tăioasă.

— Da, o să vreți să aveți cât mai mult timp în Turn, spuse Siuan sfioasă și fu rîndul lui Leane să pufnească.

Le reușea foarte bine. Sheriam și celelalte nu bănuiseră nicio clipă că Siuan și Leane nu erau doar două femei ferecate, agățându-se de amintirile a ceea ce fuseseră odată. Două femei care se comportau copilărește, sărind toată ziua una la gâtul celeilalte. Aes Sedai ar fi trebuit să-și aducă aminte de reputația lui Siuan de a avea o voință puternică și de a fi o manipuloare vicleană; nici Leane nu era departe. Dacă ar fi făcut front comun sau ar fi arătat cu adevărat cine erau, cele șase și-ar fi adus aminte și ar fi cercetat cu mare atenție tot ce ziceau. Dar așa,



divizate, aruncându-și răutăți una alteia, mai să facă temenele femeilor Aes Sedai și nici măcar nedându-și seama ce făceau... Când una era forțată să admită că avea dreptate cealaltă, cuvântul lor căpăta greutate. Când una obiecta la motivațiile absolut frivole ale celeilalte, iarăși se întâmpla același lucru. Elayne știa că făceau acest lucru pentru a le influența pe Sheriam și celelalte să îl sprijine pe Rand. Și-ar fi dorit să știe la ce altceva își mai foloseau șiretlicurile.

— Au dreptate, spuse Nynaeve aruncându-le lui Siuan și lui Leane o privire dezgustată. Jocul lor o irita la culme pe Nynaeve; ea nu s-ar fi umilit niciodată. Ar trebui să știți până acum că, cu cât petreceți mai mult timp aici, cu atât o să fiți mai obosite. Să fii în **Tel'aran'rhiod** nu este la fel de odihnitor ca un somn obișnuit. Acum aduceți-vă aminte că trebuie să aveți grijă dacă vedeți ceva neobișnuit.

Ura din suflet să se tot repete – se vedea clar din tonul vocii dar Elayne trebuia să admită că era necesar cu femeile astea. Ar fi vrut însă ca Nynaeve să nu pară că vorbește cu un copil slab de minte.

— Când cineva se visează în **Tel'aran'rhiod** și are un coșmar, se întâmplă uneori ca acel coșmar să supraviețuiască, și e foarte periculos. Evitați orice arată neobișnuit. Și încercați să vă controlați gândurile de data asta. Ce vă imaginați aici poate deveni real. Myrddraalul care a apărut data trecută ar fi putut fi restul unui coșmar, dar eu cred că una dintre voi și-a lăsat mintea să umble aiurea. Vorbeați despre Ajah Neagră, dacă vă amintiți, și vă întrebați dacă lăsau Creaturile Umbrei să intre în Turn. Și, de parcă nu ar fi fost suficient de rău, adăugă: Nu o să faceți o impresie bună înțeleptelor mâine-noapte dacă aduceți un Myrddraal în mijlocul întâlnirii.

Elayne tresări.

— Copilă, spuse cu blândețe Anaiya, aranjându-și șalul albastru ce-i apăruse deodată peste umeri, faci o treabă foarte bună, dar asta nu scuză felul ăsta de a vorbi.

— Ți s-au acordat o serie de privilegii, adăugă Myrelle aspru, dar se pare că uiți că sunt **privilegii**.

Fruntea sa încruntată ar fi trebuit să o facă pe Nynaeve să se cutremure. Myrelle fusese din ce în ce mai dură cu Nynaeve în ultimele săptămâni. În plus, purta și ea șalul. Toate îl purtau, un semn rău. Morvrin pufni fără menajamente:

— Când am fost eu Aleasă, orice fată care vorbea așa cu o Aes Sedai ar fi petrecut următoarele șase luni spălând podelele, chiar dacă ar fi fost stabilit să fie făcută Aes Sedai a doua zi.

Elayne vorbi în grabă, sperând să poată amâna dezastrul care le păștea. Nynaeve își luase o expresie pe care probabil o considera împăciuitoare, dar arăta bosumflată și încăpățânată.

— Sunt sigură că nu a făcut-o cu intenție, Aes Sedai. Am lucrat foarte mult. Vă rog să ne iertați.

Putea să fie de ajutor să se numească și pe ea, pentru că nu făcuse nimic. Sau se puteau trezi amândouă la spălat podele. Cel puțin o făcuse pe Nynaeve să se uite la ea. Și să se gândească, se pare, căci acum își îmblânzise trăsăturile, făcu o reverență și se uită abătută în pământ. Poate chiar era. Poate. Elayne se repezi înainte de parcă Nynaeve își ceruse scuze cum se cuvine și acestea fuseseră și acceptate.

— Știu că toate vă doriți să petreceți cât mai mult timp în Turn, poate ar trebui să nu mai zăbovim? Puteți să vă zugrăviți în minte studioul de lucru al Elaidei, așa cum l-am văzut ultima dată? Toată lumea să-l aibă în minte și vom ajunge acolo împreună.

Elaida nu era niciodată numită „Amyrlin” în Salidar și nici biroul Supremei înscăunată nu mai purta acest nume.

Anaiya aprobă prima printr-o mișcare a capului și chiar și Carlinya și Beonin se lăsară înduplecate.

Nu era limpede dacă cele zece femei se deplasau prin **Tel'aran'rhiod** sau acesta se mișca în jurul lor. Poate amândouă, din puținul pe care îl pricepea Elayne; Lumea Viselor era infinit de maleabilă. Acum erau în ulița Salidarului, iar în

clipa următoare, într-o cameră mare și bogat decorată. Aes Sedai dădura mulțumite din cap, încă suficient de neexperimentate ca să fie mulțumite de orice lucru care funcționa așa cum speraseră.

Așa cum **Tel'aran'rhiod** reflecta lumea reală, camera aceea reflecta puterea femeilor care o ocupaseră în ultimii trei mii de ani. Lămpile aurite nu erau aprinse, dar era totuși lumină, în felul ciudat al **Tel'aran'rhiod-ului** și al viselor. Șemineul înalt era din marmură de Kandor, podeaua, din piatră roșie lustruită din Munții de Negură. Zidurile fuseseră acoperite cu lambriuri de ceva mai puțin timp – doar vreo mie de ani – din lemn deschis la culoare, sculptat cu animale și păsări minunate, de care Elayne era sigură că veneau direct din imaginația sculptorului. Ferestrele înalte și arcuite erau înconjurate de piatră strălucitoare, ducând în balcoanele ce se ridicau deasupra grădinii private a Supremei Înscăunată; piatra fusese recuperată dintr-un oraș fără nume scufundat în Marea Furtunilor în timpul Frângerii Lumii și nimeni nu mai găsise nicăieri ceva asemănător.

Fiecare femeie care folosisese camera își pusese amprenta asupra ei, chiar dacă pentru puțin timp, iar Elaida nu făcea excepție. Un scaun masiv ca un tron, cu Flacăra Tar Valonului sculptată în fildeș pe spătarul înalt, stătea în spatele unei mese de scris masive, ornamentate cu inele triple care se întrepătrundeau. Masa era goală, cu excepția a trei cutii lăcuite în stil altarian, fiecare pusă la o distanță precisă față de celelalte. O vază albă stătea așezată pe o poliță albă și simplă, lipită de perete. Erau trandafiri în ea, culoarea și numărul lor schimbându-se la fiecare privire, dar de fiecare dată aceștia rămâneau rigid aranjați. Trandafiri, în perioada asta a anului, cu vremea aceea! Puterea Supremă fusese risipită pentru a-i face să crească. Elaida făcuse la fel pe vremea când era consiliera mamei lui Elayne.

Deasupra șemineului atârna o pictură într-un stil mai nou, pe pânză întinsă, reprezentând doi bărbați luptându-se printre nori, aruncându-și fulgere. Unul din ei avea fața de foc, celălalt era Rand. Elayne fusese la Falme; pictura nu era departe de adevăr. Pe fața lui Rand pânza fusese ruptă, ca și cum cineva aruncase cu un obiect greu în ea, și fusese reparată apoi aproape perfect. În mod clar Elaida simțea nevoia să-și aducă aminte tot timpul de Dragonul Renăscut, și la fel de clar era și că nu-i făcea plăcere să-l privească.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Leane după ce femeile terminară cu zâmbetele mulțumite, trebuie să văd dacă oamenii mei mi-au primit mesajele.

Fiecare Ajah, cu excepția celei Albe, avea propria rețea de ochi-și-urechi întinsă asupra neamurilor lumii, la fel și multe Aes Sedai singure, dar Leane era un exemplu rar, poate unic, de Păstrătoare a Cronicilor care crease o rețea în interiorul Tar Valonului. Dispăru de îndată ce termină de vorbit.

— Nu ar trebui să se plimbe singură pe aici, spuse Sheriam cu o voce exasperată. Nynaeve, du-te cu ea. Stai cu ea.

Nynaeve se trase de cosiță:

— Nu cred că...

— Foarte des nu crezi tu, i-o tăie brusc Myrelle. Măcar o dată fa ce ți se spune, atunci când ți se spune, Aleasă!

Nynaeve avu un schimb de priviri furișe cu Elayne, apoi dădu din cap, oprindu-și un oftat, și dispăru. Elayne nu o compătimea. Dacă Nynaeve nu și-ar fi arătat iritarea în Salidar, acum ar fi putut să le explice că Leane putea fi oriunde în oraș, că era imposibil să o găsească și că se aventura de săptămâni singură în **Tel'aran'rhiod**.

— Să vedem ce putem afla, spuse Morvrin, dar, înainte să apuce să facă ceva, Elaida apăru în spatele mesei de scris, cu un chip sever.

Femeie cu chip aspru, mai degrabă atrăgătoare decât frumoasă, cu păr și ochi negri, Elaida purta o rochie roșie ca sângele, cu etola în dungi a Tronului Amyrlin trecut peste umeri.

— Cum am prezis, întonă, Turnul Alb se va reîntregi sub conducerea mea! A **mea!** Arată cu asprime către podea: îngenunchează și cere-ți iertare pentru păcate!

Dispăru. Elayne oftă lung și se bucură să vadă că nu era singura.

— O profeție? Întrebă Beonin încrețindu-și fruntea.

Nu părea îngrijorată, dar ar fi putut fi. Elaida putea face profeții, chiar dacă rar. Când profeția poseda o femeie, ea afla viitorul, iar lucrurile se întâmplau întocmai.

— Un vis, spuse Elayne cu o voce atât de sigură încât se miră singură. Doarme și visează. Nu e de mirare că visează lucruri plăcute pentru ea „Te rog, Lumină, fă să fie doar atât!”

— Ați văzut etola? Întrebă Anaiya fără o ținută clară. Nu avea dunga albastră.

Etola Supremei înscăunată Amyrlin trebuia să aibă o dungă de culoare pentru fiecare dintre cele șapte Ajah.

— Un vis, spuse Sheriam cu o intonație plată.

Nu părea să-i fie teamă, dar purta iarăși șalul albastru, strângându-și-l pe umeri. La fel și Anaiya.

— Vis sau nu, spuse Morvrin placid, am putea face lucrurile pentru care am venit. Nu o puteau speria multe pe Morvrin.

Toată lumea începu să se miște atât de brusc la cuvintele sorei Brune, că deveni limpede cât de nemișcate fuseseră înainte. Ea, Carlinya și Anaiya se strecurară iute în anticameră, unde era masa de lucru a Păstrătoarei Cronicilor. Alviarin Freidhen ocupa funcția sub Elaida; o soră Albă, în mod ciudat, deși întotdeauna o Păstrătoare a Cronicilor, venea din aceeași Ajah ca Suprema înscăunată.

Siuan se uită după ele morocănoasă. Deseori spusese că se pot afla mai multe din hârtiile lui Alviarin decât din ale Elaidei, căci câteodată Alviarin părea să știe mai multe chiar decât

femeia pe care o sluja, și de două ori Siuan găsisese dovezi că Alviarin contramandase ordinele Elaidei, aparent fără repercusiuni. Nu le spusese lui Elayne sau lui Nynaeve ce ordine. Avea și ea o limită când era vorba să împărtășească secrete.

Sheriam, Beonin și Myrelle se adunară la masa Elaidei și deschiseră una dintre cutiile lăcuite, începând să cotrobăie prin hârtiile dinăuntru. Elaida își ținea acolo rapoartele și corespondența recentă. Cutia, lucrată cu șoimi aurii luptându-se printre nori albi, se închidea brusc ori de câte ori una dintre ele uita să țină capacul deschis, iar hârtiile se schimbau chiar în timp ce erau citite. Hârtia era cu adevărat efemeră. Aes Sedai continuă, printre plescăituri vexate și oftaturi nervoase.

— Uite un raport de la Danelle, spuse Myrelle citind în grabă pagina. Siuan încercă să se uite și ea – Danelle, o tânără Brună, făcuse parte din conspirația care o dăduse jos –, dar Beonin, încruntându-se la ea o trimise într-un colț, să bombăne singură. Beonin își îndreptă atenția din nou către cutie și documentele din ea, înainte ca Siuan să apuce să facă trei pași; celelalte femei nici nu observară. Myrelle continuă să vorbească:

— Spune aici că Mattin Stepaneos acceptă cu toată inima, Roedran încearcă să fie cu ambele părți, iar Alliandre și Tylin vor mai mult timp să se gândească. Este și o notă cu scrisul Elaidei. „Presează-i!”

Plescăi din limbă când hârtia se evaporă în aer.

— Nu scria despre ce e vorba, dar pot fi doar două posibilități în ce-i privește pe cei patru.

Mattin Stepaneos era rege în Illian, iar Roedran, în Murandy, în timp ce Alliandre era regina Ghealdanului, iar Tylin a Altarei. Nu putea fi vorba decât despre Rand sau despre femeile Aes Sedai care i se opuneau Elaidei.

— Măcar știm că solia noastră are o șansă la fel de bună precum cea a Elaidei, spuse Sheriam. Desigur, ea nu trimisese pe nimeni la Mattin Stepaneos; Seniorul Brend din Consiliul celor

Nouă, Sammael, era adevărata putere în Illian. Ce nu ar fi dat Elayne să afle ce-i promisese Elaida lui Sammael de acesta era gata să o sprijine sau, în fine, ce-i permisesese lui Mattin Stepaneos să sprijine. Era sigură că și cele trei Aes Sedai care continuau să caute prin hârtii simțeau la fel.

— Mandatul de arestare pentru Moiraine e încă în vigoare, spuse Beonin clătinând din cap, în timp ce pagina din mână sa se transformă într-un mănunchi de foi. Nu știe că Moiraine a murit.

Strâmbându-se la pagini, le lăsă să cadă; se împrăștiară ca niște frunze înainte de a dispărea.

— Elaida încă vrea să-și construiască un palat.

— Ar fi în stare, spuse Sheriam sec. Mână îi tresări când luă o hârtie mică. Shemerin a fugit. **Aleasa** Shemerin.

Toate trei se uitară lung la Elayne înainte de a se întoarce către cutie, care se închisese din nou. Nimeni nu spuse nimic. Elayne aproape scrâșni din dinți. Ea și Nynaeve le spusese că Elaida voia să o decadă pe Shemerin, o soră Galbenă, la statutul de Aleasă, dar nu le crezuse nimeni. O Aes Sedai putea fi pusă să facă penitență, putea fi proscrisă, dar nu putea fi decăzută din titlu decât dacă era ferecată. Se pare însă că Elaida chiar asta făcea, în pofida legii Turnului. Sau poate că rescria legile.

Mai multe lucruri pe care le spusese acestor femei nu fuseseră crezute. Așa fete tinere, niște Alese doar, nu cunoșteau ele lumea, să-și dea seama ce poate sau ce nu poate fi. Fetele tinere erau credule, ușor de păcălit; puteau să vadă și să creadă în fantasme. Trebuia să facă un efort să nu bată din picior. O Aleasă primea ce voia o Aes Sedai să-i dea și nu cerea ce o Aes Sedai nu se hotărâse deja să dea. Ca de pildă scuze. Clocotind pe dinăuntru, reuși să-și păstreze chipul senin.

Siuan nu considera că are astfel de restrângeri. De cele mai multe ori, adică. De cele mai multe ori se uita urât la Aes Sedai, dacă ele nu erau atente la ea. Desigur, cum una dintre cele trei arunca o privire în direcția ei, cum devenea într-o clipită

imaginea supușeniei. Avea multă experiență la asta. Un leu supraviețuiește comportându-se ca un leu, îi spusese odată lui Elayne, iar un șoarece comportându-se ca un șoarece. Chiar și așa, Siuan nu era un șoarece foarte convingător.

Elayne avu senzația că citește îngrijorare în ochii lui Siuan. Fusesse sarcina ei, încă de când Siuan dovedise că putea folosi inelul în siguranță – după lecții secrete date de Elayne și Nynaeve ei și lui Leane – și era o sursă vitală de informații. Cerea timp să restabilești legătura cu agenții răspândiți în toate colțurile lumii și să redirecționezi rapoartele de la Turn la Salidar. Dacă Sheriam și celelalte voiau să preia această sarcină, ea ar fi fost mai puțin utilă. În toată istoria Turnului, rețelele de agenți nu fuseseră conduse decât de Aes Sedai, asta până când Siuan ajunsese în Salidar, cunoscând rețelele de ochi-și-urechi și ale Tronului Amyrlin și ale Ajah Albastre, a cărei conducătoare fusese înainte de a fi numită Suprema Înscăunată. Beonin și Carlinya își arătau deschis nemulțumirea de a depinde de o femeie care nu mai era de-a lor, iar celelalte nu erau nici ele departe. Dacă e să spunem adevărul, niciuna nu se simțea bine să fie lângă o femeie care fusese ferecată.

Nici Elayne nu avea ce să facă. Poate că femeile Aes Sedai acceptau că era o lecție pentru ele, poate chiar credeau asta, dar știa din experiență că, dacă încerca să „predea” fără să i se spună, avea să fie pusă imediat în banca ei. Era acolo doar ca să răspundă dacă femeile aveau ceva de întrebat, și nimic mai mult. Se gândi la un scaun fără spătar – iar acesta apăru, cu picioare sculptate cu viță-de-vie – și se așeză așteptând. Unul cu spătar ar fi fost mai confortabil, dar putea da naștere la comentarii. O Aleasă care stătea prea comod era adesea o Aleasă care nu avea suficiente lucruri de făcut. După o clipă, Siuan își făcu și ea unul identic. Îi zâmbi lui Elayne și se strâmbă la femeile Aes Sedai întoarse cu spatele.

Prima dată când Elayne vizitase această cameră în **Tel'aran'rhiod**, găsisese un semicerc format din aceste scaune



fără spătar, mai mult de o duzină, așezate în fața mesei sculptate. La fiecare vizită fuseseră mai puține, și acum niciunul. Era sigură că asta însemna ceva, deși nu știa ce. Se gândea că probabil și Siuan observase același lucru și poate găsisese și un răspuns, dar, dacă se întâmplase așa, nu le spusese nimic lui Elayne sau lui Nynaeve.

— Se potolesc luptele în Shienar și Arafel, murmură Sheriam mai mult pentru sine, dar nu scrie nimic aici despre cum au început. Doar încăierări, dar cei din Ținuturile de Hotar nu se bat unii cu alții. Au pentru asta Mana Pustiitoare. Ea era din Saldaea, unul dintre Ținuturile de Hotar.

— Bine măcar că Mana Pustiitoare e încă liniștită, spuse Myrelle. Cam prea liniștită. Nu o să dureze. E un lucru bun că Elaida are o grămadă de agenți în Ținuturile de Hotar.

Siuan reuși să tresară uitându-se apoi lung la Aes Sedai. Elayne nu credea că reușise încă să ia legătura cu niciunul dintre agenții ei din Ținuturile de Hotar; erau foarte departe de Salidar.

— M-aș simți mai bine dacă s-ar putea spune același lucru despre Tarabon. Pagina din mâinile lui Beonin se lungi și se lăți; pufni uitându-se la ea, apoi o aruncă. Ochii-și-urechile din Tarabon tac în continuare. Toți. Singurele vești de acolo sunt că din Amadicia vin zvonuri că Aes Sedai ar fi implicate în război, spuse clătinându-și capul la absurditatea de a pune pe hârtie asemenea prostii. Aes Sedai nu se amestecau în războaie civile. Nu îndeajuns de deschis încât să fie depistate, în orice caz. Și din Arad Doman sunt doar o mână de rapoarte confuze.

— O să aflăm despre Tarabon noi înșine destul de curând, spuse liniștitor Sheriam. În doar câteva săptămâni.

Căutarea dură ore întregi. Nu duceau lipsă de documente; cutia lăcuită nu se golea niciodată. Vraful de hârtii creștea de îndată ce una era scoasă. Desigur, doar cele mai scurte puteau fi citite în întregime înainte de a dispărea, dar din când în când reapărea câte o scrisoare sau un raport care mai fusese scos.

Treceau intervale lungi de timp fără să scoată cineva un sunet, dar unele documente stârneau comentarii; puține erau însă discutate de Aes Sedai. Siuan începu să se joace cu o ață, fără să mai fie atentă. Elayne își dori să poată face la fel sau, și mai bine, să poată citi – o carte apăru la picioarele ei, ***Călătoriile lui Jain Pas Mare***, apoi o făcu să dispară –, căci femeilor care se antrenau să fie Aes Sedai li se arăta mai puțină indulgență. Află totuși câteva lucruri ascultând.

Pe masa Elaidei nu ajunsese doar zvonul legat de amestecul Aes Sedai în Tarabon. Despre Mantiile Albe ale lui Pedro Niall se spunea că vor să pună mâna pe tronul Amadiciei – lucru de care Niall nu avea nevoie –, că vor să zdrobească războaiele din Tarabon și Arad Doman, ba chiar că vor să-l sprijine pe Rand. Elayne ar fi crezut așa ceva când avea să vadă soarele răsărind de la apus. Erau rapoarte despre lucruri stranii care se întâmplaseră în Illian și Cairhien – poate mai erau și altele, dar doar pe acelea le văzuseră –, despre sate cuprinse de nebunie, despre coșmaruri care umblau pe pământ în lumina zilei, despre vițeii cu două capete care vorbesc, Creaturi ale Umbrei care răsăreau din văzduh. Sheriam și celelalte două nu le luară în serios; astfel de povești ajungeau în Salidar și din Altara și Murandi, dar și de peste râu, din Amadicia. Aes Sedai considerau că zvonurile se nășteau din isteria oamenilor când aflau de Dragonul Renăscut. Elayne nu era atât de sigură. Ea văzuse lucruri de care celelalte nu aveau habar, cu toată experiența și vârsta lor. Despre mama sa se zvonea că adună o armată în partea de apus a Andorului – sub vechea flamură a Manetherenului, ca să vezi! dar și că era prizoniera lui Rand sau că fugise în toate ținuturile posibile, inclusiv în Ținuturile de Hotar sau Amadicia, ultima fiind chiar de neimaginat. Se pare că Turnul nu credea nimic din toate astea. Elayne și-ar fi dorit să știe ce să creadă.

Încetă să se mai gândească unde ar putea fi mama sa după ce o auzi pe Sheriam rostindu-i numele. Nu vorbea cu ea, citea

dintr-o foaie pătrată, care deveni repede un pergament lung, cu trei sigilii la capăt. Elayne Trakand trebuia găsită și adusă la Turnul Alb cu orice preț. Cei care vor da greș „o vor invidia pe femeia aia, Macura“. Elayne simți fiori pe șira spinării; pe drumul către Salidar o femeie numită Ronde Macura fusese cât pe-aci să reușească să le trimită pe ea și pe Nynaeve la Turn, ca pe un balot de rufe murdare. Casa conducătoare din Andor, citi Sheriam, era „cheia“, ceea ce nu prea avea sens. Cheia la ce?

Niciuna dintre Aes Sedai nu se uită în direcția ei. Schimbară doar o privire furișă, continuând cu ceea ce făceau. Poate că uitaseră de ea sau poate că nu. Aes Sedai făceau ce poteau. Era decizia Aes Sedai dacă o protejau de Elaida sau dacă o predau legată fedeleș. Își aduse aminte de vorba Linei: „Știu că nu cere voie broaștei să cineze.“

Reacția Elaidei la amnistia lui Rand se vedea din starea hârtiei. Elayne și-o imagină mototolind raportul, apoi netezindu-l cu răceală pentru a-l pune în cutie. Crizele ei erau mereu reci. Nu scrisese nimic pe acel document, dar pe altele erau mângălite cuvinte mușcătoare, erau enumerate și femeile Aes Sedai din Turn, fiind limpede că era aproape să le declare public trădătoare pe cele care nu se supuneau ordinului ei de a se întoarce la Turn. Sheriam și celelalte două discutau calm despre posibilitatea asta. Indiferent cât de multe surori aveau de gând să se supună, multe aveau cale lungă de bățut; unele poate nici nu primiseră convocările. În orice caz, un astfel de decret ar fi confirmat lumii întregi zvonurile despre ruperea Turnului. Elaida trebuie să fi fost cuprinsă de panică numai gândindu-se la așa ceva: sau nebună de legat.

Un fior i se strecură lui Elayne pe șira spinării, și nu avea nimic de-a face cu faptul că Elaida era furioasă sau temătoare. Două sute nouăzeci și patru de surori în Turn, care o sprijineau pe Elaida. Aproape o treime din toate femeile Aes Sedai, aproape la fel de multe ca acelea adunate în Salidar. Cel mai bun lucru la care se puteau aștepta de la restul era să se

împartă egal. Mai mult de-atât nu se putea spera. După ce la început veniseră o mulțime, numărul celor care ajungeau se împușinase simțitor. Poate că și spre Turn se duceau puține. Trebuia să spere.

Un timp căutară în liniște, apoi Beonin exclamă:

— Elaida și-a trimis emisari la Rand al'Thor.

Elayne sări în picioare, abținându-se cu greu să nu spună ceva când Siuan o prinse cu mâna de veșmânt, înainte de a apuca să facă ața să dispară.

Sheriam întinse mâna către foaia de hârtie care deveni trei înainte să o atingă.

— Unde i-a trimis? Întrebă în același timp cu Myrelle care spuse: Când au plecat din Tar Valon? abia reușind să-și țină firea.

— La Cairhien, răspunse Beonin, și nu văd când, dacă scrie cumva. Dar sigur o să se ducă la Caemlyn când o să afle unde este.

Chiar și așa, era bine; călătoria de la Cairhien la Caemlyn putea dura o lună sau două. În mod sigur solia din Salidar avea să ajungă prima la el. Elayne avea dosită sub saltea, în Salidar, o hartă ponosită pe care marca în fiecare zi cât de departe credea că ajunseseră spre Caemlyn. Sora Cenușie nu terminase.

— Se pare că Elaida vrea să-i ofere sprijinul. Și o escortă la Turn.

Sprâncenele lui Sheriam se ridicară.

— E de neconceput, se întunecă Myrelle. Elaida a fost o Roșie.

Suprema înscăunată Amyrlin aparținea tuturor Ajah și niciuneia, dar nimeni nu abandona pur și simplu credințele Ajah din care venea.

— Femeia asta e în stare de orice, spuse Sheriam. El ar putea să se bucure de sprijinul Turnului Alb.

— Am putea să-i trimitem un mesaj lui Egwene prin femeile Aiel? Întrebă Myrelle cu un ton neîncrezător.

Siuan tuși tare și fals, dar Elayne nu mai suporta. Trebuia neapărat să o anunțe pe Egwene, desigur – oamenii Elaidei o vor târî cu siguranță înapoi în Turn dacă o găseau în Cairhien, și nu aveau să o întâmpine cu flori dar în rest!...

— Cum puteți crede că Rand și-ar apleca urechea la ce îi spune Elaida? Credeți că nu știe că a fost Roșie și ce înseamnă asta? Nu sprijin o să-i ofere, și știți asta! Trebuie să-l avertizăm!

Era o contradicție în ce zicea, dar îngrijorarea pusesse stăpânire pe ea. Ar fi murit dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Rand.

— Și cum propui să facem asta, Aleaso? Întrebă rece Sheriam.

Elayne rămase cu gura deschisă, ca un pește. Habar nu avea ce să răspundă. Salvarea îi veni de la un ținut îndepărtat, urmat de alte ținute din anticameră. Alergă împreună cu celelalte în camera alăturată.

Încăperea era goală, cu excepția mesei de scris a Păstrătoarei Cronicilor, încărcată de un vraf de documente, hârtii și suluri de pergamente frumos aranjate și cu un rând de scaune lipite de perete unde stăteau Aes Sedai care așteptau să vorbească cu Elaida. Anaiya, Morvrin și Carlinya dispăruseră, dar una dintre ușile înalte către coridor era încă deschisă. Se auzeau ținutele disperate ale unei femei. Sheriam, Myrelle și Beonin aproape că o dărmărau pe Elayne în graba de a ajunge pe hol. Poate că păreau ca prin ceață, dar erau destul de solide.

— Aveți grijă! strigă Elayne, dar tot ce putu să facă fu să-și ridice fustele și să le urmeze cât de repede putea, împreună cu Siuan.

Pășiră într-o scenă de coșmar. La propriu.

La treizeci de pași în dreapta lor, coridorul decorat cu tapiserii se deschidea într-o grotă de piatră ce părea că se întinde la infinit, luminată din loc în loc de focuri roșietice și jăratic. Erau troloci pese tot, mari, cu forme ca de oameni, cu fețe umane pocite cumplit de boturi, râuri și ciocuri bestiale, de coarne, colți și creste cu pene. Cei din depărtare apăreau inform, pe jumătate conturați, pe când cei mai apropiați erau giganți, de

două ori mai înalți decât un om, mai mari decât orice troloc real, cu armuri negre cu țepi, urlând și țopăind în jurul ceaunelor, focurilor și al unor polițe și forme ciudate acoperite cu țepușe metalice.

Era un coșmar, dar unul mai mare decât orice auzise Elayne de la Egwene sau de la înțelepte. Odată eliberate de mintea care le imaginase, creaturile alunecau prin Lumea Viselor și câteodată se strângeau într-un loc anume. Vestitoarele-n vise Aiel le distrugneau pe loc ori de câte ori le întâlneau, dar îi spusese, și Egwene la fel, că era mai bine să le evite. Din păcate, Carlinya nu ascultase când ea și Egwene îi spusese despre ele.

Sora Albă era legată de glezne cu un lanț care dispărea în întunericul de deasupra. Elayne o vedea înconjurată de strălucirea **saidarului**, dar cu toate astea se zbătea frenetic, țipând, în timp ce era coborâtă încet către un ceaun uriaș plin de ulei clocotitor.

Anaiya și Morvrin se opriseră chiar la marginea coridorului, unde începea grota. Doar pentru o clipă, căci imediat formele lor cețoase începură să fie absorbite înăuntru, precum fumul tras de un horn. De îndată ce atinseră marginea coridorului, fură înăuntru, Morvrin țipând în timp ce doi troloci învârteau niște roți gigantice de fier cu care îi întindeau membrele, iar Anaiya atârna agățată de încheieturile mâinilor pe când trolocii dansau în jurul ei, lovind-o sălbatic cu bice cu vârfuri de metal ce îi rupeau bucăți mari din veșminte.

— Trebuie să ne legăm, spuse Sheriam, iar strălucirea din jurul ei se uni cu cea a lui Myrelle și Beonin.

Chiar și așa, nici măcar nu strălucea cât o singură femeie în lumea reală, și nu într-un vis încețoșat.

— Nu! țipă Elayne, nu trebuie să vă gândiți că e real. Trebuie să-l...

O apucă pe Sheriam de braț, dar țesătura de Foc pe care cele trei abia reușiseră să o facă atinse linia dintre vis și coșmar.

Țesătura dispăru ca absorbită de coșmar și în acea clipă cele trei Aes Sedai fură trase înăuntru ca o negură în bătaia vântului. Abia apucară să țipe după ce atinseră granița coșmarului și dispărură. Sheriam apăru înăuntru, cu capul ieșind dintr-un obiect ciudat în formă de clopot. În jurul lui, trolocii învârteau și trăgeau de mânere, iar Sheriam urla din ce în ce mai tare, cu părul roșcat agitându-se sălbatic. Elayne nu le vedea pe celelalte două, dar putea auzi alte țipete în depărtare, cineva strigând: „Nu!”, iarăși și iarăși, în timp ce altă voce striga după ajutor.

— Îți amintești ce ți-am spus despre cum să distrugi un coșmar? Întrebă Elayne.

Siuan dădu din cap cu ochii țintă la scena din fața lor.

— Refuză să crezi că e real. Încearcă să-ți imaginezi cum ar fi totul fără el.

Asta fusese greșeala lui Sheriam, a tuturor probabil. Încercând să conducă împotriva coșmarului, acceptaseră că e real, iar acest lucru le trăsese înăuntru la fel de ușor ca și cum ar fi pășit singure în el, lăsându-le neajutorate până când își vor fi amintit ce uitaseră. Dar nu dădeau niciun semn că aveau de gând să-și amintească. Țipetele din ce în ce mai puternice îi sfredeleau timpanul.

— Coridorul, murmură, încercând să și-l imagineze cum îl văzuse ultima oară. Gândește-te la coridor așa cum ți-l amintești.

— Încerc, fetiță, gemu Siuan. Nu merge.

Elayne oftă. Nici măcar o singură parte a scenei nu se clintea. Capul lui Sheriam aproape vibra deasupra formei de metal care-i ascundea restul trupului. Urletele lui Morvrin veneau în valuri; Elayne aproape avea impresia că aude cum îi ies oasele din încheieturi. Părul Carlinyei, atârnată cu capul în jos, aproape atingea suprafața clocotitoare a uleiului. Două femei nu erau de ajuns. Coșmarul era prea mare.

— Avem nevoie de celelalte, spuse.

— Leane și Nynaeeve? Fetiță, chiar dacă am ști unde să le găsim, Sheriam și celelalte o să fie moarte până când... se opri, uitându-se la Elayne. Nu vrei să zici Leane și Nynaeeve, nu? Vrei să zici Sheriam și... Elayne dădu din cap; era prea speriată ca să poată vorbi. Nu cred că ne pot auzi sau vedea de aici. Trolocii nici măcar nu s-au uitat către noi. Asta înseamnă că trebuie să încercăm din interior.

Elayne dădu iar din cap.

— Fetiță, spuse Siuan cu o voce plată, ai curaj de leu și minte de găină. Dar nici eu nu văd altă cale, spuse oftând greu.

Elayne era de acord cu toate, mai puțin că are curaj. Dacă nu ar fi avut genunchii înțepeniți, s-ar fi prăbușit pe dalele vopsite în culorile tuturor Ajah. Își dădu seama că ținea în mână o sabie, cu o lamă lungă de oțel, absolut inutilă, chiar dacă ar fi știut să o mânuiască. O lăsă să cadă și dispăru înainte să atingă podeaua.

— Dacă așteptăm, nu ajutam pe nimeni, murmură.

Încă un pic și dispărea și puținul curaj pe care reușise să și-l adune.

Păși împreună cu Siuan spre marginea coșmarului. Piciorul lui Elayne atinse linia despărțitoare și se simți brusc trasă înăuntru, înghițită ca de un vârtej.

O clipă mai devreme, stătuse în hol, privind ororile; acum era întinsă pe burtă pe piatra cenușie și aspră, cu mâinile și picioarele legate la spate, înconjurată de coșmar. Grotă se întindea fără margini, în toate direcțiile; coridorul Turnului nu părea să mai existe. Țipetele umpleau aerul, răsfrângându-se de ziduri nevăzute și de bolta din care se prelingeau stalactite. La câțiva pași de ea, un ceaun gigantic scotea aburi deasupra unui foc violent. Un troloc cu bot de mistreț și colți lungi arunca înăuntru rădăcini necunoscute. Era un ceaun de gătit. Trolocii mâncau orice. Inclusiv oameni. Se gândi că are mâinile și picioarele libere, dar legăturile continuau să-i muște din carne. Dispăruse până și lumina palidă a **solidarului**; Adevăratul Izvor



nu mai exista pentru ea, nu aici. Un coșmar adevărat, iar ea era prinsă în el.

Vocea lui Siuan acoperi țipetele într-un geamăt de durere.

— Sheriam, ascultă-mă! E doar un vis. Aah... aaaaaah! Gân... gândește-te cum ar trebui să fie!

Lumina știa ce îi făceau; Elayne nu le putea vedea pe niciuna, doar le auzea glasul. Elayne continuă de unde se oprise Siuan:

— Sheriam, Anaiya, toată lumea, ascultați-mă! Trebuie să vă gândiți la coridor așa cum era! Așa cum e de fapt! Coșmarul e real doar cât timp credeți că el.

Își fixă ferm imaginea coridorului, cu dalele colorate în șiruri ordonate, lămpile aurite și tapiseriile țesute în culori vii. Nimic nu se schimbă. Țipetele continuau să se audă de peste tot.

— Trebuie să vă gândiți la coridor. Păstrați-l în minte și va fi real! Puteți învinge coșmarul dacă încercați!

Trolocul se uită la ea. Acum avea în mână un cuțit mare cu vâr ascuțit.

— Sheriam, Anaiya, trebuie să vă concentrați! Myrelle, Beonin, concentrați-vă la coridor!

Trolocul o așeză pe-o parte. Încercă să se zbată, dar un genunchi uriaș o pironi pe loc fără efort, în timp ce bestia îi tăia hainele precum un vânător o căprioară. Se agăță disperată de imaginea coridorului.

— Carlinya, Morvrin, în numele Luminii, concentrați-vă! Gândiți-vă la coridor! La coridor! Toate! Concentrați-vă tare!

Mormăind ceva în limba aspră ce nu fusese sortită glasului uman, trolocul o așeză iar cu fața în jos, zdrobindu-i mâinile cu genunchii uriași.

— Coridorul! Țipă. Îi dădu capul pe spate trăgând-o de păr cu degetele lui mari. Coridorul! Gândiți-vă la coridor!

Cuțitul trolocului îi atinse pielea întinsă a gâtului, sub urechea stângă. Lama începu să alunece.

Brusc se trezi întinsă pe dalele coridorului. Își duse mâinile la gât, mirându-se că sunt libere, și simți ceva ud. Le duse în fața

ochilor. Sânge, însă doar un firicel. Se simți cuprinsă de un frison. Dacă trolocul ăla ar fi reușit să-i taie gâtul... nicio Tămăduire nu ar fi putut să o mai salveze. Tremurând, se ridică cu greu. Era pe coridorul din fața camerei Supremei înscăunată și nu se vedea nici urmă de troloci sau de cavernă.

Siuan era și ea acolo, o masă de vânătăi într-o rochie sfâșiată, la fel și femeile Aes Sedai, contururi neguroase de corpuri zdrobite. Carlinya părea în cea mai bună formă dintre toate și stătea tremurând, cu ochii larg deschiși, pipăindu-și părul negru care acum se termina brusc, ars la doar o mână de pielea scalpului. Sheriam și Anaiya păreau un morman înlăcrimat de zdrențe însângerate. Myrelle se făcuse ghem, palidă, goală, acoperită de sus până jos cu zgârieturi roșii și cu urme de lovituri de curea. Morvrin gemea mișcându-se straniu, de parcă încheieturile nu i-ar mai fi funcționat cum trebuie. Rochia lui Beonin fusese sfâșiată în bucăți de gheare, iar ea stătea în genunchi respirând greu, cu ochii mai mari ca niciodată, sprijinindu-se cu o mână de zid ca să nu se prăbușească.

Brusc Elayne realizează că rochia și cămașa îi atârnau de umeri, despicate precis de sus în jos. Ca de un vânător care jupoaie un leș. Tremura atât de tare că mai avea puțin și cădea. Să-și repare veșmintele era simplu, doar un gând, dar nu era sigură cât o să treacă să poată uita.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse Morvrin, îngenuncheată straniu între Sheriam și Anaiya. Trebuie să ne Tămăduim, iar aici nimeni nu poate face asta în starea în care ne aflăm. În pofida gemetelor și a rigidității, părea la fel de lipsită de interes ca de obicei.

— Da, răspunse Carlinya cu o voce nesigură, dar la fel de rece ca întotdeauna, atingându-și iarăși părul. Da, e mai bine dacă ne întoarcem în Salidar.

— Aș mai rămâne, dacă nu aveți nimic împotriva, le spuse Siuan. Sau mai degrabă le sugeră, cu acea voce umilă care nu i se potrivea deloc. Avea iarăși rochia întreagă, dar vânătăile erau

tot acolo. Poate mai pot afla ceva util. Am doar câteva vânătași, am căzut mai rău într-o barcă.

— Arăți de parcă ar fi aruncat cineva o barcă peste tine, îi răspunse Morvrin, dar alegerea e a ta.

— Rămân și eu, spuse Elayne. Pot să o ajut pe Siuan, și nu am fost rănită deloc.

Își simțea tăietura de la gât ori de câte ori înghițea.

— Nu am nevoie de niciun ajutor, vorbi Siuan, în același timp cu Morvrin:

— Ți-ai păstrat cumpătul foarte bine în noaptea asta, copilă. Nu strica totul acum. Te întorci cu noi.

Elayne aprobă morocănoasă. Nu ar fi servit la nimic să încerce să le convingă, poate doar să se bage singură în bucluc. Ai fi zis că sora Brună era profesoară acolo, iar Elayne învățăcelul. Probabil, credeau că ea ajunsese în coșmar la fel ca ele.

— Aduceți-vă aminte, puteți ieși din vis direct în propriul corp. Nu e nevoie să vă duceți în Salidar mai întâi.

Nu-și putea da seama dacă o auziseră sau nu. Morvrin se întorsese deja cu spatele.

— Ia-o ușor, Sheriam, spuse cu blândețe femeia solidă. O să fim în câteva clipe înapoi în Salidar. Stai liniștită, Anaiya. Sheriam se opri din plâns, deși continua să geamă de durere. Carlinya, o ajută pe Myrelle? Ești gata, Beonin? Beonin?

Sora Cenușie își ridică bărbia și o privi lung înainte de a da din cap aprobator.

Cele șase Aes Sedai dispărură.

Rămasă o clipă în urmă, Elayne plecă după ce îi aruncă lui Siuan o ultimă privire, dar nu se duse în Salidar. Probabil cineva va veni să-i Tămăduiască tăietura de pe gât, dacă o remarcaseră, dar un timp vor fi ocupate cu cele șase Aes Sedai care se vor trezi arătând de parcă ar fi fost aruncate într-o mașinărie monstruoasă. Elayne avea câteva minute și o altă destinație în minte.

Sala Tronului din palatul mamei sale din Caemlyn nu apăru cu ușurință. Simțise o rezistență înainte de a se găsi pe podeaua roșu cu alb, sub un uriaș acoperiș arcuit, între șiruri masive de coloane. Din nou lumina părea să vină de peste tot și de nicăieri. Marile ferestre de deasupra, cu Leul Alb din Andor, primele regine și scene din marile victorii andorane se topeau în noapte.

Îi sări în ochi imediat lucrul care făcuse dificilă venirea ei aici. Pe platforma de la capătul sălii, unde ar fi trebuit să fie Tronul Leului, se găsea acum o monstruozitate grandioasă făcută din dragoni strălucitori din aur și email, cu ochi de opal. Tronul mamei ei nu fusese scos din încăpere, ci era pus în spate, ceva mai sus de monstruozitate.

Elayne păși încet, urcând treptele de marmură care duceau către tronul reginelor Andorului. Leul Alb din Andor, bătut în pietre de lună, pe fondul roșu al rubinelor, ar fi trebuit să se găsească deasupra capului mamei sale.

— Ce faci, Rand al'Thor? șopti cu asprime. Ce crezi că faci?

Îi era teamă că, fără ajutorul ei, va strica lucrurile. Adevărat, se descurcase bine cu tairanii și se pare că și cu cairhienii, dar oamenii ei erau altfel, dintr-o bucată, nu le plăcea să fie manevrați sau terorizați. Ce mersese în Tear sau Cairhien aici putea să-i bufnească în față ca un foc de artificii.

Dacă ar putea fi cu el! Dacă ar fi putut să-l avertizeze de solia Turnului! Sigur Elaida pregătise o capcană, gata să-l lovească pe neașteptate. Oare o să aibă suficientă minte să-și dea seama? Ea nu știa nici ce ordine purta solia din Salidar. În ciuda eforturilor lui Siuan, cele mai multe Aes Sedai aveau inima împărțită despre Rand al'Thor; era Dragonul Renăscut, cel profetizat să salveze umanitatea, dar era și un bărbat care putea conduce Puterea, destinat nebuniei, morții și distrugerii.

, Ai grijă de el, Min, se gândi. Să ajungi repede și să ai grijă de el.“

Simți împunsătura geloziei că Min avea să fie acolo și va putea face ce dorește. Poate va trebui să-l împartă, dar **va avea** o bucată din el pentru sine. O să-l lege de ea ca Străjer, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească.

— Așa va fi. Întinse o mână către Tronul Leului, să jure așa cum o făcuseră reginele, de când exista Andorul. Piedestalul era prea înalt, dar intenția trebuia să conteze.

— Așa va fi.

Nu mai avea timp. Femeile Aes Sedai trebuiau să ajungă în Salidar, să o trezească și să-i Tămăduiască zgârietura jalnică de pe gât. Oftă și păși afară din vis.

Demandred ieși din spatele coloanelor, privind cele două tronuri din dreptul cărora dispăruse tânăra femeie. Fusesse Elayne Trakand, dacă nu se înșela prea tare, folosind un mic **ter'angreal**, după aspectul ei neclar, probabil unul făcut pentru antrenarea învățăceilor. Ce nu ar fi dat să știe ce era în mintea ei; cuvintele și chipul ei fuseseră destul de clare. Nu îi plăcea ce făcea al'Thor acolo, câtuși de puțin, și avea de gând să facă ceva în privința lui. O tânără foarte hotărâtă, bănuia. Un alt fir apăruse în țesătură, chiar dacă nu putea ști cât de puternic era.

— Lasă Seniorul Haosului să domnească, spuse către tronuri – deși și-ar fi dorit să știe de ce –, apoi deschise o poartă pentru a ieși din **Tel'aran'rhiod**.

## CAPITOLUL 8



### Se adună nori de furtună

NYNAEVE SE TREZI ÎN ZORI PROST DISPUSĂ. Simțea că vine vreme rea, dar pe fereastră nu se vedea niciun nor. Ziua deja începea să se transforme în cuptor. Cămașa îi era udă și mototolită de la cât se sucise în pat. Fusese un timp când putea să Asculte Vântul, dar, de când părăsise Ținutul celor Două Râuri, nu mai putea avea încredere în ce simțea, atunci când mai simțea ceva.

Nu deveni mai binedispusă nici după ce trebui să aștepte să folosească ligheanul cu apă, nici după ce o ascultă pe Elayne povestind ororile nopții trecute. Ea își pierduse vremea căutând fără rost pe străzile pustii ale Tar Valonului, găsind doar porumbei, șobolani și munți de gunoaie. Asta fusese o surpriză. Tar Valon fusese mereu impecabil; Elaida neglija foarte tare orașul dacă apăreau gunoaie în **Tel'aran'rhiod**. O văzuse o clipă pe Leane prin fereastra unei taverna din Portul de Miazăzi, dar, când se grăbise înăuntru, găsise sala mare goală, cu excepția meselor și a scaunelor proaspăt vopsite în albastru. Ar

fi trebuit să renunțe, dar Myrelle o sâcâise atât de tare în ultima vreme, că voia să aibă conștiința curată când urma să îi spună că a încercat. Myrelle putea dibui o eschivă mai repede decât oricine altcineva. Ca să termine, ieșise din **Tel'aran'rhiod** găsimd-o pe Elayne deja adormită, cu inelul pus pe masă. Dacă ar fi existat un premiu pentru strădaniile fără rost, l-ar fi câștigat fără probleme.

Ca să afle acum că Sheriam și celelalte aproape reușiseră să se lase omorâte... Nici ciripiturile vrăbiei din colivia de răchită nu reușeau să-i ștergă acreala de pe față.

— Femeile astea cred că știu totul, murmură Nynaeve. Le-am spus de coșmaruri. Le-am avertizat, și noaptea trecută nu a fost prima dată.

Nu conta că cele șase fuseseră Tămăduite îndată ce se întorseseră din **Tel'aran'rhiod**. Totul ar fi putut să se termine mult mai rău, pentru că aveau impresia că ele le știau pe toate. Se trase iritată de cosiță – ar trebui să fie suficient să nu mai trebuiască să o îndeplinească iarăși. Brățara **a'dam** i se prindea din când în când în păr, dar nu avea de gând să o dea jos. Era rândul lui Elayne să o poarte, dar, la cum era în acea zi, risca să o lase agățată într-un cui pe perete. Prin brățară simțea frica și grija cu care se obișnuise, dar și altceva. Frustrare. Desigur, „Marigan” ajuta deja la micul dejun; faptul că trebuia să muncească o rodea mai tare decât faptul că era prizonieră.

— Te-ai gândit foarte bine, Elayne. Nu ai zis cum ai ajuns și tu acolo, după ce ai încercat să le avertizezi.

Curățându-se cu un prosop, Elayne se înfioră.

— Nu era așa de greu să te gândești cum să scapi. Ca să distrugi un coșmar atât de mare, trebuia să fim toate. Poate au învățat puțină umilință. Poate că întâlnirea din seara asta cu înțeleptele nu o să fie așa de rea.

Nynaeve dădu din cap pentru ea însăși. Exact cum crezuse. Nu despre Sheriam și celelalte; Aes Sedai aveau să învețe umilința când o să zboare caprele, iar înțeleptele o zi mai

târziu... despre Elayne. Probabil că se lăsase intenționat prinsă în coșmar, deși nu ar fi recunoscut niciodată. Nu-și dădea seama dacă Elayne ar fi crezut că se laudă dacă recunoștea sau chiar nu își dădea seama ce curaj avusese. În orice caz, Nynaeve îi admira curajul, dar ar fi vrut ca Elayne să recunoască măcar o dată ce făcuse.

— Cred că l-am văzut pe Rand.

Prosopul fu pus jos.

— Era acolo în carne și oase? L-ai avertizat doar.

Asta era foarte periculos, spuneau înțeleptele; riscai să pierzi o parte din ceea ce te făcea om.

— Și de când ascultă el de rațiune? L-am văzut doar o clipă. Poate că a atins **Tel'aran'rhiod** doar în vis.

Puțin probabil. Se pare că își păzea visele cu țesături atât de puternice, că nu ar fi putut atinge Lumea Viselor decât în carne și oase, chiar dacă ar fi fost Vestitor în vise și ar fi avut **și** unul din inele.

— Poate era cineva care semăna cu el. Ți-am spus, l-am văzut doar câteva clipe, în piața din fața Turnului.

— Ar trebui să fiu acolo cu el, murmură Elayne. Golind ligheanul în oala de noapte, se dădu la o parte, să-i facă loc lui Nynaeve. Are **nevoie** de mine.

— El are nevoie de ce a avut nevoie întotdeauna, spuse Nynaeve încruntându-se pe când turna apă din carafă. Ura să se spele cu apă care lăncezise toată noaptea. Bine măcar că nu era rece; nici nu mai exista apă rece.

— De cineva care să-i lungească o dată pe săptămână urechile ca să-i aducă aminte de lucrurile de bun-simț și să-l țină pe drumul cel drept.

— Nu-i drept, răspunse Elayne ștergându-și fața cu o cârpă curată, iar pe chip i se citea mai degrabă îngrijorare decât indignare, indiferent de tonul vocii. Mă gândesc cu îngrijorare la el tot timpul. Sunt îngrijorată chiar și când visez! Crezi că el își



petrece tot timpul frângându-și mâinile și gândindu-se la mine? Eu nu cred.

Nynaeve dădu din cap, deși o parte din ea nu credea că e același lucru. Lui Rand i se spusese că Elayne era în siguranță printre Aes Sedai, deși nu știa unde. Cum ar putea Rand să fie în siguranță? Se aplecă peste lighean, iar inelul lui Lan căzu, legănându-se în curelușa de piele. Nu, Elayne avea dreptate. Indiferent ce făcea Lan, indiferent unde era, se îndoia că se gândea la ea măcar jumătate cât se gândea ea la el. „Lumină, fă să fie în viață, chiar dacă nu se gândește deloc la mine.” Dacă nu ar fi avut mâinile pline de săpun, ar fi fost suficient de supărată ca să-și smulgă cosița din rădăcini.

— Nu poți să stai îngrijorată tot timpul, cu gândul la un bărbat, spuse cu amărăciune, chiar dacă vrei să fii o Verde. Ce au aflat aseară?

Povestea era lungă și încâlcită, iar după un timp Nynaeve se așeză pe patul lui Elayne să asculte și să pună întrebări. Nici răspunsurile nu îi spuneau mare lucru. Nu era același lucru să vezi documentele cu ochii tăi. Deci, Elaida știa de amnistia lui Rand, dar ce avea de gând să facă? Dovada că Turnul trimisese solii la conducători putea fi o veste bună; poate putea pune Divanul pe jărat. Ceva trebuia să facă și asta. Era îngrijorător că Elaida trimisese o solie la Rand, dar nu putea fi atât de prostănac încât să asculte pe cineva venit din partea Elaidei. Sau ar putea fi? Din ce auzise, Elayne nu își putea da seama de prea multe lucruri. Și de ce pusese Rand Tronul Leului pe un pedestal? Ce făcea el cu un tron? O fi el Dragonul Renăscut și car-nu-știucum, dar nu putea uita că îl îngrijise când era mic și-i înroșise fundul când trebuise.

Elayne termină să se îmbrace înainte de a-și sfârși povestea.

— Îți spun restul mai târziu, zise în grabă și o zbughi pe ușă.

Nynaeve mormăi și continuă să se îmbrace în liniște. Elayne preda în acea zi prima dată unei grupe de novice, lucru care ei

nu i se permisese încă. Dar, dacă nu avea treabă cu novicele, mai rămânea Moghedien. Avea să-și termine în curând treburile.

Problema era că, atunci când o găsi pe femeie, era până la coate în apă cu săpun, iar colierul de argint, **a'damul**, arăta total nelalocul lui. Nu era singură; o duzină de alte femei frecau rufe într-o curte înconjurată de un gard de lemn, printre vase aburinde cu apă fiartă. Alte femei puneau rufe pe sârme lungi întinse pe niște pari, dar grămezi de cearșafuri și lenjerie și tot felul de lucruri așteptau lângă scândurile de spălat rufe. Moghedien îi aruncă lui Nynaeve o privire ucigașă. Ură, rușine și revoltă se simțeau prin **a'dam**, aproape cât să înece frica ei mereu prezentă.

Femeia care era răspunzătoare de ele, Nildra, căruntă și slabă ca un băț, sosi zorită, purtând ca pe un sceptru o lopată de amestecat în ceaune, cu fusta de lână neagră legată deasupra genunchilor, să nu și-o murdărească de noroiul ce apăruse de la apa vărsată pe jos.

— Bună dimineața, Aleaso! Cred că o vrei pe Marigan, eh? spuse cu un ton sec în care respectul se îmbina cu faptul că știa că pe lista ei de muncitoare se putea adăuga oricând o Aleasă, să robotească o zi sau o lună, la fel de greu ca toate celelalte femei, încă nu pot să-i dau drumul, am prea puține mâini de lucru. Una dintre fetele mele se mărită azi, alta a fugit, alte două au treburi ușoare, pentru că sunt însărcinate. Myrelle Sedai mi-a spus că pot s-o iau. Poate pot să-i dau drumul peste câteva ore. O să văd.

Moghedien își îndreptă spinarea și deschise gura să spună ceva, dar Nynaeve o reduse la tăcere cu o privire fermă și cu o atingere discretă pe brățara **a'dam**, iar femeia se întoarse la lucru. Tot ce trebuia ca să apuce drumul ferecării și al eșafodului erau câteva cuvinte nelalocul lor din partea lui Moghedien, o plângere care nu ar fi venit niciodată din gura unei femei de la țară; nici Nynaeve sau Elayne nu ar fi avut o soartă de invidiat. Nynaeve respiră ușurată văzând-o că se întoarce la scândura de

spălat rufe, bombănind în tăcere. Simți cum prin **a'dam** năvălește o uriașă furie și o imensă rușine.

Nynaeve reuși să zâmbească spre Nildra și să-i spună ceva, deși nu-și dădu seama exact ce, apoi se îndreptă către una dintre bucătării ca să ia micul dejun. Din nou, Myrelle. Se întrebă dacă sora Verde avea ceva personal cu ea. Sau dacă o să se aleagă cu un stomac deranjat tot timpul de la Moghedien. De când îi pusese **a'damul** femeii, mânca menta-gâștei ca pe bomboane.

Găsi repede o cană de lut plină cu ceai îndulcit cu miere și o pâinișoară caldă și continuă să meargă mestecând. Avea chipul acoperit de broboane de sudoare. Deși era devreme, canicula începea deja să se facă simțită, iar aerul să fie mai uscat. Deasupra pădurii, soarele urcând pe cer arăta ca o cupolă de aur topit.

Ulițele de pământ erau pline, ca de obicei, încă de la primele raze de lumină. Aes Sedai alunecau senine încolo și-ncoace, ignorând praful și căldura, chipuri misterioase cu drumuri misterioase, adesea cu Străjeri lângă ele, lupi cu ochi reci prefăcându-se domesticiți. Peste tot erau soldați care mergeau în grupuri, călare sau pe jos, deși Nynaeve nu înțelegea de ce erau lăsați să aglomereze ulițele, dacă aveau tabăra în pădure. În jurul lor se învârteau copii, maimuțărindu-se cu bețe pe post de săbii și lănci. Prin mulțime se strecurau novice îmbrăcate în alb, grăbindu-se la treburile lor. Servitorii se mișcau mai încet, femei cu brațele pline de cearșafuri pentru paturile Aes Sedai sau de coșuri cu pâine de la bucătării, bărbați cu care trase de boi, pline de lemn de foc sau cărând cufere ori purtând pe umeri carcase de oi pentru bucătării. Salidarul nu fusese construit pentru atât de mulți și părea gata să plesnească pe la cusături.

Nynaeve continuă să meargă. Se presupunea că o Aleasă putea să facă ce voia cu timpul ei dacă nu preda unei clase de novice, să învețe ce dorea, singură sau cu o Aes Sedai, dar o Aleasă care părea să nu aibă treabă risca să fie înhățată de

orice Aes Sedai. Nu avea de gând să-și petreacă ziua ajutând o soră Brună să catalogheze cărți sau să copieze notițele uneia Cenușii. Ura să copieze și să audă plescăituri nemulțumite când făcea o pată sau oftaturi că nu are scrisul la fel de frumos ca al unui copist. Așa că se strecura prin mulțime, uitându-se după Siuan sau Leane. Era îndeajuns de furioasă să poată conduce și fără Moghedien.

Când simțea inelul greu de aur cuibărit între sâni, se gândea: „Trebuie să fie în viață. Chiar dacă m-a uitat. Lumină, fă să fie în viață.” Ceea ce o făcea și mai furioasă. Dacă al’Lan Mandragoran îndrăznește să o uite, avea să îl învețe ea minte. Trebuia să fie în viață. Străjerii mureau adesea răzbunându-și femeia Aes Sedai – era sigur ca soarele de pe cer că niciun Străjer nu ar fi renunțat la răzbunare –, dar Lan nu mai putea să o răzbune pe Moiraine, așa cum nu ar fi putut dacă femeia ar fi căzut de pe cal rupându-și gâtul. Ea și Lanfear se uciseseră una pe alta. **Trebuia** să fie în viață. Și de ce s-ar simți ea vinovată de moartea lui Moiraine? E adevărat, acum Lan era liber pentru ea, dar nu avusese nimic de-a face cu această poveste. Cu toate astea, primul ei gând când aflase de moartea lui Moiraine fusese bucuria că Lan era liber, nu durerea pentru Moiraine. Nu se putea scutura de rușine, și asta o supăra și mai mult.

Brusc o văzu pe Myrelle, mergând cu pași mari în direcția ei, însoțită de Croi Makin, unul dintre cei trei Străjeri ai ei, un bărbat blond, subțire ca o așchie, dar dur ca o piatră. Cu o expresie hotărâtă pe chip, nu purta nicio urmă a nopții trecute. Nu părea că Myrelle o caută, dar chiar și așa se strecură iute într-o clădire mare de piatră, unul dintre cele trei foste hanuri ale Salidarului.

Sala Mare a hanului fusese eliberată și mobilată ca o cameră de primire; zidurile tencuite și tavanul înalt fuseseră peticite, fuseseră atârinate câteva tapiserii luminoase, iar câteva covoare în culori vii erau împrăștiate pe podeaua care, deși nu mai avea

așchii, se încăpățâna să nu poarte lustru. Interiorul umbrît părea răcoros față de afară. Mai răcoros, adică. Și era folosit.

Privirea scrutătoare a lui Lelaine Akashi, al cărei șal albastru arăta că e o întrunire formală, se fixase pe Logain, care stătea sfidător în fața unui șemineu mare, cu cozile hainei date pe spate brodate cu aur. Femeia subțirică, a cărei rigiditate era întreruptă câteodată de căldura unui zâmbet, era una dintre cele trei conducătoare ale Ajah Albastre în Divanul Turnului din Salidar. În acea zi, ceea ce ieșea în evidență era privirea cu care îl cerceta cu atenție pe Logain. În încăpere mai erau doi bărbați și o femeie, înveșmântați în mătăsuri brodate și gătiți cu podoabe de aur, cărunți, unul din ei purtând o barbă dreaptă care avea pesemne menirea să-i compenseze chelia. Nobili altarieni de vază sosiseră cu o zi în urmă însoțiți de escorte puternice, suspicioși și unul pe altul, dar și pe armata pe care Aes Sedai o strângeau în Altara. Altarienii jurau credință unui senior, unei doamne sau unui oraș, puțini plăteau taxe sau ascultau de regina din Ebou Dar, însă știau să respecte o armată aflată în mijlocul lor. Lumina știa ce efect avuseseră asupra lor zvonurile despre jurații Dragonului. Pentru moment însă, uitaseră să se mai privească aroganți unul pe altul sau sfidători la Lelaine. Se zgâiau la Logain ca la o năpârcă uriașă colorată.

Grupul era completat de Burin Shaeren, un bărbat cu pielea arămie care părea cioplit dintr-o rădăcină de copac; capabil să se miște fulgerător și violent, îi supraveghea și pe vizitatori, și pe Logain. Străjerul lui Lelaine era acolo nu doar să-l păzească pe Logain – se presupunea totuși că fusese alegerea lui să vină în Salidar dar mai ales să-l protejeze de vizitatori și de vreun cuțit înfipt în inimă.

Cât despre Logain, părea să exulte sub toate acele priviri. Bărbat înalt, cu păr negru și ondulat, care-i atingea umerii lați, cu un chip frumos, deși dur, arăta mândru și încrezător ca un vultur. Promisiunea răzbunării îi aprindea ochii. Și, dacă nu le-o

putea plăti tuturor celor care meritau, măcar unora să reușească.

— Șase surori Roșii m-au găsit în Cosamelle cu un an înainte să mă proclam, spunea el chiar când intră Nynaeve. Javndhra o chema pe conducătoarea lor, deși cea numită Barasine vorbea foarte mult. Și am mai auzit și numele Elaida, menționat de parcă ar fi știut ce făceau ele acolo. M-au găsit dormind și, când mi-au pus un scut între mine și Izvorul Adevărat, am crezut că s-a terminat totul.

— Aes Sedai, îl întrerupse brusc femeia; îndesată și cu ochi aspri, avea o cicatrice subțire pe obraz, lucru pe care Nynaeve îl găsi nelalocul lui pentru o femeie. Femeile altariene aveau reputația, desigur exagerată, de a fi războinice neînfricate. Aes Sedai, cum poate fi adevărat ce spune?

— Nu știu cum, Doamnă Serena, spuse calm Lelaine, dar mi-a confirmat una din cele ce nu pot minți. Spune adevărul.

Expresia de pe chipul Serenei nu se schimbă, dar își încleșta pumnii la spate. Unul dintre însoțitorii săi, un bărbat cu chip subțire și osos, cu părul cărunț, avea degetele băgate sub cureaua sabiei, încercând să pară relaxat, doar că degetele i se albiseră de la strânsoare.

— Cum spuneam, continuă Logain cu un zâmbet calm, m-au găsit și m-au pus să aleg între a muri pe loc și a accepta oferta lor. O ofertă ciudată, nu mă așteptam deloc la așa ceva, dar nu a fost nevoie să mă gândesc mult timp. Nu mi-au spus că mai făcuseră așa ceva, dar părea că au un soi de rutină. Nu mi-au spus de ce, dar acum, privind în urmă, e destul de limpede. Să prinzi un bărbat care poate conduce nu îți aduce mare glorie; să dai jos un fals Dragon...

Nynaeve se încruntă. Vorbea atât de firesc, ca un bărbat care povestește cum a fost în acea zi la vânătoare, dar cu toate astea era vorba de căderea sa, iar fiecare cuvânt spus era un cui bătut în sicriul Elaidei. Poate în sicriul întregii Ajah Roșii. Dacă îl împinseseră pe Logain să se proclame Dragonul

Renăscut, oare nu făcuseră același lucru cu Gorin Rogad sau cu Mazrim Taim? Poate cu toți falșii Dragoni din istorie? Vedeă parcă gândurile altarienilor învârtindu-se ca roțile unei mori, greu la început, apoi din ce în ce mai repede.

— Un an întreg m-au ajutat să evit alte Aes Sedai, îmi trimiteau mesaje când erau pe-aproape, deși se întâmpla rar. După ce m-am proclamat Dragon și am început să strâng o armată, îmi trimiteau vești despre locul unde erau armatele regelui și ce trupe aveau. Cum credeți că am știut mereu unde să lovesc?

Cei care îl ascultau se foiră de pe un picior pe altul, speriați de zâmbetul fioros și cuvintele spuse. Bărbatul le ura pe Aes Sedai. Nynaeve era sigură de asta după ce îl studiasse de câteva ori. Nu-l mai studiasse de când plecase Min, dar nici înainte nu aflase nimic. Odată crezuse că, analizându-l pe el, reușea să privească problema dintr-un unghi diferit – însă bărbații erau din punctul ăsta de vedere la fel de diferiți de femei ca și modul lor de a folosi Puterea –, dar fusese mai rău decât dacă s-ar fi uitat într-o prăpastie neagră; nu era nimic acolo, nici măcar marginea prăpastiei. Una peste alta, o neliniște să fie în preajma lui Logain. Acesta obișnuia să-i urmărească fiecare mișcare cu o intensitate care îi dădea fiori, deși știa că-l putea învălui cu Puterea dacă mișca greșit și un deget doar. Nu era genul de fervoare cu care uneori bărbații privesc femeile, ci un dispreț pur, care nu i se citea și pe față, ceea ce făcea ca totul să fie și mai înspăimântător. Aes Sedai îl rupseseră pentru totdeauna de Adevăratul Izvor: Nynaeve își imagină cum s-ar fi simțit ea dacă i s-ar fi făcut așa ceva. Nu se putea răzbuna totuși pe toate Aes Sedai. Ce putea face însă era să distrugă Ajah Roșie, și începuse destul de bine.

Era prima dată când veneau trei deodată, dar în fiecare săptămână veneau alți seniori și doamne să-i asculte povestea, și de fiecare dată erau șocați de ce auzeau de la Logain. Nu era de mirare; singurul lucru ce ar fi șocat și mai mult ar fi fost ca

Aes Sedai să recunoască existența Ajah Neagră. Ei bine, nu aveau să facă asta, nu în public în orice caz, din aceleași motive pentru care nu împrăștiau peste tot noutățile lui Logain. O fi fost Ajah Roșie de vină, dar erau totuși Aes Sedai și nu mulți oameni puteau deosebi o Ajah de alta. Doar puțini erau aduși să-l asculte pe Logain, toți aleși pe sprânceană pentru puterea Casei pe care o conduceau. Case care acum sprijineau Salidarul, chiar dacă nu întotdeauna deschis, sau, în cel mai rău caz, nu mai acordau sprijin Elaidei.

— Javindhra îmi trimitea vorbă când veneau alte Aes Sedai, cele care mă vânau, și unde vor fi, ca să le pot lua prin surprindere.

Trăsăturile senine, fără vârstă ale lui Lelaine se înăspriră o clipă, iar mâna lui Burin alunecă spre mânerul sabiei. Înainte ca Logain să fie capturat muriseră surori. Logain părea să nu le observe reacțiile.

— Ajah Roșie nu m-a înșelat niciodată.

Bărbatul cu barbă se uită la Logain atât de fix că era limpede că se străduia să o facă.

— Aes Sedai, ce s-a întâmplat cu cei care l-au urmat? Poate că el a fost în siguranță în Turn, dar a fost capturat multe mile mai aproape de locul în care suntem.

— Nu au fost toți uciși sau capturați, continuă seniorul cu chip osos. Cei mai mulți au scăpat, s-au topit. Știu istorie, Aes Sedai. Cei care l-au urmat pe Raolin Darksbane au îndrăznit chiar să atace Turnul Alb după ce el a fost prins; la fel s-a întâmplat și cu Guaire Amalasan. Ne amintim prea bine cum mășcăluia armata lui Logain pe pământurile noastre ca să dorim să o vedem iarăși venind să-l salveze.

— Nu trebuie să vă fie teamă de asta, se uită Lelaine la Logain cu un zâmbet scurt, ca o femeie care se uită la un câine fioros pe care-l știa împlânzit sau pus în lanț. Nu își mai dorește gloria, ci să mai repare din răul pe care l-a făcut. În plus, mă



îndoiesc că ar veni mulți dacă i-ar chema, după ce a fost cărat la Tar Valon într-o cușcă și domolit.

Râsetul ei ascuțit fu însoțit de cel al altarienilor, dar abia după o clipă, și slab. Chipul lui Logain era o mască.

Brusc Lelaine o observă pe Nynaeve stând în pragul ușii și își ridică sprâncenele întrebător. Schimbase de multe ori amabilități cu Nynaeve și o lăudase și ea pentru așa-zisele ei descoperiri, dar putea pune la punct o Aleasă la fel de repede ca pe celelalte Aes Sedai.

Nynaeve făcu o reverență, agitând cana de lut, acum goală.

— Vă rog să mă iertați, Lelaine Sedai. Trebuie să duc asta înapoi la bucătărie.

O zbughi în ulița copleșită de căldură înainte ca Aes Sedai să poată spune ceva.

Din fericire, Myrelle nu se vedea nicăieri. Nynaeve nu avea niciun chef să asculte o nouă predică despre responsabilitate sau despre cum trebuia să-și țină firea în frâu, sau despre o duzină de alte prostii. Avea noroc, Siuan era la treizeci de pași, față în față cu Gareth Bryne în mijlocul străzii, iar mulțimea de oameni se despărțea în fața lor ca o apă, ocolindu-i. Ca și Myrelle, Siuan nu arăta semnele loviturilor de noaptea trecută despre care povestise Elayne; poate ar avea mai mult respect pentru **Tel'aran'rhiod** dacă nu ar putea păși pur și simplu afară din el să-și Tămăduiască gafele. Nynaeve se apropie.

— Ce e cu tine, femeie? se răsti Bryne la Siuan. Capul cărunt era înclinat către ea; picioarele depărtate, încălțate în cizme și pumnii în șold îl făceau să arate ca un munte de om. Nici nu ziceai că sudoarea care-i curgea pe față era a lui, după cât de tare părea deranjat de ea.

— Îți fac complimente despre cât de moi sunt cămășile mele, și tu sari să-mi smulgi capul de pe umeri. Îți spun că arăți veselă și nu credeam că poate fi motiv de scandal. Era un compliment, femeie, chiar dacă nu unul cu trandafiri în el.

— Complimente? mârâi Siuan cu ochii albaștri aruncând flăcări. N-am nevoie de complimentele tale! Ești doar mulțumit că eu trebuie să-ți calc cămășile. Ești un om mai mărunț decât aș fi crezut, Gareth Bryne! Te aștepți să mă țin după tine ca o țiitoare, sperând să-ți aud **complimentele?** Și **nu**-mi vorbești tu mie așa, cu „femeie“! Parcă ai zice: „Aici, câine!“

Lui Bryne îi pulsa o venă la tâmplă.

— Sunt mulțumit că îți ții promisiunea, **Siuan**. Și dacă armata se mai pornește vreodată din loc, mă aștept să continui să ți-o ții. Nu ți-am cerut niciodată jurământul ăla. A fost alegerea ta, să încerci să scapi de responsabilitatea faptelor tale. Nu ai crezut niciodată că o să-ți cer să-l respecti, nu-i așa? Că veni vorba de plecarea armatei, ce ai mai auzit gudurându-te și pupându-le picioarele femeilor Aes Sedai?

Într-o clipită, Siuan trecu de la furie la un calm de gheață.

— Asta nu face parte din jurământul meu.

Ai fi zis că e o tânără Aes Sedai, stând acolo dreaptă, cu acea aroganță rece și cu un chip care nu avusese vreme să capete trăsăturile lipsite de vârstă.

— Nu o să spionez pentru tine. Slujești Divanul Turnului, Gareth Bryne, ai jurat asta. Armata ta va pleca când decide Divanul. Ascultă și supune-te.

Expresia lui Bryne se schimbă fulgerător.

— Ai fi un dușman demn de duel, râse cu admirație. Ai fi mult mai bună ca...

Râsul i se schimbă repede în încruntare.

— Divanul, ha? Pfui! Să-i zici lui Sheriam să nu mă mai ocolească. Ce putea fi făcut aici a fost făcut. Să-i zici că un câine de vânătoare ținut în cușcă e la fel de util ca un porc atunci când vin lupii. N-am strâns oamenii ăștia ca să-i vând la piață.

Cu un salut scurt din cap, se îndepărtă cu pași mari prin mulțime. Siuan rămase uitându-se încruntată după el.

— Ce-a fost asta? întrebă Nynaeve, iar Siuan tresări.

— Nu-i treaba ta, izbucni, aranjându-și rochia. Ai fi zis că Nynaeve se strecurase intenționat să tragă cu urechea. Femeia aia lua totul personal.

— Las-o baltă, spuse Nynaeve împăciuitoare; nu avea de gând să se lase purtată de discuție aiurea. Însă treaba mea e să te studiezi.

Va face ceva util în ziua aia, de-ar fi să moară. Siuan deschise gura, uitându-se înjur.

— Nu, nu o am pe Marigan și nici nu am nevoie de ea acum. M-ai lăsat în preajma ta de două ori – de două ori! – de când am descoperit ceva ce poate fi Tămăduit. Am de gând să te studiezi astăzi și, dacă nu reușesc, o să-i spun lui Sheriam că nu ascuți ordinele ei de a te face disponibilă. Jur că îi spun!

Pentru o clipă crezu că femeia o s-o provoace să facă ce zisese, dar Siuan spuse mormăind:

— După-amiază. Dimineață sunt ocupată. Sau poate crezi că ce vrei tu e mai important decât să-l ajut pe prietenul tău din Două Râuri?

Nynaeve se apropie. Nimeni nu se uita la ele, abia dacă le arunca cineva o privire în grabă, dar își coborî vocea:

— Ce au de gând cu el? Tot zici că nu s-au hotărât ce să facă, dar sigur au ajuns la vreo concluzie până acum.

Dacă era adevărat, Siuan trebuia să știe, fie că se presupunea că știe, fie că nu. Brusc Leane apăru acolo și parcă Nynaeve nici nu vorbise. Siuan și Leane se măsurară una pe alta, bătoase ca două pisici închise într-o cameră mică.

— Ei bine? spuse Siuan printre dinți.

Leane pufni, aruncându-și capul pe spate. Un rânet îi apăru pe buze, dar cuvintele nu se potriveau nici cu expresia, nici cu tonul.

— Am încercat să le conving să renunțe, spuse încet, cu dinții încleștați. Nu te-au ascultat suficient încât să ia seama. Nu te întâlnești în seara asta cu înțeleptele.

— Maște de pește! mârâi Siuan întorcându-se pe călcâie și plecând cu pași mari, la fel de repede ca Leane, care o luă în direcția opusă.

Nynaeve aproape că își puse mâinile în cap de frustrare. Vorbiseră de parcă nici nu era acolo, de parcă nici nu ar fi știut despre ce vorbesc. Ignorând-o. Siuan ar face mai bine să apară după-amiază, altfel avea să găsească o cale să o scuture bine și să-i pună pielea la uscat. Tresări când o femeie vorbi în spatele ei:

— Cele două ar trebui trimise la Tiana pentru o corecție strașnică. Lelaine pași lângă Nynaeve uitându-se după Siuan și apoi după Leane. Ia uite cum se strecoară în spatele oamenilor!

Nu era nici urmă de Logain sau de Burin, sau de nobilii altarieni. Sora Albastră își aranjă șalul pe umeri.

— Nu mai sunt ce erau, desigur, dar ai crede că pot păstra niște aparențe. Nu o să iasă bine dacă vor ajunge să se păruiască în plină stradă.

— Unii oameni ajung să se calce pe bătăături, spuse Nynaeve.

Siuan și Leane se străduiau atât de mult să mențină aparența unor neînțelegeri, că nu avea ce face altceva decât să le sprijine. Cât de mult ura ca oamenii să se furișeze în spatele ei! Nynaeve o surprinse pe Lelaine uitându-se la mâna cu care se trăgea de cosiță și-i dădu drumul. Prea mulți știau de obiceiul ei; un obicei de care încerca din răsuputeri să scape.

— Nu și când impietează asupra demnității de Aes Sedai, copilă. Femeile care le slujesc pe Aes Sedai trebuie să fie rezervate în public, indiferent cât de prostește se comportă când nu le vede nimeni. Nu mai avea ce replică să dea; nimic care să nu o bage în bucluc, adică. De ce ai venit adineauri, când îl arătam pe Logain?

— Crezusem că încăperea e goală, Aes Sedai, spuse Nynaeve în grabă. Îmi pare rău. Sper că nu v-am deranjat.

Nu era un răspuns grozav – nu ar fi putut totuși să-i spună că se ascundea de Myrelle –, dar femeia subțire se uită în ochii ei.

— Ce crezi că va face Rand al'Thor, copilă?

— Aes Sedai, nu l-am văzut de jumătate de an, răspunse Nynaeve clipind confuză. Tot ce știu e ce-am auzit aici. Divanul...? Aes Sedai, ce a decis Divanul în privința lui?

Cercetându-i chipul, Lelaine își țuguie buzele. Erau destul de neliniștitori ochii aceia negri, ce păreau că pătrund în suflet.

— O coincidență remarcabilă. Vii din același sat ca Dragonul Renăscut, la fel și cealaltă fată, Egwene al'Vere. Se așteptau lucruri mari de la ea când a devenit novice. Ai idee unde este? spuse continuând fără să aștepte răspunsul. Și ceilalți doi bărbați, Perrin Aybara și Mat Cauthon. Ambii **ta'veren**, și ei, din câte am înțeles. Cu adevărat remarcabil. Și apoi tu, făcând descoperiri incredibile, în ciuda limitărilor pe care le ai. Indiferent unde e Egwene, și ea se aventurează acolo unde nu a mai călcat nimeni dintre noi? Toate ați provocat o mulțime de discuții între surori, după cum îți imaginezi.

— Sper să fie lucruri de bine, spuse încet Nynaeve. Îi fuseseră puse multe întrebări despre Rand de când venise în Salidar, mai ales de când solia plecase către Caemlyn – unele Aes Sedai păreau incapabile să vorbească cu ea și despre altceva dar acum părea cumva diferit. Țasta era necazul când vorbeai cu Aes Sedai. Jumătate din timp nu puteai fi sigur ce vor să spună și ce doreau să facă.

— Mai ai speranțe să le Tămăduiești pe Siuan și Leane, fetiță? întrebă Lelaine dând din cap de parcă Nynaeve ar fi răspuns. Câteodată cred că Myrelle are dreptate. Prea îți cântăm în strună. Indiferent de descoperirile tale, ar trebui să te dăm în grija lui Theodrin până când se va sparge blocajul de a conduce în voie. Având în vedere ce ai făcut în aceste două luni, gândește-te ce ai putea să faci după aceea.

Nynaeve încercă să răspundă, căutând un protest bine gândit, trăgându-se fără să vrea de cosiță, dar Lelaine o ignoră. Probabil era mai bine așa.

— Nu le faci lui Siuan și lui Leane o favoare, fetiță. Lasă-le să uite cine și ce au fost și să fie mulțumite cu ce sunt acum. Din felul în care se poartă, singurul lucru care le împiedică să uite de tot ești tu și încercările tale fără rost de a Tămădui ce nu poate fi Tămăduit. Nu mai sunt Aes Sedai. De ce să le creezi false speranțe?

Avea o umbră de compasiune în voce, dar și un gram de dispreț. Până la urmă cele care nu erau Aes Sedai erau mai prejos, iar certurile lui Siuan cu Leane le încadraseră în această categorie. În plus, nu puține femei din Salidar dădeau vina pe Siuan și pe comploturile ei ca Amyrlin pentru necazurile Turnului. Probabil credeau că meritase tot ce i se întâmplase cu vârful și îndesat.

Dar ce îi fusese făcut complica mult lucrurile. Ferecarea era un lucru rar. Înainte de Siuan și Leane, nimeni nu fusese judecat și ferecat de mai bine de o sută patruzeci de ani, și trecuseră zeci de ani de când vreo femeie își „mistuise” harul din greșeală. De obicei, o femeie ferecată încerca să fugă cât mai departe putea de Aes Sedai. Fără îndoială că, dacă Lelaine ar fi fost ferecată, ar fi vrut să uite că fusese Aes Sedai, dacă ar fi putut. Fără îndoială că ar fi vrut să uite și că Siuan și Leane fuseseră, și că apoi li se luase totul. Multe Aes Sedai ar fi fost mai fericite dacă cele două nu ar fi putut niciodată conduce, dacă nu ar fi fost niciodată Aes Sedai.

— Sheriam Sedai mi-a acordat permisiunea să încerc, spuse Nynaeve cât de ferm îndrăzneala cu o soră deplină.

Lelaine o privi în ochi până își coborî privirea. Încheieturile degetelor i se albiseră în jurul cozii, înainte de a-i putea da drumul, dar își păstră chipul senin. Un concurs de privit țintă în ochi era o idee a naibii de proastă pentru o Aleasă.

— Toate facem prostii câteodată, copilă, dar o femeie înțeleaptă învață să facă din ce în ce mai puține. Dacă tot ți-ai terminat micul dejun, sugerez să duci cana undeva și să-ți

găsești de lucru, înainte de a da de necaz. Nu te-ai gândit niciodată să te tunzi scurt? Nu contează. Ești liberă.

Nynaeve făcu o reverență, dar Aes Sedai deja plecase. Depart de ochii lui Lelaine, se încruntă către ea. Să își **tundă părul?** își ridică ușor cosița și o flutură către femeia care se îndepărta. Se enervă și mai tare că așteptase să facă acest gest până să fie în siguranță, dar, dacă nu ar fi făcut așa, acum ar fi fost în drum spre spălătorie să muncească alături de Moghedien, cu o mică oprire la Tiana. Stătea de luni bune în Salidar nefăcând nimic – asta, indiferent ce reușiseră ea și Elayne să scoată de la Moghedien – printre Aes Sedai care nu făceau altceva decât să vorbească toată ziua în timp ce lumea se prăbușea în jurul lor, iar femeia voia ca ea să-și taie părul! Fusesse urmărită și prinsă de Ajah Neagră, evadase, îl prinsese pe unul dintre Rătăciți – mă rog, niciuna dintre ele nu știa asta –, ajutase Panarchul din Tarabon să-și recapete tronul, chiar dacă pentru o scurtă perioadă, și tot ce putea face era să stea degeaba și să primească laude pentru ce smulsese de la Moghedien. Să-și taie părul? Mai bine se tundeă chilug, tot aia era!

O văzu pe Dagdara Finchey înaintând grăbită prin mulțime, cu un spate la fel de lat ca al unui bărbat, dar mai înaltă decât mulți, iar sora Galbenă cu față rotundă o irita și ea. Unul dintre motivele pentru care rămăsese în Salidar fusesse să învețe cu Galbenele, căci știau mai multe despre Tămăduire decât oricine altcineva; toată lumea spunea asta. Dar, dacă vreuna dintre ele știa mai multe decât ea, nu voia să-i arate și unei amărâte de Alese. Galbenele ar fi trebuit să se bucure cel mai mult de dorința ei de a Tămădui pe toată lumea de orice, chiar și de ferecare, dar nu erau. Dacă nu intervenea Sheriam, Dagdara ar fi pus-o să spele podelele de dimineată până seara ca să renunțe la „ideile prostești și pierderea de timp”, iar Nisao Dachen, o Galbenă micuță cu ochii ca niște ciocane, refuza să

vorbească cu ea atâta vreme cât încerca să „schimbe felul în care fusese țesută Pânza”.

Colac peste pupăză, simțea că vine o furtună, tot mai aproape, în timp ce soarele dogoritor și cerul senin își băteau joc de ea.

Bombănind singură, puse cana de lut în spatele unei căruțe care trecea pe lângă ea, strecurându-se prin mulțime. Nu avea ce să facă până când Moghedien nu era liberă, și Lumina știe când avea să se întâmple asta. O întreagă dimineață irosită, alături de șirul lung al zilelor pierdute.

Multe Aes Sedai își înclinau capul zâmbind la ea, iar ea le zâmbea înapoi, grăbindu-și mersul câțiva pași de parcă ar fi întârziat undeva, evitând să se oprească și să răspundă la inevitabilele întrebări despre ce lucruri noi mai descoperea. La cum se simțea, ar fi fost în stare să le răspundă exact ce gândea, ceea ce ar fi fost o prostie. Nu făcea nimic. Să o întrebe pe **ea** ce avea de gând Rand. Să-i spună să-și taie părul. Pfui!

Desigur, nu erau toate numai un zâmbet. Nu numai că Nisao se uitase prin ea ca prin sticlă, dar trebuise să se dea iute la o parte, înainte ca femeia să calce de-a dreptul peste ea. Iar o Aes Sedai trufașă, cu părul deschis la culoare și o bărbie proeminentă, călare pe un cal murg, se încruntă la ea privind-o ținută cu ochii albaștri în timp ce trecea pe lângă ea. Femeia arăta îngrijit în rochia de călărie de mătase cenușiu-deschis, dar mantia subțire de bumbac împăturită în fața șei ducea cu gândul la călătorie, fiind probabil o nou-sosită. Străjerul deșirat, înveșmântat în verde de sus până jos, pe un cal înalt de război, părea neliniștit, ceea ce îi întărea ideea că tocmai veniseră acolo. Străjerii nu arătau **niciodată** neliniștiți, dar Nynaeve presupuse că puteau fi excepții atunci când te alăturai unei rebeliuni împotriva Turnului. Pe Lumină! Chiar și nou-venitele păreau dornice să o pună la punct!

Și mai era și Uno, cu fața plină de cicatrici, cu capul ras, exceptând un moț în vârf, cu un ochi lipsă acoperit de un petic



desenat cu un ochi roșu hidos. Îi aruncă lui Nynaeve un rânjete călduros, oprindu-se o clipă din a-l face cu ou și cu oțet pe un tânăr abătut, îmbrăcat în armură, care ținea frâiele unui cal cu o sulită prinsă de șa. Strâmbătura lui Nynaeve îl făcu să clipească și se întoarse să-l certe pe soldat.

Nu Uno și peticul său îi puseseră un nod în stomac. Nu chiar. Le însoțise pe ea și pe Elayne în Salidar și promisese odată să fure cai – „să-i împrumute” cum zicea el – dacă voiau să plece. Acum nu se mai putea. Uno purta acum la manșeta hainei negre, uzate o bandă aurie împletită; era ofițer și antrena cavaleria grea pentru Gareth Bryne, fiind mult prea ocupat ca să aibă timp de Nynaeve. Nu, nu era adevărat. Dacă i-ar fi spus că voia să plece, ar fi făcut rost de cai în câteva ceasuri și ar fi plecat însoțită de o escortă de shienarieni toți unul și unul; îi juraseră credință lui Rand și erau în Salidar doar pentru că ea și Elayne îi aduseseră acolo. Dar ar fi trebuit să admită că se înșelase când hotărâse să rămână acolo, că mințise când îi spusese că era fericită. Era peste puterile ei să recunoască așa ceva. Motivul principal pentru care Uno rămăsese era că se gândea că trebuia să le protejeze, pe ea și pe Elayne. Nu avea să audă nicio confesiune de la ea!

Ideea de a părăsi Salidarul era nouă, iscată de Uno, și o făcu să se gândească intens. Numai dacă Thom și Juilin nu ar fi umblat creanga prin Amadicia. Nu că s-ar fi dus să se plimbe. Cu ceva timp în urmă, când se părea că Aes Sedai aveau de gând să facă ceva, se oferiseră voluntari să iscodească ce se întâmpla peste râu. Erau plecați deja de o lună, vrând să ajungă până în Amador, și nu se puteau întoarce decât peste câteva zile, în cel mai bun caz. Nu erau singurele iscoade, desigur; fuseseră trimise chiar și Aes Sedai și Străjeri, dar cei mai mulți cercetau și mai departe către apus, în Tarabon. Asta, ca să dea impresia că fac ceva, și era o bună scuză să aștepte până se întorceau. Nynaeve își dorea să nu-i fi lăsat să plece pe cei doi bărbați. Niciunul nu s-ar fi dus dacă ea s-ar fi opus.

Thom era un bătrân menestrel, deși odată fusese mult mai mult decât atât, iar Juilin – un prințator de hoți din Tear, ambii bărbați chibzuiți, care știau să se comporte în locuri ciudate, putând fi utili în multe feluri. Și ei le însoțiseră, pe ea și pe Elayne, la Salidar și niciunul nu ar fi pus întrebări dacă dorea să plece. Fără îndoială că ar fi avut multe de spus pe la spatele ei, dar nu în față, cum ar fi făcut Uno.

O irita să admită că avea cu adevărat nevoie de ei, dar nu era sigură că știa cum să fure un cal. În orice caz, o Aleasă ar fi fost imediat luată la ochi dacă își făcea de lucru pe lângă cai, la grajduri sau afară, pe lângă țăruii unde se priponeau caii, iar, dacă își schimba rochia, ar fi fost văzută și pârâtă cu mult înainte de a ajunge lângă un cal. Chiar dacă reușea, ar fi fost urmărită.

Alesele care fugeau, ca și novicele, erau mereu aduse înapoi și li se administra o pedeapsă care să le scoată din cap ideea de a mai fugi a doua oară. Când te antreneai să devii Aes Sedai, Aes Sedai terminau cu tine atunci când voiau **ele**.

Nu teama de pedeapsă o reținea, desigur. Ce erau un bici, două pe spate când riscai să fii omorât de Ajah Neagră sau să dai peste un Rătăcit? Voia cu adevărat să plece? Unde s-ar fi putut duce? La Rand, în Caemlyn? La Egwene, în Cairhien? Ar veni și Elayne? Dacă mergea la Caemlyn, cu siguranță. Era dorința de a face ceva sau teama că Moghedien va fi descoperită? Pedeapsa pentru fugă nu se putea compara cu asta! Nu ajunsese la nicio concluzie când, dând un colț, se trezi în fața eleavelor lui Elayne, adunate sub cerul liber, între două case cu acoperiș de paie, într-un loc curățat de ruinele unei case prăbușite.

Mai mult de douăzeci de femei îmbrăcate în alb erau așezate pe scăunele într-unemicerc, privind-o pe Elayne cum le îndruma pe două din ele într-un exercițiu. Strălucirea **saidarului** le înconjura pe toate cele trei femei. Tabiya, o fetișcană pistriată cu ochi verzi, de șaisprezece ani, și Nicola, o femeie

subțirică cu părul negru, de vârsta lui Nynaeve, își treceau nesigure una alteia o mică flacăra. Aceasta tremura și dispărea uneori pentru o clipă, când una din ele nu o prindea la timp. Cu starea de spirit pe care o avea, Nynaeve putea să vadă clar cum împloteau firele țesăturii.

Opsprezece novice fuseseră luate când Sheriam și restul fugiseră – Tabiya era una dintre ele –, dar cele mai multe din grup erau ca Nicola, recrutate de când erau în Salidar. Nicola nu era singura femeie neobișnuit de în vârstă pentru o novice; mai mult de jumătate erau așa. Pe vremea când Nynaeve și Elayne ajunseseră la Turn, Aes Sedai arareori testau femeii mai în vârstă decât Tabiya – Nynaeve fusese remarcată și pentru vârsta sa, dar și pentru că era o sălbăticiune dar femeile Aes Sedai de aici, probabil în disperare de cauză, extinseseră testarea și la cele cu un an sau doi peste vârsta lui Nynaeve. Rezultatul fusese că acum erau în Salidar mai multe novice decât avusese Turnul de ani buni. Succesul le făcuse pe Aes Sedai să trimită surori de-a lungul și de-a latul Altarei, să ia la căutat sat cu sat.

— Ai vrea să predai grupului ăsta?

Nynaeve simți că i se face rău de la stomac auzind vocea de lângă umărul ei. De două ori într-o singură dimineață. Își dori să mai aibă frunze de menta-gâștei în pungulița de la brâu. Dacă o să continue să se lase luată prin surprindere, o să sfârșească prin a sorta hârtii pentru o soră Brună.

Desigur, femeia domani cu obraji ca niște mere nu era Aes Sedai. Theodrin ar fi primit deja șalul dacă ar mai fi fost în Turn, dar așa fusese ridicată peste rangul de Aleasă, dar sub cel de soră deplină. Purta inelul cu Marele Șarpe pe mâna dreaptă, nu pe cea stângă, și o rochie verde care se potrivea cu tenul ei bronzat, dar nu putea să-și aleagă o Ajah sau să poarte șalul.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să predau unor novice grele de cap.

Theodrin zâmbi la acreala din vocea lui Nynaeve. Era o femeie drăguță.

— O Aleasă grea de cap să predea unor novice grele de cap? Mă rog, de obicei era drăguță. De îndată ce o să fii în stare că conduci fără să le dai cap în cap, o să predai și tu novicelor. Și nu aș fi surprinsă să fii ridicată la rangul de Aes Sedai curând după aceea, cu toate lucrurile pe care le-ai descoperit. Știi, nu mi-ai spus niciodată trucul tău.

Sălbăticiunile aveau mereu câte un truc pe care îl descopereau când învățau să conducă. Celălalt lucru pe care ele îl aveau în comun era un blocaj, adesea construit să-și ascundă abilitatea de a conduce față de ceilalți sau chiar față de ele însele.

Nynaeve făcu un efort să-și păstreze expresia liniștită. Să fie în stare să conducă atunci când dorea. Să fie ridicată la rangul de Aes Sedai. Niciunul dintre lucrurile astea nu ar rezolva problema cu Moghedien, dar ar fi putut să meargă unde dorea, să studieze ce dorea, fără ca nimeni să îi spună ce poate și ce nu poate fi Tămăduit.

— Oamenii se vindeau când nu ar fi trebuit. Mă înfuriam atât de tare când cineva murea, când îmi dădeam seama că nu era suficient tot ce știam despre ierburi... că se făceau bine, spuse ridicând din umeri.

— Mult mai bun decât trucul meu, oftă femeia subțirică. Puteam să fac un băiat să vrea să mă sărute sau să nu vrea. Blocajul meu erau bărbații, nu furia.

Nynaeve se uită la ea nevenindu-i să creadă, iar Theodrin râse.

— Ei bine, erau și emoțiile. Dacă era un bărbat prezent și îl plăceam foarte mult sau îl antipatizam foarte tare, puteam conduce.

Dacă nu simțeam nici una, nici alta sau nu era niciun bărbat acolo, eram la fel de capabilă să conduc **saidarul** ca pe un copac.

— Și cum ai trecut de asta? Întrebă Nynaeve curioasă. Elayne le pusese pe novice două câte două, iar acestea încercau stângace să-și treacă una altelea mici flăcări.

Zâmbetul lui Theodrin se lăți, iar obraji i se aprinseră.

— Un tânăr numit Charel, un rândaș de la grajdurile Turnului, începuse să-mi facă ochi dulci. Eu aveam cincisprezece ani, iar el avea cel mai minunat zâmbet. Aes Sedai îl lăsau să participe la lecțiile mele, într-un colț, ca să fiu în stare să conduc. Ce nu știam era că Sheriam aranjase încă de la început să mă întâlnesc cu el. Obraji i se aprinseră și mai tare. Nu știam nici că are o soră geamănă și că, după câteva zile, în locul lui stătea Marel. Când și-a dat jos haina și cămașa într-una din zile, în mijlocul lecției, am fost atât de șocată că am leșinat. Dar, după povestea asta, am putut conduce în voie ori de câte ori am vrut.

Nynaeve izbucni în râs – nu se putea abține –, iar Theodrin râse și ea, în pofida obrazilor ca focul.

— Aș vrea să fie la fel de ușor pentru mine, Theodrin.

— Fie că va fi sau nu, spuse Theodrin râzând din ce în ce mai încet, o să-ți dărmăm blocajul. În după-amiaza asta...

— O studiez pe Siuan după-amiază, se repezi Nynaeve, iar Theodrin își strânse buzele.

— Mă eviți, Nynaeve. În ultima lună ai reușit să te eschivezi de la toate întâlnirile, mai puțin trei. Pot să accept să încerci și să eșuezi, dar nu pot să accept să-ți fie teamă să încerci.

— Nu îmi e, începu Nynaeve indignată, dar se întreba dacă nu încerca să ascundă adevărul de ea însăși.

Era atât de descurajator să încerci și să încerci și să încerci... și să eșuezi.

Theodrin nu o lăsă să continue.

— Luând în considerare faptul că astăzi ai deja un program, spuse calm, ne vedem mâine și poimâine sau voi fi nevoită să iau alte măsuri. Nu vreau să fac asta și nici tu nu vrei, dar doresc să-ți spulber blocajul. Myrelle mi-a cerut să fac eforturi speciale și am jurat să o fac.

Nynaeve rămase cu gura căscată auzind aproape aceleași vorbe pe care i le spusese lui Siuan. Era prima dată când cealaltă femeie se folosea de autoritatea ei. La ce noroc avea astăzi, nu ar fi fost de mirare să se trezească așteptând-o pe Tiana, cot la cot cu Siuan.

Theodrin nu așteptă să răspundă. Dădu din cap, de parcă ar fi primit un răspuns afirmativ, și plecă. Nynaeve parcă îi vedea șalul cu ciucurași pe umeri. Dimineața asta nu îi mergea bine deloc. Iarăși Myrelle! îi venea să țipe.

Elayne îi aruncă un zâmbet mândru din mijlocul novicelor; terminase, dar Nynaeve clătină din cap și plecă. Se întorcea în camera ei. Colac peste pupăză, la jumătatea drumului, Dagdara Finchey se izbi de ea alergând și o trânti. Alergând! O Aes Sedai! Femeia masivă nu se opri, nici măcar nu strigă o scuză peste umăr, continuând să alege prin mulțime.

Nynaeve se ridică în picioare, se scutură de praf, șontâcăi până în camera sa și trânti ușa după ce intră. Aerul era fierbinte și închis, paturile nefăcute, cel puțin până avea timp Moghedien să le facă, și, mai rău decât toate, simțurile îi spuneau că deasupra Salidarului se dezlănțuia chiar atunci o furtună cu grindină. Ei bine, nu o să se lase surprinsă acolo și nici nu o s-o calce nimeni în picioare.

Aruncându-se pe cearșafurile mototolite, se întinse atingând brățara, lăsându-și mintea să hoinărească, gândindu-se ce o să mai scoată de la Moghedien în acea zi, dacă Siuan va veni în acea după-amiază, la Lan, la blocajul ei sau dacă va rămâne în Salidar. Nu ar fi cu adevărat o fugă; s-ar duce probabil la Rand, în Caemlyn – avea nevoie de cineva ca să nu-și ia nasul la purtare, iar lui Elayne i-ar plăcea. Și-ar fi dorit ca ideea de a pleca să nu fi devenit atât de atractivă după ce Theodrin își anunțase intențiile.

Se aștepta să simtă prin brățară vreun semn că Moghedien își terminase treaba, să se poată duce după ea – adesea se

ascundea când era bosumflată –, dar rușinea și furia nu scăzuseră. Ușa se izbi de perete.

— Aici ești, mârâi Moghedien arătându-și mâinile. Uite! Distruse!

Lui Nynaeve nu i se păru că arată altfel decât alte mâini care spălaseră rufe; albe și încrețite, adevărat, dar trecea repede.

— Nu e suficient că trebuie să trăiesc în mizerie, muncind ca o servitoare, acum am ajuns să muncesc și ca o sălbatică!

Nynaeve o reduce la tăcere printr-un lucru simplu. Se gândi la o lovitură scurtă de bici, apoi își mută gândul în acea parte a minții de unde Moghedien putea primi emoții. Femeia deschise larg ochii săi negri, închizându-și gura plescăind, cu buzele strânse. Nu o lovise tare, doar cât să-i aducă aminte.

— Închide ușa și stai jos, îi spuse Nynaeve. Poți să faci paturile mai târziu. O să facem o lecție.

— Sunt obișnuită cu o viață mai bună, mormăi Moghedien închizând ușa. Un muncitor de noapte din Tojar e obișnuit cu mai bine.

— Dacă nu mă înșel, spuse aspru Nynaeve, un muncitor de noapte de-nu-știu-unde nu are deasupra capului o condamnare la moarte. Când simți nevoia, poți să-i spui lui Sheriam exact cine ești. Era pură cacealma – simțea un uriaș ghem în stomac la gândul că s-ar putea întâmpla așa ceva –, dar simți valul de frică al femeii. Nynaeve admiră cât de nepăsătoare îi rămăsese expresia; dacă s-ar fi simțit așa, s-ar fi tăvălit pe podea.

— Ce vrei să-ți arăt? Întrebă Moghedien cu o voce stăpânită.

Întotdeauna trebuiau să-i spună ce vor. Nu le arăta nimic din proprie inițiativă, decât dacă o presau atât de tare că nu mai rămânea decât să o tortureze.

— O să încercăm ceva ce nu ai reușit până acum să mă înveți. Cum să detectezi un bărbat care conduce. Până acum, era singurul lucru pe care ea și Elayne nu îl prinseseră din zbor. Putea fi folositor dacă se hotăra să plece la Caemlyn.

— Nu e ușor, mai ales fără un om pe care să exersezi. Păcat că nu ai putut să-l Tămăduiești pe Logain, zise fără urmă de ironie în glas, dar continuă grăbită după ce aruncă o privire către chipul ei: Totuși, putem încerca să facem iarăși urzelile.

Lecția nu era deloc ușoară. Nu era niciodată, chiar și cu lucruri pe care Nynaeve le putea învăța imediat ce țesătura devenea clară. Moghedien nu putea conduce dacă Nynaeve nu îi permitea, dacă nu o îndruma chiar, dar într-o lecție nouă Moghedien trebuia să fie prima care să-i arate cum se formau firele. Era complicat și cauza principală pentru care nu reușeau să învețe o mulțime de lucruri noi în fiecare zi de la ea. În cazul acesta, Nynaeve avea o vagă idee cum erau țesute firele, dar era o dantelărie complexă, cu toate cele cinci Puteri, care făcea și Tămăduirea să pară simplă, iar modelul se schimba cu o iuțea fulgerătoare. Moghedien spunea că dificultatea lui era motivul pentru care era folosit rar. Îți mai dădea și o strașnică durere de cap în cazul în care continuai prea mult timp.

Nynaeve, întinsă pe pat, lucra cât de concentrat putea. Dacă se ducea la Rand, avea nevoie de asta, și nu putea spune cât de curând. Conduse firele singură; din când în când se gândea la Theodrin sau Lan pentru a strânge suficientă furie. Mai devreme sau mai târziu, Moghedien va fi trasă la răspundere pentru crimele ei, și atunci ce va face ea, obișnuită să folosească puterea celeilalte femei? Trebuia să trăiască și să muncească cu limitările ei. Ar putea Theodrin să găsească o cale de a-i distruge blocajul? Lan trebuia să fie în viață ca să-l poată găsi. Durerea începu să-i sfredească tâmpile. În ochii lui Moghedien începu a se citi încordarea; își freca tâmpile din când în când, dar sub frica permanentă transmisă de brățară se mai simțea și altceva acum, ceva ce părea a fi mulțumire. Nynaeve se gândi că, chiar și atunci când nu vrei să înveți pe cineva, trebuie să ai oarece satisfacție. Nu era sigură că îi plăcea să o vadă pe Moghedien având sentimente umane.



Nu îşi putea da seama de când începuse lecţia, cu Moghedien murmurând „aproape“ şi „nu chiar“, dar, când uşa fu izbită din nou de perete, sări de pe saltea. Frica ascuţită care năvăli prin brăţară ar fi fost însoţită de un ţipăt la oricine altcineva decât la Moghedien.

— Ai auzit, Nynaeve? întrebă Elayne împingând uşa. A venit o solie de la Turn, de la Elaida.

Cu gâtlejul strâns de spaimă, Nynaeve uită să mai ţipe la ea. Uită şi de durerea de cap.

— O solie? Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură, Nynaeve. Crezi că aş fi venit în fugă pentru un **zvon**? Tot satul e agitat.

— Nu ştiu de ce, spuse acru Nynaeve.

Durerea de cap se întorsese. Şi toată menta-gâştei din cufărul cu ierburi de sub pat nu ar fi putut să-i liniştească stomacul. N-avea de gând să înveţe niciodată să bată la uşă? Moghedien arăta de parcă ar fi avut şi ea nevoie de menta-gâştei, cu ambele mâini lipite de stomac.

— Le-am spus că Elaida ştie de Salidar.

— Poate ne-au crezut, spuse Elayne aşezându-se la marginea patului lui Nynaeve, sau poate nu, dar acum s-au convins.

Elaida ştie unde suntem şi probabil şi ce avem de gând. Orice servitor poate fi iscoada ei. Poate chiar şi unele surori. Am văzut-o în treacăt pe femeia care poartă solia, Nynaeve. Păr deschis şi ochi albaştri care ar putea îngheţa soarele. O Roşie pe nume Tama Feir, zice Faolin. Unul din Străjerii care erau de pază a însoţit-o înăuntru. Se uită la tine de parcă ai fi o piatră.

Nynaeve se uită la Moghedien:

— Am terminat cu lecţia deocamdată. Vino peste un ceas să faci paturile, spuse aşteptând ca Moghedien să iasă, cu buzele strânse şi ţinându-şi fustele în pumni.

— Ce... ce mesaj a adus?

— Închipuie-ţi că nu mi-au spus, Nynaeve. Fiecare Aes Sedai pe lângă care am trecut se întreba acelaşi lucru. Am auzit că

Tama a râs când i s-a spus că va fi primită de Divanul Turnului. Și nu era amuzată. Crezi că... crezi că ar putea decide să... spuse Elayne mușcându-și buza.

— Să se întoarcă? îi răspunse Nynaeve nevenindu-i să creadă. Elaida o să vrea ca ele să facă ultimele zece mile în genunchi, și ultima milă târându-se pe burtă! Și chiar dacă nu ar vrea asta, iar Roșia ar spune: „Veniți acasă. Totul e iertat, vă așteptăm cu cina pe masă”, crezi că ar putea trece atât de ușor peste povestea cu Logain?

— Nynaeve, Aes Sedai ar putea trece peste orice să reîntregească Turnul. Peste orice. Nu le înțelegi cum le înțeleg eu; la palatul mamei au fost mereu Aes Sedai, din ziua în care m-am născut, întrebarea e: ce spune Tama Divanului? Ce îi răspund ele?

Nynaeve își frecă brațele iritată. Nu avea răspunsuri, doar speranțe. Iar simțul vremii îi spunea că, acum, furtuna care nu era lovea cu sălbăticie acoperișurile Salidarului. Avea să simtă același lucru zile întregi.

## CAPITOLUL 9



### Planuri

— TU I-AI ADUS PE ACEȘTI ARTIFICIERI ÎN AMADOR?

Mulți ar fi tresărit dacă Pedro Niall le-ar fi vorbit atât de rece, dar nu și bărbatul care stătea pe soarele desenat în podea, în fața scaunului înalt al lui Niall. Degaja încredere și pricepere. Niall continuă:

— Există un motiv pentru care am pus două mii de Copii să păzească hotarul cu Tarabon, Omema. Tarabon este în carantină. Nimeni nu are voie să treacă hotarul. Nici vrăbiile nu ar trece, dacă ar fi după voia mea.

Omema întruchipa idealul ofițerului din corpul Copiilor Luminii, înalt și impunător, cu un chip îndrăzneț și neînfricat, o bărbie puternică și păr alb la tâmple. Ochii săi negri păreau în stare să înfrunte neînduplecați cel mai cumplit câmp deătălie, și chiar așa și făcuseră. În acea clipă părea adâncit în gânduri. Mantaua albă-aurie a Seniorului Căpitan, Uns al Luminii, îi stătea bine.

— Seniore Căpitan Comandat, vor să înființeze aici o Casă a Breslei, spuse cu o voce adâncă și armonioasă, care i se potrivea înfățișării. Artificierii călătoresc peste tot. Pot fi introduși cu ușurință agenți printre ei. Agenți bine-veniți în orice oraș, în orice conac nobiliar, în orice palat regal. Gândiți-vă la asta!

Despre Abdel Omema se credea că e un membru oarecare al Consiliului Unșilor. De fapt, era șeful spionilor Copiilor Luminii.

Niall gândea însă că breasla artificierilor era, până la ultimul bărbat și femeie, taraboneză, iar Tarabon era infectat cu haosul și nebunia pe care el nu le dorea în Amadicia. Dacă nu putea cauteriza infecția, putea măcar să o izoleze.

— Vor fi tratați ca oricine altcineva care se strecoară înăuntru, Omema. Sub gardă, nu vor avea voie să vorbească cu nimeni și vor fi escortați fără zăbavă afară din Amadicia.

— Dacă îmi permiteți să insist, Senior Căpitan Comandant, utilitatea lor depășește micile bârfe pe care le-ar putea răspândi. Sunt retrași. Și, pe lângă folosul lor pentru agenții mei, mai e și imensul prestigiu de a avea în Amador o Casă a Breslei lor. Ar fi singura, acum. Cea din Cairhien a fost abandonată și cu siguranță și cea din Tanchico.

Prestigiu! Niall își frecă ochiul stâng care i se zbătea fără voia lui. Nu avea rost să se mânie pe Omema, dar trebuia să facă un efort să se stăpânească. Căldura dimineții îi fierbea nervii la foc mic.

— Într-adevăr, sunt retrași, Omema. Trăiesc cu ai lor, călătoresc cu ai lor și abia schimbă o vorbă cu alții. Ai de gând să-ți însori agenții cu ei? Foarte rar se însoară cu cineva din afara breslei, și nu poți deveni artificier decât dacă te naști din părinți artificieri.

— A, da. Ei bine, sunt sigur că se poate găsi o soluție. Nimic nu părea să știrbească masca de încredere și pricepere.

— O să fie cum spun eu, Omema. Bărbatul deschise gura din nou, dar Niall îl opri iritat.

— Cum spun eu, Omema! Nu vreau să mai aud nimic! Acum ce informații ai astăzi? Ce informații **utile?** Țasta e rostul tău. Nu să procuri artificii pentru Ailron.

Omema ezită, dorind să mai facă o pledoarie pentru prețioșii lui artificieri, dar în final spuse plin de importanță:

— Se pare că rapoartele despre jurații Dragonului în Altara sunt mai mult decât un zvon. La fel și în Murandi. Infestarea e mică, dar va crește. O lovitură puternică acum i-ar distruge și pe ei, și pe Aes Sedai din Salidar într-o singură...

— Acum hotărăști și strategia Copiilor? Adună informații și lasă restul pe seama mea! Ce altceva mai ai pentru mine?

Omul răspunse cu o înclinare calmă de încuviințare. Omema era foarte bun la a rămâne calm; poate asta făcea cel mai bine.

— Am vești bune. Mattin Stepaneos e gata să vi se alăture. Se codește să anunțe public, dar oamenii mei din Illian au raportat că va face asta în curând. Mi s-a raportat că e nerăbdător.

— Asta ar fi foarte bine, spuse sec Niall.

Remarcabil, cu siguranță. Printre stindardele și fanioanele care decorau camera, cei trei Leopardi ai lui Mattin Stepaneos, argintii pe fond negru, atârnavă alături de simbolul regal din Illian, nouă albine țesute cu fire de aur pe mătase verde. Regele din Illian reușise să învingă până la urmă, cel puțin fiindcă impusese un tratat care spunea că hotarul dintre Amadicia și Altara rămânea neschimbat, dar Niall se îndoia că omul o să uite vreodată că la Soremene avusese și avantajul terenului, și al numărului de soldați și tot fusese învins și capturat. Dacă oștenii lui nu ar fi reușit să asigure retragerea restului armatei illianeze din cursa lui Niall, Altara ar fi fost acum fieful Copiilor, poate chiar și Murandi și Illian. Mai rău, Mattin Stepaneos ținea drept consilieră o vrăjitoare din Tar Valon, deși ascundea și acest lucru, și o ascundea și pe ea. Niall trimisese solii, pentru că nu îndrăznise să lase ceva neîncercat, dar ca Mattin Stepaneos să i se alăture ar fi fost cu adevărat remarcabil.

— Continuă. Și fii concis. Am o zi grea astăzi și pot să-ți citesc rapoartele scrise mai târziu.

În pofida ordinului, relatarea lui Omema fu lungă, recitată cu o voce sonoră și sigură pe ea. Al'Thor nu reușise să-și extindă prea mult controlul în Andor, dincolo de zidurile Caemlynului. În final înaintarea lui fulgerătoare se opri, iar Omema îi aduse aminte cu grijă că prevestise acest lucru. Nu prea erau șanse ca Ținuturile de Hotar să se alătore Copiilor împotriva falsului Dragon prea curând; seniorii din Shienar, Arafel și Kandor profitau de liniștea Manei Pustiitoare ca să se răzvrătească, iar regina din Saldaea se retrăsese la țară, de teama lor. Agenții ei lucrau însă și, de îndată ce aceste mici rebeliuni aveau să fie zdrobite, conducătorii Ținuturilor vor fi făcuți să-și plece capul. Pe de altă parte, conducătorii din Murandi, Altara și Ghealdan erau gata să se liniștească, deși mai spuneau și lucruri care să liniștească vrăjitoarele din Tar Valon. Alliandre din Ghealdan știa că i se clatină tronul și că avea nevoie de Copii dacă nu dorea să se prăbușească la fel de abrupt precum cei dinaintea ei, iar Tylin din Altara și Roedran din Murandy sperau ca influența Copiilor să îi facă ceva mai mult decât niște marionete pentru regi. În mod limpede, omul considera toate acele țări ca fiind deja în buzunarul lui Niall.

După părerea lui Omema, în Amadicia lucrurile stăteau și mai bine. Recruții se înghesuiau sub stindardele Copiilor, mai mulți ca niciodată. De fapt, asta nu îl privea pe Omema, dar obișnuia să-și împăneze rapoartele cu cât mai multe vești bune putea. Profetul nu avea să mai creeze necazuri mult timp; gloata lui se certa pe ce sate și conace să jefuiască la miazănoapte, iar la următorul atac al soldaților lui Ailron aveau să se împrăstie înapoi în Ghealdan. Nu mai erau locuri în închisori, pentru că Iscoadele celui întunecat și spionii Tar Valonului erau arestați mai repede decât puteau fi spânzurați. Vânătoarea de vrăjitoare din Tar Valon le adusese până acum doar două, dar peste o sută de femei fuseseră interogate până acum, dovadă a vigilenței

patrulelor. Mai fuseseră prinși doar câțiva refugiați din Tarabon, deci carantina devenea mai eficientă; cei prinși erau aruncați înapoi în Tarabon cât de repede se putea. Trecu rapid peste ultima parte, ceea ce nu era de mirare având în vedere prostia lui cu artificierii.

Niall asculta suficient de atent doar ca să știe când să dea din cap aprobator. Omema fusese un comandant capabil pe câmpul de bătălie, atâta vreme cât cineva îi spunea ce să facă, dar, în funcția actuală, stupiditatea lui credulă îi puneia răbdarea la încercare. Raportase că Morgase era moartă, cadavrul găsit și recunoscut fără niciun dubiu, până în ziua în care îl pusese față în față cu ea. Ridiculizase „zvonurile” că Stânca din Tear ar fi căzut și încă mai nega că cea mai puternică fortăreață din lume ar fi putut fi luată cu forța, din exterior; insista că la mijloc fusese trădarea, un înalt Senior care dăduse Stânca pe mâna lui al’Thor și a Tar Valonului. Susținea că dezastrul de la Falme și necazurile din Tarabon și Arad Doman erau lucrătura armatelor lui Artur Aripă-de-Șoim venite de peste oceanul Aryth. Era convins că Siuan Sanche era în funcție, că al’Thor era nebun și pe moarte, că Tar Valon îl ucisese pe regele Galldrian special ca să provoace război civil în Cairhien, iar aceste trei „adevăruri” erau cumva legate de acele zvonuri ridicole, întotdeauna venite de undeva foarte convenabil de departe, de oameni care izbucneau în flăcări sau coșmaruri care apăreau din văzduh să măcelărească sate întregi. Nu prea știa exact cum, dar lucra la o mare teorie pe care promisese să i-o prezinte într-o bună zi, care urma să dezvăluie toate comploturile vrăjitoarelor și să pună Tar Valonul în mâinile lui Niall.

Așa era Omema: ori inventa motive ciudate pentru lucrurile care se întâmplau, ori auzea o bârfă în stradă și o înghițea cu totul. Își petrecea o bună parte din timp ascultând bârfe, în conace *și* în stradă. Nu numai că fusese văzut bând cot la cot cu niște corniați, dar nu mai era un secret că dăduse sume fabuloase pentru nu mai puțin de trei Cornuri ale lui Valere. De

fiecare dată se dusesese cu ele la țară și suflase în ele zile întregi, până trebuise și el să admită că niciun erou din legende nu avea să se scoale din morți. Chiar și așa, eșecurile nu aveau să-l oprească să le mai cumpere, prin alei întunecate sau în camere dosite de prin taverne. Spus simplu, lucrurile stăteau așa: un șef al spionilor ar fi trebuit să se îndoiască și de propriul chip din oglindă, dar Omema credea totul. Într-un final, omul termină de vorbit.

— Voi cântări cu atenție rapoartele tale, Omema. Te-ai descurcat bine.

Cum se mai fălea insul, aranjându-și mantia.

— Lasă-mă acum. Când ieși, trimite-l pe Balwer înăuntru. Am niște scrisori de dictat.

— Desigur, Senior Căpitan Comandant. Ah, asta a venit azi dimineață printr-un porumbel.

În timp ce se înclina, Omema se încruntă și caută ceva prin buzunarul hainei, scoțând un mic cilindru de os. Trei dungi roșii erau desenate de-a lungul lui, semn că trebuia să-i fie adus lui Niall cu sigiliul de ceară neatins. Și individul aproape uitase de el.

Omema așteptă să afle ce conține cilindrul, dar Niall îi făcu semn către ușă.

— Nu uita de Balwer. Dacă Mattin Stepaneos se gândește să treacă de partea mea, trebuie să-i scriu să văd dacă nu pot înclina balanța, să-l fac să ia decizia corectă.

Omema făcu iarăși o plecăciune și ieși.

După ce ușa se închise în spatele lui Omema, Niall atinse gânditor cu degetele cilindrul. Acele mesaje speciale arareori aduceau vești bune. Ridicându-se încet – în ultima vreme începuse să-și simtă vârsta în oase – umplu cu puncte un pocal simplu de argint, dar îl puse pe masă, deschizând un rulou de piele acoperit cu pânză. Conținea o singură foaie grea de hârtie, boțită și un pic ruptă, desenul în cretă colorată al unui artist de



stradă, înfățișând doi bărbați care se luptau printre nori, unul cu chipul de foc, celălalt cu păr întunecat, roșiatic. Al'Thor.

Se duseseră de râpă toate planurile sale de a-i pune bețe în roate falsului Dragon, toate speranțele de a-i încetini valul de cuceriri, de a-l distrage. Oare așteptase prea mult, iar al'Thor ajunsese prea puternic? Dacă da, mai era doar o singură cale de a rezolva repede cu el, un cuțit în noapte, o săgeată trasă de pe un acoperiș. Cât de mult timp avea curaj să aștepte? Putea să riște să nu aibă răbdare? Prea multă grabă putea aduce un dezastru la fel de mare ca prea multă răbdare.

— Seniorul a trimis după mine?

Niall se uită la bărbatul care intrase atât de tăcut. Dacă te luai după chip, te-ai fi așteptat să auzi un foșnet uscat atunci când se mișca Balwer. Totul la el era îngust și subțire; haina lungă atârna de umerii osoși, iar picioarele lungi păreau gata să se rupă sub greutatea corpului uscat. Se mișca aidoma unei păsări care țopăie.

— Crezi că acel Corn al lui Valere va chema din mormânt eroi să ne salveze?

— Poate că da, stăpâne, spuse Balwer împreunându-și mâinile. Poate că nu. Eu unul nu aş conta pe asta.

Niall dădu din cap.

— Și crezi că Mattin Stepaneos o să mi se alăture?

— Iarăși, poate. Nu o să vrea să sfârșească o marionetă sau mort. Cea mai mare grijă a lui e să se agațe de Coroana cu Lauri, iar armata care se adună în Tear îl face probabil să fie destul de îngrijorat.

Buzele lui Balwer zâmbiră subțire.

— A vorbit în public că vrea să accepte propunerea voastră, dar, pe de altă parte, tocmai am aflat că schimbă mesaje cu Turnul Alb. Se pare că a fost de acord cu ceva, deși încă nu știu cu ce.

Lumea știa că Abdel Omema era șeful spionilor Copiilor. O astfel de funcție ar fi trebuit să fie secretă, dar îl arătau în

stradă cu degetul până și rândașii de la grajduri și cerșetorii, cu grijă însă, să nu cumva să-i vadă cel mai puternic om din Amadicia. Adevărul era că prostul de Omema era doar o momeală, un decor în spatele căruia se ascundea adevăratul șef al spionilor din Fortăreața Luminii. Sebban Balwer, uscățivul secretar al lui Niall, cu chipul său dezaprobator. Un om pe care nu l-ar fi bănuț nimeni; nu ar fi crezut nici dacă le spunea cineva.

Dacă Omema credea totul, Balwer nu credea nimic, poate nici măcar în Iscoadele celui întunecat sau în Cel întunecat însuși. Dacă Balwer credea totuși în ceva, era să se uite peste umărul oamenilor, să le asculte șoaptele, să le afle secretele. Desigur, ar fi servit pe oricare alt stăpân la fel de bine ca și pe Niall, dar ăsta nu era un lucru rău. Ce afla Balwer nu era distorsionat de ce știa că ar trebui să fie adevărat sau de ce și-ar fi dorit. Necrezând în nimic, era mereu capabil să scoată adevărul la iveală.

— Nu mă așteptam la altceva din partea Illianului, dar chiar și el poate fi dat pe brazdă.

Trebuia să fie. Nu putea fi prea târziu.

— Vești noi din Ținuturile de la Hotar?

— Încă nu, stăpâne. Dar Davram Bashere este în Caemlyn. Cu treizeci de mii de oameni din cavaleria ușoară, spun informatorii mei, dar eu nu cred că sunt nici jumătate. Nu ar slăbi Saldaea atât de mult, indiferent cât de liniște ar fi în Mană, chiar dacă i-ar porunci Tenobia.

Niall mormăi, cu un colț al ochiului tremurând. Atinse desenul pus în ruloul de piele; se presupunea că seamănă pe departe cu al'Thor. Bashere în Caemlyn; un bun motiv ca Tenobia să fugă la țară de solia sa.

Nu erau vești bune din Ținuturile de la Hotar, indiferent ce credea Omema. „Micile rebeliuni” raportate de Omema erau mici, dar nu erau de felul celor care credea el. De-a lungul Hotarului oamenii se certau dacă al'Thor era un alt fals Dragon

sau Dragonul Renăscut. Oamenii fiind cum erau, certurile degenerau în mici bătălii. Luptele începuseră în Shienar cam în același timp în care căzuse Stânca din Tear, dovedind cu prisosință că vrăjitoarele își vârâseră nasul. Încă nu se știa cum o să se termine, spunea Balwer.

Faptul că al'Thor rămânea în Caemlyn era unul dintre puținele lucruri asupra căruia Omema nu se înșelase. Dar de ce, cu Bashere acolo, cu Aielii, cu vrăjitoarele? Nici măcar Balwer nu fusese în stare să răspundă la această întrebare. Indiferent de motiv, Lumina fie lăudată că se întâmpla așa! Gloatele Profetului jefuiau la miazănoapte în Amadicia, era adevărat, dar își consolidau pozițiile, ucigând sau alungând pe oricine refuza să sprijine Profetul Dragonului. Soldații lui Ailron se opriseră din retragere doar fiindcă afurisitul de Profet se oprise din înaintare. Alliandre și ceilalți despre care Omema era sigur că i se vor alătura erau de fapt ezitanți, amăgindu-i soliile cu scuze și amânări. Bănuia că nici măcar ei nu știau ce vor face.

În aparență, totul părea să meargă în favoarea lui al'Thor, cu excepția a ceea ce îl reținea în Caemlyn, dar Niall nu era niciodată mai periculos decât atunci când era încolțit și depășit numeric.

Dacă se putea încrede în zvonuri, Carridin se descurca bine în Altara și Murandy, deși nu suficient de repede pe cât ar fi vrut Nial. Timpul era un inamic la fel de puternic ca al'Thor sau Turnul. Dar, dacă zvonurile despre Carridin erau bune, atunci poate că era suficient. Poate că era timpul să extindă Jurații Dragonului în Andor. Poate și în Illian, deși, dacă armata care se aduna în Tear nu era suficientă să-i arate lui Mattin Stepaneos drumul cel bun, atunci ce ar fi putut realiza cu câteva ferme și sate prădate? Mărimea armatei îl îngrozea pe Niall; dacă ar fi fost jumătate din cât raportase Balwer, un sfert, și tot ar fi fost îngrozit. Niciodată nu se mai strânsese așa ceva, de pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim. În loc să-i înspăimânte pe oameni ca să i se alăture lui Niall, o asemenea armată putea să-

i intimideze să se alăture flămării Dragonului. Dacă ar fi avut un an, jumătate de an, ar fi deţinut suficiente trupe să se poată lupta cu armata de proşti, bandiţi şi sălbatici Aiel a lui al'Thor.

Nu era totul pierdut, desigur. Niciodată nu e totul pierdut atâta vreme cât eşti viu. Tarabon şi Arad Doman îi erau la fel de inutile şi lui dar şi lui al'Thor, două cuiburi de năpârci; numai un nebun şi-ar fi pus mâna acolo înainte ca una dintre năpârci să fi ucis măcar jumătate din restul. Dacă Saldaea era pierdută – lucru pe care nu putea să-l creadă – Shienar, Arafel şi Kandor încă erau în balanţă, iar balanţele se puteau înclina. Dacă Mattin Stepaneos dorea să călărească doi cai deodată – întotdeauna încercase asta –, încă putea fi forţat să aleagă cum trebuie. Altara şi Murandy ar putea fi împinse unde trebuie, iar Andorul se va rezezi la picioarele lui, fie că va decide că e nevoie de biciul lui Carridin, fie că nu.

În Tear, agenţii lui Balwer îi convinseseră pe Tedosian şi Estanda să se alăture lui Darlin, transformând o sfidare într-o adevărată rebeliune, iar omul părea convins că putea face acelaşi lucru în Cairhien şi în Andor. Încă o lună, maximum două, şi Eamon Valda se va întoarce de la Tar Valon; Niall s-ar fi lipsit de Valda, dar atunci forţa Copiilor ar fi fost aproape toată în acelaşi loc, gata să fie folosită acolo unde putea aduce cel mai mult bine.

Da, mai avea multe lucruri de partea sa. Nimic nu se limpezise, dar lucrurile se coagulau. Avea nevoie doar de timp.

Dându-şi seama că încă ţinea în mână cilindrul de os, sparse sigiliul de ceară şi scoase cu grijă din interior un rulou subţire de hârtie.

Balwer nu spuse nimic, strângându-şi iar buzele, dar de data asta nu mai era un zâmbet. Pe Omema îl tolera, ştiind că omul era un prostănac, dar nu îi plăcea ca Niall să primească rapoarte care treceau pe lângă el, de la oameni pe care nu îi cunoştea.

Un scris mic şi împăienjenit acoperea bucăţica de hârtie, într-un cifru pe care foarte puţini îl ştiau, şi nimeni în Amador. Niall îl

putea citi la fel de ușor ca pe propriul scris. Semnul de la final îl făcu să clipească, la fel ca și conținutul. Varadin era sau fusese unul dintre cei mai buni agenți ai lui, un vânzător de covoare care îi adusese servicii în timpul tulburărilor, în timp ce își vindea mărfurile prin Altara, Murandy și Illian. Cu ce câștigase astfel devenise un negustor înstărit în Tanchico, aprovizionând regulat cu vinuri și covoare palatele regelui și ale panarchului, precum și pe ale celor mai mulți nobili de la curte, mereu plecând de la ei doldora de informații. Niall îl crezuse de multă vreme mort în nebunia de acolo; era primul mesaj după un an de zile. Și, din câte îi scria Varadin, mai bine ar fi fost mort. Cu mâna tremurată, a unui om aflat în pragul nebuniei, scria despre oameni călărind bestii ciudate și creaturi zburătoare, despre Aes Sedai puse în zgardă și despre **Hailene**. Asta însemna „Strămoși” în Limba Străveche, dar nici măcar nu încerca să explice de ce era înspăimântat de ei și cine erau. Era clar că omul avea febră la cap, văzând cum țara i se duce de râpă. Enervat, Niall mototoli hârtia și o aruncă.

— Mai întâi trebuie să ascult idioțeniile lui Omema, și acum asta. Ce altceva mai ai pentru mine, Balwer?

Bashere. Lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă dacă Bashere conducea armatele lui al’Thor. Omul își câștigase o reputație. Un cuțit în umbră pentru el?

Balwer nici măcar nu clipise, privindu-l fix pe Niall, dar acesta știa că, dacă nu o arde, bucățica de hârtie mototolită va sfârși în mâinile lui.

— Patru lucruri ar putea fi de interes, stăpâne. Încep cu ce e mai puțin interesant. Zvonurile despre întâlnirile steddungurilor Ogier sunt adevărate. Pentru niște Ogieri, se mișcă în grabă.

Desigur, nu putea spune despre ce vorbeau. Să introducă un om într-un grup Ogier era la fel de imposibil ca a face un Ogier să spioneze. Mai ușor i-ar fi fost să facă soarele să răsară noaptea.

— Este și un număr neobișnuit de mare de Oameni ai Mării în porturile de la miazăzi. Nici nu iau marfă, nici nu navighează.

— Ce așteaptă?

— Nu știu încă, stăpâne. Pentru o clipă gura i se închise de parcă ar fi tras cineva de niște sfori. Nu îi plăcea să admită că există secrete omenești pe care nu le putea dibui. Să încerce să afle ce se întâmpla în rândul Atha'an Miere era ca și cum ar fi încercat să afle cum își fac artificierii artificiile. Absolut inutil. Cel puțin, într-un final, Ogierii ar fi putut să-și facă publică decizia.

— Continuă.

— Veștile de interes mediu sunt... ciudate, stăpâne. Al'Thor a fost văzut în aceeași zi de oameni de încredere în Caemlyn, Tear și Cairhien.

— Oameni de încredere? Nebuni de încredere. Probabil vrăjitoarele au doi sau trei bărbați care arată ca al'Thor suficient de bine ca să păcălească pe oricine care nu-l cunoaște. Asta ar explica o grămadă de lucruri.

— Poate, stăpâne. Informatorii mei **sunt** de încredere.

Niall trânti ruloul de piele, ascunzând chipul lui al'Thor.

— Și veștile de mare interes?

— Știu de la două surse din Altara – surse de încredere, stăpâne – că vrăjitoarele din Salidar pretind că Ajah Roșie l-a încurajat pe Logain să devină un fals Dragon. Că ele au făcut totul. Îl au pe Logain în Salidar – sau un bărbat despre care spun că e Logain – și-l arată nobililor pe care îi aduc acolo. Nu am nicio dovadă, dar cred că spun aceeași poveste tuturor regilor la care pot ajunge.

Încruntându-se, Niall se uită la flamura de deasupra sa. Reprezentau inamici din aproape fiecare ținut; puțini îl înfrânseseră o dată, niciunul de două ori. Flamurile păliseră cu vremea. Ca și el. Dar nu se ofilise atât de tare ca să nu mai poată continua ce începuse. Fiecare stindard fusese obținut într-o luptă sângeroasă, unde nu-ți puteai da seama ce se întâmplă dincolo de ce vedeai, unde victoria sau înfrângerea puteau fi la

fel de efemere. Cea mai cumplită bătălie în care luptase, cu armate izbindu-se pe bâjbâite noaptea, lângă Moisen, părea să fi fost limpede ca lumina zilei față de cea pe care o ducea acum.

Oare se înșelase? Ar fi putut fi Turnul cu adevărat divizat? Un fel de luptă între Ajah? Pentru ce? Pentru al'Thor? Dacă vrăjitoarele chiar se luptau între ele, vor fi mulți care să susțină soluția lui Carridin, să lovească Salidarul și să ucidă cât mai multe vrăjitoare. Unii credeau că dacă te gândești la ziua de mâine înseamnă că te gândești la viitor, fără să pună la socoteală săptămâna sau luna următoare, ce să mai vorbim de anul următor. Valda, de pildă; poate că era mai bine că încă nu ajunsese în Amador. Sau Rhadam Asunawa, Marele Inchizitor. Valda voia să folosească toporul chiar când pumnalul era mai potrivit. Asunawa voia s-o spânzure pe orice femeie care dormise o noapte în Turn, de ieri dacă se putea, să ardă fiecare carte în care erau menționate Aes Sedai sau Puterea Supremă și să interzică și cuvintele însele. Asunawa nu se gândea la nimic altceva și nu-i păsa nici de preț. Niall muncise prea mult, riscase prea mult ca să permită ca totul să devină în ochii lumii o luptă între Copii și Turn.

De fapt, nu conta dacă se înșelase. Dacă o făcuse, era în avantajul lui. Poate chiar mai mult decât dacă avusese dreptate. Cu un grăunte de noroc, putea sfărâma Turnul pentru totdeauna și le putea despărți pe vrăjitoare în grupulețe ușor de făcut pulbere. Al'Thor se va poticni atunci, rămânând o amenințare suficient de mare ca să-l poată folosi drept momeală. Și se putea ține aproape de adevăr. Destul de aproape. Spuse, fără să-și ia ochii de la stindarde:

— Divizarea Turnului este reală. Ajah Neagră s-a ridicat, cele victorioase au păstrat Turnul, iar înfrânteaua au fost alungate să-și lingă rănilor în Salidar.

Se uită la Balwer și aproape zâmbi. Un Copil oarecare ar fi protestat că nu există Ajah Neagră sau că toate vrăjitoarele sunt Iscoadele Celui întunecat; cel mai nou recrut ar fi făcut asta cu

siguranță. Balwer se uita doar la el, de parcă nici nu ar fi adus o blasfemie împotriva credinței Copiilor.

— Trebuie să ne dăm seama dacă Ajah Neagră a învins sau a pierdut. Eu cred că a câștigat. Cei mai mulți cred că cele care dețin Turnul sunt adevăratele Aes Sedai. Să-i lăsăm să asocieze adevărate Aes Sedai cu Ajah Neagră. Al'Thor este o creatură a Turnului, un vasal al Ajah Neagră. Poate o potrivesc cu motivul pentru care nu am pornit încă împotriva Salidarului.

Ridică pocalul de pe masă și luă o înghițitură de vin; nu ajuta la căldură. Prin solii lăsase să se înțeleagă că motivul pentru care nu atacase încă Salidarul era teama de al'Thor; prefera să le lase pe vrăjitoare să se adune la poarta Amadicieii decât să fie distras de la pericolul falsului Dragon.

— Femeile de acolo, îngrozite de cât de convingătoare este Ajah Neagră, dezgustate de răul în care... Imaginația i se termină - toate erau slujitoarele Celui întunecat; ce rău putea să le dezguste?... dar Balwer continuă:

— Poate că au decis să se arunce la picioarele Voastre, cerșind îndurare, cerând chiar protecția. Au pierdut într-o rebeliune, mai slabe decât inamicile lor, temându-se să nu fie zdrobite; un om care cade de pe o stâncă întinde mâna chiar și celui mai mare dușman al său. Poate... spuse atingându-și gânditor buzele cu un deget osos... poate sunt gata să se căiască pentru păcatele lor și să renunțe să mai fie Aes Sedai?

Niall se uită fix la el. Bănuia că Balwer nu credea deloc în păcatele vrăjitoarelor Tar Valonului.

— Este absurd, spuse plat. E genul de lucruri la care mă pot aștepta de la Omema.

Chipul secretarului rămase la fel de politicoasă, dar începu să-și frece mâinile, așa cum făcea când se simțea insultat.

— E ceea ce stăpânul meu se poate aștepta să audă de la el, dar astfel de lucruri sunt crezute și repetate pe unde își face el veacul, în stradă și la agapele nobililor. Nimeni nu râde acolo de



absurdități, ci le ascultă. Ceea ce e prea absurd să fie adevărat este crezut, căci e prea absurd să fie o minciună.

— Și cum ai vrea să împrăștii asta? Nu o să stârnesc un zvon că avem de-a face cu vrăjitoarele.

— Ar fi doar un zvon, stăpâne.

Ochii lui Niall deveniră duri, iar Balwer își ridică mâinile.

— Cum dorește stăpânul meu. La fiecare nouă relatare se adaugă tot felul de zorzoane, așa că o poveste simplă are cele mai bune șanse să se răspândească. Propun patru zvonuri, stăpâne, nu unul. Primul, că scindarea turnului a fost provocată de rebeliunea Ajah Neagră. Al doilea, că Ajah Neagră a câștigat și deține acum controlul Turnului. Al treilea, că Aes Sedai din Salidar, dezgustate și îngrozite, renunță să mai fie Aes Sedai. Al patrulea, că au venit la Domnia Voastră căutând îndurare și protecție. Pentru cei mai mulți fiecare zvon va fi o confirmare a celorlalte.

Trăgându-se de rever, Balwer arboră un zâmbet subțire și satisfăcut.

— Foarte bine, Balwer. Așa rămâne.

Niall luă o înghițitură mare de vin. Căldura îl făcea să-și simtă vârsta. Își simțea oasele fragile. Dar va rezista suficient de mult să vadă înfrânt falsul Dragon, iar lumea unită în fața Tarmon Gai'don? Lumina o să-i îngăduie măcar atât, chiar dacă nu va apuca să trăiască să conducă Ultima Bătălie.

— Și vreau ca Elayne Trakand și fratele ei, Gawyn, să fie găsiți și aduși în Amador. Ocupă-te de asta. Poți să pleci acum.

În loc să plece, Balwer ezită.

— Stăpânul meu știe că nu propun niciodată nicio acțiune.

— Și vrei să propui acum? Ce?

— Presați-o pe Morgase, stăpâne. A trecut mai mult de o lună și încă **se gândește** la propunerea stăpânului meu. Ea...

— Suficient, Balwer, oftă Niall. Câteodată și-ar fi dorit ca Balwer să nu fie din Amadicia, ci un cairhian care să fi supt Jocul Caselor odată cu laptele mamei.

— Indiferent de ce crede, Morgase e tot mai aproape de mine, cu fiecare zi. Mi-ar fi plăcut mai mult să fi acceptat pe loc – așa fi făcut Andorul să se răscoale astăzi împotriva lui al’Thor, cu sprijinul consistent al Copiilor –, dar, în fiecare zi în care rămâne, musafira mea se leagă tot mai strâns de mine. Într-un final își va da seama că e aliata mea, fiindcă lumea crede că este deja, atât de strâns legată, că nu mai poate scăpa. Și nimeni nu va putea spune vreodată că am constrâns-o, Balwer. Asta e important.

Întotdeauna e mai greu să ieși dintr-o alianță în care ai intrat singur decât dintr-una din care poți dovedi că ai fost forțat. Graba fără minte duce la ruină, Balwer.

— Cum spune stăpânul meu.

Niall făcu un gest către ușă, iar Balwer se înclină în drum spre ieșire. Balwer nu înțelegea, Morgase era un adversar redutabil. Dacă ar presa-o prea tare, s-ar întoarce împotriva lui și ar lupta, indiferent de ce șanse avea. Dar, dacă ar presa-o atât cât trebuie, va lupta cu inamicul pe care crede că îl vede, oarbă la cursa întinsă în jurul ei, până ar fi prea târziu. Timpul îl apăsa neîndurător, cu toți anii pe care îi trăise, cu toate lunile de care avea nevoie cu disperare, dar nu trebuia să lase graba să-i strice planurile.

Șoimul izbi din picaj rața, într-o explozie de pene, iar cele două păsări se despărțiră, rața prăbușindu-se la pământ. Întorcându-se brusc pe cerul albastru, șoimul se repezi iarăși asupra prăzii, prinzând-o în gheare. Îl stânjenea greutatea raței, dar se chinuia să zboare spre oamenii care îl așteptau jos.

Morgase se întrebă dacă nu era și ea ca șoimul, prea mândră să-și dea seama că și-a înfipt ghearele într-o pradă prea mare pentru aripile lui. Încercă să slăbească frâul. Pălăria albă cu boruri largi și pene lungi, albe îi oferea puțin adăpost împotriva soarelui neiertător, dar pe față tot avea broboane de sudoare. Nu arăta ca o prizonieră, în rochia de călărie de mătase verde, brodată cu fir de aur.

Pe pajiștea acoperită de iarbă uscată, maronie se vedea o mulțime de oameni, călare sau pe jos, dar nu era totuși aglomerat. Un grup de muzicieni înveșmântați în tunici albe, brodate cu albastru, cu flaute, țitere și tamburine cânta o melodie domoală, potrivită după vinul rece de după-amiază. O duzină de șoimari cu veste lungi de piele, lucrute elaborat, și cămăși albe mângâiau șoimii cu capetele acoperite, care stăteau pe mâinile înmănușate, sau pufăiau fum albastru din pipe scurte către păsări. Servitorii, de două ori mai mulți, în livrele colorate cărau fructe sau vin în pocale aurite pe tăvi de aur, iar un grup de bărbați în armuri strălucitoare înconjurau pajiștea, pe lângă copacii desfrunziți. Totul pentru ca Morgase și cortegiul său să poată vâna în siguranță.

În fine, acesta fusese motivul invocat, deși oamenii Profetului erau la două sute de mile miazănoapte, iar bandiții nu se apropiau atât de mult de Amador. În ciuda femeilor adunate în jurul său, călare pe cai, în rochii de călărie strălucitoare, de mătase, cu pălării cu boruri largi și pene colorate, cu părul făcut cârlionți cum era acum moda la curtea din Amadicia, suita lui Morgase consta de fapt în Basel Gill, care călărea stângaci într-o parte, cu pieptarul lui acoperit de discuri metalice, strâns cu cureaua și pus pe deasupra hainei de mătase roșie, pe care i-o luase ca să nu fie mai prost îmbrăcat ca servitorii, și Pairt Conel, care arăta și mai stângaci în haina de paj, roșie cu alb, la fel de neliniștit ca în prima zi în care îl adăugase grupului ei. Femeile erau nobile de la curtea lui Ailron, „voluntare” să fie doamnele lui Morgase. Sărmanul jupân Gill își atingea mânerul sabiei cu degetele, privind neconsolat gărzile Mantiilor Albe. Asta erau, până la urmă, în ciuda faptului că nu își purtau mantile albe atunci când ieșeau din Fortăreața Luminii. Și erau paznici. Dacă încerca să călărească prea departe sau rămânea prea mult în urmă, comandantul lor, un bărbat cu ochi aspri numit Norowhin, care ura să pretindă că nu este o Mantie Albă, îi „sugera” să se întoarcă la Amador, deoarece era prea cald sau din pricina unor

zvonuri care apăreau tocmai atunci, că ar fi bandiți în zonă. Nu puteai să te cerți cu cincizeci de bărbați în armură, nu și dacă ți-ai la demnitatea ta. Prima dată Norowhin aproape că îi luase hățurile din mână. De aceea nu îl lăsa niciodată pe Tallanvor să o însoțească în aceste ieșiri. Nechibzuitul tânăr ar fi insistat asupra onoarei și a drepturilor ei, chiar dacă avea o sută de oameni împotriva lui. Își petrecea timpul liber antrenându-se cu sabia, de parcă s-ar fi așteptat să îi croiască cu ea drumul spre libertate.

O briză blândă îi mângâie chipul și își dădu seama că Laurain se aplecase în șa să-i facă vânt cu un evantai alb de dantelă. Era o tânără subțirică, cu ochi negri, un pic prea apropiată unul de altul, mereu cu un zâmbet prostesc desenat pe față.

— Trebuie să fie extrem de mulțumitor pentru Maiestatea Voastră să afle că propriul fiu s-a alăturat Copiilor Luminii. Și că a devenit ofițer atât de repede.

— Nu este o surpriză, spuse Altalin răcorindu-și cu evantaiul fața plinuță. Firește că fiul Maiestății Sale s-a ridicat foarte repede în grad, așa cum face și soarele în măreția lui.

Se scaldă în murmurele de admirație ale celorlalte pentru jocul ei de cuvinte deplorabil. Morgase își păstră cu greu chipul senin. Veștile aduse de Niall seara trecută, într-una dintre vizitele lui surpriză, fuseseră un șoc. Galad o Mantie Albă! Bine măcar că era în siguranță, dacă Niall spunea adevărul. Nu putea să o viziteze; datoria de Copil al Luminii îl ținea departe. Dar cu siguranță avea să facă parte din escortă, când ea se va întoarce în Andor în fruntea armatei de Copii.

Nu, Galad nu era mai în siguranță decât Elayne sau Gawyn. Poate chiar mai puțin. Facă Lumina ca Elayne să fie în siguranță în Turnul Alb! Facă Lumina ca Gawyn să fie în viață!; Niall pretindea că nu știa unde este, doar că nu mai era în Tar Valon. Galad era ca un cuțit pus la gâtul ei. Niall nu ar fi niciodată atât de necioplit să-i sugereze că putea face așa ceva, dar un simplu ordin l-ar trimite pe Galad la moarte sigură. Singura lui protecție

era că Niall ar fi putut să creadă că ea nu ținea la el la fel de mult ca la Elayne sau la Gawyn.

— Sunt mulțumită pentru el, dacă asta este ceea ce vrea, le spuse cu o voce indiferentă. Dar el este fiul lui Taringail, nu al meu. Căsătoria cu Taringail a fost o afacere de stat, înțelegeți. A murit de atât de mult timp, că abia îmi mai pot aminti chipul lui. Galad e liber să facă ce vrea. Gawyn va fi întâiul Prinț Săbier atunci când Elayne mă va urma pe tron.

Îl alungă printr-un gest pe un servitor cu un pocal de vin.

— Niall ar fi putut să ne ofere un vin decent.

Se auzi un val de șoapte neliniștite. Avusese ceva succes în a le atrage de partea ei, dar niciuna nu putea trece ușor peste o jignire adusă lui Pedron Niall, dacă putea ajunge la urechile lui. Morgase profita cu fiecare ocazie să facă asta, atunci când era auzită de ele. Le convingea astfel de curajul ei, lucru important dacă voia să le câștige devotamentul, chiar și unul parțial. Dar cel mai important pentru ea însăși era că reușea astfel să mențină iluzia că nu ar fi prizoniera lui Niall.

— Am auzit că Rand al'Thor arată Tronul Leului ca pe un trofeu de vânătoare.

Era Marande, o femeie drăguță, cu o față în formă de inimă, ceva mai în vârstă față de celelalte. Sora înalt înscăunatului Casei Algoran avea suficientă putere ea însăși, poate chiar suficientă, ca să-i reziste lui Ailron, dar nu și lui Niall. Celelalte își traseră caii deoparte, să o lase să-și apropie calul de Morgase. Nici nu putea fi vorba să-i câștige lui Marande devotamentul sau prietenia.

— Am auzit și eu asta, spuse Morgase amuzată. E periculos să vânezi un leu, dar e și mai periculos să vânezi Tronul Leului. Mai ales pentru un bărbat. Îi ucide mereu pe bărbații care vor să se urce pe el.

Marande zâmbi.

— Am auzit și că oferă funcții înalte bărbaților care pot conduce Puterea.

Femeile schimbă priviri și șoapte speriate. Una dintre femeile tinere, Marewin, o copilă slabă, se clătină în șaua înaltă, gata să leșine. Veștile despre amnistia lui al'Thor dăduseră naștere unor povești înspăimântătoare; Morgase spera că erau doar zvonuri. Facă Lumina să fie doar zvonuri, bărbați care pot conduce adunându-se în Caemlyn, chefuind în Palatul Regal, terorizând orașul.

— Auzi foarte multe lucruri, spuse Morgase. Îți petreci toată ziua ascultând pe la uși?

Zâmbetul lui Marande se lărgi. Nu fusese în stare să reziste presiunii de a deveni una dintre însoțitoarele lui Morgase, dar era suficient de puternică să-și arate nemulțumirea fără teamă. Era ca un spin adânc înfipt în talpă, imposibil de scos, care te înțepa ascuțit la fiecare pas.

— Plăcerea de a o servi pe Maiestatea Voastră nu îmi lasă timp să ascult pe nicăieri, dar încerc să prind din zbor vești din Andor. Pentru a putea conversa cu Maiestatea Voastră. Am auzit că falsul Dragon se însoțește zilnic cu nobili andorani. Doamna Arymilla și Doamna Nean, Seniorul Jarin și Seniorul Lir. Și cu alți prieteni de-ai lor.

Unul dintre șoimari ridică spre Morgase o pasăre zveltă și cenușie, cu aripi negre. Clopoței de argint prinși la piedica de la picioarele șoimului sunară când pasărea se mișcă pe mânășa șoimarului.

— Mulțumesc, dar am vânat suficient cu șoimii astăzi, îi spuse Morgase, apoi ridică vocea. Jupâne Gill, adună escorta. Mă întorc în oraș.

Gill tresări. Știa foarte bine că era acolo doar pentru a călări lângă ea, dar începu să facă semne și să strige comenzi la Mantiile Albe, de parcă ar fi crezut că o să fie ascultat. Morgase își întoarse calul negru imediat, dar își conduse animalul la pas. Norowhin ar fi venit ca fulgerul dacă avea senzația că vrea să scape.

Chiar și așa, nici nu apucase să facă zece pași, că Mantiile Albe galopau să se așeze în formație. Norowhin fu lângă ea înainte de a ajunge la marginea pajiștii, cu o duzină de soldați înainte și restul imediat după. Servitorii, muzicanții și șoimarii fură lăsați să vină singuri, cât de repede puteau.

În spatele ei călăreau Gill și Paitr, apoi veneau doamnele de companie. Marande își purta zâmbetul ca pe un trofeu, deși unele femei erau încruntate dezaprobat. Nu chiar în fața ei – chiar dacă trebuise să îngenuncheze în fața lui Niall, femeia era o forță de temut în Amadicia –, dar cele mai multe din ele încercau să se achite bine de sarcina nedorită. Ar fi însoțit-o pe Morgase de bunăvoie; ceea ce nu le plăcea era că trebuiau să stea în interiorul Fortăreței Luminii.

Morgase ar fi zâmbit ea însăși dacă ar fi fost sigură că Marande nu o vede. Singurul motiv pentru care nu insistase de mult ca femeia să plece era că aceasta avea gura spartă. Lui Marande îi făcea plăcere să o întepe că scăpase Andorul din mână, dar numele alese de ea erau ca un balsam pentru Morgase. Toți erau bărbați și femei care se opuseseră ei în timpul Succesiunii, toți lingăii lui Gaebriel. Din partea lor nu se aștepta la altceva. Lucrurile ar fi stat diferit dacă Marande ar fi spus alte nume. Senior Pelivar, Abelle sau Luan, Doamna Arathelle, Ellorien sau Aemlyn. Ceilalți. Nu fuseseră niciodată numiți în înțepăturile lui Marande, iar asta însemna că niciun zvon nu venise din Andor despre ei. Cât timp Marande nu îi numea, păstra speranța că nu îngenuncheaseră în fața lui al’Thor. O sprijiniseră când revendicase tronul și poate o vor face din nou, dacă voia Lumina.

Pădurea desfrunzită lăsă loc unui drum de pământ bătătorit și apucară către miazăzi, către Amador. Bucăți de pădure alternau cu arboret tânăr, apoi urmară ferme cu garduri de piatră, case și hambare acoperite cu paie, construite departe de drum. Erau mulți oameni pe drum, stârnind atât de mult praf, încât Morgase își legă o batistă de mătase peste față. Oamenii se dădeau la o

parte de cum vedeau atât de mulți soldați în armuri. Unii fugeau chiar în pădure sau săreau gardurile fermelor luând-o de-a dreptul peste câmpuri. Mantiile Albe nu-i luară în seamă și nici fermieri nu apărură să țipe la ei. Unele ferme păreau părăsite și nu se vedeau găini sau alte animale pe lângă ele.

Printre cei de pe drum mai vedeai câte un car tras de boi, câte un bărbat cu o mână de oi sau o fetișcană mânând din spate un cârd de găște; erau localnici, cu siguranță. Alții purtau pe umeri câte o desagă sau o legătură, dar cei mai mulți mergeau cu mâna goală, pierduți și fără țintă. Parcă Morgase vedea tot mai mulți de fiecare dată când i se permitea să iasă din Amador, indiferent în ce direcție mergea.

Aranjându-și batista pe față, Morgase îl privi pe Norowhin cu coada ochiului. Era cam de vârsta și înălțimea lui Tallanvor, dar în rest nu semănau. Nu fusese niciodată chipeș, cu fața aceea roșie și jupuită de soare sub coiful conic. Era deșirat și cu un nas ridicat în sus ce o făcea să se gândească la un târnăcop. De fiecare dată când părăseau Fortăreața Luminii, el conducea „escorta”, iar ea încerca să intre în vorbă cu el. Mantie Albă sau nu, era o victorie dacă reușea să-l facă măcar puțin să uite că e temnicerul ei.

— Oamenii aceștia se refugiază din calea Profetului, Norowhin?

Nu putea fi vorba de toți; la fel de mulți se îndreptau și spre miazănoapte, și spre miazăzi.

— Nu, răspunse scurt, fără să o privească.

Cerceta atât de atent marginea drumului că ai fi zis că așteaptă ca cineva să o salveze pe femeie în orice moment. Din păcate, ăsta era genul de răspuns pe care-l primise până acum, dar perseveră.

— Atunci cine sunt? Nu sunt tarabonezi, cu siguranță. Te descurci foarte bine să-i dai la o parte.

Văzuse un grup de tarabonezi, înjur de cincizeci de bărbați, femei și copii, murdari și clătinându-se de oboseală, mânăți



către apus ca niște oi de Mantii Albe călare. Doar gândul amar că nu poate face nimic o convinsese să tacă.

— Amadicia e o țară bogată. Nici chiar seceta asta nu putea alunga atât de mulți de la fermele lor în doar câteva luni.

— Nu, spuse într-un final Norowhin. Sunt refugiați din cauza falsului Dragon.

— Cum așa? E la sute de mile de Amadicia.

Pe chipul ars de soare se dădea o luptă, între a vorbi sau a tăcea.

— Ei cred că este adevăratul Dragon Renăscut, spuse dezgustat într-un final. Ei spun că a rupt toate peceteile, așa cum spun profețiile. Bărbații își părăsesc Seniorii, calfele își părăsesc meșterii.

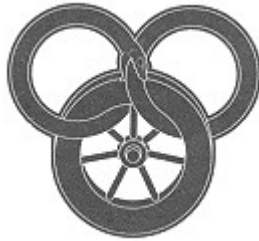
Soții își abandonează familiile, iar soțiile bărbații. E ca o molimă purtată de vânt, o furtună care vine de la falsul Dragon.

Privirea lui Morgase căzu pe doi tineri, bărbat și femeie, care se țineau în brațe uitându-se la ei cum trec. Sudoarea curgea prin praful de pe fața lor, iar colbul le acoperise veșmintele simple. Păreau flămânzi, cu obrații scofâlciți și ochii prea mari. Oare s-ar fi putut întâmpla asta și în Andor? Oare al'Thor făcuse asta și în Andorul ei? ***Dacă da, va plăti.*** Problema era să fie sigură că doctoria nu e mai rea decât boala. Să dea Andorul pe mâna Mantiilor Albe, fie și ca să-l scape de așa o soartă...

Încercă să continue conversația, dar, după ce spusese mai multe cuvinte ca niciodată, Norowhin se retrase mormăind monosilabic. Nu conta; dacă reușise să-i înfrângă rezistența o dată, va reuși din nou.

Se răsuci în șa, încercând să-i privească pe cei doi tineri, dar acum nu se mai vedeau de soldați. Nici ei nu contau. Chipurile acelea aveau să-i rămână în memorie, alături de promisiunea pe care și-o făcuse.

## CAPITOLUL 10



### O vorbă din Ținuturile de Hotar

PREȚ DE O CLIPĂ RAND REGRETĂ VREMEA CÂND PUTEA să se plimbe singur pe coridoarele palatului. În dimineața aceea era însoțit de Sulin cu douăzeci de Fecioare, de Bael, căpetenia clanului Goshien Aiel, cu jumătate de duzină de **Șovin Nai**, Mâinile-cuțite, din Jhirad Goshien, în onoarea lui Bael, și de Bashere cu tot atât de mulți soldați saldaeani cu nasurile vulturești. Împânzeau holul lat, plin de tapiserii, **Far'dareis Mai** și **Șovin Nai** cu **cadin'sor**-urile lor, privind printre servitorii care se grăbeau să se dea din calea lor cu plecăciuni și reverențe, în timp ce tinerii saldaeani mergeau mândri în hainele lor scurte, cu pantalonii bufanți băgați în cizme. Era fierbinte chiar și aici, în holul umbrat, iar praful dansa în aer. Unii dintre servitori mai purtau livrelele alb-roșii din vremea lui Morgase, dar cei mai mulți erau noi, purtând ce avuseseră pe ei când veniseră la palat, o colecție pestriță de veșminte de țărani sau negustori,

majoritatea negre și simple, dar și colorate, ba chiar ici și colo puteai vedea broderii sau dantele.

Rand se gândi că trebuie să-și amintească să-i spună jupâniței Harfor, Prima Slujnică, să găsească suficiente livrele pentru ca noii servitori să nu se simtă obligați să lucreze în cele mai bune straie pe care le aveau. Livrelele palatului erau mult mai fine decât tot ce și-ar fi permis oamenii simpli, exceptând poate ce purtau în zilele de sărbătoare. Erau mai puțin servitori ca pe vremea lui Morgase, iar mulți dintre cei care purtau livreaua albă-roșie erau bărbați și femei bătrâni și gârboviți, luați din aripa pensionarilor. În loc să fugă, ca atâția alții, renunțaseră la odihnă numai să nu vadă palatul căzând în ruină. Încă ceva de ținut minte. Jupânița Harfor – Prima Slujnică era un titlu neatrăgător, dar Reese Harfor se ocupa de palat în fiecare zi – să găsească suficienți servitori pentru ca bătrânii să se poate bucura de liniște și odihnă. Oare mai erau plătiți, dacă Morgase murise? Ar fi trebuit să se fi gândit la asta până atunci; Halwin Norry, conțopistul-șef, ar fi trebuit să știe. Era ca și cum ar fi fost bătut groaznic cu pene. Totul îi aducea aminte de ceva care trebuia făcut. Căile de Taină; nu era de joacă cu ele. Pusese sub pază o Poartă aici în Caemlyn, dar și pe cele din Tear și Cairhien, dar nu putea fi sigur câte mai erau.

Da, ar fi renunțat bucuros la toate plecăciunile și reverențele, la gărzile de onoare, la toate întrebările și toate grijile, la toate nevoile oamenilor de care trebuia să aibă grijă, pentru zilele când singura lui preocupare era să aibă o haină pe el. Desigur, în acele vremuri nu i s-ar fi permis să umble pe astfel de coridoare, nu fără un alt fel de gardă, care să se asigure că nu o să șterpelească vreun potir de aur și argint din nișa lui din zid sau o sculptură de fildeș încrustată în vreo măsută.

Cel puțin în dimineața aceea nu mai auzea mormăiturile lui Lews Therin. Și parcă trucul mental pe care i-l explicase Taim începea să funcționeze; sudoarea picura de pe fața lui Bashere, dar abia îl atinge pe Rand. Purta haina cenușie de mătase,

brodată cu fir de argint, închisă până la gât, dar abia simțea puțină căldură și nu transpirase nicio picătură. Taim îl asigurase că, în timp, nu va mai simți nici măcar frigul sau căldura care ar fi putut ucide pe altcineva. Era o chestiune de a se distanța de el însuși, de a se concentra în interior, de parcă s-ar fi pregătit să îmbrățișeze **saidinul**. Ciudat, era aproape de Putere, dar nu avea nimic de-a face cu ea. Oare Aes Sedai făceau la fel? Nu văzuse niciuna asudând niciodată. Sau văzuse?

Începu brusc să râdă. Să se întrebe dacă Aes Sedai asudau vreodată! Poate că nu era încă nebun, dar putea fi considerat cu ușurință un mare zezzec.

— Am spus ceva amuzant? întrebă sec Bashere presându-și mustățile.

Câteva Fecioare se uitară întrebător la el; făceau un efort să înțeleagă umorul neamurilor din ținuturile umede.

Rand nu își dădea seama cum își păstra calmul Bashere. În acea dimineață ajunsese la palat un zvon despre lupte în Ținuturile de Hotar, între oamenii de acolo. Poveștile călătorilor creșteau ca buruienile după ploaie, dar zvonul venea de la miazănoapte, adus de negustori care fuseseră cel puțin până la Tar Valon. Nu se știa exact cine și ce. Era posibil ca luptele să fie chiar în Saldaea sau oriunde altundeva, iar Bashere nu mai știa nimic de acasă, de luni de zile de când plecase, dar, după cum se comporta, ai fi zis că auzise că a crescut prețul napilor.

Nici Rand nu știa ce se întâmplă în Ținutul celor Două Râuri – dacă nu cumva zvonurile vagi despre o răscoală la apus aveau vreo legătură cu casa; în acele vremuri putea însemna totul sau nimic –, dar în cazul lui era altceva la mijloc. Abandonase Ținutul celor Două Râuri. Aes Sedai aveau iscoade peste tot și nu ar fi pariat nicio para chioară că Rătăciții nu făceau la fel. Dragonul Renăscut nu avea niciun interes pentru cătunul amărât în care crescuse Rand al'Thor; nu însemna nimic pentru el. Dacă nu ar fi fost așa, Emond's Field ar fi putut fi ținut ostatic împotriva lui. În

fine, nu avea rost să despice firul în patru cu sine însuși. Abandonul era abandon.

„Dacă aş găsi o cale de a scăpa de destinul meu, aş merita oare?” Era propriul gând, nu al lui Lews Therin.

Rotindu-și umeri cuprinși de o durere difuză, vorbi cu glas sprinten:

— Să-mi fie cu iertare, Bashere. Tocmai mi-a venit în minte ceva ciudat, dar te ascultam. Spuneai că orașul se umple. Pentru fiecare om care a fugit, întrucât îi era frică de falsul Dragon, alți doi au venit, pentru că sunt convinși că sunt Dragonul Renăscut. Vezi?

Bashere mormăi, ceea ce ar fi putut însemna orice.

— Oare câți au venit din alte motive, al’Thor? Întrebă Bael. Era cel mai înalt bărbat pe care îl văzuse Rand vreodată, cu mai bine de o palmă mai înalt decât el însuși. Făcea un contrast ciudat cu Bashere, care era mai scund decât orice Fecioară, mai puțin Enaila. O mulțime de fire argintii i se strecurau în părul roșcat-închis. Chipul îi era uscățiv și dur, iar ochii albaștri priveau ascuțit.

— Ai suficienți dușmani pentru o sută de oameni. Ia aminte la ce spun, o să încerce să te lovească din nou. Ar putea fi chiar creaturi ale Umbrei printre ei.

— Chiar și fără Iscoade ale Celui Întunecat, interveni Bashere, necazurile fierb în oraș ca un ceaun uitat pe foc. Un număr de oameni au fost bătuți sălbatic, pentru că se îndoiau că ești Dragonul Renăscut, iar un amărât a fost luat pe sus dintr-o tavernă și spânzurat de grinda unui hambar, pentru că a râs de miracolele tale.

— Miracolele mele? Întrebă uimit Rand.

Tocmai atunci un bătrân servitor plin de riduri, într-o livrea prea largă, ducând o vază mare în mâini, se împiedică și căzu pe spate, încercând să se îcline și să se dea la o parte în același timp. Vaza de un verde pal, din porțelan făcut de Oamenii Mării, subțire ca foaia de hârtie, îi zbură pe deasupra capului, peste

plăcile roșii ale podelei, răsucindu-se și izbindu-se de ele, până se opri dreaptă, treizeci de pași mai încolo. Bătrânul se ridică în grabă în picioare, cu o sprinteneală uimitoare, și alergă să ia vaza în mâini, trecându-și degetele peste ea cu murmure de mirare și ușurare că nu avea nici măcar o crăpătură. Ceilalți servitori se opriră o clipă la fel de uimiți, apoi plecară în grabă la treburile lor. Se străduiau atât de mult să nu se uite la Rand, încât unii uitară chiar și să se încline.

Bashere și Bael se uitară cu înțeleș unul la celălalt, apoi Bashere pufni în mustața groasă.

— Întâmplări ciudate, să le spunem. În fiecare zi se aude o nouă poveste, un copil care cade în cap pe pavaj de la o fereastră de la patruzeci de picioare înălțime, fără să aibă măcar o vânătaie. Sau o bunicuță care se nimereste în calea a douăzeci de cai galopând speriați și nici măcar nu e lovită, darămite să fie dărâmată și călcată în picioare. Un ins a dat la zar de douăzeci și două de ori cinci, ieri, și a pus asta pe seama ta. Norocul lui.

— Se spune, adăugă Bael, că ieri a căzut un coș plin cu țigle de pe un acoperiș și toate au căzut nevătămate în forma vechiului simbol Aes Sedai. Nu mă îndoiesc că așa a fost, spuse uitându-se la bătrânul servitor uluit care ținea vaza la piept, în timp ce treceau pe lângă el.

Rand oftă ușor. Nu vorbeau de celălalt soi de întâmplări, desigur. De bărbatul care se împiedicase de un prag, spânzurându-se cu o eșarfa prinsă în mânerul ușii. De țigla desprinsă de pe un acoperiș, purtată de vânt printr-o fereastră, care ucisese o femeie așezată la masă cu familia. Astfel de lucruri se întâmplau, deși destul de rar. Dar nu erau rare și în jurul lui. În bine sau în rău, adesea în măsură egală, șansa, întâmplarea erau distorsionate de el și la câteva mile. Ar fi rămas marcat, chiar dacă i-ar fi dispărut dragonii de pe brațe și bătlanii din palme. Era o vorbă în Ținuturile de Hotar: „Datoria e mai grea decât un munte, moartea mai ușoară ca un fulg.”

Odată ce ai muntele pus bine pe umeri, nu mai poți să-l lași jos. Nici nu avea cine să-l ducă, așa că nu avea niciun rost să se văicărească. Spuse cu o voce tăioasă:

— I-ați găsit pe cei cu spânzurătoarea? Bashere clătină din cap. Atunci găsiți-i și arestați-i pentru crimă. Vreau să fie oprite lucrurile astea. Acum. Nu e o crimă să te îndoiești de mine.

Zvonurile spuneau că Profetul decisese să fie o crimă, dar în privința asta nu putea face nimic deocamdată. Nici măcar nu știa unde era Masema, undeva prin Ghealdan sau Amadicia. Dacă nu plecase pe altundeva între timp. Alt lucru pe care trebuia să și-l amintească: trebuia să-l găsească și să-l stăpânească într-un fel.

— Indiferent de cât de departe merg? spuse Bashere. Se zvonește că ai fi un fals Dragon care a ucis-o pe Morgase cu ajutorul femeilor Aes Sedai. Se spune că oamenii ar trebui să se răscoale împotriva ta și să-și răzbune regina. Poate chiar mai mult de una. Nu e limpede.

Chipul lui Rand se înăspri. Prima parte putea să o tolereze – trebuia; erau prea multe versiuni pe tema ei să o poată elimina, indiferent de câte ori ar fi negat –, dar nu avea de gând să tolereze atâțările la răzvrătire. Andor era țara pe care nu avea să o sfâșie în război. O să-i dea lui Elayne țara așa cum a găsit-o. Dacă o va găsi vreodată.

— Află cine le-a răspândit și aruncă-i în închisoare. Dacă îți cer iertare, să o ceară lui Elayne.

Pe Lumină, cum să afle cine a stârnit un zvon? O tânără servitoare într-o rochie aspră maronie, curățând de praf un vas albastru, îi zări chipul, iar vasul căzu făcându-se țandări din mâinile ei tremurânde. Nu întotdeauna schimba norocul.

— Aveți și vești bune? Mi-ar prinde bine câteva.

Tânăra se aplecă nesigură să strângă cioburile, dar sări înapoi cu ochi mari, lipindu-se de o tapiserie ce înfățișă vânătoarea unui leopard, după ce Sulin îi aruncă o privire. Doar o privire. Rand nu înțelegea de ce, dar unele femei se speriau mai tare de

Fecioare decât de bărbații Aiel. Tânăra se uita la Bael de parcă iar fi cerut protecția. El nu păru să o vadă deloc.

— Depinde ce înțelegi prin vești bune, ridică din umeri Bashere. Am aflat că Ellorien din Casa Traemane și Pelivar din Casa Coelan au intrat în oraș acum trei zile. S-au furișat, dacă e să vorbim drept, și niciunul nu s-a apropiat de atunci de Orașul Interior. În stradă se vorbește că Dyelin din Casa Taravin e undeva pe-aproape, la țară. Niciunul din ei nu a răspuns invitațiilor tale. Nu am auzit nimic care să-i lege de zvonuri.

Se uită la Bael, care dădu ușor din cap.

— Auzim mai puțin ca tine, Davram Bashere. Oamenii ăștia au gura mai slobodă în preajma celor ca ei.

Erau vești bune totuși. Rand avea nevoie de ei. Dacă îl credeau un fals Dragon, putea găsi o cale să se înțeleagă cu ei. Dar, dacă credeau că a ucis-o pe Morgase... Ei, până la urmă foarte bine dacă rămâneau loiali memoriei și sângelui ei.

— Trimite-le noi invitații să mă viziteze. Pune și numele lui Dyelin, poate ei știu unde este.

— Dacă trimit astfel de invitații, spuse Bashere cu îndoială, nu fac decât să le aduc aminte că în Andor este o armată din Saldaea.

Rand ezită, apoi aprobă cu o mișcare a capului, zâmbind larg.

— Spune-i Doamnei Arymilla să o ducă. Nu mă îndoiesc că o să fie foarte bucuroasă de șansa de a le arăta cât de apropiată este de mine. Dar scrie tu invitația.

Îi prindeau bine acum lecțiile lui Moiraine despre Jocul Caselor.

— Nu știu dacă e o veste bună sau nu, spuse Bael, dar Scuturile Roșii mi-au spus că două Aes Sedai și-au luat odăi la un han din Orașul Nou. Auzim mai puțin, Davram Bashere, dar câteodată vedem mai mult, spuse rânjind la necazul de pe chipul lui Bashere.

Scuturile Roșii îl ajutaseră la început pe Bashere să facă ordine în oraș, dar acum se ocupau singure de asta.



— Una din ele e prietena noastră cu drag de pisici? întrebă Rand.

În oraș persistau poveștile cu Aes Sedai; uneori erau două sau trei, alteori un grup întreg. Bashere și Bael nu aflaseră decât niște istorii cu o Aes Sedai care Tămăduia pisici și câini, dar întotdeauna pe strada cealaltă, povestit de cineva care auzise de la altcineva care auzise povestea într-o tavernă sau la piață. Bael clătină din cap.

— Nu cred. Scuturile Roșii mi-au spus că au venit în toiul nopții.

Bashere părea interesat – nu rata nicio ocazie să-i aducă aminte lui Rand că are nevoie de Aes Sedai –, dar Bael se încruntă puțin, atât de discret că doar un Aiel ar fi putut sesiza. Neamul Aiel trata cu grijă afacerile cu Aes Sedai; erau chiar circumspecți.

Aceste vorbe îi dădeau multe de gândit lui Rand. Dar, cum o întorcea, tot la el ajungea. Două Aes Sedai trebuiau să aibă un motiv serios să vină la Caemlyn, când toate evitau orașul de când venise el. Și cel mai probabil motiv era el. Pe deasupra, oamenii călătoreau noaptea foarte rar chiar și în timpurile bune, iar acum numai bune nu erau. Poate că încercau să nu atragă atenția sosind în mijlocul nopții, și cu siguranță atenția lui nu voiau să o atragă. Pe de altă parte, poate erau doar grăbite să ajungă undeva. Asta ar fi putut însemna o misiune dată de Turn. Și nu-și putea imagina nimic mai important pentru Turn în acele vremuri decât el însuși. Sau poate că se duceau să se alăture celorlalte Aes Sedai, despre care Elayne susținea că o să-l sprijine.

Indiferent ce treabă aveau, voia să știe. Doar Lumina știa ce puneau la cale Aes Sedai – Turnul sau grupul ascuns al lui Elayne –, dar trebuia să afle. Erau prea multe și ar fi putut fi prea periculoase ca să-și permită să nu știe. Cum va reacționa Turnul când Elaida va afla de amnistia lui? Cum vor reacționa restul femeilor Aes Sedai? Oare au aflat deja?

Apropiindu-se de ușile de la capătul coridorului, Rand deschise gura să-i spună lui Bael să o invite pe una dintre Aes Sedai la Palat. Ar fi putut să se descurce cu două, dacă nu avea încotro – dacă nu-l luau prin surprindere –, dar nu avea rost să riște până nu știa cine sunt și ce vor.

„Sunt plin de mândrie. Mi-e scârbă de mândria care m-a distrus!”

Rand mai că se împiedică. Era prima dată în ziua aceea când auzea glasul lui Lews Therin – iar comentariul se potrivea prea mult cu gândurile sale pentru a nu fi stânjenit –, dar nu asta îl făcu să se oprească brusc, înghițindu-și vorbele.

Din pricina căldurii, ușile care dădeau către grădinile palatului erau deschise. Florile dispăruseră, iar tufișurile de trandafiri și brumărele erau ofilite, deși mai rămăseseră câteva frunze în copacii din jurul fântânii de marmură albă care arunca jeturi de apă în inima grădinii. Lângă fântână ședea o femeie îmbrăcată cu o fustă din lână groasă, cafenie și bluză albă **algode**, cu un șal gri peste umeri, uitându-se cu uimire la apă, așa cum făcea întotdeauna la apa al cărei singur scop era să fie privită. Ochii lui Rand se scaldară în chipul Aviendhei, în valurile de păr roșcat care-i coborau în cascadă pe umeri, plecând de la eșarfa înnodată în jurul tâmpelor. Cât de frumoasă era, pe Lumină! Nu îl văzuse încă, așa cum stătea uitându-se la jerbele de apă.

O iubea oare? Nu știa. Era prinsă în ițele minții sale alături de Elayne și Min. Știa doar că era periculos; tot ce putea oferi unei femei era durere.

„Ilyena, plânse Lews Therin. Am ucis-o! Arză-m-ar focul veșnic!”

— Faptul că două Aes Sedai au apărut așa ar putea fi un lucru important, spuse Rand încet. Cred că ar trebui să vizitez hanul și să văd de ce au venit.

Aproape toată lumea se opri se odată cu el, dar Enaila și Jalani schimbă priviri furișe, continuând să meargă spre grădină. Ridică puțin vocea și spuse cu asprime:

— Fecioarele care sunt aici vor veni cu mine. Cine vrea să-și pună o fustă și să bârfească despre pețit poate să rămână în urmă.

Enaila și Jalani se întoarseră bătoase către el, săgetându-l cu privirea. Bine că nu era și Somara de gardă în acea zi; probabil că ar fi continuat să meargă înainte. Degetele lui Sulin se mișcară repede în limbajul semnelor, domolind indignarea și înroșind obrajii celor două Fecioare. Aieliu aveau tot felul de semne cu degetele pentru când se impunea tăcerea. Fiecare clan avea propriul set de semne, numai al lor, la fel și fiecare frăție, și mai erau apoi semnele pe care le înțelegeau toți Aieliu, însă numai Fecioarele își dezvoltaseră un întreg limbaj.

Rand nu așteptă ca Sulin să termine înainte de a se întoarce. Aes Sedai ar fi putut părași Caemlynul la fel de repede cum sosiseră. Se uită peste umăr. Aviendha încă privea apa; nu-l văzuse. Grăbi pasul.

— Bashere, trimiți tu pe cineva să ne pregătească niște cai? La grajdul de la Poarta de Miazăzi.

Porțile principale ale palatului se deschideau în Piața Reginei, plină, pesemne, de lumea care spera să-l zărească. I-ar fi trebuit jumătate de ceas să treacă de ei, dacă avea noroc. Bashere făcu un semn unui tânăr saldaean care plecă repede înainte, cu mersul legănat al oamenilor obișnuiți mai mult să călărească.

— Un bărbat trebuie să știe când să se retragă din fața unei femei, spuse Bashere fără să-l privească pe Rand, dar un bărbat înțelept știe că uneori trebuie să stea și să vorbească cu ea.

— Tinerii, spuse Bael indulgent. Un tânăr aleargă după umbre și fuge de lumina lunii, iar în final se străpunge singur cu propria sulită.

Câtiva Aieli râseră, Fecioare și Mâini-cuțite. Însă doar cei mai în vârstă.

Rand se uită iritat peste umăr.

— Niciunui din voi nu i-ar sta bine în fustă.

Surprinzător, și Fecioarele, și Măinile-cuțite răsăra din nou, mai tare. Poate că începea să prindă umorul Aiel.

Totul era așa cum se aștepta după ce ieși prin Poarta de la Miazăzi, pe străduțele întortocheate ale Orașului Interior. Copitele lui Jeade'en răsunau pe caldarâm în ritmul alert al armăsarului bălțat; nu mai apuca să iasă prea des din grajd în ultima vreme. Erau mulți oameni în stradă, dar nici pe departe la câți s-ar fi putut aștepta dacă ar fi ieșit pe cealaltă parte, și toți își vedeau de treburile lor. Dar, chiar și așa, unii tot îl arătau cu degetul, aplecându-se să șușotească. Probabil, îl recunoscuseră pe Bashere – spre deosebire de Rand, acesta ieșea des în oraș –, dar oricine ieșea din palat, mai ales însoțit de o escortă de Aieli alergând pe lângă el, trebuia să fie cineva de vază. Degetele întinse și murmurele îi urmară pe străzi.

În pofida privirilor lungi, Rand încerca să se bucure de frumusețea Orașului Interior construit de Ogieri. Erau rare ocaziile în care avea timp să se bucure de ceva. Străzile care porneau din strălucitorul Palat Regal se curbau, curgând pe formele dealurilor de parcă ar fi făcut parte din ele. Peste tot puteai zări turnuri zvelte acoperite cu plăci colorate, bolți aurii, purpurii sau albe, strălucind în soare. Din loc în loc fusese lăsat loc liber privirii să se odihnească peste parcul plin de arbori sau să treacă în zbor peste zidul alb, cu vinișoare argintii, care înconjura Caemlynul, către câmpii și păduri. Orașul Interior fusese construit să delecteze și să liniștească privirea. Potrivit Ogierilor, doar Tar Valonul însuși și legendarul Manetheren l-ar fi putut depăși în frumusețe; mulți oameni, majoritatea andorani, credeau că le egalează pe amândouă.

Zidurile de un alb pur ale Orașului Interior făceau loc Orașului Nou, cu propriile bolți și turnuri ascuțite, unele încercând să le egaleze pe cele din Orașul Interior. Străzile erau mai înguste și înțesate de oameni și chiar și largile bulevarde, despărțite pe mijloc de copaci, gemeau de lume, care cu boi, cai înhămați la

căruțe, oameni călare, în trăsurile sau în lectici. Aerul vibra de murmur, ca de la un uriaș stup de albine.

Înaintarea devenise anevoioasă acolo, deși mulțimea le făcea loc. Nu știau cine era, la fel ca cei din Orașul Interior, dar nimeni nu voia să stea în calea Aielilor care înaintau cu pași mari. Înaintau greu cu atât de mulți oameni înjur. Și erau de tot soiul. Fermieri în veșminte aspre de lână și negustori cu haine ceva mai fine. Meșteșugari grăbindu-se la treburile lor și negustori ambulanți laudându-și în gura mare marfa împinsă cu teleguța, vânzând orice, de la ace cu gămălie și fundițe până la fructe și artificii, ultimele două la fel de scumpe în acele vremuri. În fața atelierului unui cuțitar, un menestrel cu mantia acoperită de petice se înghesuia lângă trei Aieli, cercetând cuțitele puse pe mese. Doi inși subțiri cu părul negru prins în coadă și sabie la sold – corniați, bănuie Rand – stăteau de vorbă cu câțiva saldaeani, ascultând-o pe o femeie care cânta la flaut și pe un bărbat la tambur, în colțul străzii. Cairhienii, mai scunzi și mai palizi, ieșeau în evidență printre andorani, la fel ca și tairanii cu pielea mai închisă, iar Rand văzu și murandieni cu haine lungi, altarieni cu veste meșteșugit lucrate, kandorani cu bărbi despicate, chiar și doi bărbați din Arad Doman, cu cercei și mustăți subțiri.

Mai era și alt gen de oameni care îți săreau în ochi: cei care mergeau fără țință în straie ponosite și fuste boțite, adesea prăfuiți, clipind și privind cu ochi mari, fără nicio idee unde să se ducă sau ce să facă. Genul de oameni care ar fi mers până la capătul lumii pentru a găsi ceea ce căutau. Pe el. Pe Dragonul Renăscut. Nu știa ce avea să facă cu ei, dar, până la urmă, erau responsabilitatea lui. Nu mai conta că nu le ceruse să-și abandoneze căminele, că nu le ceruse să lase totul. Ei o făcuseră. Din pricina lui. Și, dacă ar fi aflat cine e, ar fi copleșit garda Aiel și l-ar fi rupt în bucățele, doar fiindcă doreau să-l atingă.

Pipăi statueta **angreal** din buzunar. Bine i-ar mai fi stat să ajungă să folosească Puterea pentru a se apăra de cei care renunțaseră la tot pentru el. De aceea se aventura atât de rar în oraș. Unul dintre motive, în orice caz. Avea prea multe de făcut ca să se plimbe fără rost.

Hanul la care îl dusesese Bael, către capătul de la apus al orașului, se numea Ogarul lui Culian și avea trei niveluri de piatră și un acoperiș roșu de țiglă.

Pe strada lăturalnică mulțimea se îngrămădea în ambele direcții, înghesuind grupul lui Rand. Își atinse iarăși **angrealul** - două Aes Sedai; ar trebui să le poată face față fără să recurgă la el - până să descalece și să intre înăuntru. Înaintea lui intrară trei Fecioare și doi bărbați din frăția Mâinilor-cuțite, pășind cu grijă, cu vălurile puse. Lăsând doi saldaeani cu caii, Bashere și ceilalți intrară odată cu Rand și Bael și restul Aielilor, cu excepția celor care se postaseră de pază. Rand fu surprins de ce găsiră.

Sala mare era la fel ca alte o sută în Caemlyn, cu mari butoaie de bere și vin puse lângă peretele tencuit, având deasupra butoiașe de brandy, o pisică tărcată cocoțată în vârf, o pereche de șemineuri de piatră curățate și trei sau patru femei care serveau printre mesele și băncile împrăștiate deasupra unei podele de lemn, sub un acoperiș de bârne. Hangiul, un bărbat cu fața rotundă și o gușă cât pentru trei, cu un șorț alb în jurul mijlocului, se agita frecându-și mâinile și uitându-se ușor neliniștit la Aieli. Caemlynul învățase că Aielii nu jefuiau și incendiau tot ce le ieșea în cale - fusese destul de greu să-i convingă că Andorul nu era o țară cucerită și că nu pot lua a cincea parte din tot ce găseau -, dar asta nu însemna că hangiii erau obișnuiți ca două duzini să năvălească toți odată în sala mare.

Hangiul își mută atenția către Rand și Bashere. Mai ales către Bashere. După veșminte, ambii erau oameni de vază, dar

Bashere era cu mulți ani mai în vârstă și deci probabil mai important.

— Bine ați venit, Seniore! Seniorilor. Cu ce vă pot servi? Am vinuri din Murandy, din Andor, brandy din...

Rand îl ignoră. Ceea ce nu era ca în alte o sută de hanuri erau mușterii. La ora aceea ar fi trebuit să fie un bărbat sau doi. Nu era niciunul. În schimb, mesele erau pline de tinere în veșminte simple, cele mai mult doar fetișcane, care se întoarseră să se uite la nou-veniți, ținând cânila în mână. Câteva se uitau uimite la Bael. Dar nu toate se uitau la Aieli, aproape o duzină se holbau la el; făcu ochii mari de uimire. Le cunoștea. Nu pe toate, dar le cunoștea. Mai ales pe una dintre ele.

— Bode? Întrebă Rand surprins. Fata cu ochi mari care se uita la el – când crescuse așa mare să-și împletească părul într-o coadă? – era Bodewhin Cauthon, sora lui Mat. Iar Hilde Barran cea plinuță stătea lângă subțirica Jerilin al'Caar, Marisa Ahan cea frumușică își lipise palmele de obraji, ca de fiecare dată când era uimită, Emry Lewin și Elise Marwin și Darea Candwin și... Toate erau din Emond's Field sau din apropiere. Aruncând o privire către alte mese, își dădu seama că și celelalte erau probabil din Ținutul celor Două Râuri. Cele mai multe, în orice caz – văzu un chip domani și încă unul sau două ce ar fi putut fi din altă parte –, dar toate purtau aceleași veșminte pe care le puteai vedea pe pajiștea din Emond's Field.

— Pe Lumină, ce faceți aici?

— Suntem în drum spre Tar Valon, reuși să spună Bode în ciuda uimirii. Singurul lucru care îi aducea aminte de Mat era o privire pusă pe șotii. Uimirea de a-l vedea dispăru repede, topită într-un zâmbet de plăcere și mirare. Să devenim Aes Sedai, ca Nynaeve și Egwene.

— Am putea să te întrebăm același lucru, spuse Larine Ayellin, cea subțire ca o trestie, aranjându-și coada peste umeri cu o degajare studiată. Era cea mai în vârstă dintre fetele din Emond's Field, cu trei ani mai mică decât el, dar singura în afară

de Bode care avea părul prins în coadă – avusese mereu o părere bună despre ea însăși. Era destul de drăguță ca toți băieții să o soarbă din priviri.

— Seniorul Perrin ne-a spus doar câteva vorbe despre tine, doar că trăiești tot soiul de aventuri. Și că porți veșminte frumoase, ceea ce văd că este adevărat.

— Mat e bine? Întrebă Bode neliniștită. Este cu tine? Mama e foarte îngrijorată de el. Ar fi în stare să uite și să-și pună o pereche de șosete curate dacă nu i-ar aduce aminte cineva.

— Nu, spuse Rand încet, nu e aici. Dar e bine.

— Nu ne așteptam să te găsim în Caemlyn, spuse Jancy Torfinn cu o voce ascutită; avea cel mult paisprezece ani și era cea mai tânără. Verin Sedai și Alanna Sedai vor fi mulțumite, sunt sigură. Mereu ne întreabă ce știm despre tine.

Deci, astea erau cele două Aes Sedai. O știa pe Verin destul de bine, o soră Brună. Dar nu știa însă ce să creadă despre faptul că era acolo. Însă nu asta era cel mai important lucru. Fetele erau de **acasă**.

— Deci, totul e bine în Ținut? Și în Emond's Field? Deci, Perrin a ajuns cu bine acolo. Ia stai! Seniorul Perrin?

Întrebarea lui deschise parcă un stăvilă. Restul fetelor erau mai interesate să-i studieze pe Aieli cu priviri lungi, piezișe, și mai ales pe Bael și pe saldaeani, însă cu ceva mai puțin interes, însă fetele din Emond's Field se adunară în jurul lui, vorbind toate odată, încercând să-i povestească totul într-o clipită, încurcându-se, sărind de la cap la coadă, întrerupându-se să-l întrebe despre el sau Mat, despre Egwene sau Nynaeve, și la fiecare întrebare ar fi avut nevoie de un ceas să răspundă.

Trolocii invadaseră Ținutul celor Două Râuri, dar Seniorul Perrin îi alungase. Toate vorbeau în același timp despre marea bătălie, încât era greu să-ți dai seama ce se întâmplase, afară doar de faptul că fusese o bătălie. Desigur, toată lumea luptase, dar Seniorul Perrin fusese acela care îi salvase pe toți. Spuneau de fiecare dată „Seniorul” Perrin; de fiecare dată când el spunea



doar Perrin, îl corectau școlărește, de parcă ar fi spus „cal“ în loc de „cal de plug“.

Chiar dacă aflate că trolocii fuseseră învinși, Rand simți o greutate în piept. Îi abandonase unei astfel de sorți. Dacă s-ar fi întors acasă, nu ar fi murit atât de mulți oameni, iar pe unii dintre ei îi cunoștea bine. Dar, dacă s-ar fi dus, nu ar mai fi avut acum o escortă Aiel. Cairhien nu ar mai fi fost al lui, în măsura în care putea socoti că este al lui, iar Rahvin ar fi trimis împotriva lui și a Ținutului celor Două Râuri un Andor unit. Fiecare hotărâre luată de el avea prețul ei. Plătea un preț pentru cine era. Și alți oameni plăteau. Trebuia să-și aducă aminte că prețul ar fi fost mult mai mare fără el. Chiar și așa, nu se simțea cu mult mai bine.

Crezând că expresia de pe chipul lui la auzul atâtor morți în Două Râuri era de spaimă, fetele trecură la lucruri mai vesele.

Se părea că Perrin se însurase cu Faile. Rand le ură fericire, dar se întrebă cât de mult va putea dura fericirea lor. Fetele credeau că era romantic și minunat și păreau să regrete că nu fusese timp pentru petrecerile obișnuite. O aprobau pe Faile, destul de admirativ, dar erau și un pic geloase, chiar și Larine.

Fuseseră în Ținut și Mantii Albe, însoțite de Padan Fain, bătrânul neguțător care venea în fiecare primăvară în Emond's Field. Fetele nu păreau să știe dacă Mantiile Albe le fuseseră prieteni sau inamici, dar pentru Rand prezența lui Fain limpezea lucrurile. Fain era o Iscoadă a Celui Întunecat, poate chiar mai rău decât atât, care ar fi făcut orice să-l rănească pe el sau pe Mat, sau pe Perrin. Dar mai ales pe Rand. Poate că vestea cea mai rea era că nimeni nu știa dacă Fain murise sau nu. În orice caz, nu mai erau nici Mantiile Albe, nici trolocii, iar de peste Munții de Negură veneau refugiați, aducând tot felul de noutăți, de la obiceiuri la meșteșuguri, plante, semințe sau veșminte. Una dintre fete era domani, mai erau două din Tarabon și trei din Câmpiile Almoth.

— Larine a cumpărat o rochie domani, râse micuța Jancy, strângând pleoapele, dar mama ei a pus-o să o ducă înapoi la croitoreasă.

Larine ridică mâna, apoi se răzgândi și își aranjă cosița pufnind. Jancy chicotea.

— Cui îi pasă de rochii?! exclamă Susa al'Seen. Lui Rand nu-i pasă de rochii. Subțirică și agitată, Susa era mereu nerăbdătoare, iar acum era gata să explodeze. Alanna Sedai și Verin Sedai au testat pe toată lumea. Adică aproape pe toată lumea...

— Cilia Cole voia și ea să fie testată, strecură Maree Eldin, o fată îndesată. Rand nu își mai amintea multe de ea, doar că stătea mereu cu nasul în cărți, chiar și când mergea pe stradă. A insistat. A trecut, dar i-au spus că e prea bătrână să fie o novice.

Susa continuă peste Maree:

— ... Și am trecut toate...

— Din Whitebridge am mers zi și noapte, interveni Bode. E bine să stai un pic într-un sigur loc.

— Rand, ai văzut Whitebridge? spuse Jancy peste Bode. Și Podul Alb?

— ... și mergem în Tar Valon să devenim Aes Sedai, termină Susa privindu-le pe Bode, Maree și Jancy. În Tar Valon!

— Nu mergem încă în Tar Valon!

Vocea care venea dinspre ușa de la stradă le distrase fetelor atenția de la Rand, venirea cele două Aes Sedai punând capăt întrebărilor. Cele două aveau ochi doar pentru Rand. Nu semănau una cu cealaltă, în ciuda faptului că aveau trăsături comune. Nu puteai ghici vârsta nici uneia, dar Verin era scundă și plinuță, cu fața pătrată și câteva fire de păr cărunț, pe când cealaltă, Alanna, era înaltă și subțire, o femeie frumoasă cu trăsături vulpești și un păr negru care cădea în cascade și o licărire în ochi ce-i trăda firea iute. Avea o ușoară roșeață, de parcă ar fi plâns, deși Rand nu își putea imagina o Aes Sedai plângând. Rochia de călărie din mătase cenușie cu verde era

impecabilă, în timp ce a Verinei era ușor mototolită. Dar, dacă Verin nu dădea mare atenție veșmintelor, avea o pereche de ochi scrutători ce se lipiseră de Rand ca o scoică de stâncă.

Le urmau doi bărbați în haine verzi, simple, unul scund și îndesat, celălalt slab ca un băț, fiecare purtând o sabie la șold, iar după mișcările curgătoare ți-ai fi putut da seama că sunt Străjeri, chiar fără Aes Sedai în preajmă. Nici nu se uitară la Rand, privind nemișcați Aielii și saldaeanii, gata de luptă. Aielii nu se mișcară, dar și Fecioarele și Măinile-cuțite aveau aerul că sunt gata de luptă, în timp ce mâinile saldaeanilor coborâră pe mânerele săbiilor. Doar Bael și Bashere păreau în largul lor. Fetele nu observară nimic, cu excepția femeilor Aes Sedai, dar hangiul își freca mâinile închipuindu-și deja distrusă sala mare și poate tot hanul.

— Nu vor fi probleme, spuse Rand tare și calm, să-l audă hangiul și Aielii; toată lumea, spera. Nicio problemă, dacă nu începi tu, Verin.

Câteva fete îl priviră stupefiate auzind cum vorbește cu o Aes Sedai, iar Larine pufni sonor. Verin îl studie cu ochi de pasăre.

— Cine suntem noi să stârnim necazuri în preajma ta? Ai ajuns departe de când te-am văzut ultima oară.

Nu voia să vorbească despre asta.

— Dacă v-ați decis să nu mai mergeți la Tar Valon înseamnă că ați aflat că Turnul este divizat.

Fetele începură să zumzăie uluite; clar nu auziseră vestea până atunci. Aes Sedai nu avură nicio reacție.

— Știți unde sunt cele ce se opun Elaidei?

— Acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le vorbim doar noi, spuse calm Alanna. Jupâne Dilham, avem nevoie de camera privată. Hangiul se grăbi să o asigure că este la dispoziția ei.

Verin porni către ușă.

— Pe aici, Rand.

Alanna se uită la el, ridicând întrebător o sprânceană. Rand își stăpâni un rânjet. Nici nu intraseră bine și puseseră stăpânire pe

situație, dar se pare că era ceva la fel de firesc pentru Aes Sedai ca respirația. Fetele din Ținutul celor Două Râuri se uiau la el cu diferite expresii de milă. Fără îndoială, se așteptau ca cele două Aes Sedai să-l jupoaie de viu pentru că nu stătuse drept și nu vorbise frumos. Poate și Verin și Alanna credeau același lucru. Cu o înclinare scurtă, îi făcu semn Alannei să meargă înainte. Deci, a ajuns departe, hm? Nici nu aveau idee cât de departe.

Alanna încuviință cu o mișcare a capului, își strânse fusta și porni după Verin, dar imediat începură problemele. Cei doi Străjeri făcură o mișcare de parcă ar fi vrut să se țină după Aes Sedai, dar, înainte să pună primul pas, o pereche de Șovin Nai cu ochii reci le tăiară calea, blocându-i, în timp ce degetele lui Sulin se mișcă fulgerător trimițând-o pe Enaila și pe Dagendra, o Fecioară solidă, către ușa de care se apropiau Aes Sedai. Saldaeanii se uitară la Bashere, care le făcu semn să stea locului, dar apoi îl privi întrebător pe Rand.

Alanna scoase un sunet enervată.

— Vom vorbi cu el singure, Ihvon.

Străjerul zvelt se încruntă, apoi dădu din cap încet. Verin se uită înapoi, părând puțin uimită, parcă smulsă din gânduri.

— Ce? A, da, desigur. Tomas, stai aici, te rog!

Străjerul cărunt părea nehotărât și îi aruncă lui Rand o privire amenințătoare înainte de a se sprijini de zid, în dreptul ușii de la stradă. A spune despre el că se sprijinea, era ca și cum ai fi spus asta despre sârma unei curse. Abia atunci se relaxară și Mâinile-cuțite, în măsura în care Aieli se puteau relaxa.

— Vreau să vorbesc cu ele singur, spuse Rand uitându-se drept la Sulin.

O clipă crezu că o să se certe cu el. Avea fălcile strânse; în cele din urmă schimbă semne cu Enaila și Dagendra și se retraseră, uitându-se la el dezaprobator. Sulin își mișcă degetele din nou, iar Fecioarele râseră. Își dori să găsească o cale de a învăța și el limbajul mâinilor; Sulin fusese scandalizată când o rugase.

Fetele din Două Râuri schimbă priviri nedumerite, în timp ce Rand le urma pe Aes Sedai, închizând ușa în spatele său pe când murmurul creștea în sală. Era o cameră mică, dar avea scaune lustruite în loc de bănci și câte un sfeșnic de cositor pe masa și pe șemineul sculptat cu motivul viței-de-vie. Cele două ferestre erau închise și nimeni nu făcu niciun gest să le deschidă. Se întrebă dacă cele două Aes Sedai observau că era la fel de puțin afectat de căldură ca și ele.

— Le duceți la rebele? întrebă imediat.

— Știi mult mai multe decât știm noi, spuse Verin aranjându-și încruntată fusta.

— Până la Whitebridge nu am auzit de evenimentele din Turn, zise Alanna rece, privindu-l intens. Ce știi despre... rebele?

Spusese acel cuvânt plină de dezgust. Deci, auziseră zvonurile în Whitebridge și se grăbiseră aici, ținând totul ascuns de fete. Iar din reacția lui Bode și a celorlalte decizia de a nu mai merge la Tar Valon era nouă. Prin urmare, avuseseră confirmarea în acea dimineață.

— Nu cred că o să-mi spuneți cine e iscoada voastră în Caemlyn.

Se uitară la el fără să răspundă, Verin înclinându-și capul ca să-l studieze. Ce ciudat cum privirea unei Aes Sedai i se păruse odată atât de neliniștitoare, atât de calmă, atât de indiferentă la ce se întâmpla înjur, atât de cunoscătoare! Acum nu mai simțea un nod în stomac când o Aes Sedai sau chiar două se uitau la el. „Mândrie“, râse nebun Lews Therin, iar Rand își suprimă o grimasă.

— Mi s-a spus că rebelele există. Nu ați negat că știți unde sunt. Nu le vreau răul, câtuși de puțin. Am motive să cred că mă susțin.

Nu le spusese adevăratul motiv pentru care voia să știe. Poate Bashere avea dreptate, poate avea nevoie de sprijinul Aes Sedai, dar în primul rând voia să știe, pentru că i se spusese că Elayne era cu ele. Avea nevoie de ea pentru a câștiga Andorul în

pace. Țasta era singurul motiv pentru care o căuta. Singurul. Altminteri, el era la fel de periculos pentru ea ca și pentru Aviendha.

— Pe Lumină, dacă știți, spuneți-mi!

— Dacă am ști, replică Alanna, nu am avea dreptul să spunem nimănui. Dacă se decid să te sprijine, te vor căuta ele cu siguranță.

— Când doresc ele, nu tu, spuse Verin.

Zâmbi aspru. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Avea în minte sfatul lui Moiraine. Să nu ai încredere în nicio femeie care poartă șalul, spusese în ziua morții ei.

— Mat e cu tine? Întrebă Alanna ca din întâmplare.

— Dacă aș ști unde este, de ce v-aș spune?

Nu părură amuzate.

— E prostesc să ne tratezi ca pe niște dușmance, murmură Alanna apropiindu-se de el. Arăți obosit. Te odihnești suficient?

Se dădu în spate din fața mâinii ei întinse.

— Ca și tine, Rand, nu am intenții rele. Nimic de ce îți voi face nu îți va pricinui vreun rău.

Fiindcă spusese aceste cuvinte direct, trebuia să fie adevărul. Dădu din cap, iar ea ridică mâna către capul său. Simți furnicături pe piele când ea îmbrățișă **saidarul** și un val familiar de căldură trecu prin el, senzație pe care o avea mereu când cineva îi verifica sănătatea.

Alanna dădu din cap satisfăcută. Brusc însă căldura se transformă în fierbințeală, un val clocotit, de parcă ar fi stat o clipită în mijlocul unui uriaș furnal. Chiar după ce trecu se simți ciudat, conștient de el însuși așa cum nu mai fusese niciodată, și de Alanna. Se clătină, amețit, cu mușchii slăbiți. Dinspre Lews Therin veneau nedumerire și neliniște.

— Ce ai făcut? Întrebă. Se deschise cu furie spre **saidin**. Tăria lui îl ajută să stea în picioare. Ce ai făcut?

Ceva încerca să se strecoare între el și Adevăratul Izvor. Încercau să-l despartă de Putere! Țesând propriile scuturi, le izbi

în locul unde trebuiau puse. Într-adevăr, ajunsese departe și învățase multe, de când Verin îl văzuse ultima oară. Verin se clătină, sprijinindu-se de masă, iar Alanna gemu de parcă ar fi lovit-o cu pumnul.

— Ce ai făcut? repetă cu o voce aspră, din mijlocul Hăului lipsit de emoții. Spune-mi! Nu am promis să nu vă fac rău. Dacă nu îmi spui...

— Te-a legat, spuse Verin repede, iar seninătatea i se întoarse într-o clipă. Te-a legat ca pe unul dintre Străjerii ei. Asta e tot.

Alanna își recăpătase stăpânirea de sine și mai repede. Despărțită de Izvor, îl înfruntă calmă, cu brațele încrucișate, cu o fărâmă de mulțumire în ochi. Mulțumire!

— Ți-am spus că nu o să te rănesc și am făcut exact opusul unei răniri.

Respirând adânc, Rand încercă să se liniștească. Intrase în cursă ca un cățeluș. Furia se strecura la marginea hăului. Calm. Trebuia să fie calm. Unul dintre Străjerii ei. Prin urmare, era o Verde, nu că ar mai conta. Știa puține despre Străjeri, în orice caz nu suficient de multe ca să rupă legătura, dacă mai putea fi ruptă. Rand îl simțea pe Lews Therin șocat. Nu era prima dată când își dorea ca Lan să nu-și fi luat tălpășița după moartea lui Moiraine.

— Spune-ați că nu mergeți la Tar Valon. În cazul ăsta, fiindcă spuneți că nu aveți habar unde sunt rebelele, o să rămâneți aici, în Caemlyn.

Alanna deschise gura să spună ceva, dar el continuă:

— Fiți mulțumite că nu decid să leg țesătura scuturilor și să vă las așa!

Asta le captă atenția. Verin își țuguie buzele, iar ochii Alannei păreau furnalul pe care îl simțise el mai devreme.

— O să stați aici, departe de mine. Amândouă. Și, dacă nu vă chem eu, Orașul Interior vă este interzis. Dacă încălcați ce vă spun, o să vă las despărțite de **saidar**, într-o celulă de deasupra. Ne-am înțeles?

— Perfect, răspunse Alanna rece ca gheața, în pofida ochilor aprinși.

Verin aprobă din cap.

Rand se opri în pragul ușii, după ce o dădu de perete. Uitase de fetele din Două Râuri. Unele vorbeau cu Fecioarele, altele sușoteau peste cămile de ceai, studiindu-le. Bode și o mână de fete din Emond's Field îi puneau întrebări lui Bashere, ce avea o cană de cositor în mână și un picior pus pe o bancă. Păreau pe jumătate amuzate, pe jumătate îngrozite. Ușa care se izbi de perete întoarse capetele tuturor.

— Rand, strigă Bode, omul ăsta spune lucruri groaznice despre tine.

— Spune că ești Dragonul Renăscut, izbucni Larine.

Se pare că restul fetelor nu auziseră până atunci; rămaseră cu gura deschisă.

— Sunt, spuse Rand obosit.

Larine pufni încrucișându-și brațele.

— De cum te-am văzut cu haina aia am știut că ți-ai luat nasul la purtare, după cum ai fugit cu o Aes Sedai. Am știut chiar înainte să vorbești fără niciun respect cu Alanna Sedai și Verin Sedai. Dar nu știam că ai devenit prost ca noaptea.

Bode râse, mai mult îngrozită decât amuzată.

— Nu ar trebui să spui astfel de lucruri nici în glumă, Rand. Tam ți-a dat o educație bună, ar trebui să știi mai bine. Ești Rand al'Thor. Termină acum cu prostiile!

Rand al'Thor. Acesta era numele său, dar nu mai știa sigur cine este. Fusesse crescut de Tam al'Thor, dar tatăl său fusesse o căpetenie Aiel, moartă de multă vreme. Mama sa fusesse o Fecioară, deși nu fusesse din neamul Aiel. Doar atât mai știa despre el.

Încă avea **saidinul** înlăuntrul său. Le înconjură cu grijă pe Bode și pe Larine cu o țesătură de Aer, ridicându-le la un picior deasupra podelei.



— Sunt Dragonul Renăscut. Nu o să schimb lucrurile dacă neg realitatea sau îmi doresc să fie altfel. Nu sunt omul pe care l-ați cunoscut în Emond's Field. Înțelegeți acum? Înțelegeți?

Își dădu seama că țipă și tăcu. Avea plumb în stomac și tremura. De ce făcuse Alanna ce făcuse? Ce ticăloșie Aes Sedai clocea sub chipul ăla drăguț? „Să nu ai încredere în niciuna“, îi spusese Moiraine.

Întoarse capul brusc când simți o mână atingându-l pe umăr.

— Te rog, lasă-le jos, spuse Alanna. Te rog, sunt speriate.

Erau mai mult decât speriate. Chipul lui Larine se golise de sânge și avea gura larg deschisă de parcă ar fi vrut să urle, dar uitase cum. Bode plângea cu sughițuri atât de tare că tremura. Nu erau singurele. Cele mai multe fete se îndepărtaseră cât de mult puteau, iar majoritatea plângeau. Fetele care serveau la mese se strânseseră una într-alta plângând la fel de tare. Hangiul se prăbușise în genunchi, cu ochii mari în orbite, murmurând fără cuvinte.

Rand lăsă fetele jos și se eliberă iute de **saidin**.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă sperii.

De îndată ce se putură mișca, Bode și Larine fugiră lângă celelalte fete, care se înghesuiau una într-alta.

— Bode? Larine? Îmi pare rău. Nu o să vă fac rău, vă promit.

Nu se uitau la el. Niciuna din ele. Sulin îl privea însă cu dezaprobare, ca și restul Fecioarelor, cu chipul lipsit de expresie.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, spuse Bashere punându-și jos cana. Cine știe? Poate e mai bine așa.

Rand dădu încet din cap. Probabil, era mai bine așa. Mai bine să vrea să stea departe de el. Mai bine pentru ele. Își dorea să fi apucat să vorbească ceva mai mult despre casă. Să fie Rand al'Thor ceva mai mult timp. Avea încă genunchii nesiguri de la legarea de Alanna, dar, de îndată ce începu să meargă, nu se opri decât în șaua lui Jeade'en. Mai bine să le fie frică de el. Mai bine să uite de Ținutul celor Două Râuri. Se întrebă dacă

muntele devine mai ușor câteodată sau numai din ce în ce mai greu.

# CAPITOLUL 11



## Învățători și învățăminte

DE ÎNDATĂ CE RAND IEȘI PE UȘĂ, Verin își aduse aminte să respire din nou. Le spusese odată lui Siuan și lui Moiraine cât de periculos este. Nu ascultase nici una, și acum, după abia un an, Siuan era ferecată și probabil moartă, iar Moiraine... Pe străzi puteai auzi numai zvonuri despre Dragonul Renăscut în Palatul Regal, cele mai multe cu neputință de crezut, dar în schimb nu azeai mai nimic despre vreo femeie Aes Sedai. Poate că Moiraine decisese să-l lase să creadă că își alege singur drumul, dar nu l-ar fi lăsat să se îndepărteze de ea, mai ales acum, când căpătase atâta putere. Nu acum, când era atât de primejdios. Oare Rand se întorsese împotriva ei, mai violent decât tocmai o făcuse împotriva lor? Era mai în vârstă decât atunci când îl văzuse ultima oară; chipul îi purta umbrele luptei. Lumina știe că avea suficiente motive, dar putea fi vorba oare și de lupta pentru limpezimea minții?

Deci, Moiraine moartă, Siuan moartă, Turnul Alb divizat și Rand poate în pragul nebuniei. Plesni iritată din limbă. Când îți asumi riscuri, ai de plătit când te aștepți mai puțin, în felul în care te aștepți mai puțin. Aproape șaptezeci de ani de muncă făcută de ea cu delicatețe și grijă, și totul se putea duce de râpă din cauza unui singur tânăr. Chiar și așa, trăise prea mult, trecuse prin prea multe ca să-și permită să fie descurajată. „Începe cu începutul: ai mai întâi grijă de ce poți face acum înainte de a te îngrijora în legătură cu ceea ce s-ar putea să nu fie niciodată.” Învățase dur lecția, dar acum o purta aproape de inimă.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să le liniștească pe fete. Încă erau strânse una în alta ca o turmă de oi, plângând, ținându-se una de alta și ascunzându-și chipurile. Le înțelegea; deși mai fusese în fața unui bărbat în stare să conducă Puterea, și a lui Rand, avea stomacul întors pe dos ca o corabie în largul mării. Începu să le spună vorbe de alin cu o voce maternă, atingând câte un umăr, mângâind câte un creștet. După ce reuși să le convingă că al’Thor plecase – ceea ce în multe cazuri însemnase să le convingă să deschidă ochii –, se mai liniștiră. Cel puțin nu se mai auzeau sughițuri de plâns. Jancy continua însă să ceară cu o voce ascuțită ca cineva să-i spună că Rand mințise, că totul fusese o farsă, în timp ce Bodewhin dorea la fel de agitată ca fratele său să fie găsit și salvat – ce nu ar fi dat Verin să știe unde este Mat –, iar Larine bolborosea că trebuie să plece din Caemlyn imediat, chiar în clipa aceea.

Verin trase deoparte o fată care servea la mese. Femeia cu chip deschis, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât fetele din Două Râuri, încă tremura uimită, ștergându-și lacrimile cu șorțul. După ce o întreabă cum o cheamă, Verin îi spuse:

— Adu-le tuturor un ceai bun, Azril, fierbinte, cu multă miere și pune și puțin brandy în el. După ce se gândi o clipă la tinere, adăugă: Pune ceva mai mult, o porție generoasă la fiecare. Faceți și pentru voi, servitoarele, câte o cană.

Ceaiul cu brandy ar fi trebuit să le ajute să se mai calmeze. Azril își suflă nasul, clipi și-și șterse fața, apoi făcu o plecăciune; faptul că fusese trimisă la treburile obișnuite părea să o ajute să-și liniștească lacrimile și frica.

— Să-l aduci în camere, spuse Alanna, iar Verin aprobă cu o mișcare a capului.

Puțin somn va face minuni. Abia se treziseră de câteva ore, dar brandy-ul și călătoria grea ar trebui să le adoarmă.

Cuvintele Alannei stârniră agitație.

— Nu ne putem ascunde aici! reuși să spună Larine printre smiorcăieli și sughițuri. Trebuie să plecăm! Acum! O să ne omoare!

Obrajii lui Bodewhin străluceau de lacrimi, dar hotărârea i se citea pe chip. Încăpățânarea celor din Ținut o să le facă probleme fetelor.

— Trebuie să-l găsim pe Mat. Nu putem să-l lăsam cu... cu un bărbat care poate con... Nu putem! Chiar dacă e Rand, pur și simplu nu putem!

— Vreau să văd Caemlynul, chițăi Jancy, încă tremurând.

Celelalte tinere își adăugară vocile peste ele, câteva susținând-o pe Jancy, însă majoritatea cerând hotărâte să plece. Una dintre fetele din Dealul Străjii, o tânără drăguță numită Elle, cu păr mai deschis la culoare decât celelalte, începu iarăși să bocească.

Verin se abținu să nu le plesnească. Cele mai mici aveau o scuză, dar Larine, Elle și celelalte cu părul prins în cosiță se presupunea că sunt femei. Cele mai multe nu fuseseră atinse, iar primejdia trecuse. Pe de altă parte, toate erau obosite, vizita lui Rand fusese un șoc, și probabil vor mai avea suficiente șocuri în curând, așa că își țină în frâu exasperarea.

Nu și Alanna. Chiar și printre Verzi era cunoscută pentru temperamentul ei iute, iar în ultima vreme era și mai rău.

— Vă duceți în camerele voastre acum! spuse rece, dar vocea era singurul lucru stăpânit la ea. Verin oftă când o văzu țeșând o

Iluzie, cu fire de Aer și Foc. Fetele erau deja cu ochii mari și gura căscată. Nu era cu adevărat nevoie de așa ceva, dar obiceiul cerea să nu se amestece în public peste o soră, iar adevărul era că se simțea ușurată să nu mai audă hohotele lui Elle. Nici ea nu era în cea mai bună stare. Tinerele neantrenate nu puteau vedea țesătura, desigur; ele o vedeau pe Alanna crescând mai înaltă cu fiecare cuvânt. Vocea crescuse și ea, la fel de puternică ca înălțimea înșelătoare.

— Veți fi novice și prima lecție pentru o novice este să asculte de Aes Sedai. Imediat. Fără comentarii și eschivări.

Alanna stătea neschimbată în mijlocul încăperii – neschimbată pentru Verin –, dar Iluzia atinsese deja bârnela tavanului.

— Fugiți acum! Cine nu e în camera ei până număr la cinci va regreta până în mormânt. Unu. Doi...

Înainte de a ajunge la trei, fetele se învălmășiră țipând pe scările din spatele sălii; doar printr-o minune niciuna nu fu călcată în picioare.

Alanna nu se obosi să treacă de patru. Când ultima dintre fetele din Ținutul celor Două Râuri dispăru pe scări, se eliberă de **saidar**, Iluzia dispăru, iar ea dădu din cap mulțumită. Verin bănuia că fetele nici măcar nu o să mai arunce o privire prin ușă, după așa ceva. Dar, la cum stăteau lucrurile, nu voia ca vreuna dintre ele să se furișeze din cameră să se zgâiască prin Caemlyn și apoi să fie nevoite să o caute.

Desigur, Alanna nu le înspăimântase doar pe fete. Femeile care serveau trebuiau înduplecate să iasă de sub mesele unde se ascuseseră, iar cea care leșinase încercând să se strecoare în bucătărie trebui ajutată să se țină pe picioare. Nu făceau niciun zgomot, tremurând doar ca frunzele în vânt. Verin trebui să le îndemne pe fiecare să se miște și trebui să repete de trei ori comanda de a aduce ceaiul cu brandy până când Azril încetă să se mai uite la ea de parcă i-ar mai fi crescut încă un cap. Hangiului îi căzuse falca în piept, iar ochii păreau gata să-i iasă

din orbite. Verin se uită la Tomas și i-l indică pe bărbatul care se clătina pe picioare.

Tomas îi aruncă o privire piezișă – mereu făcea asta când îi spunea să facă ceva lipsit de importanță, dar foarte rar îi comenta ordinele –, apoi își puse un braț peste umerii jupânului Dilham, întrebându-l vesel dacă ei doi nu ar putea bea câteva cupe din cel mai bun vin al hanului. Un om bun, Tomas, și surprinzător de priceput la tot felul de lucruri. Ihvon se așezase cu picioarele pe masă, sprijinit de zid. Putea astfel vedea și ușa de la stradă, și pe Alanna. Se uita cu grijă la ea. Era mai atent la ea de când Owein, celălalt Străjer, murise în Ținutul celor Două Râuri și era destul de înțelept să fie prudent cu nervii ei, deși de obicei reușea să și-i stăpânească ceva mai bine decât o făcuse în acea zi. Alanna nu părea interesată să ajute la debandada pe care o făcuse. Stătea în mijlocul sălii mari, cu brațele încrucișate, uitându-se în gol. Pentru oricine altcineva părea încarnarea liniștii. Pentru Verin, era gata să explodeze.

Verin o atinse pe umăr.

— Trebuie să vorbim.

Alanna se uită la ea cu o privire de nepătruns, apoi o urmă fără vorbă în camera privată. În spatele său, Verin îl auzi pe jupânul Dilham spunând cu voce nesigură:

— Credeți că aş putea spune că Dragonul Renăscut îmi patronează hanul? Doar a intrat înăuntru.

Zâmbi pentru o clipă. Hangiul își va reveni. Zâmbetul îi pieri de pe buze după ce închise ușa în spatele său. Alanna mergea cu pași mari dintr-o parte în alta a încăperii micuțe, iar mătasea fustei de călărie foșnea precum săbiile scoase din teacă. Nu mai avea nici urmă de calm pe față.

— Ce neobrăzare pe omul ăsta! Ce neobrăzare nerușinată! Să ne rețină! Să ne interzică nouă!

Verin o privi câteva clipe înainte de a vorbi. Îi trebuiseră zece ani să treacă peste moartea lui Balinor și să-l lege pe Tomas. De când murise Owen, emoțiile Alannei fuseseră nestăpânite, iar ea

și le interiorizase prea mult timp. Reprizele ocazionale de plâns, pe care și le îngăduise câteodată, de când plecaseră din Ținutul celor Două Râuri, nu erau suficiente pentru a se liniști.

— Presupun că ne poate ține departe de Orașul Interior, cu gărzile de la porți, dar nu ne poate opri să ne mișcăm în voie prin Caemlyn.

Alanna se uită la ea cu o privire tristă. Puteau pleca cu ușurință – indiferent cât de mult învățase singur Rand, nu avea mari șanse să descopere urzelile menite să le apere –, dar ar fi însemnat să renunțe la fete. Nicio Aes Sedai nu mai găsisese o comoară precum cea din Ținutul celor Două Râuri de... Verin nu își putea aduce aminte de când. Poate de la Războaiele Troloce. Chiar și tinerelor de optsprezece ani – limita pe care o fixaseră – le venea greu să accepte strictetea noviciatului, dar, dacă ar fi mărit limita cu doar cinci ani, ea și Alanna ar fi putut aduce de două ori pe-atâtea, dacă nu și mai mult. Cinci dintre fetele astea – cinci! – se născuseră cu scânteia înăuntru, inclusiv sora lui Mat, Elle și micuța Jancy; ar fi reușit până la urmă să conducă, chiar dacă le învăța cineva sau nu, și să fie foarte puternice. Ea și Alanna. Mai lăsaseră în urmă încă două, să fie luate peste un an sau doi, când vor fi suficient de mari să plece de acasă. Era destul de sigur așa; o fată născută cu abilitatea de a conduce foarte rar și-o descoperea singură înainte de cincisprezece ani, dacă nu o învăța nimeni. Și celelalte promiteau foarte mult; toate. Ținutul celor Două Râuri era aur curat.

Acum că femeia cealaltă era atentă la ea, Verin schimbă subiectul. În mod cert nu avea intenția să le abandoneze pe tinere. Sau să se îndepărteze de Rand mai mult decât era nevoie.

— Crezi că are dreptate în privința rebelilor?

Degetele Alannei se încleștară pe fustă.

— Posibilitatea mă dezgustă! Oare chiar am ajuns să...? vocea i se pierdu, umerii i se lăsară.

Părea gata să izbucnească în plâns.



Verin avea câteva întrebări pentru ea, după ce i se mai domolea furia.

— Crezi că e posibil ca măcelăreasa ta să îți poată spune mai multe despre ce s-a întâmplat în Tar Valon, dacă o descoși?

Nu era cu adevărat a Alannei, era o agentă a Ajah Verde, descoperită întâmplător fiindcă lăsase un semnal de alarmă pe fațada prăvăliei. Nu că Alanna i-ar fi spus care era semnalul, desigur. Nici Verin nu ar fi divulgat niciodată un semnal al Ajah Verde.

— Nu, nu știe decât mesajul pe care mi l-a transmis și ăla îi uscaseră într-atât gura că abia mai putea vorbi. „Toate Aes Sedai loiale să se întoarcă la Turn. Totul este iertat.”

Cam asta era esența lui, în orice caz. O licărire de furie se aprinsese în ochii Alannei, doar pentru o clipă.

— Dacă nu erau toate zvonurile astea, nu te-aș fi lăsat niciodată să știi cine este.

Asta și emoțiile scăpate de sub control. Măcar se opriese din a măsura camera cu pașii.

— Știu, spuse Verin așezându-se la masă, și voi respecta încrederea pe care mi-ai arătat-o. Acum. Trebuie să recunoști că mesajul confirmă zvonurile. Turnul este divizat. Și, după toate probabilitățile, există rebele undeva. Întrebarea este ce facem?

Alanna se uită la ea ca la o nebună. Nu era de mirare. Siuan fusese probabil detronată de Divanul Turnului, potrivit legii Turnului. Chiar și sugestia de a nu respecta legea Turnului era de neconceput. Dar și un Turn divizat era la fel de neconceput.

— Dacă nu ai niciun răspuns acum, gândește-te la unul. Și gândește-te la asta. Siuan Sanche a luat parte de la început la eforturile de a-l găsi pe tânărul al'Thor.

Alanna deschise gura – fără îndoială să o întrebe de unde știe sau dacă luase și ea parte –, dar Verin nu-i dădu șansa să spună ceva.

— Doar un prostănac ar putea crede că implicarea ei nu a avut de-a face cu ce i s-a întâmplat. Nu există coincidențe atât

de mari. Deci, gândește-te cam ce crede Elaida despre Rand. A fost o Roșie, adu-ți aminte. Și, cât te gândești la asta, ia spune-mi, ce-a fost în capul tău să-l legi ca pe un Străjer?

Întrebarea nu ar fi trebuit să o surprindă pe Alanna, dar totuși era surprinsă. Ezită, așezându-se pe un scaun și aranjându-și fusta, înainte de a răspunde.

— Era logic să fac asta, cu el stând în fața noastră. Trebuia legat de mult timp. Tu nu puteai sau nu voiai.

Ca și celelalte Verzi, Alanna era amuzată de insistența celorlalte Ajah de a avea un singur Străjer. Mai bine să nu spunem ce credea despre Roșii.

— Toți ar fi trebuit să fie legați ca Străjeri, la prima ocazie. Sunt prea importanți să zburde liberi, mai ales el.

Alanna se înroși toată; avea să mai treacă ceva timp până își va putea stăpâni emoțiile. Verin știa ce o făcuse să se îmbujoreze, căci Alanna lăsase să-i scape prea mult. Îl avuseseră sub ochi pe Perrin săptămâni de zile, în care le testaseră pe fetele din Două Râuri, dar Alanna renunțase brusc la legarea lui. Motivul era destul de simplu, o promisiune înfierbântată a Failei – spusă departe de urechile lui Perrin – că, dacă Alanna face așa ceva, nu mai părăsește vie Ținutul celor Două Râuri. Amenințarea nu ar fi funcționat dacă Faile ar fi știut mai multe lucruri despre legătura dintre Aes Sedai și Gaidin, dar ignoranța sa forțase mâna Alannei. Probabil, frustrarea și starea proastă a nervilor o determinase să-i facă așa ceva lui Rand. Nu doar să-l lege, dar să-l lege fără permisiunea lui. Așa ceva nu mai fusese făcut de sute de ani. „Ei bine, gândi Verin, am încălcat și eu ceva obiceiuri la viața mea.”

— Logic? spuse zâbind, ca să mai micșoreze din înțepătura vorbelor. Vorbești ca o Albă. Ei bine, acum că îl ai, ce ai de gând să faci cu el? Gândește-te ce lecție ne-a dat. Îmi aduc aminte o poveste pe care am auzit-o la gura sobei când eram mică, despre o femeie care pune șaua pe un leu. Călătorește minunat,

până își dă seama că nu poate coborî și nu poate dormi niciodată.

Tremurând, Alanna își frecă brațele.

— Nu pot să cred că e atât de puternic. Dacă ne-am fi unit mai devreme. Și am încercat... am eșuat... E atât de puternic!

Verin aproape tremura și ea. Nu ar fi putut să se unească mai devreme, decât dacă Alanna voia să spună că ar fi trebuit să se fi unit înainte de a-l lega. Nu era sigură ce s-ar fi întâmplat atunci.

În orice caz, fusese o înlănțuire de momente foarte proaste, începând cu descoperirea că nu-l pot separa de Adevăratul Izvor, continuând cu ușurința uluitoare cu care le separase de **saidar**, tăindu-le legăturile ca pe niște fire. Pe amândouă odată. Remarcabil. Oare câte Aes Sedai ar fi fost necesare să-l separe de Izvor? Treisprezece? Era doar o tradiție, dar cu el ar fi fost necesar. Dar erau gânduri pentru altă dată.

— Și mai e și problema amnistiei lui.

Ochii Alannei se măriră.

— Doar nu crezi așa ceva. Cu fiecare fals Dragon au fost zvonuri la fel de false că adună oameni care pot conduce. Voiau puterea doar pentru ei, nu să o împartă cu alții.

— El nu e un fals Dragon, spuse Verin încet, și asta schimbă totul. Dacă un zvon se adevărește, la fel se poate întâmpla și cu altul, iar despre amnistie am auzit peste tot, de la Whitebridge încoace.

— Chiar dacă e adevărat, poate că nu a venit nimeni. Niciun om sănătos la cap nu își dorește să conducă Puterea. Dacă ar fi vrut mai mulți, ar fi avut în fiecare săptămână câte un fals Dragon.

— Este **ta'veren**, Alanna. Atrage către el lucrurile de care are nevoie.

Degetele strânse ale Alannei se albiseră strânse în pumnii puși pe masă. Îi dispăruse orice urmă de calm Aes Sedai, tremurând vizibil.

— Nu putem permite... Bărbați care conduc, liberi pe lume? Dacă e adevărat, trebuie să-i oprim. Trebuie! spuse cu ochii aprinși.

— Înainte să decidem ce facem cu ei, spuse Verin calmă, trebuie să aflăm unde îi ține. Palatul Regal e un loc bun, dar o să ne fie mai greu dacă nu putem intra în Orașul Interior. Iată ce propun...

Alanna se aplecă înainte ca să asculte.

Trebuiau să își dea seama de o mulțime de lucruri, dar de multe ceva mai târziu. O mulțime de întrebări aveau să-și găsească răspunsul mai târziu. Era Moiraine moartă și, dacă da, cum murise? Unde erau rebelele și care ar fi trebuit să fie poziția lor față de ele? Oare să încerce să-l captureze pe Rand și să-l predea Elaidei sau rebelelor? Unde erau? Era o întrebare importantă, indiferent ce decideau. Cum putea folosi atât de fragila lesă pe care i-o pusese Alanna lui Rand? Să încerce una din ele sau amândouă să ia locul lui Moiraine? Pentru prima dată de când Alanna lăsase să iasă la suprafață emoțiile pentru Owein, Verin se bucură că fuseseră lăsate să dospească până deveniseră instabile. În starea ei, Alanna era mult mai ușor de ghidat, iar Verin știa exact cum trebuia răspuns la unele din acele întrebări. Nu credea că Alannei aveau să-i placă unele răspunsuri. Dar mai bine să nu afle până când nu va fi prea târziu să mai schimbe ceva.

Rand se întoarse la palat în galop, depășindu-i și pe Aielii care alergau, ignorându-le strigătele așa cum ignora pumnii amenințători ridicați către el de cei forțați să sară din calea copitelor lui Jeade'en sau grămada de lectici răsturnate și de trăsuri cu roțile blocate una în alta. Bashere și saldaeanii abia se puteau ține după el pe caii lor micuți. Nici el nu știa de ce se grăbește așa – veștile pe care le ducea nu erau într-atât de urgente –, dar, pe măsură ce brațele și picioarele își reveneau din slăbiciune, își dădea seama din ce în ce mai mult că era conștient de Alanna. Putea să o **simtă**. De parcă i s-ar fi

strecurat și cuibărit în cap. Și, dacă el o putea simți pe ea, putea ea să-l simtă la fel? Ce altceva mai putea să facă? Ce? Trebuia să se îndepărteze de ea.

„Mândrie“, croncăni Lews Therin, iar Rand nu mai încercă să reducă la tăcere.

Nu palatul era destinația lui, dar Topirea-n-văzduh cerea să cunoști locul din care plecai chiar mai bine decât pe cel unde voiai să ajungi. La grajduri aruncă frâul unui rândaș cu vestă de piele și alergă, luând-o înaintea saldaeanilor, pe coridoarele unde servitorii se uitau uimiți la el, înclinându-se în grabă. În sala tronului se deschise **saidinului**, tăie o poartă prin aer și țâșni în luminișul de lângă fermă, eliberându-se de **saidin**.

Respiră adânc, cu genunchii îngropați în covorul de frunze moarte. Fu izbit de căldura de sub crengile desfrunzite; își pierduse concentrarea necesară cu ceva timp în urmă. Încă o mai putea simți, dar mai slab acolo – dacă putea numi „mai slabă“ certitudinea că ea se afla în direcția **aceea**. Ar fi putut să o arate cu ochii închiși.

Se deschise din nou **saidinului**, râu de foc turbat și gheață și nămol amar. Ținea în mână o sabie de foc, făcută din Foc, cu un bătlan incrustat pe lama ușor curbată, deși nu-și amintea să se fi gândit la ea. Foc, dar mânerul lung era rece și dur în palmele sale. Hăul nu schimba nimic, Puterea nu schimba nimic. Alanna era acolo, ghemuită într-un colț al minții lui, urmărindu-l.

Eliberă din nou Puterea cu un răs amar, îngenunchind. Fusesse atât de sigur pe el! Doar două Aes Sedai. Sigur că le putea face față, doar se descurcase cu Elayne și Nynaeve amândouă deodată. Ce puteau să-i facă? Își dădu seama că încă râdea. Părea că nu se poate opri. Da, era amuzant. Mândria lui prostească. Siguranța de sine. Îl mai băgaseră în bucluc, și nu doar pe el. Fusesse sigur că el și Cei o Sută de Tovarăși puteau închide Puțul...

Se ridică cu greu în picioare, frângând frunzele uscate.

— Nu am fost eu, spuse răgușit. Plecați din capul meu! Toți, afară din capul meu!

Lews Therin murmură ceva în depărtare. Alanna aștepta în tăcere, într-un colț al minții. Vocea lui Lews Therin părea să se teamă de ea.

Rand își scutură frunzele de pe pantaloni. Nu o să se predea. Să nu ai încredere în nicio Aes Sedai; își va aminti de-acum încolo. „Un om care nu are încredere în nimeni e deja mort“, chicoti Lews Therin. Nu avea să se predea.

Nimic nu se schimbase la fermă. Nimic și totul. Casa și hambarul erau la fel, găinile și caprele și vacile așijderea. Sora Grady îl urmărea de la o fereastră, cu chipul inexpressiv. Era singura femeie acum; toate celelalte plecaseră cu bărbații care nu trecuseră testul lui Taim.

Taim era cu învățăceii săi în spatele hambarului, pe un petic de pământ roșu, bătătorit, presărat cu o mână de buruieni uscate. Toți cei șapte. În afară de Jur, bărbatul Sorei, mai rămăseseră dintre cei vechi doar Damer Finn, Eben Hopwil și Fedwin Morr. Ceilalți erau noi și păreau la fel de tineri ca Fedwin și Eben.

În afară de bătrânul Damer, ceilalți stăteau aliniați cu spatele la Rand. Damer stătea în fața lor, încruntându-se la o piatră mare cât un cap de om, la treizeci de picioare depărtare.

— Acum, spuse Taim, și Rand simți cum Damer se deschide **saidinului** și țese stângaci Foc și Pământ.

Piatra explodează, iar Damer și ceilalți învățăcei se aruncară la pământ ca să scape de ploaia de sfârâmături. Nu și Taim; bucățile de piatră ricoșară de scutul de Aer pe care-l țesuse în ultima clipă. Ridicându-și prudent capul, Damer își șterse sângele ce-i curgea de sub ochiul stâng, dintr-o rană superficială. Rand se încruntă; doar norocul făcuse să nu fie lovit de una dintre sfârâmăturile zburătoare. Se uită înapoi către fermă. Sora era încă acolo, nevătămată. Uitându-se la el. Găinile abia se opriseră o clipă din scurmat; păreau obișnuite cu asta.

— Poate data viitoare o să vă aduceți aminte ce vă spun, zise Taim calm, lăsându-și scutul să dispară.

— Apărați-vă cu un scut sau riscați să vă omorâți singuri. Continuați. Aruncă o privire către Rand, de parcă ar fi știut tot timpul că era acolo, apoi merse către el. Nasul lui vulturesc avea o umbră de cruzime.

Pe când Damer se așeza în rând cu ceilalți, Eben se ridică, plin de coșuri, trăgându-se nervos de o ureche mare în timp ce folosea Aer să ridice o nouă piatră dintr-o grămadă pusă deoparte. Țesătura era nesigură, și o scăpă o dată înainte de a reuși să o pună la locul ei.

— E prudent să-i lași singuri așa? întrebă Rand când Taim ajunse lângă el.

A doua piatră explodează la fel ca prima, dar de data asta toți învățăceii își ȧesuseră scuturi. La fel făcuse și Taim, făcând un scut pentru el și Rand. Fără o vorbă, Rand se deschise **saidinului** și își făcu propriul scut, îndepărtându-l pe al lui Taim. Gura acestuia se strâmbă într-un fel de zâmbet.

— Ați spus să-i grăbesc, Seniore Dragon, și asta fac. Îi pun să facă totul cu Puterea, treburile de la fermă, totul. Cel mai nou a mâncat prima masă caldă aseară. Dacă nu-și pot încălzi mâncarea singuri, mănâncă rece. De cele mai multe ori durează de două ori mai mult decât dacă ar face-o cu mâinile, dar învață să lucreze cu Puterea cât de repede pot ei, credeți-mă. Nu sunt încă prea mulți, din păcate.

Rand se uită înjur, ignorând întrebarea implicit.

— Unde e Haslin? Iar e beat? Ȧi-am spus, să i se dea vin doar seara.

Henre Haslin fusese Maestru al Săbiei pentru Gărzile Reginei, răspunzător cu antrenarea recruților, până când Rahvin refăcuse gărzile, alungându-i pe cei credincioși lui Morgase sau trimițându-i să lupte în Cairhien. Prea bătrân pentru campanii, lui Haslin i se dăduse o pungă cu bani arătându-i-se ușa, iar după ce se răspândiseră zvonurile despre moartea lui Morgase,

se refugiase în băutură. Dar credea că pe Morgase o omorâse Rahvin – Gaebriel, nu Rand, și-i putea învăța pe alții să lupte cu sabia. Când era treaz.

— I-am spus să plece, răspunse Taim, la ce bun săbiile? Eu abia reușesc să nu mă tai singur și nu am simțit niciodată nevoia să învăț. Acum au Puterea.

Altă piatră explodează. „Ucide-l! Ucide-l acum!” Vocea lui Lews Therin răsuna ca un ecou prin Hău. Suprimă ecoul, dar nu putea suprima și furia care se strângea ca o cochilie în jurul Golului. Golul îl făcu să poată vorbi cu o voce lipsită de emoții:

— Găsește-l, Taim, și adu-l înapoi. Spune-i că te-ai răzgândit. Spune-le și elevilor tăi la fel. Spune-le ce vrei, dar îl vreau aici, să dea lecții în fiecare zi. Ei trebuie să facă parte din lume, nu să fie în afara ei. Ce o să facă dacă nu pot conduce? Când Aes Sedai te țineau departe de Putere, ai fi putut să scapi dacă știai cum să folosești o sabie, cum să lupti cu mâinile.

— Am scăpat. Sunt aici.

— Te-au scăpat câțiva dintre oamenii tăi, din câte am auzit, altfel ai fi sfârșit ca și Logain, domolit în Tar Valon. Oamenii ăștia nu vor avea prozele. Găsește-l pe Haslin.

Bărbatul se înclină.

— Cum dorește Seniorul meu Dragon. De asta a venit Seniorul Dragon aici? Pentru Haslin și săbii? Avu o umbră de dispreț în voce, dar Rand nu o luă în seamă.

— În Caemlyn au sosit Aes Sedai. Călătoriile în oraș trebuie să înceteze, și ale tale, și ale învățăceilor. Lumina știe ce se poate întâmpla dacă unul dintre ei dă peste o Aes Sedai și ea își dă seama ce este.

Sau când unul dintre ei recunoaște o Aes Sedai. Probabil, ar fugi sau ar lovi panicat și atunci ar fi descoperit. Ambele situații l-ar condamna. Din câte văzuse Rand, Verin sau Alanna ar fi putut să-i prindă cu ușurință pe oricare dintre ei. Taim ridică din umeri.



— Chiar și acum ar putea face același lucru cu țeasta unei Aes Sedai. Țesătura diferă foarte puțin. Concentrează-te, Adley! Concentrează-te! spuse cu voce ridicată, privind peste umăr. Un ins deșirat, stând în fața celorlalți, numai piele și os, tresări pierzând **saidinul**, apoi reuși să-l apuce iarăși. O altă piatră explodează când Taim se întoarse către Rand.

— În privința asta, pot să le... elimin... eu însumi, dacă nu vreți să faceți asta.

— Dacă le voiam moarte, le-aș fi ucis deja. Se gândi că ar fi putut să o facă dacă ar fi încercat să îl omoare sau să-l domolească. Spera că ar fi putut. Dar ar fi încercat ele așa ceva după ce-l legaseră? Era un lucru pe care nu avea de gând să-l lase pe Taim să-l afle; chiar și fără murmurele lui Lews Therin nu avea suficientă încredere în el ca să-și dezvăluie o slăbiciune pe care o putea ascunde. „Lumină, ce fel de control are Alanna asupra mea?”

— Dacă va veni vremea să ucidem Aes Sedai, o să-ți spun. Până atunci nimeni nici măcar să nu ridice vocea la una dintre ele, dacă nu încearcă să-i ia capul de pe umeri. O să stați cât de departe puteți de Aes Sedai. Nu vreau incidente, nimic care să le facă să fie împotriva mea.

— Și credeți că nu sunt deja? murmură Taim.

Rand îl ignoră iarăși, neștiind ce să răspundă.

— Nu vreau pe nimeni mort sau domolit pentru că i s-au urcat fumurile la cap. Asigură-te că știi și ei asta. Ești răspunzător de soarta lor.

— Cum doriți, ridică Taim din umeri. Unii vor muri mai devreme sau mai târziu dacă nu intenționați să-i țineți ascunși aici pentru totdeauna. Și, chiar dacă vor rămâne aici, unii vor muri. E inevitabil, dacă nu încetinesc lecțiile. Nu ar trebui cocoloșiți, dacă m-ați lăsa să caut alții.

Iar începea. Rand se uită la învățăcei. Un tânăr asudat, cu părul deschis, se chinuia să mute o piatră. Tot pierdea **saidinul**, iar piatra se mișca în mici salturi. Peste câteva ceasuri avea să

ajungă căruța de la palat cu cei care veniseră de ieri după-amiază. Patru bărbați, de data asta. În unele zile erau doar trei sau doi, dar în general veneau din ce în ce mai mulți. De când îl adusese pe Taim acolo, cu șapte zile în urmă, veniseră optsprezece, dintre care trei puteau învăța să conducă. Taim insista că era absolut remarcabil, având în vedere că veniseră la întâmplare în Caemlyn, căutând o șansă. Mai spunea că în acest ritm aveau să egaleze Turnul în șase ani. Dar Rand nu avea șase ani. Și nu avea timp să-i lase să se antreneze mai încet.

— Și cum vrei să faci asta?

— Folosind porți.

Taim prinsese imediat cum să le facă; învăța cu rapiditate tot ce-i arăta Rand.

— Pot vizita două sau trei sate în fiecare zi. La început o să fie mai ușor în sate decât în orașe, chiar și în cele mici. O să-l las pe Finn să urmărească lecțiile – în ciuda a ceea ce ați văzut, el este cel mai avansat – și l-aș lua pe Grady sau pe Hopwil, sau pe Morr. Trebuie să ne dați niște cai buni. Mârtoagele de cotigă nu sunt suficiente.

— Și ce **intenționezi** să faci? Dai buzna în sat și anunți că ești în căutare de bărbați care pot conduce? O să fii norocos dacă nu încearcă să te spânzure.

— Intenționez să fiu ceva mai prudent decât atât, spuse Taim sec. Voi spune că recrutez oameni care să-l urmeze pe Dragonul Renăscut.

Ceva mai prudent? Nu cu mult.

— Vor fi suficient de speriați cât să mă lase în pace destul de mult timp ca să se strângă cei care vor să vină. Așa îi elimin imediat pe cei care nu vă sprijină. Presupun că nu vreți să antrenez oameni care să se întoarcă împotriva noastră cu prima ocazie? Ridică întrebător o sprânceană, dar nu mai așteptă răspunsul.

— Odată ce ajungem suficient de departe de sat, îi aduc aici printr-o poartă. Unii se vor speria, dar nu va fi greu să îi țin în

frâu. Odată ce au fost de acord să sprijine un om care poate conduce, nu văd de ce ar face scandal dacă vreau să-i testez. Pe cei care pică îi trimit la Caemlyn. E timpul să începeți să vă strângeți propria armată, în loc să depindeți de alții. Bashere ar putea să se răzgândească și, dacă îi spune Regina Tenobia, se va răzgândi. Și cine poate spune ce vor face Aielii aceia?

De data asta tăcu, iar Rand își ținu limba în frâu. Se gândise și el cam la fel, deși nu și în privința Aielilor, dar nu era nevoie să-i spună asta lui Taim. După o clipă bărbatul continuă, de parcă nu ar fi spus nimic înainte.

— Facem o prinsoare. Seniorul spune pe cât. În prima zi în care recrutez o să găsesc mai mulți bărbați care pot învăța decât vin la Caemlyn într-o lună. Odată ce Flinn și alți câțiva sunt gata să continue fără mine... voi egala Turnul în mai puțin de un an. Și fiecare din ei va fi o armă.

Rand ezită. Era riscant să-l lase pe Taim să plece. Era prea agresiv. Ce avea să se întâmple dacă dădea peste Aes Sedai într-una dintre călătorii? Poate că avea să se țină de cuvânt și să le cruțe viața, dar dacă ele își dădeau seama cine este? Dacă îl despărțeau de Izvor și-l capturau? Era o pierdere pe care nu și-o putea permite. Dar nu putea să antreneze oameni și să facă și toate celelalte lucruri care trebuiau făcute. Șase ani ca să egaleze Turnul. Dacă Aes Sedai nu descopereau acest loc între timp și-l distrugau, înainte ca elevii să fi avut timp să învețe suficient să se apere. Sau mai puțin de un an. În cele din urmă dădu din cap. Vocea lui Lews Therin era un bâzâit turbat în depărtare.

— O să primești caii.

## CAPITOLUL 12



### Întrebări și răspunsuri

— Ei BINE? Întrebă Nynaeve cu cea mai răbdătoare voce de care era în stare. Făcea un efort să stea liniștită pe pat, cu mâinile în poală. Își înghiți un căscat. Era foarte devreme și nu mai dormise bine de trei nopți. Colivia de răchită era goală, vrabia fusese eliberată. Își dori să fie și ea la fel de liberă.

— Ei bine?

Elayne era îngenuncheată pe patul său, cu umerii și capul scoase pe fereastră, în ulița micuță din spatele casei. De acolo putea zări foarte puțin din spatele Turnului Mic unde cele mai multe conducătoare de Ajah primeau în acea dimineață solia Turnului. Era suficient cât să zărească urzeala împotriva trasului cu urechea care înconjura hanul. Era menită să oprească pe oricine încerca să asculte folosind Puterea. Plătea un preț când împărtășeai lucrurile pe care le știai.

După o clipă Elayne se așeză pe genunchi, frustrată.

— Nimic. Spuneai că firele acelea se pot strecura înăuntru neobservate. Nu cred că a băgat cineva de seamă, dar nu am auzit absolut nimic.

Ultima remarcă era adresată lui Moghedien, care stătea într-un colț pe scaunul lor șubred. Pe Nynaeve o enerva la culme că femeia nu transpira niciun pic. Pretindea că trebuie să lucrezi cu Puterea mult timp pentru a putea să te detașezi de căldură sau frig, ceea ce era cam același lucru ca și promisiunile vagi ale femeilor Aes Sedai, că vor deprinde cum să facă asta „până la urmă”. Nynaeve și Elayne erau lac de sudoare, iar lui Moghedien părea să-i fie la fel de bine ca într-o zi răcoroasă de primăvară. Pe Lumină, era enervant!

— Am spus că ar trebui. Ochii lui Moghedien se mișcară speriați, deși se uita mai ales către Elayne; întotdeauna se concentra pe cine purta brățara **a'dam**.

— Ar trebui. Sunt mii de feluri de a țese o urzeală de acest fel. Poate dura zile întregi să țezi o gaură printr-una.

Nynaeve abia reuși să se abțină să nu spună ceva. Încercau de zile întregi. Era a treia zi de când venise Tama Feir și Divanul încă ținea secret mesajul Turnului. Sheriam, Myrelle și restul știau – Nynaeve nu ar fi fost surprinsă să fi știut înaintea Divanului –, dar chiar și Siuan și Leane fuseseră îndepărtate de la acele întruniri zilnice. Sau cel puțin așa pretindeau.

Nynaeve își dădu seama că se trăgea de fustă și își potoli mâinile. Trebuiau să afle cumva ce voia Elaida, dar, și mai important, care era răspunsul Divanului. Trebuia. Cumva.

— Trebuie să plec, oftă Elayne. Trebuie să mai arăt unor surori cum se face un **ter'angreal**.

Foarte puține Aes Sedai în Salidar erau în stare să învețe, dar toate voiau să știe, iar cele mai multe păreau să creadă că vor reuși dacă o puneau pe Elayne să repete de nenumărate ori.

— Poți să ieși asta, zise dându-și jos brățara. Vreau să încerc ceva nou după ce surorile termină cu mine, apoi trebuie să predau unei clase de novice. Nu părea foarte fericită vorbind

despre predare, nu așa cum fusese la început. După fiecare lecție, venea atât de iritată, de ziceai că-i o pisică zbârlită. Cele mai mici erau prea nerăbdătoare, luând-o înainte cu lucruri despre care nu aveau habar cum să le stăpânească, adesea fără măcar să întrebe înainte, iar cele mai în vârstă, deși mai prudente, o contraziceau uneori sau pur și simplu nu respectau ordinele unei femei cu cinci sau șase ani mai mică decât ele. Elayne începuse să bombăne „novice prostănace” sau „idioate grele de cap” ca și cum ar fi fost Aleasă de zece ani.

— Ai timp să îi pui întrebări. Poate o să ai mai mult noroc ca mine să detectezi un bărbat care conduce. Nynaeve clătină din cap.

— Trebuie să le ajut pe Janya și pe Delana în dimineața asta cu notițele lor.

Nu se putu abține să nu facă o strâmbătură. Delana era conducătoare pentru Ajah Verde, iar Janya pentru cea Brună, dar Nynaeve nu avea să scoată nimic de la ele.

— Și apoi am altă lecție cu Theodrin.

Altă pierdere de vreme. Toată lumea pierdea vremea în Salidar.

— Pune-ți-o la mână, îi spuse lui Elayne care tocmai agăța brățara de un cui alături de hainele lor.

Femeia cu păr auriu oftă, dar își puse iarăși brățara. Nynaeve credea că Elayne avea o încredere prea mare în **a'dam**. Era adevărat, atâta vreme cât colierul rămânea la gâtul lui Moghedien, orice femeie în stare să conducă o putea găsi și controla cu ajutorul brățării. Dacă nimeni nu purta brățara, ea nu s-ar fi putut mișca mai mult de o duzină de pași fără să se prăbușească vomând, și la fel se întâmpla dacă încerca să miște brățara de unde fusese lăsată sau să-și desfacă ea însăși colierul. Poate că asta o legase de mâini și de picioare, dar poate unul dintre Rătăciți ar găsi o cale de a se elibera, dacă avea suficiente ocazii. În Tanchico, Nynaeve o lăsase doar câteva clipe pe Moghedien legată cu Puterea și despărțită de

Izvor cu un scut, și reușise să scape. Primul lucru pe care îl făcuse după ce o prinseseră din nou fusese să întrebe cum reușise să scape, dar ca să scoată un răspuns de la ea aproape trebuise să-i sucească gâtul. Un scut legat era vulnerabil dacă femeia avea puțin timp și răbdare. Elayne insista că nu ar merge împotriva **a'damului**, deoarece nu exista niciun nod care să poată fi desfăcut, iar cu colierul pus în jurul gâtului, Moghedien nici nu putea să încerce să atingă **saidarul** fără a primi încuviințare, dar Nynaeve prefera să nu riște.

— Să copiezi încet, spuse Elayne. Am copiat și eu pentru Delana. **Urăște** petele și greșelile. O să te facă să scrii de cincizeci de ori o pagină până obține una curată.

Nynaeve se strâmbă. Poate că nu avea mâinile la fel de curate și fine ca ale lui Elayne, dar nu era o loază care abia învăța care capăt al peniței trebuie băgat în cerneală. Cealaltă nu observă, ieșind grațios din cameră cu un zâmbet. Poate voise să-i fie de ajutor. Dacă Aes Sedai ar fi aflat vreodată cât de mult ura să copieze, ar fi început să îi dea ca pedepse pagini de copiat.

— Poate ar trebui să vă duceți la Rand, spuse brusc Moghedien. Stătea pe scaun altfel, mai dreaptă, uitându-se fix la Nynaeve. De ce?

— Ce vrei să spui? Întrebă Nynaeve.

— Tu și Elayne ar trebui să mergeți la Caemlyn, la Rand. Ea ar putea fi regină, iar tu... Avu un zâmbet neplăcut. Mai devreme sau mai târziu te vor pune într-un colț și te vor lua la întrebări despre cum reușești să faci toate aceste minunate descoperiri, dacă te pun ele să conduci, chițăi ca o școlăriță prinsă la borcanul cu dulceață.

— Eu nu...!

Nu avea de gând să se explice, nu ei. De ce era Moghedien brusc atât de deschisă?

— Ține minte, indiferent ce se întâmplă cu mine dacă se descoperă adevărul, capul tău va fi pe butucul călăului înainte de a trece o săptămână.

— În schimb, tu vei avea mult mai mult de suferit. Semirhage a făcut odată un om să urle cinci ani. Ba chiar l-a păstrat sănătos la minte, deși, într-un final, nu i-a mai putut face inima să bată. Mă îndoiesc că una dintre copilele astea are măcar a zecea parte din abilitățile lui Semirhage, dar e posibil să afli pe pielea ta cât de pricepute sunt.

Cum putea să spună așa ceva? Se lepădase de frică precum năpârca de piele. De parcă ar fi fost două femei egale, vorbind despre ceva lipsit de importanță. Ba nu, mai rău. Moghedien avea atitudinea cuiva care vorbește despre ceva lipsit de importanță pentru ea, dar capital pentru Nynaeve. Își dori să aibă brățara. S-ar fi simțit mai bine. Moghedien nu putea fi atât de rece și de calmă pe cât părea.

Lui Nynaeve i se opri respirația. Brățara. Asta era. Brățara nu era în cameră. Un ghem de gheață îi crescuse în stomac și avu impresia că asudă mult mai tare. În mod normal nu ar fi trebuit să conteze că brățara nu era acolo. O avea Elayne – „Lumină, fă să nu și-o fi dat-o jos” –, iar cealaltă jumătate a **a'damului** era în jurul gâtului lui Moghedien. Doar că logica nu avea nimic de-a face cu ceea ce simțea. Nynaeve nu rămăsese niciodată singură cu ea fără brățară. Sau, mai bine zis, când rămăsese, fusese aproape de un dezastru total. Moghedien nu purta atunci **a'damul**, dar nici asta nu conta. Era una dintre Rătăciți, erau singure și nu avea niciun mijloc să o controleze. Își strânse fusta ca să nu înșface pumnalul.

Zâmbetul lui Moghedien se lărgi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— În chestiunea asta poți fi sigură că-ți vreau doar binele. Chestia asta, spuse ducându-și mâna aproape de colier, atentă să nu-l atingă, mă poate ține prizonieră și în Caemlyn, la fel de bine ca și aici. Sclavia acolo e mai bună decât moartea aici. Nu



pierde prea mult timp să iei o decizie. Dacă așa-zisele Aes Sedai se decid să se întoarcă la Turn, ce cadou mai frumos pot face Supremei înscăunată decât pe tine, o femeie apropiată de al'Thor. Și pe Elayne. Dacă și el simte pentru ea măcar jumătate din ce simte Elayne, captura ei o să-i pună o lesă lui al'Thor de care nu va putea scăpa niciodată.

Nynaeve se ridică, forțându-și genunchii să stea dreapți.

— Poți să faci acum paturile și să deretici prin cameră. Mă aștept să o găsesc impecabilă când mă întorc.

— Cât timp mai ai? spuse Moghedien înainte ca Nynaeve să ajungă la ușă. Cu același ton cu care ar fi întrebat dacă apa pentru ceai e suficient de fierbinte. Câteva zile până își trimit răspunsul la Tar Valon? Câteva ore? Cum o să pună în balanță pe Rand al'Thor și presupusele crime ale Elaidei cu șansa de a-și reîntregi prețiosul Turn?

— Să dai atenție oalelor de noapte, spuse fără să se întoarcă. Le vreau curate de data asta.

Ieși înainte ca Moghedien să mai poată spune ceva, trântind ușa în urma ei. Se sprijini cu spatele de șipcile de lemn aspre, respirând cu greu în holul strâmt și fără ferestre. Scoase din pungulița de la brâu două frunze de menta-gâștei și începu să le mestecă. Menta-gâștei avea nevoie de timp pentru a liniști un stomac agitat, dar ea mestecă și înghiți de parcă graba ar fi putut să o liniștească mai repede. Primise o lovitură după alta după ce Moghedien îi dărmase toate lucrurile de care fusese **convinsă**. Cu toată neîncrederea ei, crezuse că femeia era îngenuncheată. Fals. Oh, pe Lumină, fals! Crezuse că Moghedien știa despre Rand și Elayne tot atât de puțin ca femeile Aes Sedai. Fals. Și ca ea să sugereze să se ducă la el... Vorbiseră prea mult în fața ei. Ce altceva le mai scăpase și ce putea face Moghedien?

O altă Aleasă intră pe holul întunecat din camera din față a casei, iar Nynaeve își îndreptă spinarea, ascunzând frunzele de menta-gâștei și aranjându-și rochia. Fiecare cameră, cu excepția

cele din față, fusese transformată în dormitor, și erau pline de Alese și servitoare, trei sau patru într-o cameră nu mai mare decât a ei, iar câteodată și două într-un pat. Cealaltă Aleasă era o femeie subțirică, slabă ca un băț, cu ochi cenușii și un rânet subțire. Emara era din Illian și nu le suporta pe Siuan și Leana, lucru ușor de înțeles pentru Nynaeve; credea că ar trebui trimise de acolo – cu decență – așa cum fuseseră trimise întotdeauna toate femeile ferecate, dar cu excepția acestui lucru era o persoană plăcută, care nici măcar nu era invidioasă pe „spațiul suplimentar” avut de Elayne și Nynaeve sau pe faptul că „Marigan” le făcea treburile.

— Am auzit că o să copiezi pentru Janya și Delana, spuse cu o voce ascuțită, trecând pe lângă ea către camera ei. Ascultă sfatul meu, scrie cât de repede poți. Janyei îi pasă mai mult să treci totul pe hârtie decât de câteva pete.

Nynaeve se uită lung după ea. Scrie încet pentru Delana. Scrie repede pentru Janya. Minunate sfaturi. Dar oricum nu se putea îngriji acum pentru o pată de cerneală. Sau de Moghedien, cel puțin până nu vorbea cu Elayne.

Clătină din cap, mormăind în bărbie, și ieși. Poate că luase lucrurile prea ușor și le lăsase să-i scape din mână, dar era timpul să se trezească. Știa pe cine trebuia să caute.

În ultimele zile peste Salidar se așternuse tăcerea, deși străzile rămăneau la fel de aglomerate. Fierăriile de la marginea orașului erau tăcute. Li se spusese tuturor să își țină gura cât timp Tama era acolo, și despre solia care era în drum spre Caemlyn, și despre Logain, care era ascuns în siguranță într-una dintre taberele soldaților, chiar și despre soldați și motivul prezenței lor. Cei mai mulți nu mai îndrăzneau să vorbească decât în șoaptă. Era o anume neliniștite în murmurul străzii.

Toată lumea fusese afectată. Servitorii care, de obicei alergau, acum se mișcau ezitant, aruncând priviri temătoare peste umăr. Chiar și Aes Sedai păreau circumspecte sub chipurile calme, studiindu-se prudent una pe alta. Erau puțini

soldați pe străzi, de parcă Tama nu ar fi văzut suficient ca să tragă concluzii încă din prima zi. Un răspuns greșit al Divanului i-ar fi dus pe toți la ștreang; chiar și regii și nobilii care voiau să stea deoparte de gâlcevile Turnului i-ar fi spânzurat pe toți soldații pe care puteau pune mâna, doar ca să oprească răspândirea rebeliunii. Puținii care mai erau pe ulițe păseau încruntați și cu chipurile golite de expresie, simțind nesiguranța. Excepție făcea Gareth Bryne, care aștepta răbdător în fața Turnului Mic. Stătea acolo în fiecare zi, venind înainte de conducătoarele de Ajah și plecând după ele. Se gândi că bărbatul voia să se asigure că își aduceau aminte de el și de ce făcea pentru ele. Singura dată când le văzuse pe conducătoare ieșind remarcase că nu păreau deloc mulțumite să-l vadă acolo.

Singurii care păreau neafecțați de venirea surorii Roșii erau Străjerii. Străjerii și copiii. Nynaeve tresări când trei fetițe țâșniră prin fața ei ca niște potârniche, alergând, râzând, cu panglici în păr, asudate și pline de praf. Copiii nu știau ce așteaptă Salidarul, iar, dacă ar fi aflat, nu ar fi înțeles. Fiecare Străjer și-ar fi urmat femeia Aes Sedai fără să clipească, indiferent ce ar fi decis și unde ar fi mers.

Cele mai multe discuții șoptite erau despre vreme și despre întâmplări stranii petrecute în alte locuri, viței vorbitori cu două capete, oameni uciși de roiuri de muște, dispariția tuturor copiilor dintr-un sat în puterea nopții și oameni uciși de ceva nevăzut care lovise în plină zi. Toată lumea cu mintea limpede își dădea seama că seceta și căldura sufocantă veneau de la atingerea Celui Întunecat asupra lumii, dar până și Aes Sedai se îndoiau de Nynaeve și Elayne când le spuneau că toate zvonurile sunt reale, că bule ale răului se ridicau din temnița Celui Întunecat pe măsură ce pecetea slăbea, alunecând de-a lungul Pânzei până plesneau. Cei mai mulți nu aveau mintea limpede. Unii dădeau vina pe Rand. Alții spuneau că însuși Creatorul era nemulțumit că lumea nu se strânsese sub flamura Dragonului Renăscut sau că era nemulțumit că Aes Sedai nu-l

capturaseră să-l liniștească, sau că era nemulțumit că Aes Sedai se opuneau Supremei Încăunată Amyrlin. Nynaeve auzise chiar oameni spunând că vremea se va îndrepta de îndată ce Turnul va fi reîntregit. Își făcu loc prin mulțime.

— ... Jur că e adevărat, murmură o bucătăreasă, plină de făină până la coate. De cealaltă parte a Eldarului este o armată de Mantii Albe care așteaptă doar semnalul Elaidei să atace.

În afară de vreme și de vițeei cu două capete, poveștile despre Mantiile Albe erau cele mai multe, dar **Mantii Albe** care să aștepte ordinele **Elaidei**? Căldura îi topise femeii creierii!

— Lumina îmi e martor, e adevărat! spuse un căruțaș cărunt unei femei încruntate care părea servitoarea unei Aes Sedai, după rochia bine croită. Elaida e moartă. Roșia a venit să o cheme pe Sheriam să fie noua Amyrlin.

Femeia dădu din cap, crezând fiecare cuvânt.

— Eu zic că Elaida e o Supremă încăunată bună, spuse un bărbat îmbrăcat cu straie jerpelitate, aranjându-și mai bine o legătură de vreascuri pe umeri. La fel de bună ca oricare alta.

Nu vorbise în șoaptă, ci cu voce tare, străduindu-se să nu se uite înjur să vadă cine l-ar fi putut auzi.

Gura lui Nynaeve se strâmbă într-un zâmbet amar. Voise să fie auzit. Cum descoperise Elaida atât de repede Salidarul? Tama plecase probabil din Tar Valon curând după ce Aes Sedai începuseră să se adune în sat. Siuan arătase întunecată că multe surori Albastre lipseau – mesajul inițial de a se strânge în Salidar fusese adresat Ajah Albastre –, iar Alviarin se pricepea foarte bine să pună întrebări. Era un gând care îți dădea fiori, dar nu la fel de rău ca explicația cea mai simplă: iscoadele Elaidei erau aici în Salidar. Toată lumea se uita pe furiș la toată lumea, iar strângătorul de lemne nu era singurul pe care Nynaeve îl auzise vorbind astfel. Poate că Aes Sedai nu vorbeau, dar Nynaeve bănuia că unele dintre ele ar fi vrut asta. Salidarul devenise un roi, și nu unul de albine. Dar asta însemna că avea dreptate în ce voia să facă.

Cerea timp să găsească pe cine voia. Avea nevoie de grupuri de copii jucându-se, și nu erau mulți în Salidar. Așa cum se aștepta, o găsi pe Birgitte uitându-se la cinci băieți care se jucau în stradă, aruncând cu o punguliță plină de pietricele unul în altul și râzând când unul dintre ei era lovit, inclusiv cel atins. Avea la fel de puțin sens ca și celelalte jocuri ale băieților. Sau ale bărbaților.

Birgitte nu era singură, desigur. Arareori era, și asta doar dacă făcea un efort deosebit. Areina stătea lângă ea, ștergându-și sudoarea de pe frunte, încercând să nu pară plictisită de copii. Cu un an sau doi mai mică decât Nynaeve, Areina își purta părul într-o coadă copiată după Birgitte, deși pletele abia îi treceau de umeri; părul lui Birgitte atârna așa cum se cuvine, până în talie. Și în veșminte o copia pe Birgitte – o haină gri-deschis lungă până în talie, cu pantaloni mari de culoarea bronzului, adunați la gleznă, deasupra căreia purta ghetе scurte cu un călcâi înalt – și mai purta și arc și tolbă. Nynaeve nu credea că mai ținuse un arc în mână înainte de a o întâlni pe Birgitte. Se hotărî să o ignore total.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse lui Birgitte. Singure.

Areina se uită la ea, cu ochi disprețuitori.

— Credeam că o să porți șalul în această zi frumoasă, Nynaeve. O, vai, dar se pare că transpiri ca un cal. De ce oare?

Chipul lui Nynaeve se înăspri. Fusesse prietenă cu ea înainte să se împrietenească cu Birgitte, dar prietenia se topise de îndată ce ajunseseră în Salidar. Fusesse mai mult decât dezamăgită să afle că Nynaeve nu era încă Aes Sedai. Doar rugămintea lui Birgitte o oprise să nu se ducă să informeze surorile că se dăduse drept Aes Sedai. În plus, Areina făcuse jurămintele de corniată, iar Birgitte era un model mult mai bun decât Nynaeve. Când te gândești că îi plânsese de milă pentru vânătăi!

— După chipul tău, spuse Birgitte cu un rânjel, ori ești gata să strângi pe cineva de gât – probabil pe Areina –, ori ți-a căzut

rochia în mijlocul unui grup de soldați și nu purtai nimic pe dedesubt.

Areina necheză șocată. De ce șocată, Nynaeve nu știa, doar avusese suficient timp să se obișnuiască cu așa-zisul simț al umorului al lui Birgitte, adesea mai potrivit pentru un bețiv nebărbierit, cu burta plină de bere și nasul prăbușit într-o stacană.

Nynaeve privi un timp la jocul băieților, încercând să se calmeze. Nu se putea lăsa cuprinsă de furie când venise să ceară o favoare.

Seve și Jaril erau printre băieții care se distrau ferindu-se și aruncând pungulița cu pietre. Galbenele avuseseră dreptate, timpul era tot ce le trebuia. După două luni în Salidar cu ceilalți copii, fără nimic care să-i înspăimânte, râdeau și țipau la fel de tare precum ceilalți.

Brusc o lovi un gând. „Marigan“ încă avea grijă de ei, chiar dacă nu îi convenea, avea grijă să fie spălați și hrăniți, iar acum, că începuseră iarăși să vorbească, puteau spune în orice clipă că nu era mama lor. Poate spusese deja. Poate că nu își va pune nimeni întrebări, dar, la fel de bine, poate că își va pune cineva, iar întrebările puteau dărmăa într-o clipită căsuța de surcele construită de ele. Iar simțea bulgărele de gheață în stomac. De ce nu se gândise la asta până atunci? Tresări când Birgitte îi atinse brațul.

— Ce s-a întâmplat, Nynaeve? Arăți de parcă ți-ar fi murit cea mai bună prietenă, blestemându-te în ceasul morții.

Areina se îndepărtă bătoasă, aruncând o privire peste umăr. Femeia nici nu clipea văzând-o pe Birgitte cum bea și cum face ochi dulci bărbaților, ba chiar încerca să o imite, dar se înfoia imediat cum Birgitte voia să rămână singură cu Elayne sau Nynaeve. Bărbații nu erau o primejdie; doar femeile puteau fi prietene între ele, după părerea Areinei, iar ea trebuia să fie singura prietenă a lui Birgitte. Gata. Se gândise suficient la ea.

— Poți să ne faci rost de cai? Cât timp ți-ar lua?

Nynaeve încercă să-și liniștească vocea. Nu pentru asta venise, dar acum, după ce-i văzuse pe Seve și Jaril, părea o întrebare excelentă.

Birgitte o trase din stradă, la intrarea unei alei înguste dintre două case, și se uită înjur cu prudență înainte de a răspunde.

— O zi sau două. Uno tocmai îmi spunea...

— Nu Uno! Îl lăsăm deoparte de data asta. Doar tu, eu, Elayne și Marigan. Asta dacă Thom și Juilin nu se întorc la timp. Și Areina, dacă ții neapărat.

— Areina se poate comporta prosteste câteodată, spuse Birgitte încet, dar viața o s-o lepede de asta sau ea o să se lepede de viață. Știi că nu aș insista niciodată, dacă tu sau Elayne nu ați vrea să vină.

Nynaeve nu spuse nimic. Femeia se comporta de parcă **ea** ar fi fost geloasă! Nu era treaba ei dacă Birgitte voia să suporte pe cineva atât de capricios ca Areina. Birgitte se încruntă, trecându-și un deget peste buze.

— Tom și Juilin sunt oameni buni, dar cea mai bună cale să eviți necazurile este să te asiguri că nimeni nu vrea să te necăjească. O duzină sau două de soldați shienarieni ar rezolva treaba asta. Nu înțeleg care e problema dintre tine și Uno. E dur și te-ar urma pe tine și pe Elayne până în Puțul Osândeii. În plus, e un tip bine făcut.

Un rânjel îi înflorise pe față.

— Nu avem nevoie de nimeni să ne țină de mână, răspunse înțepată Nynaeve. Bine făcut? Prin fața ochilor îi trecură cicatricile și peticul desenat cu roșu. Femeia asta avea cele mai ciudate gusturi la bărbați.

— Putem să ne descurcăm cu orice ne-ar ieși în cale. Cred că deja am dovedit asta, dacă mai trebuia dovedit.

— Știu că putem, Nynaeve, dar o să tragă necazurile la noi ca muștele la bălegar. Altara fierbe mocnit. În fiecare zi auzi altă poveste despre jurați ai Dragonului și pariez pe cea mai bună rochie de mătase pe care o am contra unei cămăși vechi de

noapte de-a ta că jumătate din ei nu sunt decât niște bandiți care vor vedea în noi o pradă ușoară. În fiecare zi va trebui să dovedim că nu suntem. Murandi e și mai rău, colcăie de jurați ai Dragonului, de bandiți și de refugiați din Cairhien, înspăimântați că Dragonul Renăscut o să-i atace cât de curând. Presupun că nu vrei să treci în Amadicia. Presupun că e vorba de Caemlyn.

Cooda complicat împletită i se clătină ușor când Birgitte se aplecă să o întrebe, cu o sprânceană ridicată:

— Elayne e de acord cu tine în privința lui Uno?

— O să fie, murmură Nynaeve.

— Înțeleg. Bine, când o să fie, o să fac rost de câți cai o să avem nevoie. Dar vreau să aud de la ea de ce nu ar trebui să-l luăm pe Uno.

Nynaeve se înroși mânioasă auzind tonul lui Birgitte. Dacă ar ruga-o cât de frumos putea pe Elayne să îi spună lui Birgitte că Uno trebuia să rămână acolo, l-ar găsi așteptându-le în mijlocul drumului, iar Birgitte ar fi toată uimită de unde aflase el că pleacă și pe ce drum o iau. O fi fost femeia Străjerul lui Elayne, dar Nynaeve se întreba câteodată cine conducea de fapt. Când o să-l găsească pe Lan – când, nu dacă! —, o să-l pună să facă jurăminte că o să se supună deciziilor ei, suficient de cumplite să-i facă pielea ca de găină.

Respiră adânc. Nu avea niciun rost să te cerți cu un zid de piatră. Mai bine se întorcea la motivul pentru care o căutase.

Făcu un pas nonșalant pe alea îngustă, obligând-o pe cealaltă femeie să o urmeze. Sub tălpi se simțeau tulpinile ce fuseseră retezate ca să curețe locul. Se uită cu atenție la trecători, încercând să pară neinteresată. Nimeni nu le arunca mai mult de-o privire întâmplătoare. Își coborî totuși vocea:

— Trebuie să aflăm ce-i spune Tama Divanului și ce răspunde acesta. Eu și Elayne am încercat să aflăm, dar hanul e păzit cu o urzeală împotriva ascultatului. Dar doar împotriva Puterii. Sunt atât de preocupate că cineva ar putea trage cu urechea folosind



Puterea, că au uitat că o ureche se poate lipi de uşă. Dacă cineva ar...

— Nu, i-o reteză Birgitte cu o voce plată.

— Măcar gândeşte-te. Pentru mine şi Elayne e de zece ori mai riscant.

Se gândi să adauge că pe Elayne o ducea capul, dar cealaltă femeie pufni.

— Am spus nu! Am fost multe lucruri de când te-am cunoscut, Nynaeve, dar niciodată proastă. Pe Lumină! O să anunţe public într-o zi sau două.

— Trebuie să ştim acum, şuiere Nynaeve înghiţindu-şi „creier sec de bărbat”. Proastă? Sigur că nu fusese proastă! Trebuia să se calmeze. Dacă o putea convinge pe Elayne să meargă, poate că nici nu aveau să mai fie aici într-o zi sau două. Mai bine să nu deschidă iar sacul cu şerpi.

Birgitte se sprijini în arc, înfiorându-se - un pic cam prea ostentativ, se gândi Nynaeve.

— Am fost prinsă odată spionând femeii Aes Sedai. Au terminat cu mine trei zile mai târziu şi am fugit din Shaemal de îndată ce am pus mâna pe un cal. Nu o să trec iarăşi prin aşa ceva doar ca să-ţi câştig ție o zi de care nu ai nevoie.

Nynaeve rămase calmă. Făcea eforturi să-şi păstreze chipul netulburat, să nu scrâşnească din dinţi, să nu se tragă de cosiţă. Era calmă.

— N-am auzit nicio poveste cu tine spionând Aes Sedai.

Îşi dădu seama ce spusese de îndată ce termină de vorbit. Marele secret al lui Birgitte era că era chiar acea Birgitte din legende. Nimic care să facă legătura între ea şi legendă nu trebuia spus vreodată.

Chipul lui Birgitte împietri pentru o clipă, dându-i fiori lui Nynaeve; cealaltă femeie ascundea multă durere în secretul ei. Piatra deveni iar carne, iar Birgitte oftă.

— Timpul schimbă lucrurile. Abia mai recunosc jumătate din povești, iar pe cealaltă jumătate, deloc. Nu o să mai vorbim despre asta.

Evident, nu era o sugestie. Nynaeve deschise gura fără să știe exact ce va spune – propria datorie față de ea însemna că nu-i putea răscoli durerea, dar să se rățoiască așa la ea pentru două cereri simple! Din capătul aleii se auzi brusc vocea unei femei.

— Nynaeve, Janya și Delana spun că trebuie să te duci imediat la ele.

Nynaeve simți că îi iese inima din piept. În capătul aleii, Nicola, îmbrăcată în veșmintele de novice, tresări. La fel și Birgitte; apoi se uită cu atenție la arc, amuzată. Nynaeve trebui să înghită de două ori înainte de a putea vorbi. Cât de multe auzise?

— Nicola, dacă tu crezi că așa se vorbește cu o Aleasă, ar trebui să te corectezi repede, înainte să o facă alții.

Era un lucru pe care l-ar fi putut spune o Aes Sedai, dar cealaltă femeie o cântărea și o măsura din priviri pe Nynaeve.

— Îmi pare rău, Aleasă, spuse făcând o reverență. Voi încerca să am mai multă grijă.

Reverența era suficient de adâncă pentru o Aleasă, exact atât cât trebuia, iar, dacă tonul era rece, nu era suficient de rece pentru a o pedepsi. Areina nu fusese singura tovarășă de drum dezamăgită să afle adevărul despre Elayne și Nynaeve, dar Nicola fusese de acord să păstreze secretul, mirată chiar că i-au spus să o facă. Apoi, după ce testele arătasera că poate învăța să conducă, începuse să o măsoare și să o cântărească din priviri.

Nynaeve înțelegea foarte bine. Nicolei îi lipsea abilitatea înăscută – fără să fie învățată nu ar fi atins **saidarul** niciodată –, dar deja se vorbea de talentul ei și de cât de puternică va ajunge dacă se străduia. Cu doi ani în urmă, ar fi provocat entuziasm, având mai mult potențial decât oricare altă novice din ultimele secole. Dar asta fusese înainte de Elayne, Egwene

și Nynaeve. Nicola nu spunea niciodată nimic, dar Nynaeve era sigură că voia să le egaleze, pe ea și pe Elayne, sau chiar să le depășească. Nu trecea de limita bunului-simț, dar adesea era chiar la limita lui.

Nynaeve îi făcu un semn scurt din cap. Faptul că înțelegea nu o împiedica să-și dorească să-i trateze prostia cu o doză triplă de rădăcină de limba-oii.

— Așa să faci. Du-te și spune-le că vin imediat.

Nicola făcu o reverență și se întoarse să plece.

— Așteaptă.

Femeia se opri imediat. Lui Nynaeve i se păru că vede în ochii ei o străfulgerare de satisfacție.

— Mi-ai spus totul?

— Am fost trimisă să îți spun să vii, Aleasă, și am venit.

Stătută ca apa care rămâne o săptămână într-o carafă.

— Ce au spus? Exact cuvintele lor.

— Exact, Aleasă? Nu știu dacă îmi pot aminti cuvintele lor exact, dar o să încerc. Adu-ți aminte că ele au spus asta, eu doar repet. Janya Sedai a spus ceva de genul: „Dacă fata aia nebună nu apare curând, jur că nu o să poată sta jos confortabil până nu e suficient de bătrână să fie bunică”, iar Delana Sedai a spus că „Va fi bunică înainte să binevoiască să-și facă apariția. Dacă nu e aici într-un sfert de ceas, o să-i pun pielea pe băț”.

Ochii ei erau inocența întruchipată. Dar prudenți în același timp.

— Asta a fost acum douăzeci de minute, Aleasă. Poate un pic mai mult.

Nynaeve se abținu să nu înghită în sec. Doar fiindcă Aes Sedai nu puteau minți, nu însemna că o amenințare trebuia luată adlitteram, dar câteodată era greu de făcut diferența. În fața oricui altcuiva decât Nicola ar fi tipat „Oh, Lumină!” și ar fi rupt-o la fugă. Nu însă sub ochii aceia. Nu în fața unei femei care părea că-i face lista slăbiciunilor.

— În cazul acesta, presupun că nu e nevoie să te duci înaintea mea. Poți să te duci la treburile tale. Întorcându-se cu spatele la reverența Nicolei, continuă de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume:

— O să vorbesc cu tine mai târziu. Cred că nu ar trebui să faci nimic până atunci.

Cu noroc, poate va sta departe de Uno. Cu mult noroc.

— O să mă gândesc la sugestia ta, spuse grav Brigitte, dar amestecul de amuzament și simpatie nu avea nimic grav în el. Femeia cunoștea tipul Aes Sedai. Într-un fel, cunoștea mai mult despre Aes Sedai decât orice Aes Sedai. Nu mai avea ce să facă decât să aștepte și să spere. Nicola apărură lângă ea.

— Ți-am spus să te duci la treburile tale.

— Mi-au spus să mă întorc după ce te găsesc, Aleasă. Alea sunt ierburile tale? De ce folosești ierburi? Pentru că nu poți să...? Iartă-mă, Aleasă, nu ar fi trebuit să aduc vorba de asta.

Nynaeve clipi la săculețul cu menta-gâștei din mâinile sale – nu-și aducea aminte când îl scosese –, apoi îl băgă înapoi. Ar fi vrut să le mestece pe toate. Ignora și vorbele ei, și scuzele; primele erau spuse intenționat și celelalte false.

— Folosesc ierburi, deoarece nu întotdeauna Tămăduirea e necesară.

Oare Galbenele ar dezaproba dacă ar afla? Disprețuiau ierburile și păreau interesate numai de bolile care necesitau Tămăduire. De ce s-ar îngrijora că femeia ar putea să le zică? Până la urmă era doar o novice, indiferent cum se uita la ea și la Elayne. Nu conta cum se uita ea la ele.

— Taci din gură acum, spuse iritată. Vreau să gândesc.

Nicola mergea în tăcere alături de ea pe străzile aglomerate, dar lui Nynaeve i se părea că femeia abia își târăște pașii. Poate era doar imaginația ei, dar parcă genunchii începuseră să o doară de la efortul de a nu o depăși. Sub nicio formă nu ar fi lăsat-o să vadă că se grăbește.

Ardea mocnit pe dinăuntru. Dintre toți oamenii din lume, era greu să-și imagineze pe cineva mai prost ales ca să fie trimis după ea decât Nicola și ochii ei cercetători. Probabil Birgitte alerga chiar atunci să-l găsească pe Uno. Conducătoarele de Ajah îi spuneau poate Tamei că sunt gata să îngenuncheze și să sărute inelul Elaidei. Iar Seve și Jaril îi spuneau probabil lui Sheriam că habar nu au cine e „Marigan” și că nu ar putea-o deosebi de o găscă sălbatică. Era una din acele zile, iar soarele abia urcase un sfert pe bolta senină.

Janya și Delana așteptau în camera din față a căsuței pe care o împărțeau cu alte trei Aes Sedai. Fiecare cu dormitorul ei, desigur. Fiecare Ajah avea o casă pentru întâlniri, dar surorile erau împrăștiate prin sat în funcție de cum ajunseseră. Uitându-se încruntată la podea, cu buzele țuguiate, Janya nu părea să își dea seama că au venit. Delana, cu părul deschis la culoare – nu puteai să îți dai seama dacă avea sau nu păr alb –, își pironi privirea albastră spre ele de cum intrară pe ușă. Nicola tresări, iar Nynaeve își dori să nu fi făcut și ea la fel. De obicei ochii surorii Cenușii nu se deosebeau de ai altor Aes Sedai, dar, când se fixa asupra ta, parcă nimic altceva nu mai exista pe lume. Unii spuneau că Delana era un mediator bun, deoarece ambele părți preferau să ajungă la o înțelegere, numai ca să scape de privirea ei. Începeai să te gândești la ce făcuseși greșit, chiar dacă nu făcuseși nimic. Iar lista care îi răsări lui Nynaeve în minte o făcu să execute o reverență la fel de adâncă precum a Nicolei, fără măcar să își dea seama.

— Ah, spuse Janya clipind de parcă cele două s-ar fi ivit din podea, iată-vă.

— Iertați-mă că am întârziat, spuse Nynaeve în grabă; putea Nicola să audă ce poftea, Delana se holba la ea, nu Nicola. Am pierdut noțiunea timpului și...

— Nu contează, spuse Delana cu o voce groasă pentru o femeie, cu același accent shienarian ca al lui Uno; era ciudat de melodios pentru așa o femeie rotundă, dar Delana era straniu

de grațioasă pentru o femeie atât de bine clădită. Nicola, poți să pleci. Până la următoarea lecție o să faci ce treburi are să îți dea Faolin.

Nicola nu mai pierdu vremea și țâșni pe ușă. Poate ar fi vrut să vadă ce aveau să-i facă pentru că a întârziat, dar nimeni nu întrecea măsura cu Aes Sedai.

Lui Nynaeve nu i-ar fi păsat nici dacă Nicolei i-ar fi crescut aripi. Abia atunci își dădu seama că nu era nicio sticlură cu cerneală pe masa unde Aes Sedai mâncau de obicei, nici nisip, nici peniță, nici hârtie. Nimic din ce i-ar fi trebuit. Trebuia să le fi adus ea? Delana continua să o fixeze cu privirea. Femeia nu se uita **niciodată** la cineva atât de mult. Nu se uita așa deloc, decât dacă avea vreun motiv.

— Vrei un ceai de mentă rece? spuse Janya și fu rândul lui Nynaeve să clipească. Cred că ceaiul este liniștitor. Găsesc că ajută conversația.

Fără să mai aștepte un răspuns, sora Brună cu alură de pasăre începu să umple cești diferite dintr-un ceainic cu dungi albastre, luat de pe bufetul care avea o piatră în locului piciorului lipsă. Poate că Aes Sedai aveau mai mult spațiu, dar mobila era la fel de dărăpănată.

— Delana și cu mine am decis că notițele noastre pot să mai aștepte. Doar o să stăm de vorbă. Miere? Eu una prefer fără. Toată dulceața strică aroma. Tinerele mereu vor miere. Ce lucruri minunate ai făcut, tu și Elayne!

Delana își dresе glasul zgomotos, iar Janya se uită lung la ea.

— Ah, da.

Delana trăsese un scaun de la masă în mijlocul camerei. Un scaun cu blatul de stuf. Din clipa în care Janya spusese că o să stea „de vorbă“, Nynaeve știuse că exact asta nu avea să se întâmple. Delana îi făcu un gest către scaun, iar Nynaeve se așeză pe marginea lui, luând o ceșcuță ciobită cu un: „Mulțumesc, Aes Sedai“. Nu avu mult de așteptat.

— Vorbește-ne despre Rand al'Thor, zise Janya.

Păru gata să spună mai mult, dar Delana iar își dres glasul; Janya clipi și tăcu, luând o înghițitură de ceai. Stăteau de o parte și de alta a scaunului lui Nynaeve. Delana o privi, apoi oftă și-și aduse conducând a treia ceașcă pentru ea, plutind prin cameră. Delana își fixă din nou privirea asupra ei, de parcă ar fi vrut să-i sfredească țeasta cu privirea, iar Janya părea pierdută în gânduri, poate nici nu o vedea.

— V-am spus tot ce știam, oftă Nynaeve. Adică am spus Aes Sedai.

Trebuise să le spună. Nimic din ceea ce știa nu putea să-i facă rău – nu mai mult decât a ști cine este, în orice caz – și ar fi putut ajuta dacă surorile îl vedeau ca pe un bărbat. Nu ca pe un bărbat care poate conduce Puterea, ci doar ca pe un bărbat. Nu era o sarcină ușoară pentru Dragonul Renăscut.

— Nu știi mai mult de-atât.

— Nu sta botoasă, izbucni Delana. Și nu te mai fâțâi!

Nynaeve așeză ceșcuța în farfurioară și își șterse încheietura mâinii pe rochie.

— Copilă, spuse Janya plină de compasiune, știu că tu crezi că ne-ai spus totul, dar Delana... Eu nu pot crede că ne-ai ascunde ceva intenționat...

— Și de ce n-ar face-o? mârâi Delana. E născută în același sat. L-a văzut crescând. Poate că îi e mai loială lui decât Turnului Alb; privirea ca o lamă de cuțit coborî iar pe Nynaeve. Spune-ne ceva ce nu ne-ai mai spus înainte. Am auzit toate poveștile, așa că o să știu.

— Încearcă, copilă. Sunt sigură că nu vrei ca Delana să fie supărată pe tine. De ce...

Janya se opri brusc la un nou dres al vocii.

Nynaeve spera ca ele să creadă că ceșcuța tremurândă însemna că tremură și ea, târâtă aici înspăimântată – nu, nu înspăimântată, dar cel puțin îngrijorată – de cât de furioase ar putea fi pe ea, și acum asta. În preajma Aes Sedai învățai să asculți cu atenție. Poate că nu prindeai tot ce voiau să spună,

dar aveai totuși mai multe șanse să înțelegi decât dacă ai fi ascultat doar cu o singură ureche, ca majoritatea oamenilor. Niciuna nu spusese că ar crede că ascundea ceva. Voiau doar să o sperie în speranța că poate mai scăpa câte ceva. Nu îi era frică de ele. Nu prea mult, în orice caz. Era furioasă.

— Când era băiat, spuse cu grijă, obișnuia să-și primească pedeapsa fără niciun comentariu, dacă el credea că o merită, dar, dacă nu credea, se lupta fiecare clipă. Delana pufni.

— Ai spus asta tuturor celor dispuși să te ascute. Altceva. Repede!

— Îl poți conduce sau convinge, dar nu o să se lase împins. Se încăpățânează dacă...

— Și asta.

Cu mâinile în șoldurile mari, Delana se apropie până ajunsese cu capul la același nivel cu al lui Nynaeve. Nynaeve ar fi preferat să aibă din nou privirea Nicolei asupra sa.

— Ceva ce nu ai spus tuturor bucătăreselor și spălătoreselor din Salidar.

— Încearcă, copilă, spuse Janya.

Continuă interogatoriul, Delana săpând fără milă, Janya intervenind plină de compasiune, iar Nynaeve încercând să-și aducă aminte tot ce putea. Nu câștigă niciun răgaz, căci fiecare lucru mai fusese spus de nenumărate ori, încât începuse să-și știe vorbele pe de rost. Cum Delana îi arătase cu delicatețe. De fapt, fără multă delicatețe. Până reuși Nynaeve să mai soarbă o gură de ceai, acesta se răcise și era atât de dulce că-i încrețea limba. Deci, Janya chiar credea că tinerele vor foarte multă miere. Dimineața trecu greu. Foarte greu.

— Nu ajungem nicăieri, spuse Delana aruncându-i lui Nynaeve o privire plină de reproș.

— Pot să plec atunci? întrebă Nynaeve obosită.

O storseseră și de ultima picătură de sudoare. Se simțea moale ca o cârpă. Ar fi vrut să le plesnească pe amândouă.



Delana și Janya schimbă o privire. Sora Cenușie ridică din umeri și se duse la bufet să-și mai pună ceai.

— Sigur că poți, răspunse Janya. Știu că a fost greu pentru tine, dar, înainte să decidem ceva, trebuie să-l cunoaștem pe al'Thor mai bine decât se cunoaște el însuși. Altfel totul se poate transforma într-o catastrofă. Oh, da. Te-ai descurcat foarte bine, copilă. Dar nici nu mă așteptam la mai puțin de la tine. Oricine poate face descoperirile pe care le-ai făcut, cu handicapul tău... nu pot decât să mă aștept la lucruri extraordinare din partea ta. Și când te gândești că...

Mai dură ceva timp până când termină, lăsând-o pe Nynaeve să iasă clătinându-se în uliță. Se simțea nesigură pe picioare. Toată lumea vorbea despre ea. Sigur că vorbeau. Ar fi trebuit să o asculte pe Elayne și să lase în seama ei toate acele așa-zise descoperiri. Moghediien avea dreptate. Mai devreme sau mai târziu aveau să înceapă să se întrebe cum o făcuse. Deci, trebuiau să decidă ce era mai bine, ca să evite o catastrofă. Niciun indiciu despre ce intenții aveau cu Rand.

O privire scurtă aruncată soarelui care ajunsese aproape deasupra capului îi spuse că deja întârziase la întâlnirea cu Theodrin. Bine că măcar avea o scuză bună de data asta.

Casa lui Theodrin – a ei și a încă două duzini de femei – se afla în spatele Turnului Mic. Nynaeve păși mai încet în dreptul lui. Mulțimea de Străjeri din față și Gareth Bryne erau dovada că întâlnirea continua. Puțina furie pe care o mai simțea o făcea să vadă urzeala, o cupolă turtită făcută cu Foc, Aer și puțină Apă, sclipind deasupra întregii clădiri, prinsă cu un nod ațâțător. Dacă l-ar fi atins însă, ar fi fost vai de pielea ei; erau suficient de multe Aes Sedai pe ulița aglomerată. Din când în când, câte un Străjer trecea prin țesătură, invizibilă pentru el, când un grup se despărțea și altul se forma. Aceeași țesătură pe care Elayne nu reușise să o străpungă. Un scut împotriva trasului cu urechea cu ajutorul Puterii.

Casa lui Theodrin era la o sută de pași mai încolo, dar Nynaeve intră în curtea dintre două case acoperite cu stuf, lângă fostul han. Un gard șubred de lemn înconjură grădina mică, plină de ierburi uscate, dar mai avea încă o poartă ce abia se ținea de o balama ruginită. Scârțâi cumplit când deschise poarta. Se uită în jur cu grabă – nu era nimeni la ferestre; nimeni nu o putea vedea din uliță –, își strânse fustele și alergă pe aleea strâmtă care trecea prin dreptul ferestrei camerei pe care o împărțea cu Elayne.

Ezită pentru o clipă, ștergându-și palmele ude de fustă, aducându-și aminte de ce spusese Birgitte. Știa că în adâncul inimii era lașă, indiferent cât de mult ura acest lucru. Fusesse o vreme când se crezuse curajoasă. Nu o eroină, ca Birgitte, dar suficient de curajoasă. Viața o învățase altceva. Doar gândindu-se la ce i-ar face surorile dacă ar prinde-o, îi venea să se întoarcă și să fugă la Theodrin. Avea șanse mici să găsească exact fereastra camerei unde erau conducătoarele de Ajah. Extrem de mici.

Încercă să-și umezească gura – cum putea avea o gură atât de uscată când în rest era acoperită de sudoare? – și se strecură mai aproape. I-ar fi plăcut să afle într-o zi cum ar fi fost să aibă curaj, ca Birgitte sau Elayne, în loc să fie o lașă.

Nu simți nicio furnicătură când trecu prin urzeală. Nu simți nimic. Știuse că nu o să simtă. Nu-ți provoca niciun rău atingerea ei, dar se lipi cu spatele de zidul de piatră tăiată grosolan. Simți pe față atingerea unor plante agățătoare, atârând din crăpăturile zidului.

Se strecură încet către primul toc de fereastră și aproape se întoarse să plece. Era închis bine, iar sticla fusese înlocuită cu pânză dată cu ulei, care lăsa ceva lumină să intre, însă ei nu îi permitea să vadă nimic. Sau să audă ceva; sau dacă era cineva acolo, nu se auzea niciun zgomot. Respiră adânc și se furișă către următoarea fereastră. Geamul fusese scos și de acolo, dar prin ramă se vedea o măsuță șubredă acoperită cu hârtii și

sticluțe de cerneală și câteva scaune, aceasta fiind toată mobila camerei.

Mormăind o înjurătură auzită de la Elayne – avea o rezervă surprinzătoare pusă deoparte – merse către următoarea fereastră, cu mâinile lipite de piatra aspră. A treia fereastră era larg deschisă. Se apropie, apoi se trase repede în spate. Nu crezuse cu adevărat că va găsi ceva, dar Tama era acolo. Nu cu conducătoarele de Ajah, ci cu Sheriam, Myrelle și restul grupului. Dacă inima nu i-ar fi bătut atât de tare, ar fi auzit vocile înainte de a se uita.

Îngenunche și se apropie cât de mult putu de tocul ferestrei, fără să poată fi văzută de femeile dinăuntru. Partea de jos a ferestrei îi atinge capul.

— ... sigure că acesta este mesajul pe care vreți să-l duc înapoi? se auzi vocea de fier a Tamei. Cereți mai mult timp să vă gândiți? La ce să vă gândiți?

— Divanul, începu Sheriam.

— **Divanul**, spuse în batjocură solia Turnului. Credeți că sunt oarbă și nu văd cine are puterea? Așa-zisul Divan gândește ce îi spuneți voi să gândească.

— Divanul a cerut mai mult timp de gândire, spuse ferm Beonin. Cine poate ști la ce decizie vor ajunge?

— Elaida va trebui să aștepte să afle decizia, spuse Morvrin imitând destul de bine tonul de gheață al Tamei. Nu poate aștepta puțin să vadă din nou Turnul Reîntregit?

Răspunsul Tamei fu și mai rece:

— O să duc mesajul... **Divanului**... Supremei înscăunate. O să vedem noi ce crede despre el.

O ușă se deschise și se închise trântindu-se. Lui Nynaeve îi venea să țipe de frustrare. Acum știa răspunsul, dar nu aflase întrebarea. Dacă Janya și Delana i-ar fi dat drumul ceva mai devreme! Era totuși mai bine decât nimic. Mai bine decât „Ne întoarcem și ne supunem Elaidei”. Nu mai avea rost să stea

acolo, să riște ca cineva să se uite afară și să o descopere. Începu să se îndepărteze când auzi vocea lui Myrelle.

— Poate ar trebui să trimitem un mesaj. Poate ar trebui să o chemăm pur și simplu.

Nynaeve se încruntă, rămânând pe loc. Despre cine vorbeau?

— Protocolul trebuie urmat, spuse aspru Morvrin. Ceremoniile trebuie îndeplinite.

— Trebuie să facem totul ca la carte, spuse Beonin pe un ton ferm și ascuțit. Cea mai mică scăpare va fi folosită împotriva noastră.

— Și dacă am făcut o greșală? zise Carlinya înfierbântată pentru prima dată în viață. Cât timp să așteptăm? Cât timp îndrăznim să așteptăm?

— Cât de mult va fi nevoie, spuse Morvrin.

— Cât timp va trebui, adăugă Beonin. Nu am așteptat atât de mult copilul dorit ca să ne abandonăm acum toate planurile.

Se așternu tăcerea, deși Nynaeve mai auzi o dată „dorit” de parcă cineva cerceta cuvântul. Ce copil? O novice? O Aleasă? Nu avea niciun sens. Surorile nu așteptau **niciodată** după novice sau Alese.

— Carlinya, am mers prea departe ca să ne întoarcem din drum, spuse într-un final Sheriam. Fie o aducem aici și ne asigurăm că face ceea ce trebuie, fie lăsăm totul în seama Divanului și ne rugăm să nu ajungem la un dezastru.

Din tonul ei, părea că ultima posibilitate era o speranță deșartă.

— O singură greșală, zise Carlinya mai rece ca niciodată, și o să sfârșim toate cu capetele înfipite în țepușe.

— Și cine o să le pună acolo? Întrebă Anaiya gânditoare. Elaida, Divanul sau al'Thor?

Se așternu iarăși tăcerea, întreruptă doar de foșnetul rochiilor și de ușa care se deschise din nou.

Nynaeve riscă să arunce o privire înăuntru. Camera era goală. Scoase un sunet vexat. Că aveau de gând să aștepte nu era o

consolare prea mare; răspunsul final putea fi oricare. Comentariul Anaiiei arăta că încă se temeau la fel de mult de Rand ca de Elaida. Poate mai mult. Elaida nu strângea bărbați care puteau conduce Puterea. Și cine era „copilul dorit”? Nu, nu era important. Femeile puteau avea țesute cincizeci de intrigi de care ea nu știa nimic.

Nynaeve tresări când urzeala se stinse. Ar fi trebuit să fi plecat de mult. Ridicându-se în picioare, începu să se scuture cu putere pe genunchi îndepărtându-se de zid. Făcu un singur pas. Apoi se opri înghețată, cu mâinile deasupra petelor de praf de pe rochie, uitându-se la Theodrin.

Femeia domani cu obraji rumeni se uita în ochii ei, fără să spună nimic.

Nynaeve respinse în grabă prima idee care-i trecuse prin cap, să spună că ar fi căutat ceva pe jos. Se îndreptă și pași agale pe lângă ea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Theodrin o urmă, cu mâinile împreunate. Nynaeve se gândea ce ar putea face. Să o lovească în cap și să fugă. Sau să se arunce în genunchi și să se roage de ea. Ambele idei erau prea străine de ea și nu putea găsi nimic altceva între cele două.

— Ți-ai păstrat calmul? întrebă Theodrin uitându-se drept în față. Nynaeve tresări. Acestea fuseseră instrucțiunile primite cu o zi în urmă, după încercarea de a-i sparge blocajul. Rămâi calmă, foarte calmă; doar gânduri liniștite.

— Sigur, râse încetișor. Ce ar putea să mă supere aici?

— Asta e bine, spuse senin Theodrin. Astăzi voi încerca ceva un pic mai... direct.

Nynaeve se uită întrebătoare la ea. Fără întrebări? Fără acuzații? După cum se derulase până atunci ziua aceea nu-i venea să creadă că scapă atât de ieftin.

Nu se uită înapoi către clădirea de piatră, astfel că nu o văzu pe femeia care le privea de la o fereastră de la etajul doi.

## CAPITOLUL 13



### Acoperit de praf

ÎNTREBÂNDU-SE DACĂ SĂ-ȘI DESFACĂ SAU NU COSIȚA, Nynaeve se uita încruntată de sub un prosop uzat cu dungi roșii la rochia și furoul agățate pe spătarul scaunului, din care picura apă pe podeaua curată. Un alt prosop deșirat, verde cu dungi albe, mult mai mare ca primul, îi servea ca veșmânt.

— Acum știm că șocul nu merge, mârâi la Theodrin și avu un fior. O durea falca, iar obrazul încă o înțepa. Theodrin avea reflexe rapide și o mână grea.

— Pot conduce acum, dar, pentru o clipă, **saidarul** a fost ultimul lucru la care m-am gândit. Fusesse momentul în care își căutase udă răsuflarea, când gândurile dispăruseră, iar instinctul preluase controlul.

— Usucă-ți lucrurile cu Puterea, murmură Theodrin.

Parcă pe Nynaeve o durea falca mai puțin, uitându-se cum Theodrin își pipăia ochiul privindu-se într-o oglindă spartă. Începuse să se umfle deja, iar Nynaeve bănuia că, lăsată în

pace, vânătaia ar fi devenit spectaculoasă. Nici ea nu avea brațul prea ușor. Iar Theodrin merita cel puțin o vânătaie! Poate că femeia domani gândea la fel, căci oftă și spuse:

— Nu o să mai încerc așa ceva. Dar, într-un fel sau altul, am să te învăț să îmbrățișezi **saidarul** fără să fii atât de furioasă încât să îl muști.

Nynaeve stătu o clipă în cumpănă, uitându-se încruntată la veșmintele ude. Nu mai făcuse așa ceva până atunci. Era strict interzis să faci treburile de zi cu zi cu Puterea și din motive bine întemeiate. **Saidarul** seducea. Cu cât conduceai mai mult, cu atât voiai mai mult să conduci. Cu cât voiai să conduci mai mult, cu atât creștea riscul ca într-un final să tragi prea mult și să te mistui sau să te omori singură. Dulceața Izvorului Adevărat o umplea cu ușurință acum. Găleata de apă a lui Theodrin avusese grijă de asta, dacă restul zilei nu ar fi fost suficient. O țesătură simplă de Apă scoase toată umezeala din veșminte, aruncând-o pe podea, alături de ce mai căzuse din găleată.

— Nu sunt foarte pricepută la îmbrățișări, spuse.

Mai avea vreun rost să lupte? Doar un prost se împotrivește lucrurilor pe care nu le poate schimba. Nu putea respira sub apă, nu putea zbura dând din mâini și nu putea conduce decât furioasă.

Theodrin își puse mâinile în șoldurile subțiri, mutându-și privirea încruntată de la balta de pe podea la Nynaeve.

— Știu asta foarte bine, spuse cu o voce liniștită, dar, din câte am învățat eu, nici măcar nu ar trebui să fii în stare să conduci. Am fost învățată că trebuie să fii calmă, liniștită și senină, deschisă și absolut supusă.

O înconjura strălucirea **saidarului**, iar firele de Apă strânseseră apa de pe podea într-o minge care arăta ciudat.

— Trebuie să te predai înainte de a putea conduce. Dar tu, Nynaeve, indiferent cât încerci să te predai – te-am văzut încercând – te agăți cu unghiile, dacă nu ești suficient de furioasă să uiți.

Fire de Aer ridicară mingea tremurătoare. O clipă Nynaeve crezu că cealaltă femeie vrea să o arunce în ea, dar sfera de apă pluti prin cameră și ieși pe fereastră. Se auzi plescăitura apei și o pisică mieună furioasă. Poate că interdicția nu se mai aplica când ajungeai la nivelul lui Theodrin.

— Atunci de ce să n-o lăsam așa? Nynaeve încercă să pară voioasă, fără a reuși. **Voia** să conducă ori de câte ori avea chef. Dar, cum spunea o vorbă din bătrâni, „dacă dorințele ar fi aripi, porcii ar zbura“. Nu are rost să risipim...

— Nu face asta, spuse Theodrin după ce Nynaeve începu să-și usuce părul cu fire de Apă. Dă drumul **saidarului** și lasă-l să se usuce singur. Și îmbracă-te.

Nynaeve se uită la ea micșorându-și ochii.

— Nu mai ai pregătite și alte surprize, nu?

— Nu. Acum pregătește-ți mintea. Ești un boboc de floare care simte căldura Izvorului, gata să se deschidă. **Saidarul** este râul, tu ești malul. Râul este mai puternic decât malul, dar malul îl constrânge și îl ghidează. Eliberează-ți mintea de orice, cu excepția bobocului. Nimic nu mai e în gândurile tale, doar bobocul. Tu ești bobocul...

Trăgându-și veșmintele peste cap, Nynaeve oftă în timp ce Theodrin vorbea în continuare cu glas hipnotic. Exerciții pentru novice. Dacă ar fi funcționat și pentru ea, de mult ar fi fost în stare să conducă după pofta inimii. Ar trebui să stopeze chestia asta și să vadă ce poate face util, ca de pildă să o convingă pe Elayne să plece la Caemlyn. Dar ar fi vrut ca Theodrin să reușească, chiar dacă i-ar fi trebuit zece găleți de apă. Alesele nu aveau voie să renunțe, Alesele nu aveau voie să sfideze. Ura să i se spună ce nu are voie să facă mai mult decât ce trebuie să facă.

Ceasurile trecură, cu cele două femei stând față în față, având între ele o măsuță care părea pescuită dintr-un depozit de vechituri, ceasuri întregi de exerciții pe care novicele le făceau probabil și ele chiar atunci. Bobocul de floare și malul râului.



Briza văratică și pârâul clipocitor. Nynaeve încercă să fie o sămânță plutitoare de păpădie, purtată de vânt, pământul însetat absorbind ploaia de primăvară, o rădăcină care își croiește drum prin țărână. Fără niciun rezultat sau cel puțin fără rezultatul dorit de Theodrin. Sugeră chiar să se imagineze în brațele iubitului, ceea ce fu un dezastru, deoarece se gândi la Lan și cum **îndrăznise** să dispară așa! De fiecare dată când frustrarea îi aprindea mânia ca un cărbune aprins iarba uscată, **saidarul** îi era la îndemână, dar Theodrin o puneă să se elibereze de el și să o ia de la început, calmă. O scotea din minți felul în care femeia rămânea fixată pe ce își propusese. Nynaeve se gândi că ar fi putut învăța catării cum să fie încăpățânați. Nu era niciodată frustrată; făcuse o artă din a rămâne senină. Nynaeve și-ar fi dorit să-i verse o găleată de apă în cap, să vadă dacă **ei** îi plăcea. Dar poate nu era o idee chiar așa de bună, dacă lua în calcul și durerea din falcă.

Theodrin îi Tămădui durerea înainte să plece, ceea ce constituia cam maximumul din ce putea face cu această înzestrare. După o clipă, Nynaeve o Tămădui și ea. Ochiul lui Theodrin devenise de un vinețiu violent și îi păru rău că nu poate să o lase așa, să fie mai atentă la ce face pe viitor. Așa era cinstit, să-i întoarcă Tămăduirea, iar firele de Spirit, Aer și Apă o făcură pe Theodrin să icnească, recompensă pentru găleata vărsată în cap. Avu și ea un tremurat, de la propria Tămăduire, dar ce să-i faci, nu puteai avea totul.

Afară soarele începuse să lunece către apus. Pe ulița mare un val de reverențe și plecăriuni se mișca prin mulțime, însoțind-o pe Tama Feir, care plutea prin marea de oameni ca o regină printr-o cocină de porci, cu șalul roșu trecut peste umeri ca un stindard. Atitudinea ei era limpede, chiar și de la cincizeci de pași, din felul în care își ținea capul, cum își ferea fusta de praf, cum ignora și cele mai adânci reverențe. În ziua venirii avusese parte de mult mai puține reverențe și mult mai multe priviri încărcate de ură, dar o Aes Sedai era o Aes Sedai, cel puțin

pentru surorile din Salidar. Iar la final două Alese, cinci novice și o duzină de servitori își petreceau ceea ce ar fi trebuit să fie timpul lor liber cărând gunoi și îngropând în pădure conținutul oalelor ei de noapte.

Pe când Nynaeve se strecura pentru a nu fi văzută de Tama, stomacul ei scoase un asemenea zgomot că un ins cărând un coș de napi se întoarse către ea uimit. Timpul pentru micul dejun îl pierduse cu încercarea lui Elayne de a străpunge țesătura din jurul Turnului Mic, iar cel pentru prânz se dusese cu exercițiile lui Theodrin. Și femeia încă nu terminase cu ea. Instrucțiunile ei fuseseră să nu mai doarmă deloc în noaptea aceea, în speranța că epuizarea va merge acolo unde șocul eșuase. „Orice blocaj poate fi învins, spusese Theodrin cu o încredere nezdruncinată, și eu o să-l distrug pe al tău. Trebuie să reușim o singură dată. O singură dată dacă reușești să conduci când nu ești furioasă, și **saidarul** va fi al tău.”

În acel moment tot ce își dorea era ceva de mâncare. Cei care spălau vasele deja se apucaseră de strâns, mai mult ca sigur, și aproape terminaseră, dar mirosul de tocăniță de berbec și friptură de porc plutea ademenitor dinspre bucătării, făcând-o să adulmece. Trebuia să se mulțumească doar cu două mere amărâte, puțină brânză de capră și o coajă de pâine. Ziua nu devenea mai bună.

O găsi în cameră pe Elayne întinsă pe pat. Tânăra femeie se uită la ea fără să ridice capul, apoi își fixă privirea în crăpăturile tavanului.

— Am avut cea mai **mizerabilă** zi cu puțință, Nynaeve, oftă ea. Escaralde a insistat să învețe să facă un **ter'angreal**, deși nu e suficient de puternică, iar Varilin a făcut **ceva** – nu știu ce –, iar piatra la care lucra s-a transformat într-un bulgăre de... ceva, nu erau chiar flăcări... drept în mâinile ei. Dacă nu era Dagdara, cred că murea; nimeni de acolo nu ar fi putut s-o Tămăduiască și nu cred că aveam timp să aducem pe cineva care ar fi putut. Apoi m-am gândit la Marigan – dacă nu putem

învăța să detectăm un bărbat care conduce puterea, poate putem să detectăm ce a făcut; îmi aduc aminte că Moiraine a sugerat că ar fi posibil. Cred că îmi amintesc –, în fine, mă gândeam la ea și cineva m-a atins pe umăr și am țipat de parcă m-ar fi străpuns cu un ac. Era un amărât de căruțaș care voia să mă întrebe dacă o prostie de zvon e adevărat, dar l-am speriat atât de tare că aproape a fugit.

Își trase suflarea într-un final, iar Nynaeve renunță la gândul de a arunca în ea cu ultimul cotor de măr, și reuși să strecoare:

— Unde e Marigan?

— După ce a terminat de făcut curat – și știi că nu s-a grăbit –, am trimis-o în camera ei. Încă port brățara. Vezi? spuse scuturându-și mâna prin aer înainte de a o lăsa să cadă pe pat; torentul de cuvinte nu încetini. O ținea întruna cu văicăreala aia prostească cu fugitul la Caemlyn și **n-am** mai putut să o suport nicio clipită, nu după toate alea. Clasa cu novicele a fost un dezastru. Femeia aia oribilă, Keatlin – cea cu nasul? —, tot bombănea că la ea acasă nu ar fi lăsat niciodată o **fată** să-i dea ordine, iar Faolin a venit cu obrăznicie să mă ia la întrebări de ce e Nicola în clasa mea – de unde era să știi că Nicola trebuia să-i facă nu-știu-ce treburi? —, apoi **lbrella** s-a decis să vadă cât de mare putea face o flacăra și aproape a dat foc la toată lumea, iar Faolin m-a făcut cu ou și cu oțet în fața tuturor că nu-mi controlez clasa, iar Nicola a spus că...

Nynaeve renunță să încerce să mai strecoare un cuvânt – poate că ar fi trebuit să arunce totuși în ea cu cotorul de măr – și țipă:

— Cred că Moghedien are dreptate!

Numele o făcu să tacă și să se ridice în capul oaselor. Nynaeve se uită înjur. Să vadă dacă auzise cineva, deși erau singure în cameră.

— Asta a fost o prostie, Nynaeve.

Nynaeve nu știa dacă se referise la sugestie sau la faptul că spusese cu voce tare numele lui Moghedien, și nu avea de gând să întrebe. Se așează pe patul ei aranjându-și fusta.

— Nu, nu este. De acum Jaril și Seva ar putea spune oricând cuiva că Marigan nu este mama lor, dacă nu cumva au spus deja. Ești gata pentru interogatoriul care va urma? Eu nu. Oricând o Aes Sedai poate să înceapă să scormonească despre cum pot eu face descoperiri dacă nu sunt furioasă de dimineață până seara. Una din două Aes Sedai cu care vorbesc amintește de lucrul ăsta, iar Dagdara se uită ciudat la mine de la un timp. În plus, tot ce vor face ele aici e să stea degeaba. Dacă nu cumva se decid să se întoarcă la Turn. M-am furișat și am ascultat când Tama vorbea cu Sheriam...

— Ai **făcut ce?**

— M-am furișat și am ascultat, continuă Nynaeve pe un ton firesc. Mesajul pe care îl trimit Elaidei este că au nevoie de mai mult timp de gândire. Asta înseamnă că iau în calcul să uite de Ajah Roșie și Logain. Cum, nu știu, dar ce poate însemna altceva? Dacă mai stăm mult aici, o să sfârșim făcute cadou Elaidei. Cel puțin dacă plecăm acum îi putem spune lui Rand să nu se bazeze că îl sprijină vreo Aes Sedai. Putem să-i spunem să nu se încreadă în niciuna dintre ele.

Elayne își îndoi picioarele sub ea, încruntându-se.

— Dacă încă se gândesc înseamnă că nu au decis. Cred că ar trebui să rămânem. Poate le putem ajuta să ia decizia bună. În plus, dacă nu ai de gând să o convingi pe Theodrin să vină cu noi, nu o să scapi niciodată de blocajul tău.

Nynaeve nu răspunse. Mare brânză făcuse Theodrin. Găleți de apă. Fără somn în acea noapte. Femeia avea de gând să se țină de cuvânt și să încerce tot ce se putea până găsea ceva care să meargă. Și acest „tot ce se putea” însemna prea mult pentru Nynaeve.

— Să le ajutăm să decidă? Nu ne vor asculta pe noi. Abia dacă ne ascultă Sheriam și, dacă ea ne are la degetul mic, măcar avem și noi un deget din ea.

— Tot cred că ar trebui să rămânem. Cel puțin până **decide** Divanul. Și, dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, cel puțin îi putem spune lui Rand un adevăr cert, și nu un „poate”.

— Și cum o să aflăm? Nu ne putem baza că o să nimeresc de două ori fereastra care trebuie. Dacă așteptăm până anunță, ne putem trezi că suntem deja sub pază. Eu, cel puțin. Nu e nicio Aes Sedai care să nu știe că eu și Rand venim amândoi din Emond's Field.

— Siuan o să ne spună înainte de a se anunța ceva, zise calm Elayne. Doar nu crezi că ea și Leane se vor târî înapoi la Elaida?

Asta așa era. Elaida le-ar fi luat capul înainte să apuce să facă o reverență.

— Dar cu Jaril și Seve cum rămâne?

— O să ne gândim la ceva. În orice caz, nu ar fi primii orfani refugiați de care are grijă cineva care nu e rudă cu ei.

Probabil, Elayne credea că zâmbetul ei cu gropițe o liniștea.

— Trebuie doar să ne punem mintea la contribuție. Cel puțin ar trebui să-l așteptăm pe Thom să se întoarcă din Amadicia. Nu pot să-l las de izbeliște.

Nynaeve își ridică mâinile. Dacă felul în care arată cineva i-ar reflecta caracterul, atunci Elayne ar trebui să fie un catâr cioplit în piatră. Fata îl transformase pe Thom Merrilin în tatăl care murise când era mică. Iar câteodată părea convinsă că omul nu ar fi fost în stare nici să ajungă la masă dacă nu îl ținea ea de mână.

Singurul avertisment pe care îl avu Nynaeve fu senzația că în apropiere cineva îmbrățișează **saidarul**, apoi ușa fu deschisă cu o țesătură de Aer, iar Tama Feir păși înăuntru. Nynaeve și Elayne se ridicară în picioare. O Aes Sedai era o Aes Sedai, iar o parte din acel gunoi îngropat era pentru că așa dorise Tama.

Sora Roșie cu părul ca spicul le cercetă cu atenție, cu un chip arogant de marmură înghețată.

— Așa deci. Regina din Andor și salvăbătiunea infirmă.

— Nu încă, Aes Sedai, replică Elayne cu o politețe rece. Nu până nu sunt încoronată în Sala Tronului. Și doar dacă mama e moartă.

Zâmbetul Tamei ar fi putut îngheța o furtună de zăpadă.

— Desigur. Au încercat să te ascundă, dar zvonurile circulă. Se uită la paturile înguste și la scaunul șubred, la hainele agățate pe perete și la tencuiala crăpată.

— Aș fi crezut că v-au dat o cameră mai bună, după lucrurile miraculoase pe care le-ați făcut. Dacă ați fi fost în Turnul Alb, unde vă e locul, nu aș fi fost surprinsă să fi fost testate amândouă pentru șal până acum.

— Mulțumesc, spuse Nynaeve ca să arate că și ea poate fi politicoasă. Tama se uită la ea, iar ochii ei albaștri făceau ca restul feței să pară călduros. Aes Sedai, adăugă în grabă.

Tama se întoarce către Elayne.

— Suprema înscăunată Amyrlin are un loc special în inima ei pentru tine și pentru Andor. Nici n-ai putea crede cât de mult te-a căutat. Știu că ar fi foarte mulțumită dacă te-ai întoarce cu mine în Tar Valon.

— Locul meu este aici, Aes Sedai, spuse Elayne cu o voce încă plăcută, dar își ridicase bărbia pe măsura aroganței Tamei. Mă voi întoarce la Turn atunci când o vor face și celelalte.

— Înțeleg, răspunse femeia cu un ton egal. Foarte bine. Lasă-ne singure acum. Vreau să vorbesc singură cu salvăbătiunea.

Nynaeve și Elayne schimbă o privire, dar tot ce putea Elayne să facă era o reverență și să iasă din cameră.

După ce se închise ușa, Tama suferi o schimbare uimitoare. Se așază pe patul lui Elayne, strângându-și picioarele sub ea, cu gleznele încrucișate, sprijinindu-se de tăblia patului, cu mâinile împreunate pe stomac. Expresia înghețată i se topi și chiar zâmbi.

— Pari neliniștită. Nu fi. Nu te mușc.

Poate Nynaeve ar fi crezut-o dacă i s-ar fi schimbat și ochii. Nu erau atinși de zâmbet; prin contrast, păreau de zece ori mai duri, de o sută de ori mai reci. Combinația îi făcu pielea ca de găină.

— Nu sunt neliniștită, spuse bățos, înfigându-și bine picioarele în podea ca să nu îi tremure.

— Oh, ofensată, nu? De ce? Pentru că te-am numit „sălbăticiune”? Și eu sunt o sălbăticiune. Galina Casban m-a bătut ea însăși până mi-a dispărut blocajul. Știa ce Ajah voi alege cu mult înaintea mea și a vegheat asupra mea. Întotdeauna face asta cu cele care crede că vor alege Ajah Roșie.

Scutură din cap râzând, cu ochii ca două pumnale de gheață.

— Câte ceasuri am petrecut urlând și plângând înainte să pot îmbrățișa **saidarul** cu ochii închiși; nu poți țese dacă nu poți vedea firele. Am înțeles că Theodrin folosește metode mai blânde cu tine.

Nynaeve își mișcă picioarele fără să vrea. Doar nu o să încerce Theodrin și așa ceva! Sigur că nu. Încordarea picioarelor nu-i ajuta stomacul agitat. Nu ar trebui să se simtă jignită, nu? Trebuia să treacă până la urmă cu vederea și peste „infirmă”?

— Despre ce doreați să-mi vorbiți, Aes Sedai?

— Suprema Amyrlin vrea ca Elayne să fie în siguranță, dar tu ești la fel de importantă, din multe puncte de vedere. Poate chiar mai importantă decât ea. Ce ai tu în cap despre Rand al'Thor poate fi neprețuit. Și ce are Egwene al'Vere în al ei. Știi unde este?

Nynaeve dorea să-și șteargă sudoarea de pe față, dar rămase cu mâinile pe lângă corp.

— Nu am mai văzut-o de foarte mult timp, Aes Sedai!

De luni de zile, de la ultima întâlnire în **Tel'aran'rhiod**.

— Pot să întreb ce intenționează... Suprema înscăunată în legătură cu Rand? Nimeni nu-i spunea așa în Salidar, dar trebuia să fie respectuoasă cu femeia.

— Ce intenționează, copilă? El este Dragonul Renăscut. Suprema înscăunată știe asta și intenționează să-i acorde toate onorurile care i se cuvin. Gândește, copilă, spuse cu o voce pătimașă, grupul acesta se va întoarce la matcă odată ce își vor da seama ce au făcut, dar fiecare zi poate fi vitală. De trei mii de ani Turnul Alb călăuzește regii și reginele; fără Turn ar fi fost multe războaie sau și mai rău. Lumea poate sfârși în dezastru dacă al'Thor nu este călăuzit. Dar nu poți călăuzi ceea ce nu cunoști, la fel cum eu nu pot țese cu ochii închiși. Cel mai bun lucru pentru el ar fi ca tu să te întorci cu mine și să-i spui Supremei înscăunate tot ce știi despre el, în loc să aștepți săptămâni sau luni. Și ar fi cel mai bine și pentru tine. Sceptrul Legămintelor este în Turn. Testarea se poate face doar în Turn.

Sudoarea îi picura lui Nynaeve în ochi, dar refuză să clipească. Femeia chiar credea că putea fi mituită?

— Adevărul este că nu am petrecut mult timp în preajma lui. Eu am locuit în sat, iar el într-o fermă îndepărtată în Pădurea de la Apus. Cam tot ce îmi amintesc este un băiat care nu asculta de vorbă bună. Trebuia pedepsit sau forțat cumva ca să facă ce trebuie. Sigur, asta a fost când era copil. Poate că s-a schimbat, nu pot ști. Cei mai mulți bărbați sunt doar băieți înalți, dar poate s-o fi schimbat.

Pentru o clipă Tama se uită la ea fără să spună nimic. O clipă foarte lungă, sub privirea aceea stearpă.

— Bine, spuse într-un final și se ridică atât de repede că Nynaeve vru să se dea înapoi, deși nu avea unde; femeia își păstră zâmbetul neliniștitor. Un grup foarte ciudat s-a strâns aici. Nu le-am văzut, dar am auzit că Siuan Sanche și Leane Sharif fericesc Salidarul cu prezența lor. O femeie înțeleaptă nu s-ar amesteca sub nici o formă cu cele de soiul lor. Poate sunt și alte personaje ciudate, nu-i așa? Ar fi mult mai bine să vii cu



mine. Plec în zori. Dă-mi de știre în noaptea asta dacă trebuie să te aștept dimineață pe drum.

— Mi-e teamă că nu...

— Gândește-te, copilă. Ar putea fi cea mai importantă decizie din viața ta. Gândește-te foarte bine.

Masca prietenească dispăru, iar Tama ieși din cameră.

Nynaeve se lăsă pe pat, cu genunchii moi. Femeia reușise să-i stârnească asemenea emoții, că nu mai știa ce să facă. Neliniștea și mânia se amestecau cu voioșia. Își dori ca Rand să fi avut vreun mijloc să comunice cu Aes Sedai care îl căutau. Oh, dacă ar putea să se prefacă într-o muscă și să asculte cum încercau să folosească descrierea ei. Să încerce să o mituiască. Să o înspăimânte. Dar asta reușise destul de bine! Tama era sigură că Aes Sedai vor îngenunchia în fața Elaidei; era o concluzie certă, nesigur fiind doar când avea să se întâmple asta. Și făcuse o aluzie la Logain? Nynaeve bănuia că Tama știa mult mai multe despre Salidar decât bănuia Divanul sau Sheriam. Poate Elaida chiar avea susținătoare acolo.

Nynaeve așteptă jumătate de ceas ca Elayne să se întoarcă, apoi plecă să o caute, umblând mai întâi pleoștită pe străzile acoperite de praf, apoi aproape alergând, oprindu-se din când în când să se urce pe oiștea unei căruțe, pe vreun butoi răsturnat sau pe o verandă de piatră, pentru a privi peste capetele oamenilor. Soarele coborâse aproape de linia împădurită a orizontului, când se întoarse cu pași mari în cameră, bombănind singură. Și o găsi pe Elayne, care părea că tocmai venise.

— Unde ai fost? Credeam că te-a legat Tama pe undeva!

— Am luat astea de la Siuan, spuse Elayne deschizându-și mâna; două din inelele răsucite de piatră se aflau în palma ei.

— E vreunul cel adevărat? Bine că le-ai luat, dar ar fi trebuit să încerci să-l iei pe cel adevărat.

— Nu m-am răzgândit, Nynaeve. Cred că trebuie să rămânem.

— Tama...

— Nu a făcut decât să mă convingă. Dacă plecăm, Sheriam și Divanul nu-l vor alege pe Rand, vor reîntregi Turnul. Știu asta. Își puse mâinile pe umerii lui Nynaeve, iar aceasta se lăsă așezată pe pat. Elayne se așează în fața ei, aplecându-se înainte.

— Îți mai aduci aminte când mi-ai spus că pot folosi nevoia pentru a găsi ceva în **Tel'aran'rhiod**? Lucrul de care avem noi nevoie acum este să găsim o cale să convingem Divanul să nu mergem la Elaida.

— Cum? Ce? Dacă Logain nu este suficient...

— O să știm când o să găsim o cale, spuse hotărâtă Elayne.

Nynaeve își atinse absentă cosița groasă cât încheietura mâinii.

— O să fii de acord să plecăm dacă nu găsim nimic? Nu-mi place gândul să stăm aici până se decid să ne pună sub pază.

— Sunt de acord să mergem dacă și tu ești de acord să stăm în cazul în care găsim ceva util. Nynaeve, indiferent cât aș vrea să-l văd, aici putem face lucruri mai bune.

Nynaeve ezită înainte de a spune un „de acord” mormăit. Părea un plan sigur. Fără nicio idee despre ce căutau, nu-și putea imagina cum ar putea găsi ceva.

Și, dacă până atunci timpul trecuse greu, după aceea începu să se târască de-a binelea. Se așezară la coadă la una dintre bucătării pentru o farfurie cu șuncă feliată, napi și mazăre. Părea că soarele stă de ceasuri întregi deasupra copacilor. Cei mai mulți din Salidar se duceau la culcare odată cu soarele, dar începură să apară lumini în câteva clădiri, mai ales în cele mari. Divanul oferea în acea seară un festin în cinstea Tamei. Din când în când, dinspre fostul han ajungea la ele muzică de harpă; Aes Sedai găsiseră printre soldați un fel de muzicant la harpă, puseseră să fie bărbierit, dându-i să îmbrace ceva care părea o livrea. Oamenii care treceau prin dreptul hanului aruncau priviri furioase, înainte de a se grăbi mai departe, sau făceau eforturi să-l ignore. Din nou, Gareth Bryne era excepția. Își lua masa stând pe o cutie de lemn, în mijlocul uliței; oricine se uita pe geam

trebuia să-l vadă. Încet, chinuitor de încet, soarele alunecă în spatele copacilor. Întinericul veni brusc, fără niciun crepuscul care să-l îmblânzească, iar străzile se goliră. Muzica harpei se auzi din nou. Gareth Bryne stătea încă pe cutia sa, la marginea pânzei de lumină care venea de la banchetul Divanului. Nynaeve clătină din cap; nu știa dacă ce făcea era de admirat sau prostesc. Probabil amândouă.

Își aminti de instrucțiunile lui Theodrin abia când fu în pat, cu lumânarea stinsă și cu piatra **ter'angreal** agățată de un șnur în jurul gâtului, împreună cu inelul greu de aur al lui Lan. Ei bine, era prea târziu acum. Oricum Theodrin nu avea cum să știe dacă dormise sau nu. Unde **era** Lan?

Respirația lui Elayne încetini, Nynaeve se așeză comod cu capul pe pernă și...

Și stătea în picioare în fața patului ei, uitându-se la o Elayne neguroasă, în lumina stranie a **Tel'aran'rhiod-ului**. Nimeni nu le vedea acolo. Poate că intraseră și Sheriam, și grupul ei, sau Siuan și Leane. E adevărat, amândouă aveau dreptul să viziteze Lumea Viselor, dar în acea noapte niciuna dintre ele nu voia să răspundă la întrebări. Elayne o vedea ca pe o vânătoare; conștientă sau nu, se înveșmântase ca Birgitte, într-o haină verde cu pantaloni albi. Se uită mirată la arcul argintiu din mâna sa, și acesta dispăru odată cu tolba.

Nynaeve își verifică hainele și oftă. O rochie albastră de bal, din mătase, brodată cu flori aurii în jurul decolteului generos și de-a lungul întregii rochii. Putea simți în picioare încălțările de dans din catifea. Nu conta ce purtai în **Tel'aran'rhiod**, dar ce îi venise să aleagă așa ceva?

— Îți dai seama că s-ar putea să nu meargă, spuse, schimbându-se cu veșmintele simple de lână din Ținutul celor Două Râuri; Elayne nu avea niciun drept să zâmbească așa. Un arc de argint. Ha!

— Ar trebui să avem măcar o idee ce căutăm, ceva, orice, despre lucrul ăla.

— Trebuie să ne descurcăm, Nynaeve! Înțeleptele zic că nevoia este cheia și cu cât e mai mare, cu atât mai bine și cu siguranță avem nevoie de ceva, altfel ajutorul promis lui Rand se va evapora, cu excepția a ce va dori Elaida să dea. Nu voi lăsa să se întâmple așa ceva. Niciodată.

— Liniștește-te. Nici eu, dacă putem face ceva. Hai să facem asta.

Nynaeve îi luă mâna lui Elayne, închizând ochii. Nevoie. Spera ca o parte din ea să știe ce căutau. Poate nu se va întâmpla nimic. Nevoie. Brusc, totul păru să se miște în jurul ei; simți cum **Tel'aran'rhiod**-ul se înclină și se prăbușește.

Deschise ochii imediat. Fiecare pas făcut folosind nevoia era un pas în necunoscut și, deși te aducea tot mai aproape de țintă, te puteai trezi într-un cuib de vipere sau că dai nas în nas cu un leu furios, că fusese deranjat de la masă, gata să te înghită.

Nu erau lei, dar locul unde ajunseseră o tulbura. Era mijlocul zilei, dar asta nu conta; timpul curgea altfel aici. Ea și Elayne se țineau de mână în mijlocul unei străzi pavate, înconjurate de clădiri de cărămidă și piatră. Casele și prăvăliile erau decorate cu frize și cornișe elaborate. Acoperișurile acoperite de țigle aveau cupole ornate, iar poduri de piatră și lemn se arcuiau peste stradă, sus, la al treilea sau al patrulea nivel. Colțurile străzilor erau acoperite cu grămezi de gunoarie, haine vechi și mobilă ruptă, iar turme de șobolani scormoneau peste tot, oprindu-se din când în când să chițăie la ele. Apăreau și dispăreau oameni care atingeau **Tel'aran'rhiod**-ul în vis. Un bărbat căzu urlând de pe unul din poduri și dispăru înainte de a atinge pavajul. O femeie țipând, în veșminte sfâșiate, alergă câțiva pași către ele, apoi dispăru. Frânturi de urlate și țipete își răsfrângeau ecoul pe stradă și câteodată râsete guturale de oameni aflați în pragul nebuniei.

— Nu îmi place asta, spuse Elayne îngrijorată.

În depărtare, o coloană verticală, albă ca un os, se avânta deasupra orașului, depășind cu mult celelalte turnuri, multe dintre ele unite cu poduri mult mai înalte decât cele de lângă ele. Erau în Tar Valon, în locul unde Nynaeve o zărise ultima dată pe Leane. Leane nu dorise să le spună ce făcuse acolo; răspunsese cu un zâmbet că le făcuse pe misterioasele Aes Sedai să fie maienerate și că sporise legendele despre ele.

— Nu contează, răspunse Nynaeve cu dârzenie. Nimeni în Tar Valon nu are habar de Lumea Viselor. Nu o să ne lovim de nimeni. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos când apăru brusc un om cu fața însângerată, clătinându-se către ele. Nu avea mâini, doar niște cioturi din care țâșnea sânge.

— Nu la asta m-am gândit, murmură Elayne.

— Hai să continuăm. Nynaeve închise ochii. Nevoie.

### ***Schimbare.***

Erau în Turn, într-unul dintre holurile acoperite de tapiserii. O novice dolofană apăru la trei pași de ele, uitându-se cu ochi mari la ele când le văzu.

— Vă rog, scânci, vă rog? spuse, apoi dispăru.

Elayne tresări brusc.

— Egwene!

Nynaeve se întoarse, dar holul era gol.

— Am văzut-o, insistă Elayne, știu că am văzut-o.

— Probabil poate atinge ***Tel'aran'rhiod-ul*** într-un vis obișnuit, ea toată lumea, îi spuse Nynaeve. Să mergem mai departe.

Începea să se simtă mai mult decât neliniștită. Se luară iarăși de mâini. Nevoie.

### ***Schimbare.***

Nu era o magazie obișnuită. Rafturile acopereau pereții, pe două șiruri frumos aranjate cu diverse cufere, de tot felul de mărimi și forme, unele din lemn simplu, altele sculptate sau date cu lac, având lucruri învelite în pânză, statuete și figurine sau forme ciudate din metal sau sticlă, cristal, piatră sau

porțelan. Nynaeve nu avu nevoie de mai mult pentru a-și da seama că erau obiecte legate de Puterea Supremă, **ter'angrealuri** cel mai probabil, sau poate chiar **angrealuri** sau **sa'angrealuri**. Nu avea ce altceva să fie în Turn, o colecție cu lucruri atât de diferite, atât de îngrijit depozitate.

— Nu cred că are rost să mai continuăm aici, exclamă dezamăgită Elayne. Nu știu cum am putea scoate vreodată ceva de aici.

Nynaeve se trase scurt de cosiță. Dacă acolo era ceva ce le-ar fi putut fi de folos – cert era, dacă nu mințiseră înțeleptele – trebuia să fie o cale de a ajunge la el și în lumea reală. **Angrealurile** și celelalte asemenea lor nu erau bine păzite; când fusese ea în Turn, doar de un lacăt și o novice. Ușa din scânduri groase avea o încuietoare grea și neagră de fier. Fără îndoială era închisă, dar se gândi că nu este și împinse.

Ușa se deschise în camera gărzilor. Paturi înguste erau puse unul peste altul de-a lungul unui perete, iar de-a lungul celui alt erau aranjate halebarde în rastele. Dincolo de o masă veche și grea, înconjurată de scaune, se afla o altă ușă, îmbrăcată în fier, cu o mică vizetă. Când se întoarse către Elayne, își dădu seama că ușa se închisese.

— Dacă nu putem găsi aici lucrul de care avem nevoie, poate reușim în altă parte. Adică, poate merge și altceva. Cel puțin acum avem un indiciu. Cred că este un **ter'angreal** despre care nimeni nu a aflat cum funcționează. Este singurul motiv pentru care sunt păzite așa. Poate fi periculos să conduci aproape de ele.

Elayne îi aruncă o privire îngrijorată.

— Dacă încercăm din nou, nu o să ne aducă iarăși aici? Asta dacă nu... dacă înțeleptele nu ți-au spus cum să elimini din căutare un anumit loc.

Nu, nu-i spusese – și nu fuseseră prea dornice să-i spună nimic –, dar orice putea fi posibil într-un loc în care puteai deschide un zăvor doar gândindu-te la asta.

— Exact asta o să facem. Ne gândim că ceea ce căutăm nu se află în Tar Valon, spuse încruntându-se la rafturi. Și pun rămășag că este un **ter'angreal** pe care nimeni nu știe să-l folosească.

Însă nu-și putea imagina cum ar putea convinge Divanul să-l sprijine pe Rand.

— Avem nevoie de un **ter'angreal** care nu se găsește în Tar Valon, spuse Elayne pentru a se convinge singură. Foarte bine. Continuăm.

Își întinse mâinile și, o clipă mai târziu, Nynaeve le luă într-ale sale. Nynaeve nu își dădea seama cum ajunsese ea să fie cea care insista să continue. Voia să plece din Salidar, nu să găsească un motiv să rămână. Dar, dacă asta însemna că Aes Sedai îl vor sprijini pe Rand...

Nevoie. **Ter'angreal**. Nu în Tar Valon. Nevoie.

### **Schimbare.**

Nu știa unde ajunseseră, dar orașul scăldat în lumina lăptoasă a dimineții nu era în mod cert Tar Valon. La nici douăzeci de pași, strada largă, pavată făcea loc unui pod alb de piatră, cu statui la ambele capete, arcuit deasupra unui canal mărginit de borduri de piatră. Cincizeci de pași mai încolo se întindea altul. Peste tot se vedeau turnuri înconjurate de balcoane, ca niște sulițe străpungând bucăți rotunde de ornament. Toate clădirile erau albe, cu ușile și ferestrele arcuite, uneori cu arcuri duble sau triple. Clădirile mai mari aveau balcoane lungi de fier forjat vopsit cu alb, cu paravane complex lucrate, ce îi ascundeau pe ocupanții lor, urcate deasupra străzilor și canalelor, iar cupole albe cu dungi roșu-închis sau auriu se ridicau la fel de ascuțite ca turnurile.

Nevoie. **Schimbare.**

Parcă era alt oraș. Strada îngustă, cu pavajul plin de dâmburi, era mărginită de clădiri înalte, cu cinci sau șase niveluri, cu tencuiala albă scorojită până la cărămidă. Nu erau balcoane.

Muștele bâzâiau peste tot și era greu să spui dacă mai era încă dimineată, din cauza umbrelor care se întindeau pe stradă.

Se uitară una la alta. Părea greu de crezut că vor găsi un **ter'angreal** acolo, dar ajunseseră prea departe ca să se oprească acum. Nevoie.

### **Schimbare.**

Nynaeve strănută o dată înainte să deschidă ochii și încă o dată după ce-i deschise. Fiecare mișcare a picioarelor ridica nori de praf. Magazia nu semăna deloc cu cea din Turn. Cufere, lăzi și butoaie se înghesuiau în camera mică, cocoțate unul peste altul cum se nimerise, abia lăsând loc de trecere, și toate erau acoperite cu un strat gros de praf.

Nynaeve strănută atât de tare, că avu senzația că o să-i zboare încălțările din picioare, iar praful dispăru. Tot praful. Elayne avea un mic zâmbet de satisfacție pe chip. Nynaeve nu spuse nimic, dar își imaginează încăperea **fără** praf. Ar fi trebuit să se fi gândit la asta.

Oftă uitându-se la acel talmeș-balmeș. Camera nu era mai mare decât cea unde dormeau în Salidar, dar să cauți prin toate...

— O să ne ia săptămâni.

— Putem încerca din nou. Poate ne arată prin ce lucruri trebuie să căutăm, spuse Elayne cu o voce plină de îndoială. Oricum, nu avea o idee mai bună. Nynaeve închise ochii și **schimbarea** veni iarăși.

Când își deschise ochii, era la capătul camerei, în fața unui cufăr dreptunghiular de lemn, înalt până la talia ei. Benzile de fier cu care era înconjurat păreau ruginite, iar cufărul însuși părea să fi fost bătut cu ciocanul în ultimii douăzeci de ani. Greu de crezut că putea fi ceva util în el, cu atât mai puțin un **ter'angreal**. Dar Elayne era lângă ea, uitându-se la același cufăr. Nynaeve puse o mână pe capac – balamalele **se vor deschide** ușor – și îl deschise. Nu se auzi niciun scârțâit. Înăuntru erau două săbii ruginite și o platoșă la fel de maronie,



cu o gaură în ea, deasupra unui maldăr de pachete învelite în pânză, ce păreau gunoaiele vechi din bucătăria cuiva.

Elayne atinse cu un deget un ceainic micuț cu ciupul spart.

— Nu săptămâni, dar restul nopții tot mai durează.

— Mai încercăm o dată? sugeră Nynaeve. Nu avem ce pierde.

Elayne ridică din umeri. Ochii închiși. Nevoie.

Mâna întinsă a lui Nynaeve se lovi de ceva tare și rotund, acoperit cu pânză putredă. Când deschise ochii, mâna lui Elayne era lângă a sa. Zâmbea cu gura până la urechi.

Nu era ușor să-l scoată de acolo. Nu era mic și trebuiau să scormonească prin haine vechi, vase ciobite și pachete care se fărâmau, scoțând la iveală figurine și animale sculptate și tot felul de prostii. Odată scos, îl ținură între ele, un disc mare, turtit, învelit în pânză putrezită. După ce dădură pânza la o parte, se dovedi a fi un vas gros de cristal, puțin adânc, cu diametrul de aproape două picioare, gravat adânc în interior cu ceea ce păreau a fi nori prinși în vârtejuri.

— Nynaeve, spuse Elayne încet, cred că este un...

Nynaeve tresări și aproape scăpau vasul din mână când acesta își schimbă deodată culoarea într-un albastru pal, iar norii gravați începură să se miște încet. O bătaie de inimă mai târziu, cristalul era iarăși limpede, iar norii nemișcați. Dar era sigură că acum nu mai erau ca înainte.

— Într-adevăr, exclamă Elayne. Este un **ter'angreal**. Și pun ră mâșag că are ceva de-a face cu vremea. Dar nu sunt suficient de puternică să-l fac singură să meargă.

Trăgând aer în plămâni, Nynaeve încercă să-și liniștească inima care bătea să-i iasă din piept.

— Nu face asta! Nu-ți dai seama că te poți mistui singură umblând cu un **ter'angreal** care nu știi ce face?

Prostănaca îndrăzni să-i arunce o privire surprinsă.

— Pentru asta am venit, Nynaeve. Crezi că există cineva care știe mai multe ca mine despre un **ter'angreal**?

Nynaeve pufni. Doar pentru că avea dreptate nu însemna că nu trebuia avertizată.

— Nu zic că nu e minunat dacă chestia asta poate schimba vremea – este –, dar nu văd cum ar putea fi ceea ce căutăm. Nu o să schimbe părerea Divanului despre Rand, într-un fel sau altul.

— „Lucrul de care ai nevoie nu este întotdeauna și lucrul pe care ți-l dorești“, cită Elayne. Lini îmi spunea mereu asta ori de câte ori nu mă lăsa să călăresc sau să mă urc în copaci, dar poate că e valabil și aici.

Nynaeve pufni iarăși. Poate că era, dar în acel moment ea voia altceva. Cerea chiar atât de mult?

Vasul pieri din mâinile lor și fu rândul lui Elayne să tresară, bombănind că nu se va obișnui niciodată cu asta. Cufărul se închisese și el.

— Nynaeve, când am condus Puterea în vas, am simțit... Nynaeve, nu este doar un **ter'angreal** în camera asta. Sunt și **angrealuri**, poate și **sa'angrealuri**.

— Aici? Întrebă uimită Nynaeve uitându-se prin camera mică și aglomerată. Dar, dacă era unul, de ce nu ar fi fost două? Sau zece, sau o sută?

— Pe Lumină, nu condu din nou! Dacă faci din greșeală ca unul din ele să facă ceva? Ai putea să...

— Știu ce fac, Nynaeve. Chiar știu. Următorul lucru pe care îl avem de făcut este să aflăm exact unde este această cameră.

Se dovedi a nu fi un lucru ușor. Deși balamalele se dovediră a fi complet ruginite, ușa nu fu o piedică, nu în **Tel'aran'rhiod**. Problemele începură după aceea. Coridorul întunecat avea doar o ferestruică la un capăt, de unde se vedea doar tencuiala scorojită a zidului de peste drum. Nu fu mai limpede nici după ce ajunseră în stradă, coborând scările înguste de piatră. Strada ar fi putut fi la fel de bine prima pe care o văzuseră în acea parte de oraș, indiferent unde o fi fost, fiecare clădire aproape identică cu celelalte. Micile prăvălii nu purtau semne la intrare,

și singurul lucru după care putea recunoaște hanurile erau ușile vopsite în albastru. Cele roșii păreau să indice tavernele.

Nynaeve se îndepărtă cu pași mari, încercând să găsească un punct de interes, ceva care să le spună unde sunt. Fiecare stradă părea să fie la fel ca toate celelalte, dar găsi repede un pod simplu de piatră, diferit de celelalte văzute, fără statui. Din mijlocul lui văzură doar canalul care se întretăia cu altele, în ambele direcții, alte poduri și alte clădiri cu tencuiala scorjită. Brusc își dădu seama că rămăsese singură.

— Elayne.

Tăcere, doar ecoul glasul ei.

— Elayne? Elayne!

Femeia cu păr auriu apăru de după un colț, la piciorul podului.

— Aici erai, spuse Elayne. Locul ăsta e mai prost plănuit ca o vizuină de iepure. Am întors capul o clipă și nu mai erai. Ai găsit ceva?

— Nu, spuse Nynaeve uitându-se încă o dată la canal înainte de a cobori lângă Elayne. Nimic folositor.

— Cel puțin putem fi sigure unde suntem. Ebou Dar. Cu siguranță.

Haina scurtă a lui Elayne și pantalonii bufanți se transformară într-o rochie verde cu mâneci de dantelă despicate și guler înalt, brodat bogat și cu un decolteu adânc.

— Nu îmi vine în minte niciun alt oraș cu atât de multe canale, poate doar Illian, și ăsta sigur nu este Illian.

— Sper că nu e, zise pierită Nynaeve.

Nici nu se gândise până atunci că putea ajunge în bârlogul lui Sammael. Realiză că și rochia sa se schimbase, într-una de un albastru-închis, mai potrivită pentru călătorii, și avea acum și o pelerină de praf din olandă. Făcu să dispară pelerina, dar păstră restul.

— Ți-ar plăcea Ebou Dar, Nynaeve. Meșteresele de aici știu mai multe despre ierburi decât oricine altcineva. Pot vindeca orice. Și trebuie să o faci, pentru că localnicii stârnesc dueluri și

de la un strănut, nobili și oameni de rând, bărbați și femei, râse Elayne. Thom spune că aici trăiau odată leoparzi, dar au plecat, pentru că oamenii erau prea periculoși.

— Treaba lor, răspunse Nynaeve, nu au decât să se spintece unul pe altul. Elayne, puteam foarte bine să punem deoparte inelele și să dormim. Nu aș fi în stare să ajung înapoi în camera aceea nici dacă mi-ar da șalul dacă reușesc. Dacă am putea face o hartă...

Se strâmbă. Putea la fel de bine să-și dorească aripi în lumea reală; dacă ar putea scoate o hartă din **Tel'aran'rhiod**, ar putea scoate și vasul.

— Atunci nu ne mai rămâne de făcut decât să mergem la Ebou Dar și să căutăm, spuse hotărâtă Elayne. În lumea reală. Măcar știm în ce parte din oraș să scormonim.

Nynaeve se lumină la față. Ebou Dar era la doar câteva sute de mile de Salidar, pe cursul Eldarului, în jos.

— E o idee foarte bună. Și putem să plecăm înainte să ne cadă cerul în cap.

— Serios, Nynaeve? Chiar e cel mai important lucru pentru tine? spuse clătinând din cap. Să ne întoarcem atunci. Mi-ar plăcea să dorm un pic în noaptea asta.

Nu își puteau da seama cât timp se scursese în lumea reală; câteodată, un ceas însemna în **Tel'aran'rhiod** tot atât, dar uneori putea ține o zi sau mai mult. Din fericire, nu se întâmpla și invers, căci ai fi murit de foame dormind.

Nynaeve păși afară din vis...

...deschizând ochii mari, cu ochii în perna la fel de udă ca și ea. Prin fereastra deschisă nu venea niciun fir de aer. Tăcerea se așternuse peste Salidar, doar undeva departe se auzeau strigătele bătlanilor. Se ridică, desfăcându-și șnurul din jurul gâtului, scoase inelul răsucit, oprindu-se o clipă să atingă inelul lui Lan. Elayne se mișcă, apoi se ridică în capul oaselor căscând și aprinse conducând un muc de lumânare.

— Crezi că e bun de ceva? întrebă încet Nynaeve.

— Nu știu. Elayne își înăbuși un căscat cu mâna. Cum reușea oare să fie drăguță căscând, cu părul vâlvoi și cu o dungă roșie pe obraz de la cutele pernei? Era un secret demn de atenția Aes Sedai.

— Ceea ce știu e că vasul ar putea face ceva în legătură cu vremea. Și mai știu că o comoară de **ter'angrealuri** și **angrealuri** trebuie să ajungă în mâinile potrivite. E datoria noastră să le predăm Divanului. Sau cel puțin lui Sheriam. Și, dacă asta nu o să le facă să-l ajute pe Rand, o să continui să caut până găsesc ceva. Și mai știu că vreau să dorm. Putem vorbi dimineață.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, stinse lumânarea, se ghemui din nou în pat, alunecând în somn cu fiecare respirație adâncă.

Nynaeve își întinse oasele, uitându-se la tavan prin întuneric. Cel puțin puteau fi în curând spre Ebou Dar. Poate chiar a doua zi. O zi sau două să se pregătească și să tocmească o barcă. Cel puțin...

Brusc își aduse aminte de Theodrin. Dacă plecau în două zile, Theodrin o să vrea să facă două lecții, la fel de sigur cum are rața pene. Și se aștepta să nu doarmă în noaptea aceea. Nu ar fi putut ști, dar...

Se dădu jos din pat, oftând. Nu avea mult loc de mers, dar îl folosi cum putu, din ce în ce mai furioasă. Voia doar să plece. Spusese că nu e bună la „îmbrățișări”, dar poate devenise pricepută la fugă. Ar fi atât de minunat să poată conduce când voia! Nici măcar nu observă lacrimile care-i curgeau pe obraz.

## CAPITOLUL 14



### Vise și coșmaruri

CÂND LE VĂZU PE NYNAEVE ȘI ELAYNE, Egwene nu păși afară din vis; sări. Nu înapoi la trupul ce dormea în Cairhien – noaptea era abia la început –, ci într-un întuneric vast, plin de mici sclipiri de lumină, mult mai multe ca stelele de pe un cer limpede, fiecare ascuțită și clară, întinzându-se cât vedea cu ochii. Asta dacă ar fi avut ochi acolo. Fără formă, plutea în infinitul dintre **Tel'aran'rhiod** și lumea trează, în falia îngustă dintre vis și realitate.

Dacă ar fi avut o inimă acolo, i-ar fi bătut să-i iasă din piept. Nu credea să fi fost văzută, dar, pe Lumină, ce căutau **acolo**, în acea parte din Turn în care nu era nimic important? În ieșirile ei nocturne evita cu grijă biroul Amyrlin, camerele novicelor și chiar și pe cele ale Aleselor. Se părea că Nynaeve sau Elayne, sau amândouă veneau mereu acolo, iar dacă nu erau ele, era oricum altcineva. Desigur, ar fi putut să le spună, lui Nynaeve sau lui Elayne – știau să țină un secret dar ceva îi spunea să nu

o facă. Visase că face asta, dar visul devenea mereu un coșmar. Nu de felul celor din care te trezeai acoperit cu sudoare rece, ci de felul celor în care te zbăteau violent. Celelalte femei... Știau oare femeile Aes Sedai din Salidar că străine colindau Turnul în Lumea Viselor? Cel puțin străine ei. Dacă nu știau, nu avea nicio cale să le avertizeze. Nicio cale pe care să o poată folosi. Era atât de frustrant!

Oceanul de întuneric se învârti în jurul ei, dându-i senzația că ea stă nemișcată, în timp ce el se mișcă. Se simțea acolo ca un pește în ocean, înotând încrezătoare; la fel ca peștele, nu trebuia să se gândească la cum anume înoată. Luminile pâlpâitoare erau vise, toate visele tuturor oamenilor de pe lume. De pe toate lumile, locuri puțin sau total diferite de lumea pe care o știa. Verin Sedai îi spusese la început de ele, înțeleptele spuneau că așa este, iar ea văzuse lucruri, strecurându-se în vise, care nu puteau fi nici chiar în vis. Nu erau coșmaruri – acelea erau mereu colorate în roșu, albastru sau verde spălăcit ca umbrele adânci, dar erau pline de lucruri imposibile. Mai bine să le evite, nu avea ce căuta în acele lumi. Să pătrundă într-un astfel de vis era ca și când s-ar fi trezit brusc înconjurată de oglinzi sparte, prinse ca într-un vârtej în care nimic nu mai era la locul lui. Îi venea să verse și, dacă nu avea un stomac acolo, și-l regăsea când se trezea. Nu era plăcut să te trezești vărsând.

Învățase singură lucruri de felul acesta, în afară de cele spuse de înțelepte, și chiar se aventura acolo unde ele ar fi oprit-o. Și totuși... Era sigură că ar fi învățat mult, mult mai multe dacă ar fi vegheat-o o Vestitoare-n-vise. Să-i spună ce era încă prea periculos pentru ea sau interzis cu desăvârșire, sau lucrurile pe care le putea deja încerca. Trecuse de mult vremea lucrurilor ușoare – ei bine, ușoare nu era cuvântul potrivit; niciodată nu fuseseră ușoare – și ajunsese să-și dea seama singură care era pasul următor, dar erau pași pe care Vestitoarele-n vise îi făcuseră de mult. Ar fi putut să o învețe într-o noapte sau într-un ceas ceea ce ei îi lua o lună întreagă să descopere. Când vor

decide ele că e pregătită. Niciodată înainte de asta. O amăra atât de tare, când tot ce voia era să învețe. Să învețe totul. Pe loc.

Fiecare lumină părea identică cu celelalte, dar învățase să recunoască vreo câteva. Nu știa exact cum, lucru ce o irita peste măsură. Nici măcar înțeleptele nu știau asta. Dar, odată ce vedea visul cuiva, îi putea găsi visele ca o săgeată trasă la țintă, chiar dacă era de cealaltă parte a lumii. Lumina aceea era a lui Berelain, Prima din Mayene, femeie pe care Rand o pusese să conducă Cairhienul. Se simțea stânjenită să se uite în visele ei. De obicei, nu erau diferite de ale altor femei – oricare femeie visa putere, politică și ultima modă de rochii –, dar câteodată Berelain visa bărbați, chiar bărbați cunoscuți de Egwene, într-un mod care o făcea să roșească.

Iar strălucirea de acolo era Rand, cu visele protejate de o urzeală țesută din **saidin**. Aproape se opri – o necăjea că totuși ceva ce nu putea vedea sau simți era în stare să o împiedice ca un zid de piatră –, dar o lăsă să treacă. Nu o tenta o altă noapte irosită.

Acel loc distorsiona distanța așa cum **Tel'aran'rhiod**-ul distorsiona timpul. Rand dormea în Caemlyn, dacă nu cumva se dusesse în Tear, un lucru pe care ar fi vrut să-l știe, dar imediat lângă visul său văzu altul pe care îl recunoștea. Bair, în Cairhien, la sute de mile de Rand; știa sigur că Rand nu era în Cairhien în acea noapte, indiferent unde era. Dar cum făcea el asta?

Câmpul de lumini se înclină când Egwene țâșni de lângă visul unei înțelepte. Dacă ar fi văzut-o pe Amys sau pe Melaine nu ar fi fugit, dar, dacă celelalte două Vestitoare-n vise visau fără să doarmă, poate că pășeau printre vise. Una din ele putea fi chiar acolo, gata să o înhațe și să o scoată din vis sau să o tragă în visul ei. Se îndoia că ar fi putut s-o oprească. Nu încă. Ar fi fost la mila celeilalte, parte a visului **ei**. Era greu să fii stăpân pe tine în interiorul visului altcuiva chiar și când era vorba despre o persoană normală, care nu își dădea seama ce se întâmplă, deși



nu era greu să ieși din vis înainte să se oprească să te viseze, lucru nu foarte probabil dacă nu se trezeau cu tine în vis. Dar era imposibil cu o Vestitoare-n vise, la fel de conștientă de visul ei ca de lumea reală. Și asta era partea **bună** a lucrurilor.

Se gândi că se comporta prosteste. Era inutil să fugă; dacă ar fi găsit-o Amys sau Melaine, deja ar fi fost în altă parte. Poate că se grăbea chiar către ele. Luminițele care zburau pe lângă ea nu încetiniră, se opriră brusc, pur și simplu. Așa se întâmpla acolo.

Supărată, reflectă la ce ar fi putut face mai departe. În afară de a învăța cum funcționează **Tel'aran'rhiod**, motivul ei principal de a fi acolo era să prindă frânturi din ce se întâmpla pe lume. Uneori părea că înțeleptele nu i-ar fi spus nici dacă soarele strălucește pe boltă până nu vedea asta cu ochii ei. Spuneau că nu trebuie să se agite. Și cum ar fi putut face asta, dacă nu știa ce se întâmplă? Asta făcuse în Turnul Alb; încercând să găsească indicii despre intențiile Elaidei. Și ale lui Alviarin. Găsise câteva lucruri, dar nu erau mai mult decât indicii, și puține. Ura să nu știe; ignoranța o făcea să se simtă oarbă și surdă.

Ei bine, acum trebuia să scoată întreg Turnul de pe lista ei; nu avea încotro, dacă nu mai putea fi sigură că anumite zone nu erau primejdioase. Restul Tar Valonului fusese deja exclus, după ce aproape dăduse nas în nas a patra oară cu aceeași femeie cu piele arămie, care studia mulțumită – din toate lucrurile posibile – un grajd proaspăt vopsit în albastru. Indiferent cine era, nu se visase din greșală în **Tel'aran'rhiod**; nu dispărea și părea făcută din neguri. Folosea cu siguranță un **ter'angreal**, ceea ce însemna că era mai mult ca sigur o Aes Sedai. Egwene știa de un singur **ter'angreal** cu care puteai intra în Lumea Viselor fără să conduci, iar pe acela îl aveau Nynaeve și Elayne. Femeia subțire nu era Aes Sedai de mult timp. Frumoasă – purtând și o rochie scandalos de transparentă –, părea să aibă aceeași vârstă ca Nynaeve, dar nu avea trăsăturile lipsite de vârstă.

Egwene ar fi putut încerca să o urmărească – până la urmă nu ar fi fost exclus să aparțină de Ajah Neagră; furaseră un **ter'angreal** –, dar punând în cumpănă riscul de a fi găsită sau chiar prinsă cu faptul că nu putea spune nimănui ce aflase, nu până nu vorbea cu Nynaeve și Elayne, decât dacă descoperea cine știe ce grozăvie... Până la urmă Ajah Neagră era treaba Aes Sedai; lăsând la o parte tot felul de motive pentru care trebuia să țină secrete, deocamdată nu putea spune nimănui. Nu avea nicio alternativă.

Studie distrasă cele mai apropiate luminițe. Nu le recunoștea. Erau absolut nemișcate în jurul ei, iar stelele tremurânde păreau prinse într-o gheață neagră și limpede.

În ultima vreme erau prea multe străine în **Tel'aran'rhiod** ca să rămână liniștită. Două adică, dar erau cu două prea mult. Femeia cu pielea arămie și încă una, o femeie drăguță, bine clădită, cu ochi albaștri, mergând de obicei cu pași mari și un chip plin de hotărâre. Femeia hotărâtă, cum îi spusese Egwene – putea intra singură în **Tel'aran'rhiod** –, părea solidă, nu cețoasă – indiferent cine era și ce căuta acolo –, era mai des în Turn decât Nynaeve, Elayne, Sheriam și restul luate împreună. Părea să răsară peste tot. Și nu apărea doar acolo. Aproape o surprinsese pe Egwene în ultima călătorie în Tear. **Nu** era o noapte de întâlnire, desigur; femeia se plimba prin Inima Stâncii bombănind singură și mânioasă. Și fusese în Caemlyn în ultimele două călătorii ale lui Egwene.

Șansele ca femeia hotărâtă să fie din Ajah Neagră erau la fel de mari și pentru cealaltă, dar una din ele ar fi putut fi foarte bine din Salidar. Sau amândouă, deși Egwene nu le văzuse niciodată împreună sau însoțite de cineva din Salidar. Ambele puteau fi din Turn. Existau suficient de multe facțiuni ca să se spioneze între ele și, mai devreme sau mai târziu, Aes Sedai din Turn aveau să afle de **Tel'aran'rhiod**, dacă nu aflaseră deja. Cele două străine nu aduceau decât întrebări fără răspunsuri. Singura concluzie fermă era că trebuiau evitate.

Desigur, în ultimul timp se ferea de toată lumea în **Tel'aran'rhiod**. Își făcuse obiceiul de a se uita peste umăr, de a se gândi că poate cineva se furișează în spatele ei, de a i se părea că vede lucruri. Credea că îi zărise cu coada ochiului pe Rand, pe Perrin, chiar și pe Lan. Era imaginația ei sau poate le atinsese visele din greșeală, dar, una peste alta, devenise sperioasă ca o pisică în curte cu un câine.

Se încruntă – sau mai bine zis s-ar fi încruntat, dacă ar fi avut față. Una dintre acele lumini arăta... nefamiliar; nu o cunoștea. Dar părea să o... atragă. Indiferent unde întorcea privirea, revenea în același loc luminos.

Poate ar trebui să încerce să găsească iarăși Salidarul. Asta însemna să le aștepte pe Elayne și pe Nynaeve să iasă din **Tel'aran'rhiod** – le știa bine visele, desigur, se gândi chicotind fără zgomot; până atunci o duzină de încercări de a găsi Salidarul în acest fel dăduseră la fel de multe rezultate ca încercările de a străpunge urzeala ce apăra visele lui Rand. Locul și distanțele nu aveau aici nicio legătură cu lumea reală. Amys spunea că distanța sau locul nu exista acolo. Pe de altă parte, era...

În mod uimitor, lumina la care privirea sa se tot întorcea începu să alunece către ea, mărindu-se până ajunse ca o lună plină. Simți scânteia fricii aprinzându-se în ea. Era ușor să atingă un vis, să tragă cu ochiul înăuntru – ca un deget pe suprafața apei, o atingere atât de ușoară încât apa se ridică spre deget, dar suprafața nu e niciodată ruptă dar ar fi trebuit ca acest lucru să se petreacă din dorința ei. O Vestitoare-n vise căuta visul, nu visul pe ea. Încercă să-l facă să se îndepărteze, încercă să facă peisajul înstelat să se miște. Una singură se mișcă, crescând până îi umplu privirea de lumină albă.

Încercă disperată să se tragă înapoi. Lumină albă. Nimic altceva decât o lumină albă ce o absorbea...

Clipi, privind uimită. În jurul ei se întindea o pădure de coloane albe uriașe. Cea mai parte parte a imaginii era ca în

ceață, indistinct, mai ales în depărtare, dar chipul lui Gawyn era clar și real, mergând către ea cu pași repezi pe podeaua cu dale albe, într-o haină simplă, verde, cu un amestec de anxietate și ușurare. Era aproape chipul lui Gawyn. Poate că Gawyn nu era la fel de răpitor de frumos ca fratele său vitreg, Galad, dar era totuși chipeș, dar fața sa părea... obișnuită. Încercă să se miște și nu putu, cu niciun chip. Avea spatele lipit de o coloană, iar încheieturile mâinilor legate deasupra capului cu lanțuri.

Era visul lui Gawyn. Din toate acele nenumărate luminițe, ea trebuise să se oprească lângă ăsta. Și fusese cumva trasă înăuntru. Ar fi vrut să știe de ce o visa captivă. Își fixă cu fermitate adevărul în minte. Acesta era un vis, visul altcuiva. Ea era ea, și nu ceea ce dorea el. Nimic nu era real. Nimic nu o atingea cu adevărat. Își repetă acele adevăruri ca pe un cântec ritual. Îi era greu să se mai gândească la altceva, dar, atâta vreme cât reușea să se concentreze, putea risca să rămână. Măcar suficient de mult să înțeleagă ce ciudățenii avea în cap Gawyn. Să o țină captivă!

Brusc o uriașă flacără izbucni pe dalele podelei, înconjurată de un fum galben înțepător. Rand păși din acel infern înveșmântat în roșu brodat cu aur, ca un rege, înfruntându-l pe Gawyn; focul și fumul dispărură. Doar că nu prea semăna cu Rand. Cel adevărat era de înălțimea lui Gawyn, dar acesta era mai înalt cu un cap. Chipul se asemăna vag cu cel al lui Rand, mai grosolan și mai aspru decât ar fi trebuit, chip rece, de asasin. Omul rânjea.

— Nu o s-o ai, mârâi el.

— Nu o s-o păstrezi, spuse calm Gawyn și brusc amândoi avură săbii.

Egwene simți că i se taie respirația. Gawyn nu o ținea prizonieră. Visa să o salveze! De Rand! Era timpul să iasă din nebunia aia. Se concentrează imaginându-și că este **afară**, în întuneric, uitându-se de **afară**. Nu se întâmplă nimic.

Săbiile se izbiră cu zgomot, iar cei doi bărbați se prinseră în dansul morții. Mortal, dacă nu ar fi fost doar un vis. Nu avea niciun sens. Să viseze la o luptă cu sabia, din tot ce ar fi putut să viseze. Și nu era un coșmar; totul arăta normal, chiar dacă încețoșat, nu era scăldat în culoare. „Visul unui bărbat e un labirint pe care nu îl înțelege nici el”, îi spusese odată Bair.

Egwene închise ochii, concentrându-se cu toată puterea. Afară. Era afară, privind înăuntru. Nu mai exista nimic altceva în mintea ei. Afară, privind înăuntru. Afară, privind înăuntru. Afară!

Deschise ochii din nou. Lupta atingea punctul culminant. Gawyn îl străpunse pe Rand cu sabia, iar când acesta se clătină, trase din el oțelul învârtindu-l apoi într-un arc de cerc. Capul lui Rand zbură pe podea, aproape de picioarele ei; se oprise cu ochii deschiși, privind-o. Egwene nu reuși să-și înăbușe un țipăt. Un vis. Doar un vis. Dar ochii aceia morți păreau foarte reali.

Gawyn apăru în fața ei, cu sabia băgată în teacă. Capul și corpul lui Rand dispăruseră. Gawyn se întinse după cătușele care o țineau pironită, și acestea dispărură și ele.

— Știam că vei veni, spuse și tresări. Era ea însăși! Nu o să cedeze, nicio clipă, altfel o să fie cu adevărat prinsă în vis.

Zâmbind, Gawyn o luă în brațe.

— Mă bucur că știai, spuse. Aș fi venit mai devreme dacă aș fi putut. Nu ar fi trebuit să te las atât de mult în ghearele primejdiei. Mă poți ierta?

— Îți pot ierta orice.

Erau două Egwene acum, una care se cuibărise mulțumită în brațele lui Gawyn, în timp ce acesta o ducea pe coridorul unui palat decorat cu tapiserii în culori vii și oglinzi cu ramă aurită, cealaltă ascunsă în mintea celei dintâi.

Devenea serios. Concentrându-se cât putea pe gândul de a fi afară, privea prin ochii celeilalte. Își înfrânse în grabă curiozitatea de a ști ce visează Gawyn despre ea. Un astfel de interes putea fi periculos. Nu accepta nimic din tot ce se întâmpla! Dar nu se schimbă nimic.

Coridorul părea să fie real când se uita la el, deși privit, cu coada ochiului, era încetșosat. Își surprinse propria imagine, reflectată de o oglindă; s-ar fi întors să se uite mai bine, dar era doar o pasageră în mintea femeii din visul lui Gawyn. Femeia din oglindă era ea – nu avea nicio trăsătură care să difere de realitate –, dar totuși, luată pe ansamblu era... Frumoasă era singurul cuvânt potrivit. Uimitor de frumoasă. Așa o vedea Gawyn? Nu, fără curiozitate! Afară!

Coridorul deveni brusc un deal acoperit cu flori sălbatice care-și lăsau parfumul puternic purtat de un vânt molcom. Adevărata Egwene avu o tresărire mentală. Ea făcuse asta? Bariera dintre ea și cealaltă se subția. Se concentrează furioasă. Nu era nimic real; refuză să accepte; era ea însăși. Afară. Voia să fie afară, privind înăuntru.

Gawyn o lăsă cu blândețe pe o pelerină deja aflată acolo, așa cum se întâmplă în vise. Îngenunche lângă ea și îi îndepărtă un fir de păr de pe obraz, lăsându-și degetele să rătăcească spre colțul gurii ei. Îi era foarte greu să se concentreze la ceva. Nu avea niciun control asupra trupului în care era, dar simțea, iar degetele lui parcă făcuseră să sară scânteii.

— Inima mea îți aparține, spuse el blând, sufletul meu, totul.

Haina îi devenise purpuriu-închis, brodată cu frunze de aur și lei de argint. Făcea gesturi pompoase, atingându-și capul sau inima.

— Când mă gândesc la tine, nu mai pot avea niciun alt gând. Parfumul tău îmi pătrunde în suflet și îmi face sângele să ia foc. Inima îmi bate atât de tare că nu aș putea auzi nici dacă s-ar prăbuși lumea întreagă. Ești soarele și luna și stelele, cerul și pământul pe care calc, mai dragă mie decât viața sau răsuflarea sau... Se opri brusc făcând o grimasă. Vorbești ca un prost, mormăi pentru el însuși.

Egwene ar fi negat, dacă ar fi avut vreun control asupra coardelor ei vocale. Era foarte drăguț să audă acele lucruri,

chiar dacă erau un pic deplasate. Doar un pic. Când el se strâmbă, simți că se relaxează, dar...

### ***Pâlpâire.***

Gawyn o lăsă cu blândețe pe o pelerină deja aflată acolo, așa cum se întâmplă în vise. Îngenunche lângă ea și îi îndepărtă un fir de păr de pe obraz, lăsându-și degetele să rătăcească spre colțul gurii ei. Îi era foarte greu să se concentreze la ceva. Nu avea niciun control asupra trupului în care era, dar simțea, iar degetele lui parcă făcuseră să sară scânteii.

Nu! Nu putea accepta nimic din visul său!

El avea chipul desfigurat de durere și purta o haină gri, țeapănă. Mâinile strânse în pumni erau așezate pe genunchi.

— Nu am dreptul să-ți vorbesc așa cum aș vrea, spuse rigid. Fratele meu te iubește. Știu că Galad se teme îngrozitor pentru tine. Cel mai important motiv pentru care a devenit o Mantie Albă este că era convins că Aes Sedai ți-au făcut rău. Știu că...

Ochii lui Gawyn se închiseră.

— Oh, pe Lumină! gemu el.

### ***Pâlpâire.***

Gawyn o lăsă cu blândețe pe o pelerină deja aflată acolo, așa cum se întâmplă în vise. Îngenunche lângă ea și îi îndepărtă un fir de păr de pe obraz, lăsându-și degetele să rătăcească spre colțul gurii ei.

Nu! Nu putea pierde și puținul control pe care îl mai avea! Trebuia să iasă! „De ce îți e teamă?” Nu era sigură dacă e gândul ei sau al celeilalte Egwene. Bariera dintre ele aproape nu mai exista. „Este Gawyn. Gawyn.”

— Te iubesc, spuse el ezitant. Iarăși îmbrăcat cu haina verde, mai puțin chipeș ca în realitate, trase de un nasture înainte de a-și lăsa mâna să cadă. Încerca fără succes să-și ascundă teama cu care o privea.

— Nu am mai spus niciodată asta unei femei, niciodată nu am vrut să o spun. Nu ai idee cât de greu îmi e să vorbesc. Nu că nu aș vrea, spuse în grabă, întinzând o mână către ea, dar să spun

asta, fără încurajare, e ca și cum mi-aș arunca sabia deoparte și mi-aș dezveli pieptul în fața unei săbii. Nu că aș crede că tu – pe Lumină! Nu pot spune ce vreau așa cum trebuie. Este vreo șansă ca tu... cu timpul... să simți... simpatie... pentru mine? Ceva... ceva mai mult decât prietenie?

— Prostănac drag, râse ea încetisor. Te iubesc.

**Te iubesc** venise și din acea parte care era ea, cea adevărată. Simți că bariera dispare și îți dădu seama că nu îi pasă, și apoi fu o singură Egwene, o Egwene veselă care se agățase cu mâinile de gâtul lui Gawyn.

Așezată pe scaun în lumina blândă a lunii, Nynaeve își duse mâna la gură să-și înăbușe un căscat, clipind din pleoapele ce păreau pline de nisip. Ce o să mai meargă de data asta; da, o să meargă strună. O să adoarmă în timp ce îi spunea „bună ziua” lui Theodrin, dacă nu chiar mai devreme! Bărbia i se lăsă în piept și se ridică greoi în picioare. Scaunul părea de piatră – îi amortise fundul –, dar se pare că disconfortul nu mai era suficient. Să facă poate o plimbare pe afară. Pipăi drumul până la ușă cu brațele întinse.

Brusc, noaptea fu sfâșiată de un țipăt și în aceeași clipă scaunul o lovi puternic în spate, izbind-o de ușă. Țipă de spaimă. Se uită uimită la scaun răsturnat pe podea, cu un picior așezat ciudat.

— Ce este? strigă Elayne țâșnind din pat.

Alte țipete se auzeau din Salidar, unele din interiorul casei, iar un vuiet și un zăngănit surd părea să vină de peste tot. Patul gol al lui Nynaeve tremură, apoi un picior al acestuia alunecă pe suprafața podelei. Elayne sări, aproape pierzându-și echilibrul.

— O sferă de rău.

Nynaeve fu uimită de cât de calm vorbise. Ce rost ar fi avut să țopăie prin cameră, dând din mâini? Dar înăuntrul exact așa se simțea.

— Trebuie să trezim pe toată lumea care mai doarme.



Nu știa cum ar fi putut dormi cineva în gălăgia aia, dar cei care nu se treziseră puteau muri pe loc.

Fără să mai aștepte răspunsul, ieși grăbită, deschizând prima ușă de pe coridor, și se feri din calea unui lighean alb care zbura către locul unde fusese capul ei o clipă mai devreme, izbindu-se de perete. Patru femei împărțeau acea cameră, cu două paturi un pic mai mari decât al ei. Acum unul din paturi zăcea cu picioarele în aer, două femei încercând să iasă de sub el. Pe celălalt, Emara și Ronelle, alte Alese, se zbăteau sugrumate, prinse strâns în propriile cearșafuri.

Nynaeve înșfacă o femeie de sub patul răsturnat, o servitoare subțirică cu ochii cât cepele, numită Mulinda, și îi făcu vânt pe ușă.

— Du-te! Trezește pe toată lumea care mai doarme și ajută pe cine poți! Du-te!

Mulinda plecă împleticindu-se, iar Nynaeve o ridică pe tovarăsa ei de pat, tremurând toată.

— Ajută-mă, Satina! Ajută-mă cu Emara și Ronelle!

Fără să-și bage de seamă tremuratul, femeia plinuță se apucă hotărâtă de treabă. Nu era vorba doar să desfacă cearșaful, desigur. Părea viu, ca o viță care se înfășoară pe ceva, zdrobindu-l. Nynaeve și Satina abia reușiră să-l desprindă de gâtul celor două; apoi carafa zbură de pe lavoar, zdrobindu-se de tavan. Satina tresări și-l scăpă din mână, iar cearșaful se smulse din mâinile lui Nynaeve, sugrumându-le iarăși pe femei. Cele două se zbăteau din ce în ce mai slab; una scotea sunete guturale, cealaltă nu se mai auzea deloc. Chiar și în lumina slabă a lunii fețele lor păreau umflate și întunecate.

Apucând din nou cearșaful cu ambele mâini, Nynaeve se deschise **saidarului**, dar nu găsi nimic. „Mă predau ție, arză-te-ar focul! Mă predau! Am nevoie de Putere.” Nimic. Patul se zguduia lângă genunchiul ei, iar Satina scoase un țipăt ascuțit.

— Nu sta degeaba acolo, izbucni Nynaeve. Ajută-mă!

Brusc cearșaful i se smulse iar din mână, dar, în loc să se înfășoare în jurul Emarei și lui Ronelle, se trase în cealaltă parte atât de tare încât cele două căzură una peste alta. Se desfăcuse atât de repede că nici nu-l văzuse bine. Observând-o pe Elayne în prag, Nynaeve își închise gura cu zgomot. Cearșaful atârna de tavan. Puterea. Desigur.

— Toată lumea s-a trezit, spuse Elayne întinzându-i un halat; ea deja purta unul pe deasupra cămășii de noapte. Câteva vânătăi și zgârieturi, una sau două tăieturi mai urâte care trebuie cusute când va fi timp, și probabil toată lumea o să aibă vise urâte câteva zile, dar asta e tot. Aici cel puțin.

Țipetele încă răsunau în noapte. Satina sări într-o parte când Elayne lăasă cearșaful să cadă, dar acesta rămase nemișcat pe podea. Patul întors se mișcă totuși, pârâind. Elayne se aplecă peste femeia care gemea pe pat.

— Cred că sunt doar amețite. Satina, ajută-mă să le pun pe picioare!

Nynaeve se uită urât la mantia din mâinile ei. Firește că erau amețite, învârtite ca niște sfârleze. Pe Lumină, cât de inutilă fusese! Se repezise înăuntru ca o proastă. Fără Putere, era inutilă.

— Nynaeve, poți să mă ajuți?

Elayne o ridică pe Emara în picioare, în timp ce Satina o ajută pe Ronelle să ajungă la ușă.

— Cred că Emara o să verse și mai bine ieșim. Cred că oalele de noapte s-au spart.

Mirosul îi dădea dreptate. Bucăți de ceramică scrâșneau pe podea, încercând să iasă de sub patul răsturnat.

Nynaeve își îmbracă halatul furioasă. Putea simți Izvorul acum, ca o căldură luminoasă, dar îl ignoră. Se descurcase fără Putere ani de-a rândul. Putea să se descurce și acum. Punând brațul Emarei peste umăr, o ajută pe femeia care gemea către uliță. Aproape reușiră.

Ajunseră afară după ce șterseră gura Emarei. Toată lumea se strânsese în fața casei, în halate sau în ce dormiseră. Luna plină, nemișcată pe cerul fără nori, dădea o lumină puternică. Oamenii se revărsau din celelalte case într-o nebunie de țipete și urlete. O scândură dintr-un gard începu să tremure, apoi alta. O găleată începu brusc să se rostogolească pe uliță. O cotigă încărcată cu lemne de foc începu să meargă înainte, iar lemnele scurmau urme adânci în pământul bătătorit. Începu să iasă fum dintr-o casă și se auziră vocile oamenilor strigând după apă.

Nynaeve fu atrasă de o formă întunecată întinsă pe jos. Era unul dintre paznicii de noapte, judecând după pâlparea felinarului căzut lângă mâna întinsă. Îi putea vedea ochii strălucind în lumina lunii, fața acoperită de sânge și adâncitura din tâmplă unde îl lovise ceva greu ca un topor. Îi căută pulsul la gât. Îi venea să urle de furie. Oamenii ar trebui să moară după o viață lungă, în paturile lor, înconjurați de familie și prieteni. Orice altceva era o risipă. O risipă mizerabilă!

— Deci, ai găsit **saidarul** în noaptea asta, Nynaeve. Bine.

Nynaeve tresări și se trezi uitându-se la Anaiya. Își dădu seama că ținea în ea **saidar**. Și continua să fie inutilă chiar și așa. Se ridică obosită, ștergându-și genunchii de praf, încercând să nu se uite la bărbatul mort. Dacă ar fi ajuns mai repede, ar fi putut oare să-l salveze?

Anaiya era înconjurată de strălucirea Puterii, și nu doar ea; lumina stranie învăluia încă două Aes Sedai complet îmbrăcate, o Aleasă într-un halat și trei novice, din care două în cămașă de noapte. Una dintre ele era Nicola. Nynaeve văzu alte grupuri strălucind, duzină după duzină de femei, intrând pe uliță. Unele grupuri erau alcătuite numai din Aes Sedai, dar majoritatea nu.

— Deschide-te pentru legătură, continuă Anaiya. Și tu, Elayne și... Ce au pățit Emara și Ronelle?

Mormăi ceva în barbă aflând că erau doar amețite, apoi le spuse să caute un cerc și să se lege la el de îndată ce-și revin. Pescui în grabă încă patru Alese de lângă Elayne.

— Sammael, dacă el este, va afla că nu suntem deloc neajutorate. Repede. Deschideți-vă Izvorului, dar nu-l îmbrățișați încă. Sunteți deschise și vă predați lui.

— Nu e unul dintre Rătăciți, începu Nynaeve, dar femeia cu chip matern i-o reteză ferm.

— Nu mă contrazice, copilă, deschide-te. Am așteptat un atac, chiar dacă nu unul exact ca acesta, și ne-am pregătit. Repede, copilă! Nu e timp de palavre și de pierdut vremea.

Închizând gura, Nynaeve încercă să fie în acel punct, în care îmbrățișa **saidarul**, în clipa în care i se preda. Nu era ușor. De două ori simți Puterea curgând nu doar prin ea, dar și către Anaiya, și de două ori o pierdu. Chipul Anaiyei se înăspri; se uita la ea ca și cum credea că o face intenționat. A treia oară parcă fu înșfăcată de ceafă. **Saidarul** curse din ea către Anaiya, iar când încercă să se retragă – ea era de vină, înțelese, nu curgerea Puterii – curgerea rezistă, topindu-se într-una mai mare.

Se simți uimită. Se uita la fețele celorlalte, întrebându-se dacă simțeau la fel. Era parte a ceva mai mare decât ea însăși. Nu era vorba doar despre Putere. În minte i se revărsau emoții, teamă și speranță și ușurare – și uimire, mai mult decât orice – și o senzație de liniște care venea probabil de la Aes Sedai; nu mai știa care erau emoțiile ei. Ar fi trebuit să fie înfiorată, dar se simțea mai aproape de acele femei decât de orice soră, de parcă ar fi avut toate același trup. O soră Cenușie deșirată, numită Ashmanaille, îi zâmbi cu căldură, părând că îi împărtășește gândurile.

Nynaeve rămase o clipă fără respirație, dându-și seama că nu se mai simțea furioasă. Furia dispăruse, înecată în uimire. Dar cumva curgerea **saidarului** continuă și după ce controlul trecu asupra surorii Albastre. Ochii îi căzură pe Nicola care o privea fără urmă de zâmbet fratern, doar cu acea căutătură atentă. Din reflex, Nynaeve încercă să se retragă din legătură, dar nu se

întâmplă nimic. Era parte a cercului, până când Anaiya rupea legăturile.

Elayne se alătură cu ușurință, după ce își desfăcu brățara de la mână punând-o în buzunarul halatului. Nynaeve simți broboane reci de sudoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă Elayne ar fi intrat în cerc deja legată de Moghedien prin **a'dam?** Habar n-avea, și asta făcea întrebarea și mai rea. Nicola își mută privirea încruntată de la Nynaeve la Elayne. Nu avea cum să-și dea seama ale cui erau emoțiile pe care le simțea, când Nynaeve nu mai știa nici ea care erau ale ei. Ultimele două intrară în cerc la fel de ușor, Shimoku, o kandoriană drăguță, cu ochi negri, care devenise Aleasă chiar înainte de divizarea Turnului, și Calindin, o taraboneză cu părul negru prins într-o mulțime de cosițe, care era Aleasă de mai bine de zece ani. O femeie abia mai mult ca o novice și una care învăța cu greutate orice lucru, și niciuna nu avusese probleme să se lege în cerc.

Brusc, Nicola vorbi, părând pe jumătate adormită:

— Sabia leului, sulita delicată, femeia ce vede dincolo. Trei într-o barcă, iar cel care este mort totuși trăiește. Marea bătălie e sfârșită, dar lumea nu a sfârșit cu bătălia. Pământul divizat de întoarcere, iar gardienii îi echilibrează pe servitori. Viitorul stă pe muchia de săbii.

Anaiya se uită la ea.

— Poftim, copilă?

Nicola clipi.

— Am spus ceva, Aes Sedai? Întrebă încet. Mă simt... ciudat.

— Ei, dacă ai de gând să ți se facă rău, spuse iritată Anaiya, treci repede peste asta. Câteodată femeile se simt ciudat când se află prima dată într-o legătură. Nu avem timp să-ți cocoloșim stomacul. Ca și cum ar fi vrut să dovedească asta, își strânse fusta și se uită în lungul uliței.

— Stați aproape acum, toate. Și spuneți dacă vedeți ceva care trebuie potolit.

Asta nu era o problemă. Oamenii se învârteau pe ulițe, țipând sau întrebând ce se întâmplă, iar lucrurile se mișcau. Ușile se izbeau, iar ferestrele se deschideau bufnind, fără să le atingă nimeni. Așchii și sfărâmături ieșeau din case. Oale, scule, pietre și orice lucru nefixat puteau zbura în orice clipă de peste tot. O bucătăreasă zdravănă, în cămașă de noapte, înșfăcă râzând isteric o oală care zbura prin aer; un ins subțire și palid încercă să dea la o parte un băț, iar brațul i se rupse cu zgomot. Frânghii se înfașurau în jurul brațelor și picioarelor și chiar și hainele oamenilor începură să se târască. Un bărbat păros, cu cămașa strânsă în jurul capului, se zbătea atât de tare că îi ținea la distanță pe cei care încercau să o dea jos înainte să-l sufocă. O femeie care reușise să-și pună o rochie fără să-i închidă nasturii zbiera din rărunchi agățată de stuful de pe acoperiș, în timp ce rochia încerca să o târască peste casă, în cer probabil.

Era ușor și să găsească problemele, dar și să le rezolve. Firele țesăturii Anaiyei, dar și a altor Aes Sedai din alte cercuri nu ar fi avut probleme nici să oprească o turmă de bivoli furioși, cu atât mai puțin un ceainic care își pusese în gând să zboare. Și, odată ce un lucru era oprit, fie cu Puterea, fie cu mâna, arareori se mișca iarăși. Numai că erau atât de multe! Nu se puteau opri nici măcar pentru a Tămădui, decât dacă era o viață în primejdie; vânătăile, sângerările și oasele rupte trebuiau să aștepte, în timp ce altă șipcă de gard era trântită la pământ înainte de a sparge capul cuiva, și alt butoi oprit din rostogolire înainte de a rupe un picior.

Nynaeve se simțea din ce în ce mai frustrată. Atât de multe lucruri trebuiau liniștite; toate mici, dar un bărbat lovit de o tigaie sau o femeie strangulată de propria cămașă de noapte mureau asemenea cuiva lovit cu Puterea. Nu era doar frustrarea ei, părea că vine de la toate femeile din cerc, chiar și de la Aes Sedai. Dar tot ce putea face era să continue să fie alături de toate celelalte, să o privească pe Anaiya țesând diverse combinații de fire pentru a opri mii de pericole mici. Nynaeve se

pierdu în a fi canalul de scurgere a Puterii, în a fi una cu o duzină de alte femei.

Într-un final Anaiya se opri, încruntându-se. Ruperea legăturii o luă prin surprindere pe Nynaeve. Pentru o clipă umerii i se lăsară în jos, privind fără să înțeleagă. Gemetele și plânsetele înlocuiseră urletele și țipetele; pe ulița luminată difuz se mai mișcau doar oamenii care încercau să-i ajute pe răniți. După poziția lunii trecuse mai puțin de un ceas, dar lui Nynaeve i se părea ca fuseseră zece. O durea spatele unde fusese lovită de scaun, avea genunchii moi și ochii roșii. Căscă atât de tare că îi pocniră urechile.

— Nu te-ai fi așteptat la așa ceva de la unul dintre Rătăciți, murmură Anaiya în barbă. Părea obosită, dar se apucă imediat de treabă, prinzând-o pe Nicola de umăr.

— Abia mai poți sta în picioare. Treci în pat. Fugi de-aici, copilă! Vreau să vorbesc cu tine dimineată, înainte de micul dejun. Angla, tu rămâi; te poți lega din nou la un cerc să dai o mână de ajutor cu Tămăduirea. Lanita, în pat.

— Nu erau Rătăciții, spuse Nynaeve. Bombăni, mai exact. Pe Lumină, cât era de obosită!

— A fost o sferă de rău. Cele trei Aes Sedai se uitară lung la ea. La fel făcură și restul, Alese și novice. Chiar și Nicola, care nu plecase încă. De data asta nu-i mai păsa cât de mult o cântărea femeia cu privirea; era prea somnoroasă să-i mai pese de așa ceva.

— Am mai văzut una în Tear, spuse Elayne, în Stâncă; de fapt, doar ce rămăsese după, dar și așa fusese mai mult decât suficient. Dacă ne-ar fi atacat, Sammael nu ar fi aruncat cu bețe în noi.

Ashmanaille schimbă o privire de nepătruns cu Bharatine, o Verde care reușea să facă un băț să arate elegant și un nas lung să pară frumos. Anaiya nici nu clipi.

— Elayne, văd că ți-a mai rămas suficientă energie. Poți să ajuți și tu cu Tămăduirea. Și tu Nynaeve... iar l-ai pierdut, nu-i

așa? Arați de parcă ar trebui să te care cineva până în pat, dar o să te descurci singură. Shimoku, ridică-te în picioare și du-te să te culci. Calindin, tu vii cu mine.

— Anaiya Sedai, spuse Nynaeve cu grijă, eu și Elayne am găsit ceva în noaptea aceasta. Dacă am putea vorbi...

— Măine, copilă. La culcare. Acum, înainte să cazi din picioare.

Anaiya nu așteptă să vadă dacă ordinele îi erau ascultate. Înșfăcând-o pe Calindin, se duse cu pași mari către un bărbat care gemea cu capul așezat în poala unei femei. Ashmanaille o trase pe Elayne în altă parte, iar Bharatine o luă pe Angla și plecă în a treia direcție. Înainte să dispară în mulțime, Elayne îi aruncă lui Nynaeve o privire, clătinând din cap.

Mda, poate nu fuseseră cel mai bun moment și loc să aducă vorba de vasul din Ebou Dar. Fusesse ceva ciudat în reacția Anaiyei, ca și cum ar fi fost dezamăgită să-și dea seama că nu fuseseră atacate de un Rătăcit. De ce? Era prea obosită să mai poată gândi cum trebuie. Anaiya controlase curgerea, dar **saidarul** se scursese prin Nynaeve mai bine de un ceas, suficient să obosească și pe cineva care dormise cum trebuie.

Clătinându-se, Nynaeve dădu cu ochii de Theodrin. Femeia domani șchiopăta alături de două femei îmbrăcate în albul novicelor, oprindu-se la cei care puteau fi ajutați de înzestrarea ei la Tămăduire. Nu o văzu pe Nynaeve.

„O să mă culc, se gândi brusc Nynaeve. Anaiya Sedai așa mi-a spus.” De ce păruse dezamăgită Anaiya? Un gând o râcăia într-un colț al minții, dar era prea obosită să îl prindă. Își târa picioarele, aproape împiedicându-se. **O să se culce**, iar Theodrin putea să creadă ce-o pofti.



## CAPITOLUL 15



### O grămadă de nisip

EGWENE DESCHISE OCHII, PRIVIND ÎN GOL. Întinsă leneșă pe cearșaf, își atinse o clipă inelul cu Marele Șarpe prins cu un șnur la gât. Primea prea multe priviri ciudate dacă îl purta la mână. Era mai ușor să fie văzută ca elevă a înțeleptelor dacă nimeni nu se gândea la ea ca la o Aes Sedai. Ceea ce nici nu era, desigur. Era Aleasă, dar de atât de mult timp pretindea că e Aes Sedai, încât câteodată uita și ea că nu este.

O geană subțire de lumină se strecură prin deschizătura cortului, abia luminând înăuntru. Se simțea de parcă nu ar fi dormit deloc, iar tâmpilele îi pulsau. Din ziua în care Lanfear aproape le omorâse pe ea și pe Aviendha, iar Rătăcita și Moiraine se uciseseră una pe alta, o durea mereu capul după ce vizita ***Tel'aran'rhiod***, deși niciodată atât de mult încât să fie cu adevărat supărător. Oricum, pe vremea când nu plecase încă de acasă, Nynaeve reușise să o învețe câte ceva despre ierburi, și găsisse câteva din cele trebuincioase acolo, în Cairhien. Rădăcina

de dormibine ar face-o să fie somnoroasă – deși, la cât de obosită era, probabil ar fi făcut-o să doarmă câteva ceasuri bune –, dar i-ar alunga orice urmă de durere de cap.

Ridicându-se în picioare, își îndreptă cămașa de noapte îmbibată de sudoare, pășind pe covoarele moi până la lighean, un vas de cristal care servise odinioară ca vas de punct pentru un nobil. În orice caz, era plin cu apă, ca și carafa smălțuită cu albastru, apă pe care însă nu o simți deloc răcoroasă când o împoșcă pe față. Își întâlnește propria privire în oglinda mică, cu ramă aurită, care stătea sprijinită de pânza întunecată a cortului, și se înroși toată.

— Ei bine, ce credeai că o să se întâmple? șopti ea.

Deși nu crezuse că e posibil, acum avea obraji și mai roșii.

Fusesse doar un vis, nu ca în **Tel'aran'rhiad**, unde ce ți se întâmpla rămânea real după ce te trezeai. Dar își amintea totul, ca și cum chiar fusesse real. Se gândi că obraji o să-i ia foc cu totul. Doar un vis, și nu al ei, al lui Gawyn. Nu avea niciun drept să o viseze așa.

— A fost numai vina lui, spuse furioasă femeii din oglindă. Nu a mea! Nu am avut de ales!

Închise gura amărâtă. Încearcă să învinovățească un bărbat pentru visele sale. Și vorbea cu oglinda asemenea unei găscuțe.

Se opri la intrare să privească afară. Cortul ei mic era la marginea taberei Aielilor. Zidurile cenușii ale Cairhienului se ridicau la două mile spre apus, peste dealurile golașe, iar rămășițele carbonizate ale fostei porți de intrare erau singurul lucru ce se găsea până la ele. Lumina cădea pieziș, soarele abia ivindu-se la orizont, dar Aielii deja forfoteau printre corturi.

Nu se va trezi devreme în acea dimineață. După o noapte întreagă petrecută în afara corpului... obraji i se aprinseră din nou; oh, Lumină, o să-și petreacă tot restul vieții roșind de la un **vis?** îi era teamă că da... ar fi putut să doarmă până după-

amiază. Mirosul fierturii de ovăz nu era un concurent pentru pleoapele grele.

Se întoarse obosită în așternut, prăbușindu-se în el, în timp ce își masa tâmplele. Era prea obosită să-și prepare o rădăcină de dormibine și se gândi că era prea obosită să mai conteze. Durerea surdă ceda cam într-un ceas; când se va trezi, se va simți bine.

Nu era surprinzător că Gawyn era în visele ei. Câteodată avea și ea un vis ca al lui, nu același desigur; în versiunea ei nu se petreceau anumite lucruri stânjenitoare sau erau estompate. Gawyn își petrecea mult timp recitând poezii și ținând-o de mână, în timp ce priveau cum apune sau răsare soarele. Nu i se întâmpla nici să-i spună că o iubește. Era la fel de chipeș ca în realitate. Alte vise erau numai ale ei. Sărutări tandre care durau o eternitate. Ea ținându-i capul în mâini, în timp ce el era îngenunchat. Unele nu aveau niciun sens. Visase de două ori că sunt unul peste altul, iar ea încearcă să-l forțeze să se întoarcă. Odată el îi dăduse brutal mâinile la o parte; cealaltă dată ea fusese mai puternică. Cele două vise se amestecau neclar. Într-alt vis el îi închidea o ușă în față, iar ea știa că va muri dacă dispărea fâșia subțire de lumină.

Visele i se perindau prin minte, nu toate cu el, iar cele mai multe erau coșmaruri.

Perrin venea și se oprea în fața ei, cu un lup întins la picioare, un vultur și un șoim pe umeri uitându-se unul la altul peste capul lui. Părând să nu îi vadă, încerca să-și arunce toporul de luptă, iar într-un final fugea, în timp ce toporul plutind prin aer îl ajungea din urmă, zdrobindu-l. Din nou Perrin; se întoarse din fața unui Pribeag și începu să fugă, din ce în ce mai repede, deși îl striga să se întoarcă. Mat vorbea într-o limbă stranie pe care abia o înțelegea – Străvechea Limbă, se gândi iar doi corbi îi stăteau pe umeri, înfigându-și clonțurile în carne. Ca și Perrin, nici el nu părea să-i vadă, dar pe chip i se citea sfidare și apoi resemnare amară. Într-altul o femeie, cu chipul învăluit în

umbre, îl îndemna către un mare pericol; Elayne nu știa ce, doar că era monstruos. Avusese câteva vise și cu Rand, nu toate rele, dar toate ciudate. Elayne, forțându-l cu o mână să cadă în genunchi. Elayne, Min și Aviendha, stând tăcute în cerc în jurul lui, fiecare cu mâna întinsă către el. El pășind către un munte în flăcări, zdrobind ceva sub picioare. Atunci ea se agitase și plânse; lucrurile zdrobite erau pecetele Celui Întunecat, sparte la fiecare pas. Știa asta, nu mai era nevoie să le vadă ca să știe.

HRănite cu teamă, visele deveniră mai rele. Cele două femei pe care le văzuse în **Tel'aran'rhiod** o prinseseră și o târâseră în fața unei mese înconjurată de femei cu chipurile acoperite de glugi, iar când și le dădură jos, fiecare din ele era Liandrin, sora Neagră care o capturasă în Tear. O femeie cu chip dur din Seanchan îi întinse o brățară argintie și un colier legate printr-o zgardă de argint, un **a'dam**. Asta o făcu să țipe. Seanchanii îi puseseră odată un **a'dam**. Mai bine ar muri decât să pățească așa ceva din nou. Rand se dezlănțuia pe străzile din Cairhien, pulverizând clădiri și oameni cu fulgere și foc, iar ceilalți bărbați se grăbeau după el, lovind cu Puterea; se anunțase acea îngrozitoare amnistie în Cairhien, dar cu siguranță niciun bărbat nu ar putea **alege** să conducă. Înțeleptele o prinseseră în **Tel'aran'rhiod** și o vânduseră ca pe un animal în ținuturile de dincolo de Pustiul Aiel; asta făceau cu cei din Cairhien pe care îi găseau în Pustiu. Era în afara propriului corp, privindu-se cum se topește, cum i se despică țeasta, iar forme întunecate o împungeau cu bețe. O împungeau. Împungeau...

Sări în sus, gâfâind; Cowinde stătea lângă pat, la picioarele ei, cu capul aplecat, îmbrăcată într-o mantie albă.

— Iertați-mă, Aes Sedai. Voiam doar să vă trezesc.

— Nu era nevoie să-mi găurești coastele, mormăi Egwene, dar îi păru rău imediat.

Iritarea fulgeră o clipă în ochii verde-închis al lui Cowinde, apoi dispăru, ascunsă de masca supunerii **gai'shain**. Jurând să se supună umili și să nu atingă nicio armă timp de un an și o zi,

***gai'shain*** acceptau orice se întâmpla, o vorbă aspră, o lovitură și chiar un cuțit înfipt în inimă. Dar pentru Aiel, a ucide un ***gai'shain*** era la fel ca a ucide un copil. Nu exista nicio scuză. Făptașul ar fi fost răpus de propriul frate sau soră. Dar era totuși o mască, și Egwene era sigură de asta. ***Gai'shain*** o purtau cu tenacitate, dar rămâneau Aieli, iar Egwene nu își putea imagina pe cineva mai puțin umil ca un Aiel. Chiar și una ca această Cowinde, care refuzase să lepede albul când se scursese anul și ziua. Refuzul ei era un act de mândrie încăpățânată și de sfidare, la fel cum un bărbat ar fi refuzat să se retragă din fața a zece inamici. În astfel de încurcături îi băga ***ji'e'toh***.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Egwene încerca să fie atentă cum îi vorbea unui ***gai'shain***, mai ales cuiva cum era cea din fața ei. Nu aveau cum să riposteze fără să-și calce în picioare toate credințele. Pe de altă parte, Cowinde fusese o Fecioară a Lăncii și ar fi devenit iarăși una de îndată ce ar fi fost convinsă să-și lepede albul. Fără Putere, Egwene ar fi fost probabil învinsă cu ușurință de ea.

— Nu vreau niciun mic dejun, îi spuse Egwene. Du-te de-aici și lasă-mă să dorm.

— Fără mic dejun? Întrebă Amys, într-un clinchet de coliere și brățări, aplecându-se ca să intre în cort; nu purta inele – niciun Aiel nu purta –, dar avea suficiente bijuterii pe ea să ajungă cu vârf și-ndesat pentru trei femei. Credeam că ți-a revenit pe deplin apetitul.

O urmau Bair și Melaine, la fel de împopoțonate cu bijuterii. Cele trei erau din clanuri diferite, dar, spre deosebire de celelalte înțelepte care trecuseră Osia Lumii și care rămăseseră aproape de septurile lor, aveau corturile puse unul lângă altul. Se așezară la marginea patului, pe pernuțe viu colorate cu ciucurași, aranjându-și șalurile de culoare închisă de care femeile Aiel păreau că nu se pot despărți. Sau cel puțin cele care nu erau ***Far Dareis Mai***. Amys era la fel de căruntă ca Bair, dar, în timp ce chipul de bunică al Bairei era acoperit de

riduri, Amys arăta ciudat de tânără, poate din pricina contrastului dintre păr și chip. Ea spunea că avusese aproape aceeași culoare și când fusese o copilă.

De obicei Bair sau Amys conducea discuțiile, dar în ziua aceea Melaine, cu părul ca soarele și ochii verzi, vorbi prima:

— Dacă nu mănânci, nu o să te faci bine. Ne-am gândit să te lăsăm să vii la următoarea întâlnire cu celelalte Aes Sedai – întreabă de fiecare dată când vii.

— Și de fiecare dată femeile din ținuturile umede se fac de râs, continuă ironică Amys.

Deși nu era o femeie acra de felul ei, femeile Aes Sedai din Salidar reușeau să o facă să fie. Poate era doar faptul că se întâlnea cu Aes Sedai. Obiceiul spunea ca înțeleptele să le evite, mai ales înțeleptele care puteau conduce, precum Amys sau Melaine. În plus, nu erau mulțumite că le înlocuiseră pe Nynaeve și Elayne la întâlniri. Nici Egwene nu era. Bănuia că înțeleptele credeau că cele două fuseseră impresionate de cât de serioase erau lucrurile în **Tel aran'rhiod**. Dar, din ce auzise până atunci, Aes Sedai nu erau deloc impresionate. Foarte puține lucruri reușeau să impresioneze o Aes Sedai.

— Dar cred că o să ne mai gândim, continuă Melaine calmă; înainte de recentul ei mărițiș fusese țepoasă ca un ciulin, dar acum nimic nu părea să o tulbure. Nu trebuie să te întorci la vis până nu îți recapeți toate puterile.

— Ai ochii roșii, spuse Bair cu o voce subțire, îngrijorată, care i se potrivea cu trăsăturile feței; totuși, din multe puncte de vedere, era cea mai dură dintre toate trei. Ai dormit prost?

— Cum altfel? zise Amys morocănoasă. Am încercat de trei ori noaptea trecută să-i văd visele, dar nu am găsit nimic. Nimeni nu se odihnește cum trebuie dacă nu visează.

Egwene își simți brusc gura uscată; limba i se lipi de cerul gurii. O verificaseră în noaptea în care lipsise câteva ore bune din trup.

Melaine se încruntă. Nu la Egwene, la Cowinde, care rămăsese îngenunchată, cu capul plecat.

— Este o moviliță de nisip lângă cortul meu, spuse cu răceală. Vei căuta în el, grăunte cu grăunte, până găsești unul roșu. Dacă nu este cel pe care îl caut, o vei lua de la capăt. Acum du-te.

Cowinde făcu o plecăciune atât de adâncă, încât fruntea îi atinse covorul, apoi ieși. Melaine se uită la Egwene, zâmbind mulțumită:

— Pari surprinsă. Dacă nu face singură ce se cuvine, o s-o conving eu. E încă responsabilitatea mea, din moment ce susține că mă slujește. Bair clătină din cap, unduindu-și părul.

— Nu o să meargă. I-am bătut pe Juric și pe Beira până mi-a amorțit brațul, dar, indiferent de câte ori le spun, până seara sunt din nou în veșmintele albe.

Își aranjă șalul pe umerii osoși. Egwene asuda doar în cămașă de noapte, când soarele nici nu se ridicase, dar Aielii erau obișnuiți cu călduri mult mai mari.

— Este o monstruozitate, murmură Amys. De când am trecut peste Osia Lumii, un sfert din cei care își ispășiseră timpul refuză să se întoarcă la septul lor. Interpretează **ji'e'toh**-ul după cum poftesc ei.

Era vina lui Rand. Le dezvăluise tuturor ceea ce înainte știuseră doar șefii de clan și înțeleptele, că fusese o vreme în care niciun Aiel nu se atingea de arme și nu făcea nimic violent. Acum unii credeau că s-ar cuveni ca toți să fie **gai'shain**. Alții refuzau din pricina asta să-l accepte pe Rand ca fiind **car'a'carn** și în fiecare zi câțiva plecau la miazănoapte să se alăture în munți clanului Shaido. Alții pur și simplu aruncaseră armele și dispăruseră; nimeni nu știa ce se întâmpla cu ei. Luați de pustiu, cum spuneau Aielii. Cel mai ciudat lucru pentru Egwene era că niciun Aiel, cu excepția Shaido, nu-l învinuia pe Rand. Profetia din Rhuidean spunea că vor fi luați înapoi și distruși de **car'a'carn**. Unde înapoi, nimeni nu părea să știe,

dar acceptau că vor fi distruși la fel de calmi cum acceptase Cowinde o muncă fără speranță.

În acea clipă lui Egwene nu i-ar fi părut nici dacă toți Aielii din Cairhien ar fi purtat veșmintele albe. Dacă înțeleptele începeau să bănuiască ce făcea... Ar fi căutat printr-o sută de movile de nisip, de bunăvoie, dar nu credea să aibă așa noroc. Pedeapsa ar fi fost mult mai aspră. Amys îi spusese odată că, dacă nu face exact cum îi spune – Lumea Viselor fiind prea periculoasă nu o s-o mai învețe nimic. Fără îndoială că celelalte îi vor da dreptate; asta era pedeapsa de care îi era frică. Mai bine **o mie** de movițe de nisip sub soarele ucigător.

— Nu fi așa zdruncinată, chicoti Bair. Amys nu e supărată pe toți din ținuturile umede, sigur nu pe tine, care ai devenit ca o fiică pentru noi. Este sora ta Aes Sedai, cea numită Carlinya, care a sugerat că te ținem cu forța.

— A sugerat? spuse Amys, iar genele i se ridicară aproape de sprâncene. Asta a spus!

— Și a învățat să-și păzească limba mai bine, râse Bair, zgâlțâindu-se pe pemuța stacojie. Pun rămășag că a învățat. Când am plecat încă urla și încerca să-și scoată din rochie niște șerpi stacojii de apă. Un șarpe de apă, îi spuse lui Egwene aplecându-se confidențial, seamănă cu o viperă roșie dacă ai ochii slabi precum ai celor din ținuturile umede, dar nu e veninos. Dar se zbat destul de mult când sunt prinși într-un loc îngust.

Amys pufni.

— Ar fi dispărut dacă se gândea că dispar. Femeia aia nu a învățat nimic. Aes Sedai cărora le-am slujit în Vârsta Legendelor nu puteau fi așa de proaste.

Dar nu părea convinsă.

Melaine hohotea cu gura până la urechi, iar Egwene se trezi chicotind. Uneori umorul Aiel era de neînțeles, dar nu și acum. O întâlnise pe Carlinya doar de trei ori, dar și-o imagina pe femeia



aia bătoasă și încrezută ȝopăind și încercând să-și scoată șerpil din rochie – abia se abținea să nu rădă de-a binelea.

— Bine măcar că umorul tău e într-o formă bună, spuse Melaine. Ai mai avut dureri de cap?

— Nu mă mai doare, minți Ewgene, iar Bair dădu din cap.

— Bine. Ne-am îngrijorat când am văzut că nu mai scăpai de ele. Câte vreme te ții departe de Lumea Viselor, încă un timp, ar trebui să nu te mai doară. Să nu-ți fie teamă că vor avea și alte efecte; corpul folosește durerea să ne spună că trebuie să ne odihnim.

Ewgene se abținu să nu rădă, dar fără veselie de data asta. Aielii ignorau răni deschise și oase rupte până când își făceau timp și pentru ele.

— Cât timp trebuie să mai stau afară? întrebă. Ura să le mintă, dar ura și mai mult să nu facă nimic. Primele zece zile după ce o lovise Lanfear, cu ce o fi lovit-o, fusese suficient de rău; nici nu putea gândi fără să simtă că i se crapă capul. De îndată ce putuse, „o măncase pielea“, cum spunea mama ei, să intre pe ascuns în **Tel'aran'rhiad**. Nu învățai nimic dacă te odihneai.

— La următoarea întâlnire pot să vin?

— Poate, replică Melaine ridicând din umeri. Vom vedea. Dar trebuie să mănânci. Dacă ți-a pierit pofta de mâncare, ceva e în neregulă și nu știm ce.

— Oh, dar pot mânca, spuse gândindu-se că fiertura de ovăz mirosea bine. Cred că eram doar leneșă.

— M-am mai gândit la câteva întrebări aseară.

Era greu să se dea jos fără să se strâmbe de durere; capul o durea la fiecare mișcare.

Melaine își roti ochii amuzată.

— De când ai fost rănită, pui de cinci ori mai multe întrebări ca înainte.

Asta pentru că încerca să se lămurească singură. Nu putea recunoaște, desigur. Se schimbă cu o cămașă curată dintr-unul din cuferele mici așezate lângă pânza cortului.

— Întrebările sunt bune, spuse Bair. Întreabă.

Egwene își cântări vorbele cu grijă. Continuă să se îmbrace, cu aceeași bluză **algode** albă și fustă de lână largă pe care o purtau și înțeleptele.

— E posibil să fii atras în visul cuiva împotriva dorinței tale?

— Sigur că nu, răspunse Amys, dacă nu ești neîndemânatică.

Bair continuă peste Amys:

— Doar dacă nu sunt la mijloc emoții puternice. Dacă încerci să privești visul cuiva care te iubește sau urăște, poți fi trasă înăuntru. Sau dacă tu îl iubești sau urăști. De asta nici nu încercăm să privim visele Sevannei sau să vorbim cu înțeleptele Shaido în visele lor.

Egwene era încă surprinsă că aceste femei, ca și celelalte, le vizitau și vorbeau cu înțeleptele Shaido. Știa că înțeleptele erau deasupra gâlcevilor și luptelor, dar se gândise că Shaido depășiseră cu mult măsura opunându-se **car'a'carnului** și jurând să-l ucidă.

— Să ieși din visul cuiva care te iubește sau urăște, termină Bair, e ca și cum ai ieși dintr-un puț adânc, plin de colțuri ascuțite de piatră.

— Așa e, spuse Amys părând că-și recapătă brusc buna dispoziție. De asta nicio Vestitoare-n vise nu încearcă să privească visele soțului.

Melaine se uita drept înainte, cu fața din ce în ce mai întunecată.

— Sau nu încearcă să facă asta de două ori, adăugă Amys.

Bair rânji, adâncindu-și cutele feței, evitând să se uite la Melaine.

— Poate fi un șoc, mai ales dacă e supărat pe tine. Dacă, și aici dau un exemplu așa, aiurea, **ji'e'toh** îl duce departe de tine

și tu, ca o copiliță proastă, ești suficient de neghioabă să-i spui că nu ar pleca dacă te-ar iubi.

— Ne îndepărtăm cam prea mult de întrebarea ei, spuse țepoasă Melaine.

Bair izbucni în hohote de râs.

Egwene își înăbuși curiozitatea și amuzamentul. Încercă să pară cât mai dezinteresată:

— Și dacă nu încerci să privești înăuntru?

Melaine îi aruncă o privire recunoscătoare, iar Egwene simți o umbră de remușcare. Totuși, nu suficient de mult ca să nu întrebe mai târziu care era toată povestea. Orice o făcea pe Melaine să roșească atât de tare era probabil hilar.

— Am auzit de așa ceva, spuse Bair, când eram tânără și începusem să învăț. Mora, înțeleapta din Coldara, mă antrena și mi-a spus că, dacă emoțiile sunt **foarte** puternice, dragostea sau ura atât de mare nu mai lasă loc de nimic altceva, atunci poți fi trasă înăuntru doar dacă devii conștientă că cealaltă persoană visează.

— Nu am auzit niciodată de așa ceva, zise Melaine.

Amys părea că se îndoiește.

— Nici eu, de la nimeni, cu excepția Morei, dar era o femeie excepțională. Se spune că avea aproape trei sute de ani când a murit mușcată de un șarpe, dar arăta la fel de tânără ca voi. Eram doar o copilă, dar o țin bine minte. Cunoștea multe lucruri și putea conduce Puterea cu mare forță. Din fiecare clan veneau înțelepte să învețe de la ea. Eu cred că iubire sau ură așa de mare este foarte rar, dar ea spunea că i se întâmplase de două ori, odată cu primul ei bărbat, a doua oară cu un rival al celui de-al treilea soț.

— Trei sute?! exclamă Egwene încălțând o gheată moale, ce-venea până la gleznă.

Nici măcar Aes Sedai nu trăiau atât de mult.

— Am spus ce se zicea, replică Bair zâmbind. Unele femei îmbătrânesc mai greu ca altele, ca Amys, iar când este cineva

ca Mora, se nasc legende. Într-o bună zi, am să-ți povestesc cum a mutat Mora un munte. Așa se zice.

— Poate în altă zi? spuse Melaine cu un pic prea multă politețe. Era clar afectată de ce se întâmplase în visul lui Mael și de faptul că celelalte știau. Am auzit de când eram copilă toate poveștile cu Mora. Le știu pe de rost. Trebuie să avem grijă ca Ewgene să mănânce, dacă mai termină vreodată să se îmbrace. Pune următoarele întrebări.

Un licăr în ochii ei verzi îi spunea că intenționează să-i urmărească fiecare îmbucătură; suspiciunile ei despre sănătatea lui Ewgene nu fuseseră adormite.

Ewgene încerca disperată să găsească altă întrebare. De obicei avea o sumedenie, dar întâmplările din acea noapte o lăsaseră doar cu una. Dar, dacă nu întreba și altceva, femeile ar fi putut să se întrebe dacă nu cumva se strecurase să spioneze visul cuiva. Altă întrebare. Nu despre visul ei ciudat. Câteva din ele ar fi putut avea rost, dacă reușea să-și aducă minte de vreouna. Anaiya pretindea că Ewgene era o Visătoare, capabilă să prezică evenimente din viitor, iar cele trei femei credeau și ele același lucru, dar spuneau că trebuie să învețe asta singură. În plus, nu era deloc sigură că vrea să discute cu cineva visele ei. Deja știau prea multe din ce avea în cap.

— Hm... dar Vestitoarele-n Vise care nu sunt înțelepte? Vreau să spun, mai vedeți și alte femei în **Tel'aran'rhiod**?

— Câteodată, răspunse Amys, dar rar. Fără cineva care să o ghideze, o femeie poate nici să nu-și dea seama că e altceva decât un vis.

— Și desigur, adăugă Bair, neștiind unde este, visul o poate ucide înainte să învețe.

Ewgene se relaxă când discuția se schimbă. Primise un răspuns mai complet decât sperase. Știa deja că îl iubea pe Gawyn – „Știi deci? șopti o voce. Ai fi recunoscut asta?” –, iar visele lui arătau că și el o iubea. Deși, dacă un bărbat putea spune lucruri pe care nu le credea, treaz fiind, probabil că putea

face același lucru în vis. Dar ca înțeleptele să-i confirme că îl iubea atât de mult încât să copleșească orice altceva...

Nu. La asta o să se gândească mai târziu. Nici măcar nu avea idee unde era el. Important era că acum știa de pericol. Data viitoare ar trebui să-i poată recunoaște visele și să le ocolească. „Dacă într-adevăr vrei asta“, șopti iarăși vocea. Spera ca înțeleptele să ia drept roșeața sănătății culoarea care i se urca în obraji. Ar fi vrut să știe ce însemnau visele ei. Dacă însemnau ceva.

Căscând, Elayne se cățăra pe o prispă de piatră să privească peste capetele oamenilor. Nu erau soldați în Salidar în acea zi, dar oamenii se înghesuiau pe străzi și la ferestre, toți așteptând și vorbind în șoaptă, privind spre Turnul Mic. Foșnetul picioarelor și câte o tuse provocată de praf erau singurele zgomote care se auzeau. În ciuda caniculei matinale, oamenii abia se mișcau, și atunci doar pentru a-și face vânt cu evantaiul sau pălăria.

Leane stătea între două case cu acoperiș de stuf, la brațul unui bărbat înalt, cu trăsături dure, pe care Elaine nu-l mai văzuse până atunci. Fără îndoială, unul dintre agenții ei. Cele mai multe iscoade Aes Sedai erau femei, dar nu și cele ale lui Leane. De cele mai multe ori erau ținuți departe de ochii lumii, dar Elayne o văzuse de câteva ori atingând un obraz străin, zâmbind unor ochi necunoscuți. Nu avea habar cum reușea Leane. Elayne era sigură că, dacă ar fi încercat și ea acele trucuri domani, bărbații ar fi înțeles că li se promitea mult mai mult, dar aceștia primeau zâmbetul sau atingerea lui Leane și plecau tropăind fericiți de parcă ar fi primit un cufăr cu aur.

Ceva mai încolo o văzu pe Birgitte care în acea dimineață se ținea cu înțelepciune la distanță de ea. Areina aia oribilă nu era nicăieri, slavă Luminii! Fusesse o noapte mai mult decât nebunească, iar Elayne nu se dusese la culcare decât când cerul deja începuse să se albească. Și nu ar fi plecat deloc dacă Birgitte nu i-ar fi spus lui Ashmanaille că i se pare că Elayne se

clătina pe picioare. Nu conta cum părise să fie Elayne; legătura cu Străjerii funcționa în ambele direcții. Și ce dacă fusese un pic obosită? Fuseseră multe lucruri de făcut și încă putea conduce cu mai multă forță decât jumătate din Aes Sedai din Salidar. Legătura îi spunea că Birgitte nu dormise deloc. Elayne fusese trimisă la culcare ca un copil, în timp ce Birgitte cărase răniți și îndepărtase dărâmături toată noaptea!

Aruncă o privire către Leane. Era singură acum, strecurându-se prin mulțime să-și găsească un loc mai bun de privit, iar bărbatul nu se zărea nicăieri.

Nynaeve, căscând cu ochii împăienjeniți, se urcă lângă ea, după ce alungase cu o privire crâncenă un tăietor de lemne care dorise să se urce acolo înaintea ei. Mormăind în barbă, insul se amestecă în mulțime. Elayne își dori ca Nynaeve să nu mai facă așa ceva. Să caște, adică. Acum căsca și ea, de-i trosneau fălcile. Birgitte mai avea o scuză – poate, un pic – dar Nynaeve nici una. Theodrin nu ar fi putut să se aștepte de la ea să fi rămas trează noaptea trecută, iar Elayne o auzise pe Anaiya spunându-i să se ducă la culcare, dar când se întorsese o găsisse legănându-se pe scaun, în ciuda piciorului îndoit, dând din cap la fiecare două minute, mormăind cum o să-i arate ea lui Theodrin, cum o să le arate tuturor.

Prin brățara **a'dam** se scurgea teama, ca de obicei, dar și ceva ce părea a fi amuzament. Moghedien își petrecuse noaptea pitită sub pat, neatinsă și, fiindcă stătuse ascunsă, nu ridicase nici măcar o surcea de pe jos. Dormise chiar foarte bine după ce se stinsese agitația. Părea că vorba aia despre norocul Celui întunecat chiar i se potrivea câteodată.

Nynaeve căscă din nou, iar Elayne își îndreptă privirea în altă parte. Chiar și așa, trebui să-și înăbușe cu pumnul un nou căscat. Fojgăitul picioarelor și accesele de tuse deveneau nerăbdătoare.

Conducătoarele de Ajah erau în continuare cu Tama în Turnul Mic, dar calul surorii Roșii era deja în stradă, în fața fostului han,

iar o duzină de Străjeri își țineau caii de frâie, îmbrăcați cu acele pelerine care își schimbau culorile, făcându-i greu de zărit și formând o gardă de onoare ce avea să o escorteze de-a lungul primelor mile către Tar Valon. Mulțimea aștepta mai mult decât plecarea soliei Turnului, iar mulți dintre ei arătau la fel de obosiți cum se simțea Elayne.

— Ai zice că e... e... căscă zgomotos Nynaeve.

— Oh, sânge și cenușă, murmură Elayne.

Sau mai bine zis încercă, pentru că tot ce voise să spună după „oh” se transformase într-un croncănit sugrumat. Lini obișnuia să spună că astfel de vorbe erau semnul unei minți încete și al unei inteligențe tocite – chiar înainte să o pedepsească –, dar câteodată nimic altceva nu poate să-ți rezume trăirile în doar câteva vorbe. Ar fi spus mai multe, dar nu mai avu șansa.

— Bine că nu-i organizează și o procesiune, mârâi Nynaeve. Nu văd de ce trebuie să facă atâta tam-tam.

Și căscă din nou. Din nou!

— Pentru că e Aes Sedai, somnoroaso, spuse Leane, alăturându-se celor două. Două somnoroase, adăugă, uitându-se la Elayne. O să înghițiți muște dacă mai căscați așa.

Elayne își închise gura și îi aruncă femeii cea mai rece privire de care era în stare. Ca de obicei, privirea alunecă pe lângă ea ca ploaia pe un acoperiș lucios de țiglă.

— Tama e Aes Sedai, fetele mele, continuă Siuan, uitându-se către caii ce așteptau; sau poate către cotiga trasă în fața clădirii. O Aes Sedai este o Aes Sedai și nimic nu schimbă asta.

Nu văzu privirea pe care i-o aruncă Nynaeve. Elayne se bucură că Nynaeve nu spusese nimic; ar fi fost foarte dureroasă replica evidentă.

— Care e bilanțul nopții trecute?

Siuan răspunse fără să-și desprindă privirea de locul de unde trebuia să apară Tama.

— Șapte morți, aici în sat. Aproape o sută în taberele oștenilor. Toate săbiile și topoarele alea puse peste tot, și

nimeni care să le poată domoli cu Puterea. Acum sunt surori acolo, Tămăduind.

— Senior Gareth? Întrebă puțin neliniștită Elayne.

Poate că acum omul o trata cu răceală, dar odinioară, când fusese copilă, avusese un zâmbet cald și un buzunar plin de bomboane pentru ea.

Siuan pufni atât de tare că mai mulți se întoarseră către ea.

— Ți-a, murmură. Un pește-leu și-ar rupe dinții în bărbatul ăla.

— Văd că ai o stare de spirit grozavă în dimineața asta, spuse Nynaeve. Ai aflat până la urmă care este mesajul Turnului? Gareth Bryne te-a cerut de nevastă? A murit cineva și te-a lăsat?

Elayne încercă să nu se uite la Nynaeve; chiar și sunetul căscatului îi făcea falcile să trosnească.

Siuan îi aruncă lui Nynaeve o privire plată, iar aceasta se uită la fel, chiar dacă cu ochii ușor umezi.

— Dacă ai aflat ceva, spune-ne, interveni Elayne înainte ca ele să-și poată continua duelul.

— O femeie care pretinde că este Aes Sedai, când nu e, murmură Siuan de parcă ar fi spus ceva fără importanță, e băgată până la gât în necazuri, adevărat, dar, dacă a mai și pretins că face parte dintr-o anume Ajah, atunci acea Ajah are dreptul să se ocupe prima de ea. Ți-a spus Myrelle vreodată despre femeia pe care a prins-o în Chacin, pretinzând că este o Verde? O fostă Novice care picase testul să fie Aleasă. Întreab-o, când are un ceas sau două. Atâta o să-i ia să-ți povestească. Sărmana prostuță probabil și-a dorit să fie ferecată înainte să termine Myrelle cu ea, ferecată și cu capul tăiat pe deasupra.

Dintr-un motiv sau altul amenințarea nu avu niciun efect asupra ei, cum nici privirea lungă de dinainte nu avusese asupra lui Nynaeve, nici măcar o tresărire. Poate erau amândouă prea obosite.

— Spune-mi ce știi, zise Elayne cu voce scăzută, sau data viitoare, când suntem singure, o să te învăț eu ce înseamnă



respectul, și n-ai decât să fugi bocind la Sheriam dacă o să poțesteți.

Ochii lui Siuan se micșorară și brusc Elayne dădu un țipăt, ducându-și o mână la șold. Siuan își retrase mâna cu care o pișcase fără să încerce să se ascundă.

— Nu reacționez bine la amenințări, fetițo. Știi la fel de bine ca și mine ce a spus Elaida; știai înainte de oricine altcineva.

— „Veniți înapoi, totul este iertat”? Întrebă Nynaeve nevenindu-i să creadă.

— Mai mult sau mai puțin. Garnisit cu o grămadă de mațe de pește despre cum trebuie Turnul să fie întreg mai mult ca niciodată, și ceva țipari alunecoși despre cum nimeni nu trebuie să se teamă, cu excepția celor care au „făcut rebeliune cu adevărat”. Lumina știe ce poate asta să însemne. Eu nu știu.

— De ce țin secret? Întrebă Elayne. Doar nu-și imaginează că cineva vrea să se întoarcă la Elaida. Tot ce trebuie să facă e să-l scoată la iveală pe Logain.

Siuan nu spuse nimic, uitându-se încruntată la Străjerii care așteptau.

— Tot nu văd pentru ce au cerut mai mult timp, mormăi Nynaeve. Știi ce au de făcut.

Siuan nu spuse nimic, dar sprâncenele lui Nynaeve începură să se ridice întrebător.

— Parcă nu știai răspunsul.

— Îl știu acum, răspunse Siuan apăsând fiecare cuvânt, mormăind în barbă ceva despre „proaste lașe”.

Elayne aprobă în tăcere.

Brusc, ușa fostului han se deschise. O jumătate de duzină de conducătoare ieșiră, acoperite de șalurile cu ciucuri, câte una pentru fiecare Ajah, apoi păși afară și Tama, urmată de restul. Dacă oamenii se așteptaseră la o ceremonie, fuseseră crâncen dezamăgiți. Urcându-se în șa, Tama își plimbă încet ochii peste conducătoarele de Ajah, aruncă o privire mulțimii cu chipul ei de nepătruns, apoi își porni calul la trap. Escorta de Străjeri se

mișcă odată cu ea. Un zumzet îngrijorat, ca de albine deranjate, se ridică dintre cei care așteptau, în timp ce se dădeau la o parte.

Murmurul continuă până când Tama se făcu nevăzută, ieșind din sat, iar Ramada se urcă pe cotigă, aranjându-și cu grație șalul galben. Se lăsă o tăcere mormântală. Prin tradiție, cea mai în vârstă conducătoare proclama hotărârile Divanului. Ramada nu se mișca precum o bătrână, iar chipul ei era la fel de fără vârstă ca al celorlalte, dar firele cărunte însemnau pentru o Aes Sedai o vârstă remarcabilă, iar părul ei adunat la baza gâtului era cenușiu, fără nicio altă nuanță. Elayne se întrebă cât de bătrână era, dar nimic nu putea fi mai nepoliticos decât să întrebe o Aes Sedai ce vârstă are.

Ramada împleti fire simple de Aer pentru ca vocea ei înaltă de soprană să ajungă cât mai departe; Elayne o auzi de parcă ar fi fost față în față cu ea.

— Mulți dintre voi ați fost îngrijorați în ultimele zile, dar fără motiv. Dacă nu ar fi venit Tama la noi, am fi trimis noi o solie la Turn. Până la urmă nu se poate spune că ne ascundem aici.

Făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să dea timp mulțimii să râdă, dar toată lumea se uita la ea fără să facă vreun gest, iar ea își aranjă șalul.

— Scopul nostru nu s-a schimbat aici. Căutăm adevărul și dreptatea, și vrem să facem ce este drept...

— Drept pentru cine? murmură Nynaeve.

— ... Și nici nu o să ne predăm și nici nu o să dăm greș. Continuați-vă treburile ca de obicei și fiți siguri că sunteți la adăpost, sub protecția noastră, și acum, și după negreșita noastră întoarcere în Turnul Alb. Fie ca Lumina să strălucească asupra voastră! Fie ca Lumina să strălucească asupra noastră, a tuturor!

În timp ce Ramada cobora, murmurul se ridică din nou din mulțime. Chipul lui Siuan părea cioplit din piatră; i se scursese sângele din buze. Elayne ar fi vrut să pună întrebări, dar

Nynaeve sări de pe verandă, începând să-și facă loc prin mulțime către clădirea cu trei niveluri. Elayne o urmă iute. Noaptea trecută Nynaeve fusese gata să divulge într-o clipită tot ce aflaseră; lucrurile trebuiau spuse cu grijă dacă voiau să aibă vreo șansă să convingă Divanul. Și în mod clar aveau nevoie de ceva care să le convingă. Anunțul Ramadei nu spunea de fapt nimic. O supăraseră tare pe Siuan.

Strecurându-se printre doi inși solizi care se holbau după Nynaeve – **ea** îi călcase pe picioare să treacă – Elayne se uită peste umăr surprinzând privirea lui Siuan care se uita după ele. Doar pentru o clipă; de îndată ce își dădu seama că e văzută, își feri privirea și se dădu jos. Încruntată, Elayne își continuă drumul. Era Siuan supărată sau nu? Cât de mult simula ea din neștiință și supărarea ei? Ideea lui Nynaeve de a fugi la Caemlyn era mai mult decât prostească – Elayne nu era sigură că renunțase la ea –, dar și ea spera să plece la Ebou Dar să facă ceva cu adevărat util. Toate aceste secrete și suspiciuni erau ca o mâncărime de piele pe care nu ajungea să o scarpine. Numai dacă Nynaeve nu ar face o boacăna.

O ajunsese pe Nynaeve din urmă chiar când aceasta se opri lângă Sheriam, aproape de cotiga de unde vorbise Ramada. Mai era acolo Morvrin și Carlynia, toate trei femeile purtând șalul. Toate Aes Sedai purtau șalul în dimineața aceea. Singurul semn al dezastrului petrecut în **Tel'aran'rhiod** era părul scurt al Carliniei.

— Trebuie să vorbim cu tine, îi spune Nynaeve lui Sheriam. Singure.

Elayne oftă. Nu era cel mai bun început, dar nici cel mai rău.

Sheriam le studie o clipă, apoi aruncă o privire către Morvrin și Carlinia.

— Foarte bine. Înăuntru.

Când se întoarseră, o găsiră pe Ramada postată între ele și ușă, o femeie frumoasă cu ochi negri, bine făcută, cu umerii acoperiți de șalul galben, brodat cu Flacăra Tar Valonului și flori

și viță-de-vie. Ignorând-o pe Nynaeve, îi zâmbi larg lui Elayne, cu unul dintre acele zâmbete la care Elayne se aștepta, dar de care ajunsese să se teamă de la o Aes Sedai. Expresia ei fu diferită pentru Sheriam, Carlinya și Morvrin. Se uită lung la ele, cu capul drept și fără nicio expresie, până când acestea făcură câte o reverență, murmurând: „Cu voia ta, soră“. Abia atunci se dădu la o parte, pufnind zgomotos.

Deși oamenii de rând nu remarcău nimic, Elayne prinsese frânturi din ce vorbeau Aes Sedai despre Sheriam și micul ei divan. Unele spuneau că ele nu fac decât să vadă de treburile zilnice din Salidar, degrevând Divanul pentru lucruri mai importante. Altele știau că erau influente în Divan, dar în ce măsură diferea în funcție de persoana cu care vorbeai. Ramada credea că au prea multă putere; și mai rău, aveau în rândurile lor două Albastre și nicio Galbenă. Elayne îi simți privirea în timp ce le urma pe celelalte.

Sheriam le conduse într-una din camerele ei private, chiar lângă sala mare, cu lambriuri roase de carii și o masă încărcată de hârtii, sprijinită de perete. Ridică mirată din sprâncene când Nynaeve îi ceru o urzeală împotriva trasului cu urechea, dar o țesu în jurul camerei fără să spună nimic. Aducându-și aminte de incursiunea lui Nynaeve, Elayne verifică ferestrele, să fie bine închise.

— Sper că aveți vești foarte importante, ca de pildă că Rand al'Thor vine înapoi, spuse sec Morvrin. Celelalte două Aes Sedai schimbă o privire rapidă; chiar credeau că ea și Nynaeve păstrau secrete despre Rand. Ele și secretele lor!

— Asta nu, răspunse Nynaeve, dar ceva la fel de important, din alt punct de vedere.

Și începu să depene povestea despre călătoria lor în Ebou Dar și cum găsiseră vasul **ter'angreal**. Nu în ordinea corectă și fără să menționeze Turnul, dar lucrurile importante își făcură loc în poveste.

— Sunteți sigure că vasul este un **ter'angreal**? întrebă Sheriam când Nynaeve termină. Poate influența vremea?

— Da, Aes Sedai, răspunse Elayne simplu.

Simplitatea era cea mai bună cale, pentru început. Morvin mormăi ceva; femeia aia se îndoia de orice.

Sheriam dădu din cap, aranjându-și șalul.

— Ați făcut treabă bună. Vom trimite o scrisoare lui Merilille. Avem nevoie de toate detaliile de la voi.

Merilille Ceandevin era sora Cenușie trimisă să convingă regina din Ebou Dar să sprijine Salidarul.

— Nu o să-l găsească niciodată, izbucni Nynaeve înainte ca Elayne să poată deschide gura. Eu și Elayne putem.

Femeile Aes Sedai se uitară cu răceală la ele.

— Probabil îi va fi imposibil, spuse în grabă Elayne. Noi am **văzut** unde este vasul, și tot o să ne fie greu. Dar cel puțin **știm** ce am văzut. Nu e același lucru să facem o descriere într-o scrisoare.

— Ebou Dar nu este un loc pentru niște Alese, spuse rece Carlinya.

Morvrin vorbi cu ceva mai multă căldură, dar totuși aspru:

— Toate trebuie să facem tot ce putem noi mai bine, copilelor. Credeți că Edesina sau Afara sau Guisin au vrut să meargă în Tarabon? Ce pot ele să facă să aducă ordinea în acel ținut frământat? Dar trebuie să încercăm, așa că au plecat. Kiruna și Bera sunt probabil chiar acum în Osia Lumii, căutându-l pe Rand al'Thor în Pustiul Aiel, pentru că am crezut – doar am crezut – că ar putea fi acolo, când le-am trimis. Că am avut dreptate nu schimbă faptul că au făcut o călătorie absolut inutilă, acum că el a plecat din Pustiu. Toate trebuie să facem ce putem, ce trebuie. Voi două sunteți Alese. Iar Alesele nu se duc nici în Ebou Dar nici altundeva. Ce puteți și trebuie să faceți voi este să rămâneți aici și să studiați. Chiar dacă ați fi fost surori depline, tot v-aș fi ținut aici. Nimeni nu a făcut descoperiri ca ale

voastre, atât de multe, într-o perioadă atât de scurtă, de sute de ani.

Nynaeve, fiind Nynaeve, nu auzi ce nu voia să audă, uitându-se fix la Carlinya:

— Ne-am descurcat foarte bine singure, mulțumim. Mă îndoiesc că Ebou Dar poate fi la fel de rău ca Tanchico.

Elayne se gândi că probabil Nynaeve nu își dădea seama cât de tare își strângea costița. Oare Nynaeve nu o să învețe niciodată că uneori politețea putea izbândi acolo unde onestitatea era sortită eșecului?

— Vă înțeleg grija, Aes Sedai, însă, indiferent cât de puțin modestă voi părea, trebuie să spun că nu există nimeni în Salidar mai competentă ca mine în a localiza un **ter'angreal**. Iar Nynaeve și cu mine știm mai bine unde să căutăm decât am reuși vreodată să aștemem pe hârtie. Dacă ne trimiteți la Merilille Sedai, sunt sigură că-l vom găsi imediat sub îndrumarea ei. Câteva zile călătorind pe râu până la Ebou Dar, câteva zile înapoi și câteva zile sub supravegherea lui Merilille Sedai în Ebou Dar. Între timp ați putea trimite un mesaj uneia dintre iscoadele lui Siuan în Caemlyn, să ajungă înaintea Meranei Sedai și a soliei.

Elayne facu un efort să nu tragă adânc aer în piept.

— Pe Lumină! De ce am face așa ceva? mârâi Morvrin.

— Am crezut că Nynaeve v-a spus. Nu sunt sigură, dar cred că vasul are nevoie și de un bărbat care să-l poată conduce.

Vorbele ei stârniră rumoare, desigur. Carlinya icni, Morvrin începu să mormăie în barbă, iar Sheriam rămase cu gura deschisă. Nynaeve își pierdu o clipă răsuflarea; Elayne fu sigură că celelalte nu o văzuseră. Erau prea șocate ca să mai observe altceva. Adevărul era că mințise, pur și simplu. Simplitatea era cheia. Se spunea că cele mai mari realizări ale Vârstei Legendelor fuseseră înfăptuite de bărbați și femei, conducând împreună puterea, probabil legați. Fără îndoială că **erau** și **ter'angrealuri** care mergeau doar dacă un bărbat conducea. În

orice caz, dacă ea nu reușea să facă singură vasul să funcționeze, cu siguranță, nimeni altcineva din Salidar nu putea. Poate exceptând-o pe Nynaeve. Nu putea lăsa să le scape șansa de a schimba vremea, chiar dacă ar fi avut nevoie de Rand pentru asta, și până când își „dădea ea seama“ că un cerc de femei putea controla vasul, s-ar fi legat toate prea tare de Rand ca să mai poată face ceva.

— Toate bune și frumoase, spuse Sheriam într-un final, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că sunteți Alese. Vom trimite o scrisoare lui Merilille. S-a vorbit despre voi două...

— Vorbiți! izbucni Nynaeve. Asta e tot ce faceți, voi și Divanul. Vorbiți! Eu și Elayne putem găsi **ter'angrealul**, dar preferați să cotcodăciți ca niște găini pe ouă.

Vorbele se rostogoleau una după alta. Se ținea atât de strâns de cosiță, că Elayne se aștepta să o vadă rupându-se.

— Stați aici, sperând că Thom și Juilin, și ceilalți se vor întoarce cu vestea că Mantiile Albe nu o să ne pice în cap ca un bolovan, când ei ar putea să se întoarcă fugăriți chiar de oastea Mantiilor Albe. Stați și întoarceți problema cu Elaida pe toate fețele în loc să faceți ce ați spus, bâjbâind în legătură cu Rand. V-ați hotărât care e atitudinea voastră față de el? V-ați hotărât, măcar acum că solia voastră este în drum spre Caemlyn? Știți de ce stați și vorbiți? Eu știu! Vă e frică. Frică de Turnul divizat, de Rand, de Rătăciți, de Ajah Neagră. Noaptea trecută Anaiya s-a scăpat că aveți pregătit un plan în caz că atacă unul dintre Rătăciți. Toate acele cercuri legate, drept în sfera de rău - v-ați convins acum? —, erau prost alcătuite, iar majoritatea aveau mai multe novice decât Aes Sedai. Și asta pentru că doar câteva Aes Sedai știuseră de plan înainte. Credeți că Ajah Neagră este chiar aici, în Salidar. Vă era teamă ca planul să nu ajungă la urechile lui Sammael sau ale altui Rătăcit. Nu aveți încredere una în alta. Nu aveți încredere în nimeni! De asta nu ne trimiteți în Ebou Dar? Credeți că **noi** suntem din Ajah Neagră sau că o să fugim la Rand sau... sau...!

Vocea i se stinse încet, respirând greu și bolborosit. Abia apucase să tragă aer în piept.

Primul gând al lui Elayne fu să dreagă cumva ce făcuse Nynaeve, dar habar nu avea cum. Mai ușor ar fi îndreptat creasta unui munte. Dar până la urmă chiar Aes Sedai o făcură să-și uite spaima că Nynaeve distrusese totul. Chipurile acelea fără expresie, cu ochii care păreau să vadă și printr-o stâncă, ar fi trebuit să nu-i spună nimic. Dar ei îi spuneau ceva. Nu era nimic din furia rece cu care ar fi trebuit să fixeze pe cineva suficient de nebun să tune și să fulgere la Aes Sedai. Era o mască ascunzând adevărul, adevărul pe care nu voiau să-l recunoască. Le era frică.

— Ai terminat? întrebă Carlinya cu o voce care ar fi înghețat și soarele pe boltă.

Elayne strănută, lovindu-se cu capul de ceaunul răsturnat. Mirosul de supă arsă îi umplea nările. Soarele amiezii înfierbântase atât de mult uriașul ceaun, că părea că este pus deasupra focului; picurau broboane de sudoare de pe ea. Nu, mai degrabă curgeau. Lăsând să-i scape piatra ponce aspră, se dădu înapoi în genunchi uitându-se la femeia de lângă ea. Sau, mai degrabă, la jumătatea de femeie care ieșea dintr-un vas aproape la fel de mare. O împunse pe Nynaeve în șold și rânji când auzi capul celeilalte lovindu-se cu un țipăt de fierul vasului. Nynaeve ieși ținând-o cu o privire războinică, deloc stânjenită de căscatul pe care și-l înăbușea cu o mână murdară. Elayne nu o lăsa să deschidă gura.

— Trebuia să-ți dai drumul la gură, nu-i așa? Nu-ți poți ține firea cinci minute. Aveam totul la picioarele noastre și tu ne-ai tras un șut în glezne.

— Oricum nu ne-ar fi lăsat să mergem la Ebou Dar, mormăi Nynaeve. Și nu am fost singura care ne-a tras un șut în glezne.

Își ridică bărbia într-o manieră amuzantă, făcând eforturi să se uite în jos, peste nas, la Elayne.



—, Aes Sedai își stăpânesc frica, spuse cu o voce potrivită să alungi un bețivan care se lovește de calul tău, ele nu permit fricii să le stăpânească. Conduceți și vă vom urma bucuroase, dar trebuie să conduceți, nu să fugiți de responsabilitate, sperând că va apărea ceva care să facă să dispară toate problemele.”

Elayne se înroși. Nu arăta așa. Și în mod cert nu vorbise pe tonul ăla.

— Ei bine, poate amândouă am călcat în străchini, dar...

Se opri din vorbă auzind pașii cuiva.

— Deci, copilițele de aur ale Aes Sedai au decis să ia o pauză, nu-i așa?

Parcă nicicând nu mai văzuseră așa zâmbet neprietenos ca al lui Faolain.

— Nu sunt aici ca să mă distrez. Intenționez să-mi petrec ziua lucrând la un lucru de-al meu, ceva nu chiar mai prejos de ce ați făcut voi, copilițelor de aur. În loc de asta, trebuie să stau să văd cum niște Alese curăță ceaune pentru păcatele lor. Să stau să vă păzesc să nu ștergeți putina ca o pereche netrebnică de Novice, care ar trebui să fiți. Treceți la treabă! Nu pot să plec până nu terminați și nu am de gând să-mi petrec toată ziua aici.

Ca și Theodrin, femeia cu tenul închis și părul cârlionțat era mai mult decât o Aleasă, dar mai puțin decât o Aes Sedai. Cum ar fi fost și ele, dacă Nynaeve nu s-ar fi comportat ca o mătă călcată pe coadă. Nynaeve și ea, se gândi cu părere de rău. Sheriam le spusese asta explicându-le cum o să-și petreacă orele „libere” muncind la cele mai murdare lucruri pe care le puteau găsi bucătăresele. Nici vorbă de Ebou Dar; fusese limpede și asta. O depeșă va pleca spre Merilille până la prânz, dacă nu plecase deja.

— Îmi... îmi pare rău, spuse Nynaeve, iar Elayne clipi uitându-se la ea.

Scuzele lui Nynaeve erau la fel de dese ca zăpada în mijlocul verii.

— Și mie îmi pare rău, Nynaeve.

— Da, vă e amândurora, spuse Faolain. Pe cât de mult se poate. Treceți la treabă acum. Înainte să găsesc motive să vă trimit la Tiana după ce terminați aici.

Cu o privire tristă către Nynaeve, Elayne se târî înapoi în ceaun, atacând arsurile de supă de parcă ar fi fost Faolain. Zburară bucăți arse de legume și praf de piatră. Nu, nu Faolain. Aes Sedai, care pierdeau vremea când ar fi trebuit să facă ceva. Se va duce la Ebou Dar va găsi **ter'angrealul** și-l va folosi ca să le lege pe Sheriam și pe toate celelalte de Rand. În genunchi! Strănută cu putere.

Sheriam se întoarse de la gardul prin care le privise pe cele două femei, pășind pe ulița îngustă cu recolta ei tristă de buruieni uscate.

— Îmi pare rău de asta. Adăugă, gândindu-se la cuvintele lui Nynaeve, la tonul ei și al lui Elayne, copil afurisit: într-un fel.

Carlinya surâse batjocoritor. Se pricepea foarte bine la asta.

— Vrei să le spui unor Alese ceea ce știi mai puțin de două duzini de Aes Sedai?

Își închise gura brusc la privirea dură a lui Sheriam.

— Sunt urechi unde te aștepți mai puțin, spuse Sheriam încet.

— Fetele alea au dreptate în privința unui lucru, zise Morvrin. Al'Thor îmi pune un ghem de gheață în stomac. Ce opțiuni mai avem cu el?

Sheriam nu era deloc sigură că mai aveau vreo alternativă. Continuă să meargă în tăcere.

## CAPITOLUL 16



### Poveștile Pânzei

RAND SE LĂFĂIA ÎN TRONUL DRAGONULUI, cu Sceptrul Dragonului pus pe genunchi. Sau încerca să pară că se lăfăie. Tronurile nu erau făcute să te relaxezi în ele, iar al lui părea cel mai incomod cu putință, dar asta era doar o parte a problemei. O altă parte era Alanna, care îl sâcâia constant. Dacă le-ar fi spus Fecioarelor, ar fi... Nu. Cum se putea gândi la așa ceva? O speriasse suficient de mult cât să se țină la distanță de el; nu făcuse nicio încercare să pătrundă în Orașul Interior. Ar fi știut dacă încerca. Nu, pentru moment Alanna era o problemă mai mică decât pernuța incomodă.

Nu simțea căldura, în ciuda hainei albastre, cu fir de argint, încheiate până la gât – începuse să stăpânească trucul lui Taim –, dar, dacă nerăbdarea ar fi produs sudoare, ar fi curs de pe el ca și cum ar fi fost muiat într-un râu. Să se ferească de caniculă nu era o problemă. Să stea liniștit, da. Avea de gând să-i dea

Andorul lui Elayne întreg și nevătămat, iar în acea dimineață avea să facă primul pas. Dacă mai reușea.

— ... în plus, spuse monoton bărbatul uscățiv care stătea în fața lui, o mie patru sute douăzeci și trei de refugiați din Murandy, cinci sute șazeci și șapte din Altara și o sută nouă din Illian. Mă grăbesc să adaug că numărătoarea capetelor din interiorul orașului a fost făcută așa cum se cuvine până acum.

Lui Halwin Norry îi mai rămăseseră câteva fire de păr alb, care stăteau ridicate ca niște pene de gâscă în spatele urechilor, lucru oarecum firesc, căci fusese șef peste slujbașii lui Morgase.

— Am luat în simbrie încă douăzeci și trei de slujbași pentru numărători, dar numărul este insuficient pentru...

Rand nu mai asculta. Deși era bucuros că omul nu fugise, ca atâtea alții, nu era sigur că Norry considera real și altceva decât numerele din catastifele sale. Recita cu același ton prăfuit și numărul morților din săptămâna precedentă, și prețul napilor și se ocupa de înmormântarea refugiaților săraciți și fără prieteni cu aceeași indiferență cu care angaja zidari să repare zidurile orașului. Illian era doar alt tărâm pentru el, nu viziuna lui Sammael, iar Rand doar un alt conducător.

„Unde sunt? se întrebă furios. De ce nu a încercat Alanna să treacă de partea mea?” Moiraine nu ar fi fost niciodată atât de ușor de speriat.

„Unde sunt toți cei care au murit? șopti Lews Therin. De ce nu vor să tacă?”

Rand chicoti întunecat. Cu siguranță fusese o glumă.

Sulin stătea pe vine, într-o parte a platformei tronului, iar Urien cel roșcovan în cealaltă. În acea zi, douăzeci de luptători **Aethan Dor**, Scuturile Roșii, așteptau printre coloane, alături de Fecioare, unii dintre ei purtând eșarfele roșii. În picioare, ghemuiți sau stând jos, câțiva vorbind încetșor, cu toții păreau gata să se arunce în luptă într-o clipită, chiar și Fecioara și cei doi bărbați Aiel care jucau zaruri.

Deodată, în cadrul înalt al uşii sălii tronului, apăru Bashere. Când acesta dădu din cap, Rand se ridică. În sfârşit. Sânge şi cenuşă, în sfârşit! Ciucurele verde-alb al lăncii din Seanchan flutură când gesticulă cu ea.

— Ai făcut treabă bună, jupân Norry. Raportul tău este complet. O să am grijă să primeşti aurul de care ai nevoie. Dar acum trebuie să văd de alte treburi, aşa că mă ierţi.

Omul nu dădu niciun semn de curiozitate sau supărare că fusese întrerupt atât de brusc. Se opri în mijlocul unui cuvânt, înclinându-se cu un „Cum comandă Seniorul Dragon” pe acelaşi ton uscat, şi merse cu spatele trei paşi înainte de a se întoarce.

Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Bashere. Doar catastifele erau reale.

Nerăbdător, Rand îi facu un semn lui Bashere şi se așeză pe tron cu spatele drept. Peste Aieli se așternu tăcerea, iar asta părea să-i facă de două ori mai primejdioşi.

Saldaeanul nu intră singur. Era urmat îndeaproape de doi bărbaţi şi două femei, niciunul tânăr, înveşmântaţi în mătăsuri şi brocarturi bogate. Păreau că se străduiesc să nu îl vadă pe Bashere, şi aproape reuşiră, dar cu Aieli care îi priveau atent dintre coloane era altă poveste. Dyelin, cu părul ei auriu, ezită o clipă, uitând să păsească, dar Abelle şi Auan, amândoi cărunţi, însă ținându-se tari, se încruntară la chipurile acoperite cu **cadin'sor** şi îşi duseră din obișnuință mâna la săbiile pe care nu le purtau în acea zi, în timp ce Ellorien, o femeie brunetă şi plinuță care ar fi fost drăguță dacă nu s-a fi încăpățânat să afișeze tot timpul un chip de piatră, se opri privind nemișcată câteva clipe, grăbind apoi pasul să-i ajungă din urmă pe ceilalți, după ce își reveni. Fură descumpăniți toți, privindu-l pe Rand. Schimbară repede priviri mirate. Poate crezuseră că va fi mai bătrân.

— Seniore Dragon, intonă puternic Bashere, oprindu-se înaintea tronului, Senior al Zorilor, Prinț al Dimineții, Apărător al Luminii, în fața căruia întreaga lume îngenunchează cu

venerație, vi-i prezint pe Doamna Dyelin din Casa Taravin, pe seniorul Abelle din Casa Pendar, pe Doamna Ellorien din Casa Traemane și pe Seniorul Luan din Casa Norwelyn.

Cei patru nobili din Andor se uitară atunci la Bashere, cu buzele strânse și priviri piezișe și ascuțite. Ceva din tonul lui făcuse să pară că îi prezentase lui Rand patru cai. Să spui că și-au îndreptat și mai mult spinările e ca și cum ai spune că apa e și mai udă, dar totuși așa făcură, în timp ce îl măsurau pe Rand. Mai ales pe Rand. Ochii le alunecau nestăpâniți către Tronul Leului care strălucea pe pedestalul lui, dincolo de capul lui Rand.

Ar fi vrut să râdă de chipurile lor scandalizate. Scandalizate, dar prudente și poate și un pic impresionate, în ciuda lor înșiși. El și Bashere inventaseră lista de titluri, dar ideea cu întreaga lume care îngenunchează era nouă, ultima scorneală a lui Bashere. Sfatul i-l dăduse Moiraine. Parcă îi auzea și acum glasul argintiu. „Cum te văd oamenii prima dată, așa te vor ține minte cel mai bine. Așa este țesută Pânza. Poți să cobori de pe un tron și apoi să te porți ca un țăran într-o cocină, dar fiecare din ei va păstra undeva în minte faptul că ai coborât de pe un tron. Dar, dacă vor vedea prima oară doar un tânăr necopt, un om de la țară, îl vor desconsidera când se va urca pe tron, indiferent cât de mare îi e puterea și cât de multe drepturi are.” Eh, dacă un titlu sau două ar putea schimba lucrurile, cât de ușor ar fi totul.

„Eu am fost Seniorul Zorilor, bombăni Lews Therin. Eu sunt Prinț al Dimineții.” Rand își păstră chipul senin.

— Nu vă voi ura bun venit – acesta este pământul vostru, iar acesta este castelul reginei voastre –, dar sunt bucuros că mi-ați acceptat invitația.

După cinci zile, și cu doar câteva ceasuri de când trimiseseră vorbă că acceptă, dar nu mai menționează și asta. Se ridică, lăsând pe tron Sceptra Dragonului, apoi coborî de pe platformă. Cu un zâmbet rezervat – „Nu fi niciodată ostil, decât dacă trebuie, îi

spusese Moiraine, dar mai mult decât orice nu fi excesiv de prietenos. Nu fi nerăbdător” – le făcu semn să se așeze pe cinci scaune cu perne și spătar tapițat, așezate într-un cerc printre coloane.

— Așezați-vă cu mine. Vom vorbi și vom bea vin rece.

Îl urmară, desigur, privindu-l și pe el, și pe Aieli cu o doză de animozitate și curiozitate prost ascunse. După ce se așezară, intrară ***gai'shain***, tăcuți în robele lor albe, aducând vin în pocale de aur, deja îmbrobonate de răcoare. Alții se așezară în spatele fiecărui scaun, făcându-le vânt încetișor cu un evantai de pene. Mai puțin în spatele lui Rand. Își dădură seama de asta și de faptul că nu avea o picătură de sudoare pe față. Dar nici ***gai'shain*** nu transpirau, în robele lor, și nici ceilalți Aiel. Le urmărea chipurile pe deasupra paharului cu vin.

Cei din Andor se mândreau că sunt mai dintr-o bucată decât mulți alții și nu pregetau să se laude că Jocul Caselor era mult mai complicat în alte ținuturi, totuși erau convinși că pot juca ***Daes Dae'mar*** dacă era nevoie. Reușeau, după un timp, dar adevărul era că și cairhienii, și chiar și tarabonezii îi considerau simpli când venea vorba de subtilitățile mișcărilor și ale contramișcărilor din Jocul Caselor. În general, cei patru își păstrau calmul, dar pentru cineva școlit de Moiraine, de Tear și de Cairhien, se dădeau de gol cu fiecare privire, cu fiecare infimă schimbare de expresie.

Prima dată își dădură seama că Bashere nu are scaun. Schimbară câteva priviri, luminându-se la față, mai ales când observară că Bashere iese cu pași mari din sala tronului. Toți patru se uitară după el cu zâmbete satisfăcute. Probabil urau prezența armatei din Saldaea în Andor la fel de mult ca pe Nean și grupul lui. Gândurile lor erau transparente acum: poate că influența străinului era mai mică decât se temuseră. Până la urmă, Bashere fusese tratat doar ca un servitor.

Apoi ochii lui Dyelin se măriră puțin, aproape în același timp cu ai celorlalți. Îl studiau pe Rand atât de atent, încât că era

limpede că evită să se uite unul la altul. O fi fost Bashere un venetic, dar era Mareșalul General din Saldaea, de trei ori senior și unchiul reginei Tenobia. Dacă Rand îl folosea pe post de servitor...

— Excelent vin, spuse Luan, uitându-se lung în pahar înainte de a adăuga „Seniore Dragon”.

Parcă îi scosese cineva cuvintele cu cleștele.

— Din sud, continuă Ellorien după o înghițitură. Un vin vechi de pe dealurile Tunaighan. De necrezut că ați găsit gheață în Caemlyn pe vremea asta. Am auzit că oamenii vorbesc de acest an ca de „anul fără iarnă”.

— Credeți că aș risipi timp și efort căutând gheață când atât de multe nenorociri s-au abătut peste lume?

Chipul ascuțit al lui Abell păli și se forță să înghită cu greutate încă o gură de vin. Luan își goli pocalul de vin, întinzând mâna să-i fie umplut iarăși de un ***gai'shain*** ai cărui ochi verzi scăpărau de mânie, în contrast cu fața supusă, arsă de soare. Să servești celor din ținuturile umede era ca și cum ai fi fost un servitor, iar Aielii urau noțiunea de servitor. Rand nu putuse niciodată să înțeleagă cum se împăca acest dezgust cu noțiunea de ***gai'shain***, dar așa stăteau lucrurile.

Dyelin puse vinul pe genunchi și apoi nu se mai uită la el. De aproape, Rand putea să-i vadă firele cărunte din părul auriu; era încă frumoasă, dar, în afară de păr, nu avea nimic care să-i aducă aminte de Morgase sau de Elayne. Era următoarea la tron, deci probabil era cel puțin verișoara lui Morgase. Încruntându-se o clipă la Rand, păru gata să clatine din cap, dar în schimb spuse:

— Nenorocirile lumii ne îngrijorează, dar și mai mult ne preocupă cele ce au lovit Andorul. Ne-ai adus aici ca să le găsești leac?

— Dacă știți unul, spuse simplu Rand. Dacă nu, trebuie să caut în altă parte. Mulți cred că au găsit soluția. Dacă nu o pot



găsi pe cea pe care o vreau, va trebui să o accept pe următoarea.

Cuvintele lui provocară încordare. Pe drumul către Sala Tronului, Bashere îi condusesse prin curtea unde Arymilla, Lir și ceilalți fuseseră lăsați să lăncezească. Se părea că se simțeau bine la palat.

— Aș crede că vreți să ajutați la restabilirea situației în Andor. Ați auzit proclamația mea?

Nu mai trebui să spună care dintre ele, era destul de limpede.

— O recompensă pentru cine aduce vești despre Elayne, spuse Ellorien cu o voce ca de piatră, care trebuie să urce pe tron, acum că Morgase este moartă.

— Mi se pare un lucru bun, dădu din cap Dyelin.

— Nu și mie! izbucni Ellorien. Morgase și-a trădat prietenii și a lovit în cei care i-au fost alături de la început. E timpul ca domnia Casei Trakand să ia sfârșit pe Tronul Leului.

Femeia părea că uitase de Rand, ca și ceilalți.

— Dyelin, spuse Luan scurt, clătinându-și capul de parcă ar mai fi auzit asta. Este cea mai îndreptățită. O susțin pe Dyelin.

— Elayne este Domnița Moștenitoare, spuse femeia cu părul auriu. Eu o susțin pe Elayne.

— Și ce contează pe cine susținem noi? întrebă Abelle. Dacă a omorât-o pe Morgase, o s-o...

Abelle se întrerupse strâmbându-se, apoi se uită la Rand, nu chiar sfidător, dar provocându-l să răspundă cât de dur putea. Și așteptându-se la asta.

— Chiar crezi asta? spuse Rand uitându-se cu tristețe la tronul leului, așezat pe pedestalul lui. Pe Lumină, de ce aș fi ucis-o pe Morgase ca să îi dau tronul lui Elayne?

— Puțini știu ce să creadă, spuse Ellorien înțepată, încă roșie în obraji. Oamenii spun multe lucruri, și cele mai multe sunt prostesii.

— Ca de pildă?

O întrebare pe ea, dar îi răspunse Dyelin, privindu-l ținută în ochi.

— Că vei lupta în Ultima Bătălie și îl vei uide pe Cel întunecat. Că ești un fals Dragon sau marioneta Aes Sedai, sau ambele.

Că ești copilul din flori al lui Morgase sau al unui înalt Senior din Tear, sau un Aiel.

Se încruntă pentru o clipă, dar își continuă tirada:

— Că ești fiul unei Aes Sedai cu Cel întunecat. Că **ești** Cel întunecat sau Creatorul încarnat. Că vei distruge lumea, că o vei salva, că o vei îngenunchea, că vei aduce o nouă Vârstă. Câte guri, atâtea povești. Cei mai mulți spun că ai ucis-o pe Morgase. Mulți alții spun că și pe Elayne. Se zice că proclamația ta e doar o perdea de fum, sub care vrei să îți ascunzi crimele.

Rand oftă. Unele lucruri erau mai rele decât ce auzise până atunci. De ce continua să se încrunte la el? Și nu era singura. Și Luan făcea același lucru, iar Abelle și Ellorien îi aruncau aceleași priviri ca Arymilla și grupul ei când credeau că nu îi vede. „Privind. Privind. Era chicotitul șoptit, aspru al lui Lews Therin. Te văd. Cine mă vede pe mine?”

— Nu o să vă întreb pe care dintre ele o credeți. Nu vreți să mă ajutați să reîntregesc Andorul? Nu vreau să devină un alt Cairhien sau, mai rău, Tarabon sau Arad Doman.

— Știu câte ceva despre Profețiile **Karaethon**, spuse Abelle. Cred că ești Dragonul Renăscut, dar nu scrie nicăieri că ai să conduci țări, doar că te vei lupta cu Cel întunecat la Tarmon Gai'don.

Mâna lui Rand se strânse atât de tare pe pocal, încât vinul începu să tremure. Cât de simplu ar fi fost dacă cei patru ar fi semănat cu înalții Seniori din Tear sau Cairhien, dar niciunul nu dorea un dram de putere în plus. Indiferent cum răcise vinul, se îndoia că Puterea Supremă îi va intimida „Probabil mi-ar spune să-i omor și să fiu blestemat!”

„Să fii blestemat”, se auzi Lews Therin ca un ecou.

— De câte ori să vă spun că nu vreau să conduc Andorul? Voi pleca atunci când Elayne va fi pe tron. Și nu mă voi mai întoarce, dacă va fi după voia mea.

— Dacă tronul aparține cuiva, spuse Ellorien aspru, atunci îi aparține lui Dyelin. Dacă spui adevărul, încoronează-o și pleacă. Atunci Andorul va fi iarăși ca înainte, și nu mă îndoiesc că oștenii andorani te vor urma în Ultima Bătălie sau cum s-o fi chemând.

— Refuz, zise Dyelin ferm, apoi se întoarce către Rand. Voi aștepta și voi cugeta, Seniore Dragon. Când o voi vedea vie și încoronată pe Elayne, îmi voi trimite supușii să te urmeze, indiferent ce vor face alții. Dar, dacă timpul trece și tu ești încă aici sau dacă sălbaticii tăi Aieli fac aici ce au făcut în Cairhien sau Tear – se strâmbă la Fecioare, Scuturile Roșii și **gai'shain**, de parcă i-ar fi văzut prădând și incendiind – sau dacă vei lăsa să-și facă de cap acei... bărbați strânși de amnistia ta, atunci te voi înfrunta, indiferent ce vor face ceilalți.

— Iar eu voi fi alături de tine, zise hotărât Luan.

— Și eu, adăugă Ellorien, ca un ecou.

Rand își lăsa capul pe spate, râzând, pe jumătate vesel, pe jumătate frustrat. „Pe Lumină! și eu care credeam că opoziția cinstită e mai bună decât să fiu vorbit pe la spate și să mi se lingă cizmele!”

Se uitară neliniștiți la el, întrebându-se dacă nu vedeau cumva semnele nebuniei. Poate că da. Nici el nu mai știa.

— Gândiți-vă cât doriți, le spuse ridicându-se ca să pună capăt audienței. Cred în lucrurile pe care vi le-am spus. Dar să vă gândiți și la asta. Tarmon Gai'don se apropie. Nu știu cât timp mai aveți să cugetați.

Cei patru salutară de plecare – o înclinare a capului, ca între egali, parcă ceva mai puțin adâncă decât la venire –, dar, de îndată ce se întoarseră, Rand o prinse pe Dyelin de mână.

— Am o întrebare pentru tine.

Ceilalți se opriră, întorcându-se pe jumătate.

— Între patru ochi.

Ea făcu un semn din cap după o clipă de gândire, iar ceilalți se îndepărtară. Urmăreau cu atenție, dar erau prea aproape să audă.

— Te-ai uitat la mine... ciudat. De ce? „Tu și ceilalți nobili din Caemlyn“, se gândi el. Toți nobilii din Andor, de fapt.

Dyelin se uită lung în sus, la el, dând din cap încetitor ca pentru sine.

— Ce nume purta mama ta?

— Mama? Întrebă Rand clipind nedumerit. Kari al'Thor fusese mama lui. Sau cel puțin așa se gândea la ea, după ce îl crescuse de mic, până la moartea ei. Dar se hotărî să îi spună ce aflate în Pustiu.

— Numele mamei a fost Shaiel. A fost o Fecioară a Lăncii. Tatăl, Janduin, a fost căpetenia clanului Aiel Taardad.

Femeia își ridică sprâncenele întrebător.

— Pot jura ce vrei tu. Ce are asta de-a face cu ce te-am întrebat? Amândoi sunt morți de mult timp.

— O asemănare întâmplătoare deci, răspunse ea cu o urmă de ușurare. Nu vreau să spun că nu știi cine sunt părinții tăi, dar ai accentul andoran, de la apus.

— O asemănare? Am crescut în Ținutul celor Două Râuri, dar părinții mei au fost aceia de care ți-am spus. Cu cine semăn?

— Nu știi dacă mai contează, zise oftând. Să-mi povestești într-o zi cum de ai crescut în Andor, cu ambii părinți Aiel. Acum douăzeci și cinci de ani, Domnița Moștenitoare a Andorului a dispărut peste noapte. Se numea Tigraine. A lăsat în urmă un soț, Taringail, și un fiu, Galad. Știu că e doar o întâmplare, dar, când mă uit la tine, o văd pe Tigraine. Am avut un șoc.

Rand era și el șocat. Simțea fiori reci pe șira spinării. Prin minte i se învâртеau fragmente din povestea spusă de înțelepte, „... o femeie cu părul de aur din ținuturile umede, în mătăsurii... un fiu pe care îl iubea... un soț la care nu ținea... și-a luat

numele de Shaiel. Nu a mai dat niciodată... Ai ceva din ea în trăsăturile tale.”

— Cum a dispărut Tigraine? Mă interesează istoria Andorului.

— Ți-aș mulțumi să nu o numești istorie, Seniore Dragon.

Eram o copilă când s-a întâmplat, dar nu mai eram o mucoasă și-mi petreceam adesea timpul la Palat. Într-o bună zi, Tigraine pur și simplu nu a mai fost în Palat și nimeni nu a mai văzut-o niciodată. Unii spuneau că a fost mâna lui Taringail, dar bietul de el aproape și-a pierdut mințile de durere. Taringail Damodred voia mai mult decât orice să-și vadă fiica Regină a Andorului și fiul, Rege al Cairhienului. Taringail era din Cairhien. Căsătoria lor fusese menită să oprească războaiele cu Cairhienul, și le-a oprit, dar, după dispariția lui Tigraine, mulți s-au gândit că Andorul vrea să rupă tratatele, iar asta i-a făcut să completeze așa cum fac cairhienii, ceea ce a dus la Mândria lui Laman. Și tu știi unde a dus asta, spuse sec. Tatăl meu spunea că a fost vina Gitarei Sedai.

— Gitara? reuși să spună fără să pară sugrumat. Mai auzise numele acela, și nu doar o dată. O femeie Aes Sedai, numită Gitara Moroso, cu darul prorocirii, care anunțase că Dragonul Renăscut se născuse pe versanții muntelui Dragonului, pornind astfel lunga căutare a lui Moiraine și a lui Siuan. Gitara Sedai fusese cea care, cu ani în urmă, îi spusese lui „Shaiel” că, dacă nu va fugi în Pustiu, fără să spună nimănui, făcându-se Fecioară a Lăncii, asupra Andorului și a lumii se va abate nenorocirea.

Dyelin aprobă cu o mișcare a capului, ușor nerăbdătoare.

— Gitara era sfetnica reginei Mordrellen, spuse repede, dar își petrecea mai mult timp cu Tigraine și Luc, fratele lui Tigraine, decât cu regina. După ce Luc a dispărut la miazănoapte, s-a zvonit că Gitara l-ar fi convins să își caute faima și destinul în Mana Pustiitoare. Alții spuneau că el îl va găsi acolo pe Dragonul Renăscut sau că Ultima Bătălie depindea de plecarea lui. Asta a fost cu un an înainte de dispariția lui Tigraine. Eu nu cred însă că Gitara a avut ceva de-a face cu dispariția ei sau a lui Luc. A

rămas sfetnica reginei până la moartea lui Mordrellen. Se spune că s-a stins de inimă rea, după ce au dispărut și Tigraine după Luc. Astfel a început Succesiunea, desigur.

Aruncă o privire către ceilalți, ce se mișcau de pe un picior pe altul, suspicioși și nerăbdători, dar nu se putu abține să nu mai adauge încă ceva:

— Ai fi găsit un cu totul alt Andor, dacă nu se întâmpla așa. Tigraine regină, Morgase doar înscăunată a Casei Trakand, Elayne nu ar fi existat niciodată, căci Morgase s-a măritat cu Taringail odată ce a avut tronul, înțelegi? Cine știe câte alte lucruri ar fi fost altfel?

Urmărindu-i cu privirea cum pleacă, se gândi că mai era un lucru care ar fi fost altfel. El nu ar fi fost în Andor, căci nu ar fi fost născut. Toate se legau, ca niște uriașe cercuri fără sfârșit. Tigraine a fugit în pustiu în secret, lucru care l-a făcut pe Laman Damodred să rezeze copacul **Avendoraldera**, un dar de la neamul Aiel. Să-și facă tron, lucru care i-a adus pe Aieli peste Osia Lumii pentru a-l ucide – acesta fusese singurul lor scop, deși semințiile lumii îl numiseră Războiul Aiel –, iar odată cu ei a venit și o Fecioară a Lăncii numită Shaiel, care a murit la naștere. Atât de multe destine schimbate și vieți curmate doar ca ea să-i poată da naștere la timpul și locul potrivite, și să moară făcând asta. Kari al'Thor era mama de care își amintea, chiar dacă încețoșat, dar își dori să o fi cunoscut pe Tigraine sau pe Shaiel, sau ce nume își mai dăduse, chiar și pentru câteva clipe. Măcar să o fi văzut.

Vise fără rost. Era moartă de mult. Totul era terminat, sfârșit. Și totuși, de ce îl sâcăia?

„Roata Timpului și Roata vieții unui om se învârt așijderea, fără milă”, murmură Lews Therin.

„Ești cu adevărat acolo? se gândi Rand. Răspunde-mi dacă ești mai mult decât o voce și câteva amintiri vechi. Ești acolo?”  
Tăcere. I-ar fi prins bine acum sfatul lui Moiraine sau al oricărui altcuiva.

Brusc își dădu seama că se uita la zidul de marmură al sălii tronului, către apus. Către Alanna. Plecase de la Ogarul lui Culain. „Nu! Arz-o Lumina!” Nu o s-o înlocuiască pe Moiraine cu o femeie care îl încolțise în felul acela. Nu va mai avea încredere în nicio femeie atinsă de Turn. Cu excepția a trei dintre ele. Elayne, Nynaeve și Egwene. Spera să poată avea încredere în ele. Măcar un pic.

Își ridică privirea către bolta înaltă a tavanului, cu vitralii reprezentând bătlîi și regine, alternând cu Leul Alb. Femeile acelea uriașe păreau să-l privească dezaprobator, întrebându-se ce caută acolo. Era doar imaginația lui, desigur, dar de ce? Pentru că aflase de Tigraine? Imaginație sau nebunie?

— A venit cineva pe care cred că trebuie să îl primești, spuse Bashere care venise lângă el, iar Rand tresări. Chiar i se păruse că se uită la el? Alături de Bashere era unul dintre călăreții lui, un ins mai înalt – nici nu era greu, lângă Bashere – cu mustață și barbă neagră și ochi verzi, oblici.

— Nu dacă nu e Elayne, spuse Rand mai aspru decât dorise sau cineva cu dovada că Cel întunecat a crăpat. În dimineața asta mă duc la Cairhien.

Nici măcar nu se gândise să plece înainte să-i iasă vorbele din gură. Egwene era acolo. Iar reginele de deasupra, nu.

— Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai fost acolo. Dacă nu-i țin în frâu, mă trezesc că vreun senior sau doamna s-a așezat pe Tronul Soarelui pe la spatele meu.

Bashere se uită la el ciudat. Dădea prea multe explicații.

— Cum vrei tu, dar o să vrei să-l vezi mai întâi pe omul ăsta. Spune că vine din partea seniorului Brend, și cred că spune adevărul.

Aielii se ridicară în picioare într-o clipită; știau cine folosește acel nume. Rand se uită surprins la Bashere. Un sol de la Sammael era ultimul lucru la care se așteptase.

— Lasă-l să intre.

— Hamad, spuse Bashere, făcând un semn scurt din cap.

Saldaeanul plecă în grabă.

Câteva minute mai târziu, Hamad se întorcea cu un grup de oșteni care păzeau neliniștiți un ins aflat în mijlocul lor. La prima vedere, nu aveau de ce să-și facă griji. Fără arme vizibile, purta o haină lungă, cenușie, cu guler înalt, o barbă încrețită, dar fără mustață, ambele după obiceiul din Illian. Avea un nas mic și un rânjet larg, disprețuitor. Când se apropie, totuși, Rand observă că rânjetul rămăsese neschimbat. Întregul lui chip era înghețat în acea expresie. Ochii îi licăreau scăldați în frică, contrastând puternic cu masca pe care o purta.

Când ajunseră la zece pași, Bashere ridică mâna, iar garda se opri. Bărbatul, cu privirea lipită de Rand, nu păru să observe până când Hamad nu îi propti vârful unei săbii în piept, făcându-l să se oprească. Aruncă doar o privire către sabia ușor curbată, apoi se întoarse să-l fixeze pe Rand, cu ochii aceia îngroziți. Pe cât de împietrit îi era chipul, pe atât de mult i se mișcau mâinile pe lângă trup.

Rand începu să se apropie, dar Sulin și Urien apărură brusc în fața lui, așezându-se astfel încât să trebuiască să se strecoare printre ele, fără să-l blocheze cu totul.

— Mă întreb ce i-a făcut, spuse Sulin uitându-se la om. O parte din Fecioare și Scuturile Roșii se apropiau dintre coloane, unii cu chipurile acoperite de vâl.

— Dacă nu e o Creatură a Umbrei, atunci e atins de Umbră.

— Nu poți să știi ce poate face unul ca ăsta, zise Urien, cu tâmplele acoperite de eșarfa stacojie. Dacă poate ucide cu o atingere? Frumos mesaj să-l trimiți unui dușman!

Rand dădu din cap, deși nimeni nu se uita la el. Poate aveau dreptate. Sulin și Urien se dădură un pas într-o parte, văzând că nu avea de gând să se apropie mai mult.

— Cum te numești?

— Vin din partea lui... lui Sammael, spuse bărbatul cu un glas ca de lemn, printre buzele înghețate în rânjet. Aduc un mesaj pentru... pentru Dragonul Renăscut. Pentru tine.



Ei bine, creatura era destul de directă. Era oare o Iscoadă a Celui Întunecat sau un biet suflet prins de Sammael cu una dintre acele împletituri cumplite despre care vorbea Asmodean?

— Care e mesajul?

Buzele omului începură să se miște, chinuindu-se. Vocea care ieși dintre ele nu semăna deloc cu cea de dinainte. Era adâncă, încrezătoare, cu un accent diferit.

— În Ziua Reîntoarcerii Marelui Senior noi vom fi în tabere diferite, dar de ce ar trebui să ne ucidem acum unul pe altul și să-i lăsăm pe Demandred și pe Graendal să-și dispute lumea călcând pe oasele noastre?

Rand cunoștea vocea, dintr-una din amintirile lui Lews Therin. Vocea lui Sammael. Lews Therin mârâi fără cuvinte.

— Deja ai multe pe cap, continuă bărbatul din Illian sau mai degrabă Sammael, de ce să te lăcomești la mai mult? Și nu-ți va fi ușor să înfuleci mai mult, chiar dacă Semirhage sau Asmodean nu te vor lovi pe la spate în timp ce te lupți cu mine. Propun un armistițiu între noi, un armistițiu până în Ziua Reîntoarcerii. Dacă nu mă ataci, nu te atac nici eu. Mă leg să nu trec mai departe de Câmpiile Maredo, la răsărit, de Lugard, la miazănoapte și de Jehannah, la apus. După cum vezi, îți las ție un teritoriu mai mare. Nu pretind că vorbesc și în numele celorlalți Numiți, dar cel puțin vei ști că, din partea mea, nu ai de ce te teme și nici din partea ținuturilor pe care le stăpânesc. Mă leg să nu-i ajut în ce vor face împotriva ta și nici să-i ajut să se apere de tine. Până acum te-ai descurcat bine să scoți din joc Numiții, dar sunt sigur că te vei descurca și mai bine știind că flancul de la miazăzi este sigur și că ceilalți luptă fără ajutorul meu. Bănuiesc că în Ziua Reîntoarcerii vom mai rămâne doar noi doi, așa cum ar trebui. Așa cum e destinat să fie.

Dinții omului se închiseră cu zgomot, ascunși de rânjelul înghețat. Privirea părea în pragul nebuniei.

Rand se uită în gol. Un armistițiu cu Sammael? Chiar dacă ar fi putut avea încredere că se va ține de cuvânt, chiar dacă ar fi

Însemnat să lase deoparte o primejdie până se ocupa de celelalte ar fi însemnat și să lase mii de oameni la mila lui Sammael, iar acesta nu simțise niciodată mila. Simți furia adunându-se dincolo de Hău și își dădu seama că se umpluse de **saidin**. Torentul dulce și murdar părea să fie un ecou al furiei sale. Iar acel ecou se împletea cu propria furie, până când nu mai putu să le deosebească.

— Du mesajul ăsta lui Sammael, spuse cu răceală. Pun la picioarele lui fiecare moarte pe care a provocat-o de când s-a trezit și îi cer socoteală. Pun la picioarele lui fiecare crimă făcută sau cauzată de el vreodată și îi cer socoteală. A scăpat de mâna dreptății în Rom M'doi și în Noi Caimaine, și Sohadra...

Erau amintirile lui Lews Therin, dar durerea lucrurilor care fuseseră săvârșite acolo, agonia grozăviilor văzute de Lews Therin ardea în Hău de parcă ar fi fost a lui.

— ... Dar voi face dreptate. Spune-i că nu cad la pace cu Rătăciții. Nu fac armistiții cu Umbra.

Solul ridică o mână tremurândă ca să își șteargă sudoarea de pe frunte. Nu, nu era sudoare. Mâna se înroși de sânge. Picături roșii îi țâșneau din pori și tremura din cap până în picioare. Hamad se dădu înapoi cu respirația tăiată. Nu era singurul. Bashere își răsuci mustața încruntându-se și chiar și Aielii se uitau cu ochii mari.

Vopsit parcă în roșu, mesagerul se prăbuși scuturat de convulsii, într-o baltă de sânge împrăștiată de zbaterile lui.

Rand se uită la el cum moare, înconjurat de Hău, fără să simtă nimic. Vidul era un zăgaz pentru orice emoție, și oricum nu ar fi putut face nimic. Nici dacă ar fi știut să Tămăduiască nu credea că ar fi vrut să oprească moartea aceea.

— Cred, spuse Bashere încet, că Sammael o să-și primească mesajul când insul nu o să se mai întoarcă. Am mai auzit de mesageri uciși pentru că au adus vești proaste, dar niciodată de mesageri uciși înainte să plece cu veștile proaste.

Rand dădu din cap. Acea moarte nu schimba nimic, așa cum nu schimbaseră nimic nici faptul că aflase de Tigraine.

— Pune pe cineva să-l îngroape. Nu ar strica nicio rugăciune, deși nici nu o să ajute la ceva.

Oare de ce reginele din vitralii păreau acuzatoare? Sigur văzuseră lucruri și mai rele, poate chiar în acea sală. Încă o simțea pe Alanna, putea spune în ce direcție este; Hăul nu era un scut. Putea să se încreadă în Egwene? Avea și ea secretele ei.

— Cred că o să-mi petrec noaptea în Cairhien.

— Un sfârșit ciudat pentru un om ciudat, zise Aviendha, ocolind platforma.

În spatele ei se ascundeau uși mici, care dădeau spre camerele garderobei, și mai departe, spre coridoarele din spate.

Rand vru să se pună între ea și grămada însângerată de pe dalele roșii, dar se opri. Aviendha ignoră trupul neînsuflețit după o privire scurtă. Ca Fecioară a Lăncii văzuse probabil mai mulți morți decât văzuse vreodată Rand. Și probabil ucisese la fel de mulți, până pusese sulita deoparte.

Se concentra asupra lui, plimbându-și privirea peste el să se asigure că nu era rănit. Unele Fecioare îi zâmbiră, deschizând pentru Rand un coridor și împingând Scuturile Roșii la o parte atunci când era nevoie, dar ea rămase unde era, aranjându-și șalul cu ochii la el. Bine că, indiferent de ce credeau Fecioarele, ea era acolo doar fiindcă îi porunciseră înțeleptele să-l spioneze, căci altfel ar fi luat-o în brațe chiar acolo. Bine că nu îl dorea. I se potrivea brățara pe care i-o dăduse, în formă de trandafiri printre spini. Era singura bijuterie pe care o purta, cu excepția unui colier de argint, lucrat în stilul elaborat pe care meșterii din Kandor îl numeau fulgi-de-nea. Nu știa de la cine îl primise.

„Pe Lumină!” se gândi dezgustat. O voia și pe Aviendha, **și** pe Elayne, când știa bine că nu le putea avea pe niciuna din ele. „Ești mai rău decât a crezut Mat vreodată.” Chiar și Mat avea

suficientă minte să stea deoparte de o femeie atunci când credea că ar putea s-o rănească.

— Și eu trebuie să merg la Cairhien, spuse ea.

Rand se strâmbă. Unul dintre motivele pentru care mergea acolo era o noapte petrecută fără să împartă aceeași cameră.

— Nu are nimic de-a face cu... începu ea să spună iute, mușcându-și buza, cu ochii albaștri-verzui scăpărând de mânie. Trebuie să vorbesc cu înțeleptele, cu Amys.

— Desigur, răspunse el. Nu văd de ce nu.

Poate că putea să o lase în urmă acolo. Bashere îi atinse brațul.

— După-amiaza asta urma să-mi treci în revistă călăreții.

Vorbise ca și cum ar fi spus ceva banal, dar ochii oblici dădeau altceva de înțeles. **Era** important, dar simțea că trebuie să plece din Caemlyn, din Andor.

— Măine. Sau ziua următoare.

Trebuia să fie departe de reginele acelea care se întrebau dacă unul din neamul lor – pe Lumină, chiar era! – va sfâșia din nou Andorul ca atâția alții înaintea lui. Departe de Alanna. Măcar pentru o noapte trebuia să fie departe.

## CAPITOLUL 17



### Roata unei vieți

ADUNÂNDU-ȘI SULIȚA ȘI CENTURA SABIEI DE LÂNGĂ TRON cu câteva fire de Aer, Rand deschise o poartă chiar în fața platformei, o linie rotitoare de lumină care se lărgea, lăsând să se vadă camera goală, acoperită de lambriuri, aflată la șase sute de mii de depărtare, în Palatul Soarelui, Palatul Regal din Cairhien. Camera era păstrată special pentru el, fără mobile, cu dalele albastre și zidurile acoperite de lemn ce strălucea de la atâta lustruit. Deși nu avea ferestre, camera avea multă lumină; opt lămpi aurite ardeau zi și noapte, cu oglinzi care răsfrângeau lumina flăcărilor hrănite cu ulei. Se opri să-și prindă centura, în timp ce Sulin și Urien deschideau ușa către coridor, conducând în fața lui Fecioare și Scuturi Roșii acoperiți de vâl.

Găsea toate acele precauții fără rost. Coridorul larg de afară, singura modalitate de a ajunge în cameră, era deja înghesuit de treizeci și ceva de luptători **Far Aldazar Din**, Frații Vulturului, și de aproape două duzini de oameni de-ai lui Berelain în platoșe

roșii și coifuri ca niște oale, care coborau în partea din spate până la ceafă. Dacă era un loc în lume unde Rand nu avea nevoie de Fecioare, acela era Cairhien, chiar mai mult decât Tear.

Când apăru Rand, un Frate al Vulturului mergea deja cu pași mari pe coridor, urmat îndeaproape de un oștean din Mayene, strângând stânjenit în mâini sulița și sabia scurtă. O mică armată se ținea după **Far Aldazar Din**, servitori în diverse livrele, un Apărător tairenian al Stâncii într-o platoșă trecută prin multe încercări și haină neagră cu auriu, un soldat din Cairhien cu țeasta pe jumătate rasă și o platoșă și mai lovită, două tinere Aiel cu fuste negre și bluze albe, largi, probabil învățăcele ale înțeleptelor. Vestea venirii lui se răspândea cu iuțeală, ca întotdeauna.

Era bucuros că Alanna era departe. Și Verin, dar mai ales Alanna. Încă o mai simțea, chiar și la distanța aceea, doar o senzație vagă că era undeva la apus. Ca o mână care îi atinge un fir de păr de la ceafă. Era oare vreo cale de a se elibera de ea? Se deschise **saidinului** pentru o clipă, dar fără niciun rezultat.

„Nu poți scăpa niciodată din cursele pe care le țeși singur. Lews Therin părea confuz. Puterea poate fi înfrântă doar de o putere și mai mare, și iarăși ești prins. Prins pentru totdeauna, să nu poți muri.”

Rand se înfioră. Câteodată i se părea că vocea vorbește cu el. Ar fi fost mai ușor să o audă în minte dacă, măcar din când în când, ar fi avut vreun sens ceea ce spunea.

— Te văd, **car'a cam**, spuse unul dintre frații Vulturului, la fel de înalt ca Rand, cu ochi cenușii și o cicatrice albă de-a lungul nasului, contrastând puternic cu pielea bronzată. Sunt Corman, din Mosaada Goshien. Fie ca astăzi să găsești umbra.

Rand nu mai avu timp să-i răspundă cum trebuie, căci un ofițer mayenarian roz în obraji se înghesui făcându-și loc cu umărul, în fine, nu chiar cu umărul – era prea subțirel ca să

împingă un om cu un cap mai înalt și o dată și jumătate cât el, mai ales un Aiel, dar era poate suficient de tânăr să creadă că ar putea reuși –, dar reuși să se strecoare lângă Corman, în fața lui Rand, punându-și sub braț un coif stacojiu împodobit cu o pană roșie.

— Seniore Dragon, sunt Havien Nurelle, senior locotenent în Gărzile înaripate, în slujba lui Berelain Paendrag Paeron, Prima din Mayene, și în slujba voastră.

Chiar avea o pereche de aripi lucrată pe coif. Corman îi aruncă o privire amuzată.

— Te văd, Havien Nurelle, spuse Rand cu gravitate, iar băiatul clipi. Băiat? Nu era mai tânăr ca Rand. Asta era o surpriză.

— Dacă tu și Corman...

Brusc își dădu seama că Aviendha dispăruse. Își rupea picioarele încercând să fugă de ea, iar ea, după ce îi permisesese în final să fie lângă el, o ștersese de cum întorsese privirea!

— Duceți-mă la Berelain și Rhuarc, ordonă aspru. Dacă nu sunt împreună, duceți-mă la care din ei e mai aproape și găsiți-l pe celălalt.

Fără îndoială că se dusesse fugața la înțelepte, să le dea raportul despre ce mai făcuse el. O va lăsa acolo!

„Vrei ceea ce nu poți avea. Ceea ce nu poți avea este ceea ce îți dorești.” Lews Therin scoase un râs dement. Nu-l mai supăra atât de mult ca altă dată. Nu chiar atât de mult.

Corman și Havien plecară înainte, discutând cine era mai aproape, lăsându-și oamenii în urmă, într-o procesiune impresionantă, urmați îndeaproape de Fecioare și de Scuturi Roșii. Coridorul avea ceva apăsător în el, în ciuda lămpilor aprinse. Exista foarte puțină culoare, cu excepția unor tapiserii unde totul era frumos aranjat, flori sau păsări brodate, căprioare sau leoparzi vânând ori nobili în bătălie. Pentru servitorii cairhieni care se dădeau grăbiți din calea lor, livreaua însemna dungii colorate la guler și emblema Casei brodată pe piept; câteodată gulerul sau mânecile aveau culorile Casei, dar foarte

rar întreaga haină sau fustă. Doar servitorii mai importanți erau mai bine îmbrăcați. Cairhienilor le plăcea ordinea și disprețuiau tot ce era strident. Din loc în loc erau nișe în care se aflau câte un vas aurit, o vază făurită de Oamenii Mării, dar toate sobre, lucrate în linii drepte, încercând parcă să-și ascundă liniile curbe, dacă aveau vreuna. Ori de câte ori holul lăsa loc unei colonade cu coloane pătrate sau unei grădini, treptele erau tăiate drept, cu precizie, straturile de flori aveau aceeași dimensiune, tufișurile și copăceii erau tăiați cu strictețe și plantați la distanțe egale. Era convins că, dacă dogoarea și seceta nu ar fi ucis florile, acestea ar fi înflorit și ele în linii drepte.

Rand își dori ca Dyelin să poată vedea vasele acelea. Shaido căraseră tot ce putuseră să ridice cu brațele, de-a lungul Cairhienului, și arseseră tot ce nu putuseră căra, dar un astfel de comportament călca în picioare **ji'e'toh**. Aiellii care îl urmau pe Rand salvaseră orașul, dar, după regulile lor, aveau dreptul la a cincea parte, și nicio lingură în plus. Bael fusese de acord, fără tragere de inimă, să renunțe și la acest drept în Andor. Rand credea că, fără să aibă inventarul, nimeni nu și-ar fi putut da seama că lipsea ceva din palat.

Cu toate discuțiile lor, Corman și Havien nu reușiră să-l găsească nici pe Rhurarc, nici pe Berelain, înainte de a fi găsiți ei înșiși.

Cei doi ieșiră în întâmpinarea lui Rand singuri, dintr-una din colonade, ceea ce-l făcu să simtă că el însuși conducea o paradă.

Rhurarc, în **cadin'sor**, cu fire cărunte în părul negru, părea înalt ca un turn pe lângă Berelain, o femeie tânără, frumoasă și palidă, într-o rochie albastră cu alb, cu un decolteu suficient de adânc ca să-l determine pe Rand să-și dreagă glasul când făcu o reverență în fața lui. Cu **shoufa** în jurul gâtului, Rhurarc nu purta nicio armă în afară de un cuțit Aiel mare și greu. Ea purta



Diadema Primei, un șoim de aur în zbor, prinsă în părul negru, strălucitor care cobora în valuri pe umerii goi.

Poate era mai bine că Aviendha plecase; uneori se manifesta violent față de femeile care i se păreau ei că îi fac avansuri.

Brusc își dădu seama că Lews Therin fredona fără cuvinte și fără vreo melodie. Ceva îl deranja pe Rand, dar...? Fredonând, ca un bărbat care admiră o femeie frumoasă fără să fie văzut.

„Oprește-te! țipă Rand în gând. Nu mai privi prin ochii mei!” Nu-și putea da seama dacă auzise – era cineva acolo să audă? —, dar zumzăitul încetă.

Havien se lăsă într-un genunchi, dar Berelain îi făcu absentă semn să se ridice.

— Sper că totul e bine cu Seniorul Dragon și cu Andorul, spuse cu o voce care făcea orice bărbat să o asculte. Și cu prietenii tăi, Mat Cauthon și Perrin Aybara.

— Totul este bine. Și tu?

Mereu întreba de Mat și Perrin, indiferent cât de des îi repeta că unul e în drum spre Tear și pe celălalt nu-l văzuse de dinainte de a pleca în Pustiu. Berelain se uită către Rhuarc, în timp ce treceau de o parte și de alta a lui Rand, pornind pe coridor.

— Pe cât de bine se poate, Seniore Dragon.

— E bine, Rand al'Thor, zise Rhuarc fără nicio expresie pe chip, dar el arareori avea vreuna.

Rand știa că amândoi înțeleg de ce o pusese pe Berelain conducătoare acolo. Din motive pragmatice. Prima conducătoare care se aliase cu el de bunăvoie, putea avea încredere în ea, pentru că avea nevoie de el, acum mai mult ca niciodată, ca să țină la distanță Tearul de Mayene. Înălții Seniori încercaseră mereu să trateze Mayene ca pe propria provincie. În plus, fiind o străină dintr-un neam mic la sute de mile spre miazăzi, nu avea niciun motiv să sprijine vreo facțiune sau alta, deci nu putea spera să pună mâna pe putere și știa cum se conduce o țară. Motive seci. Având în vedere ce simțeau Aieli pentru cei din Cairhien și aceștia pentru Aieli, să-l fi pus pe

Rhuarc conducător ar fi însemnat vărsare de sânge, iar Cairhienul avusese parte de suficient sânge.

Aranjamentul părea să funcționeze bine. Ca și Semaradris și Weiramon în Tear, cairhienii o acceptaseră guvernatoare și pentru că nu era din neamul Aiel, nu doar fiindcă o numise Rand. Berelain știa ce face, iar în plus asculta sfaturile oferite de Rhuarc, care vorbea în numele căpeteniilor de clanuri rămase în Cairhien. Fără îndoială că trebuia să se descurce și cu înțeleptele – probabil o să înceteze să-și vâre nasul peste tot a doua zi după ce Aes Sedai vor face acest lucru –, dar până atunci nu vorbise de ele.

— Și Egwene? Întrebă Rand. E mai bine?

Berelain își strânse ușor buzele. Nu o plăcea pe Egwene. Dar nici Egwene nu o simpatiza. Nu aveau niciun motiv, cel puțin unul de care să știe și el, dar așa stăteau lucrurile. Rhuarc își desfăcu brațele:

— Din câte îmi spune Amys...

Amys era soția lui, nu doar o înțeleaptă. Una din cele două soții ale lui. Avea două. Era unul dintre cele mai ciudate obiceiuri Aiel de care auzise Rand.

— ... Zice că Egwene are nevoie de odihnă, exerciții ușoare, multă mâncare și aer curat. Cred că face plimbări când e mai răcoare.

Berelain îi aruncă o privire strâmbă; stratul subțire de transpirație de pe chip nu îi știrbea frumusețea, dar Rhuarc nu avea niciun strop de sudoare pe față.

— Aș vrea să o văd. Dacă înțeleptele permit, adăugă Rand. Înțeleptele își apărau drepturile cu aceeași strășnicie ca orice Aes Sedai, mai ales în fața căpeteniilor de sept, clan și, în special, în fața **car'a'carnului**.

— Dar mai întâi...

Apropiindu-se de un loc în care zidul făcea loc unor balustrade, lui Rand i se păru că aude un zgomot. Zăngănitul săbiilor de antrenament. Aruncă o privire în trecere. Sau, mai

bine zis, asta îi fusese intenția, căci ceea ce văzu îl amuți, făcându-l să se oprească. O duzină de femei scăldate în sudoare se duelau în perechi, sub privirea unui cairhian țeapăn, îmbrăcat într-o haină cenușie. Unele dintre ele purtau fuste despicate de călărie, celelalte pantaloni și haine bărbătești. Unele păreau puternice, dar mânuiau sabia stângaci, altele pluteau cu ușurință dintr-o poziție într-alta, dar mânuiau ezitând armele. Toate păreau să poarte masca unei hotărâri întunecate, dar izbucneau adesea în râs când realizau că au făcut o greșală.

Individul țeapăn lovi din palme, iar femeile se sprijiniră gâfâind în săbiile de antrenament, în timp ce unele dintre ele își mișcau brațele neobișnuite cu așa ceva. De undeva țâșniră servitori, înclinându-se și făcând reverențe în dreapta și în stânga, în timp ce cărau tăvi cu carafe cu apă și cupe. Dar purtau veșminte ciudate pentru niște servitori din Cairhien. Purtau alb. Rochii, haine sau pantaloni, toate erau de un alb pur.

— Ce-i asta? întrebă Rand.

Rhuarc scoase un sunet dezgustat.

— Unele dintre femeile din Cairhien sunt impresionate de Fecioare, răspunse zâmbind Berelain. Vor să fie Fecioare. Doar că ale sabiei, se pare, nu ale Lăncii.

Sulin își îndreptă spatele indignată, iar mâinile Fecioarelor schimbară semne revoltate.

— Sunt fiice ale nobilelor Case, continuă Berelain. Le las să stea aici, fiindcă părinții lor nu îngăduie așa ceva. Acum au apărut în oraș aproape o duzină de școli unde femeile pot învăța să lupte cu sabia, dar majoritatea trebuie să se furișeze. Și nu doar femeile, desigur. Tinerii din Cairhien sunt foarte impresionați de neamul Aiel. Au început să adopte **ji'e'toh**.

— Îl stâlcesc, asta fac, mârâi Rhuarc. Mulți întreabă care sunt căile noastre, și cum poți să nu zici cuiva care este calea dreaptă? Chiar și unui ucigaș-de-copaci, spuse părând gata să scuipe. Dar iau ce le spunem și schimbă.

— Nu schimbă, protestă Berelain, adaptează doar, cred.

Rhuarc ridică din sprâncenele, oftând. Chipul lui Havien era imaginea vie a ofensei, văzându-și conducătoarea contrazisă.

Nici Rhuarc, nici Berelain nu băgară de seamă; amândoi se uitau la Rand, iar el avea impresia că cei doi se mai dondăniseră pe aceeași temă.

— Îl schimbă, repetă Rhuarc apăsător. Idioții ăia îmbrăcați în alb pretind că sunt ***gai'shain. Gai'shain!***

Ceilalți Aieli murmură; Fecioarele vorbeau mișcându-și repede degetele. Havien începea să se neliniștească.

— În ce bătălie sau raid au fost ei luați prizonieri? Ce ***toh*** aveau ei? Mi-ai aprobat interdicția de a purta lupte în oraș, Berelain Paeron, dar poartă dueluri oriunde cred că nu sunt văzuți, iar cel care pierde se îmbracă în alb. Dacă unul îl lovește pe altul, când amândoi poartă arme, cel lovit îl provoacă la duel, iar dacă refuză trebuie să se îmbrace în alb. Ce are asta de-a face cu onoarea și obligația? Schimbă totul și fac lucruri la care ar roși până și obrazul unui sharaman. Acestor lucruri ar trebui să li se pună capăt, Rand al'Thor!

Berelain își încleștă fălcile cu încăpățănare, strângându-și mâinile în pumni.

— Tinerii s-au luptat mereu între ei, spuse cu un ton care te făcea să uiți că și ea era tânără. Și, fiindcă tot ai început, află că nimeni nu a murit în vreun duel. Nimeni. Doar lucrul ăsta ar trebui să fie suficient să-i lăsăm în pace. În plus, am avut de înfruntat tați și mame, unii dintre ei foarte puternici, care își voiau fiicele trimise acasă. Nu le voi refuza acum fetelor ce le-am promis deja.

— Păstrează-le, dacă poțtești, spuse Rhuarc. Lasă-le să învețe cum se mânuiește sabia, dacă așa poțtesc. Dar să nu mai aud că pretind că urmează calea ***ji'e'toh***. Și nici să-i văd îmbrăcați în alb, pretinzând că sunt ***gai'shain***. Ceea ce fac ei ne jignește. Rhuarc rămase cu privirea albastră și rece pironită pe Berelain, dar aceasta continua să se uite la Rand.

Acesta ezită o clipă. Credea că înțelege ce îi împingea pe tinerii din Cairhien să urmeze **ji'e'toh**. Cucerii de două ori în douăzeci și ceva de ani, probabil se întrebau în ce constă secretul. Sau poate credeau că înfrângerile lor arătau doar că Aielii aveau o cale mai bună. Sigur că Aielii erau supărați având impresia că li se iau în râs obiceiurile. Dar totuși unele feluri în care cineva putea ajunge **gai'shain** nu erau mai puțin ciudate. Spre exemplu, să vorbești unui bărbat de socrul său sau unei femei de soacra sa – al doilea tată și a doua mamă, cum spuneau Aielii – dacă nu îi menționaseră ei înainte era considerat un lucru atât de ostil încât puteau lua armele în mână. Dacă cel ofensat îl atinge pe celălalt, potrivit **ji'e'toh**, era același lucru cu a atinge un inamic înarmat, fără a-l răni. Câștigau mult **ji** și **toh**, iar cel atins putea cere să fie făcut **gai'shain**, pentru a-și micșora propriile obligații și din onoarea câștigată de celălalt. Potrivit **ji'e'toh**, o cerere întemeiată de a fi făcut **gai'shain** trebuia respectată, așa că te puteai trezi **gai'shain** doar dacă aduceai vorba de soacra cuiva. Nu era mai puțin prostesc decât ce făceau tinerii aceia. Până la urmă conta un singur lucru. O pusese pe Berelain să conducă acolo; trebuia să o sprijine. Nu putea face altceva.

— Cairhienii te offensează fiindcă sunt cairhieni, Rhuarc! Lasă-i în pace. Cine știe, poate într-o bună zi vor învăța suficient încât să nu-i mai urăști atât de mult.

Rhuarc mormăi cu amărăciune, iar Berelain zâmbi. Rand avu o clipă senzația că o să scoată limba la Aiel. Poate era doar imaginația lui. Ea era doar cu câțiva ani mai mare decât Rand, dar pe vremea când el stătea cu oile în Ținutul celor Două Râuri, ea conducea Mayene.

Trimițându-i pe Corman și pe Havien înapoi la posturile lor, Rand își continuă drumul, flancat de Rhuarc și Berelain, cu restul venind în spatele lor. O paradă. Mai lipseau doar tobele și trompetele.

În spatele lui se porni iarăși zăngănitul săbiilor. Încă o schimbare, chiar dacă mică. Nici măcar Moiraine, care studiase mult timp profețiile Dragonului, nu știuse dacă noua Frângere a Lumii care va veni odată cu el însemna venirea unei noi Vârste, dar în mod cert însemna multe schimbări. La fel de multe venite accidental, precum cele făcute intenționat.

Când ajunseră la ușa camerei de lucru pe care Berelain și Rhuarc o împărțeau – lambriurile de lemn închis la culoare, lustruit, erau decorate cu sori care se ridică, sugerând că odată încăperea fusese folosită de capete încoronate Rand se întoarse către Sulin și Urien. Dacă nici aici nu se putea lipsi de toate acele gărzi, atunci unde?

— Mă voi întoarce la Caemlyn mâine, la un ceas sau două după ce răsare soarele. Până atunci vizitați corturile, vedeți-vă cu prietenii și încercați să nu stârniți vreo gâlceavă sângeroasă. Dacă vreți neapărat, două din voi pot rămâne să mă apere de șoareci; nu cred că ceva mai mare de-atât poate sări la gâtul meu aici.

Urien rânji și dădu din cap, arătând către un cairhian:

— Șoarecii pot fi mari aici.

O clipă Rand avu senzația că Sulin urma să îl contrazică. Privirea ei lungă dură doar o clipă, apoi aprobă cu o mișcare a capului. Cu buzele strânse, totuși. Dar nu se îndoia că vor avea ce să-i audă urechile când va rămâne singur cu Fecioarele.

Era a doua oară când intra în acea cameră mare și, ca și prima dată, i se părea plină de contraste. Pe tavanul înalt, acoperit de tencuială, liniile drepte și unghiurile ascuțite alcătuiau desene care se repetau și de-a lungul pereților, și în jurul șemineului masiv, acoperit cu marmură albastră. În mijlocul camerei trona o masă mare, acoperită cu hârtii și hărți, alcătuiind un soi de barieră. Cele două ferestre înalte, de o parte și de alta a șemineului, aveau ghivece de pământ, pline de flori micuțe, roșii și albe. Pe perete atârna un tablou cu corăbii pe mare și bărbați care trăgeau năvoade pline de pește, principala

sursă de bogăție din Mayene. Pe un scaun cu spătar înalt, în care Berelain ar fi încăput comod ghemuită, rămăsese un gherghef pe jumătate terminat, cu un ac cu fir roșu înfipt în el. Pe podea era un singur covor, în motive florale aurii, roșii și albastre, iar o carafă de argint și pocale, pe o tavă de argint, stăteau pe o măsuță așezată lângă scaun, împreună cu o carte subțire, roșie și un semn de carte de piele, țesut cu fir de aur.

De cealaltă parte a mesei, podeaua era acoperită de covoare în culori vii și de pernuțe cu ciucurași, roșii, albastre și verzi, împrăștiate peste tot. O pungă de tutun, o pipă scurtă și o pereche de clești se aflau lângă un vas acoperit de aramă, deasupra unui mic cufăr cu întărituri de aramă, în timp ce pe un cufăr ceva mai mare, cu întărituri de fier, era pusă o figurină de fildeș înfățișând un animal straniu, despre care Rand se îndoia că există. De-a lungul zidului erau stivuite două duzini de cărți, de toate dimensiunile, de la cele ce ar fi încăput cu ușurință într-un buzunar până la cele pe care Rhuarc ar fi trebuit să le care cu ambele mâini. În Pustiu, Aieli îi făceau toate lucrurile de care aveau nevoie, mai puțin cărți; neguțătorii ambulanți făceau o avere printre Aieli vânzând doar cărți.

— Acum, spuse Rand când ușa se închise în spatele său, lăsându-l singur cu Rhuarc și Berelain, cum stau lucrurile de fapt?

— Cum am spus, replică Berelain. Pe cât de bine ne putem aștepta. Pe străzi se vorbește de Caraline Damodred și Toram Riatin, dar cei mai mulți sunt prea obosiți ca să-și mai dorească un război acum.

— Se spune că li s-au alăturat zece mii se oșteni andorani, începu Rhuarc, umplându-și pipa cu tutun. Zvonurile umflă numărul de zece sau douăzeci de ori, dar, dacă este adevărat, e îngrijorător. Cercetașii spun că nu sunt mulți, dar, dacă îi lăsăm să se înmulțească, vor fi mai mult decât un mic motiv de enervare. Musca galbenă e atât de mică încât abia poți să o

vezi, dar, dacă îşi lasă ouăle sub pielea ta, îţi vei pierde braţul sau piciorul înainte de a ieşi larvele – asta dacă nu te şi ucide.

Rand mormăi. Rebeliunea lui Darlin în Tear nu era singura de care trebuia să se ocupe. Casa Riatin şi Casa Damodred, ultimele două care avuseseră Tronul Soarelui, fuseseră rivale de moarte înainte să apară Rand, şi probabil vor fi iarăşi după ce el va dispărea. Acum se împăcaseră – cel puţin în aparenţă; niciodată nu puteai şti ce faceau de fapt cairhienii – şi, le fel ca Darlin, Toram şi Caraline îşi adunau forţele suficient de departe pentru a se considera în siguranţă. În cazul lor, la baza dealurilor Osiei Lumii, cât de departe puteau de oraş, fără să iasă totuşi din ţinut. Ca şi Darlin, strânseseră o adunătură de toate soiurile: nobili, mai ales din cei de mijloc; refugiaţi, mercenari sadea şi câţiva foşti bandiţi la drumul mare. Poate că Niall îşi vârâse coada şi acolo, ca şi în cazul lui Darlin.

Dealurile nu erau impenetrabile ca Haddon Mirk, dar Rand nu se grăbea să atace; avea prea mulţi duşmani, în prea multe locuri. Dacă se oprea într-un loc să zdrobească musculiţa galbenă a lui Rhuarc, se putea trezi cu un leopard în spate, în altă parte. Voia să înceapă cu leopardul. Numai de-ar fi ştiut unde erau ceilalţi leoparzi.

— Ce se aude de Shaido? întrebă, aşezându-şi Scepтрul Dragonului pe o hartă pe jumătate desfăcută. Arăta partea de miazănoapte a Cairhienului şi munţii numiţi Piscul Dragonului. Poate că Shaido nu erau un leopard la fel de mare ca Sammael, dar erau ceva mai mari decât înaltul Senior Darlin sau Doamna Caraline. Berelain îi întinse un pocal cu vin, iar el îl luă mulţumindu-i.

— Înţeleptele au spus ceva de intenţiile Sevannei?

Ar fi crezut că măcar una sau două pot privi înjur şi asculta călătorind în Piscul Dragonului. Ar fi pus rămaşag că înţeleptele Shaido aşa făceau când treceau de râul Gaelin. Dar nu spuse nimic. Poate că Shaido renunţaseră la *ji'e'toh*, dar Rhuarc



rămăsese fidel felului tradițional Aiel de a spiona. Înțeleptele păreau să aibă alte păreri, dar ce anume erau greu de zis.

— Spun că Shaido își construiesc așezări. Rhuarc făcu o pauză pentru a-și pune cu un clește în pipă un cărbune aprins luat din vasul de alamă plin de nisip. După ce pufai până scoase un fum albastru, continuă:

— Ele nu cred că Shaido mai au de gând să se întoarcă în Ținutul Întreit vreodată. Nici eu.

Rand își trecu o mână prin păr. Caraline și Toram erau ca o rană purulentă, iar Shaido se așezau de această parte a Osiei Lumii. Un amestec mult mai periculos decât Darlin. Iar degetele nevăzute ale Alannei păreau gata să-l atingă.

— E și vreo veste bună?

— În Shamara sunt lupte, spuse Rhuarc peste vălătucii de fum.

— Unde?

— Shamara. Sau Shara. Au multe nume pentru ținutul lor. Co'dansin, Tomaka, Kigali și altele. Poate că toate sunt adevărate sau niciunul. Oamenii ăia mint fără să clipească. Dacă desfaci un balot de mătase cumpărat de la ei, ai să vezi că doar deasupra e mătase. Și, dacă data viitoare îl găsești pe cel care ți l-a vândut, o să spună că nu te-a mai văzut niciodată sau că nu a mai fost niciodată acolo cu negustorie. Dacă îl presezi, ceilalți îl vor uide ca să te liniștească, apoi vor spune că doar el ar fi putut face așa ceva cu mătasea, apoi vor încerca să-ți vândă apă drept vin.

— De ce sunt luptele din Shara o veste bună? întrebă Rand încet. Nu voia cu adevărat să audă răspunsul. Berelain asculta cu interes; nimeni, cu excepția Aielilor și a Oamenilor Mării, nu știa mai nimic de ținuturile de dincolo de Pustiu, de unde veneau mătăsurile și fildeșul. Ei și poveștile din „Călătoriile lui Jain Piciormare“, care erau greu de crezut. Deși, dacă stătea să se gândească bine, Rand își amintea că acestea aduceau vorba

și de minciună, și de numele diferite, doar că în exemplele din carte niciun nume nu se potrivea cu cele date de Rhurarc.

— Niciodată nu sunt lupte în Shara, Rand al'Thor. Se spune că Războaiele troloce i-au lovit și pe ei – trolocii intraseră și în pustiu Aiel; de atunci numele troloc pentru Pustiu Aiel era Câmpurile Morții –, dar nici nu am mai auzit vorbindu-se de vreo bătălie, dacă a mai fost vreuna. Aproape nimic nu răzbate de la ei. Ei spun că pământul lor a fost mereu unul, nu mai multe, ca la noi, și mereu a fost pace. Când ai devenit **car'a'carn** în Rhuidean, vestea s-a răspândit repede, la fel și felul în care îți spuneau cei din ținuturile umede. Dragonul Renăscut. Vestea a călătorit în lăcașurile de negoț de-a lungul Marelui Canion și al Stâncilor Zorilor. Acum vin vești de la ei. Sunt lupte în Shara, iar Shamarieni întreabă când va Frânge Lumea Dragonul Renăscut.

Vinul îi păru dintr-odată amar. Alt loc ca Tarabon și Arad Doman, sfâșiat doar la auzul numelui lui. Cât de departe se împrăștiu undele Pânzei? Se duceau din pricina lui războaie de care nu va auzi niciodată, în ținuturi de care nu va auzi niciodată?

„Moartea călătorește pe umerii mei, murmură Lews Therin. Moartea calcă pe urma pașilor mei. Eu sunt moartea.”

Cuprins de un fior, Rand își puse pocalul pe masă. Cât de mult cereau Profețiile în acele versuri meșteșugite, cu acele sugestii ispititoare? Trebuia oare să adauge Shara sau cum s-o fi chemând, Cairhienului și celorlalte ținuturi? întreaga lume? Cum, când el nu era în stare nici să stăpânească așa cum trebuie Tearul și Cairhienul? Nu i-ar fi ajuns o viață de om. Andor. Dar, dacă trebuia să rupă fiecare țară, fiecare ținut, Andorul va rămâne întreg pentru Elayne. Cumva.

— Shara sau cum s-o fi chemând e foarte departe de aici. Fiecare lucru la timpul lui, iar acum e timpul pentru Sammael.

— Sammael, aprobă Rhurarc.

Berelain se înfioră și-și goli pocalul.

Pentru prima dată vorbiră de Aielii care înaintau spre miazăzi. Rand voia ca forța care se strângea în Tear să fie suficient de mare pentru a spulbera orice ar fi putut scoate Sammael în cale. Rhuarc părea mulțumit; Berelain se plângea că ar trebui să rămână mai multe trupe în Cairhien. Asta până când Rhuarc o făcu să tacă, iar ea mormăi ceva despre cum e prea încăpățânat, dar apoi continuă să vorbească despre eforturile de a-i convinge pe țărani să se întoarcă la pământurile lor. Credea că până anul următor nu avea să fie nevoie de grânele Tearului. Dacă seceta se oprea. Dacă nu, Tearul nu va avea grâne nici pentru el însuși, cu atât mai puțin pentru alții. Negoțul începea să se înfiripe din nou. Negustorii începuseră să vină din Andor, Tear, Murandi și chiar din Ținuturile de Hotar. Un brăzdar-de-ape al Oamenilor Mării aruncase ancora chiar în acea dimineață, ceea ce era ciudat atât de departe de mare, dar erau bineveniți.

Berelain începu a vorbi concentrată, cu o voce vioaie, mișcându-se în jurul mesei pentru a lua o hârtie sau alta, spunând ce ar trebui și ce își permitea să mai cumpere Cairhienul, ce trebuia să vândă acum, peste șase luni sau un an. În funcție de vreme, desigur. Menționase asta de parcă nu era nimic important, dar se uită la Rand de parcă i-ar fi spus că, dacă era Dragonul Renăscut, trebuia să găsească o soluție. Rand o văzuse până atunci seducătoare, înfricoșată, sfidătoare, arogantă, dar niciodată așa. Părea o femeie schimbată. Rhuarc, așezat pe pernuțele lui, pufăind din pipă, se uita la ea amuzat.

— ... Școala aia a ta ar putea face ceva bun, spuse încruntându-se la o foaie de hârtie acoperită de un scris mărunț, dacă s-ar opri din inventat lucruri noi și ar construi ceea ce au inventat deja.

Își duse un deget la buze, uitându-se gânditoare în gol:

— Spui să le dau cât aur vor, dar, dacă m-ai lăsa să le opresc banii până când...

Jalani își vârî chipul plinuț pe ușă - Aielii păreau să nu înțeleagă la ce servește să bați în ușă -, spunând:

— Mangin e aici să vorbească cu Rhuarc și cu tine, Rand al'Thor!

— Spune-i că voi fi bucuros să-l primesc mai târziu, începu Rand înainte de a fi întrerupt de Rhuarc.

— Ar trebui să vorbești cu el acum, Rand al'Thor.

Chipul căpeteniei de clan avea ceva grav în el; Berelain pusese foaia pe masă și se uita cu atenție la podea.

— Foarte bine, spuse Rand încet.

Capul lui Jalani dispăru; după câteva clipe intră Mangin. Mai înalt decât Rand, fusese unul dintre cei care trecuseră Zidul Dragonului în căutarea Celui-Care-Vine-cu-Zorile, unul dintre cei câțiva care cuceriseră Stâncă din Tear.

— Acum șase zile, am ucis un om, începu brusc, un ucigaș-de-copaci, și trebuie să știi dacă am **toh** în fața ta, Rand al'Thor.

— În fața mea? Ai voie să te aperi, Mangin; pe Lumină! Știi că... Pentru o clipă rămase tăcut, privind ochii sobri, în care nu se citea frica. Curiozitatea, poate. Chipul lui Rhuarc nu-i spunea nimic; Berelain se uita în altă parte.

— Nu te-a atacat el, nu-i așa?

Mangin clătină din cap.

— Am văzut că merita să moară, așa că l-am ucis.

Spusese asta cu cel mai firesc ton din lume; văzuse că jghebul de scurgere trebuia curățat, așa că l-a curățat.

— Dar tu ai spus că nu putem ucide un ucigaș-de-copaci decât în luptă sau dacă ne atacă. Am **toh** în fața ta?

Rand își aduse aminte ce spusese... „pe el am să-l spânzur“. Simțea o greutate pe piept.

— De ce merita să moară?

— Purta ceea ce nu avea dreptul, replică Mangin.

— Ce purta? Ce purta, Mangin?

Rhuarc răspunse, atingându-și brațul stâng:

— Asta.

Voia să spună Dragonul înfășurat în jurul brațului. Căpeteniile de clan îl arătau rar și vorbeau de el și mai rar; semnele erau învăluite în mister, iar căpeteniile erau mulțumite să lase lucrurile așa.

— Era făcut cu ace și cerneluri, desigur. Un tatuaj.

— Pretindea că este șef de clan? Întrebă Rand căutând o scuză... „pe el am să-l spânzur“.

Mangin fusese printre primii care îl urmăreau.

— Nu, răspunse Mangin. Era băut și se lăuda cu ceea ce nu ar fi trebuit să aibă. Îți văd ochii, Rand al'Thor! E greu de înțeles. Am avut dreptate să-lucid, dar acum am **toh** în fața ta, spuse cu un rânj.

— Ai greșit să-l ucizi. Știi pedeapsa pentru crimă.

— O funie în jurul gâtului, cum folosesc cei din ținuturile umede, spuse Mangin gânditor. Spune-mi unde și când; voi fi acolo. Fie ca astăzi să găsești apă și umbră, Rand al'Thor!

— Fie ca astăzi să găsești apă și umbră, zise Rand cu tristețe.

— Cred, spuse Berelain după ce ușa se închise în spatele lui Mangin, că se va duce la spânzurătoare de bunăvoie. Oh, nu te uita așa la mine, Rhuarc! Nu vreau să zic nimic rău de el sau de onoarea Aielilor.

— Șase zile, gemu Rand, întorcându-se către ea. Știați de ce au venit, amândoi. De șase zile, și ați lăsat asta pe umerii mei. Crima e crimă, Berelain.

— Nu sunt obișnuită să vină cineva la mine să-mi spună că tocmai a comis o crimă. Afurisit de **ji'e'toh**. Afurisiți de Aieli cu onoarea lor cu tot.

Cuvintele sunau ciudat venind din gura ei. Părea că se apăra, deși avea o ținută regală.

— Nu ai de ce să fii mânios pe ea, Rand al'Thor, interveni Rhuarc. **Toh-ul** lui Mangin e cu tine, nu cu ea. Sau cu mine.

— **Toh-ul** lui e cu omul pe care l-a ucis, spuse Rand rece; Rhuarc părea șocat. Nu mă mai așteptați pe mine data viitoare când cineva comite o crimă. Aplicați legea!

Poate astfel nu va mai trebui niciodată să condamne un om pe care îl cunoștea și care îi era drag. Va face asta din nou dacă va trebui. Știa, și îl întrista. Ce devenise?

„Roata unei vieți, murmură Lews Therin. Fără milă. Fără îndurare.”

## CAPITOLUL 18



### Singurătate

— MAI SUNT ȘI ALTE PROBLEME DE CARE VREȚI SĂ MĂ OCUP? întrebă Rand pe un ton care sugera că voia să spună probleme pe care ei ar fi trebuit să le rezolve deja. Rhuarc clătină din cap încetitor; Berelain se înroși.

— Bine. Stabiliți o zi pentru spânzurarea lui Mangin - „Dacă doare prea tare, râse răgușit, în șoaptă, Lews Therin, dă durerea altcuiva“. Responsabilitatea sa. Datoria sa. Își îndreptă spatele, pentru a nu se lăsa strivit de munte.

— Spânzurați-l mâine. Spuneți-i că eu am zis așa. Mă duc la școală.

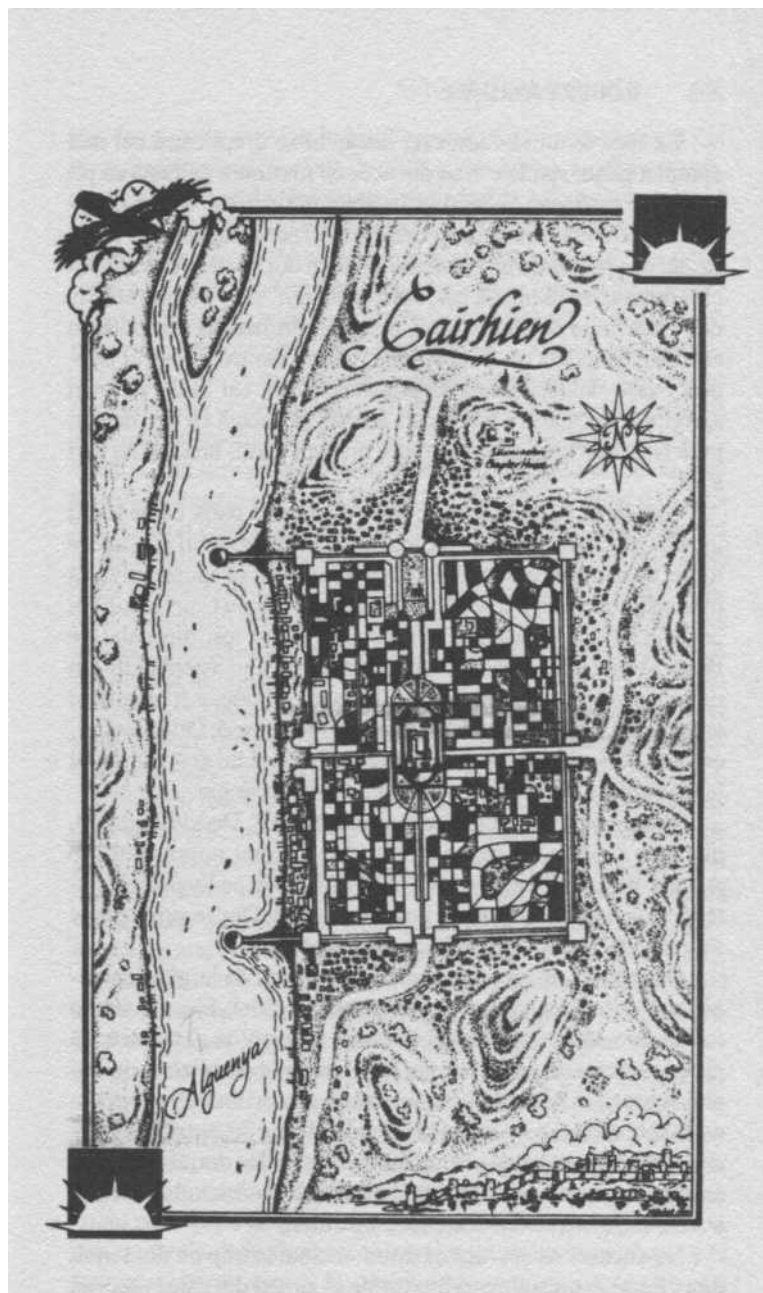
Se opri, uitându-se în gol, și realizează că aștepta comentariul lui Lews Therin, nu al lor. Aștepta comentariul unui nebun, al unui nebun mort.

Rhuarc îi spuse că probabil înțeleptele veneau deja de la corturi, iar Berelain că nobilii din Tear și Cairhien vor vocifera să afle unde îl țin ascuns; Rand le spuse să zică adevărul. Dar să nu

Îl urmeze; se va întoarce când se va întoarce. Cei doi arătau de parcă ar fi înghițit prune acre, dar luă Sceptra Dragonului și ieși.

Pe hol, Jalani și un Scut Roșu cu părul auriu de aceeași vârstă cu ea se ridicară repede în picioare, schimbând o privire scurtă. Coridorul era gol, cu excepția câtorva servitori grăbiți. Unul din fiecare; avea sens, dar Rand se întrebă dacă Urien trebuise să se lupte cu Sulin pentru asta.





Le facu semn să-l urmeze, ducându-se drept către cel mai apropiat grajd; staulele erau din aceeași marmură galbenă ca pilonii care susțineau tavanul înalt. Șeful grăjdarilor, un ins noduros cu urechi mari, cu Soarele Cairhienului pe vesta scurtă de piele, fu atât de șocat să-l vadă pe Rand doar cu doi Aieli în escortă, încât continuă să se uite la ușă, așteptând alții, și se înclina atât de des încât Rand se întrebă dacă o să mai primească vreodată un cal. Dar, de îndată ce omul strigă: „Un cal pentru Seniorul Dragon“, șase rândași săriră să pregătească un cal înalt, cu ochi aprigi, cu un căpăstru cu ciucuri aurii și șa cusută cu fire de aur, pusă deasupra unei pânze albastre precum cerul, brodată cu sori aurii.

Grăjdarul cu urechi mari deja dispăruse până când Rand urcă în șa, deși se mișcaseră foarte repede. Probabil să vâneze turma de oameni care umblau după Rand. Sau să spună cuiva că plecase din palat aproape fără nicio gardă. Așa era Cairhienul. Încercând să domolească dansul calului, Rand ieși din palat pe lângă gărzile uluite. Nu era îngrijorat de asasinii așteptându-l în umbră, avertizați de omul cu urechi mari; oricine ar fi pregătit o ambuscadă ar fi constatat că își uitase armele acasă. Orice întârziere însă ar fi adus îmbulzeala nobililor în jurul lui și nu ar mai fi putut să plece fără ei. Era bine să fie în sfârșit singur.

Aruncă privire către Jalani și tânărul Aiel; Dedric, se gândi, din Jaen Codara. Aproape singur. Încă o mai putea simți pe Alanna, iar Lews Therin o jelea undeva departe pe Ilyena. Nu putea fi singur pe de-a-ntregul. Poate niciodată. Dar se simțea bine singur, atât cât era, după atât de mult timp.

Cairhienul era un oraș mare, cu străzi atât de largi că oamenii care se înghesuiau pe ele păreau niște pitici. Fiecare stradă trecea ca o săgeată prin dealurile atât de cioplite și terasate că păreau ridicate de mâna omului, întâlnindu-le pe celelalte în unghiuri precise. Peste tot erau presărate turnuri înalte, acoperite de schele de lemn ce acopereau contraforturile, turnuri ce păreau că ating cerul și se avântă dincolo de el. De

douăzeci de ani arseseră legendarele turnuri fără capăt ale Cairhienului în Războiul Aiel, și încă nu fuseseră reconstruite.

Nu era ușor să-și croiască drum; mersul la trap nu dură mult timp. Rand se obișnuise ca mulțimile să se dea din calea escortei lui, dar cu sute de Aieli în jur, înveșmântați în ***cadin'sor***, cei doi nu mai aveau același efect. Aielii îl recunoșteau, își dădu seama, dar nu doreau să-l stânjenească atrăgând atenția asupra sa când purta sabie și, deși nu era chiar atât de rău, dar nici chiar de lăudat, călărea un cal. Pentru neamul Aiel rușinea era mai rea decât durerea, iar ***ji'e'toh***-ul complica lucrurile, într-un fel pe care Rand nu îl înțelegea pe de-a-ntregul. Cu siguranță, Aviendha ar fi putut să-i explice; părea să-și dorească mult ca el să devină Aiel.

Mulți alții se înghesuiau pe străzi, cairhieni în hainele lor obișnuite, dar și cei care locuiseră în Poartă înainte de a arde, cu veșminte ponosite, dar în culori vii, taireni mai înalți cu un cap decât ei, dar nu mai înalți decât Aielii. Căruțe trase de boi sau cai treceau greu prin mulțime, lăsând loc trăsurilor închise și lecticilor, purtând câteodată sigla unei Case. Negustorii ambulanți își laudau marfa așezată pe tăvi sau pe cotigi; la colțuri de stradă dădeau spectacole muzicanți, saltimbanci și jongleri. Era o schimbare. Cairhienii fuseseră liniștiți, supuși, cu excepția celor de la Poartă. Sobrietatea nu dispăruse cu totul. Prăvăliile aveau firmele discrete și nu își puneau marfa afară. Iar dacă foștii locuitori ai Porții erau la fel de gălăgioși ca întotdeauna, râzând și țipând unul la altul, certându-se în mijlocul străzii, ceilalți locuitori ai Cairhienului le aruncau priviri dezgustate.

Nimeni în afară de Aieli nu-l recunoștea pe călărețul cu capul descoperit, înveșmântat într-o haină albastră cusută cu fir de argint, deși din când în când unii se uitau de două ori la valtrapul calului. Sceptrul Dragonului nu era bine-cunoscut acolo. Nimeni nu se dădea din calea lui. Deși era nerăbdător, Rand era mulțumit că nu mai era în centrul atenției tuturor.

Școala ocupa un palat, la o milă de Palatul Soarelui, odată proprietatea seniorului Barthanes, mort acum și nejelit de nimeni, cu o arhitectură pătrată, turnuri ascuțite și balcoane austere. Porțile mari erau deschise, iar Rand se trezi întâmpinat când intră.

Idrien Tarsin, conducătoarea școlii, stătea pe niște trepte late, în celălalt capăt al curții, o femeie bine făcută, într-o rochie cenușie, simplă, cu spatele atât de drept încât părea cu un cap mai înaltă decât era de fapt. Nu era singură. Zeci de oameni se înghesuiau pe treptele de piatră, bărbați și femei, cei mai mulți îmbrăcați cu straie de lână, roase și purtate, și puțini în mătăsuri. Cei mai mulți erau oameni în vârstă. Idrien nu era singura cu mai multe fire cărunte în părul negru, iar unii nu mai aveau decât păr alb sau deloc, deși erau și câteva chipuri mai tinere care se uitau nerăbdătoare la Rand. Iar „mai tinere” însemna cu doar zece sau cincisprezece ani mai în vârstă ca el.

Erau profesorii, într-un fel, deși nu era o școală în adevăratul sens al cuvântului. Veneau aici studenți să învețe – de la fiecare fereastră se îțeau acum capete tinere de bărbați și femei –, dar era mai ales locul unde Rand dorise să fie strânsă învățătura. Auzise mereu, iarăși și iarăși, cât de multă cunoaștere se pierduse în Războiul de o Sută de Ani și în Războaiele Troloce. Oare cât se pierduse la Frângerea Lumii? Dacă urma să Frângă din nou Lumea, atunci voia să creeze locuri unde cunoașterea să fie salvată. O altă școală abia luase ființă în Tear și începuse să caute și un loc în Caemlyn.

„Nimic nu se întâmplă cum te aștepți, murmură Lews Therin. Nu te aștepta la nimic și nu vei fi surprins. Nu te aștepta la nimic. Nu spera la nimic. Nimic.”

Rand înăbuși vocea, descălecând.

Idrien veni să-l întâmpine făcând o reverență. Ca de obicei, fu surprins să vadă că abia îi venea până la piept.

— Bine ai venit la Școala din Cairhien, Seniore Dragon, spuse cu o voce surprinzător de dulce și de tânără, care contrasta

puternic cu chipul său. O auzise vorbind și aspru, cu studenții și profesorii; Idrien conducea școala cu o mână de fier.

— Câți spioni ai în Palatul Soarelui? întrebă domol.

Părea uimită, poate fiindcă el se gândise la așa ceva sau poate fiindcă nu se cuvenea să pui o astfel de întrebare în Cairhien.

— Am pregătit o mică expoziție. Dacă Seniorul Dragon vrea să mă urmeze?

Ei bine, nici nu se așteptase cu adevărat la un răspuns. Ea se uită la cei doi Aieli ca la doi câini mari de la care nu știa la ce să se aștepte, dar se mulțumi să pufnească pe nas. O urmă, încruntat. Ce soi de expoziție?

Sala de la intrarea în școală era o cameră mare, cu coloane întunecate, lustruite și dale cenușii, cu un balcon care se întindea pe toate cele trei niveluri. Acum era plină de... mașinării. Profesorii care se înghesuiseră în spatele lui începură să alerge la ele. Rand se uită lung, aducându-și aminte că Berelain îi spusese că școala face lucruri. Dar ce?

Idrien începu să-i explice - după un timp - ducându-l pe la fiecare mașinărie, unde profesorii explicau ce făcuseră. Chiar înțelese o parte.

O mulțime de ciururi, răzuitoare și oale pline de bucăți de pânză produceau cea mai fină hârtie din lume sau cel puțin așa spunea inventatorul. O adunătură de prese și leviere uriașe alcătuia o tiparniță, mult mai bună decât cele folosite deja, spunea creatorul ei. Dedric păru foarte interesat de ea, până când Jalani îl călcă tare pe picior, hotărând că ar trebui mai degrabă să fie atent la un eventual atac asupra **car'a'carnului**, iar el șchiopătă după aceea în urma lui Rand. Mai era și un plug pe roți care putea ara șase brazde o dată - măcar asta recunosc și Rand; se gândi că ar putea merge - și o chestie cu niște tije pentru cai, care trebuia să taie fânul în locul oamenilor cu seceri, și un nou tip de război de țesut, mai ușor de folosit, după cum spunea inventatorul. Erau și modele pictate de

viaducte, care să ducă apa în locurile unde nu mai era, noi scurgeri și canalizări pentru Cairhien, chiar și o machetă pusă pe o masă, cu figurine de oameni și căruțe, macarale și tăvălugi, care ilustra cum ar fi putut fi făcute și pavate drumurile, la fel de bine ca în anii de odinioară.

Rand nu știa dacă va funcționa vreuna, dar câteva păreau demne de a fi încercate. Plugul, spre exemplu, putea fi folositor în cazul în care Cairhienul mai spera să se hrănească singur vreodată. Îi va spune lui Idrien să-l construiască. Nu, îi va spune lui Berelain să-i spună ea. „În public, urmează întotdeauna lanțul de comandă, îi spusese Moiraine, dacă nu vrei să subminezi pe cineva și să-l dai jos.”

Un alt profesor pe care îl cunoștea era Kin Tovere, un meșter de lentile îndesat, care își tot ștergea capul chel cu o batistă în dungii. Pe lângă ochelari de diferite mărimi – „Numeri firele de păr din nasul unui bărbat de la o milă”, așa vorbea –, ținea în mână o lentilă mare cât capul lui și schema ocheanului care să o folosească – o chestie lungă de șase picioare –, dar și o schemă pentru unul cu care puteai să privești stelele. Mă rog, Kin întotdeauna voise să se uite la lucruri aflate în depărtări.

Idrien avea un aer mulțumit văzându-l pe Rand că studiază schițele Meșterului Tovere. Era adepta lucrurilor practice. Ea însăși construisese o arbaletă uriașă în timpul asediului Cairhienului, toată numai leviere și coarde, care putea arunca o lance la o milă, cu suficientă putere să străpungă un om. Dacă ar fi fost după ea, nu s-ar fi pierdut timpul cu lucruri care nu erau reale și solide.

— Construiește-l, îi spuse Rand lui Kin. Poate că nu era de un real folos, precum plugul, dar îl plăcea pe Tovere. Idrien oftă, clătinând din cap. Tovere era radios.

— Ți dau și un premiu de o sută de monede de aur. Arată interesant.

Vorbele lui provocară rumoare și nu era limpede cine era mai uluit, Tovere sau Idrien.

Alte lucruri din încăpere făceau ca invenția lui Tovere să pară la fel de banală ca macheta construcției de drumuri. Un individ cu fața rotundă făcea ceva cu balega de vacă, iar de la capătul unei țevi de aramă țâșneau flăcări; nici el nu părea să știe la ce folosește. O femeie deșirată făcu o demonstrație cu o foaie de hârtie, prinsă cu fire, care se ținea în aer doar împinsă de căldura de la un mic foc. Bâigui ceva despre zbor – era sigur că asta a spusese – și că aripile păsărilor erau curbate – avea desene cu păsări și cu ceea ce păreau păsări de **lemn** –, dar era atât de intimidată să-l întâlnească pe Seniorul Dragon, că nu mai putu scoate niciun cuvânt, iar Idrien nu fu în stare să-i explice ce făcuse femeia.

Mai era apoi un bărbat chel cu o mulțime de tuburi de alamă și cilindri, tije și roți, puse pe o masă acoperită de zgârieturi și scobituri proaspete, unele suficient de adânci să treacă în partea cealaltă. Dintr-un motiv sau altul, jumătate din față și o mână îi erau acoperite cu bandaje. De cum îl văzuse pe Rand intrând, se grăbise să aprindă un foc sub unul dintre cilindri. Când Rand și Idrien se opriră în fața lui, trase o pârghie și zâmbi mulțumit.

Mașinăria începu să freamăte, iar un abur șuierând începu să iasă din două sau trei locuri. Șuierul crescua devenind un soi de urlat, iar minunăția începu să tremure din toate încheieturile. Zgomotul devenea amenințător, asurzindu-i. Tremura atât de tare că masa începuse să se miște. Omul cu chelie se repezi la mașinărie, scoțând un dop din cel mai mare cilindru. Aburul ieși cu putere din el, într-un nor, iar mașinăria se opri. Omul reuși un zâmbet slab, în timp ce își sugea degetele arse.

— Foarte frumoase alăturile, spuse Rand înainte de a fi dus mai departe de Idrien. Ce a fost asta? Întrebă încet când nu-i mai putea auzi nimeni.

Ea ridică din umeri, uitându-se la Rand neliniștită.

— Mervin nu spune nimănui. Câteodată se aud din camera lui explozii atât de puternice că se zgâlțâie ușile. Și s-a opărit de

șase ori până acum, dar spune că, atunci când va funcționa, va aduce o nouă Vârstă.

— Mervin e bine-venit să o aducă, dacă poate, răspunse sec. Poate mașinăria trebuia să cânte ceva? Cu toate șuierăturile acelea?

— Nu-l văd pe Herid. A uitat să vină?

Idrien oftă din nou. Herid Fel era un andoran care ajunsese cumva să citească în Biblioteca Regală de acolo – un student al istoriei și filosofiei, cum se numea el însuși – și nu prea era genul de om drag ei.

— Seniore Dragon, nu iese niciodată din camera lui de lucru decât ca să meargă la Bibliotecă.

Nu putea să plece fără să țină un mic discurs, cocoțat pe un scaun, cu sceptrul Dragonului în mână. Le spuse cât de minunate sunt creațiile lor. Unele chiar ar fi putut fi, din câte își putea da seama. Apoi reuși să se strecoare de acolo, cu Jalani și Dedric. Și Lews Therin și Alanna. Lăsa în urmă un zumzet mulțumit. Se întrebă dacă, în afară de Idrien, se mai gândise cineva să facă o armă.

Camera de lucru a lui Herid Fel era la un nivel superior, iar pe fereastra lui se zăreau doar țiglele întunecate ale școlii și un turn pătrat, înalt, care nu mai lăsa să se vadă nimic altceva. Herid pretindea că oricum nu se uita niciodată pe fereastră.

— Puteți aștepta aici, spuse Rand lângă ușa îngustă – încăperea era și ea îngustă – și fu surprins când Jalani și Dedric aprobă imediat.

Deodată își dădu seama că mai multe lucruri se legau. De când ieșise de la întâlnirea cu Rhuarc și Berelain, Jalani nu aruncase nicio privire dezaprobată către sabie, așa cum făcea de obicei. Nici ea, nici Dedric nu se uitaseră măcar spre cal la grajduri, și nici nu comentaseră că picioarele ar trebui să-i fie suficiente unui om, lucru pe care îl spuneau mereu.

Confirmându-i bănuiala, văzu, în timp ce se întorcea către ușă, cum Jalani îl măsura pe Dedric din cap până în picioare.



Scurt, dar cu un interes vădit și cu un zâmbet pe buze. Dedric făcea eforturi evidente să o ignore. Așa era obiceiul Aiel, să se facă ca nu înțelege, până ea nu își făcea și mai clar cunoscute intențiile. Ea ar fi făcut același lucru dacă el ar fi fost cel care ar fi început să o cântărească din priviri.

— Simțiți-vă bine, le ură Rand peste umăr, lăsându-i uimiți, și intră în cameră.

Camera micuță era plină de cărți, papirusuri și foi de hârtie. Rafturile înghesuite urcau până la tavan, mai puțin în dreptul ușii și al celor două ferestre. Masa care ocupa cea mai mare parte a camerei era acoperită de cărți și hârtii, iar un scaun liber era și el împovărat de ele, ca și câteva colțuri din cameră. Herid Fel era un bărbat bine făcut, care parcă uitase să se pieptene în dimineața aceea. Pipa strânsă între dinți era stinsă, iar haina ponosită era acoperită cu scrum. Se uită o clipă la Rand, spunând:

— Ah, da. Desigur. Tocmai voiam să...

Se uită încruntat la cartea pe care o ținea în mână, apoi se așează în spatele mesei, căutând prin foile de hârtie din fața lui, mormăind încet. Se scărpină în cap, privind titlul cărții. În cele din urmă se uită la Rand, clipind surprins.

— Ah, da. Despre ce voiai să vorbim?

Rand își eliberă al doilea scaun, punând jos cărțile și hârtiile, își puse Sceptrul Dragonului deasupra lor și se așează. Mai încercase să vorbească cu alții – filosofi și istorici, femei și bărbați învățați –, dar era ca și cum ar fi încercat să scoată ceva de la o Aes Sedai. Erau foarte siguri de ceea ce știau, dar, când vorbeau de alte lucruri pe care nu le știau atât de bine, te înecau în valuri de cuvinte care ar fi putut însemna orice. Fie se mâniiau foarte tare când îi presai – păreau să creadă că asta însemna că se îndoia de cunoștințele lor, ceea ce era un păcat capital –, fie începeau să vorbească și mai mult, folosind cuvinte din care nu știau nici jumătate, fie deveneau slugarnici, încercând să afle de la el ce voia să știe, pentru a-i repeta

cuvintele. Herid era diferit. Părea mereu să uite că Rand este Dragonul Renăscut, ceea ce-i convenea de minune acestuia.

— Ce știi despre Aes Sedai și Străjeri? Despre legătura dintre ei?

— Străjeri? Legătură? Știu și eu cât știu cei care nu sunt Aes Sedai. Ceea ce nu e mare lucru, zise trăgând din pipă, fără să-și dea seama că se stinsese. Ce vrei să știi?

— Poate fi ruptă?

— Ruptă? Oh, nu. Nu cred. Decât dacă unul dintre ei moare. Asta o rupe. Cred. Am auzit odată ceva despre legătură, dar nu-mi amintesc...

Observând o foaie de hârtie, Herid o scoase dintr-un teanc și începu să citească, încruntându-se și clătînând din cap. Era scrisul lui, dar nu mai părea să fie de acord cu propriile însemnări.

Rand oftă; avea impresia că, dacă întoarce capul, va vedea mâna Alannei deasupra capului său.

— Dar despre ce te-am întrebat data trecută? Herid? Herid? Bărbatul tresări.

— Oh, da. Ah, întrebarea. Ultima dată. Tarmon Gai'don. Ei bine, nu știu cum va fi. Troloci, cred? Seniori ai Spaimei? Da. Seniorii Spaimei. Dar m-am gândit. Nu poate fi ultima bătălie. Nu cred că poate fi. Fiecare Vârstă are o Ultimă Bătălie. Sau cele mai multe.

Brusc se încruntă, privindu-și pipa pe deasupra nasului și începu să cotrobăie pe masă.

— Aveam o cutie cu iască pe aici pe undeva.

— Cum adică nu poate fi Ultima Bătălie? Întrebă Rand încercând să-și păstreze vocea molcomă.

Herid ajungea până la urmă la subiect; trebuia doar să-l îndemne.

— Ce? A, da, exact despre asta este vorba. Nu poate fi Ultima Bătălie. Chiar dacă Dragonul Renăscut sigilează din nou temnița Celui Întunecat, la fel de bine precum Creatorul. Ceea ce nu cred

că poate face. Se aplecă, șoptindu-i conspirativ: Nu este Creatorul, să știi, indiferent ce se vorbește pe străzi. Dar totuși, temnița trebuie ferecată iar de cineva. Vezi tu, Roata.

— Nu văd...

— Ba da, vezi. Ai fi un student foarte bun, spuse luându-și pipa în mână și desenând un cerc prin aer cu fumul. Roata Timpului. Vârstele vin și trec și vin din nou când Roata se învârteste. Știi teoria, zise împungând un punct imaginar de pe Roata la fel de imaginară. Aici temnița Celui întunecat este întreagă. Aici au dat o gaură și au sigilat-o iarăși, continuă el mișcându-și pipa de-a lungul arcului imaginar. Aici suntem noi. Pecețile slăbesc. Dar asta nu contează, desigur. Când Roata se va întoarce aici, în locul unde au dat o gaură prima dată, temnița Celui întunecat trebuie să fie iarăși întreagă.

— De ce? Poate data viitoare vor găuri Pânza printr-un petic. Poate așa au făcut ultima dată, găurind prin ceea ce a făcut Creatorul, vreau să spun – poate au făcut Puțul printr-un petic de Pânză, iar noi nu știm cum să facem asta.

Herid clătină din cap. Pentru o clipă se uită la pipă, dându-și iar seama că se stinsese, iar Rand se temu că trebuie să-l strige iarăși, dar Herid continuă:

— Cineva trebuie să o facă o dată. Pentru prima dată, adică. Asta dacă nu crezi că însuși Creatorul a făcut temnița Celui întunecat cu o gaură și un petic de la bun început, zise mișcându-și amuzat sprâncenele. Nu, a fost întreagă la început și cred că va fi iarăși întreagă când va începe a treia Vârstă.

Înmuie grăbit o peniță în cerneală și începu să scrie pe marginile unei cărți deschise.

— Hmm. Nu mai contează acum. Nu spun că Dragonul Renăscut va fi cel care o va face iarăși întreagă, și nu neapărat în această Vârstă, dar trebuie să se întâmple înainte de a treia Vârstă, și a trecut suficient de mult timp de când a fost făcută iarăși întreagă – o Vârstă, cel puțin – astfel încât nimeni să nu-și

mai amintească de Cel întunecat sau de temnița sa. Nimeni care să-și mai aducă aminte. Hmm... mă întreb...

Se uită printre notițe, scărpinându-se în cap, apoi tresări uimit să-și dea seama că folosise mâna în care ținea penița. Avea în păr un fir de vopsea.

— Orice Vârstă în care peceteile slăbesc trebuie să-și amintească până la urmă de Cel întunecat, deoarece trebuie să-l înfrunte și să-l întemnițeze iarăși, zise încercând să scrie fără să mai înmoaie penița în cerneală.

— Asta doar dacă Cel întunecat nu scapă, spuse Rand încet. Să distrugă Roata Timpului și să refacă Timpul și lumea după chipul și asemănarea sa.

— Se poate și asta, ridică Herid din umeri, încruntându-se la peniță, înainte de a-și aduce aminte de sticluța cu cerneală. Nu cred că eu sau tu putem face mare lucru. De ce nu vii aici să studiezi cu mine? Nu cred că Tarmon Gai'don va fi mâine și îți vei folosi timpul la fel de bine ca...

— Ce crezi că ar putea rupe peceteile?

Herid își închise ochii.

— Să rupă peceteile? Să rupă peceteile? Cine altcineva decât un nebun ar vrea să facă așa ceva? Dar pot fi ele rupte? Îmi aduc aminte că am citit pe undeva că nu pot fi, dar nu îmi aduc aminte acum de ce. Ce te-a făcut să te gândești la așa ceva?

— Nu știu, oftă Rand. Lews Therin cânta în străfundul minții sale. „Rupe peceteile. Rupe peceteile și pune capăt. Lasă-mă să mor pentru totdeauna.”

Făcându-și vânt leneș cu un colț al șalului, Egwene se uită în ambele direcții ale holului, sperând să nu se fi rătăcit iarăși. Îi era teamă că așa se întâmplase, spre marea ei nemulțumire. Palatul Soarelui avea coridoare care se întindeau pe mile întregi, niciunul mai răcoros ca exteriorul, și petrecuse prea puțin timp în palat ca să învețe drumul.

Erau Fecioare peste tot, în grupuri de două sau trei – mult mai multe decât erau de obicei, când nu era Rand acolo. Păreau că

se plimbă doar, dar totuși aveau ceva... furișat. Câteva o cunoșteau din vedere și s-ar fi putut aștepta la o vorbă prietenească – mai ales Fecioarele, care se hotărâseră că a fi eleva înțeleptelor era mai important decât a fi Aes Sedai, așa cum o credeau, până în punctul în care pur și simplu nu mai era Aes Sedai –, dar păreau pe cât de uimiți putea fi un Aiel să o vadă. Dădeau din cap a salut o clipă mai târziu și se grăbeau să plece fără o vorbă. Nici nu îi venea să-i mai întrebe pe unde să o ia.

Se încruntă la un slujitor cu fața scaldată de sudoare, cu dungii albastre și aurii pe manșetă, întrebându-se dacă va ști să o ajute. Problema era că nu era sigură unde vrea să ajungă. Din păcate, omul era speriat de mulțimea de Aieli din jur. Văzând o femeie îmbrăcată ca un Aiel încruntându-se la el – niciodată nu păreau să remarce ochii negri pe care nu-i avea niciun Aiel – o rupse la fugă, cu mintea înțesată de poveștile despre Fecioare.

Pufni nervoasă. Oricum nu avea nevoie de îndrumări. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să dea peste ceva cunoscut. Nu avea rost să se întoarcă pe unde venise, dar pe care dintre cele trei direcții să o aleagă? Alese una și porni cu pași mari, iar câteva Fecioare se dădură din calea ei.

De fapt, se simțea indispusă. Ar fi fost minunat să vorbească din nou cu Aviendha, după atâta timp, dar femeia dăduse rece din cap și intrase în cort cu Amys pentru a vorbi în taină. Cu adevărat de taină, aflase după ce încercase să o urmeze în cort.

„Nu ai fost chemată, îi spusese rece Amys, în timp ce Aviendha stătea pe o pernă cu picioarele încrucișate, privind deprimată la covoarele din fața ei. Du-te și plimbă-te. Mănâncă ceva. O femeie nu trebuie să arate ca o trestie.”

Bair și Melaine veniseră într-o goană, duse de ***gai'shain***, dar Egwene fusese exclusă. Ajutase într-o câțva să vadă un întreg șir de înțelepte întoarse din drum, dar numai puțin. Până la urmă era prietena Aviendhei, iar, dacă aceasta avea necazuri, voia să o ajute.

— Ce cauți aici? auzi din spate vocea Sorileei.

Egwene fu mândră de ea însăși. Se întoarse calmă către înțeleaptă Shende. Din Jarra Chareen, Sorilea avea părul rar, alb și un chip ca o mască de piele trasă peste craniu. Era toată numai mușchi și os și, deși putea conduce Puterea, avea mai puțină forță decât majoritatea novicelor întâlnite de Egwene. În Turn nu ar fi trecut niciodată de stadiul de novice, înainte de a fi trimisă acasă. Desigur, printre înțelepte nu conta prea mult dacă puteai conduce sau nu. Indiferent care erau regulile misterioase ale înțeleptelor, când apărea Sorilea, devenea pe loc liderul lor. Egwene credea că era vorba doar despre puterea voinței.

Cu un cap mai înaltă decât Egwene, ca majoritatea femeilor Aiel, se uita la ea cu o privire care ar fi putut dărâma un taur. Era o ușurare, căci așa se uita de obicei la toată lumea. Dacă ar fi avut ceva cu ea, privirea ei ar fi dărâmat zidurile, iar tapiseriile ar fi luat foc. Sau așa i-ar fi părut.

— Am venit să îl văd pe Rand, spuse Egwene. Să vin de la corturi până aici a fost o plimbare la fel de plăcută ca oricare alta.

Fusese cu siguranță mai plăcut decât să meargă în pas repede de cinci sau șase ori în jurul zidurilor orașului, ideea Aielilor de exercițiu ușor. Spera ca Sorilea să nu întrebe de ce. Nu îi plăcea să mintă o înțeleaptă.

Sorilea se uită o clipă la ea de parcă ar fi bănuț-o de ceva ascuns, apoi își aranjă șalul pe umerii osoși, spunând:

— Nu este aici. S-a dus la școala lui. Berelain Paeron a sugerat că nu ar fi înțelept să-l urmărim și sunt de acord.

Pentru Egwene era un efort să-și mențină chipul netulburat. Ultimul lucru la care se așteptase era ca înțeleptele să o asculte pe Berelain. O tratau cu respect, ca pe o femeie cu capul pe umeri, ceea ce nu avea niciun sens pentru Egwene, și nu pentru că Rand o investise cu autoritate. Nu le păsa nici cât negru sub unghie de autoritatea cuiva din ținuturile umede. Era ridicol.

Femeia din Mayene se afișa în haine scandaloase și flirta fără rușine – asta când nu făcea mai mult decât să flirteze, așa cum credea Egwene. Nu era genul la care Amys să surâdă ca la o fiică favorită. Și nici Sorilea.

În minte i se strecurară nepoftite gânduri despre Gawyn. Fusesse doar un vis, și încă visul lui Gawyn. Cu siguranță, nici nu se apropia de ce făcea Berelain.

— Când obrajii unei fete se înroșesc fără niciun motiv, spuse Sorilea, de obicei este un bărbat la mijloc. Ce bărbat ți-a stârnit interesul? Ne putem aștepta să-i pui o coroniță de cununie la picioare în curând?

— Aes Sedai se căsătoresc rar, răspunse rece Egwene.

Pufhitura femeii sună ca o pânză care se rupe. Poate că Fecioarele și înțeleptele, toți Aielii de fapt, considerau că nu este Aes Sedai atâta timp cât învăța cu Amys și cu celelalte, dar Sorilea ducea lucrurile și mai departe. Părea să creadă că Egwene devenise Aiel. În plus, nu era lucru în care să nu-și vâre nasul.

— Vei face asta, fetiță. Doar nu te faci **Far Dareis Mai** să crezi că bărbații sunt ceva care trebuie vânat. Șoldurile alea sunt făcute pentru bebeluși, și o să ai și tu.

— Îmi puteți spune unde îl pot aștepta pe Rand? întrebă Egwene mai slab decât și-ar fi dorit. Sorilea nu era o Vestitoare-n vise, să poată descifra visele și cu siguranță nu putea face prorociri, dar putea fi atât de sigură pe ea, încât părea ceva inevitabil. Bebelușii lui Gawyn. Pe Lumină, cum putea avea copii cu Gawyn? Era adevărat că Aes Sedai nu se măritau aproape niciodată. Rari erau bărbații care voiau să se mărite cu o femeie care i-ar fi putut manevra ca pe niște păpuși, conducând Puterea.

— Pe aici, spuse Sorilea. E Sanduin pe care l-am văzut ieri pe lângă cortul lui Amys, un Pursânge adevărat, bine făcut? Cicatricea face ca restul feței să pară mai frumoasă...

Conducând-o pe Egwene prin palat, Sorilea continua să aducă vorba despre tot felul de bărbați, studiind-o vicleană cu coada ochilor. Se străduia să facă lista farmecelor fiecărui bărbat, inclusiv cum arăta fără haine – femeile și bărbații Aiel foloseau împreună corturile de aburi –, așa că Egwene roși de nenumărate ori.

Când ajunseră la camerele unde Rand urma să-și petreacă noaptea, Egwene fu mai mult decât bucuroasă să-i mulțumească și să închidă ușa în spatele ei. Din fericire, probabil că înțeleapta avea și alte treburi, așa că nu dădu buzna înăuntru.

Respirând adânc, Egwene începu să-și aranjeze șalul și fusta. Nu era nevoie, dar se simțea de parcă ar fi fost rostogolită din vârful unui deal. Femeii îi plăcea să se joace de-a pețitoarea. Ar fi fost în stare să împletească cu mâna ei cununa unei femei, să o târască pe aceasta, să o lase la picioarele unui bărbat, iar lui să-i răsucească mâna până o ridică. Ei, poate nu chiar să o târască și să-i răsucească mâna, dar ceva asemănător. Sigur nu ar fi îndrăznit să-i facă și ei așa ceva. La acest gând chicoti. Până la urmă Sorilea nu credea cu adevărat că ea devenise Aiel; știa că Egwene este Aes Sedai sau credea că este. Nu, sigur nu avea niciun motiv să-și facă griji!

Înțepeni cu mâinile pe eșarfa cenușie cu care își prindea părul la spate, auzind pași în cameră. Dacă Rand putea sări de la Caemlyn la Cairhien, poate că putea veni direct în cameră. Și poate că cineva sau ceva îl aștepta. Îmbrățișă **saidarul** și țesu repede câteva lucruri neplăcute, gata să le folosească. Apăru o femeie **gai'shain**, cu brațele încărcate de cearșafuri împăturite, care tresări la vederea ei. Egwene eliberă **saidarul** și speră să nu fi roșit iarăși.

Niella semăna prea mult cu Aviendha ca să nu tresară văzând-o în mantia albă. Până când îi dădeai seama că ar fi trebuit să mai adaugi șase sau șapte ani unui chip care nu era suficient de bronzat și poate un pic mai plinuț. Sora Aviendhei



nu fusese niciodată o Fecioară a Lăncii; era o țesătoreasă care trecuse de jumătatea acelui an și o zi. Egwene nu o salută, ar fi stânjenit-o pe Niella.

— Îl aștepți pe Rand în curând?

— **Car'a'carn** va veni când va veni, răspunse Niella privind cu umilință în podea; era ciudat chipul Aviendhei, chiar dacă puțin mai grasuț, nu se potrivea cu umilința. E datoria noastră să fim pregătiți când ajunge.

— Niella, ai idee de ce Aviendha s-ar închide cu Amys și Bair și Melaine?

Cu siguranță, nu era vorba despre vise; Sorilea avea tot atâtea abilități ca Aviendha.

— Este aici? Nu, nu știu niciun motiv, răspunse, micșorându-și ochii albaștri-verzi.

— Știi ceva, insistă Egwene. Ar putea să se folosească de obediența **gai'shain**. Spune-mi ce știi, Niella!

— Știu că Aviendha o să-mi pună pielea pe băț în cazul în care **car'a'carnul** mă va găsi stând aici cu patul neschimbat.

Egwene nu știa dacă e vorba de **ji'e'toh**, dar când erau împreună Aviendha era de două ori mai strictă cu sora ei decât cu oricare alt **gai'shain**.

Niella pluti grăbită către ușă, dar Egwene o prinse de mânecă.

— O să lepezi albul când ți se termină timpul?

Nu s-ar fi convenit să pună o astfel de întrebare, iar umilința dispăru brusc din ochii ei, la fel de mândri acum ca ai oricărei Fecioare.

— Mi-aș bate joc de **ji'e'toh** dacă aș face altfel, răspunse bătoasă; un zâmbet îi răsări brusc pe buze. În plus, soțul meu va veni să mă caute, și nu ar fi mulțumit.

— Pot să plec acum? Întrebă purtând din nou masca umilinței, cu ochii plecați. Dacă Aviendha este aici, va veni în camerele astea, și prefer să nu o întâlnesc, dacă pot să o evit.

Egwene o lăasă să plece. Nu avusese niciun drept să-i pună acea întrebare; era rușinos să vorbească cu un **gai'shain**

despre viața de dinainte sau de după. Îi era puțin jenă, deși ea nu urma **ji'e'toh**, decât atât cât să fie politicoasă.

Rămasă singură, se așează într-un scaun, bogat sculptat și aurit, care acum părea foarte neconfortabil, după ce se obișnuise să stea pe pernuțe, cu picioarele încrucișate. Își strânse picioarele sub ea, întrebându-se despre ce ar putea vorbi Aviendha cu Amys și celelalte două. Despre Rand, aproape sigur. Înțeleptele erau mereu preocupate de el. Nu le păsa de Profețiile din ținuturile umede despre Dragon, dar pe cele din Rhuidean le știau pe dinafară. Când va distruge Aielii, așa cum spuneau profețiile, o, „rămășiță a unei rămășițe” va fi salvată, iar ele voiau ca acea rămășiță să fie cât mai mare.

De aceea o făceau pe Aviendha să stea tot timpul cu el. Prea aproape pentru buna-cuviință. Era sigură că, dacă se duce în dormitor, găsește o saltea pe podea pregătită pentru Aviendha. Aielii aveau însă un mod diferit de a vedea lucrurile. Înțeleptele voiau ca Aviendha să-l învețe tradițiile și obiceiurile Aielilor, să-i aducă aminte că, deși nu crescuse printre ei, prin venele sale curgea sânge de Aiel. Se părea că înțeleptele credeau că pentru asta e nevoie de fiecare ceas, și nu putea să le-o ia în nume de rău, având în vedere cu ce se confruntau. Nu pe de-a-ntregul. Chiar și așa, nu era decent să obligi o femeie să doarmă în aceeași cameră cu un bărbat.

Nu putea face însă nimic cu problema Aviendhei, mai ales că Aviendha nu vedea să fie vreo problemă. Sprijinindu-se într-un cot, Egwene se gândi cum să-l abordeze pe Rand. Se gândea în toate felurile, dar nu ajunsese la niciun rezultat când el intră în cameră, murmurând ceva către doi Aieli rămași în hol, înainte de a închide ușa. Egwene sări în picioare.

— Rand, trebuie să mă ajuți cu înțeleptele, pe tine o să te asculte, izbucni ea fără să se gândească. **Nu** asta dorise să spună.

— Îmi pare bine să te văd, spuse el zâmbind.

Ducea cu el sulița Seanchean, acum ornată cu Dragoni sculptați. Ar fi vrut să știe de unde o avea; orice lucru Seanchean îi făcea pielea ca de găină.

— Eu sunt bine, mulțumesc. Dar tu? Pari să fii din nou tu însăși, plină de farmec ca de obicei.

Arăta atât de obosit! Și dur, suficient de dur încât zâmbetul să-i pară ciudat. Părea mai dur de fiecare dată când îl vedea.

— Nu trebuie să-ți închipui că ești amuzant, se încruntă ea; mai bine să continue cum începuse decât să dea înapoi și să-i ofere și mai multe motive să zâmbească. O să mă ajuți?

— Cum? Întrebă el facându-se comod - erau camerele lui până la urmă. Aruncă sulița pe o măsuță cu leoparzi sculptați pe picioare și-și lepădă centura sabiei și haina. Nu transpira mai mult decât un Aiel.

— Înțeleptele ascultă ce spun, dar aud doar ceea ce vor ele să audă. Am început să recunosc privirea aia plată pe care o au când cred că vorbesc prostii și, în loc să mă facă să mă simt prost contrazicându-mă, mă ignoră.

Își trase unul dintre scaunele aurite, lăfăindu-se în el, cu picioarele desfăcute și întinse în fața sa. Reuși să facă asta cu un aer arogant. În mod limpede erau prea mulți oameni care făceau temenele în fața lui.

— Câteodată vorbești prostii, murmură ea; dintr-un motiv sau altul se putea concentra mai bine, acum că nu mai avea timp să se gândească. Aranjându-și șalul pe umeri, se postă în fața lui.

— Știu că ai vrea să auzi de Elayne.

De ce se întristase așa și de ce părea rece ca gheața? Probabil fiindcă nu auzise nimic de Elayne de atât de mult timp.

— Mă îndoiesc că Sheriam le-a transmis înțeleptelor multe mesaje din partea ei pentru tine.

Niciunul, din câte știa, deși el nu mai fusese în Cairhien să le primească.

— Elayne doar în mine ar avea încredere să transmită genul ăsta de mesaje. Aș putea să ți le transmit dacă ai convinge-o pe

Amys că sunt suficient de întremată să mă... întorc la studiile mele.

Ar fi vrut să nu se fi poticnit, dar el știa deja foarte multe despre Vestirea în vise, chiar și despre **Tel'aran'rhiod**. Doar numele de „Vestitoare-n vise” nu era un secret bine păzit printre înțelepte, mai ales de cele care avea harul. Nu putea să le trădeze secretele.

— Îmi spui unde este Elayne? întrebă Rand de parcă ar fi cerut o cană de ceai.

Ea ezită, dar înțelegerea dintre ea, Nynaeve și Elayne rămânea în picioare – pe Lumină, cât de mult timp trecuse? El nu mai era băiatul cu care crescuse. Era un bărbat, plin de el și, indiferent de tonul folosit, ochii lui **cereau** un răspuns. Dacă între Aes Sedai și înțelepte mai săreau scânteii, între Aes Sedai și el ar fi izbucnit un incendiu. Trebuia să fie un element care să se interpună între ei, și singurul la îndemână erau ele trei. Trebuia să facă asta, dar spera să nu se ardă.

— Nu pot să-ți spun asta, Rand. Nu am niciun drept. Nu depinde de mine să spun.

Și asta era adevărul. Oricum nu ar fi putut să-i spună unde era Salidarul, dincolo de Altara, undeva pe râul Eldar. El se aplecă spre ea.

— Știi că este cu Aes Sedai. Îmi spui că acele Aes Sedai mă sprijină sau ar putea să o facă. Le e teamă de mine? Pot să jur să stau departe de ele dacă și ele vor face la fel. Egwene, vreau să-i dau lui Elayne Tronul Leului și Tronul Soarelui. Are dreptul la amândouă; Cairhienul o va accepta la fel de repede ca și Andorul. Am nevoie de ea, Egwene.

Egwene deschise gura și realizează că era gata să-i spună tot ceea ce știa despre Salidar. În ultima clipă închise gura, strângând din dinți până când o durură fălcile. Se deschise **saidarului**. O ajuta dulcea senzație a vieții, atât de puternică încât umbra orice altceva; încetul cu încetul, impulsul de a vorbi se stinse.

El se rezemă de scaun cu un oftat, privind-o cu ochi mari. Una era să știe că el era cel mai puternic **ta'veren** de la Artur Aripă-de-Șoim încoace, și altceva era să se trezească prinsă în mrejele lui. Abia se putea opri să nu se cuprindă cu brațele, tremurând.

— Nu o să-mi spui.

Nu fusese o întrebare. Brusc își frecă brațele prin cămașă, aducându-i aminte lui Egwene că ținea **saidarul**; atât de aproape, probabil că el o simțea ca o furnicătură pe piele.

— Crezi că am de gând să te forțez să-mi spui? izbucni el mânios. Sunt așa un monstru că ai nevoie de Putere să te protejezi de mine?

— Nu am nevoie de nimic să mă protejez de tine, răspunse ea cât de calm putea. Își simțea stomacul întors pe dos. El era Rand, dar era și un bărbat care putea conduce Puterea. O parte din ea dorea să bocească. Îi era rușine de lucrul ăsta, dar nu putea schimba nimic. Se eliberă de **saidar** cu o umbră de regret. Dar nu conta; dacă ar fi ajuns la o astfel de înfruntare, ar fi învins-o cu ușurință, dacă nu-l putea despărți de **saidin**.

— Rand, îmi pare rău că nu pot să te ajut, dar nu pot. Chiar și așa, te rog să mă ajuți. Știi că te va ajuta și pe tine.

Mânia lui se stinsese, înghițită de un rânjel nesuferit; era înfricoșător cât de repede se putea schimba.

— O pisică pentru o pălărie sau o pălărie pentru o pisică, cită el.

„Dar nimic pentru nimic“, continuă ea în gând. Auzise vorba aceea când era copilă, de la oamenii din Taren Ferry.

— Poți să-ți vâri pisica în pălărie și pe amândouă în pantaloni, Rand al'Thor, spuse cu răceală.

Reuși să nu trântască ușa ieșind, dar fu cât pe-ací.

Călcând cu pași mari se întreba ce urma să facă. Trebuia să le convingă cumva pe înțelepte să o lase înapoi, în **Tel aran'rhiod** în mod... oficial, ca să spunem așa. Mai devreme sau mai târziu, Rand urma să se întâlnească cu Aes Sedai din Salidar și ar fi fost atât de bine dacă ar fi reușit să vorbească mai întâi cu Elayne

sau Nynaeve. Era puțin surprinsă că Salidarul încă nu vorbise cu el; ce le reținea pe Sheriam și pe celelalte? Nu putea face nimic, și probabil știau ele mai bine.

Era nerăbdătoare să-i spună un lucru lui Elayne. Rand avea nevoie de ea. Tonul lui păruse că spune că avea mai multă nevoie de ea decât avusese de orice altceva, vreodată. Asta ar trebui să-i liniștească ei temerile dacă o mai iubea sau nu. Niciun bărbat nu ar fi spus în acel mod că avea nevoie de ea dacă nu ar fi iubit-o.

Rand rămase uitându-se câteva clipe la ușa care se închisese în spatele lui Egwene. Se schimbaseră atât de mult față de copilăria cu care crescuse! În veșmintele Aiel părea o bună imitație de înțeleaptă – mai puțin înălțimea, desigur; o înțeleaptă scundă, cu ochii mari și negri –, dar Egwene pusese întotdeauna tot sufletul în ceea ce făcea. Fusesse la fel de stăpânită ca orice Aes Sedai, deschizându-se **saidarului** când crezuse că o amenința. Asta își aducea aminte. Indiferent ce haine purta, ea își dorea să fie Aes Sedai și păstra secretele Aes Sedai, chiar după ce îi spusese limpede că avea nevoie de Elayne pentru a asigura pacea a două națiuni. Trebuia să se gândească la ea ca la o Aes Sedai. Era trist.

Se ridică obosit în picioare, luându-și haina. Trebuia să-i primească pe nobilii din Cairhien, Colavaere și Maringil, Dobraine și restul. Și pe cei din Tear; Meilan, Aracome și ceilalți, care s-ar fi zvârcolit ca peștii pe uscat dacă le acorda celor din Cairhien o clipă în plus. Și înțeleptele vor dori să-i vorbească, și Timolan, și restul de căpetenii cu care nu apucase să se întâlnească. De ce voise oare să plece din Caemlyn? Fusesse plăcut să vorbească cu Herid, dar întrebările pe care le adusesese în discuție nu erau la fel de plăcute, și era bine să vorbească cu cineva care nu-și aducea aminte niciodată că este Dragonul Renăscut. Pe deasupra, mai avusese parte de ceva timp departe de mulțimea de Aieli care-l înconjurau tot timpul; trebuia să facă din nou asta.

Își surprinse reflexia într-o oglindă cu margini aurite.

— Bine că măcar nu i-ai lăsat să vadă că ești obosit, îi spuse imaginii. Fusese unul dintre sfaturile scurte date de Moiraine. „Nu-i lăsa niciodată să te vadă slăbit.” Trebuia să se obișnuiască să o vadă pe Egwene ca pe una dintre ei.

Stând comod pe vine în grădina de sub ferestrele lui Rand al'Thor, Sulin arunca în țărână un cuțit mic, aparent amuzându-se singură. Țipătul unei bufnițe de piatră, venit de la o fereastră, o ridică în picioare; își băgă la centură cuțitul. Rand al'Thor ieșise iar din cameră. Nu putea să-l vegheze în felul acela. Dacă ar fi avut-o pe Somara sau pe Enaila, le-ar fi trimis după el. De obicei, încerca să-l protejeze de acea nerozie, așa cum ar fi făcut-o pentru primul-frate.

Alergând până la cea mai apropiată ușă, se alătură altor trei Fecioare, orbecăind prin labirintul de coridoare, încercând să pară că merg liniștite. Indiferent ce voia **car'a'carnul**, nimic nu trebuia să i se întâmple singurului fiu al Fecioarelor care se întorsese vreodată la ele.

## CAPITOLUL 19



### Chestiuni de Toh

RAND CREZUSE CĂ VA DORMI NEÎNTORS ÎN ACEA NOAPTE. Era suficient de obosit să uite de atingerea Alannei și, mai important, Aviendha era la corturi cu înțeleptele, nu dezbrăcându-se pentru culcare fără să-i pese de prezența lui și nederanjându-i odihna cu zgomotul respirației. Altceva îl făcea să se zvârcolească în pat. Visele. Întotdeauna își păzea visele ca să-i țină departe pe Rătăciți – dar și pe înțelepte însă asta nu îl ajuta când era vorba despre ceea ce era deja înăuntru. Visa lucruri uriașe, albe, ca niște aripi de pasăre, fără pasăre, plutind pe cer; visa orașe uriașe, cu clădiri imposibil de înalte, strălucind în soare, cu niște forme asemănătoare unor gărgărițe sau ale unor picături strivite de apă, grăbindu-se pe străzi. Mai văzuse acele lucruri înainte, în **ter'angrealul** uriaș din Rhuidean, unde își câștigase Dragonii de pe brațe, și știa că erau din Vremea Legendelor, dar de data asta era diferit. Totul părea răsucit, culorile... greșite, de parcă ochii i-ar fi jucat feste.



Aripile se poticneau și cădeau, aruncând sute de oameni în brațele morții. Clădirile se sfărâmau ca sticla, orașele ardeau, iar pământul sălta ca o mare zbuciumată de furtună. Și iarăși ajungea în fața unei femei frumoase, cu păr de aur, iarăși și iarăși privind cum pe chipul ei dragostea se transforma în teroare. Parte din el o cunoștea. Parte din el voia să o salveze de Cel întunecat, de orice primejdie, de ceea ce el însuși urma să facă. Avea atât de multe părți, cu mintea spartă în bucăți lucitoare, toate urlând.

Se trezi în întuneric, transpirat, tremurând. Erau visele lui Lews Therin. Nu i se mai întâmplase niciodată să viseze visele lui. Rămase întins cele câteva ceasuri care-l despărteau de răsărit, uitându-se în gol, temându-se să închidă ochii. Ținea **saidin-ul** înlăuntru său, de parcă l-ar fi putut ajuta să lupte cu visele unui om mort, dar Lews Therin rămânea tăcut.

În cele din urmă lumina palidă se furișă prin ferestre, iar un **gai'shain** se strecură tăcut înăuntru cu o tavă de argint acoperită de o țesătură. Nu spuse nimic văzându-l pe Rand treaz, se înclină și ieși la fel de tăcut. Cu Puterea în el, Rand putea mirosi vinul cu mirodenii și pâinea proaspătă, untul și mierea, fiertura fierbinte de ovăz pe care o mâncau Aieli dimineața, ca și cum ar fi avut nasul deasupra tăvii. Eliberându-se de Izvor, se îmbracă, punându-și centura. Nu atinse pânza care acoperea mâncarea; nu îi era foame. Ieși din cameră, cu Sceptrul Dragonului prins în îndoitura cotului.

Fecioarele erau din nou pe coridorul lat, alături de Sulin, iar Urien își adusese Scuturile Roșii, dar nu erau singuri. Dincolo de garzi, oamenii se înghesuiau umăr la umăr, iar unii trecuseră de primul rând de luptători.

Aviendha era în mijlocul unei delegații de înțelepte, formată din Amys, Bair și Melaine, Sorilea, desigur, Chaelin, Apă Fumegândă Miagoma cu câteva fire cărunte în părul negru, Edarra, o Neder Shiande, care părea aproape la fel de tânără ca el, dar avea deja în ochii albaștri acel calm inconfundabil și își

ținea spatele la fel de drept precum celelalte. Era și Berelain cu ele, dar nu și Rhuarc sau celelalte căpetenii. Le spusese deja ce avusese de zis, iar Aielii nu erau oamenii care să lungească vorba. Dar de ce erau înțeleptele aici? Sau Berelain? Rochia verde cu alb pe care o purta în acea dimineață îi dezgolea generos pieptul.

Apoi mai erau cei din Cairhien, dincolo de cercul Aielilor. Colavaere, izbitor de frumoasă pentru vârsta sa de mijloc, cu părul negru căzând în bucle elaborate și dungi orizontale ce-i colorau rochia de la gulerul brodat cu aur până la picioare, mai multe dungi decât oricine altcineva. Dobraine, bine clădit, cu chipul pătrat și partea din față a capului rasă, cu haina roasă de chingile unei platoșe. Maringil, drept ca o lamă, cu părul alb; el nu era ras în cap, iar haina lungă, aproape până la genunchi, de mătase închisă la culoare, la fel de plină de dungi ca aceea a lui Dobraine, era potrivită mai degrabă într-o sală de bal. Două duzini de oameni mai tineri, bărbați și femei, se înghesuiau în spatele lor, dar puțini aveau dungile de pe veșminte desenate mai jos de șold.

— Luminat fie Seniorul Dragon! murmurară ei înclinându-se sau făcând reverențe. Lumina să ne binecuvânteze cu prezența Seniorului Dragon!

Cei din Tear aveau și ei grupul lor, înalți Seniori și Doamne, fără nobili de rang mic, în pălării de catifea și haine de mătase, cu mâneci bufante, cu dungi de satin, rochii în culori strălucitoare, cu dantele înalte, cu perle și pietre prețioase, salutându-l cu: „Lumina strălucească asupra Dragonului Luminii!” Meilan se afla în fruntea lor, desigur, subțire, dur și cu chipul lipsit de expresie, cu o bărbuță căruntă, ascuțită. Lângă el se afla Fionnda, a cărei frumusețe nu era diminuată de expresia severă și ochii de fier, în timp ce subțirica Anaiyella arbora un zâmbet cuceritor.

Nu era nici umbră de zâmbet pe chipul lui Maraconn, care avea ochii albaștri, o raritate printre taireni, și nici pe al

pleșuvului Gueyam sau al lui Aracome, care era de două ori mai subțire decât Gueyam, dar la fel de oțelit. Ei și Meilan fuseseră apropiați de Heame și Simaan. Rand nu vorbise de ei cu o zi în urmă, și nici de trădarea lor, dar era sigur că era un lucru știut acolo și că fiecare îi interpreta tăcerea altfel. Se obișnuiseră cu așa ceva de când erau în Cairhien, și în dimineața aceea se uitau la Rand de parcă se așteptau să fie arestați.

Aproape toată lumea se uita cu atenție la cineva. Mulți dintre ei priveau neliniștiți mulțimea Aielilor, ascunzându-și mânia cum puteau mai bine. Alții o priveau la fel de atent pe Berelain; era surprins să vadă că, până și bărbații, până și tairanii aveau zugrăvită pe chip mai degrabă o expresie gânditoare decât una desfrânată. Cei mai mulți îl priveau pe el, desigur. El era cine era; și „ce” era. Privirea rece a lui Colavaere se plimba între el și Aviendha, unde parcă lua foc. Era ură la mijloc, deși Aviendha părea că uitase. Sigur Colavaere nu va uita niciodată bătaia primită de la Aviendha, după ce fusese găsită în camera lui Rand, și nici nu îi va ierta faptul că acum știa toată lumea. Meilan și Maringil se fereau să se uite în ochii celuilalt. Fiecare voia să se urce pe tronul din Cairhien și fiecare credea că rivalul principal era celălalt. Dobraine se uita la Meilan și Maringil, deși nimeni nu ar fi putut spune de ce. Melaine îl studia pe Rand, în timp ce Sorilea o studia pe **ea**, iar Aviendha se uita încruntată la podea. O femeie tânără, cu ochi mari, aflată în grupul celor din Cairhien, avea părul doar până la umeri, lăsat liber, în loc de cârlionții elaborat aranjați, și o sabie prinsă cu centura peste fusta de călărie, care avea doar șase dungi de culoare. Mulți nu se oboseau să-și ascundă zâmbetele disprețuitoare când se uitau la ea; părea să nu observe, uitându-se când admirativ la Fecioare, când îngrozită la Rand. Își aduse aminte de ea. Selande, una dintre multele femei frumoase cu care Colavaere sperase să-l lege pe Rand de uneltirile ei, până când Rand o convinsese că nu va merge. Cu ajutorul necerut al Aviendhei, din păcate. Spera să o înspăimânte suficient de mult pe

Colavaere ca să renunțe să se răzbune pe Aviendha, dar ar fi vrut să o convingă pe Selande că nu avea de ce să se teamă. „Nu poți mulțumi pe toată lumea, spusesese Moiraine. Nu-i poți împăca pe toți.” O femeie dură.

Ca să pună capac, Aielii se uitau la toată lumea, mai puțin la înțelepte, desigur. Și nici la Berelain, dintr-un motiv sau altul. Erau întotdeauna suspicioși în preajma celor din ținuturile umede, dar în ceea ce o privea, se comportau de parcă ar fi fost o altă înțeleaptă.

— Mă onorați, cu toții, spuse Rand sperând că nu fusese prea sec.

Înapoi la paradă. Se întreba unde era Egwene. Probabil tolănită în pat. Se gândi o clipă să o caute și să facă un ultim efort de a... Nu, dacă nu voia să îi spună, nu putea să o forțeze. Păcat că a fi **ta'veren** nu funcționa exact atunci când avea mai multă nevoie.

— Din păcate, nu voi putea vorbi cu voi în această dimineață. Mă întorc la Caemlyn.

Andorul era problema pe care trebuia să o rezolve acum. Andorul, și Sammael.

— Ordinele Voastre vor fi duse la îndeplinire, Seniore Dragon, spuse Berelain. În această dimineață, ca să puteți asista.

— Ordinele mele?

— Mangin. I s-a spus că în această dimineață.

Cele mai multe înțelepte își păstrară expresia plată, dar Bair și Sorilea se uitau dezaprobat. Surprinzător, la Berelain.

— Nu am de gând să fiu martor la spânzurarea fiecărui ucigaș, spuse rece Rand. Uitase sau mai degrabă voise să uite. Să spânzuri un om pe care îl placi nu este un lucru de care să vrei să-ți amintești. Rhuarc și celelalte căpetenii nici măcar nu aduseseră vorba de asta când se întâlnise cu ei. În plus, nici nu voia ca execuția să fie specială... Aielii trebuiau să trăiască după lege, ca toată lumea; cairhienii și tairanii trebuiau să vadă asta și să știe că, dacă nu făcea favoruri Aielilor, cu atât mai puțin

avea să le facă lor. „Te folosești de orice și de oricine“, se gândi, îngrețoșat; spera să fi fost gândul lui. Și nici nu voia să privească o execuție, cu atât mai puțin a lui Mangin.

Meilan părea dus pe gânduri, iar Aracome avea broboane de sudoare pe frunte, dar poate era din cauza căldurii. Colavaere, pălind, părea să-l vadă pentru prima dată în viața ei. Berelain aruncă o privire tristă către Bair și Sorilea, care dădu din cap; ar fi putut să-i spună că el va răspunde așa? Nu părea posibil. Reacția celorlalți varia, de la surpriză la satisfacție, dar o observă mai ales pe Selande. Cu ochii mari, uitase de Fecioare și, dacă înainte se uitase cu spaimă la el, acum era de-a dreptul terifiată. Ce putea să facă?

— Voi pleca imediat la Caemlyn, le spuse Rand.

Dinspre nobilii din Cairhien și Tear se auziră oftaturi ușurate.

Nu era o surpriză că doriră să-l însoțească până la camera rezervată Topirii-n văzduh. Cu excepția lui Berelain, toți cei din ținuturile umede fură opriți de Fecioare și Scuturile Roșii; nu le făcea plăcere să-i lase pe cairhieni pe lângă el, iar Rand fu bucuros că și tairanii fuseseră opriți. Mulți dintre ei se uitau lung la el, dar nimeni nu spuse nimic, nu lui. Nici măcar Berelain, care îl urma alături de înțelepte și Aviendha, vorbind în șoaptă și râzând încet din când în când. Simțea cum i se ridica părul de pe ceafa. Berelain și Aviendha împreună? Râzând?

Când ajunse la ușa pătrată de la camera de unde se Topea-n văzduh, se uită cu atenție la Berelain în timp ce aceasta făcea o reverență adâncă.

— Voi conduce Cairhienul fără teamă și fără favoruri, până te vei întoarce, Seniore Dragon.

Poate că, în ciuda lui Mangin, venise doar să-i spună acele cuvinte sau ca să fie auzită de ceilalți nobili. Sorilea zâmbi indulgent, dintr-un motiv sau altul. Trebuia să afle ce se întâmplă acolo; nu le putea lăsa pe înțelepte să se amestece peste Berelain. Restul înțeleptelor o trăsaseră pe Aviendha într-

o parte, vorbindu-i pe rând, destul de ferm, deși nu putea auzi ce-i spuneau.

— Când te vei mai întâlni cu Perrin Aybarra, adăugă Berelain, transmite-i cele mai calde urări. Și lui Mat Cauthon.

— Așteptăm cu nerăbdare întoarcerea Seniorului Dragon, minți senină Colavaere.

Meilan se uită urât la ea, pentru că reușise să vorbească înainte, apoi ținu un discurs plin de înfloritură care nu spunea nimic în plus și pe care Maringil trebui să-l depășească, măcar de dragul înfloriturilor. Fionda și Anaiyella îi depășiră pe amândoi, adăugând și o mulțime de complimente, ceea ce-l făcu pe Rand să se uite nerăbdător după Aviendha, care era încă ocupată cu înțeleptele. Dobraine se mulțumi cu un „Până se întoarce Seniorul Dragon”, în timp ce Maraconn, Gueyam și Aracome murmurară ceva nedeslușit cu ochii plini de îngrijorare.

Rand fu ușurat să se vadă înăuntru, departe de toți. Spre surprinderea lui, Melaine îl urmă, înaintea Aviendhei. Ridică întrebător din sprâncene.

— Trebuie să mă consult cu Bael într-o chestiune care privește înțeleptele, îi spuse cu un ton care părea să adauge: „Nu vreau să aud prostii!” aruncând imediat o privire ascutită către Aviendha, care avea un chip atât de nevinovat, încât își dădu seama imediat că ascunde ceva. Aviendha putea arăta în multe feluri, dar niciodată inocentă; nu într-o asemenea măsură.

— Cum dorești, răspunse el. Bănuia că înțeleptele pândeau de mult ocazia să o trimită la Caemlyn. Cine ar fi fost mai potrivită să se asigure că Rand nu îl influența pe Bael cum nu trebuie dacă nu nevasta lui Bael? Ca și Rhuarc, omul avea două neveste, iar Mat obișnuia să spună că ăsta era fie un vis, fie un coșmar, nu se putea decide care.

Aviendha îl urmări cu atenție cum deschide o poartă în Caemlyn, în sala tronului. Mereu îl privea cu atenție, deși nu putea vedea țesătura. Făcuse și ea odată o poartă, dar într-un moment de panică, iar apoi nu-și mai adusese aminte niciodată

cum. În acea zi, nu se știe de ce, bara rotitoare de lumină păru să-i aducă aminte de ce se întâmplase atunci; roșeața îi inundă obrajii bronzăți și refuză brusc să se mai uite în direcția lui. Cu Puterea în el îi putea simți mirosul, aroma de ierburi a săpunului, o picătură de parfum dulce pe care nu și-l amintea. Dornic să scape de **saidin**, fii primul care păși prin poartă în sala goală. Alanna i se prăbuși în minte, la fel de prezentă de parcă ar fi stat față în față. Își dădu seama că plânsese. Pentru că plecase el? Ei bine, n-avea decât să bocească. Trebuia să se elibereze cumva de ea.

Fecioarele și Scuturile Roșii nu fură deloc mulțumiți că trecuse primul. Urien mormăi și clătină din cap dezaprobator. Sulin, cu chipul palid, se înalță pe vârfuri pentru a-l privi în ochi.

— Marele și puternicul **car'a'carn** și-a lăsat onoarea în grija **Far Dareis Mai**, șuieră în șoaptă. Iar, dacă atotputernicul **car'a'carn** moare într-o ambuscadă atunci când e protejat de Fecioare, **Far Dareis Mai** nu vor mai avea nicio onoare. Dacă marelui cuceritor **car'a'carn** nu îi pasă, atunci poate Enaila are dreptate. Poate că atotputernicul **car'a'carn** nu e decât un băiețel încăpățânat care trebuie ținut de mână ca să nu cadă într-o prăpastie, pentru că nu deschide ochii.

Rand își încleștă fălcile. Când nu mai auzea nimeni, strângea din dinți și îndura – deși de obicei criticile nu erau atât de ascuțite – din pricina datoriei pe care o avea față de Fecioare, dar nici măcar Enaila sau Somara nu-l mai ocărâse vreodată în public. Melaine trecuse deja de jumătatea sălii, cu fustele ridicate, aproape alergând; deci nu mai avea răbdare să restabilească influența înțeleptelor asupra lui Bael. Nu își putea da seama dacă Urien auzise, dar bărbatul părea foarte preocupat să-și îndrepte luptătorii **Aethan Dor**, cu vâlurile pe chip, să scormonească printre coloane, împreună cu Fecioarele, un lucru pe care chiar nu era nevoie să-l facă. Pe de altă parte, Aviendha, cu brațele împletite sub sâni, purta pe chip un asemenea

amestec de încruntare și aprobare, că nu avu nicio îndoială în privința ei.

— Ieri totul a mers bine, spuse ferm către Sulin. De-acum încolo două gărzi vor fi mai mult decât suficiente.

Ochii femeii aproape ieșeau din orbite; părea să nu-și găsească suflul să rostească ceva. Și acum, după ce îi luase atât, era timpul să îi dea ceva înapoi, înainte de a exploda ca un foc de artificii.

— Sigur, când plec din palat e altceva. Vor fi gărzile obișnuite, dar aici sau în Palatul Soarelui, sau în Stânca din Tear doi oameni sunt suficienți.

Se întoarse și plecă, lăsând-o cu buzele fremătând în tăcere. Aviendha veni lângă el în timp ce ocolea platforma pe care erau puse tronurile, mergând împreună către ușile mici din spate. Venise aici, în loc să se ducă direct în camerele sale, în speranța că va putea scăpa de ea. Îi putea simți mirosul chiar și fără **saidin** sau poate era doar memoria. Și-ar fi dorit să aibă nasul înfundat de răceală; îi plăcea prea mult mirosul.

Cu șalul strâns pe umeri, Aviendha se uita drept înainte, preocupată, și nici măcar nu băgă de seamă că el îi ținu ușa care dădea către unul dintre vestiarele decorate cu lei, lucru ce de obicei o irita, dacă nu cumva îl întreba care dintre brațele ei este rupt. Tresări când o întreabă ce are.

— Nimic. Sulin avea dreptate. Dar... brusc avu un rânjet sovăitor. Ai văzut ce expresie a avut? Nimeni nu a mai pus-o așa la punct de când... niciodată, cred. Nici măcar Rhuarc.

— Sunt puțin surprins că ești de partea mea.

Se uită la el cu ochii ei mari. Ar fi putut să-și petreacă o zi întreagă încercând să decidă dacă erau albaștri sau verzi. Nu. Nu avea niciun drept să se gândească la ochii ei. Nu avea nicio importanță ce se întâmplase după ce ea făcuse acea poartă – să fugă de el. Și mai ales nu avea dreptul să se gândească la asta.



— Mă pui pe gânduri, Rand al'Thor, spuse calmă. Pe Lumină! Creatorul te-a făcut doar ca să mă frământ din cauza ta, așa mă gândesc câteodată.

Vru să îi spună că era doar vina ei – se oferise de mai multe ori să o trimită înapoi la înțelepte, deși ar fi însemnat doar să pună pe altcineva în locul ei –, dar, înainte să poată deschide gura, Jalani și Liah îi ajunseră din urmă, urmate îndeaproape de două Scuturi Roșii, unul din ei un bărbat cărunț, care avea de trei ori mai multe cicatrici ca Liah. Rand le făcu semn lui Jalani și bărbatului cu cicatrici să se întoarcă în sala tronului, ceea ce aproape dădu naștere unui scandal. Nu din partea Scutului Roșu, care doar se uită la tovarășul său, ridică din umeri și plecă, dar Jalani își ridică bărbia. Rand arătă din nou către ușa care dădea în sala tronului.

— ***Car'a'carn*** se așteaptă ca ***Far Dareis Mai*** să se ducă unde poruncește.

— Poate că ești rege al celor din ținuturile umede, Rand al'Thor, dar nu ești rege al Aielilor, spuse cu o umbră de amar care îi știrbea din demnitate, aducându-i aminte cât de tânără era. Fecioarele nu te vor dezamăgi niciodată în dansul lăncilor, dar acesta nu e dansul.

Plecă totuși, după un schimb rapid de semne ale degetelor cu Liah. Urmărit de aceasta și de un Scut Roșu, un bărbat subțire, cu părul auriu, numit Cassin, Rand se îndreptă repede către camerele lui. Și cu Aviendha, desigur. Și, dacă crezuse că fusta voluminoasă o s-o încetinească, se înșelase. Liah și Cassin rămaseră pe hol, în fața anticamerei, o cameră mare ce avea pe tavan o friză de marmură înfățișând lei, iar pe pereți tapiserii cu scene de vânătoare și munți încețoșați, dar Aviendha intra după el.

— Nu ar trebui să fii cu Melaine? întrebă. Treburi de-ale înțeleptelor?

— Nu, răspunse ea scurt. Melaine nu ar fi încântată să-mi bag nasul acum în treburile ei.

Pe Lumină! Dar nici el nu era încântat că nu pleca. Aruncându-și Scepтрul Dragonului pe o măsuță cu picioare aurite, sculptate cu viță-de-vie, își desfăcu centura sabiei.

— Amys sau celelalte nu ți-au spus unde e Elayne?

Pentru o clipă foarte lungă, Aviendha rămase în mijlocul podelei cu dale albastre, privindu-l cu o expresie de nepătruns.

— Ele nu știu, spuse într-un final. Le-am întrebat.

Se așteptase să întrebe. Deși nu mai făcuse asta de luni de zile, înainte de a veni prima dată în Caemlyn, nu pierduse nicio ocazie să-i aducă aminte că el îi aparține lui Elayne. Așa credea ea, și ce se întâmplase dincolo de poartă nu schimba lucrurile cu nimic, îi spusese, și nici nu se va mai întâmpla vreodată – alt lucru pe care i-l făcuse clar. Exact cum își dorise; nu era în stare să simtă regret mai mult decât un porc. Ignorând scaunele elegant aurite, Aviendha se așeză pe podea, cu picioarele strânse sub ea, aranjându-și fusta grațios.

— Au vorbit însă despre tine.

— De ce nu mă surprinde? făcu el sec și rămase surprins să vadă cum Aviendha se înroșea. Nu era o femeie care să roșească, și acum se întâmplase de două ori într-o zi.

— Au avut vise la fel, unele dintre ele despre tine, spuse ușor gătită, apoi se opri să-și dreagă glasul, fixându-l cu o privire hotărâtă. Melaine și Bair te-au visat pe o barcă, cu trei femei ale căror fețe nu se vedeau și o balanță care se înclina când într-o parte, când în alta. Melaine și Amys au visat că un bărbat era lângă tine, cu un cuțit pus la gâtul tău, dar nu-l vedeai. Bair și Amys au visat că tăiai ținuturile umede în două cu o sabie.

Pentru o clipă ochii îi alunecară disprețuitori la sabia pusă în teacă lângă Scepтрul Dragonului. Disprețuitori și un pic vinovați. Ea i-o dăduse, fusese sabia regelui Laman, înfășurată cu grijă într-o pătură, ca să nu poată spune că a atins-o.

— Ele nu pot interpreta visele, dar sunt de părere că ar trebui să știi.

Prima parte îi era la fel de neclară ca și înțeleptelor, dar a doua părea limpede. Un om cu un pumnal, pe care nu-l putea vedea, nu putea fi decât un Vinețiu; sufletele lor erau date Umbrei – nu doar promise, ci date – și puteau să se strecoare nevăzute chiar și când te uital drept la ele, iar singurul lor scop era asasinatul. Cum de nu înțeleseseră înțeleptele ceva atât de limpede? Și ultima parte era clară. Deja sfâșia ținuturile. Tarabon și Arad Doman erau în ruine, rebeliunile din Tear și Cairhien puteau deveni oricând mai mult decât vorbe șoptite, iar Illian avea să simtă greutatea sabiei lui. Ca să nu mai amintească de Profet și de jurații Dragonului din Altara și Murandy.

— Nu văd niciun mister în două din ele, Aviendha. Dar când îi explică, îl privi neîncrezătoare. Desigur. Dacă Vestitoarele-n vise înțelepte nu puteau desluși visul, nimeni altcineva nu mai putea. Mormăi cu amărăciune și se aruncă într-un scaun în fața ei.

— Ce altceva au mai visat?

— Mai este un vis despre care îți pot spune, deși s-ar putea să nu te privească.

Asta însemna că mai erau vise despre care nu voia să-i spună, ceea ce-l făcu să se întrebe de ce i le povestiseră înțeleptele, căci ea nu era Vestitoare-n vise.

— Toate trei au avut visul ăsta, ceea ce îl face foarte important. Ploaie, spuse pronunțând cuvântul cu stinghereală, venind dintr-un vas. În jurul lui sunt capcane și curse. Dacă va cădea pe mâini bune, aceia vor găsi o comoară și mai mare decât vasul.

Dacă nu, destinul lumii este pecetluit. Cheia găsirii vasului este găsirea celui care nu mai este.

— Care nu mai este ce? Întrebă el; părea mai important decât restul. Vrei să spui cineva care e mort?

Aviendha clătină din cap, iar părul roșcat i se mișcă sub umeri.

— Nu știu nici ele mai mult decât ți-am spus. Spre surpriza lui, ea se ridică în picioare, aranjându-și veșmintele cu gesturile acelea automate pe care le fac toate femeile.

— Trebuie să...

Tuși intenționat. Voise să spună: „Trebuie într-adevăr să pleci?” Pe Lumină! Chiar voia ca ea să plece. Fiecare minut lângă ea era o tortură. La fel era și fiecare minut departe de ea. Dar măcar putea face ceea ce era corect, ce era potrivit pentru el și cel mai bine pentru ea.

— Vrei să te întorci la înțelepte, Aviendha? reveni el. Să-ți continui studiile? Nu prea mai ai de ce să stai. M-ai învățat atât de multe, de parcă am crescut printre Aieli.

Pufnetul ei spunea multe, dar nu se mulțumi cu atât.

— Știi mai puțin ca un băiat de șase ani. De ce un bărbat ascultă mai întâi de a doua sa mamă și abia apoi de mama lui, iar o femeie mai întâi de al doilea tată și apoi de tatăl ei? Când poate o femeie să se mărite cu un bărbat fără coronița de flori? Când trebuie stăpâna unei case să asculte de fierar? De ce, dacă iei o argintăreasă **gai'shain**, trebuie să o lași să lucreze pentru ea câte o zi pentru fiecare zi în care muncește pentru tine? De ce nu se întâmplă la fel și pentru o croitoreasă?

Căută repede niște răspunsuri, dar, înainte să admită că nu știe, începu brusc să se joace cu șalul de parcă ar fi uitat de el.

— Câteodată **ji'e'toh** e foarte amuzant. Aș leșina de râs dacă nu aș fi eu în centrul glumei. Îmi voi respecta **toh-ul**, spuse cu vocea prefăcută într-o șoptă.

Bănuia că vorbește cu sine însăși, dar răspunse cu grijă:

— Dacă te gândești la Lanfear, nu eu te-am salvat, ci Moiraine. A murit salvându-ne pe toți.

Sabia lui Laman o scăpase de celălalt **toh** pe care îl avea față de el, deși nu înțelesese niciodată ce fusese. Singura obligație de care știa el. Se ruga să nu afle niciodată de cealaltă; ar vedea-o ca pe una singură, deși el nu făcea asta.

Aviendha se uită la el, cu capul puțin plecat și cu un zâmbet pe buze. Își regăsise o stăpânire de sine care ar fi făcut-o mândră și pe Sorilea.

— Mulțumesc, Rand al'Thor. Bair spune că unui bărbat ar trebui să-i amintești din când în când că nu le știe pe toate. Anunță-mă când vrei să te culci. Nu voi veni mai târziu să te trezesc.

După ce plecă, Rand rămase cu privirea pironită în podea. Un cairhian care juca Jocul Caselor era mai ușor de înțeles ca o femeie care nici măcar nu se străduia să fie misterioasă. Și bănuia că ceea ce simțea pentru Aviendha, indiferent ce era, complica și mai mult lucrurile.

„Tot ce iubesc distrug, râse Lews Therin. Tot ce distrug iubesc.”

„Taci!” țipă Rand furios, iar râsetul ascuțit dispăru. Nu știa pe cine iubea, dar știa pe cine avea să salveze. De indiferent ce, dar mai ales de el însuși.

În hol, Aviendha se rezemă de ușă, cu umerii lăsați, respirând adânc. Încercă să se liniștească. Inima încă îi bătea să îi iasă din piept. Lângă Rand al'Thor se simțea de parcă ar fi fost întinsă goală pe cărbuni aprinși. Întinsă până simțea că i se desprind oasele de carne. Adusese atât de multă rușine asupra sa, mai multă decât crezuse vreodată cu putință. O mare glumă, îi spusese lui, și parte din ea ar fi vrut să poată râde. Avea **toh** către el, dar mult mai mult către Elayne. Tot ce făcuse el fusese să-i salveze viața. Dacă nu ar fi fost el, Lanfear ar fi ucis-o. Voise să o omoare mai ales pe ea, în chinuri cât mai mari. Cumva, Lanfear știuse. **Toh-ul** către Rand, față de cel către Elayne, era precum mușuroiul de termită pe lângă Osia Lumii.

Cassin – după croiala hainei își dădu seama că era și Goshien, nu doar Aethan Dor; dar nu îi recunoscuse septul – abia îi aruncă o privire de unde se ghemuise, cu lancea pe picioare; nu știa nimic, desigur. Dar Liah îi zâmbi, prea încurajant pentru o femeie pe care nu o știa, cu prea mult subînțeles pentru oricine.

Aviendha se surprinse gândindu-se la Chareen, cum îi indica haina femeii, ca la niște pisici care se furișează; nu se gândise niciodată la o Fecioară ca la altceva decât ca la ***Far Dareis Mai***. Rand al’Thor îi zăpăcise mințile. Cu toate astea, degetele îi scăpărară mânioase. „De ce zâmbești, fată? Altceva nu ai mai bun de făcut?”

Sprâncenele lui Liah se ridicară ușor, zâmbind amuzată. Îi răspunse la fel. „Cui îi zici tu fată, fato? Nu ești nici înțeleaptă, nu mai ești nici Fecioară. Cred că o să-ți pui sufletul cunună la picioarele unui bărbat.”

Aviendha făcu un pas înainte furioasă – puține insulte erau mai rele printre ***Far Dareis Mai*** –, apoi se opri. În ***cadinsor*** nu credea că Liah ar fi putut să-i facă față, dar în fustă ar fi fost înfrântă. Mai rău, probabil Liah ar fi refuzat să o facă ***gai’shain***; ar fi putut, dacă era atacată de o femeie care nu era nici Fecioară și nici înțeleaptă, sau ar fi putut să ceară să o bată de față cu oricine din Taardad care ar fi vrut să vină să asiste. O rușine mai mică decât refuzul, dar nu suficient de mare. Mai rău decât orice, fie că pierdea, fie că nu, Melaine sigur ar fi ales o metodă atât de cumplită care să-i aducă aminte că lăsase lancea deoparte încât probabil ar fi preferat ca Liah s-o fi bătut de zece ori în fața tuturor clanurilor. În mâinile unei înțelepte, rușinea era mai ascuțită ca lama unui cuțit. Liah nici nu se clinti; știa și ea la fel de bine tot ce știa Aviendha.

— Acum vă holbați una la alta, spuse leneș Cassin. Într-o zi trebuie să învăț și eu limbajul semnelor.

Liah se uită la el, apoi râse cristalin.

— O să fii drăguț în fuste, Pavăză Roșie, în ziua când vei deveni Fecioară.

Aviendha răsuflă ușurată când Liah își mută privirea; în acele circumstanțe nu ar fi putut să facă ea asta într-un mod onorabil. Degetele i se mișcă automat, în primul semn pe care îl învăța o fecioară. „Am toh.”

Liah îi răspunse imediat. „Unul foarte mic, soră de lance.” Aviendha zâmbi recunoscătoare că cealaltă nu-și curbase degetul mic, care ar fi însemnat că o lua în râs, semn folosit pentru femeile care renunțau la lance, dar se comportau ca și cum nu ar fi făcut-o.

Un servitor alerga pe hol. Ascunzându-și dezgustul față de cineva care își petrecea viața slujindu-i pe alții, Aviendha se îndreptă cu pași mari în direcția opusă, ca să nu fie obligată să treacă pe lângă el. Să-l ucidă pe Rand al'Thor ar fi împlinit un **toh**, să se sinucidă l-ar fi împlinit pe al doilea, dar fiecare **toh** îl bloca pe celălalt. Indiferent ce spuneau înțeleptele, trebuia să găsească o cale să le îplinească pe amândouă.

## CAPITOLUL 20



### Din Stedding

RAND TOCMAI ÎNCEPUSE SĂ-ȘI UMPLE PIPA CU TUTUN, când Liah își băgă capul pe ușă. Înainte să poată spune ceva, un om cu fața rotundă și livrea roșu cu alb, respirând greu, se strecură pe lângă ea, aruncându-se la genunchii lui Rand sub privirea uluită a femeii.

— Seniore Dragon, izbucni insul într-un strigăt sugrumat. Ogierii au venit la palat. Trei! Li s-a dat vin și li s-a oferit și mai mult, dar insistă că vor să-l vadă pe Seniorul Dragon.

— De cât timp ești la palat? Întrebă Rand cu voce domoală, căci nu voia să-l sperie; livrea lui se potrivea bine și nu mai era tânăr. Mi-e teamă că nu știu cum te cheamă.

Bărbatul deschise ochii mari.

— Numele meu? Bari, Seniore Dragon. Hm, de douăzeci și doi de ani, iarna asta. Seniore Dragon, Ogierii?

Rand vizitase de două ori un stedding Ogier, dar nu era sigur de eticheta cuvenită. Ogierii construiseră aproape în întregime



marile orașe, cele mai vechi părți din ele, și mai veneau din când în când din steddinduri să facă reparații. Se îndoia însă că Bari ar fi putut fi mai entuziasmat de cât era, poate doar în fața unui rege sau unei Aes Sedai. Poate în fața lor nu. Rand își puse în buzunar pipa și săculețul de tutun.

— Du-mă la ei.

Bari sări în picioare, aproape topăind pe vârfuri. Rand bănuia că făcuse alegerea corectă; omul nu se miră că Seniorul Dragon se ducea la Ogieri, în loc să-i aducă pe aceștia la el. Își lăsa în cameră sabia și sceptrul; nu ar fi fost impresionați de ele. Îl urma ră Liah și Cassin, desigur, iar Bari ar fi rupt-o la fugă dacă nu ar fi trebuit să meargă alături de Rand.

Ogierii așteptau într-o curte cu fântână, cu bazinul plin de pești albi și roșii, acoperit de frunze de nufăr, un bărbat cu părul alb, într-o haină lungă care fâlfâia deasupra cizmelor înalte, și două femei, una mult mai tânără decât cealaltă, cu fuste brodate cu frunze și viță-de-vie, cea a bătrânei fiind mult mai elaborată. Pocalele de aur, făcute pentru oameni, păreau miciute în mâinile lor. Pe ramurile unor copaci mai erau câteva frunze, iar zidurile palatului făceau umbră. Ogierii nu erau singuri; când apărură Rand, Sulin și trei duzini de Fecioare erau strânse în jurul lor, și Urien cu încă cincizeci și ceva de Aieli. Aielii tăcură la vederea lui Rand.

— Numele tău cântă urechilor mele, Rand al'Thor, spuse bărbatul Ogier cu o voce ca rostogolirea unui tunet. Era Haman, fiul lui Dai, fiul lui Morel. Femeia mai în vârstă era Ella, fiica lui Soong, iar cea tânără era Erith, fiica lui Iva, fiica lui Alar. Rand își amintea că o mai văzuse odată pe Erith, în Steddindul Tsofu, la două zile de călărit de Cairhien. Nu-și putea imagina ce făcea în Caemlyn.

Aielii păreau mici pe lângă Ogieri; până și curtea părea mică. Haman era o dată și jumătate mai înalt ca Rand, și proporțional de lat, Covril era mai scundă cu un cap – un cap de Ogier – decât Haman, și chiar și Erith îl depășea pe Rand cu aproape un

picioar și jumătate. Cu toate astea, înălțimea era cea mai mică deosebire între Ogieri și oameni. Ochii lui Haman erau largi și rotunzi ca niște ceșcuțe de ceai, nasul lat îi ocupa aproape toată fața, iar urechile i se șteau din păr, cu smocuri albe în vârf. Purta o mustață albă, pe oală, și o barbă îngustă sub bărbie, iar sprâncenele îi ajungeau la obraji. Rand nu ar fi putut spune exact cum difereau chipurile lui Covrilei și lui Erith – cu excepția bărbilor și mustăților, desigur, iar sprâncenele nu erau chiar atât de mari și stufoase –, dar păreau ceva mai delicate. Covril arbora un aer sever – arăta familiar, dintr-un motiv sau altul –, iar Erith părea îngrijorată, cu urechile pleoștite.

— Iertați-mă o clipă, le spuse Rand, dar Sulin nu-l lăsa să continue.

— Am venit să vorbim cu Frații Copacilor, Rand al'Thor, spuse hotărâtă. Trebuie să știi că neamul Aiel este de mult timp prieten cu Frații Copacilor. Mergem adesea cu negoț în stedding.

— E adevărat, murmură Haman.

Pentru un Ogier era un murmur, dar părea zgomotul făcut de o avalanșă nevăzută.

— Sunt sigur că toți ceilalți au venit să vorbească, îi spuse lui Sulin. Ar fi putut alege din priviri cine fusese de dimineată în gardă, până la ultima; Jalani se înroși toată. În afară de Urien, din Pavezele Roșii de dimineată nu mai erau decât trei sau patru.

— Mi-ar plăcea să cred că nu e nevoie să o rog pe Enaila sau pe Somara să se ocupe de **tine**.

Chipul bronzat al lui Sulin se întunecă de indignare, făcând să iasă și mai mult în evidență cicatricea cu care se alesese urmându-l pe el.

— Voi vorbi cu ei singur. Singur, accentuă uitându-se către Liah și Cassin. Asta dacă nu crezi că trebuie să mă protejeze cineva de ei?

Cuvintele lui o ofensară și mai tare, așa că le strânse repede pe Fecioare, cu semne grăbite; plină de țâfnă, ar fi spus oricine

altcineva decât un Aiel. Câțiva Aieli plecau chicotind; se pare că Rand făcuse un soi de glumă.

Hamad își mângâie barba privindu-i cum pleacă.

— Oamenii nu s-au simțit mereu în siguranță în preajma noastră, știi. Hm. Hm, făcu ca un bondar uriaș. Este în vechile scrieri. Foarte vechi. Doar fragmente, e adevărat, dar datează din...

— Fruntaș Haman, interveni politicoasă Covril, putem rămâne la problema noastră?

Bâzâitul deveni parcă mai ascuțit. Fruntaș Haman. Unde mai auzise Rand cuvintele astea? Fiecare stedding avea un Consiliu al Fruntașilor. Haman oftă adânc.

— Foarte bine, Covril, dar dai dovadă de o grabă necuviincioasă. Abia ne-ai lăsat să ne spălăm, înainte de a veni aici. Jur, ai început să țopăi ca o...

Ochii lui mari scăpărară către Rand și își acoperi tusea cu o mână de dimensiunea unei bucăți mari de șuncă. Ogierii îi considerau pe oameni pripiți, întotdeauna încercând să facă acum ceea ce putea fi lăsat pe a doua zi sau pe anul următor fără probleme.

Ogierii aveau altă noțiune a timpului. Și mai credeau că era o insultă să le reamintești oamenilor cum zoreau ei de colo până colo.

— A fost o călătorie Afară foarte obositoare, continuă Haman explicându-i lui Rand, nu în ultimul rând fiindcă am aflat că Shaido Aiel au asediat Al'cair'rahienallen – incredibil lucru că tu ești aici, dar apoi ai plecat înainte să putem vorbi cu tine, și... Nu mă pot opri să nu mă gândesc că ne-am grăbit. Nu. Nu, vorbește tu, Covril. Din pricina ta mi-am părăsit studiile, predarea, să alerg prin lume. Cred că studenții mei s-au răsculat până acum.

Rand își ascunse un rânjet; după felul de a fi al Ogierilor, studenții lui Haman ar avea nevoie de jumătate de an să decidă

că acesta a plecat și încă un an să discute despre ce au de făcut mai departe.

— O mamă are dreptul să fie neliniștită, spuse Covril, cu vârful urechilor tremurând. Părea să se dea o bătălie înlăuntrul ei, între respectul convenit unui Fruntaș și o nerăbdare foarte ne-Ogierască. Întorcându-se către Rand, își îndreptă umerii, cu urechile drepte și bărbia fermă.

— Ce ai făcut cu fiul meu?

— Fiul tău? Întrebă Rand făcând ochii mari.

— Loial! răspunse uitându-se la el ca la un nebun; Erith trăgea cu ochiul neliniștită, cu mâinile încleștate de piept. I-ai spus Fruntașului Fruntașilor din Steddingul Tsofii că o să ai grijă de el. Mi-au spus că așa le-ai spus. Pe vremea aia nu îți spuneai Dragon, dar tu erai. Nu-i așa, Erith? Nu asta a spus Rand al'Thor?

Nu-i dădu timp celei mai tinere să răspundă. Pe măsură ce vorbea tot mai repede, Haman părea să fie cuprins de durere.

— Loial al meu e prea tânăr să fie Afară, prea tânăr să umble prin lume, făcând lucrurile pe care l-ai pus tu să le facă. Fruntașul Alar mi-a spus despre tine. Ce are Loial al meu de-a face cu trolocii, Căile și Cornul lui Valere? O să mi-l înapoiezi acum, te rog, și o să am grijă să fie căsătorit cum se cuvine cu Erith. O să-i liniștească ea picioarele plimbărețe.

— Este foarte chipeș, murmură timid Erith, mișcându-și atât de repede urechile de rușine, că vârfurile păreau în ceață. Și cred că este și foarte curajos.

Lui Rand îi trebuiră câteva clipe să-și regăsească echilibrul minții. Un Ogier vorbind apăsător părea un munte care o ia la vale. Un Ogier vorbind apăsător și repede...

După tradiția Ogierilor, Loial **era** prea tânăr pentru a părăsi steddingul singur, la doar nouăzeci și ceva de ani. Ogierii trăiau foarte mult. Din prima zi în care îl întâlnise, plin de nerăbdare să vadă lumea, Loial fusese îngrijorat de ziua în care Fruntașii aveau să-și dea seama că a fugit. Mai mult decât orice, era

îngrijorat că mama sa o să vină după el, târând o mireasă în urma ei. Spunea că un bărbat Ogier nu are niciun cuvânt de spus în aceste chestiuni, iar femeia destul de puțin; era hotărârea celor două mame. Nu era deloc exclus să te trezești logodit cu o femeie pe care nu o văzuseși niciodată, în ziua în care mama ta îți făcea cunoștință cu viitoarea soție și soacră.

Loial credea că mariajul avea să fie sfârșitul tuturor lucrurilor pentru el, și mai ales sfârșitul dorinței lui de a vedea lumea și, chiar dacă era așa sau nu, Rand nu putea lăsa un prieten pradă lucrurilor de care se temea. Tocmai voia să le spună că nu știe unde este Loial și să le sugereze să îl aștepte în steddning până când se întoarce – deschisese gura să le spună asta – când în minte îi răsări o întrebare. Ii era jenă că nu-și amintea ceva atât de important; pentru Loial era.

— De cât timp a plecat din steddning?

— De prea mult timp, mormăi Haman ca un morman de bolovani care se rostogolește la vale. Băiatul nu a vrut niciodată să facă un efort. Vorbea mereu despre cum vrea să vadă cum e Afară, de parcă s-ar fi schimbat ceva față de cum stă scris în cărțile pe care ar fi trebuit să le studieze. Hm. Hm. E vreo schimbare reală, dacă oamenii schimbă liniile pe o hartă? Pământul este tot...

— Este Afară de mult prea mult timp, interveni mama lui Loial, la fel de fermă ca un stâlp înfipt în pământ uscat. Haman se încruntă la ea, dar ea reuși să-i înfrunte privirea, deși urechile îi vibrau de jenă.

— M-mai mult de cinci ani, zise Erith. Pentru o clipă urechile i se lăsară pe spate, apoi țâșniră drepte în sus. Imitând-o foarte bine pe Covril, spuse: Vreau să fie soțul meu. Am știut asta de când l-am văzut. Nu o să-l las să moară. Nu din cauza comportamentului lui prostesc.

Rand și Loial vorbiseră de multe lucruri, iar unul dintre ele fusese Dorul, deși lui Loial nu-i plăcea să vorbească despre el. Când Frângerea Lumii îi făcuse pe oameni să fugă în căutarea

unui adăpost, îi smulsese și pe Ogieri din steddinduri. Ani lungi oamenii umblaseră printr-o lume care se schimba în fiecare zi, căutând un loc sigur, iar Ogierii răătăciseră și ei, căutând steddindul pierdut într-o lume schimbătoare. Atunci cunoscuseră Dorul. Un Ogier plecat din steddind dorea să se întoarcă. Un Ogier plecat de mult timp din steddind trebuia să se întoarcă. Un Ogier plecat de prea mult timp din steddind murea.

— Mi-a povestit de un Ogier care a stat mai mult, spuse Rand încet. Zece ani, cred.

Haman clătină din capul uriaș înainte ca Rand să termine.

— Nu, nu o să meargă. Din câte știu eu, cinci au rămas Afară atât de mult și au supraviețuit să se întoarcă în steddind, dar cred că așa ști dacă ar mai fi fost cineva. Despre o asemenea nebunie s-ar fi scris și s-ar fi vorbit. Trei dintre aceștia au murit într-un an după ce s-au întors, al patrulea a rămas invalid tot restul vieții, iar a cincea ceva mai bine, având nevoie de un toiag să meargă. Deși a continuat să scrie. Hm. Hm. Dalar a avut niște lucruri foarte interesante de spus despre...

De data asta, când Covril deschise gura, el își întoarse capul brusc, uitându-se fix la ea, cu sprâncenele ridicate, iar femeia începu să-și netezească nervoasă fusta, înfruntându-i privirea.

— Cinci ani e puțin, știu, îi spuse Haman lui Rand, urmărind-o pe Covril cu coada ochiului, dar acum suntem legați de steddind. Nu am auzit nimic în oraș care să indice că Loial ar fi aici – și după agitația pe care am provocat-o noi, cred că am fi auzit –, dar, dacă ne spui unde este, i-ai face o mare favoare.

— Două Râuri, spuse Rand; a salva viața unui prieten nu înseamnă că-l trădezi. E un loc liniștit, Ținutul celor Două Râuri. Sigur. Și era bine acum câteva luni.

Era sigur acum, mulțumită lui Perrin. Iar Bode apucase să-i spună măcar atât când fetele îi povestiseră ce mai era pe-acasă.

— Ținutul celor Două Râuri, murmură Haman. Hm. Hm. Știu unde este. Iarăși un drum lung pentru picioarele noastre.

Ogierii călăreau foarte rar și erau puțini cai care să-i poată duce; în orice caz, preferau să meargă pe picioarele lor.

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Erith cu o voce fermă, ușor bubuitoare.

„Ușor“, comparată cu vocea lui Haman. Covril și Haman se uitară surprinși la ea, iar urechile i se pleoștiră de tot. Era, până la urmă, o femeie foarte tânără, în compania unui Fruntaș și a unei femei despre care Rand suspecta că avea propria autoritate, după cum îl înfrunta pe Haman. Erith nu avea probabil mai mult de optzeci de ani.

Zâmbind la acest gând – o fetișcană, poate, de șaptezeci de ani – Rand spuse:

— Vă rog să acceptați ospitalitatea palatului. Câteva zile de odihnă v-ar putea scurta călătoria. Și poate că o să mă puteți ajuta, Fruntaș Haman.

Desigur, Loial vorbea mereu despre profesorul său, Fruntașul Haman. Fruntașul Haman știa totul, credea Loial.

— Trebuie să găsesc porțile Căilor de Taină. Pe toate.

Toți trei Ogierii vorbiră în același timp.

— Căile de Taină? întrebă Haman, cu urechile și sprâncenele ridicate. Căile sunt foarte periculoase. Mult prea periculoase.

— Câteva zile? protestă Erith. Loial al meu poate fi pe moarte.

— Câteva zile? zise Covril peste ea. Loial al meu...

Se opri, privind-o pe tânăra femeie, care avea buzele strânse și vârful urechilor tremurânde. Haman se încruntă la amândouă, mângâindu-și nervos barba îngustă.

— Nu știu de ce m-am lăsat convins să intru în povestea asta. Ar trebui să predau studenților mei și să vorbesc Adunării. Dacă nu ai fi un Vorbitor atât de respectat, Covril...

— Vrei să zici, dacă nu ai fi fost căsătorit cu sora mea, spuse ea bătoasă. Voniel ți-a spus să îți faci datoria, Haman.

Sprâncenele lui Haman coborâră până spre obraji, iar urechile își pierdură din verticalitate.

— Vreau să spun, **te-a rugat**, continuă ea fără grabă, dar și fără să-și piardă din aplomb sau să ezite. Pe Arbore și tăcere! Nu am vrut să te jignesc, Frunțaș Haman!

Haman își dresе glasul cu putere – ceea ce pentru un Ogier însemna foarte tare –, apoi se întoarse către Rand, trăgând de haină de parcă ar fi fost în neorânduială.

— Creaturile Celui întunecat folosesc Căile, spuse Rand înainte ca Haman să poată continua. Am gărzi la cele la care am putut ajunge.

Inclusiv la cea de lângă Steddingul Tsofu, după plecarea lor, se pare. Cei trei nu ar fi putut ajunge atât de departe de la Steddingul Tsofu după ultima sa vizită inutilă.

— Dar doar la câteva. Toate trebuie păzite, căci altfel Myrddraalii și trolocii pot izvorî colcăind ca din pământ, cum li s-ar părea atunci oamenilor. Dar nici măcar nu știu unde sunt.

Mai rămâneau desigur porțile. Câteodată se întreba de ce un Rătăcit nu ar trece câteva mii de troloci printr-o poartă în palat. Zeci mii sau douăzeci. I-ar fi fost foarte greu să oprească așa ceva, chiar dacă ar fi putut. Ar fi fost un măcel, în cel mai bun caz. Ei bine, nu putea face nimic în cazul unei porți, decât dacă ar fi fost acolo. Dar putea face ceva în privința Căilor.

Haman și Covril avură un schimb de priviri. Se traseră deoparte, vorbind în șoaptă, atât de încet că se auzeau ca un uriaș roi de albine pe acoperiș. Avusese dreptate că femeia avea autoritate. O Vorbitoare; auzise majuscula. Se gândi o clipă să se deschidă **saidinului** – ar fi putut auzi atunci –, apoi renunță dezgustat la idee. Nu ajunsese atât de rău încât să se coboare la a trage cu urechea. Erith se uita când la ceilalți Ogieri, când la Rand, netezindu-și fusta fără să-și dea seama.

Rand spera să nu se întrebe de ce nu ceruse acest lucru la Consiliul Frunțașilor din Steddingul Tsofu. Alar, Frunțașă a Frunțașilor, fusese fermă; Adunarea se reunea și ceva atât de ciudat – atât de straniu că nimeni nu se mai gândise vreodată la așa ceva – ca a da unui om controlul asupra porților Căilor de



Taină nu putea fi săvârșit fără ca Adunarea să se pună de acord. Nu contase pentru ea cine era el, așa cum nu conta nici pentru cei trei din fața lui.

Într-un final, Haman se întoarse, încruntat, cu mâinile prinse de revere. Covril era și ea încruntată.

— Toate astea sunt foarte pripite, foarte pripite, spuse Haman încet, ca pietrișul rostogolindu-se. Aș vrea să pot discuta cu... ei bine, nu pot. Creaturile Celui întunecat zici? Hm. Hm. Foarte bine, dacă trebuie să ne grăbim, atunci să ne grăbim. Să nu poată spune cineva că Ogierii nu se pot mișca repede la nevoie, și acum poate că e nevoie. Trebuie să înțelegi, Consiliul Fruntașilor din orice stedding ar putea să-ți spună „nu”, la fel și multe dintre Adunări.

— Hărți! strigă Rand atât de tare, încât toți cei trei Ogieri tresăriră. Am nevoie de hărți!

Se uită înjur după unul dintre servitorii care păreau să fie mereu prin preajmă, după un ***gai'shain***, după oricine. Sulin îi iți capul de după o ușă. Deci, era în preajmă, după tot ce îi spusese.

— Hărți, strigă la ea. Am nevoie de toate hărțile din Palat. Și o peniță și cerneală. Acum! Repede!

Se uită la el confuză - neamul Aiel nu folosea hărți, spunând că nu aveau nevoie de ele.

— Fugi, ***Far Dareis Mai!*** izbucni el. Ea îi aruncă o privire peste umăr și începu să alerge. Rand ar fi dorit să-și vadă chipul atunci, să mai poată folosi și altă dată aceeași expresie.

Haman dădea impresia că și-ar fi frânt mâinile, dacă nu ar fi fost atât de demn.

— Sunt foarte puține lucruri pe care am putea să ți le spunem, iar tu să nu le știi deja. Fiecare stedding are o singură Cale de Taină, Afară, în imediata apropiere.

Primele porți ale Căilor nu ar fi putut fi făcute înăuntru, deoarece steddingul însuși bloca abilitatea de a conduce; chiar și când Ogierii au primit Talismanul Creșterii și au putut face

singuri Căile ca să-și deschidă o poartă, Puterea a fost mereu folosită, chiar dacă nu mai era nevoie de cineva care să o conducă.

— Și toate orașele voastre care au desigur Ogier. Deși aici mi se pare că orașul a crescut **peste** desigur. Iar în Al'cair'rahienallen...

Vocea i se stinse încet și clătină din cap. Necazul putea fi rezumat chiar de către nume. Cu trei mii de ani în urmă, existase un oraș numit Al'cair'rahienallen, construit de Ogieri. Astăzi se numea Cairhien, iar desigurul plantat de constructorii Ogieri ca să le amintească de steddind era acum parte a unei proprietăți care aparținuse aceluiași Barathanes al cărui palat era folosit de Rand ca școală. Nimeni, în afară de Ogieri și poate de câteva Aes Sedai, nu-și mai aducea aminte de Al'cair'rahienallen. Nici cei din Cairhien.

Indiferent ce credea Haman, multe se puteau schimba în trei mii de ani. Mari orașe construite de Ogieri dispăruseră, unele nelăsând în urmă nici măcar un nume. Alte mari orașe fuseseră construite fără ajutorul Ogierilor. Amador era unul dintre ele, a cărui ctitorire începuse după Războaiele Troloce, cum îi spusese Moiraine, și Chachi, în Kandor, și Shol Arbela în Arafel, și Fal Moran în Shienar. În Arad Doman, Bandar Eban fusese construit pe ruinele unui oraș distrus în Războiul de o Sută de Ani, un oraș pentru care Moiraine știuse trei nume, niciunul sigur, și care la rândul lui fusese construit pe ruinele unui oraș dispărut în timpul Războaielor Troloce. Rand știa de o poartă a Căilor în Shienar, la țară, lângă un mic oraș care păstrase o parte din numele unui uriaș oraș șters de pe fața pământului de troloci, și altul în Mana Pustiitoare, Malkier, cel distrus de Umbră. În alte părți locurile se schimbaseră pur și simplu, uneori orașele crescând, cum spusese și Haman. Poarta Căilor din Cairhien era acum într-o pivniță. O pivniță foarte bine păzită. Rand mai știa de o poartă în Tear, în mijlocul pajiștii unde înalții Seniori își alergau faimoșii cai. Ar mai fi trebuit să fie una în Munții de Negură, unde se

înălțase odată Manetheren, indiferent unde o fi fost. În privința steddindurilor, Rand știa doar Steddingul Tsofu. Moiraine nu considerase că steddindurile sau Ogierii trebuiau să fie o parte vitală a educației sale.

— Nu știi unde sunt steddindurile? Întrebă uluit Haman când Rand termină să explice. Țsta e umor Aiel? Nu am înțeles niciodată umorul Aiel.

— Pentru Ogieri, răspunse Rand cu blândețe, a trecut mult timp de la construirea Căilor. Pentru oameni, a trecut **foarte** mult timp.

— Dar nu vă aduceți aminte nici măcar de Mafal Dadaranell sau de Ancohima, sau de Londaren Cor, sau...?

Covril puse o mână pe umărul lui Haman, dar tristețea din ochii ei era îndreptată către Rand.

— Nu-și aduc aminte, spuse încet. Amintirile lor au dispărut.

Spusese aceasta de parcă ar fi fost cel mai trist lucru din lume. Erith, cu mâinile acoperindu-i gura, părea gata să izbucnească în plâns.

Sulin se întoarse, în mod ostentativ fără să alerge, urmată de un grup mare de **gai'shain** cu brațele încărcate de hărți înfășurate, de toate dimensiunile, unele într-atât de mari că trebuiau târâte prin curte. Un om îmbrăcat în robă albă căra o cutie incrustată cu fildeș.

— Am trimis **gai'shain** și pe câțiva din ținuturile umede să mai caute, spuse înțepată.

— Mulțumesc, îi spuse.

Și parcă ei i se mai șterse din expresia de reproș de pe chip.

Aplecat, începu să deschidă hărțile chiar acolo pe caldarâm, sortându-le. Unele dintre ele erau ale orașului, altele ale unor părți din Andor. Dădu peste una care ilustra întreaga întindere a Ținuturilor de la Hotar, și numai Lumina știa ce căuta în Caemlyn.

Unele erau vechi și pătate, arătând hotare care nu mai erau acolo și numind țări care dispăruseră de sute de ani.

Hotarele și numele erau suficiente pentru a așeza hărțile după vechime. Pe cea mai veche, Hardanul se învecina cu Cairhienul la miazănoapte, apoi Hardanul dispărea, iar hotarele Cairhienului se întindeau până la jumătatea distanței către Shienar înainte de a se retrage, arătând limpede că Tronul Soarelui nu putea stăpâni o întindere atât de mare de pământ. Maredo stătea între Tear și Illian, apoi Maredo dispărea, iar Tear și Illian se întâlneau în Câmpiile Maredo, dând înapoi încetul cu încetul, din aceleași motive ca și Cairhienul. Caralainul dispărea, și Almoth, Mosara, Irenvelle și altele, uneori absorbite de alte națiuni, dar de cele mai multe ori părăsite, devenind sălbăticie și pământ al nimănui. Acele hărți spuneau povestea decăderii oamenilor din momentul prăbușirii imperiului lui Artur Aripă-de-Șoim, povestea umanității aflate într-o retragere lentă. O a doua hartă a Ținuturilor de Hotar arăta doar Saldaea și părți din Arafel, dar hotarul cu Mana Pustiitoare era cu cincizeci de mile mai spre miazănoapte. Umanitatea se retrăgea, iar Umbra înainta.

Un bărbat chel, subțire se grăbea cu un alt braț de hărți, iar Rand oftă continuând să le selecteze.

Haman privi cu gravitate cutia cu instrumente de scris care-i fusese înmănată de un ***gai'shain***, apoi scoase dintr-unul din buzunarele uriașe o cutie asemănătoare, aproape la fel de mare, dar fără ornamente. Scoase din ea o peniță de lemn lustruit, mai groasă decât degetul mare de la mâna lui Rand, suficient de lungă încât să dea impresia că e subțire. Se potrivea perfect cu degetele groase ca niște cârnați ale Ogierului. Se lăsă în patru labe, târându-se printre hărți, în timp ce Rand le sorta, înmuind din când în când vârful peniței în sticluța cu cerneală a ***gai'shainului***, făcând notițe cu un scris care ți se putea părea prea mare, până când observai că, pentru un Ogier, era prea mic. Covril îl urmă, uitându-i-se peste umăr, chiar și după ce o întrebă de două ori dacă într-adevăr credea că ar putea greși.

Era o lecție pentru Rand, începând cu șapte steddinguri răspândite în Ținuturile de Hotar. Trolocii se temeau să intre în stedding, și chiar și Myrddraalii aveau nevoie de o motivație puternică să încerce să-i mâne acolo. În Osia Lumii și Zidul Dragonului erau treisprezece, inclusiv unul în Piscul Dragonului, de la Steddingul Shangtai la miazăzi la Steddingul Qichen și Sanshen la miazănoapte, aflate la doar câteva mile distanță.

— Pământul s-a schimbat mult la Frângerea Lumii, explică Haman când Rand comentă. Continua să noteze cu înfrigurare; cu înfrigurare pentru un Ogier.

— Uscatul a devenit mare, și marea uscat, dar și pământul însuși s-a răsucit peste el însuși. Uneori, ce era departe a devenit aproape, și ce era aproape, departe. Deși nimeni nu ar putea spune dacă Qichen și Sanshen erau depărtate.

— Ai uitat de Cantoine, anunță Covril, facându-l pe un servitor îmbrăcat în livrea să scape speriat brațul de hărți la pământ.

Haman îi aruncă o privire, apoi scrise numele deasupra râului Iralell, nu departe de Haddon Mirk, spre miazănoapte. În fâșia de pământ la apus de Zidul Dragonului, de la hotarul de miazăzi al Shienarului la Marea Furtunilor, erau doar patru, toate noudescoperite, cum considerau Ogierii, ceea ce însemna că acelea mai nou, Tsofu, era locuit de șase sute de ani, iar celelalte de mai puțin de o mie. Unele locuri îl surprinseseră la fel de mult ca cele din Ținuturile de Hotar; Munții de Negură, spre exemplu, care aveau șase, sau Coasta Umbrelor. Erau și în Dealurile Negre, și în pădurile de deasupra râului Ivo, și în munții de deasupra râului Dhagon, la miazănoapte de Arad Doman.

Mai tristă era lista steddingurilor abandonate, părăsite, fiindcă Ogierii rămăsese rămașeseră prea puțini. Osia Lumii și Munții de Negură și Coasta Umbrelor erau în acea listă, la fel și un stedding departe în Câmpiile Almoth lângă marea pădure numită Paerish Swar, și unul în munții aflați la miazănoapte de Toman Head, în fața Oceanului Aryth. Și poate cel mai trist era steddingul marcat în Arafel, chiar la marginea Manei Pustiitoare; poate că Myrddraalii

se fereau să intre în stedding, dar Mana mășăluia către miazăzi an după an, măturând totul în calea ei. După o pauză, Haman spuse trist:

— Sherandu a fost înghițit de cumplita Mană acum o mie opt sute și patruzeci și trei de ani, iar Chandar acum nouă sute șazeci și opt.

— Fie ca memoria lor să prospere și să înflorească în Lumină, murmurară împreună Covril și Erith.

— Știu unul pe care nu l-ați trecut, spuse Rand. Perrin îi spusese că odată se adăpostise acolo. Scoase o hartă a Andorului la răsărit de râul Arinelle și atinse un loc deasupra drumului ce unea Caemlynul de Whitebridge. Era destul de exact. Haman făcu o grimasă, aproape strâmbându-se.

— Unde ar fi trebuit să fie orașul lui Aripă-de-Șoim. Nu a fost niciodată folosit. Au fost găsite câteva steddinguri, dar nu au fost folosite niciodată. Încercăm să stăm cât mai departe cu puțință de pământurile oamenilor.

Toate semnele făcute de Haman erau în munți aspri, în locuri unde oamenilor le era greu să intre sau, în câteva cazuri, foarte departe de orice așezare umană. Steddingul Tsofu era mult mai aproape de locurile oamenilor decât oricare altul, iar Rand știa că până la cel mai apropiat sat era o zi întreagă de mers.

— Ar fi o discuție foarte frumoasă, cu altă ocazie, spuse Covril către Rand, dar îndreptându-și vorbele către Haman, după cum dovedea privirea furișată către el. Dar vreau să ajung cât mai departe către apus înainte de căderea nopții.

Haman oftă lung.

— Dar trebuie să mai stați aici un timp, protestă Rand. Probabil sunteți epuizați, după ce ați venit pe jos tocmai din Cairhien.

— Femeile nu se epuizează, spuse Haman, ele doar îi epuizează pe alții. Asta e o vorbă foarte veche de-a noastră.

Covril și Erith pufniră simultan. Mormăind în barbă, Haman își continuă lista, dar acum nota orașele construite de Ogieri,

orașele unde fuseseră desigur, fiecare dintre ele având propria poartă către Căile de Taină, care să-i poată duce către și dinspre steddinguri, fără a mai trece prin atât de frământatele ținuturi ale oamenilor.

Caemlyn fu trecut pe listă, și Tar Valon, Tear și Illian, Cairhien și, Maradon și Ebou Dar. Aici se sfârșea lista orașelor care încă existau, iar Ebou Dar era notată ca Barashta. Poate Barashta aparținea celorlalte, punctelor desenate acolo unde harta nu mai arăta nimic, poate doar un cătun. Mafal Dadaranell, Ancohma și Londaren Cor și, desigur, Manetheren. Aren Mador, Aridhol, Shaemal, Braem, Condaris, Hai Ecorimon, Iman... Pe măsură ce lista se lungea, Rand începu să vadă pete umede pe fiecare hartă, atunci când Haman termina. Îi luă o clipă să realizeze că Ogierul plângea tăcut, lăsându-și lacrimile să cadă în timp ce scria numele orașelor moarte și uitate. Poate că plângea pentru oameni, poate pentru amintiri. Rand știa doar că nu plângea pentru pietrele orașelor, nu pentru munca pierdută a meșterilor Ogieri. Pentru un Ogier, lucrul cu piatra era doar un meșteșug deprins în timpul Exilului, și ce lucru de piatră se putea compara cu maiestuoșii copaci?

Unul dintre acele nume rămase în mintea lui Rand, la fel ca și locul, la răsărit de Baerlon, la câteva zile de Whitebridge, pe Arinelle.

- A fost un desigur aici? Întrebă el punând degetul pe semn.
- La Aridhol? zise Haman. Da, da, a fost. O poveste tristă.
- În Shadar Logoth, îl corectă el fără să-și ridice capul. O poveste foarte tristă. Ați putea... ați vrea... să-mi arătați poarta către Căi dacă vă duc acolo?

## CAPITOLUL 21



### Către Shadar Logoth

— SĂ NE DUCI ACOLO? întrebă Covril uitându-se crunt la harta din mâinile lui Rand. Ne-ar îndepărta de drumul nostru, dacă îmi amintesc eu bine unde este Ținutul celor Două Râuri. Nu o să mai pierd nicio zi pentru a-l găsi pe Loial.

Erith dădu ferm din cap. Haman, cu obrajii încă uzi de lacrimi, clătină dezaprobat din cap pentru graba femeilor.

— Nu pot să permit așa ceva. Aridhol – Shadar Logoth, așa cum corect i-ai spus numele pe care-l poartă acum – nu este un loc potrivit pentru cineva atât de tânăr ca Erith. Ca să spunem adevărul, nu este un loc potrivit pentru nimeni.

Rand se ridică, lăsând harta să-i cadă din mâini. Știa Shadar Logoth mai bine decât ar fi vrut.

— Nu veți pierde timpul. Dimpotrivă, veți câștiga. O să vă duc acolo folosind Topirea-n văzduh, printr-o poartă; cea mai mare parte a drumului către Două Râuri o veți face astăzi. Nu stăm mult. Știu că mă puteți duce direct la poarta către Căi.



Ogierii le puteau simți, dacă nu erau prea departe.

Vorbele lui declanșară o nouă întrunire, dincolo de fântână, la care ceru și Erith să ia parte. Rand prindea doar frânturi, dar era limpede că Haman, clătinând din capul lui mare, se opunea planului, în timp ce Covril, cu urechile perfect drepte, îl susținea. La început, Covril se încruntă la Erith la fel de mult ca la Haman; indiferent care erau relațiile dintre soacră și noră la Ogieri, era limpede că nu credea că femeia cea tânără avea vreun drept să-și dea cu părerea în acea chestiune. Nu-i trebui însă mult să-și schimbe părerea. Femeile Ogier îl înconjură pe Haman, pisându-l fără răgaz.

— ... Periculos. Mult prea periculos, se auzi Haman ca un tunet îndepărtat.

— ... Aproape ajungem acolo astăzi, un tunet ceva mai subțire de la Covril.

— ... E deja de prea mult timp Afară, spuse Erith.

— ... Graba strică treaba...

— ... Loial al meu...

— ... Loial al meu...

— ... Mashadar sub picioarele noastre...

— ... Loial al meu...

— ... Loial al meu...

— ... Ca Fruntaș...

— ... Loial al meu...

— ... Loial al meu...

Haman se întoarse la Rand, urmat de femei, trăgându-se de haină de parcă ar fi fost ruptă în două. Covril își păstra chipul mai senin decât Erith, care se lupta să-și ascundă un zâmbet, dar urechile lor cu smocuri stăteau în același unghi semeț, trădându-le cumva satisfacția.

— Am decis, spuse demn Haman, să îți acceptăm oferta. Să terminăm odată cu hoinăreala asta ridicolă, să mă pot întoarce la studenții mei. Și la Adunare. Hm. Hm. Multe lucruri sunt de spus despre tine în fața Adunării.

Lui Rand nu îi păsa dacă Haman ar fi spus Adunării că era brutal. Ogierii se țineau departe de oameni, cu excepția dăților când își reparau vechea zidărie de piatră, și părea greu de crezut că vor influența vreodată pe cineva, într-un fel sau altul, în legătură cu el.

— Bine, spuse. Voi trimite pe cineva să vă aducă lucrurile de la han.

— Avem totul aici.

Covril se duse în partea cealaltă a fântânii, se aplecă și se ridică cu două legături care fuseseră ascunse de bazin. Fiecare dintre ele ar fi fost greu de ridicat de un om. Îi dădu una lui Erith, iar pe cealaltă o luă în spate, prinsă cu o curea ce-i venea peste piept.

— Dacă Loial ar fi fost aici, explică Erith, luându-și legătura în spate, am fi fost pregătiți să ne întoarcem în Steddingul Tsofu fără zăbavă. Dacă nu, am fi plecat mai departe. Fără zăbavă.

— De fapt, au fost paturile, se confesă Haman, ținându-și mâinile împreunate pe măsura unui copil de om. Odată, fiecare han avea două sau trei camere pentru Ogieri, dar acum se pare că sunt foarte greu de găsit. Este foarte greu de înțeles.

Aruncă o privire către hărțile însemnate și oftă.

— Era foarte greu de înțeles.

După ce Haman își luă și el legătura, Rand se deschise **saidinului** și facu o poartă chiar acolo, lângă fântână, o gaură în aer prin care se vedea o stradă în ruină, acoperită de bălării și mărginită de clădiri pe jumătate prăbușite.

— Rand al'Thor. Sulin înainta cu pași mari în curte, în fruntea unui grup de **gai'shain** încărcăți de hărți. Liah și Cassin erau cu ea, încercând să pară că sunt la fel de degajate.

— Ai cerut mai multe hărți, spuse Sulin, iar privirea aruncată porții era aproape acuzatoare.

— Pot să mă protejez singur mai bine decât puteți voi, răspunse Rand cu răceală. Nu intenționase să vorbească astfel, dar, înconjurat de Hău, vocea îi părea distantă și rece.

— Nu e nimic acolo cu care să puteți lupta, dar sunt câteva lucruri cu care nu puteți.

— Cu atât mai mult trebuie să fim acolo, răspunse Sulin, la fel de bătoasă ca înainte.

Lucrul ăsta nu ar fi avut sens pentru nimeni altcineva decât un Aiel, dar...

— Nu o să te contrazic, spuse. Avea să încerce să se țină după el, dacă refuza; avea să le cheme pe Fecioare care să încerce să sară prin poartă, chiar când se închidea.

— Mă aștept să ai înăuntru restul gărzii de astăzi. Cheamă-le. Dar toată lumea trebuie să stea lângă mine și să nu atingă nimic. Grăbește-te. Vreau să termin repede cu asta, zise amintindu-și cu neplăcere de Shadar Logoth.

— Le-am spus să plece, așa cum ai insistat, spuse Sulin dezgustată. Numără încet până la o sută.

— Zece.

— Cincizeci.

Rand aprobă cu o mișcare a capului, iar degetele femeii se mișcă cu iuțeală. Jalani țâșni înăuntru, iar degetele lui Sulin se mișcă din nou. Trei femei ***gai'shain*** își aruncară surprinse hărțile din brațe – Aielii nu arătau ***niciodată*** atât de surprinși își strânseseră robele lungi și albe dispărând în Palat în direcții diferite, dar, oricât de repede se mișcă, Sulin era înaintea lor.

Când Rand ajunse la douăzeci, Aielii năvăleau deja în curte, ieșind pe ferestre, sărind din balcoane. Aproape pierdu numărătoarea. Fiecare bărbat purta vâlul și doar câteva Fecioare. Se uitau nedumeriți, nevăzându-l decât pe Rand și trei Ogieri care clipeau la ei curioși. Alți câțiva își lăsară vâlul. Servitorii palatului se strângeau unul în altul.

Continuă să vină chiar și după ce Sulin se întoarse, exact când ajunse la cincizeci, umplând deja curtea. Deveni limpede că răspândise vorba că era în primejdie ***car'a'carnul***, singurul mod de a strânge atât de multe sulite în timpul acordat. Se auziră câteva mormăieli în rândul bărbaților, dar cei mai mulți

considerară că e o glumă bună, râzând și lovindu-și sulile de scuturi. Nimeni nu plecă totuși; se uitau la poartă și încercau să-și dea seama ce se întâmplă.

Cu auzul ascuțit de Putere, Rand o auzi pe Nandera, o Fecioară căruntă, dar încă frumoasă, în ciuda părului mai mult alb decât auriu, șoptindu-i lui Sulin:

— Le-ai vorbit femeilor ***gai'shain*** ca ***Far Dareis Mai***.

— Da, răspunse uitându-se în ochii verzi ai Nanderei. O să vedem ce facem după ce Rand al'Thor este în siguranță.

— După ce e în siguranță, aprobă Nandera.

Sulin alese repede douăzeci de Fecioare, unele care erau în gardă în acea zi și altele nu, dar când Urien începu să aleagă Pavezele Roșii, bărbați din alte frății insistasă să vină și ei. Orașul care se zărea prin poartă părea un loc unde ar fi putut să se ascundă dușmani, iar ***car'a'carnul*** trebuia protejat. Adevărul fie spus, niciun Aiel nu s-ar fi dat înapoi de la o luptă și, cu cât erau mai tineri, cu atât era mai probabil să încerce să găsească una. Aproape că izbucni o ceartă după ce Rand le spuse că bărbații nu pot fi mai numeroși ca Fecioarele – le-ar dezonoara pe ***Far Dareis Mai***, deoarece el le dăduse lor onoarea sa în grijă –, iar Fecioarele nu puteau fi mai multe decât cele deja alese de Sulin. Îi ducea acolo unde niciun meșteșug al armelor nu îi putea apăra, și fiecare om care venea cu el era un om pe care trebuia să-l apere. Nu le mai spuse asta, căci nu știa onoarea cui ar fi putut-o jigni.

— Aduceți-vă aminte, le spuse după ce se termină alegerea lor, nu atingeți nimic. Nu luați nimic, nici măcar o gură de apă. Și stați la vedere tot timpul; nu intrați sub nicio formă în nicio clădire.

Haman și Covril dădură din cap cu putere, aprobator, ceea ce păru să-i impresioneze pe Aieli mai mult decât cuvintele lui Rand. Foarte bine câtă vreme chiar rămâneau impresionați.

Pășiră prin poartă în orașul mort de mult, în orașul mai mult decât mort.

Ruinele oraşului odată grandios erau arse de soarele ajuns la jumătatea drumului către zenit. Din loc în loc o cupolă intactă acoperea un palat palid de marmură, dar cele mai multe erau găurite sau reduse la câteva bucăţi arcuite. Alei străjuite de coloane duceau la turnuri cu vârfurile dantelate mai înalte decât ar fi putut visa Cairhienul. Acoperişurile căzuseră înăuntru peste tot, iar bucăţi de cărămidă şi piatră erau răspândite pe caldarâm, rupte din zidurile şi clădirile prăbuşite. Fiecare intersecţie era decorată cu fântâni sparte şi monumente sfărâmate. Pe grămezile mari de moloz crescuseră din loc în loc copaci ciunţiţi, ce mureau în soarele ucigător. Prin crăpăturile pavajului şi ale zidurilor ieşeau buruieni uscate. Nimic nu se mişca, nicio pasăre, niciun şobolan, nici măcar vântul. Shadar Logoth era înveşmântat în tăcere. Shadar Logoth. Locul unde Umbra Aşteaptă.

Rand lăsă poarta să dispară. Niciun Aiel nu-şi ridică vâlul. Ogierii se uitau cu ochi mari înjur, cu urechile ţepene, lăsate pe spate. Rand stăpânea **saidinul** în acea luptă despre care Taim spunea că îi arată unui bărbat că trăieşte. Chiar dacă nu ar fi fost în stare să conducă Puterea, în acel loc ar fi vrut ca totuşi ceva să-i aducă aminte că e viu.

În timpul Războaielor Troloce, Aridhol fusese o mare capitală, un aliat al Manetherenului şi al celorlalte Zece Naţiuni. Când acele războaie se prelungiseră atât de mult încât Războiul de o Sută de Ani începuse să pară scurt, când părea că Umbra câştiga peste tot, iar fiecare izbândă a Luminii nu făcea nimic altceva decât să întârzie sfârşitul, un om numit Mordeth deveni consilier în Aridhol; el spunea că, pentru a câştiga, Aridhol trebuia să fie mai tare ca Umbra, mai crudă, mai puţin încrezătoare. Aşa a fost şi, încetul cu încetul, Aridhol a devenit, dacă nu mai întunecat ca Umbra, atunci cel puţin la fel de întunecat. Purtând încă un război dezlănţuit împotriva trolocilor, Aridhol s-a întors, în cele din urmă, împotriva lui însuşi, s-a devorat singur.

Ceva a rămas în urmă, ceva care a împiedicat pe oricine altcineva să mai trăiască acolo vreodată. Nu rămăsese o singură pietricică neinfectată de ura și suspiciunea care uciseseră Aridholul, lăsând în urmă Shadar Logoth. Nu rămăsese o singură piatră care să nu ducă infecția mai departe, cu timpul.

Și rămăsese mai mult decât o pată, o umbră, deși asta ar fi fost suficient să-l țină departe pe orice om cu mintea zdravănă.

Rand se întoarse încet, uitându-se la ferestrele ca niște orbite goale, cu ochii scoși. Cu soarele urcând, putea simți privirile nevăzute. Când mai fusese acolo, nu se simțise astfel decât la apus. Rămăsese mult mai mult decât pata. O armată trolocă murise făcându-și tabăra acolo, dispăruse, iar singura urmă fuseseră mesaje scrise cu sânge pe pereți, în care îl rugau pe Cel Întunecat să îi salveze. Noaptea nu era un moment prielnic să fii în Shadar Logoth.

„Locul ăsta mă înspăimântă, murmură Lews Therin, dincolo de Gol. Nu te înspăimântă și pe tine?”

Lui Rand i se tăie respirația. Vocea i se adresa lui?

„Da, mă înspăimântă.”

„E întuneric aici. Un întuneric mai negru decât negrul. Dacă Cel Întunecat ar alege să locuiască pe pământ, aici ar alege să stea.”

„Da, așa ar face.”

„Trebuie să-l ucid pe Demandred.”

Rand clipi. „Are Demandred vreo legătură cu Shadar Logoth? Cu locul ăsta?”

„Îmi aduc în sfârșit aminte cum l-am ucis pe Ishamael, spuse cu o voce mirată de descoperirea unui lucru nou. Merita să moară. Și Lanfear merita să moară, dar mă bucur că nu eu am ucis-o”.

Era doar o întâmplare că vocea părea să-i vorbească? Lews Therin auzea, răspundea? „Cum l-am... l-ai... ucis pe Ishamael. Spune-mi cum.”

„Moarte. Vreau pacea morții. Dar nu aici. Nu vreau să mor aici“.

Rand oftă. Fusesse doar o întâmplare. Nici el nu ar fi vrut să moară acolo. Un palat din apropiere, cu coloanele din față sfărâmate, stătea povârnit peste stradă. Ar fi putut cădea în orice clipă, îngropându-i acolo.

— Condu-ne, îi spuse lui Haman, adăugând pentru Aieli: Aduceți-vă aminte ce am spus. Nu atingeți nimic, nu luați nimic, stați unde vă pot vedea.

— Nu credeam că poate fi atât de rău, murmură Haman. Căile de Taină pălesc în fața acestui loc. Erith gemu, iar Covril părea să-și dorească să facă același lucru, dacă nu ar fi fost atât de demnă. Ogierii erau sensibili la starea unui loc. Haman arătă cu mâna. Sudoarea de pe fața lui nu avea nimic de-a face cu căldura.

— Pe aici.

Pavajul rupt suna sub tălpile lui Rand ca oasele care se macină. Haman îi ducea pe străzi, o ruină după alta, dar era sigur de direcție. Cercul de Aieli din jurul lor se mișca în vârful picioarelor. Prin vălurile lăsate, ochii lor nu arătau că se așteptau la un atac, ci că acesta deja începuse.

Privirile nevăzute și clădirile în ruină îi treziseră lui Rand amintiri pe care le-ar fi vrut uitate. Aici își începuse Mat drumul care îl dusesse la Cornul lui Valere și aproape murise pe drum; aici începuse și drumul său către Rhuidean și spre **ter'angrealul** despre care nu voia să vorbească. Aici dispăruse Perrin când fuseseră obligați să fugă în noapte, iar când Rand îl întâlnise iarăși, departe de acel loc, avea ochi de ambră, o privire tristă și secrete pe care Moiraine nu i le împărtășise niciodată lui Rand.

Nu scăpase nici el ușor, deși Shadar Logoth nu-l atinsese direct. Padan Fain îi urmărise pe toți acolo, pe el, pe Mat, pe Perrin, pe Moiraine și Lan, pe Nynaeve și pe Egwene. Padan Fain, neguțător ambulant care obișnuia să vină mereu în Ținutul

celor Două Râuri. Padan Fain. Iscoadă a Celui Întunecat. Mai mult decât atât acum sau mai rău, cum spusese Moiraine. Fain îi urmărise pe toți acolo, dar ce rămăsese din el era mai mult decât Fain sau mai puțin. Fain, dacă mai era Fain, îl dorea mort pe Rand. Amenințase să-i ucidă pe toți oamenii iubiți de Rand dacă nu venea la el. Iar Rand nu se dusesese. Perrin se ocupase de asta, având grijă ca Ținutul celor Două Râuri să fie în siguranță, dar Lumina știa cât de mult duruse. Ce făcea Fain cu Mantiile Albe? Ar putea Pedro Niall să fie o Iscoadă a Celui Întunecat?

— Aici e, spuse Haman, iar Rand tresări. Shadar Logoth nu era locul unde să cazi pe gânduri.

Ogierul stătea în ceea ce fusese odată o piațetă largă, acum acoperită de un munte de moloz. În mijlocul ei, unde ar fi trebuit să fie o fântână, era un gard de filigran dintr-un metal necunoscut, înalt cât un Ogier și neatins de rugină. Înconjură ceea ce părea a fi o piatră înaltă, sculptată de sus până jos cu vițe și frunze atât de delicate de te așteptai parcă să simți briza care le agita și rămâneai surprins să vezi că sunt gri, și nu verzi. Era Poarta către Căi, deși nu arăta ca nicio poartă.

— Au tăiat desișul de îndată ce Ogierii au plecat către stedding, murmură mânios Haman, cu sprâncenele coborâte, după nici douăzeci sau treizeci de ani, ca să extindă orașul.

Rand atinse gardul cu un fir de Aer, întrebându-se cum ar putea trece de el, și clipi surprins când acesta se prăbuși, sfărâmat în douăzeci și ceva de bucăți, cu un zgomot care îl făcu pe Ogier să tresară. Rand clătină din cap. Desigur. Un metal care supraviețuise atât de mult, fără măcar o pată de rugină, trebuia să fi fost țesut cu Puterea, poate era chiar o rămășiță din Vârsta Legendelor, dar legăturile care îl țineau în picioare fuseseră mâncate de vreme, așteptând doar o atingere să se sfărâme. Covril îi puse o mână pe umăr.



— Te-aș ruga să nu o deschizi. Fără îndoială că Loial ți-a spus cum – mereu a arătat un interes prea mare pentru astfel de lucruri –, dar Căile sunt Periculoase.

— Pot să-l închid de tot, spuse Haman, astfel încât să nu mai poată fi deschis fără Talismanul Creșterii. Hm. Hm. E o chestiune ușoară, simplu de făcut.

Nu părea foarte nerăbdător, totuși. Și nici nu se apropie mai mult.

— Ar putea fi folosită pentru a transporta ceva grabnic, le spuse Rand.

Poate că toate Căile vor trebui folosite, indiferent de primejdii. Dacă ar putea să le curețe cumva... Dar era un lucru la fel de greu de făcut ca lauda sa către Taim că va curăța **saidinul**.

Începu să țesă fire de **saidin** în jurul porții, folosind toate cele cinci puteri, apoi ridicând înapoi segmentele de gard. De la primul fir țesut simți atingerea umbrei pulsând în el, o vibrație ce se accentua ușor. Probabil era chiar răul din Shadar Logoth, răul rezonând cu răul. Chiar și în Gol se simțea amețit de reverberații, de parcă pământul i s-ar fi clătinat sub picioare; îl faceau să-și dorească să verse tot ce mâncase vreodată. Însă continuă. Nu ar fi putut pune acolo oameni de pază, așa cum nu i-ar fi putut pune nici să scormonească înjur.

Inversă firele după ce termină țesătura. Era o capcană cumplită, pe măsura locului. O urzeală groaznică. Oamenii ar fi putut trece prin el nevătămați, poate chiar și Rătăciții – putea face o urzeală fie împotriva oamenilor, fie a Creaturilor Celui Întunecat, nu a amândurora – și nici măcar un Rătăcit bărbat nu ar fi putut să-l detecteze. Orice fel de Creatură a Umbrei care ar fi trecut pe acolo... Aici era viclenia. Nu ar fi murit pe loc; ar fi apucat să mai trăiască un timp, poate suficient cât să iasă din oraș. Suficient de mult să-și găsească moartea departe, nu aici unde ar fi speriat următorul Myrddraal care voia să iasă. Suficient de mult ca o armată de troloci să iasă din Căi, culegându-și moartea pe drum... îndeajuns de crud și pentru un

troloc. Să facă acel lucru îl îngrețoșă la fel de mult ca răul din **saidin**.

După ce legă firele și se eliberă de **saidin**, se simți oarecum ușurat. Încă simțea pulsând restul de murdărie care rămânea de obicei în urmă; părea că însuși pământul îi freamătă sub cizme, îl dureau dinții și urechile. De-abia aștepta să plece de acolo.

Trase aer în piept, pregătindu-se să conducă iarăși, să deschidă o nouă poartă, și se opri încruntat. Numără repede pe toată lumea, apoi din nou, mai încet.

— Cineva lipsește. Cine?

— Liah, spuse Sulin de sub vâl.

— Era chiar în spatele meu, adăugă vocea inconfundabilă a lui Jalani.

— Poate a văzut ceva, spuse o voce ce părea a fi a Desorei.

— V-am spus tuturor să stați împreună!

Furia se strângea la marginea Golului, ca valurile care se sparg de o stâncă. Unul dintre ei lipsea, și priveau asta cu afurisitul de sânge-rece al Aielilor. O Fecioară dispărută. O femeie dispărută, în Shadar Logoth.

— Când o s-o gălesc...! Se lupta la fiecare răsuflare cu furia care amenința să năvălească în interiorul vidului din jurul său.

Ar fi vrut să țipe la ea până leșina și apoi s-o trimită la Sorilea pentru tot restul vieții. Clocotea de o furie ucigașă.

— Despărțiți-vă în perechi. Strigați, uitați-vă peste tot, dar nu intrați nicăieri, sub niciun motiv. Țineți-vă departe de umbre. Puteți muri aici înainte să vă dați seama. Toți puteți muri înainte să-și dea seama vreunul dintre voi. Dacă o vedeți în vreo clădire, deși pare că e bine, chemați-mă în cazul în care nu iese ea singură.

— Putem căuta mai repede dacă mergem câte unul, spuse Urien, iar Sulin dădu din cap aprobator.

Mult prea multe înclinări ale capului.

— În perechi! zise Rand luptându-se iar cu furia. „Arde-ar Lumina încăpățânarea Aielilor!” în felul ăsta aveți măcar pe

cineva care să vă păzească spatele. Măcar acum, faceți ce vă spun și când vă spun! Am mai fost aici; știu câte ceva despre locul ăsta.

Douăzeci de perechi de Aieli se răspândiră câteva minute mai târziu, după ce terminară de discutat câți ar trebui să rămână cu Rand. Rămase cu el Jalani, deși Rand nu putea fi sigur, chipul femeii fiind acoperit de văl. De data asta nu părea mulțumită să-l păzească; ochii ei verzi păreau indispuși.

— Cred că am putea face altă pereche, spuse Haman uitându-se la Covril.

Aceasta dădu din cap.

— Iar Erith ar putea rămâne aici.

— Nu, spuseră Rand și Erith aproape în același timp. Cei doi Ogieri se întoarseră purtând pe chipuri o dezaprobare gravă. Urechile lui Erith se pleoștiră, părând gata-gata să cadă.

Rand făcu un efort să se stăpânească. Odinioară, orice furie simțită în Gol părea să fie legată de el doar cu un fir subțire. Dar din ce în ce mai des amenința să-l copleșească, să copleșească Golul. Ceea ce ar fi putut fi dezastruos. Lăsând asta la o parte...

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să țiip la tine, Fruntaș Haman, și nici la tine, Vorbitor Covril.

Vorbise oare cum trebuie? Erau un fel de titluri? Nimic din expresia lor nu-l lămură.

— Aș fi bucuros dacă ați rămâne cu toții lângă mine. Așa am putea căuta împreună.

— Desigur, răspunse Haman. Deși nu văd cum te-aș putea proteja mai mult decât o poți face tu însuși, dar brațul meu îți aparține.

Covril și Erith dădeau aprobator din cap, deși Rand nu avea nicio idee despre ce vorbea Haman, dar nu era momentul potrivit să întrebe, cu cei trei hotărâți să-l apere. Nu se îndoia că putea să-i protejeze pe toți trei, atâta vreme cât stăteau aproape de el.

— Atâta timp cât îți urmezi propriile reguli, Rand al'Thor.

Fecioara cu ochi veizi era într-adevăr Jalani și părea bucuroasă că nu trebuie să stea să aștepte. Rand spera că toți ceilalți înțeleseseră cum era locul acela.

Căutarea deveni frustrantă încă de la început. Mergeau de-a lungul străzilor, urmăriți de ochi nevăzuți, urcându-se din când în când pe movile de moloz, strigând pe rând: „Liah! Liah!” Strigătele lui Covril făceau zidurile înclinate să scâncească; ale lui Haman să geamă amenințător. Niciun răspuns. Se mai auzeau doar ecourile batjocoritoare ale altor strigăte, reverberate de ziduri „Liah! Liah!” Soarele era deja deasupra capetelor lor când Jalani zise:

— Nu cred că s-ar fi dus atât de departe, Rand al’Thor. Nu dacă nu ar fi încercat să scape de noi, și nu ar fi făcut așa ceva.

Rand se întoarse încercând să privească printre umbrele lăsate de coloane, la capătul unor scări largi de piatră, în încăperea mare din spatele lor. Nu vedea nimic altceva decât praf. Nu erau urme de pași. Simțea mai puțin prezența ochilor nevăzuți; nu dispăruseră cu totul, dar aproape.

— Trebuie să căutăm cât de mult putem. Poate a... nu știa cum să continue. Nu o las aici, Jalani!

Soarele începea să coboare, iar el stătea deasupra a ceea ce odată fusese un palat sau poate mai multe clădiri alăturate. Era un deal acum, atât de ros de timp încât doar cărămizile sparte și pietrele cioplite care se iveau din pământul uscat mai purtau mărturie despre ce fusese odată.

— Liah! strigă facându-și mâinile căuș. Liah!

— Rand al’Thor, coboară! strigă o Fecioară de pe strada de dedesubt, lăsându-și jos vălul pentru a putea vedea că e Sulin.

Ea și altă Fecioară, cu vălul pus, stăteau lângă Jalani și Ogieri.

Alergă în josul dealului, într-un nor de praf și bucățele de cărămidă și piatră, atât de repede că aproape căzu de două ori.

— Ați găsit-o?

Sulin clătină din cap.

— Dacă mai era în viață, ar fi trebuit s-o găsim până acum. Nu s-ar fi dus departe. Și, dacă cineva a târât-o, a târât-o moartă, cred; nu s-ar fi lăsat ușor biruită. Și, dacă e atât de rănită încât nu poate răspunde la strigătele noastre, înseamnă că e moartă.

Haman oftă adânc. Sprâncenele femeilor Ogier li se lăsară pe obraji; din cine știe ce motiv privirile lor triste, compătimitoare erau îndreptate către Rand.

— Continuați să căutați, spuse.

— Putem să căutăm în interiorul clădirilor? Sunt multe încăperi în care nu putem vedea de afară.

Rand ezită. Nici nu trecuse bine de mijlocul amiezii și deja simțea din nou ochii. La fel de puternici pe cât fuseseră atunci la apusul soarelui. Umbrele nu erau sigure în Shadar Logoth.

— Nu, dar continuăm să căutăm.

Nu își dădu seama cât de mult petrecuse alergând pe străzi și strigând numele femeii, dar după un timp în fața sa apărură Urien și Sulin, cu fețele descoperite. Soarele atârna deasupra copacilor de la apus, o uriașă minge roșie pe cerul limpede. Umbrele începeau să se alungească peste ruine.

— Voi căuta cât de mult vei dori, zise Urien, dar nu mai găsim nimic doar strigând și privind. Dacă am putea căuta în clădiri...

— Nu, spuse, iar sunetul ieși ca un croncănit; își dresе glasul. Pe Lumină, cât de mult voia puțină apă! Ochii nevăzuți umpleau fiecare fereastră, fiecare deschizătură, cu miile, așteptând, anticipând. Umbrele începeau să învăluie orașul. Umbrele nu erau sigure în Shadar Logoth, dar întunericul aducea moartea. Mashadar se ridica la apus.

— Sulin, eu...

Nu putea spune că trebuia să renunțe, că trebuia să o lase în urmă pe Liah, moartă sau vie, poate zăcând inconștientă pe undeva, pe după un zid sau pe sub o grămadă de cărămizi care ar fi căzut pe ea. Ar fi putut fi.

— Indiferent ce ne pândește, așteaptă căderea nopții, cred, zise Sulin. M-am uitat prin ferestre și ceva s-a uitat înapoi la

mine, dar nu era nimic acolo. Nu o să fie ușor să dansăm dansul lăncilor cu ce nu se poate vedea.

Rand își dădu seama că ar fi vrut ca ea să-i spună că Liah era sigur moartă, ca să poată pleca. Ar fi putut fi rănită undeva, nu era imposibil. Își atinse buzunarul. Figurina grăsuță **angreal** era în Cairhien, cu sabia și sceptrul. Nu era sigur că putea proteja pe toată lumea odată ce cădea noaptea. Moiraine crezuse că întreg Turnul Alb nu ar fi putut să-i ia viața lui Mashadar. Dacă se putea spune că era viu. Haman își dresе glasul.

— Din câte îmi amintesc eu de Aridhol, spuse încruntându-se – de Shadar Logoth, adică –, atunci când soarele va apune vom muri cu toții.

— Da, spuse Rand cu greu.

Liah, poate în viață. Și toți ceilalți. Covril și Erith vorbeau împreună puțin mai departe. Prinse din murmur numele lui Loial.

„Datoria este mai grea decât un munte, moartea mai ușoară decât o pană.” Lews Therin auzise pesemne asta de la el – amintirile treceau în ambele sensuri, așa se părea –, dar îl durea.

— Trebuie să plecăm acum, le spuse. Indiferent dacă Liah e vie sau moartă, trebuie să plecăm.

Urien și Sulin dădură încet din cap, dar Erith se apropie și îl bătu pe spate, cu o delicatețe surprinzătoare pentru o mână care i-ar fi putut cuprinde capul.

— Dacă pot să te deranjez, spuse Haman arătând către soare, am întârziat ceva mai mult decât ne așteptam. Aș fi foarte recunoscător dacă ne-ai putea face favoarea de a ne scoate în afara orașului la fel cum ne-ai adus.

Rand își amintea de pădurile din jurai Shadar Logoth. De data asta nu îi mai așteptau Myrddraali sau troloci, dar era o pădure deasă și numai Lumina știa cât de departe era cel mai apropiat cătun sau în ce direcție.

— O să fac mai mult de-atât, spuse. O să vă duc imediat direct în Ținutul celor Două Râuri.

Cei doi Ogieri în vârstă dădură cu gravitate din cap.

— Fie ca Lumina și liniștea să te binecuvânteze pentru ajutorul dat! murmură Covril. Urechile lui Erith tremurau de nerăbdare, poate în egală măsură din pricină că urma să-l vadă pe Loial, dar și pentru că dorea să plece din Shadar Logoth.

Rand ezită o clipă. Loial era probabil în Emond's Field, dar nu îi putea duce acolo. Erau șanse prea mari ca vestea vizitei sale să se strecoare dincolo de Ținut. Departe de sat, atunci, suficient de departe pentru a evita și fermele construite în apropiere.

Dunga verticală de lumină sfâșie aerul și începuseră să se lărgească; mana pulsa iarăși în el, mai rău ca înainte; pământul părea să freacă.

Jumătate de duzină de Aieli săriră înainte, iar Ogierii îi urmară cu o grabă care nu era deloc greu de înțeles în acele circumstanțe. Rand se opri, uitându-se peste ruinele orașului. Le promisese Fecioarelor să le lase să moară pentru el.

Când ultimul Aiel trecu prin poartă, o auzi pe Sulin șuierând, dar ea se uita la mâna lui. Pe spatele mâinii, degetele sale creștasera o rană din care ieșea sânge. Înconjurat de Gol, părea că durerea este a altcuiva. Nu conta nici rana, urma să se vindece. Avea una mai adâncă înăuntru, acolo unde nu putea vedea nimeni. Una pentru fiecare Fecioară care murise, și nu le lăsa niciodată să se vindece.

— Am terminat aici, spuse el și pași în Ținutul celor Două Râuri.

Senzația de rău pulsând dispăru odată cu poarta.

Încercă să se orienteze, încruntat. Nu era ușor să deschidă o poartă într-un loc unde nu mai fusese niciodată, dar el alesese un câmp pe care îl știa, o pășune plină de ierburi, la două ore distanță de sat, pe care nimeni nu o folosea niciodată la nimic. În lumina slabă a înserării putea însă vedea oi, o turmă destul de mare, și un băiat cu un toiag îndoit la capăt, uitându-se la ei de la o sută de pași. Rand nu avea nevoie de Putere pentru a-și

da seama că băiatul avea ochii cât cepele, și nu era de mirare. Aruncându-și toiagul, începu să alerge către o fermă care nu fusese acolo când Rand trecuse prin zonă ultima dată. O casă acoperită cu țigle.

Un moment Rand se întrebă dacă intra-devăr ajunsese în Ținutul celor Două Râuri. Locul avea ceva care îi spunea că era unde trebuie. Mirosul aerului țipa că ajunsese acasă. Nu avusese timp să se acomodeze cu lucrurile spuse de Bode și de celelalte fete – nimic nu se schimba cu adevărat în Ținutul celor Două Râuri. Oare ar trebui să le trimită pe fete înapoi, acasă? „Trebuie să stai departe de ele.” Era un gând enervant.

— Emond's Field este în direcția aceea, spuse. Emond's Field. Perrin. Poate că și Tam era acolo, la hanul Izvorul de Vin, împreună cu părinții lui Egwene.

— Acolo ar trebui să-l găsiți pe Loial. Nu știu dacă o să ajungeți până se lasă noaptea. Puteți întreba la fermă. Sunt sigur că o să vă dea un loc unde să dormiți. Nu le spuneți de mine. Să nu spuneți nimănui cum ați ajuns aici.

Băiatul văzuse, dar povestea unui băiat putea fi ușor văzută ca o exagerare, atunci când apăreau Ogierii. Aranjându-și legăturile pe spate, Haman și Covril schimbară o privire lungă.

— Nu vom spune nimic despre cum am ajuns aici. Să-i lăsăm pe oameni să inventeze ce povești vor.

Haman își mângâie barba, dregându-și glasul:

— Nu trebuie să te sinucizi.

Rand tresări, chiar dacă era înconjurat de Gol.

— Poftim?

— Drumul pe care ai pornit, bubui Haman, este lung, întunecat și, îmi e teamă, pătat de sânge. Și îmi este foarte teamă că ne vei duce pe toți pe acest drum. Dar tu trebuie să trăiești, să ajungi la capătul lui.

— Așa voi face, răspunse scurt Rand. Cu bine, zise, încercând să pună căldură în glas, dar nu era sigur că reușise.



— Cu bine, spuse Haman, iar vocea femeilor fu ca un ecou, înainte de a se întoarce către fermă.

Dar nici măcar Erith nu părea să creadă că va fi așa.

Rand rămase nemișcat câteva clipe. Din casă ieșiseră oameni, uitându-se la Ogierii care se apropiau, dar Rand se uita către miazănoapte și apus, nu către Emon's Field, nu către ferma unde crescuse. Când se întoarce și deschise o poartă în Caemlyn, se simțea de parcă și-ar fi rupt singur brațul. Durerea era o aducere-aminte mai potrivită pentru Liah decât o zgârietură.

## CAPITOLUL 22



### Către miazăzi

CELE CINCI PIETRE DESENAU UN CERC MIȘCĂTOR deasupra mâinilor lui Mat, una roșie, alta albastră, una verde și celelalte cu dungi interesante. Călărea ghidându-l pe Cimpoiaș cu genunchii, sulita cu coadă neagră se lovea de șa, iar de cealaltă parte avea arcul căruia îi scosese coarda. Pietrele îi aduceau aminte de Thom Merrilin, care îl învățase să jongleze, și se întrebă dacă bătrânul mai era în viață. Probabil că nu. Rand îl trimisese pe menestrel cu foarte mult timp în urmă să alerge după Elayne și Nynaeve, zice-se să aibă grijă de ele. Dacă erau însă pe lume două femei care să aibă mai puțină nevoie să fie păzite, Mat nu auzise de ele, însă nu erau pe lume două femei mai degrabă în stare să provoace moartea unui om refuzând să asculte de glasul rațiunii. Nynaeve, care își vâra nasul în orice ar fi spus sau făcut un bărbat, trăgându-se sub nasul lui tot timpul de afurisita de cosiță, iar Elayne, afurisita de Domniță Moștenitoare, care credea că își poate permite să-și ridice nasul în vânt și să-ți

spună lucruri la fel de rele ca Nynaeeve, dar Elayne era și mai rea, căci, dacă aerele nobiliare nu țineau, zâmbea făcându gropițe în obraji și se aștepta ca toată lumea să cadă pe spate doar fiindcă era drăguță. Spera ca bietul Thom să fi reușit să supraviețuiască anturajului lor. Spera că și ele erau bine, dar nu s-ar fi supărat să fi ajuns măcar o dată la ananghie de când o șterseseră Lumina știe pe unde. Să afle și ele cum e fără el să le salveze și să-și aducă aminte că nu-i spusese niciun cuvânt de mulțumire când fusese acolo să le scoată pielea de la saramură. Nu la mare ananghie, desigur, dar suficient cât să viseze ca Mat Cauthon să fie acolo să le salveze iarăși ca un idiot.

— Dar tu, Mat? întrebă Nalesean aducându-și bidiviul mai aproape. Te-ai gândit vreodată cum ar fi să fii Străjer?

Lui Mat aproape îi scăpară pietrele din mână. Daerid și Talmanes se uitau la el cu chipurile acoperite de sudoare, așteptând un răspuns. Soarele aluneca spre pământ; în scurtă vreme trebuiau să se oprească. Pe măsură ce zilele se scurtau, apusul dura ceva mai mult, dar până la căderea înserării Mat voia să termine toată treaba și să se relaxeze cu pipa în gură. În plus, pe un teren ca ăla, caii și oamenii își puteau rupe picioarele după căderea întinericului.

Oastea se întindea în spatele lor, către miazănoapte, oameni și cai sub praful care se ridica asemenea unei pânze, cu stindardele fluturând, dar fără bătăi de tobe, peste dealuri joase acoperite cu ierburi rare și câteva desișuri. Plecaseră de unsprezece zile din Maerone și erau la jumătatea distanței către Tear sau poate ceva mai mult, mișcându-se mai repede decât sperase Mat. Și pierduseră doar o zi odihnindu-și caii. Nu se grăbea să-i ia locul lui Weiramon, dar nu se putea opri să nu se întrebe cât de mult ar fi putut merge de la răsăritul la apusul soarelui, dacă s-ar fi grăbit. Până atunci cea mai mare distanță fusese de patruzeci și cinci de mile, dacă erau corecte calculele. Desigur, căruțele aveau nevoie de încă jumătate de noapte să-i ajungă din urmă, dar pedestrima se hotărâse în ultima vreme

să demonstreze că putea ajunge cavaleria din urmă pe distanțe lungi, dacă nu chiar scurte.

Ceva mai în spate, către răsărit, un grup de Aieli alergau cu ușurință peste vârful unui deal acoperit de copaci, apropiindu-se încet. Probabil alergau de dimineață și aveau să continue până la căderea întunericului, dacă nu și mai mult. Dacă depășeau Oastea când încă era suficientă lumină să mai fie văzuți, ar fi fost un bun imbold pentru a doua zi. Ori de câte ori erau depășiți de războinicii Aiel, în ziua următoare păreau dornici să facă în plus câteva mile.

Înainte lor, la câteva mile distanță, desișurile se contopeau într-o adevărată pădure; trebuia să se apropie mai mult de Erinin înainte de a ajunge la ea. De pe vârful unui deal, Mat putea vedea râul și cele cinci ambarcațiuni care arborau Mâna Roșie. Alte patru se întorceau în Maerone, pentru a se reaprovisiona mai ales cu nutreț pentru cai. Ceea ce nu putea vedea, dar știa că sunt acolo erau oamenii, umblând de-a lungul râului, fie în sus, fie în jos, unii schimbându-și direcția când dădeau peste cineva înzestrat cu meșteșugul vorbelor. Câțiva dintre ei aveau cotigi, pe care le trăgeau singuri de obicei, câțiva căruțe, dar de obicei nu aveau nimic altceva decât o legătură în spate; chiar și cel mai greu de cap tâlhar învățase că nu avea niciun rost să se deranjeze cu aceștia. Mat nu avea nicio idee unde se duceau, și nici ei, dar asta nu-i împiedica să aglomereze drumeagul amărât care se întindea de-a lungul râului. Cum nu avea de gând să-i alunge cu bățul de pe drum, pe sus puteau înainta mult mai ușor.

— Străjer? întrebă Mat vârându-și pietrele în desaga șei. Ar fi putut găsi altele oriunde, dar îi plăceau culorile. Mai avea acolo o pană de vultur și o piatră albă ca zăpada, șlefuită de trecerea vremii, pe care odată ar fi putut fi gravat ceva. Mai găsisese și un bolovan care părea că fusese capul unei statui, dar pentru el ar fi avut nevoie de o căruță.

— Niciodată. Sunt niște proști și niște găgăuțe să le lase pe Aes Sedai să îi ducă de nas peste tot. Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap?

Nalesean ridică din umeri. Era asudat, dar își purta haina - roșie cu dungi albastre în acea zi - închisă până la ultimul nasture. A lui Mat era deschisă, și murea de cald.

— Cred că din cauza Aes Sedai, spuse tairenianul. Arde-mi-ar sufletul, te cam pun pe gânduri, nu? Adică, arde-mi-ar sufletul, ce pun la cale?

Voia să spună femeile Aes Sedai aflate de cealaltă parte a Erinului, care puteau fi văzute grăbindu-se într-o direcție sau alta la fel de des ca amărății care umblau fără rost.

— Eu zic că e mai bine să nu te gândești la ele, spuse Mat atingându-și prin cămașă capul de vulpe; chiar și cu el la gât, era bucuros că Aes Sedai erau de cealaltă parte a râului.

Pe fiecare ambarcațiune erau câțiva soldați de-ai lui care coborau cu barca în fiecare sat, să vadă ce noutăți mai puteau afla. Până atunci veștile fuseseră neclare și adesea neplăcute. Colcăiala de Aes Sedai era cea mai puțin îngrijorătoare.

— Și cum să nu ne gândim la ele? Întrebă Talmanes. Tu crezi că Turnul l-a dirijat pe Logain ca pe o marionetă?

Era ultimul zvon, aflat de două zile. Mat își dădu jos pălăria să-și șteargă fruntea, înainte de a răspunde. Căderea nopții ar trebui să aducă ceva răcoare. Dar fără vin, fără bere, fără femei, fără jocuri de noroc. Cine ar vrea să fie soldat de bunăvoie?

— Sunt puține lucrurile la care nu s-ar preta Aes Sedai, spuse lărgindu-și cu degetele eșarfa din jurul gâtului; un lucru știa despre Străjeri, din câte văzuse la Lan, păreau să nu asude niciodată. Dar chestia asta? Talmanes, aș crede mai întâi că tu însuși ești Aes Sedai. Nu ești, nu?

Daerid se aplecă râzând peste oblâncul șei, iar Nalesean aproape căzu de pe cal. Talmanes se crispă mai întâi, apoi rânji. Aproape chicoti. Omul nu avea un simț al umorului foarte dezvoltat, dar îl avea totuși. Însă se corectă repede.

— Dar ce zici de jurații Dragonului? Dacă e adevărat, Mat, asta înseamnă necazuri.

Râsetele celorlalți se opriră ca retezate de un topor. Mat se strâmbă. Era cea mai proaspătă noutate sau zvon – spune-i cum vrei – aflat ieri, un sat ars în Murandy. Mai rău, se spunea că fuseseră uciși toți cei care nu voiseră să jure credință Dragonului Renăscut, și familiile lor odată cu ei.

— Rand o să se ocupe de ei. Dacă e adevărat. Aes Sedai, jurați Dragonului, toate astea sunt treaba lui și nu ne privesc pe noi. Noi avem treaba noastră.

Cuvintele lui nu înseninară pe nimeni, desigur. Văzuseră prea multe sate arse din temelii și aveau să mai vadă până ajungeau la Tear. Cine își dorea să se facă oștean?

Pe vârful dealului din fața lor apăru un călăreț, galopând către ei, sărind peste tufișuri în loc să le ocolească, chiar și în pantă. Mat semnaliză oprirea coloanei, adăugând „fără trompete“, iar vorbele îi fură purtate în spate, ca niște ecouri, însă el își ațintea privirea pe călăreț.

Scăldat în sudoare, Chel Vanin își struni calul în fața lui Mat. Într-o haină aspră, cenușie, care stătea pe trupul său butucănos ca un sac, omul se ținea în șa tot ca un sac. Vanin era gras și nu avea cum să ascundă asta. Deși părea foarte puțin probabil, putea călări orice vietate născută vreodată pe fața pământului și era foarte bun la ceea ce făcea.

Cu mult înainte de a pleca din Maerone, Mat îi surprinsese pe Nalesean, pe Daerid și pe Talmanes întrebând care erau cei mai buni braconieri și hoți de cai din rândul oamenilor lor, cei despre care se știa că sunt vinovați, dar nu puteau fi dovediți. Cei doi nobili nu voiseră în ruptul capului să admită că aveau și astfel de oameni sub comanda lor, dar, după câteva insistențe, veniseră cu numele a trei oameni din Cairhien, doi din Tear și, surprinzător, doi din Andor. Mat nu crezuse că andoranii fuseseră suficient de mult timp cu Oastea pentru a se afla așa ceva, dar se părea că vorbele circulau iute.

Îi luase deoparte pe cei șapte și le spusese că avea nevoie de iscoade, iar o iscoadă bună aveau cam aceleași talente cu un braconier sau cu un hoț de cai. Neluând în seamă asigurările lor fierbinți, nu făcuseră niciodată așa ceva – mai multe din partea fiecăruia decât cele ale lui Nalesean și Talmanes luate la un loc, și la fel de elocvente, deși ceva mai puțin elegante le oferi iertarea pentru orice faptă săvârșită până atunci, plată triplă și scutire de munci, atâta vreme cât îi spuneau adevărul. Și spânzurătoarea pentru prima minciună; mulți oameni puteau muri din pricina minciunii unei iscoade. Se grăbiră să primească, mai bucuroși din pricina scutirii de munci decât de arginți.

Dar nu erau suficienți șapte și le ceru să vină cu alte nume, dar să nu uite nici ce trebuiau să știe să facă și nici de faptul că ei își vor primi bănuții în mare măsură în funcție de talentele celor propuși. Spusele sale declanșaseră multe scărpinături în barbă și priviri furișe, dar mai veniră cu unsprezece nume, insistând că nu sugerau nimic despre ei. Unsprezece oameni, braconieri și hoți de cai suficient de buni cât să scape de urechile lui Talmanes, Daerid sau Nalesean, dar nu atât de buni încât să nu fie remarcați de primii șapte. Mat le făcu aceeași ofertă și le ceru iarăși nume. Când ajunse să nu mai poată afla niciun nume, avea patruzeci și șapte de iscoade. Vremurile grele îi trimiseseră pe mulți bărbați la oaste, în loc să se ocupe cu ceea ce știau să facă.

Ultimul, numit de toți trei, fusese Chel Vanin, un andoran care locuise în Maerone, dar umbla departe de ambele maluri ale Erininului. Vanin putea să fure ouăle de sub o găină fără să o deranjeze, deși probabil nu ar fi uitat să o bage și pe ea în sac. Putea fura un cal de sub un nobil, fără ca acesta să bage de seamă două zile. Sau cel puțin așa sunau recomandările făcute. Cu un zâmbet căruia îi lipseau câțiva dinți și o față perfect inocentă, Vanin protestase că nu era decât un grăjdar amărât și, din când în când, potcovar, atunci când găsea de muncă. Dar ar

fi primit slujba dacă era plătit de patru ori mai bine. Și până atunci își meritase fiecare bănuț.

Oprindu-și calul în fața lui Mat, în vârful dealului, Vanin părea întors pe dos. Îi plăcea că Mat nu dorea să i se spună „Seniore”, căci nu-i plăcea să se închine în fața nimănui, așa că își înclină fruntea într-un soi de salut.

— Trebuie să vezi asta. Eu nu știu ce să cred. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

— Așteptați aici, le spuse Mat celorlalți. Arată-mi, zise către Vanin.

Drumul a fost unul scurt, peste două dealuri și apoi de-a lungul unui pârau cu maluri late de noroi uscat. Înainte de a vedea primii vulturi clătinându-se în aer, mirosul îl anunță ceea ce voia să-i arate Vanin. Ceilalți vulturi țopăiau, dându-se câțiva pași mai încolo, cu capetele golașe, provocându-se prin țipete. Mai rău era că nici nu-și ridicau capetele de la cină, o grămadă mișcătoare de pene negre, murdare.

O căruță mare cât o casă pe roți zăcea răsturnată, pictată în culori violente, verde și albastru, și galben; era o caravană de-a Pribegilor. Puține căruțe scăpaseră de la incendiu. Peste tot erau răspândite cadavre cu hainele colorate sfâșiate și întunecate de sânge, bărbați și femei, și copii. O parte din Mat analiza scena cu răceală, restul lui voia să vomite, să fugă, să facă orice, doar să nu mai stea pe Cimpoiăș. Atacatorii veniseră mai întâi dinspre apus. Cei mai mulți dintre bărbați și băieții mai mari zăceau acolo, amestecați cu resturile unor câini mari, de parcă ar fi încercat să formeze o linie, să-i rețină pe ucigași până când fugeau copiii și femeile. O fugă inutilă. Mormanele de cadavre arătau locul unde nimeriseră peste al doilea atac. Doar vulturii se mai mișcau acum.

Vanin scuipă dezgustat prin gaura dintre dinți.

— Înțeleg să îi fugărești înainte să apuce să fure prea mult – ar fura și copii dacă nu ești atent și i-ar crește ca pe ai lor –,



poate să le dai și un șut să-i grăbești, dar nu faci așa ceva. Cine ar face una ca asta?

— Nu știu. Tâlharii!

Dispăruseră toți caii. Dar tâlharii voiau să fure, nu să ucidă, și niciun Pribeag nu s-ar fi opus dacă îi furai și ultimul bănuț sau haina de pe el ori cizmele. Mat se forță să nu mai strângă atât de tare hățurile în mâini. Nu te puteai uita nicăieri fără să vezi o femeie moartă, un copil ucis. Oricine făcuse asta nu dorise să rămână supraviețuitori. Făcu încet ocolul locului, încercând să ignore vulturii care sâsâiau și dădeau din aripi când trecea pe lângă ei – pământul era prea uscat ca să aibă urmele bine întipărite în el, deși caii păreau că o luaseră în câteva direcții –, și se întoarse la Vanin.

— Puteai să-mi fi zis. Nu era nevoie să văd. „Pe Lumină, nu aveam nevoie să văd asta!”

— Aș fi putut să-ți spun că nu sunt urme bune, zise Vanin întorcându-și calul în pâraul subțire. Ar trebui să vezi asta.

Focul distrusese aproape în întregime căruța care zăcea pe-o parte, dar podeaua supraviețuise, prinsă de roțile galbene cu spițe roșii. Rezemat de ea era corpul unui bărbat îmbrăcat cu o haină din care se mai vedea albastrul țipător, cu o mână întinsă pe lângă el, pătată de sânge. Ceea ce scrisese cu litere tremurate era de o culoare mai închisă decât podeaua căruței.

SPUNE DRAGONULUI RENĂSCUT

„Să-i spun ce?” se întrebă Mat. Că cineva a ucis o întreagă caravană de Pribegi? Sau poate omul murise înainte de a-și termina mesajul? Nu ar fi fost prima dată când Pribegii dădeau peste informații importante. Dacă ar fi fost într-o poveste, omul ar fi trăit suficient de mult ca să scrie acea bucătică de informație vitală, care să ducă apoi la izbândă. Indiferent de mesaj, acum nimeni nu avea să mai știe niciodată un cuvânt în plus.

— Ai avut dreptate, Vanin, ezită Mat.

Ce să-i spună Dragonului Renăscut? Nu mai trebuia să stârnească și alte zvonuri.

— Ai grijă să arzi și restul căruțelor înainte să pleci. Dacă întreabă careva, le spui că erau doar o grămadă de bărbați morți.

Și femeii, și copii.

Vanin dădu din cap.

— Sălbatici împruțiți, murmură, scuipând iarăși printre dinți. Poate că au fost unii dintre ei.

Grupul Aielilor îi ajunsese din urmă, trei sau patru sute de luptători. Tropăiră la vale, trecând pârâul la nici cincizeci de pași de căruțe. Unii dintre ei ridicară mâna a salut; Mat nu îi recunoștea, dar mulți auziseră de prietenul lui Rand al'Thor, cel care purta pălăria aceea ciudată și împotriva căruia nu era bine să pariezi. Peste pârâu și pe următoarea pantă, acele cadavre parcă nu ar fi existat niciodată.

„Afurisiții de Aieli“, se gândi Mat. Știa că îi ocolesc pe Pribegi, că îi ignoră, deși nu avea habar de ce, dar asta...

— Nu cred, spuse. Ai grijă să ardă, Vanin.

Îi găsi pe Talmanes și pe ceilalți doi exact unde îi lăsase. Când Mat le spuse ce era înaintea lor și că cei ce-i vor îngropa vor trebui să afle, dădură sumbri din cap, iar Daerid murmură șocat:

— Pribegi?

— O să ne facem tabăra aici, spuse Mat.

Se așteptă să audă vreun comentariu – mai era suficientă lumină pentru câteva mile bune, și cei trei erau atât de preocupați de distanța pe care o putea străbate Oastea într-o zi, încât ajunseseră să pună rămășaguri –, dar Nalesean spuse doar:

— O să trimit un om să facă semn vaselor ca să nu o ia prea mult înainte.

Poate simțeau și ei la fel. Dacă nu treceau tocmai pe celălalt mal al râului, nu aveau cum să nu vadă măcar vulturii goniți de gropari. Doar fiindcă un bărbat văzuse cum arată moartea, nu

Însemna că se și bucura de ea. Cât despre Mat, încă o privire către păsări i-ar fi golit stomacul. Dimineată aveau să fie doar morminte, la o depărtare sigură de ochii săi.

Imaginile nu-i ieșeau din minte, nici măcar după ce cortul său fu ridicat pe vârful dealului, în speranța că ar putea prinde o briză dinspre râu, dacă avea să se stârnească vreuna. Trupuri hăcuite de criminali, mâncate de vulturi. Mai rău decât bătălia din jurul Cairhienului împotriva lui Shaid. Muriseră și Fecioare acolo, dar el nu văzuse nici una, și nu fuseseră nici copii. Un Pribeag nu s-ar fi luptat nici măcar să-și apere viața. Nimeni nu ucidea Neamul Pribegilor. Ciuguli din carnea și fasolea pe care le primise și se retrase în cort cât de repede putu. Nici măcar Nalesean nu voia să vorbească, iar Talmanes arăta mai crispat ca niciodată.

Se răspândise vestea despre omoruri. Mat mai auzise tăcerea aceea lăsată peste tabără. De obicei, tăcerea nopții era întreruptă de câteva râsete zgomotoase și câteodată oștenii mai cântau fals, până când purtătorii de stindard îi alungau sub pături pe cei care nu voiau să admită că sunt obosiți. În seara aceea era ca atunci când găsiseră un sat cu morții neîngropați sau grupul de refugiați care încercaseră să-și apere firavul avut de bandiți. Puțini mai puteau râde sau cânta după așa ceva, iar cei care încă o mai făceau erau reduși la tăcere de către ceilalți.

Noaptea îl găsi pe Mat întins, fiimându-și pipa, dar cortul era închis, iar somnul alungat de amintirea Pribegilor morți, de amintirile vechi ale unor morți de demult. Prea multe bătălii, prea mulți morți. Atinse sulita cu degetele, de-a lungul inscripției în Limba Străveche.

Așa se-ncheie pactul nostru, așa rămâne înțeleș.

Gândul e-o săgeată a timpului, amintirea nu piere niciodată.

Ce-a fost cerut dat fu, prețul e plătit.

Se-alesese cu înțelegerea cea mai proastă.

După un timp își strânse pătura, sulita și ieși afară așa cum se pregătise de somn, capul vulpii agățat la gâtul său reflectând

lumina cornului lunii. Bătea o briză ușoară, o adiere care abia aducea puțină răcoare, mișcând încet stindardul Mâinii Roșii agățat de un par înfipt în fața cortului, dar era totuși mai bine ca înăuntru.

Punându-și pătura printre buruieni, se întinse pe spate. Uneori, când fusese copil, se adormea singur numind constelațiile. Pe cerul senin, luna, chiar dacă era în descreștere, dădea suficientă lumină cât să acopere majoritatea stelelor, dar rămâneau destule. Iat-o pe Haywain, chiar în capul bolții, și cele Cinci Surori, și cele Trei Gâște care arătau către miazănoapte. Arcașul, Plugarul, Șarpele. Aieli îl numeau Dragonul. Scutul, numit de unii Scutul lui Aripă-de-Șoim – asta îl făcea să tresară; în unele amintiri nu-l plăcea deloc pe Artur Paendrag Tanreall –, Calul, Berbecul. Cupa și Călătorul, cu toiagul care ieșea limpede în evidență.

Auzi parcă ceva, dar nu era sigur ce. Dacă noaptea nu ar fi fost atât de tăcută, sunetul slab nu ar fi părut furișat, dar așa era.

Cine ar fi putut să se strecoare acolo? Curios, se ridică într-un cot și îngheță.

Ca niște umbre, forme se mișcau în jurul cortului său. Lumina lunii atinse una dintre ele suficient de mult pentru a vedea un chip acoperit de vâl. Aieli? Pe Lumină! Înconjurară cortul în tăcere, apropiindu-se; metalul strălucitor sclipi în noapte, se auzi pânda tăiată și dispărură înăuntru. Doar o clipă, apoi erau din nou afară. Uitându-se înjur; era suficientă lumină să vadă asta.

Mat își strânse picioarele sub el. Dacă rămânea suficient de aproape de pământ, poate s-ar fi putut furișa fără să fie auzit.

— Mat? strigă Talmanes urcând dealul; părea beat.

Mat rămase nemișcat; poate că omul avea să se revină dacă credea că doarme. Aieli se topiră, dar era sigur că se lăsaseră la pământ. Cizmele lui Talmanes se azeau mai aproape.

— Am ceva brandy aici, Mat. Cred că ar trebui să iei și tu. E foarte bun pentru vise, Mat. Nu ți le mai amintești.

Mat se întrebă dacă Aielii l-ar fi auzit peste gălăgia făcută de Talmanes dacă pleca atunci. Erau zece pași până unde dormeau cei mai apropiați oameni – Primul Stindard al Cavaleriei, Fulgerele lui Talmanes, avea „onoarea” în acea noapte –, mai puțin de zece până la cortul său, și Aielii. Erau rapizi, dar cu un pas sau doi înaintea lor nu ar fi trebuit să-l prindă înainte de a avea cincizeci de bărbați lângă el.

— Mat? Nu cred că dormi, Mat. Ți-am văzut fața. Emai bine după ce îți omori visele. Crede-mă, că știu.

Mat se ghemui, strângând sulița în mâini și trăgând adânc aer în piept. Doi pași mari.

— Mat?

Talmanes era tot mai aproape. Idiotul putea să calce deja pe un Aiel. Ar fi putut să-i taie gâtul fără să se audă niciun sunet. „Arză-v-ar focul! se gândi Mat. Am nevoie doar de doi pași mari.”

— La săbii! strigă sărind înainte. Aieli în tabără! urlă în timp care alerga la vale. Adunați-vă la stindard. Adunați-vă la Mâna Roșie! Adunați-vă, afurișiți de câini hoți de morminte!

Trezi pe toată lumea, desigur, și nu era de mirare cu strigătele lui de taur prins în măracini. Se auzeau țipete din toate direcțiile; tobele și trompetele sunau adunarea. Oștenii din Primul Stindard al cavaleriei năvăleau din corturi, alergând cu săbiile în mână către stindard.

Adevărul era însă că Aielii aveau de alergat o distanță mai scurtă decât soldații. Și știau pe cine urmăresc. Ceva – instinctul, norocul, faptul că era *ta'veren*; de auzit nu auzise nimic în vacarm – îl facu să se întoarcă exact când prima siluetă mascată cu vâl apăru în spatele lui de parcă ar fi țâșnit din aer. Nu era timp să se gândească. Blocă lovitura unei sulițe cu coada suliței sale, încercând să-l străpungă, dar Aielul îi prinse mișcarea și-l lovi în stomac. Disperarea îi dădea lui Mat putere să se țină pe picioare, deși nu mai avea aer în plămâni; se răsuci cu furie, încercând să se ferească de vârful unei sulițe care îi

atinse coastele, lovi picioarele Aielului cu coada sulitei, doborându-l la pământ și-i străpunse inima. Pe Lumină! Spera să fie un „el”.

Își eliberă sulita cu o smucitură, tocmai la timp să înfrunte măcelul. „Ar fi trebuit să alerg din prima afurisită de clipă!” învârtea sulita ca pe o bâtă, mai repede ca niciodată, învârtindu-se și blocând vârfurile sulitelor Aiel care încercau să-l străpungă; nu mai avea timp să lovească înapoi. Prea mulți. „Ar fi trebuit să-mi țin afurisa de gură închisă și să fug!” Își găsi din nou suflul.

— Adunați-vă, hoți de oi! Sunteți surzi cu toții? Curățați-vă urechile și adunați-vă!

Întrebându-se de ce nu era deja mort – fusese norocos cu un singur Aiel, dar nimeni nu putea fi atât de norocos să scape din așa ceva – realizează brusc că nu mai era singur. Un cairhian slăbănog, doar în lenjerie de noapte, căzu la picioarele sale cu un țipăt ascuțit, înlocuit imediat de un tairenian cu cămașa descheiată și cu sabia scoasă. Se strângeau tot mai mulți, urlând: „Seniorul Matrim și victoria!”, „Mâna Roșie” sau „Omorâți viermii cu ochi negri!” Mat se strecură înapoi, lăsându-i să se bată. „Un general care este în fruntea bătăliei este un prost.” Zicala îi veni în gând din vechile amintiri, un citat din cineva al cărui nume îl uitase. „Un om ar putea să-și piardă viața pe aici.” Țsta era Mat Cauthon.

Până la urmă era o chestiune de cantitate. O duzină de Aieli și, dacă nu toată Oastea, atunci măcar câteva sute care reușiseră să urce pe vârful dealului înainte de a se termina totul. Doisprezece Aieli morți și, fiindcă erau Aieli, încă pe-atât și jumătate din oștenii Oștii și de două ori pe-atât răniți sângărând și gemând în timp ce erau îngrijiți. Cu toate că nu luptase mult timp, Mat era rănit, sângărând din vreo șase locuri, și bănuia că trei dintre ele aveau nevoie de cusături.

Își folosea sulita pe post de baston, schiopătând către locul unde Talmanes zăcea întins la pământ, în timp ce Daerid îi

strângea o legătură în jurul piciorului stâng. Cămașa albă a lui Talmanes, atârând desfăcută, strălucea întunecat în două locuri.

— Se pare, gemu el, că Nerim iar o să-și încerce talentele de croitoreasă pe mine, arză-l-ar focul de taur!

Nerim era servitorul său și își cosea stăpânul la fel de des ca pe hainele acestuia.

— O să fie bine? Întrebă încet Mat. Daerid ridică din umeri. Purta doar o pereche de pantaloni.

— Cred că sângerează mai puțin ca tine, spuse uitându-se în sus către el; probabil mai adăugase o cicatrice colecției de pe față. Bine că ai reușit să scapi, Mat! E clar că pe tine te voiau.

— Bine că n-au primit ce voiau, zise Talmanes strâmbându-se în timp ce se ridica în picioare, ajutându-se cu un braț petrecut pe după gâtul lui Daerid. Ar fi fost păcat să pierdem norocul Oștii în fața câtorva sălbatici în toiul nopți.

— Cam așa mi s-a părut și mie, răspunse Mat dregându-și glasul.

Îi apăru în minte imaginea Aielilor strecurându-se în cortul său și simți un fior pe șira spinării. Pe Lumină! De ce ar vrea Aielii să-l omoare?

Nalesean apăru din locul unde Aielii morți erau puși unul lângă altul. Chiar și acum avea haina pe el, deși deschisă la nasturi; se încrunta la o pată de sânge de pe rever, poate a lui, poate nu.

— Arde-m-ar focul, știam eu că sălbaticii ăia o să se întoarcă împotriva noastră mai devreme sau mai târziu. Bănuiesc că sunt din grupul care a trecut pe lângă noi mai devreme.

— Mă îndoiesc, spuse Mat. Dacă ar fi fost ei, m-ar fi putut pune la proțap cu mult înainte să aflați voi.

Se aplecă să se uite la Aieli, ținând în mână un felinar luat de la cineva. Ușurarea că printre ei nu era niciun chip de femeie aproape îi înmuie genunchii. Nu îi cunoștea pe niciunul, dar oricum nu cunoștea mulți Aieli.

— Shaido, probabil, spuse întorcându-se la ceilalți cu felinarul.

Ar fi putut fi Shaido. Ar fi putut fi Iscoade ale Celui Întunecat; știa prea bine că erau Iscoade ale Celui Întunecat printre Aieli. Iar Iscoadele aveau suficiente motive să-l dorească mort.

— Măine, zise Daerid, cred că ar trebui să încercăm să o găsim pe una dintre femeile Aes Sedai de dincolo de râu. Talmanes o să trăiască dacă nu i se scurge tot brandy-ul din el, dar sunt unii care ar putea să nu fie la fel de norocoși.

Nalesean nu zise nimic, dar mormăielile lui erau limpezi; era tairenian, până la urmă, și le iubea Aes Sedai mai puțin decât Mat.

Mat nu ezită să aprobe. Nu ar fi lăsat nicio Aes Sedai să conducă Puterea către el – într-un fel, fiecare cicatrice marca o mică victorie, încă o Aes Sedai ocolită –, dar nu putea cere unui om să moară. Le spuse apoi ce mai voia.

— Un șant? întrebă uluit Talmanes.

— Împrejurul întregii tabere? zise Nalesean cu vârful ascuțit al bărbii tremurând. În fiecare noapte?

— Și o palisadă?! exclamă Daerid. Se uită înjur coborându-și vocea. Mai erau câțiva soldați înjur, cărând morții. O să fie o revoltă, Mat.

— Nu, nu o să fie, răspunse Mat. Până dimineată toată lumea o să afle că Aielii s-au strecurat prin toată tabăra ca să ajungă la cortul meu. Jumătate dintre ei nu o să mai doarmă gândindu-se că s-ar putea trezi cu o lance Aiel înfiptă în coaste. Voi trei trebuie să-i convingeți că o palisadă i-ar putea împiedica să se mai furișeze înăuntru.

Sau măcar i-ar încetini.

— Acum plecați, ca să mai prind un pui de somn în noaptea asta.

După ce plecară, își studie cortul. Fâșiile lungi de pânză tăiată, pe unde intraseră, se mișcau în bătaia brizei. Oftând, începu să meargă spre pătura lăsată în tufișuri, apoi ezită. Zgomotul care îl alertase. Aielii nu mai scosese răsunet niciun zgomot,



nicio șoaptă. O umbră ar fi făcut mai mult zgomot. Deci, ce fusese?

Sprijinit în suliță, șchiopătă în jurul cortului, cercetând pământul. Nu era sigur ce căuta. Încălțările moi ale Aielilor nu lăsau urme pe care ar fi putut să le vadă noaptea, la lumina unui felinar. Două dintre frânghiile cortului atârnav de unde fuseseră tăiate, dar... Puse jos felinarul și pipăi tăieturile. Sunetul acela ar fi putut veni de la frânghiile tăiate, dar nu era niciun motiv să le taie ca să intre înăuntru. Îi atrase atenția ceva din unghiul tăieturii, din felul în care erau perfect paralele. Se uită înjur cu felinarul. Un tufiș din apropiere fusese tăiat pe-o parte, iar crenguțele subțiri cu frunze pe ele erau căzute la pământ. O tăietură perfectă, cu ciaturile atât de curate, că păreau lucrate de un dulgher.

Mat își simți părul de pe ceafa ridicându-se. Acolo fusese făcută una din acele găuri în aer pe care putea și Rand să le facă. De parcă nu era suficient de rău că Aielii încercaseră să-l ucidă, fuseseră trimiși de cineva care putea deschide una din acele... porți, cum le spunea Rand. Pe Lumină. Dacă nu era la adăpost de Rătăciți cu întreaga Oaste în jurul lui, unde putea fi? Se întrebă cum o să mai poată dormi de-acum înainte, cu focuri de pază în jurul cortului său. Și gărzi; o gardă de onoare, ar fi putut s-o numească, să stea de pază în jurul cortului său. Poate data viitoare vor fi o sută de troloci sau o mie, în loc de câțiva Aieli. Sau poate nu era suficient de important pentru asta? Dacă se hotărau că e suficient de important, poate că data viitoare va fi chiar unul dintre Rătăciți. Sânge și cenușă! Nu ceruse niciodată să fie **ta'veren** și nici să fie legat de afurisitul de Dragon Renăscut.

— Sânge și...!

Îl avertiză pământul, scrâșnind sub pașii cuiva, și se întoarse cu lancea vâjâind. Reuși în ultima clipă s-o oprească, înainte de a-l lovi pe Olver, care țipă și căzu pe spate, uitându-se cu ochii mari la vârful lăncii.

— Ce cauți aici, la naiba?! izbucni Mat.

— Eu... eu... încercă băiatul să spună înghițind în sec. Se zice că cincizeci de Aieli au încercat să te ucidă în somn, Seniore Mat, dar i-ai omorât tu primul, și am vrut să văd dacă ești bine, și... Senior Edorion mi-a cumpărat niște încălțări, vezi? Întrebă ridicând un picior.

Mormăind în barbă, Mat îl ridică pe Olver în picioare.

— Nu asta am vrut să spun. De ce nu ești în Maerone? Edorion nu a găsit pe nimeni să aibă grijă de tine?

— Ea voia doar banii seniorului Edorion, nu și pe mine. Avea cinci copii ai ei. Jupânul Burdin îmi dădea să mănânc o grămadă, și tot ce trebuia să fac era să dau apă și mâncare cailor și să-i țin. Îmi plăcea asta, Seniore Mat. Dar nu mă lăsa să-i călăresc.

Cineva își drese glasul:

— Seniore, m-a trimis Seniorul Talmanes.

Nerim era scund chiar și pentru un cairhian, un bărbat cărunt și subțire, cu o față lungă care părea să spună că nimic nu merge bine, și nici nu va merge vreodată, și că acea zi era chiar mai bună decât majoritatea.

— Seniorul să mă ierte că spun, petele alea de sânge nu o să mai iasă niciodată de pe lenjeria Seniorului, dar, dacă Seniorul îmi permite, aș putea face ceva în legătură cu găurile din Senior, zise, ținând sub braț o trusă de cusut.

— Tu, băiete, adu niște apă. Nu vreau să aud nimic. Apă pentru Seniorul meu, și repede!

Nerim adună de pe jos felinarul când se înclină.

— Dacă Seniorul dorește să intre? Aerul nopții nu e bun pentru răni.

În scurt timp, Mat era întins lângă pături – „Seniorul nu o să-și dorească să-și păteze păturile” – lăsându-l pe Nerim să-i curețe sângele uscat și să-i coasă rănilor. Talmanes avusese dreptate; pentru o croitoreasă, omul avea mâini de bucătar. Dar cu Olver acolo, nu putea decât să îndure strângând din dinți.

Încercând să-și ia gândul de la acul lui Nerim, Mat arată către desaga de pânză agățată de umărul lui Olver.

— Ce ai acolo? gemu.

Olver strânse la piept desaga. Era cu siguranță mai curat decât înainte, dacă nu chiar mai drăguț. Încălțările păreau solide, iar cămașa de lână și pantaloni arătau noi.

— Ea mea, se apără băiatul. Nu am furat nimic.

După o clipă, o deschise și începu să aștearnă lucruri pe jos.

O pereche de pantaloni de rezervă, două cămăși și niște ciorapi, care nu-l interesau foarte mult. Începu apoi să enumere celelalte lucruri.

— Asta e pana mea roșie de vultur, Seniore Mat, iar piatra asta e de culoarea soarelui. Vezi? zise adăugând o punguță. Am cinci bănuți de cupru și un penny de argint.

Scoase o legătură de cârpe și o cutie mică de lemn.

— Jocul meu de Șerpi și Vulpi; tata l-a făcut pentru mine; el a desenat tabla. Pentru o clipă, chipul i se încreți, dar continuă: Și vezi, piatra asta are un cap de pește în ea. Nu știu cum a ajuns acolo. Și asta e carapacea mea de țestoasă. O țestoasă cu spate albastru. Vezi dungile?

Strâmbându-se din pricina unei împunsături grele cu acul, Mat își întinse mâna să pipăie legătura de cârpe. Era mai bine dacă respira pe nas. Era ciudat cum funcționau acele găuri din memoria sa reală; își putea aduce aminte cum se juca Șerpi și Vulpi, dar nu-și aducea aminte să-l fi jucat vreodată.

— E o carapace frumoasă, Olver. Și eu am avut una odată. O țestoasă verde, spuse, întinzându-și mâna în cealaltă parte ca să caute în propria pungă cu bani; scoase două coroane cairhiene de aur.

— Pune-le și pe astea în punga ta, Olver. Un bărbat are nevoie de ceva aur în pungă.

Bățos, băiatul începu să-și pună lucrurile înapoi în desagă.

— Eu nu cerșesc, Seniore Mat. Pot să muncesc pentru mâncare. Nu sunt un cerșetor.

— Nici nu am vrut să spun că ai fi, zise Mat gândindu-se repede la un motiv pentru care ar fi putut să-i dea banii. Eu... eu am nevoie de cineva care să ducă mesaje pentru mine. Nu pot să cer asta cuiva din Oaste; sunt toți ocupați să fie ostași. Dar trebuie să ai grijă singur de calul tău. Nu aș putea cere altcuiva să aibă grijă de el.

— Aș avea propriul cal? întrebă uluit Olver, ridicându-se drept.

— Desigur. Mai e ceva. Mă cheamă Mat. Dacă îmi mai zici „Seniore Mat”, o să-ți leg nasul cu un nod.

Urlând, sări în sus.

— Arză-te-ar focul, Nerim, ăla e un picior, nu o bucată de carne!

— Cum spune Seniorul, murmură Nerim, piciorul Seniorului nu e o bucată de carne. Mulțumesc, Seniore, pentru instrucțiuni.

Olver își pipăia nasul, de parcă ar fi vrut să-și dea seama cum putea fi legat într-un nod.

Mat se lăsă pe spate gemând. Acum se alesese și cu un băiat, și nu-i făcuse sărmanului nicio favoare – nu dacă era pe-aproape data viitoare când Rătăciții se hotărau să mai reducă din numărul **ta’veren**. Ei bine, dacă planul lui Rand va funcționa, o să fie un Rătăcit mai puțin. Și dacă ar fi fost după Mat Cauthon, avea de gând să stea departe de necazuri până nu mai era niciun Rătăcit.

## CAPITOLUL 23



### A înțelege un mesaj

GRAENDAL REUȘI SĂ NU SE HOLBEZE INTRÂND ÎN CAMERĂ, dar rochia streith se facu pe loc neagră, înainte de a-și regăsi stăpânirea de sine, transformând-o într-o ceață albastră. Sammael se străduise suficient de mult să facă pe toată lumea să aibă dubii că acea cameră era în Marea Sală a Consiliului din Illian. Dar ar fi fost foarte surprinsă dacă altcineva în afară de ea ar fi putut intra atât de departe neinvitat în camerele „Seniorului Brend”.

Aerul era răcoros și plăcut; într-un colț stătea cilindrul gol al unui schimbător. Globuri de lumină, luminoase și nemișcate, erau puse ciudat în sfeșnice de aur de lumânări, aruncând o lumină mult mai bună decât ar fi putut vreodată lumânările sau lămpile cu ulei. O cutiuță muzicală se afla pe placa de marmură a șemineului, aducând acel sunet sculptural care, în afară de acea cameră, nu mai fusese auzit de peste trei mii de ani.

Se opri în fața tabloului „Ritmul Infinitului” de Ceran Toi. Nu era o copie.

— Cineva ar putea crede că ai jefuit un muzeu, Sammael.

Era greu să-și ascundă invidia, iar zâmbetul lui subțire o făcu să-și dea seama că nu reușise. El îi întinse unul din cele două pocaluri de argint pe care le umpluse cu vin.

— Doar o cutie stasis. Cred că oamenii au încercat să salveze tot ce se putea în ultimele zile.

Se plimba radios prin cameră, cu un zâmbet care-i dezvăluia și mai bine teribila cicatrice de pe față, încântat mai ales de jocul zara ce-și proiecta în aer cutiutele transparente; întotdeauna îi plăcuseră jocurile mai violente. Desigur, jocul zara însemna că un adept al Marelui Senior umpluse cutia stasis; să ai măcar o singură piesă care fusese odată un om însemna cel puțin înțemnițarea de cealaltă parte. Ce mai găsisese oare?

Sorbind din vin – își ascunse un oftat; era din vremurile de acum; sperase să fie un Satare delicat sau un Comolad excepțional – își atinse rochia cu degetele încărcate de inele.

— Și eu am găsit una, dar, în afară de streith, conținea doar o impresionantă colecție de porcării inutile.

Până la urmă, dacă el o invitase acolo și-i arătase toate acele lucruri, era timpul pentru confidențe. Mici confidențe.

— Ce trist pentru tine, spuse cu un zâmbet subțire; el chiar **găsisese** mai mult decât cărți de joc și prostioare. Pe de altă parte, gândește-te cât de groaznic ar fi fost să deschizi o cutie și să găsești un cuib de cafari sau, să zicem, jumara sau altă creatură de-a lui Aginor? Știi că în Mana Pustiitoare umblă libere jumara? Sunt mature, dar nu o să se mai transforme acum. Îi numesc Viermi, zise, râzând atât de tare încât se cutremură din tot corpul.

Graendal zâmbi cu mult mai multă căldură decât simțea în sinea sa, deși rochia își schimbă culoarea doar o idee. Avusese o experiență neplăcută, aproape fatală, cu una dintre creațiile lui Aginor. Omul era genial în felul lui, dar dement. Numai un dement ar fi putut crea **gholamul**.

— Pari binedispus astăzi.

— Și de ce nu aș fi? zise expansiv. Aproape că am pus mâna pe o comoară ascunsă de **angrealuri** și cine mai știe ce altceva. Nu fi așa surprinsă. Sigur că știu că voi ați încercat să mă spionați, în speranța că o să vă duc la ea. Ei bine, nu o să reușiți. Oh, o să vă dau și vouă, dar după ce e a mea și după ce-mi aleg eu ce vreau, zise lăfăindu-se în scaunul aurit... sau poate că era din aur masiv; era stilul lui – balansându-și o cizmă pe vârful celeilalte și mângâindu-și barba aurie. În plus, am trimis un sol la al'Thor. Iar răspunsul a fost favorabil.

Graendal fu cât pe aci să-și verse vinul.

— A fost? Auzisem că ți-a omorât solul.

Dacă îl zdruncinase să își dea seama că ea știa atât de mult, nu lăsa să se vadă nimic. Zâmbi chiar.

— Al'Thor nu a ucis pe nimeni. Andris s-a dus acolo să moară; crezi că aveam de gând să aștept un curier? Sau **porumbei**? Felul cum a murit m-a făcut să știu care este răspunsul lui al'Thor.

— Și ce a răspuns? Întrebă Graendal prudentă.

— Un armistițiu între noi.

Simți degete de gheață înfigându-i-se în țeastă. Nu putea fi adevărat. Dar cu toate astea arăta mai liniștit ca niciodată de când se trezise din nou la viață.

— Lews Therin niciodată nu ar...

— Lews Therin e mort de mult, Graendal, o întrerupse amuzat, aproape batjocoritor. Nici umbră de mânie. Ea își ascunse răsuflarea adâncă, prefacându-se că bea din vin.

— Armata lui încă se strânge în Tear. Nu prea arată a armistițiu pentru mine.

— Este nevoie de timp să redirectionezi o armată. Crede-mă, nu va ridica un deget împotriva mea, răsă el în gura mare.

— Crezi că nu? Unul sau doi din micuții mei prieteni mi-a spus că te vrea mort, deoarece i-ai omorât câteva dintre animăluțele lui de casă, Fecioarele. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi la un loc ceva mai puțin expus, unde să nu mă poată găsi.

Nici măcar nu clipi. De parcă toate firele care îl făcuseră să se miște până atunci fuseseră tăiate.

— Și de ce ar conta că au murit câteva Fecioare? zise cu un chip nedumerit. A fost o bătălie; soldații mor în bătălii. O fi al'Thor un fermier, dar are generali care îi poartă bătăliile și îi explică ce și cum. Mă îndoiesc că a băgat de seamă.

— Tu chiar nu te-ai uitat cu atenție la oamenii ăștia. S-au schimbat la fel de mult ca și ținuturile, Sammael. Nu doar Aielii. Într-un fel, ceilalți s-au schimbat și mai mult. Oștenii ăia erau femei și, pentru al'Thor, asta înseamnă ceva.

Ridică din umeri de parcă ea ar fi spus o prostie, iar Graendal se strădui să-și ascundă disprețul, ținându-și țesătura streith într-o ceață liniștită. El nu înțelesese niciodată că trebuie să-i înțelegi pe oameni pentru a-i face să joace cum le cântă. Toate bune și frumoase cu Forțarea, dar nu poți folosi Forțarea pe întreaga lume.

Se întrebă dacă nu cumva „comoara pe care aproape pusesese mâna” nu era cutia stasis. Dacă avea chiar și un singur **angreal...** probabil ar fi aflat până la urmă, dar nu înainte să o lase el.

— O să vedem atunci cât de înțelept a devenit acest Lews Therin primitiv, spuse ridicându-și întrebător o sprânceană. Nicio reacție. Cum putea să se stăpânească atât de bine? Doar numele lui Lews Therin ar fi fost altă dată suficient ca să-l dezlănțuie.

— Dacă nu reușește să te alunge din Illian ca pe o **cosa** care se cațără într-un copac, atunci poate...

— Ar putea fi prea târziu, i-o reteză calm. Prea târziu pentru tine, adică.

— Asta se vrea o amenințare, Sammael? Am crezut că ai învățat de mult timp că e nu e bine să mă ameninți.

Culoarea rochiei i se schimbă într-un roz pal, dar o lăsă așa. Să știe că e mânioasă.



— Nu e o amenințare, Graendal, îi spuse calm; toate punctele pe care putea apăsa ea erau parcă paralizate, nimic nu părea să-l scoată din amuzamentul acela rece. Sunt doar adevăruri. Al'Thor nu mă va ataca, iar eu nu am să-l atac pe el. Desigur, am fost de acord să nu ajut niciun alt Numit dacă el îl găsește. Totul în spiritul ordinului Marelui Senior, nu crezi?

— Desigur, răspunse ea, dar rochia streith devenise un roz închis, pierzându-și o parte din aspectul cețos.

Culoarea însemna în cea mai mare parte tot furie. Mai era ceva, dar cum putea să afle?

— Ceea ce înseamnă, continuă el, că în Ziua Reîntoarcerii eu voi fi mai mult ca sigur singurul Numit în viață care să-l înfrunte pe al'Thor.

— Mă îndoiesc că va reuși să ne omoare pe toți, spuse pe un ton acid, dar își simțea stomacul întors pe dos. Prea mulți Numiți muriseră. Sammael **găsise** o cale să stea deoparte până la sfârșit; era singura explicație rezonabilă.

— Crezi că nu? Nici chiar după ce află unde vă ascundeți cu toții? zise cu un zâmbet larg. Sunt sigur că știi ce plănuiește Demandred, dar unde se ascunde? Unde e Semirhage? Mesaana? Dar Asmodean și Lanfear? Moghedien?

Degetele de gheață îi strângeau din nou capul ca o menghină. Nu ar sta acolo tolănit, vorbind astfel – nu ar fi îndrăznit să sugereze așa ceva – decât dacă...

— Asmodean și Lanfear sunt morți și sunt sigur că și Moghedien, spuse ea mirată să-și audă propria voce răgușită și nesigură.

Vinul nu părea să-i mai ude gâtul uscat.

— Și ceilalți? întrebă el fără nici cea mai mică insinuaare. Îi trimise un fior pe șira spinării.

— Ți-am spus ceea ce știi, Sammael.

— Adică nimic. Când voi fi Nae'blis, voi alege cine va comanda sub mine. Iar acela va trebui să fie în viață pentru a primi binecuvântarea Marelui Senior.

— Adică ai fost la Shayol Ghul? Iar Marele Senior ți-a promis că...?

— Vei afla totul la timpul potrivit, nu înainte. Dar îți dau un mic sfat, Graendal. Pregătește-te de-acum. Unde sunt?

Gândurile i se rostogoleau cu furie. Sigur i se făcuse acea promisiune. Sigur. Dar de ce lui? Nu, nu avea timp să facă speculații. Marele Senior alegea așa cum dorea. Iar Sammael știa unde se ascundea ea. Ar fi putut fugi din Arad Doman, stabilindu-se în altă parte; nu ar fi fost greu. Să renunțe la micile jocuri pe care le juca acolo, chiar și la cele mari, era un preț mic de plătit pentru ca al'Thor – Lews Therin – să nu vină după ea. Nu avea de gând să-l înfrunte direct; dacă Ishamael și Rahvin căzuseră în fața lui, nu avea să fie ea cea care să-i testeze forța, nu direct. Lui Sammael **sigur** i se făcuse acea promisiune. Dacă ar fi murit acum... Cu siguranță ținea **saidin** în el – ar fi fost nebun să spună altfel acele lucruri ar fi simțit imediat că se îmbrățișează **saidarul**. Ea ar fi fost cea care murea. Sigur i se făcuse acea promisiune.

— Eu... nu știu unde e Demandred sau Semirhage. Mesaana... Mesaana e în Turnul Alb. Asta e tot ce știu. Jur!

I se luă o greutate de pe piept când el dădu din cap aprobator, într-un final.

— O să-i găsești pe ceilalți pentru mine, zise, și nu era o întrebare. Pe toți, Graendal. Și dacă vrei să mă faci să cred că unul dintre ei a murit, arată-mi cadavrul.

Își dori să aibă curajul să-l transforme ea într-un cadavru. Rochia era acum de un roșu violent, ecou al furiei, fricii și rușinii care o sfâșiau incontrollabil. Foarte bine, lasă-l să creadă că a înșeluncheat-o. Dacă i-o dădea pe Mesaana lui al'Thor, dacă îi dădea pe toți pe mâna lui al'Thor, foarte bine, atâta vreme cât al'Thor nu sărea la gâtul ei.

— O să încerc.

— Să faci mai mult de-atât, Graendal. Mai mult decât să încerci.

După ce Graendal plecă, iar poarta care o ducea înapoi, în palatul din Arad Doman, fu închisă, Sammael își lăasă zâmbetul să-i dispară de pe chip. Îl dureau fălcile de cât zâmbise. Graendal gândea prea mult; era atât de obișnuită să-i pună pe alții să joace teatru, că uitase să se prefacă și ea. Se întrebă ce ar fi spus dacă afla vreodată că o manipulasă la fel de dibaci așa cum făcuse și ea cu mulți proști la vremea ei. Ar fi pus rămășag pe orice că nu își dăduse seama de scopul lui adevărat. Deci, Mesaana era în Turnul Alb. Mesaana în Turn și Graendal în Arad Doman. Dacă Graendal ar fi putut să-i vadă chipul atunci, ar fi văzut cum arată frica adevărată. Dar, indiferent ce avea să se întâmple, Sammael avea de gând să fie singurul care rămânea viu în Ziua Reîntoarcerii, să fie numit Nae'blis și să-l înfrângă pe Dragonul Renăscut.

## CAPITOLUL 24



### O solie

ÎNTORCÂNDU-SE CU SPATELE LA MUZICANȚII DIN COLȚUL STRĂZII, o femeie nădușită, care sufla într-un flaut lung, și un bărbat cu fața roșie care ciupea cele nouă coarde ale unei țitere, Egwene se strecură prin mulțime cu inima ușoară. Soarele era sus pe cer, aur topit, iar pietrele pavajului erau atât de fierbinți că o ardeau prin tălpile subțiri ale încălțărilor ușoare. Sudoarea îi picura de pe vârful nasului, iar șalul părea o pătură groasă pusă pe umeri; era suficient praf în aer ca să-și dorească să se spele deja, dar cu toate astea zâmbea. Unii îi aruncau priviri ciudate, când credeau că nu îi vede, ceea ce aproape că o făcea să râdă. Așa se uitau la Aieli. Oamenii vedeau ceea ce se așteptau să vadă, și vedeau o femeie în straie Aiel, fără să-i observe ochii sau înălțimea.

Vânzătorii ambulanți își strigau marfa în gura mare, concurând cu strigătele măcelarilor și ale meșteșugarilor de lumânări, cu bocăniturile și clinchetele argintarilor și ale olarilor,

cu scârțâiturile roților neunse. Căruțași spurcați la gură și cei care meigeau pe lângă căruțele trase de boi se certau în gura mare pe drum cu lecticile date cu lac negru sau cu trăsurile sobre cu sigiliul vreunei Case pe ușă. Peste tot erau muzicanți, saltimbanci și jongleri. O mână de femei palide, în fuste de călărie, înarmate cu săbii, își croiau loc așa cum credeau că ar fi făcut niște bărbați, râzând zgomotos și împingându-i pe oameni într-un fel care ar fi stârnit lupte la tot pasul, dacă ar fi fost bărbați. Se auzea ciocanul unui fierar izbind nicovala. Aerul era plin de zumzete, zgomotul unui oraș, aproape uitat de când trăia printre Aieli. Poate că îi fusese dor de el.

Râse, în mijlocul străzii. Fusese uluită când auzise prima dată zgomotul unui oraș. Câteodată, i se părea că fata cu ochi mari nu era ea.

O femeie care își ducea iapa prin mulțime se întoarse să se uite la ea. Calul avea clopoței mici de argint prinși în coama și coada lungă, iar femeia avea și ea clopoței în părul negru care îi cădea până la jumătatea spatelui. Era drăguță, nu cu mult mai în vârstă decât Ewgene, dar chipul îi era dur, privirea ascuțită și avea nu mai puțin de șase cuțite la brâu, unele aproape la fel de mari ca ale Aielilor. O corniată, fără îndoială.

Un bărbat înalt și chipeș, cu două săbii la spate, o privea pe femeie trecând. Era un altul probabil. Aveai senzația că sunt peste tot. După ce femeia fu înghițită de mulțime, se întoarse și văzu că Ewgene îl privește. Zâmbi cuprins brusc de interes, își îndreptă umerii largi și porni către ea.

Ewgene își luă în grabă cea mai severă expresie, încercând să o combine pe Sorilea când era mai severă ca Siuan Sanche, cu șalul Amyrlin pe umeri.

El se opri surprins. Îl auzi mormăind, când se întorcea cu spatele „Afurisiții de Aieli“. Nu se putu opri să nu râdă din nou; probabil auzise, în ciuda zgomotului, pentru că se crispă, clătinând din cap. Dar nu se uită înapoi.

Avea două motive să fie atât de binedispusă. Prima era că înțeleptele fuseseră în final de acord că a merge prin oraș era un exercițiu la fel de bun ca a merge în jurul zidurilor acestuia. În special Sorilea nu părea să înțeleagă de ce și-ar fi dorit să petreacă o clipă mai mult decât trebuia printre o mulțime de oameni din ținuturile umede, mai ales între zidurile înghesuite. Dar cel mai mult se bucura fiindcă îi spusese că acum, că durerile care o chinuiseră dispăruseră cu desăvârșire – nu fusese în stare să le ascundă de ele –, se putea întoarce curând în **Tel'aran'rhiod**. Nu la timp pentru următoarea întâlnire – peste trei nopți – dar după aceea.

Se simțea ușurată din mai multe motive. Nu mai trebuia să se furișeze în Lumea Viselor. Nu mai trebuia să învețe singură totul. Nu mai trebuia să fie înspăimântată că înțeleptele ar putea să o surprindă și să refuze să o mai învețe ceva. Nu mai trebuia să mintă. Fusese necesar – nu își putea permite să piardă timpul; erau atât de multe lucruri de învățat și nu avea timp să le învețe pe toate – dar ele nu ar fi putut înțelege niciodată.

Aielii erau răspândiți prin mulțime, atât în **cadin'sor**, cât și în albul **gai'shainilor**. **Gai'shainii** se duceau unde erau trimiși, dar ceilalți erau probabil prima și ultima dată în interiorul zidurilor. Aielilor chiar nu le plăceau orașele, deși mulți dintre ei veniseră cu șase zile în urmă să vadă spânzurarea lui Mangin. Se spunea că își pusese singur ștreangul de gât și făcuse o glumă de-a Aielilor, întrebându-se dacă funia o să-i rupă gâtul sau gâtul lui o să rupă funia. Auzise câțiva Aieli comentând gluma, dar nicio vorbă despre spânzurătoare. Rand îl plăcuse pe Mangin: era sigură de asta. Berelain le spusese înțeleptelor de sentință de parcă le-ar fi zis că rufele aveau să fie gata a doua zi, iar ele o primiseră la fel. Egwene nu credea că o să ajungă vreodată să-i înțeleagă pe Aieli. Îi era teamă că nici pe Rand nu-l mai înțelegea. Dar pe Berelain o înțelegea foarte bine; femeia aceea era interesată doar de bărbații care trăiau.

Făcu un efort să-și recâștige buna dispoziție, după astfel de gânduri. În oraș nu era mai răcoare decât afară – fără nicio briză de vânt și cu oamenii atât de înghesuiți, era probabil mai fierbinte – și era aproape la fel de mult praf, dar măcar nu își țara pașii neavând altceva de văzut decât câteva urme de cenușă ale Porții. Încă două, trei zile, și va putea învăța din nou, cu adevărat. Gândul acela îi readuse zâmbetul pe buze.

Se opri lângă un Artificier pocit și transpirat; se vedea că era sau fusese Artificier. Mustățile lui groase nu erau acoperite de voalul subțire purtat adesea de tarabonezi, dar pantalonii bufanți, brodați și cămașa largă, brodată pe piept, erau indicii clare. Vindea cintezoii și alte păsări cântătoare în colivii grosolane. După ce Casa Breslei fusese arsă de Shaido, câțiva Artificieri încercau să-și procure mijloacele de a se întoarce în Tarabon.

— Știu din cele mai sigure surse, îi spunea unei femei încărunțite, într-o rochie simplă, de un albastru-închis; o negustoreasă, fără îndoială, care profita de pe urma celor ce așteptau timpuri mai bune în Cairhien. Aes Sedai, îi destăinuia el, șoptindu-i aplecat peste o colivie, sunt divizate. Aes Sedai au pornit la război. Între ele.

Negustoreasa clătină din cap aprobator.

Egwene încetă a se mai preface că o interesează un cintezoii cu capul verde și porni mai departe, deși trebuia să sară din calea unui menestrel cu fața rotundă, ce mergea cu pași mari, pătruns de importanța mantiei acoperite de petice. Menestrellii știau foarte bine că sunt printre singurii din ținuturile umede bine-veniți în Pustiu; Aielii nu îi intimidau. Sau cel puțin așa se prefăceau.

Zvonul o puse pe gânduri. Nu că Turnul era divizat – era un lucru care nu mai putea fi ținut secret multă vreme –, ci vorbele despre un război între Aes Sedai. Aes Sedai împotriva altor Aes Sedai era ca un război în familie, greu de tolerat chiar dacă îi știai motivele, dar cu toate astea zvonul ar fi putut deveni

realitate... Dacă ar fi fost o cale de a Tămădui Turnul, de a-l reîntregi fără vărsare de sânge!

Ceva mai departe, o femeie transpirată, ce ar fi putut fi drăguță dacă ar fi avut o față mai curată, împrăstia și zvonuri odată cu panglicile și acele cu gămălie puse pe o tavă atârnată de gât. Purta o rochie albastră de mătase, cu dungi roșii, ce fusese făcută pentru o femeie mai scundă; tivurile roase erau suficient de înalte pentru a-i lăsa să se vadă încălțările butucănoase, iar golarile de la mâneci și corsaj indicau locul de unde broderia fusese tăiată.

— Îți spun sigur, o informă pe femeia aplecată asupra tăvii, că au fost troloci în jurul orașului. Ah, da, verdele acela îți pune în evidență ochii. Sute de troloci și...

Egwene nu se mai opri. Dacă ar fi apărut un singur troloc aproape de zidurile orașului, Aieli ar fi știut cu mult înainte de a ajunge zvon. Și-ar fi dorit ca și înțeleptele să clevească. Bine, făceau asta câteodată, dar doar despre Aieli. În ceea ce-i privea pe Aieli, nimic din ce făceau cei din ținuturile umede nu-i interesa foarte mult. Știa multe din ce se întâmpla în lume, intrând în **Tel'aran'rhiod** și citind scrisorile din biroul Elaidei.

Brusc, Egwene își dădu seama că se uita altfel în jur, cercetând chipurile oamenilor. Aes Sedai aveau iscoade în Cairhien, era un lucru la fel de sigur ca sudoarea de pe ea. Probabil că Elaida primea în fiecare zi un raport prin porumbei, dacă nu și mai multe. Iscoadele Turnului, iscoadele Ajah, iscoadele Aes Sedai. Erau peste tot, adesea unde te așteptai mai puțin. Cine erau cei doi saltimbanci care stăteau acolo? Își trăgeau răsuflarea sau o priveau pe ea? Trecură la treabă, unul dintre ei sărind pe o placă ținută pe umerii celuiilalt.

O iscoadă care aparținuse Ajah Galbenă încercase odată să le trimită fedeleș la Tar Valon pe Elayne și Nynaeve, la ordinele Elaidei. Egwene nu știa dacă Elaida o voia și pe ea sau nu, dar ar fi fost o prostie să nu plece de la premisa asta. Egwene nu putea



crede că Elaida ar fi iertat pe cineva care lucrase atât de îndeaproape cu femeia pe care o detronase.

Probabil și Aes Sedai din Salidar aveau iscoade acolo. Dacă auzeau vreodată de „Egwene Sedai din Ajah Verde...” Putea fi oricine. Femeia aceea subțirică din ușa prăvăliei, făcându-se că se uită la un balot de țesătură neagră. Sau femeia rumenă în obraji de lângă ușa tavernei, care-și făcea vânt cu șorțul. Sau individul acela gras care împingea o cotigă plină cu plăcinte... De ce se uita la ea atât de ciudat? Ii veni să se ducă spre cea mai apropiată ieșire din oraș.

O opri din agitație un individ gras sau mai degrabă modul în care își acoperise brusc plăcintele cu mâinile. Se uita la ea, pentru că și ea se uitase la el. Îi era probabil teamă că o „sălbatică” Aiel va încerca să-i ia din marfa fără să plătească.

Egwene râse încetșor. Aiel. Asta gândeau până și cei care o priveau drept în față. Dacă o căuta un agent al Turnului, ar fi trecut drept pe lângă ea, fără să o vadă. Simțindu-se mai bine, începu iar să hoinărească pe străzi, trăgând cu urechea pe unde putea.

Necazul era că se obișnuise să afle când se întâmpla ceva abia după zile sau săptămâni, și nici atunci nu avea certitudinea că așa stăteau lucrurile. Un zvon putea străbate o sută de mile într-o zi sau într-o lună, și în fiecare zi năștea zece pui. În ziua aceea auzise că Siuan fusese executată, pentru că descoperise Ajah Neagră, că Siuan era Ajah Neagră, că Ajah Neagră le gonise din Turn pe femeile Aes Sedai care nu erau Negre. Nu erau povești noi, doar variațiuni ale celor vechi. O nouă poveste se răspândea, mai repede decât focul pe o câmpie uscată, că Turnul fusese în spatele tuturor Dragonilor falși; lucrul ăsta o mânia atât de tare, că de fiecare dată pleca bătoasă de acolo. Ceea ce însemna că mersese destul de mult timp bătoasă. Mai auzise că nobilii andorani din Aringill declaraseră regină o femeie - Dylin, Delin, numele varia - acum că Morgase era moartă, ceea ce ar fi putut fi adevărat, și că Aes Sedai alergau

prin Arad Doman făcând lucruri foarte greu de crezut, ceea ce era probabil fals. Profetul venea la Cairhien; Profetul fusese încoronat Rege al Ghealdanului – ba nu, al Amadiciei; Dragonul Renăscut îl ucisese pe Profet pentru blasfemie. Aielii plecau cu toții; ba nu, se pregăteau să se stabilească acolo. Berelain urma să fie încoronată pe Tronul Soarelui. Un bărbat slăbănog cu ochi alunecoși fusese cât pe ce să ia bătaie în fața unei taverne, după ce susținuse că Rand era unul dintre Rătăciți, iar Egwene se băgă la mijloc fără să stea pe gânduri.

— Nu vă e rușine? întrebă rece. Cei patru indivizi cu chipuri dure, care tocmai îl înhățau pe slăbănog, clipiră la ea. Erau din Cairhien, nu cu mult mai înalți decât ea, dar masivi, cu nasurile rupte și cu pumnii bătătoriți în încăierări, dar îi ținuse pe loc. Ea și prezența Aielilor în stradă; nu erau nebuni să se lege de o femeie Aiel, cum o credeau, în acele circumstanțe.

— Dacă trebuie să vă bateți cu un om pentru ce a spus, faceți-o cu onoare, câte unul, pe rând. Asta nu e o bătălie; să vă fie rușine că ați sărit patru la unul singur!

Se uitau la ea ca la o nebună, iar fața prinse a i se înroși, încetul cu încetul. Spera ca ei să creadă că din cauza furiei. Nu că ar fi spus să nu se lege de cineva mai slab, ci că trebuiau să o facă pe rând. Le ținuse un discurs de parcă ei ar fi urmat calea **ji e' tohului**. Desigur, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi fost nevoie să le țină un discurs.

Unul dintre bărbați își plecă fruntea într-un fel de reverență făcută pe jumătate. Nu numai că avea nasul strâmb, îi mai și lipsea vârful.

— Hm... a plecat acum... hm... jupâniță. Putem pleca și noi?

Era adevărat. Slăbănogul ștersese putina, folosindu-se de intervenția ei. Se simți mulțumită. Fugise, pentru că se temuse să se lupte cu patru. Cine ar fi putut îndura așa o rușine? Pe Lumină! Iar o făcea.

Deschise gura să le zică să plece, dar nu ieși niciun sunet. Îi luară tăcerea ca pe o încuviințare sau o folosiră ca pe o scuză și

se grăbiră să plece, dar nu-i mai vedea. Era prea ocupată ca să se uite lung în urma unui grup călare care își făcea loc în susul străzii.

Nu recunoștea duzina de oșteni cu pelerine verzi care își croiau drum prin mulțime, dar altfel stăteau lucrurile cu escorta lor. Putea vedea doar spatele femeilor – cinci sau șase, se gândi, care mergeau între oșteni –, doar părți din spatele lor, dar era mai mult decât suficient. Mult mai mult decât suficient. Femeile purtau pelerine ușoare de praf, bumbac subțire, deschis la culoare în nuanțe de maro, iar Ewgene se trezi uitându-se fix la ceea ce părea să fie un disc alb brodat pe una dintre pelerine. Doar cusătura desena Flacăra Tar Valonului, pe fondul alb, simbolul Ajah Albe. Mai văzu verde și roșu. Roșu! Cinci sau șase Aes Sedai, călătorind către Palatul Regal, unde o copie a Flamurii Dragonului flutura în vârful unui turn înalt, alături de unul din steagurile stacojii ale lui Rand, purtând vechiul simbol Aes Sedai. Unii o numeau pe aceasta Flamura Dragonului, alții Flamura lui al'Thor sau chiar Flamura Aielilor și câte și mai câte.

Strecurându-se prin mulțime, le urmări vreo douăzeci de pași, apoi se opri. O soră Roșie – cel puțin una, pe care o văzuse ea – însemna că în fața ei se afla îndelung așteptata solie a Turnului, cea despre care Elaida scrisese că îl va escorta pe Rand la Tar Valon. De mai bine de două luni ajunsese scrisoarea purtată de un curier rapid; probabil grupul plecase curând după el.

Nu aveau să-l găsească pe Rand – dacă nu cumva se strecurase înapoi fără să anunțe pe nimeni; Ewgene decisese că Rand redescoperise cumva un vechi Talent numit Topirea-n văzduh, dar nu avea idee cum făcea asta și, dar indiferent dacă îl găseau sau nu pe Rand, nu trebuiau să o găsească pe ea. Cel mai bun lucru la care se putea aștepta era să fie înhățată ca o Aleasă care nu era sub supravegherea unei Aes Sedai, și asta doar dacă Elaida nu o vâna. Chiar și atunci ar fi fost luată pe sus și dusă la Tar Valon și la Elaida; nu își făcea iluzii că ar putea rezista în fața a cinci sau șase Aes Sedai.

Cu o ultimă privire aruncată femeilor Aes Sedai care dispăreau în mulțime, Egwene își adună fusta și începu să alerge, ferindu-se de oameni, lovindu-se uneori de ei, strecurându-se pe sub nasul căruțașilor și vizitiilor. Din urma ei se auzeau strigăte furioase. Când în final țâșni pe una dintre porțile înalte ale orașului, fu izbită în plin de vântul fierbinte. Scăpat de pavăza clădirilor, acesta ridica nori de praf care o făceau să tușească, dar continuă să alerge până la corturile joase ale înțeleptelor.

Spre surpriza ei, în fața cortului lui Amys stătea o iapă cenușie, zveltă, cu șaua și valtrapul cusute cu fire de aur și ciucurași, aflată în grija unui **gai'shain** cu ochii plecați, care mângâia animalul năbădăios. Aplecându-se înăuntru, o găsi pe călăreață, Berelain, sorbind ceai alături de Amys, Bair și Sorilea, întinse pe niște pernuțe colorate și împodobite cu ciucuri. O femeie în veșminte albe era îngenușată lângă ele, așteptând umilă să umple din nou ceșcuțele.

— Sunt Aes Sedai în oraș, zise Egwene de îndată ce intră și se îndreaptă către Palatul Soarelui. Sigur e solia Elaidei pentru Rand.

Berelain se ridică grațioasă; Egwene trebuia să admită, cu ciudă, că femeia era grațioasă. Iar fusta de călărie era decentă, căci nici măcar ea nu era atât de nebună să călărească în plin soare cu veșmintele ei obișnuite. Celelalte se ridicară odată cu ea.

— Se pare că trebuie să mă întorc la palat, oftă. Numai Lumina știe cum o să se simtă dacă nu e nimeni să le întâmpine. Amys, dacă știi unde e Rhuarc, îi poți spune să vină să mă caute?

Amys dădu din cap, dar Sorilea spuse:

— Nu ar trebui să te bazezi atât de mult pe Rhuarc, fetiță. Rand al'Thor ție ți-a dat Cairhienul în grijă. Dacă le dai un deget bărbaților, cei mai mulți o să-ți ia toată mâna. Dă-i un deget unei căpetenii de clan și o să te trezești fără tot brațul.

— E adevărat, murmură Amys. Rhuarc este umbra răcoroasă a sufletului meu, dar e adevărat.

— Îmi aduce aminte de tatăl meu, spuse Berelain scoțându-și de la brâu mânușile subțiri de călărie și începând să și le pună. Prea mult câteodată, zise făcând o grimasă tristă. Dar câteodată dă sfaturi foarte bune. Știe și când să apară, și cât de mult să stea. Cred că și Aes Sedai ar fi impresionate dacă le-ar fixa cu privirea.

Amys râse gutural.

— E impresionant. O să-l trimit la tine, spuse sărutând-o ușor pe frunte și pe fiecare obraz.

Egwene se uită lung; așa își săruta o mamă fiul sau fiica. Ce **era** între Berelain și înțelepte? Nu putea întreba, desigur. O astfel de întrebare ar fi acoperit-o de rușine și pe ea, și pe înțelepte. Și pe Berelain, deși ea nu ar fi aflat, iar pe Egwene nu ar fi deranjat-o să o facă de rușine până îi cădea tot părul din cap.

Pe când Berelain se pregătea să iasă din cort, Egwene îi puse o mână pe braț.

— Trebuie tratate cu grijă. Nu vor fi prietenoase cu Rand, dar un cuvânt greșit, o mișcare greșită ar putea să le transforme în inamici declarați.

Era adevărat, deși nu mai era nevoie să o spună. Dar mai degrabă și-ar fi smuls limba decât să-i ceară lui Berelain o favoare.

— Am mai avut de-a face cu Aes Sedai înainte, Egwene Sedai, spuse femeia sec.

Egwene se stăpâni să nu tragă adânc aer în piept. Trebuia să facă asta, dar nu o va lăsa să vadă cât de greu îi este.

— Elaida nu îi vrea binele lui Rand, la fel cum nicio nevăstuică nu vrea binele unei găini, iar aceste Aes Sedai sunt ale Elaidei. Dacă află că o Aes Sedai e de partea lui Rand, aceasta ar putea dispărea a doua zi.

Se uită la chipul de nepătruns al lui Berelain, dar nu mai putu spune nimic. După o clipă, Berelain zâmbi.

— Egwene Sedai, voi face tot ce pot pentru Rand. Atât zâmbetul, cât și tonul fuseseră... insinuante.

— Fată, spuse Sorilea pe un ton pe cât de dur pe atât de neîncrezător, și pete de culoare răsăriră în obrajii lui Berelain. Fără să se uite la Egwene, Berelain spuse cu o voce neutră:

— V-aș rămâne recunoscătoare dacă nu i-ați spune lui Rhuarc.

De fapt, nu se uita la nimeni, dar încerca să ignore prezența lui Egwene.

— Nu-i vom spune, interveni Amys repede, lăsând-o pe Sorilea cu gura căscată. Nu-i vom spune, repetă apăsat, către Sorilea, un amestec de fermitate și rugămintă, iar în cele din urmă cea mai vârstnică dintre înțelepte dădu din cap, ușor nemulțumită.

Berelain răsuflă ușurată înainte de a ieși din cort.

— Copila are spirit, râse Sorilea de îndată ce Berelain se făcu nevăzută. Întinzându-se din nou pe pernuțe, bătu cu palma locul rămas gol de lângă ea, invitând-o pe Egwene.

— Ar trebui să-i găsim un soț, un bărbat pe măsura ei. Dacă există așa ceva în ținuturile umede.

Ștergându-și fața și mâinile cu o cârpă umedă dată de Rodea, Egwene se întrebă dacă atunci ar fi fost o ocazie bună să întrebe de Berelain, fără să-și piardă onoarea. Acceptă o ceșcuță de porțelan verde făurit de Oamenii Mării și se așeză în cercul înțeleptelor. Dacă îi răspundea cineva Sorileei, poate era suficient.

— Ești sigură că aceste Aes Sedai vor să-i facă rău *car'a'carnului?* întrebă Amys.

Egwene se înroși. Se gândise la bârfe, când erau lucruri atât de importante de făcut.

— Da, spuse repede, apoi continuă mai domol. Cel puțin... nu știu sigur că vor să-i facă rău. Nu intenționat, în orice caz.

Scrisoarea Elaidei menționase „toată onoarea și respectul” pe care le merita. Oare cât de mult ar fi putut crede o fostă soră Roșie că merita un bărbat care putea conduce Puterea?

— Dar nu mă îndoiesc că vor încerca să-l controleze cumva, să-l oblige să facă ce vrea Elaida. Ele nu fac parte dintre prietenii lui.

Oare cât de prietene îi erau Aes Sedai din Salidar? Pe Lumină! Trebuia să vorbească cu Nynaeve și Elayne.

— Și nu o să le pese că el este ***car'a'carn***.

Sorilea mormăi acru.

— Crezi că o să încerce să-ți facă rău? întrebă Bair, iar Elaine dădu din cap.

— Dacă află că sunt aici... încercă să-și ascundă fiorul sorbind din ceai; fie ca să pună presiune pe Rand, fie doar fiindcă sunt o Aleasă găsită de capul ei, vor face tot ce pot să mă târască la Tar Valon. Nu mă vor lăsa liberă, dacă vor putea. Elaida nu vrea ca Rand să asculte de altcineva în afară de ea.

Bair și Amys schimbă priviri întunecate.

— Atunci soluția e simplă, zise Sorilea ca și cum lucrurile ar fi fost deja hotărâte. Vei sta la corturi, iar ele nu te vor găsi. În orice caz, înțeleptele le evită pe Aes Sedai. Dacă mai rămâi cu noi câțiva ani buni, o să scoatem o înțeleaptă bună din tine.

— Mă măgulești, răspunse Egwene cu grijă, după ce aproape își scăpase ceșcuța pe jos, dar mai devreme sau mai târziu tot va trebui să plec.

Sorilea nu părea convinsă. Egwene învățase de un timp să le țină piept lui Amys și lui Bair, dar Sorileei...

— Nu foarte curând, cred, zise Bair cu un zâmbet care să-i mai îndulcească vorbele. Mai ai multe de învățat.

— Da, și e nerăbdătoare să se întoarcă la studiu, adăugă Amys.

Egwene se strădui să nu roșească, iar Amys se încruntă.

— Arăți ciudat. Te-ai obosit prea mult în dimineața asta? Eram sigură că te-ai refăcut suficient...

— M-am refăcut, spuse în grabă Egwene. Pe cuvânt, m-am refăcut. Nu am mai avut de zile întregi o durere de cap. Praful e de vină, când am alergat încoace. Iar mulțimea din oraș a fost mai mult decât mă așteptam. Și am fost atât de entuziasmată, că nu am mâncat cum trebuie de dimineață.

— Adu pâine cu miere, îi făcu semn Sorilea Roderei, dacă mai e, și brânză și orice fruct găsești. O împunse pe Egwene în coaste. O femeie ar trebui să aibă carne pe ea.

Și asta spunea o femeie care arăta de parcă fusese lăsată să se usuce la soare până când îi dispăruse aproape toată carnea.

Pe Egwene nu o deranja să mănânce – fusese prea nerăbdătoare să mănânce de dimineață –, dar Sorilea îi urmărea fiecare îmbucătură, făcând-o să înghită cu noduri. Asta, și faptul că voiau să discute ce să facă cu femeile Aes Sedai. Dacă îi erau ostile lui Rand, trebuiau supravegheate și trebuia găsită o cale de a-l apăra. Chiar și Sorilea era un pic neliniștită la gândul că înțeleptele s-ar putea opune pe față femeilor Aes Sedai – nu era teamă; neliniștea venea de la încălcarea obiceiurilor –, dar trebuia făcut tot ce era necesar pentru a-l apăra pe **car'a'carn**.

Lui Egwene îi era teamă că sugestia Sorilei de a rămâne la corturi s-ar fi putut transforma într-un ordin. Nu ar fi avut cum să-l încalce și nici cum să evite cincizeci pe perechi de ochi, decât dacă rămânea în cortul ei. Cum se Topea-n văzduh Rand? Înțeleptele ar fi făcut tot ce era necesar, atâta vreme cât nu încălca **ji e'toh**; poate că înțeleptele îl mai interpretau diferit câteodată, pe ici, pe colo, dar țineau apoi de interpretarea lor la fel de strict ca orice Aiel. Pe Lumină! Roderă era Shaido, una dintre miile de prizonieri capturați în bătălia care îi alungase din preajma orașului, dar înțeleptele nu o tratau diferit de orice alt **gai'shain** și, din câte putea vedea, nici Roderă nu se comporta câtuși de puțin diferit de orice alt **gai'shain**. Ele nu ar fi încălcat **ji'e'toh**, indiferent cât de necesar ar fi fost.

Din fericire, nu vorbiră despre asta. Din nefericire, vorbiră despre sănătatea ei. Înțeleptele nu știau să Tămăduiască sau



cum să verifice sănătatea cuiva cu Puterea. Aveau în schimb propriile metode. Pe câteva le cunoștea din vremea când studia cu Nynaeve ca să devină Meșterea: i se uitară în ochi, îi ascultară inima cu un tub gol de lemn. Alte metode erau doar ale Aielilor. Își atinse degetele de la picioare până ameți, sări în sus până crezu că o să-i iasă ochii din cap și alergă în jurul cortului înțeleptelor până văzu negru în fața ochilor, apoi un **gai'shain** îi turnă apă în cap, bău cât de mult putu, își strânse fusta și alergă iarăși. Aielii credeau foarte mult în rezistență. Dacă ar fi fost prea înceată, dacă s-ar fi oprit înainte de a-i spune Amys că are voie, ar fi decis că încă nu se refacuse suficient.

Când, în cele din urmă, Sorilea dădu din cap zicându-i: „Ești la fel de zdravănă ca o Fecioară”, Egwene se clătină căutându-și cu disperare suflul. O Fecioară nu ar fi pățit așa ceva, era sigură. Dar cu toate astea era mândră de ea însăși. Nu se gândise niciodată la ea însăși fiind moale, dar știa că, dacă ar fi dat testul înainte de a începe să trăiască printre Aieli, ar fi căzut în nas la jumătatea lui. „Încă un an, se gândi ea, și voi alerga la fel de bine ca oricare Far Des Mai.”

Pe de altă parte, nu se simțea în stare să se întoarcă în oraș. Le însoți pe înțelepte în cortul cu aburi – măcar de data asta nu o puseră să pună apă peste pietrele fierbinți; acum Rodea făcea asta – bucurându-se de fierbințeala umedă care îi relaxa toți mușchii, plecând doar când venură și Rhuarc, și alte două căpetenii de clan, Timolan, căpetenia Miagoma, și Indirian, căpetenia Codarra, bărbați înalți și masivi, cărunți, cu chipuri sobre și dure. Ieși în grabă din cort să-și pună șalul pe ea. Întotdeauna se aștepta să audă râsete când făcea asta, căci Aielii nu înțelegeau niciodată de ce ieșea grăbită din cortul cu aburi ori de câte ori intrau și bărbați. Ar fi fost pe gustul umorului Aiel dacă ar fi înțeles, dar din fericire nu înțeleseseră încă, lucru pentru care era profund recunoscătoare.

Adunându-și restul de haine aranjate frumos lângă cort, se grăbi să ajungă la al ei. Soarele coborâse mult, iar după o masă ușoară fu gata să se cufunde în somn, prea obosită să se mai gândească la ***Tel'aran'rhiod***. Era prea obosită și să-și mai aducă aminte mare parte din visele avute – era un lucru pe care înțeleptele o învățau –, dar cele mai multe pe care și le aminti fură cele cu Gawyn.

## CAPITOLUL 25



### Precum fulgerul și ploaia

CÂND COWINDE O TREZI ÎN LUMINA LĂPTOASĂ de dinainte de răsărit, Egwene se simți odihnită, în ciuda viselor. Odihnită și nerăbdătoare să vadă ce putea afla în oraș. Se întinse și căscă, apoi fu în picioare, fredonând în timp ce se spală și se îmbracă repede, pieptănându-se în grabă. Se pregătea să fugă de la corturi fără să mai piardă timpul cu masa de dimineață, dar o văzu Sorilea, iar asta puse brusc capăt planului. Ceea ce se dovedî un lucru bun.

— Nu ar fi trebuit să pleci atât de repede din cortul cu aburi, îi spuse Amys luându-și de la Roderă un castron cu fiertură de ovăz și fructe uscate. Aproape două duzini de înțelepte se înghesuiau în cortul lui Amys, iar Roderă, Cowinde și un bărbat îmbrăcat în alb, Doilan, un Shaido, se grăbeau să le servească.

— Rhuarc a avut multe de spus despre surorile tale. Poate ne poți zice ceva în plus.

După luni de prefăcătorie, Egwene nici nu mai avea nevoie să se gândească pentru a ști că era vorba de solia Turnului.

— O să vă spun tot ce pot. El ce a zis?

În primul rând, erau șase Aes Sedai, și nu o singură Roșie, ci două - Egwene era uluită de aroganța sau poate prostia Elaidei de a trimite chiar și o singură soră Roșie -, dar măcar le conducea o Cenușie. Cele mai multe înțelepte erau așezate într-un cerc larg, precum spițele unei roți. Își îndreptară ochii către Elayne de îndată ce se termină lista numelor.

— Îmi e teamă că nu le știu decât pe două dintre ele, spuse cu grijă. Sunt multe Aes Sedai, până la urmă, iar eu sunt soră deplină de prea puțin timp ca să cunosc prea multe.

Câteva femei dădură aprobator din cap; acceptau explicația.

— Nesune Bihara este imparțială - ascultă toate părțile înainte de a ajunge la o concluzie -, dar e în stare să găsească și cea mai mică greșeală în ceea ce spui. Vede tot și ține minte tot; poate să arunce o singură privire pe o pagină și apoi să o repete cuvânt cu cuvânt, la fel cum poate repeta și o discuție pe care a avut-o cu un an în urmă. Dar câteodată vorbește singură sau spune ce gândește fără să-și dea seama.

— Rhuarc spune că e interesată de Biblioteca Regală, zise Bair amestecând în fiertură cu privirea la Egwene. Spune că a auzit-o mormăind ceva despre peceti.

Un murmur izbucni printre femei, redus la tăcere de Sorilea care își dresе glasul cu putere.

Egwene cugeta, mâncând din fiertură - în aceasta erau amestecate bucăți de prune uscate și un soi de coacăze. Dacă Elaida o interogase pe Siuan înainte de a o executa, atunci știa că trei peceti erau rupte. Rand ascunsese două, Egwene ar fi vrut să știe unde; el părea că nu mai avea încredere în nimeni în ultimul timp; iar Nynaeve și Elayne găsiseră una în Tanchico și o duseseră în Salidar, dar Elaida nu avea cum să știe despre ele. Decât dacă avea iscoade în Salidar. Nu. Erau doar speculații bune pentru altă dată, nu acum. Probabil Elaida le căuta cu

disperare pe celelalte. Era de înțeles că o trimisese pe Nesune la cea mai mare bibliotecă din lume, după cea din Turnul Alb, și le spusese acest lucru, înghițind o bucată de prună uscată.

— Asta am spus și eu azi-noapte, mârâi Sorilea. Aeron, Colinda, Edarra, voi trei vă duceți la bibliotecă. Trei înțelepte ar trebui să găsească ce trebuie înaintea unei singure Aes Sedai.

Cuvintele ei produsese câteva fețe lungi; Biblioteca Regală era uriașă. Dar Sorilea era Sorilea, iar dacă ea oftase și mormăise, cele trei femei își puseră jos castroanele cu fiertură de ovăz și plecară imediat.

— Zici că știi două, zise Sorilea înainte ca cele trei să apuce să iasă din cort. Nesune Bihara și mai cine?

— Sarene Nemdahl, răspunse Egwene. Trebuie să înțelegeți, nu le știu bine. Sarene este asemenea mai multor Albe – trece totul prin filtrul gândirii și câteodată pare surprinsă să vadă că cineva acționează dintr-un impuls al inimii –, dar are o fire temperamentală. De cele mai multe ori se stăpânește perfect, dar, dacă faci un pas greșit, la momentul inoportun îți poate... rupe nasul cât ai zice pește. Ascultă totuși ceea ce ai de spus și e în stare să recunoască dacă s-a înșelat, chiar și după ce a făcut o criză de nervi. Adică, odată ce se potolește.

Ducându-și la gură o lingură plină de coacăze și fiertură, încerca să le studieze pe înțelepte fără să pară că o face; nimeni nu părea că observase ezitarea ei... Aproape că spusese că Sarene te-ar fi trimis să freci podelele cât ai zice pește. Le cunoscuse pe ambele femei de la lecțiile avute pe vremea când era novice. Nesune, o Kandori zveltă cu ochi de pasăre, putea spune și întoarsă cu spatele când una dintre fete nu mai era atentă; predase câteva ore la care fusese și Egwene. Fusese la numai două lecții ale Sarenei, despre natura realității, dar era greu să uiți o femeie care îți spunea cu seriozitate că frumusețea și urâtenia erau doar iluzii, în timp ce avea un chip care l-ar fi făcut pe oricare bărbat să se uite de două ori la ea.

— Sper că îți poți aduce aminte mai multe, zise Bair, aplecându-se către ea. Se pare că ești singura noastră sursă de informații.

Egwene avu nevoie de o clipă pentru a-și da seama ce voise să spună. Da, desigur. Probabil Bair și Amys încercaseră noaptea trecută să se uite în visele femeilor Aes Sedai, dar acestea își păzeau visele. Regreta că nu învățase și ea să facă asta, înainte de a fi părăsit Turnul.

— Dacă pot. Ce camere au primit în palat?

Dacă urma să se ducă la Rand când se întorcea, ar fi fost bine să nu nimerească în apartamentele lor, încercând să-și găsească drumul. Mai ales în al lui Nesune. Poate că Sarene nu și-ar fi amintit o novice oarecare, dar Nesune și-ar fi amintit – cu siguranță. De fapt, și o Aes Sedai pe care nu o cunoștea și-ar fi putut aminti de ea; se vorbise mult în Turn de Egwene al'Vere pe vremea când mai era acolo.

— Au refuzat oferta de găzduire a lui Berelain, chiar și pentru o singură noapte, se încruntă Amys. Printre Aieli, o ofertă de găzduire era întotdeauna acceptată; să refuzi, chiar și printre dușmani de sânge, era rușinos.

— Stau la o femeie numită Arilyn, o nobilă printre Ucigașii-de-Copaci. Rhuarc e convins că Saedain Coiren o cunoștea de dinainte pe această Arilyn.

— Una dintre iscoadele Coirenei, spuse sigură pe ea Egwene. Sau a Ajah Cenușie.

Câteva înțelepte mormăiră în barbă mânioase; Sorilea pufni zgomotos, dezgustată, iar Amys oftă din rărunchi, dezamăgită. Altele vedeau lucrurile diferit. Corelna, o femeie cu ochi verzi, ca un uliu, cu o mulțime de șuvițe cărunte în păr, clătină din cap neîncrezătoare, în timp ce Tialin, o roșcată slăbuță cu un nas ascuțit, se uita uluită la Egwene.

A spiona călca în picioare regulile *ji e'tohului*, deși Egwene nu înțelegea în ruptul capului cum se împăca asta cu faptul că Vestitoarele-n vise își vârau nasul în visele oamenilor ori de câte

ori voiau. Nu avea niciun rost să le aducă aminte că Aes Sedai nu urmau calea **ji'e'toh**. Știau asta, doar că uneori le venea greu să creadă asta despre Aes Sedai sau despre oricine altcineva.

Indiferent ce credeau ele, ar fi pus rămășag pe orice că nu se înșela. Galldrian, ultimul rege al Cairhienului, avusese o sfătuitoare Aes Sedai înainte de a fi fost asasinat. Niande Moorwyn fusese aproape invizibilă, chiar și înainte de a dispărea după asasinat, dar Egwene aflase că vizita ocazional moșia Doamnei Arilyn. Niande era o Cenușie.

— Se pare că au pus o sută de gărzi sub acel acoperiș, spuse Bair după o vreme, cu o voce foarte curtenitoare. Au zis că orașul încă nu e liniștit, dar cred că se tem de Aieli.

Câteva expresii tulburător de interesate apărură pe chipurile femeilor.

— O sută! exclamă Egwene. Au adus o sută de oameni?

Amys clătină din cap.

— Au adus mai mult de cinci sute. Cercetașii lui Timolan le-au găsit tabăra, la mai puțin de jumătate de zi, către mieznoapte. Rhuarc le-a spus de ei, dar Coiren Sedai a zis că bărbații sunt o gardă de onoare, dar i-au lăsat în afara orașului să nu ne **alarmăm** noi.

— Ele cred că o să-l escorteze pe **car'a'carn** la Tar Valon. Vocea Sorilei ar fi putu crăpa o piatră, iar expresia ei făcea ca tonul vocii să pară blând. Egwene nu le ascunsese conținutul scrisorii Elaidei către Rand. De fiecare dată când o citeau, înțeleptelor le plăcea tot mai puțin.

— Rand nu e atât de nebun încât să le accepte oferta, spuse Egwene gândindu-se în altă parte. Cinci sute de bărbați ar fi putut fi o gardă de onoare. Poate Elaida crede că Dragonul Renăscut se așteaptă la așa ceva și este poate și măgulit. Avea câteva sugestii, dar trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Un singur cuvânt greșit, iar Amys și Bair sau mai rău, Sorilea – să se ferească de ea era mai rău decât a se cățăra pe un povârniș plin

de măracini – i-ar fi putut da ordine pe care să nu le poată respecta; ar fi făcut doar ceea ce putea.

— Presupun că oștenii aceia sunt supravegheați de căpetenii.

Jumătate de zi către miazănoapte – adică o zi întreagă, căci nu erau Aieli – era prea departe pentru a prezenta un pericol, dar nu strica nițică prudență. Amys dădu din cap; Sorilea se uita la Egwene de parcă ar fi întrebat dacă soarele este pe boltă la prânz. Căpeteniile nu puteau face asemenea greșeală. Egwene își dresе glasul.

— Da. Bine. Iată sugestiile mele. Dacă vreuna dintre aceste Aes Sedai calcă în palat, câteva dintre înțeleptele care pot conduce ar trebui să se ducă după ea, să fim sigure că nu a lăsat în urmă vreo capcană.

Femeile înclinară din cap. Două treimi dintre ele puteau îmbrățișa **saidarul**, unele nu mai mult decât Sorilea, altele la fel de mult ca Amys, care era la fel de puternică precum orice Aes Sedai pe care o întâlнисе Egwene vreodată. Proporțiile erau cam la fel cu toate înțeleptele. Înzestrările lor erau diferite de ale femeilor Aes Sedai – mai puțin prin unele locuri, mai mult prin altele, dar în general erau diferite –, însă ar fi trebuit să fie în stare să dibuie un cadou nedorit.

— Și trebuie să fim sigure că sunt doar șase.

Trebuі să le explice. Citiseră cărțile oamenilor din ținuturile umede, dar nici cele ce puteau conduce nu știau de ritualurile ce se statorniciseră în rândul femeilor Aes Sedai care aveau de-a face cu bărbații care găsiseră **saidinul**. În rândul Aielilor un bărbat care își dădea seama că poate conduce Puterea considera că era ales și mergea la miazănoapte, în Mana Pustiitoare pentru a-l vâna pe Cel întunecat; nu se întorsese niciodată nimeni. Nici Egwene nu auzise de ritual până când nu ajunsese în Turn; poveștile auzite aveau prea puține lucruri în comun cu realitatea.

— Rand poate face față la două femei deodată, termină ea; știa sigur asta. Poate fi în stare chiar să se descurce cu șase,



dar, dacă sunt mai multe decât spun ele că sunt, ar fi dovedit că au mințit, cel puțin, chiar și prin omisiune.

Aproape tresări văzându-le frunțile încruntate; dacă mințeai, aveai un **toh** către cel pe care l-ai mințit. Dar, în cazul ei, era necesar. **Era.**

Restul micului dejun se scurse cu înțeleptele decidând cine avea să se ducă la palat și în ce căpetenii puteau avea încredere să aleagă bărbați și Fecioare care să caute alte Aes Sedai. Unii ar fi putut fi reticenți să acționeze împotriva a Aes Sedai; înțeleptele nu spuseră asta direct, dar era limpede din ce spuneau, adesea cu amar. Alții ar fi putut crede că orice primejdie la adresa **car'a'canului** trebuia rezolvată cu lancea, chiar și împotriva Aes Sedai. Câteva dintre înțelepte păreau să fie de aceeași părere; Sorilea puse la punct mai multe înțelepte care sugerau că problema ar dispărea odată cu femeile Aes Sedai. În cele din urmă nu se putură hotărî decât la Rhuarc și Mandelain, căpetenia Daryne.

— Aveți grijă să nu aleagă vreun **siswai'aman**, spuse Egwene.

Aceștia ar fi folosit sulița fără să ezite, la cea mai mică umbră de pericol. Remarca îi atrase multe priviri, de la cele plate până la cele crucișe. Niciuna dintre înțelepte nu era proastă. Un lucru o neliniștea însă. Niciuna dintre ele nu repetă ceea ce se amintea de fiecare dată când venea vorba de Aes Sedai; că neamul Aiel greșise odată față de Aes Sedai și aveau să fie distruși dacă vor mai face asta vreodată.

Cu excepția acestui singur comentariu, Egwene se ținu departe de discuții, ocupându-se de un al doilea castron de fiertură, care avea și pere uscate, nu doar prune, ceea ce-i atrase privirea aprobatoare a Sorileei. Nu aprobarea ei o căuta. Îi era foame, dar făcea asta mai mult ca să uite că era acolo. Părea că funcționează.

Odată ce se terminară și discuțiile, și micul dejun, merse cu pași mari la cortul ei, apoi se ghemui în el chiar la intrare,

urmărind o mână de înțelepte care mergeau către oraș, conduse de Amys. După ce dispărură pe cea mai apropiată poartă, se strecură afară. Erau Aieli peste tot, ***gai'shain*** și alții, dar înțeleptele erau toate înăuntru și nimeni nu se uită la ea când începu să se apropie încet de ziduri. Dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi crezut că își făcea exercițiile de dimineață.

Vântul se înțețise, aducând nori de praf și cenușă de la Poartă, dar ea continua să meargă cu pași egali. Ieșise doar pentru un exercițiu fizic.

Prima persoană pe care o întrebă în oraș unde era palatul Doamnei Arilyn, o femeie costelivă care vindea mere încrețite la prețuri exorbitante, habar n-avea. Și nicio croitoreasă grăsuță care căscă ochii mari de uimire văzând o femeie Aiel intrând în prăvălia ei, și niciun meșter de cuțite chel care se gândea că ea ar fi putut fi mult mai interesată de cuțitele lui. În cele din urmă află de la o argintăreasă cu ochi oblici, care o urmărise cu ochi de vultur de cum intrase în prăvălia ei. Câteodată, uita cât de mare era un oraș precum Cairhienului, și că nu toată lumea putea ști unde sunt toate cele.

Chiar și așa se pierdu de trei ori și fu nevoită să mai întrebe de două ori unde era palatul, înainte de a se trezi lângă un grajd, trăgând cu ochiul la zidurile pătrate de piatră neagră de peste drum, cu ferestre înguste, balcoane în unghiuri drepte și turnuri în trepte. Era mic pentru un palat, dar uriaș pentru o casă; Arilyn era un pic peste nobilimea de mijloc din Cairhien, dacă își mai amintea bine Egwene. Oșteni cu mantii verzi, platoșe și coifuri stăteau de pază în fața scărilor late de la intrare, la fiecare poartă, chiar și în balcoane. În mod straniu, toți păreau să fie tineri. Dar nu asta o interesa. Înăuntru erau femei care conduceau Puterea, iar dacă ea putea să simtă asta din stradă, și atât de puternic, însemna că erau cantități mari de ***saidar***. Brusc, intensitatea scăzu, dar încă simțea foarte mult ***saidar***.

Își mușcă buzele. Nu își putea da seama ce făceau, nu fără să vadă firele, dar, în aceeași măsură, și ele trebuiau să le vadă pentru a le țese. Chiar dacă erau la o fereastră, orice fir care ieșea din palat și pe care ea nu-l putea vedea trebuia să fie îndreptat către miazăzi, departe de Palatul Soarelui, departe de orice. Ce făceau acolo?

Un rând de porți se deschise suficient de mult pentru a lăsa să iasă șase cai înhămați la o caleașcă închisă, neagră, cu o stemă lăcuită desenată pe ușă, două stele argintii deasupra unor dungii roșii și verzi. Își facea loc prin mulțime, către miazănoapte, iar vizitiul îmbrăcat cu livrea pocnea din bici și pentru a-i da pe oameni din drum, și pentru a grăbi caii. Oare pleca undeva Doamna Arilyn sau cineva din solie?

Ei bine, nu venise să stea degeaba. Făcând un pas înapoi, se uită cu un singur ochi după colț, doar atât cât să vadă palatul, scoase de la brâu o pietricică roșie și începu să conducă. Dacă vreuna dintre ele se uita în direcția ei, ar fi văzut țesătura, dar nu și pe Egwene. Trebuia să riște.

Piatra lucioasă era doar atât, o piatră lustruită din albia unui pârau, dar Egwene învățase trucul de la Moiraine, căci și ea folosisese una pentru concentrare – întâmplător fusese o piatră prețioasă, dar nu conta –, iar Egwene folosea și ea una. Țesu mai ales Aer, cu o picătură de Foc. Putea trage cu urechea. Să spioneze, cum ar fi spus înțeleptele. Lui Egwene nu îi păsa ce nume purta, atâta vreme cât afla ceva util despre intențiile femeilor Aes Sedai din Turn.

Țesătura sa atinse cu grijă o fereastră, apoi alta și alta. Liniște. Apoi...

— ... așa că i-am spus, se auzi vocea unei femei, dacă vrei să fac paturile, mai bine nu m-ai mai gădila sub bărbie, Alwin Rael.

O altă femeie râse.

— Oh, doar nu i-ai spus așa ceva.

Egwene se încruntă. Fete în casă.

O femeie solidă, care trecea cu un coș de pâine pe umeri, se uită nedumerită la Egwene. Nu era de mirare, auzind două voci, când acolo era doar Egwene, iar buzele nu i se mișcau. Egwene rezolvă problema cât se repede putu. Se uită atât de furioasă la femeie, că aceasta scoase un sunet de spaimă, aproape scăpând coșul în timp ce fugea prin mulțime.

Cu părere de rău, Egwene micșoră puterea firelor; poate că nu mai putea auzi la fel de clar, dar mai bine așa decât să atragă o mulțime de gură-cască. Chiar și așa, se uita multă lume la ea, o femeie Aiel lipită de perete, dar nimeni nu se opri; nimeni nu voia să aibă necazuri cu cei din neamul Aiel. Nu se mai gândi la trecători. Își muta țesătura fereastră după fereastră, transpirând cu furie, și nu doar din cauza soarelui care se ridica la orizont. Dacă o singură Aes Sedai îi vedea firele, chiar dacă nu știa la ce folosesc, aveau să știe că cineva conduce Puterea către ele. Probabil vor bănuî motivul. Egwene se dădu și mai în spate, uitându-se cu jumătate de ochi.

Tăcere. Tăcere. Un fel de fojgăit. Se mișca cineva? Poate niște papuci pe dușumea? Dar niciun cuvânt. Tăcere. Un bărbat mormăia, probabil golind oalele de noapte, cătuși de puțin mulțumit; se grăbea, cu urechile înroșite. Tăcere. Tăcere. Tăcere.

— ... chiar crezi că e necesar? se auzi vocea unei femei, pline de ea însăși.

— Trebuie să ne pregătim pentru orice eventualitate, Coiren, îi replică o altă voce, dură ca o bară de metal. Am auzit un zvon...

O ușă se închise cu putere și nu mai auzi nimic.

Egwene se lăsă moale pe zidul de piatră al grajdului. Îi venea să țipe de frustrare. Fusesse sora Cenușie care conducea grupul, iar cealaltă era tot Aes Sedai, altfel nu ar fi îndrăznit să-i vorbească așa. Plecaseră tocmai când vorbeau ce o interesa. Ce zvon? Ce eventualitate? Cum voiau să se pregătească?

Intensitatea Puterii din interior se schimbă, crescând brusc. Ce puneau la cale? Trăgând aer în piept, începu din nou, cu fereală.

Soarele urca pe boltă, iar ea auzise doar sunete de neînțeles, bârfe și pălăvrăgeli de-ale servitorilor. Cineva pe nume Ceri urma să aibă un bebeluș, iar femeile Aes Sedai urmau să aibă la masa de prânz vin de Arindrim, pe unde o fi fost și asta. Cea mai interesantă noutate era că în caleașcă fusese într-adevăr doamna Arilyn, plecată să-și întâlnească soțul la țară. La mare lucru îi servea asta. O întreagă dimineață pierdută degeaba.

Ușile mari ale palatului se dădură la o parte, iar servitorii în livrea se înclinară. Soldații nu stătură mai drepti ca înainte, doar un pic mai atenți. Ieși Nesune Bihara, urmată de un tânăr înalt care părea cioplit dintr-o stâncă.

Egwene reteză în grabă firele, se eliberă de **saidar** și trase adânc aer în piept; nu era momentul să intre în panică. Nesune se sfătuia cu Străjerul ei; apoi sora Brună, cu părul negru, se uită pe stradă, și în dreapta, și în stânga. Căuta ceva, în mod limpede.

Egwene se decise că era totuși un moment bun să se panicheze. Trăgându-se încet înapoi, pentru a nu fi văzută de ochii ageri ai femeii, se întoarse de îndată ce nu mai putea fi văzută, își ridică fusta și începu să fugă, făcându-și loc cu forța prin mulțimea de oameni. Trei pași alergă. Apoi se lovi ca de un zid de piatră și ricoșă din el atât de tare pe caldarâmul fierbinte, încât ricoșă iarăși.

Uimită, se uită în sus și deveni și mai uluită cu fiecare bătaie de inimă. Zidul de piatră era Gawyn, uitându-se lung la ea, la fel de uluit. Avea ochii de un albastru strălucitor și cârlionții roșii-aurii. Simți că îi ia foc chipul. „Nu ai făcut niciodată asta, își spuse ferm, a fost doar un vis!”

— Te-am lovit? Întrebă el neliniștit, îngenunchind lângă ea.

Ea se ridică în picioare, scuturându-și grăbită praful de pe haine; dacă i s-ar fi putut îndeplini o dorință acolo, pe loc, ar fi fost să nu mai roșească niciodată. Deja începeau să se strângă

în jurul lor gură-cască. Luându-l de braț, îl trase după ea pe stradă, în direcția în care alergase. Aruncând o privire peste umăr, nu văzu decât vânzoleala mulțimii. Chiar dacă Nesune ar fi trecut de colțul străzii, ea tot nu ar fi văzut nimic. Cu toate astea, Egwene nu încetini; mulțimea facea loc să treacă femeii Aiel și bărbatului suficient de înalt să fie Aiel, chiar dacă purta sabie.

După o duzină de pași, dădu drumul cu părere de rău brațului lui Gawyn. El îi prinse însă mâna, iar ea îl lăsă să i-o țină în timp ce mergeau.

— Bănuiesc, spuse el după un timp, că nu trebuie să țin cont de faptul că ești îmbrăcată ca o Aiel. Ultima dată când am auzit de tine, erai în Illian. Și presupun că nu trebuie să comentez că fugeai dinspre un palat unde stau șase Aes Sedai. Un comportament ciudat pentru o Aleasă.

— Nu am fost niciodată în Illian, spuse, uitându-se în grabă să vadă dacă nu o auzise vreun Aiel. Câțiva se uitară în direcția ei, dar niciunul nu era suficient de aproape să o audă. Brusc își dădu seama ce spusese bărbatul. Se uită la haina lui verde, de aceeași nuanță ca a soldaților.

— Ești cu ele. Cu Aes Sedai din Turn.

Pe Lumină, cât de prostănacă fusese să nu-și dea seama din prima clipă în care îl văzuse! Chipul lui, după o clipă, se îmblânzi.

— Comand garda de onoare pe care Aes Sedai au adus-o să-l escorteze pe Dragonul Renăscut la Tar Valon, spuse cu un amestec ciudat de stânjeneală, furie și osteneală. Dacă vrea să vină. Și dacă e aici. Am înțeles că... apare și dispare. Coiren este vexată.

Egwene își simți inima bătând.

— Eu... eu trebuie să îți cer o favoare, Gawyn.

— Orice, cu două excepții, spuse el simplu. Nu voi face rău lui Elayne din Andora și nu voi deveni jurat al Dragonului. Orice altceva este în puterea ta.

Câteva capete se întoarseră spre ei. Cuvintele „Jurat al Dragonului” fuseseră auzite. Patru bărbați cu chipuri dure, purtând încolăcite pe umeri bice de căruțași, se uitară lung la Gawyn, pocnindu-și degetele așa cum fac unii înainte de o bătaie. Gawyn doar se uită o dată la ei. Nu erau niște bărbați pirpirii, dar spiritul războinic li se stinse sub privirea lui. Doi dintre ei își înclină fruntea către el, înainte de a se face nevăzuți în puhoiul de oameni. Dar erau prea mulți trecători care se uitau la ei și prea mulți dintre ei se făceau că nu ascultă. Îmbrăcată în felul acela, ea atrăgea privirile fără să spună un cuvânt. Iar el era un bărbat cu plete roșu-aurii, înalt, care arăta ca un Străjer. Combinația nu putea să nu atragă atenția.

— Trebuie să vorbim singuri, spuse ea. „Dacă vreo femeie l-a legat pe Gawyn ca Străjer, o să...” în mod straniu, gândul nu purta fierbințeală cu el.

Fără o vorbă, el o duse la cel mai apropiat han, La Omul înalt, unde o coroană de aur aruncată hangiului le aduse o plecăciune plină de deferență și o cameră particulară, îmbrăcată în lambriuri negre, cu masa și scaunele lustruite și flori uscate puse într-o vază deasupra șemineului. Gawyn închise ușa și o stânjeneală ciudată se așternu între cei doi. Pe Lumină, era răpitor de frumos, la fel de frumos ca Galad, și felul în care cârlionții i se răsuceau în jurul urechii...

Gawyn își drese vocea.

— Canicula e din ce în cea mai rea în fiecare zi. Scoase din buzunar o batistă să-și șteargă fața, apoi i-o oferă și ei. Brusc, își dădu seama că era folosită și își drese din nou glasul:

— Am alta, cred.

Ea își scoase propria batistă, în timp ce el se căuta prin buzunare.

— Gawyn, cum poți să fii în serviciul Elaidei, după tot ce a făcut?

— Tinerii servesc Turnul, replică bățos, apoi dădu din cap neliniștit. Atâta vreme cât... Siuan Sanche...

Pentru o clipă ochii lui deveniră reci ca gheața. Doar pentru o clipă.

— Egwene, mama spunea întotdeauna: „Chiar și o regină trebuie să se supună legilor date de ea, altfel nu mai există lege“, zise scuturându-și capul cu furie. Nu ar trebui să mă mire că te găsesc aici. Trebuia să-mi dau seama că o să fii unde e și al’Thor.

— De ce îl urăști? Întrebă ea, căci fusese ură în vocea lui sau nu mai știa ea ce înseamnă ură. Gawyn, el chiar este Dragonul Renăscut. Ai auzit probabil ce s-a întâmplat în Tear. El...

— Nu-mi pasă nici dacă este Creatorul încarnat, mârâi el. Al’Thor mi-a ucis mama!

Egwene se uită la el uluită.

— Gawyn, nu! Nu a făcut asta!

— Poți să juri? Unde erai când a murit? Toată lumea vorbește despre asta. Dragonul Renăscut a cucerit Caemlynul și a ucis-o pe Morgase. Probabil, a ucis-o și pe Elayne. Nu am mai auzit nimic despre ea.

Toată furia se scursese din el. Se prăbuși parcă în el însuși, cu capul plecat, pumnii strânși și ochii închiși.

— Nu pot afla nimic, murmură el.

— Elayne este nevătămată, spuse Egwene, surprinsă să se găsească exact în fața lui. Întinse mâna și iarăși fu surprinsă să-și dea seama că își trecea degetele prin părul lui, în timp ce el își ridica privirea. Era la fel cum își amintea. Își trase mâna înapoi, de parcă i-ar fi fost arsă. Era sigură că se înroșise atât de tare că era gata să ia foc. Doar că... Obrajii lui Gawyn erau roșii. Desigur. Își amintea și asta, din visul lui. Lucrul ăsta chiar ar fi trebuit să îi aprindă obrajii ca o flacără, dar, cumva, se întâmplă exact pe dos. Faptul că Gawyn se înroșise îi liniști nervii, chiar o făcu să zâmbească.

— Elayne este în siguranță, Gawyn. **Pot** să jur asta.

— Unde e? Întrebă el cu o voce gătuită. Unde a fost în tot timpul ăsta? Locul ei este acum în Caemlyn. Mă rog, nu în



Caemlyn, cât timp este și al'Thor aici, dar în Andor. Unde este, Egwene?

— Nu... nu pot să-ți spun. Nu pot, Gawyn. El îi studie chipul, fără nicio expresie, apoi oftă.

— Ești tot mai mult Aes Sedai de fiecare dată când te văd, zise râzând forțat. Știi că m-am gândit să fiu Străjerul tău? Ce zici de așa prostie?

— Vei fi Străjerul meu.

Nu își dădu seama ce spusese până când cuvintele nu-i zburară din gură, dar, odată spuse, știu că era adevărul. Visul acela. Gawyn îngenunchind ca ea să-i țină capul. Ar fi putut însemna o sută de lucruri sau nimic, dar ea știa.

Rânji la ea. Idiotul credea că glumește!

— Nu eu, cu siguranță. Galad, poate. Deși va trebui să alungi cu bățul alte Aes Sedai. Aes Sedai, fete care servesc în taverne, regine, cameriste, negustorese, neveste de fermieri... Am văzut cum îl privesc toate. Nu spune că nu crezi că el este...

Cel mai simplu mod de a opri acele prostii era să-i pună mâna pe gură.

— Nu îl iubesc pe Galad. Te iubesc pe tine.

Bărbatul încă se prefăcea că e o glumă, zâmbind de sub degetele ei.

— Nu pot fi Străjer. Voi fi întâiul Prinț Săbier al lui Elayne.

— Dacă Regina Andorului poate fi Aes Sedai, atunci și Prințul poate fi Străjer. Și vei fi al meu. Vără-ți bine asta în țeasta aia groasă; vorbesc serios. Și te iubesc.

Se uita la ea. Bine măcar că nu mai zâmbea. Dar nu spunea nimic, uitându-se lung. Ea își retrase mâna.

— Ei bine? Nu spui nimic?

— Când îți dorești atât de mult timp să auzi ceva, spuse el încet, și apoi brusc, fără niciun avertisment, auzi acel lucru, e precum un fulger care lovește, precum ploaia care cade pe țărâna însetată, toate în același timp. Ești asurzit, dar vrei să auzi din nou.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, îi spuse, zâmbind. Ei bine?

Drept răspuns, o ridică în brațe și o sărută. Era la fel de bine ca în vise. Era mai bine. Era... Când o puse în sfârșit jos, se agăță de brațele lui; avea genunchii moi.

— Doamna mea Aiel Egwene Aes Sedai, spuse, te iubesc, și de abia aștept să mă legi Străjer.

Lăsând la o parte tonul oficial glumeț, adăugă blând:

— Te iubesc, Egwene al'Vere. Spuneai că vrei să-mi ceri o favoare. Ce? Luna prinsă de un colier? Într-un ceas voi pune la treabă un aurar. Stele să-ți pui în păr? Voi...

— Să nu îi spui lui Coirene sau celorlalte că sunt aici. Nu vorbi de mine deloc.

Se aștepta să ezite, dar el doar spuse:

— Nu vor afla de tine de la mine. Și nici de la altcineva, dacă pot face ceva, zise, oprindu-se o clipă să își pună un braț pe umerii ei.

— Egwene, nu o să te întreb de ce ești aici. Nu, ascultă-mă! Știu că Siuan te-a atras în comploturile ei și înțeleg că te simți loială unui om din satul tău. Dar nu contează. Ar trebui să fii în Turnul Alb, studiind; îmi aduc aminte că toate ziceau că într-o bună zi vei fi o Aes Sedai foarte puternică. Ai vreun plan să te întorci fără să fii... pedepsită?

Clătină din cap, iar el continuă ca un torent:

— Poate reușesc să găsesc o soluție, dacă nu reușești tu prima. Știu că nu te puteai împotrivi lui Siuan, dar nu cred că o să conteze prea mult pentru Elaida; chiar și să pronunți „Siuan Sanche” în preajma ei este suficient să riști să-ți pierzi capul. O să găsesc eu o cale, cumva. Jur! Dar promite-mi că până atunci nu vei face... ceva prostesc. Promite-mi că o să ai grijă.

O clipă mâinile lui o strânseseră până la durere. Pe Lumină, inimoasă încurcătură! Nu putea să-i spună că nu avea nicio intenție să se întoarcă în Turn atâta vreme cât pe Tronul Amyrlin stătea Elaida. Iar ceva „prostesc” se referea probabil la Rand. Arăta atât de îngrijorat! Pentru ea.

— Voi avea grijă, Gawyn. Promit. „Atât cât se va putea“, completă în gând; era doar o mică schimbare, dar era parcă și mai dificil să-i spună ce avea de gând.

— Mai am să-ți cer o favoare. Rand nu ți-a ucis mama.

Cum ar fi putut să-i spună, fără să pună prea multă presiune pe el? Presiune sau nu, trebuia să-i spună.

— Promite-mi că nu ai să ridici mâna asupra lui Rand până când nu pot dovedi că nu a făcut-o.

— Jur! spuse el, fără nicio ezitare, dar vocea îi fusese mai aspră, iar mâna lui o strânse ceva mai tare ca înainte.

Ea nici nu clipi; puțină durere părea o plată neînsemnată pentru durerea pe care i-o provoca.

— Așa trebuie să fie, Gawyn. Nu a făcut așa ceva, dar am nevoie de timp să pot dovedi.

Pe Lumină! Cum putea face asta? Cuvântul lui Rand nu era suficient. Ce încurcătură! Trebuia să se concentreze pe rând asupra fiecărui lucru. Ce plănuiau Aes Sedai? Gawyn o surprinse cu o respirație sacadată.

— Voi renunța la tot, voi trăda tot, pentru tine. Vino cu mine, Egwene! Amândoi vom lăsa totul în urmă. Am o mică moșie la miazăzi de Whitebridge, cu o vie și un sat, atât de departe de orice oraș că soarele răsare cu două zile mai târziu. Lumea nu ne va mai atinge acolo. Putem să ne căsătorim pe drum. Nu știu cât timp vom avea – al’Thor; Tarmon Gai’don –, nu știu, dar îl vom petrece împreună.

Se uita la el uluită. Apoi își dădu seama că ultimul gând și-l spusese cu voce tare – Ce plănuiau Aes Sedai? – și un cuvânt cheie – trădarea – se strecurase pe negândite. Credea că ea voia ca el să le spioneze. Și ar fi făcut-o. Căuta disperat o cale să nu facă asta, dar ar fi făcut-o dacă i-o cerea. Orice, promisese, iar acest orice însemna oricât de mult l-ar fi costat. Ea își făcu o promisiune; mai mult lui, dar nu era genul de promisiune pe care să o poată rosti cu voce tare. Dacă îi va spune ceva util, va folosi acel lucru – trebuia să o facă –, dar nu

va căuta să afle nimic, nici cel mai mărunț lucru. Indiferent de cât de mult o costa. Sarene Nemdahl nu ar fi înțeles-o niciodată, dar numai astfel putea fi la înălțimea lucrurilor dăruite de el.

— Nu pot, spuse ea încet. Nu știi cât de mult aș vrea, dar nu pot. Începu brusc să râdă, cu lacrimi în ochi. Și tu? Trădare? Gawyn Trakand, cuvintele ți se potrivesc ca întunericul soarelui.

Promisiunile nerostite erau foarte bune, dar nu putea lăsa lucrurile așa. Se va folosi de ce îi spunea el, se va folosi împotriva lucrurilor în care credea el. Trebuia să-i ofere ceva.

— Dorm la corturi, dar în fiecare dimineață vin în oraș. Intru prin Poarta Zidului Dragonului, la puțin timp după răsărit.

El înțelegea, desigur. Ea își pusese toată încrederea în cuvintele lui, libertatea ei în buzunarul lui. Îi luă mâinile în ale sale, întorcându-i-le pentru a-i săruta palmele cu tandrețe.

— Mi-ai dat un lucru prețios. Cineva va băga de seamă dacă voi merge la Poarta Zidului Dragonului în fiecare dimineață, și poate nu voi putea pleca în fiecare zi, dar să nu fii surprinsă dacă voi apărea lângă tine, în cele mai multe dintre dimineți.

Când Ewgene ieși, soarele era sus pe boltă, în cea mai fierbinte parte a amiezii, subțind torentul de oameni. Să-și ia rămas-bun durase mai mult decât ar fi crezut. Să-l sărute pe Gawyn nu era poate genul de exerciții la care se gândiseră înțeleptele, dar inima încă îi bătea să-i spargă pieptul, de parcă ar fi alergat.

Și-l scoase cu îndârjire din gânduri sau mai degrabă îl împinse undeva, în spatele minții; nu părea să fie în stare să și-l scoată cu totul din minte; se întoarce la locul de lângă grajd. Cineva tot mai conducea Puterea în palat; probabil nu doar o singură femeie, dacă nu cumva țesea ceva mare; parcă se simțea ceva mai puțin ca înainte, dar încă puternic. O femeie intră, o femeie cu părul negru pe care Ewgene nu o cunoștea, deși trăsăturile fără vârstă îi spuneau ce era. Nu încercă să mai tragă cu urechea și nu mai stătu mult – dacă tot intrau și ieșeau, risca prea mult să fie văzută și recunoscută, în ciuda hainelor, dar un

gând nu-i dădea pace în timp ce se îndepărta grăbită. Ce puneau la cale?

— Intenționăm să-i oferim o escortă la Tar Valon, spuse Katherine Alruddin, făcându-se ușor. Nu se putea decide dacă scaunele cairhiene erau la fel de incomode precum arătau sau doar credea că sunt incomode, fiindcă așa păreau.

— De îndată ce el va părăsi Cairhienul, aici va fi un... vid de putere.

Fără să zâmbescă, din scaunul aurit din fața ei, Doamna Colavaere se aplecă ușor către ea.

— Mă interesezi, Katherine Sedai. Lăsați-ne singure, izbucni ea la servitori.

Katherine zâmbea.

— Intenționăm să-i oferim o escortă la Tar Valon, spuse Nesune sigură pe ea, simțindu-se totuși ușor iritată. În ciuda chipului limpede, tairenianul își tot mișca picioarele, nervos să fie în prezența unei Aes Sedai, temându-se că ea ar putea să conducă. Doar un ins din Amadicia ar fi putut fi mai rău.

— De îndată ce pleacă spre Tar Valon, în Cairhien va fi nevoie de cineva puternic.

Înaltul Senior Meilan își linse buzele.

— De ce îmi spui mie toate astea?

Zâmbetul lui Nesune putea însemna orice.

Când Sarene intră în anticameră, doar Coiren și Erian mai erau acolo, sorbindu-și ceaiul. Și, desigur, un servitor care aștepta să le mai toarne în cești. Sarene îi făcu semn să iasă.

— Berelain se poate dovedi dificilă, spuse după ce se închise ușa. Nu știu dacă în cazul ei merge mai bine morcovul sau bățul. Trebuie să mă întâlnesc mâine cu Aracome, dar cred că va fi nevoie de mai mult timp cu Berelain.

— Morcovul sau bățul, spuse Erian cu o voce înțepată. Orice va fi necesar.

Avea chipul palid ca de marmură, încadrat de părul negru ca niște aripi de corb. Viciul secret al lui Sarene era poezia, deși nu ar fi lăsat niciodată pe cineva să afle că era interesată de ceva atât de... emoțional. Ar fi murit de rușine dacă Vitalien, Străjerul ei, ar fi descoperit că scrisese despre el, comparându-l cu un leopard și cu alte animale grațioase, puternice și periculoase.

— Vino-ți în fire, Erian, zise Coiren pe tonul obișnuit, părând că ține un discurs. Ceea ce o neliniștește pe ea, Sarene, e un zvon auzit de Galina. Un zvon cum că în Tear ar fi fost o soră Verde cu tânărul Rand al'Thor, iar acum este aici, în Cairhien.

Întotdeauna îl numea „**tânărul** Rand al'Thor“, de parcă voia să le aducă aminte celor care o ascultau că era tânăr și, prin urmare, lipsit de experiență.

— Moiraine **și** o Verde, reflectă Sarene.

Asta putea aduce într-adevăr necazuri. Elaida insistase că Moiraine și Siuan hotărâseră de capul lor să-l lase pe al'Thor să fugă fără îndrumare, dar dacă și o singură altă Aes Sedai era implicată, putea însemna că și altele fuseseră, iar de aici pornea un fir care ajungea poate la unele, poate multe, dintre cele care fugiseră din Turn când Siuan fusese detronată.

— Totuși, nu e decât un zvon.

— Poate nu, zise Galina în timp ce se strecura în cameră, nu ați auzit? Cineva a condus Puterea către noi în această dimineață. Cu ce scop, nu știu, dar putem bănuî destul de bine.

Mărgelele prinse în cosițele subțiri ale lui Sarene se loviră unele de altele, scoțând un clinchet când femeia clătină din cap.

— Nu e dovada unei Verzi, Galina. Nici măcar nu e dovada că a fost la mijloc o Aes Sedai. O fi vreo amărâtă dată afară din Turn după ce a picat testul de Aleasă. Și știi la fel de bine ca și mine că unele dintre înțeleptele alea pot conduce. Galina zâmbi cu un șirag strălucitor de dinți, cu niște ochi severi ca noaptea.

— Cred că e dovada că a fost Moiraine. Am auzit că știa un truc ca să tragă cu urechea, iar eu nu cred povestea asta

convenabilă că ea ar fi murit, deși nu a văzut nimeni cadavrul și nici nu poate da nimeni vreun detaliu.

Lucrul ăsta o frământa și pe Sarene. În parte pentru că o plăcuse pe Moiraine – fuseseră prietene ca novice și Alese, deși Moiraine fusese cu un an mai mare ca ea, iar prietenia continuase prin cele câteva întâlniri în anii care se scurseseră de atunci – și în parte fiindcă **era** prea vag și prea convenabil ca Moiraine să fie moartă, dispărută de fapt, când se emisese un mandat de arestare pe numele ei. Moiraine ar fi putut să-și însceneze moartea în acele circumstanțe.

— Deci, crezi că avem de-a face și cu Moiraine, și cu o soră Verde al cărei nume nu îl cunoaștem? Sunt doar speculații, Galina.

Zâmbetul Galinei rămase neschimbat, dar ochii îi străluciră. Nu credea foarte mult în logică – credea ceea ce credea, indiferent de dovezi însă Sarene crezuse întotdeauna că înlăuntrul ei ardeau cu putere focuri mistuitoare.

— Ceea ce cred, zise Galina, e că Moiraine **este** așa-zisa Verde. Ce mod mai bun de a scăpa de arestare decât să moară și să reapară apoi ca altcineva sau să-și schimbe Ajah? Am auzit chiar că această Verde este scundă; cu toate știm că Moiraine e departe de a fi o femeie înaltă.

Erian se ridică dreaptă ca o stâncă, iar ochii căprui scăpărându-i de furie.

— Când o să punem mâna pe această soră **Verde**, zise Galina, propun să o lăsăm în grija ta pe drumul de întoarcere către Turn.

Erian aprobă repede din cap, dar din ochi nu-i pieri fierbințeala.

Sarene era uluită. Moiraine? Să pretindă că este din altă Ajah? Cu siguranță că nu. Sarene nu se căsătorise niciodată – era illogic să creadă că doi oameni pot rămâne compatibili toată viața lor –, dar singurul lucru cu care putea compara situația asta era cea a unei femei care s-ar fi culcat cu bărbatul altcuiva.

O uluia mai degrabă acuza adusă decât posibilitatea de a fi reală. Tocmai era pe cale să spună că existau destul de multe femei scunde pe fața pământului și că înălțimea unei persoane era o chestiune relativă, când Coiren vorbi cu vocea ei răsunătoare:

— Sarene, e rândul tău acum. Trebuie să fim pregătite, indiferent ce se întâmplă.

— Nu îmi place, zise Erian cu hotărâre. E ca și cum ne-am pregăti să dăm greș.

— E logic, răspunse Sarene. Dacă împărțim timpul în cele mai mici diviziuni cu putință, este imposibil să spui cu certitudine ce se va întâmpla între un moment și următorul. Dacă l-am vânat pe al'Thor până la Caemlyn pentru că era posibil să-l găsim aici, vom rămâne aici atâta vreme cât vom crede că se va reîntoarce, iar asta ar putea fi mâine sau peste o lună. Orice eveniment, în orice ceas al acestei așteptări, orice combinație de evenimente ne pot lăsa fără alternativă. De aceea este logic să ne pregătim.

— Ai explicat foarte frumos, spuse Erian sec; nu avea mintea potrivită pentru logică.

Sarene credea că nicio femeie frumoasă nu o avea, deși Erian nu vedea legătura.

— Avem timp suficient, declamă Coiren; când nu ținea discursuri, declama. Beldeine a venit astăzi și și-a luat o cameră lângă râu, iar Myam ajunge peste două zile. Trebuie să avem grijă, de aceea avem timp.

— Tot nu îmi place să mă pregătesc pentru eșec, murmură Erian în ceașcă.

— Nu cred că ar fi rău, zise Galina, să ne găsim timp să o aducem pe Moiraine în fața justiției. Am așteptat atât de mult; nu ne grăbim așa de tare cu al'Thor.

Sarene oftă. Făceau foarte bine lucrurile pe care trebuiau să le facă, dar ea tot nu le putea înțelege; femeile alea nu aveau împreună niciun dram de logică.



Retrăgându-se în camerele ei, la etaj, se așează în fața vetrei reci a șemineului și începuse să conducă. Oare acest Rand al'Thor redescoperise Topirea-n Văzduh? Era cu neputință de crezut, dar rămânea singura explicație. Ce fel de om era? Asta va descoperi când îl va întâlni, nu înainte. Plină de **saidar** până în punctul în care dulceața se transforma în durere, începuse să ia la rând exercițiile pentru novice. Erau la fel de bune ca orice altceva. Era logic să se pregătească.

## CAPITOLUL 26



### Legături

TUNETUL SE ROSTOGOLEA FĂRĂ OPRIRE, CA UN TĂVĂLUG, peste dealurile acoperite de ierburi uscate, deși nu se zărea niciun nor pe cer, doar soarele dogoritor care încă nu ajunsese în capul boitei, în vârful unui deal, Rand ținea frâiele și Sceptra Dragonului pe oblâncul șeii, așteptând. Tunetul se întee. Îi venea greu să nu se uite mereu peste umăr, către miazăzi, înspre Alanna. În acea dimineață, femeia își învinsese călcâiul și-și julse mâna, iar acum era plină de nervi. Cum și de ce, habar n-avea; nici nu avea idee cum ar fi putut afla. Tunetul părea gata să frângă cerul.

Călăreții saldaeani apărură pe creasta următoare, câte trei, într-un galop nebun, ca un șarpe lung care continua să înainteze, coborând panta către șaua largă dintre dealuri. Nouă mii de oameni alcătuiau un șarpe foarte lung. La capătul pantei se despărteau, coloana din mijloc mergând înainte, pe când celelalte două se duceau în stânga și în dreapta, fiecare coloană

despărțindu-se la rândul ei, iarăși și iarăși, până când călăreau cu sutele, trecând unii pe lângă alții. Călăreții începură să se ridice în șei, stând în picioare sau în mâini. Alții se lăsau foarte jos, până loveau pământul cu palma, și de o parte, și de cealaltă a cailor. Iar alții își părăseu cu totul șaua, pentru a se strecura pe sub burta cailor în galop sau se lăsau la pământ alergând câțiva pași lângă animal, pentru a sări apoi din nou în șa, luând-o apoi de la capăt.

Rand ridică frâiele, dându-i ghes cu călcâiele lui Jeade'en. Calul începu să se miște odată cu Aielii aflați în jurul lui. În acea dimineață erau Dansatorii Munților, **Hama N'dore**, iar mai mult de jumătate din ei purtau legătura **siswai aman**. Caldin, încăruntit și cu pielea ca un pergament, încercase să-l convingă pe Rand să ia mai mult de douăzeci de luptători, cu atât de mulți oameni din ținuturile umede înarmați în jurul lor; niciun Aiel nu-și pierdea vremea să arunce priviri stranii sabiei lui. Nandera își petrecea mai mult timp supraveghindu-le pe cele aproape două sute de femei care veneau călare în urma lor; părea să creadă că doamnele din Saldaea și soțiile ofițerilor erau mai periculoase decât oștenii, iar Rand nu o putea contrazice după ce le cunoscuse pe câteva dintre ele. Probabil, Sulin ar fi fost de acord cu el. Își dădu seama că nu o mai văzuse pe Sulin de... de când se întorseseră de la Shadar Logoth. Opt zile. Se întrebă dacă o jignise în vreun fel.

Acum nu avea timp să se îngrijoreze de Sulin și **ji'e'toh**. Înconjură valea până ajunsese în vârful dealului de unde apăruseră saldaeanii prima dată. Bashere călărea în aceeași direcție, examinând rând pe rând grupurile care treceau prin fața lui; ca din întâmplare, facea asta urcat cu picioarele pe șa.

Pentru o clipă, doar cât o bătaie de inimă, Rand se deschise **saidinului**, apoi îi dădu drumul. Cu privirea mult ascuțită nu-i fusese greu să zărească cele două pietre albe de la marginea pantei, exact acolo unde le pusese Bashere noaptea trecută, la patru pași una de alta. Cu puțin noroc, nimeni nu-l văzuse. Cu

puțin noroc, nimeni nu avea să pună prea multe întrebări despre acea dimineață. Ceva mai jos, unii călăreau acum câte doi cai, cu un picior pe fiecare șa, în același galop turbat. Alții aveau un bărbat pe umeri, uneori stând în mâini.

Se uită înjur, auzind tropotul unui cal care se îndrepta spre el. Deira ni Ghaline t'Bashere călărea printre Aieli fără nicio grijă; înarmată doar cu un cuțit mic prins la centura argintie, într-o rochie de călărie brodată cu fir de argint de pe mâneci până pe gulerul înalt, părea că-i provoacă să o atace. La fel de înaltă ca orice Fecioară, cu o palmă peste soțul ei, era o femeie mare. Nu bine făcută, nu grăsuță; pur și simplu mare. Avea fire cărunte în părul negru, iar ochii negri ca tăciunii erau fixați asupra lui Rand. Bănuia că era o femeie frumoasă, atunci când prezența lui nu-i transforma chipul în granit.

— Soțul meu... **te amuză?**

Nu-i dădea niciodată un titlu lui Rand, nu-i folosea niciodată numele.

Se uită la cealaltă femeie saldaeană. Îl urmăreau ca o trupă de cavalerie gata să atace, cu chipuri de piatră și ochi oblici, înghețați. Așteptau doar comanda Deirei. Li venea ușor să creadă în poveștile cu femei din Saldaea care ridicau săbiile soților căzuți și conduceau trupele în bătălie. Nu ajunsese nicăieri cu soția lui Bashere încercând să fie drăguț; Bashere ridicase din umeri spunând că uneori era o femeie dificilă, rânjind în tot acest timp cu mândrie.

— Spune-i Seniorului Bashere că sunt mulțumit.

Întorcându-l pe Jeade'en, porni către Caemlyn. Simțea ochii femeii sfredelindu-i ceafa. Lews Therin chicotea; ăsta era cel mai bun cuvânt. „Să nu zgândări niciodată o femeie, decât dacă trebuie neapărat. O să te ucidă mai repede decât un bărbat și pentru mai puțin lucru, chiar dacă o să plângă după aia.”

„Ești cu adevărat acolo? Întrebă Rand. E ceva mai mult din tine decât o voce?” îi răspunse doar un râs încet, de nebun.

Se gândi la Lews Therin pe tot drumul către Caemlyn, și chiar după ce trecură de piețele lungi, cu acoperiș de țiglă, care se aliniau în apropiere de porțile de la intrarea în Orașul Nou. Îl îngrijora gândul că putea înnebuni – nu doar faptul în sine, deși era destul de rău; dacă înnebunea, cum ar fi putut duce la bun sfârșit ceea ce trebuia să facă dar până atunci nu avusese niciun simptom. Însă, dacă mintea lui o lua razna, cum ar fi putut să-și dea seama? Nu mai văzuse niciodată un om nebun. Tot ce știa despre asta era Lews Therin, bombănind în mintea sa. Oare toți bărbații înnebuneau în același fel? Avea să sfârșească așa, râzând și plângând pentru lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai vedea sau știa? Știa că avea o șansă să trăiască, deși incredibil de mică. „Dacă vrei să trăiești, trebuie să mori”; era unul dintre cele trei lucruri despre care știa că sunt adevărate, pe care le auzise când se afla în interiorul **ter’angrealului**, unde răspunsurile erau mereu adevărate, chiar dacă niciodată ușor de înțeles. Dar să trăiască așa... Nu era sigur că nu ar fi preferat să moară.

Mulțimea din Orașul Nou le făcea loc celor mai mult de patruzeci de Aiel, iar câțiva îl recunoscuseră pe Dragonul Renăscut. Poate și mai mulți, dar se auziră doar câteva urale.

— Lumina să-l binecuvânteze pe Dragonul Renăscut! Gloria Luminii pentru Dragonul Renăscut! Dragonul Renăscut, rege al Andorului!

Tresărea de fiecare dată când auzea ultima urare, și nu o auzise o singură dată. Trebuia să o găsească pe Elayne. Simțea cum îi scrâșneau dinții. Nu se putea uita la oamenii din stradă; ar fi vrut să-i lovească până cădeau în genunchi, să urle la ei că Elayne era regina lor. Încercând să nu mai audă, cerceta cu atenție cerul, acoperișurile, orice, numai mulțimea nu. Și de aceea îl zări pe bărbatul într-o pelerină albă care se ridica pe un acoperiș de țiglă, cu o arbaletă în mână.

Totul se petrecu într-o clipită. Rand se deschise **saidinului** și conduse în timp ce săgeata zbură către el, apoi se lovi de Aer, o

masă albăstruie plutind deasupra străzii, cu un clinchet de metal izbind metalul. O minge de foc țâșni din mâna lui Rand și îl lovi pe arbaletier în piept, în clipa în care săgeata ricoșa din scut. Omul fu înghițit de flăcări și căzu urlând de pe acoperiș. Și cineva sări la Rand, aruncându-l din șa.

Se izbi puternic de caldarâm, cu o greutate asupra sa; își pierdu și suflarea, și **saidinul**. Căutând să-și recapete respirația, se luptă cu greutatea, o smulse de pe el și se trezi ținând-o pe Desora de brațe. Zâmbea la el, un zâmbet frumos, apoi capul îi căzu într-o parte. Ochii deschiși către el nu mai vedeau, fiind deja împăienjeniți. Săgeata de arbaletă ce-i ieșea din coaste îi atingea încheietura. De ce își ascunsese un zâmbet atât de frumos?

Mai multe mâini îl înșfăcă ră, ridicându-l în picioare; Fecioarele și Dansatorii Munților îl împinseră către marginea străzii, în fața intrării prăvăliei unui meșter în aramă și formară un cerc strâns, acoperit de văluri, cu arcurile de corn în mână, cu ochii scrutând strada și acoperișurile. De peste tot se auzeau strigăte și țipete, dar deja nu mai era nimeni la cincizeci de pași, în ambele direcții, în timp ce mulțimea fugea disperată. Nu mai era nimeni, cu excepția cadavrelor. Desora și alți șase, trei dintre ei Aieli. Încă o Fecioară, se gândi el. Era greu să-și dea seama de la distanță, cu cineva prăbușit ca un maldăr de zdrențe.

Rand se mișcă, iar zidul din jurul lui se strânse și mai tare, un zid de trupuri de om.

— Locurile astea sunt niște vizuini de iepure, spuse Nandera făcând conversație, în timp ce ochii îi priveau scrutători dincolo de vâl. Dacă te alături dansului aici, te poți trezi cu o lamă în spate înainte să știi că ești în primejdie.

Caldin aprobă dând din cap.

— Asta îmi aduce aminte de o întâmplare lângă Sedar Cut, când... Avem un prizonier, cel puțin.

Câțiva dintre luptătorii săi Hama N'dore ieșeau dintr-o tavernă de pe partea cealaltă a străzii, împingându-l în fața lor pe un

bărbat cu brațele și coatele legate la spate. Continuă să se zbată până când îl aruncară în genunchi, punându-i sulițele la gât.

— Poate o să ne spună cine a poruncit lucrul ăsta, spuse Caldin cu o voce care nu avea nicio umbră de îndoială.

O clipă mai târziu, din altă clădire, apărură Fecioare cu un al doilea bărbat legat, schiopătând, cu fața acoperită de sânge. În scurtă vreme, patru bărbați erau în genunchi în fața gării Aiel. În final, semicercul care-l înconjura pe Rand nu mai fu atât de strâns.

Cei patru aveau toți chipuri dure, deși cel plin de sânge se clătina, rotindu-și ochii la Aieli. Alți doi priveau sfidători, iar al patrulea rânjea. Mâinile lui Rand tresăriră.

— Sunteți siguri că toți au luat parte la atac? Nu îi venea să creadă cât de blândă îi suna vocea, cât de sigură. Focul-răul ar rezolva totul. „Nu focul-răul, gemu la el Lews Therin. Niciodată.” Sunteți siguri?

— Au luat parte, răspunse o Fecioară; nu își dădea seama cine este, în spatele vălului. Toți cei uciși purtau asta, spuse smulgând o pelerină de pe umerii bărbatului însângerat.

Era o pelerină albă, roasă de vremuri, murdară, cu un răsărit de soare brodat pe piept. Și ceilalți trei purtau același lucru.

— Țștia stăteau de pază, adăugă un Dansator al Munților voinic, ca să raporteze dacă atacul nu merge bine. Indiferent cine i-a trimis nu aveau idee cât de rău o să meargă, râse el cu un lătrat scurt.

— Niciunul dintre ei nu a tras cu o arbaletă? întrebă Rand. Focul-răul. „Nu”, urlă Lews Therin din depărtări. Aieli schimbă câteva priviri, apoi clătinară din capetele învăluite în **shoufa**.

— Spânzurați-i, zise Rand. Bărbatul cu chip însângerat aproape se prăbuși. Rand îl prinse cu fire de Aer, ridicându-l în picioare. Abia atunci își dădu seama că ținea în el **saidin**. Îi plăcea lupta pentru supraviețuire; era bucuros chiar de mana care-i întina oasele ca niște bale acide. Îl făcea mai puțin

conștient de lucrurile pe care nu voia să și le amintească, de emoțiile pe care ar fi vrut să nu le aibă.

— Cum te cheamă?

— F-Faral, s-seniore. D-dimir Faral, spuse fixându-l pe Rand cu ochii aproape ieșiți din orbite prin acea mască de sânge. V-vă rog nu mă sp-spânzurați, Seniore, o să pă-pășesc în Lumină, j-jur.

— Ești un om foarte norocos, Dimir Faral, zise Rand cu o voce care i se părea la fel de distantă ca țipetele lui Lews Therin. O să-ți privești prietenii cum sunt spânzurați.

Faral începu să plângă.

— Apoi o să primești un cal și o să te duci la Pedron Niall să-i spui că într-o bună zi o să-l spânzur pentru ce s-a întâmplat aici.

După ce dădu drumul țesăturilor de Aer, Faral se prăbuși grămadă la pământ, gemând că va călări drept la Amador, fără să se oprească. Cei trei care urmau să moară se uitau cu dispreț la bărbatul care plângea. Unul dintre ei îl scuipă.

Rand și-i scoase din minte. Pe Niall trebuia să și-l amintească. Dar mai avea ceva de făcut. Respinse **saidinul**, se luptă să scape de el fără a fi zdrobit, se luptă cu el însuși să-i dea drumul. Pentru ce voia să facă, nu avea nevoie ca emoțiile să-i fie amortite.

O Fecioară îndreptase trupul Desorei; îi ridicase vâlul. Întinse mâna să-l oprească atunci când el atinse pânza neagră de **algode**, apoi ezită, uitându-se la chipul său, și se retrase ghemuită.

Își întipări în minte chipul Desorei. Arăta de parcă încă ar fi dormit. Desora, din clanul Musara al Aielilor Reyn. Atât de multe nume! Liah, din Cosaida Chareen, și Dailin, din Nouă Văi Taardad, și Lamelle din Apa Fumegândă Miagoma, și... Atât de multe! Câteodată trecea prin fiecare nume al acelei liste. Mai era un nume pe care nu el îl adăugase. Ilyena Therin Moerelle. Nu știa cum îl adăugase Lews Therin acolo, dar nu l-ar fi șters nici dacă ar fi știut cum.



Făcu un efort să plece de lângă Desora și se simți cu adevărat ușurat să vadă că a doua Fecioară moartă era de fapt un bărbat, mic de înălțime pentru un Aiel. Îl durea faptul că atâția bărbați muriseră pentru el, dar își amintea o vorbă veche: „Lasă-i pe morți să se liniștească și ai grijă de cei vii“. Nu era ușor, dar se putea forța să facă asta. În schimb, dacă era vorba despre o femeie care murise, nici măcar nu putea pronunța vorbele.

Îi atrase privirea o fustă împrăștiată pe caldarâm. Nu muriseră doar aieli.

Femeia primise lovitura unei săgeți între umeri. Nu avea aproape nicio picătură de sânge pe spatele rochiei; murise repede, din fericire. Îngenuncheat, o întoarse cu fața în sus, cu blândețe; cealaltă parte a săgeții îi ieșea din piept. Era o femeie cu o față pătrată, între două vârste, cu un pic de păr cărunt. Ochii negri erau larg deschiși; părea surprinsă. Nu îi știa numele, dar îi memoră chipul. Murise doar pentru că fusese pe aceeași stradă cu el.

O prinse pe Nandera de braț, iar ea îi îndepărtă mâna, pentru a nu o stânjeni dacă trebuia să tragă cu arcul, însă se uită la el.

— Să găsești familia acestei femei și să ai grijă să aibă tot ce le trebuie. Aur...

Nu era suficient. Aveau nevoie de o soție, de o mamă; nu putea să le dea asta înapoi.

— Ai grijă de ei, spuse. Și află cum o chema.

Nandera întinse mâna către el, apoi și-o puse înapoi pe arc. Când se ridică în picioare, Fecioarele îl priveau. Cercetau totul în jur ca de obicei, dar ochii se întorceau către el mai des. Sulin știa ce simțea, chiar dacă nu știa de listă, dar nu avea habar dacă le spusese și altora. Dacă o făcuse, nu știa cum îl vedeau aceștia.

Se duse până la locul unde căzuse, ridicând Scepтрul Dragonului împodobit cu ciucurași. Făcu un efort să se aplece, iar lancea scurtă îi părea grea. Jeade'en nu plecase departe după ce el fusese aruncat din șa. Rand încălecă.

— Nu mai pot face nimic aici, spuse – lasă-i să creadă ce vor – și își înfipse călcâiele în coastele calului.

Dacă nu se putea îndepărta de amintiri, putea să se depărteze de Aieli. Pentru un timp, cel puțin. Îl lăsă pe Jeade'en în grija unui rândaș și intră în palat înainte ca Nandera și Caldin să-l ajungă din urmă, cu două treimi din numărul de Fecioare și Dansatorii Munților pe care-i avuseseră. Unii rămăseseră în urmă să se îngrijească de morți. Caldin părea acră și iritată. Iar ochii aprinși ai Nanderei îi spuneau că ar trebui să fie bucuros că nu are vălul lăsat.

Înainte de a putea spune ceva, jupâneasa Harfor se apropie de Rand și făcu o plecăciune adâncă.

— Seniore Dragon, spuse cu o voce profundă, puternică, Stăpâna Brăzdarului clanului Catelar, din neamul Atha'an Miere, a făcut cerere să o primiți în audiență.

Dacă rochia elegantă, roșie cu alb, a lui Reese nu ar fi fost îndeajuns să-i spună că „Prima Slujnică” era un nume care inducea în eroare, manierele ei ajungeau cu siguranță. Femeia plinuță, cu păr cărunt și un obraz lung, îl privea drept în ochi, cu capul ușor dat pe spate, cu o combinație de deferență și degajare pe care cei mai mulți nobili nu o aveau. Ca și Halwin Norry, rămăsese când cei mai mulți fugiseră, iar Rand bănuia că motivul ei fusese să apere Palatul de invadatori. Nu ar fi fost surprins prea tare să afle că îi cotrobăia prin camere să caute obiecte de preț ascunse. Nu ar fi fost surprins să afle nici că îi căuta pe Aieli.

— Neamul Oamenilor Mării? Ce vor?

Îi aruncă o privire răbdătoare, încercând să-l scuze. În mod vizibil.

— Petiția nu spune, Seniore Dragon.

Dacă Moiraine știuse câte ceva despre neamul Oamenilor Mării, nu îl învățase și pe el despre ei, dar din atitudinea lui Reese ghicea că femeia era importantă. În orice caz, Stăpâna Brăzdarului suna ca un titlu important. Asta însemna Sala

Tronului. Nu că ar fi avut motive să evite locul, doar că nu avusese motive să se ducă acolo.

— După-amiază, spuse încet. Spune-i că o primesc după-amiază. I-ai dat camere bune? Și suitei?

Se îndoia că cineva cu asemenea titlu ar călători singur.

— Le-a refuzat; și-au luat camere la Bulgărele și Cercul, zise cu buzele strânse; indiferent cât de măreață era o Călăuză a Vânturilor, nu se cădea să facă așa ceva. Erau plini de praf și obosiți, abia se mai țineau în picioare. Au venit călare, nu în trăsură, și cred că nu sunt obișnuiți să călărească.

Clipi de parcă ar fi fost surprinsă că vorbise atât de mult, dar își redobândi postura cu ușurință.

— Mai este cineva care dorește să vă vadă, zise cu un ton ce ascundea o umbră de dezgust. Doamna Elenia.

Rand aproape făcu o strâmbătură. Fără îndoială că iar venise să-i țină un discurs despre drepturile ei la Tronul Leului; până atunci nu reușise să asculte mai mult de un cuvânt din trei. Era ușor să o refuze. Cu toate astea, trebuia să mai afle câte ceva despre istoria Andorului, și nimeni nu știa mai multe decât Elenia Sarand.

— Trimite-o în camerele mele, te rog!

— Chiar vreți ca Domnița Moștenitoare să primească tronul?

Vocea lui Reese nu era aspră, dar dispăruse orice urmă de deferență din ea. Nu-și schimbase expresia, dar Rand era sigur că ar fi strigat: „Pentru Elayne și Leul Alb” dacă ar fi dat un răspuns greșit, încercând să-i crape capul, cu Aielii în preajmă sau nu.

— Da, oftă el. Tronul Leului este al lui Elayne, pe Lumină și pe speranța renașterii mele, da!

Reese îl studie o clipă, apoi făcu o reverență adâncă.

— O voi trimite la înălțimea Voastră, Seniore Dragon, zise, îndepărtându-se cu spatele țeapăn; așa mergea însă mereu și nu avea cum să-și dea seama dacă ea crezuse măcar un cuvânt din ce-i spusese.

— Un inamic iscusit, spuse aprins Caldin înainte ca Reene să se fi depărtat cinci pași, ar întinde o capcană slabă, din care să scapi cu ușurință. Mulțumit că primejdia a trecut, lași garda jos și intri direct în a doua ambuscadă, mai puternică.

Nandera spuse cu o voce rece, înainte ca bărbatul să termine de vorbit:

— Tinerii pot fi impetuoși, tinerii pot fi pripiți, tinerii pot fi prostănaci, dar **car'a'carnul** nu își poate permite să fie un tânăr.

Rand se uită peste umăr, înainte de a pleca mai departe.

— Suntem în palat acum. Alegeți-i pe cei doi.

Fu un pic surprins că Nandera și Caldin se aleseră pe ei înșiși; mergeau în spatele lui învăluți într-o tăcere mormântală.

La ușa apartamentului, le spuse să o trimită înăuntru pe Elenia când vine, și-i lăsă pe coridor.

Într-o carafă de argint îl aștepta puncti de prune, dar nu se atinse de el. Rămase uitându-se la el, încercând să reflecteze la ce urma să spună, până când își dădu seama de ce făcea și tresări, încruntându-se surprins. Ce era de plănit?

O bătaie în ușă o anunță pe Elenia, cu părul de culoarea mierii, îmbrăcată cu o rochie brodată cu trandafiri aurii; făcu o reverență. Pe orice altă femeie ar fi fost doar trandafiri; pe Elenia simbolizau Coroana Trandafirului.

— Seniorul Dragon este foarte amabil să mă primească.

— Vreau să te întreb câteva lucruri despre istoria Andorului, spuse Rand. Vrei puncti de prune?

Ochii Eleniei se măriră de plăcere, înainte de a se putea stăpâni. Fără îndoială că plănuise cum să-l învâluie pe Rand ca să ajungă la drepturile ei, și iată, ocazia îi venea pe tavă. Un zâmbet îi înflori pe chipul de vulpe.

— Pot avea onoarea de a-i turna o cupă Seniorului Dragon? întrebă fără să mai aștepte apoi să-i facă semn. Era atât de mulțumită de întorsătura pe care o luau lucrurile, încât aproape

se aștepta să-l împingă într-un scaun și să-i spună să se facă comod, cu picioarele în sus.

— Asupra cărei părți de istorie pot arunca puțină lumină?

— O istorie generală a... Rand se încruntă; i-ar fi dat ocazia să vorbească în detaliu despre strămoșii ei... adică, cum a ajuns Souran Maravaile să-și aducă nevasta aici. Era din Caemlyn?

— Ishara l-a adus pe Souran, Seniore Dragon, zise Elenia cu un zâmbet indulgent. Mama Isharei era Endara Casalain, care a fost guvernatoare pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim – provincia se numea Andor – și în același timp nepoată a lui Joal Remedar, ultimul rege din Aldeshar. Souran era doar... doar un general – fusese gata să spună „om de rând“, putea să pună rămășag –, deși printre cei mai buni dintre generalii lui Artur. Endara a renunțat la funcția ei și a îngenuncheat în fața Isharei, recunoscând-o ca regină.

Cumva, lui Rand îi venea greu să creadă că lucrurile se petrecuseră chiar atât de lin.

— Au fost cele mai grele timpuri, la fel de rele ca Războaiele Troloce. După moartea lui Aripă-de-Șoim, fiecare nobil se visa înalt Rege. Sau înaltă Regină. Ishara a știut că nimeni nu va putea să cucerească totul; erau prea multe facțiuni, iar alianțele se spulberau de îndată ce se făceau. L-a convins pe Souran să ridice asediul asupra Tar Valonului și l-a adus aici cu toată armata pe care a putut s-o păstreze.

— Souran Maravaile a fost cel care a asediat Tar Valonul? Întrebă Rand uimit. Artur Aripă-de-Șoim asediase timp de douăzeci de ani Tar Valonul, punând un preț pe capul fiecărei Aes Sedai.

— În ultimul an, răspunse ea ușor nerăbdătoare, așa cum spun aproape toate izvoarele istorice. Era limpede că Souran o interesa doar pentru că fusese soțul Isharei. Ishara a fost înțeleaptă. Le-a promis femeilor Aes Sedai că fiica ei cea mai mare va fi trimisă să studieze în Turnul Alb, câștigând astfel sprijinul Turnului și o consilieră Aes Sedai numită Ballair, prima

regină care a avut una. Alții i-au urmat, desigur, dar toți voiau tronul lui Aripă-de-Șoim.

Femeia se animase, uitând de pocal și gesticulând cu mâna rămasă liberă. Cuvintele se revărsau ca un torent.

— O întreagă generație a trecut până să moară acea idee, deși Narasim Bhuran a mai încercat în ultimii zece ani ai Războiului de O Sută de Ani – un eșec care s-a încheiat după un an cu țeasta sa înfiptă într-o țepușă – și Esmara Getares, ale cărei eforturi luaseră considerabil avânt înainte de a încerca să cucerească Andorul, și care și-a petrecut ultimii doisprezece ani din viață ca **oaspete** al reginei Telaisien. Esmara a fost ucisă în cele din urmă, deși istoria nu ne spune cine ar fi vrut să o vadă moartă, după ce Telaisien i-a distrus puterea. Reginele care i-au urmat Isharei, de la Alesinde la Lyndelle, au continuat ce începuse ea, și nu mă refer doar la faptul că își trimiteau ficele la Tar Valon. Ishara îl pusese pe Souran să consolideze ținuturile din jurul Caemlynului, câteva sate la început, apoi și-a extins controlul încetul cu încetul. I-au trebuit nu mai puțin de cinci ani să ajungă la râul Erinin. Dar pământurile reginelor Andorului erau bine controlate de acestea, în timp ce alți așa-ziși regi și regine erau mai interesați să câștige noi teritorii decât să-și consolideze puterea în cele pe care le aveau deja.

Se opri să-și tragă răsuflarea, iar Rand profită de ocazie. Elenia vorbea de acești oameni de parcă i-ar fi cunoscut personal, dar în capul lui se învârteau deja prea multe nume de care nu auzise niciodată.

— De ce nu există și o Casă Maravaile?

— Niciunul dintre fiii Isharei nu a trecut de douăzeci de ani, ridică din umeri Elenia, sorbind din punci; nu o interesa subiectul, dar îi oferea unul nou. Nouă regine au domnit în decursul Războiului de O Sută de Ani și niciuna nu a avut un fiu care să treacă de douăzeci și trei de ani. Se purtau mereu bătălii, iar Andorul era presat din toate părțile. Numai în timpul domniei lui Marigaine, patru regi și-au adus armatele împotriva

ei – este și un oraș numit după numele bătăliei, al locului unde s-a purtat. Cei patru regi erau...

— Dar toate aceste regine sunt descendentele lui Souran și ale Isharei? Întrebă Rand repede.

Femeia i-ar fi povestit ce s-a întâmplat zi de zi, dacă ar fi lăsat-o. Se așază, făcându-i semn către un scaun.

— Da, răspunse fără tragere de inimă; probabil din cauza lui Souran, dar se luminează imediat. E o chestiune de cât de mult din sângele Isharei are cineva. Câte linii te duc la ea și în ce măsură, în cazul meu...

— Nu-mi vine ușor să înțeleg. De exemplu, Tigraine și Morgase. Morgase avea cele mai mari drepturi să o urmeze pe Tigraine. Să înțeleg că Morgase și Tigraine erau rude?

— Erau verișoare, zise Elenia făcând un efort să-și ascundă iritarea de a fi întreruptă atât de des, mai ales acum, când era atât de aproape de a spune ce voia, iar buzele i se strânseseră și mai tare.

Arăta ca o vulpe gata să muște, iar găina îi tot fugea de sub nas.

— Înțeleg.

Verișoare. Rand bău cu sete, golind jumătate de pocal.

— Toți suntem verișori. Toate Casele. Tăcerea lui părea să o revigoreze. I se întoarse zâmbetul pe buze. O mie de ani de căsătorii, iar acum nu mai există nicio singură Casă care să nu aibă un strop din sângele Isharei. Dar ceea ce contează este gradul și numărul de linii conectoare. În cazul meu...

— Sunteți **toți** veri? clipi Rand. **Toți?** Nu pare posi... se aplecă spre ea conspirativ. Elenia, dacă Morgase și Tigraine ar fi fost... negustorese sau neveste de fermieri... cât de înrudite ar fi fost?

— Fermieri?! exclamă ea uitându-se la el. Seniore Dragon, ce...

Apoi sângele i se scurse de pe chip; el fusese fermier. Își umezi buzele cu o mișcare nervoasă a limbii.

— Cred că... Trebuie să mă gândesc. Fermieri. Cred că ar trebui să-mi imaginez toate Casele ca fermieri, zise, scoțând un chicot nervos, înecat în vin. Dacă ar fi fost fermieri, nu cred că cineva s-ar fi gândit să spună că sunt rude. Toate conexiunile sunt prea îndepărtate. Dar nu erau, Seniore Dragon...

Rand se opri să mai asculte cu mai mult de jumătate de ureche și se cufundă în scaun. Nu erau rude.

— ... Treizeci și trei de linii până la Ishara, în timp ce Dyelin are doar treizeci, și...

Oare de ce se simțea brusc atât de relaxat? Îi dispăruse tensiunea din mușchi, de care nici nu fusese conștient până ce nu se făcuse nevăzută.

— ... Dacă pot spune așa, Seniore Dragon.

— Ce? Scuză-mă. Pentru o clipă, gândurile mi s-au dus departe – probleme cu... Nu am auzit ultimul lucru pe care l-ai spus.

Prinsese totuși ceva cu jumătate de ureche. Elenia purta acel zâmbet curtenitor, ce voia să flateze, ce arăta atât de ciudat pe fața sa.

— Tocmai spuneam că și înălțimea Voastră semănați cu Tigraine. Poate că aveți ceva din sângele Isharei... se opri cu un chițăit, iar Rand își dădu seama că era în picioare.

— Sunt... sunt puțin obosit, zise încercând să-și forțeze vocea să pară normală, dar părea la fel de depărtată ca în Gol. Te rog să mă scuzi.

Nu își dădea seama ce expresie avea, dar Elenia sări de pe scaun, grăbindu-se să așeze pocalul pe masă. Tremura și, dacă înainte părea că i se scursese sângele din ea, acum era albă ca neaua. Făcu o reverență suficient de adâncă pentru o bucătăreasă prinsă la furat și se grăbi către ușă, fiecare pas mai rapid decât cel dinainte, privindu-l peste umăr, apoi deschise ușa de parcă ar fi vrut să o rupă; pe hol se auzeau încălțările alergând, din ce în ce mai slab. Nandera își băgă capul pe ușă, să vadă dacă e bine, apoi o închise.



Rămase mult timp privind în gol. Nu era de mirare că vechile regine se holbaseră la el; știau ce gândește, atunci când nici el nu știuse. Viermele nevăzut al îngrijorării îl rosesese de când aflase numele adevărat al mamei sale. Dar Tigraine nu fusese rudă cu Morgase. Mama sa nu fusese rudă cu mama lui Elayne. El nu era rudă cu...

— Ești mai rău decât un desfrânat, își zise amar, cu voce tare. Ești un prost și un...

Își dori ca Lews Therin să spună ceva, ca să-și poată zice singur: „Ăla e un nebun; eu sunt sănătos“. Erau reginele moarte ale Andorului cele pe care le simțea privindu-l sau era Alanna? Merse cu pași mari la ușă, deschizând-o brusc. Nandera și Caldin sedeau pe vine, lângă o tapiserie ce înfățișa păsări viu colorate.

— Adunați-vă oamenii, le spuse. Plec la Cairhien. Și nu-i spuneți Aviendhei, vă rog.

## CAPITOLUL 27



### Daruri

ÎNTORCÂNDU-SE LA PĂDUREA DE CORTURI, Egwene încerca să-și vină în fire, dar nu-și simțea picioarele atingând pământul. Desigur, își dădea seama că merge pe pământ. Ridica un firicel de praf care se adăuga norilor de praf purtați de rafalele de vânt; tușind, își dori ca și înțeleptele să fi purtat văluri. Un șal înfășurat în jurul capului nu era același lucru, părea mai degrabă că poartă pe cap un cort de aburi. Cu toate astea simțea că pășeste pe aer. Iar mintea părea să-i plutească, deși nu o durea capul.

La început crezuse că Gawyn nu avea să vină să o întâlnească, apoi fu dintr-odată lângă ea, în mulțimea de oameni. Își petrecuseră întreaga dimineață în camera particulară de la La Omul înalt, ținându-se de mâini și vorbind la un ceai. Fusesse absolut nerușinată, sărutându-l de îndată ce se închisese ușa, înainte ca el să facă cel mai mic gest să o sărute, chiar așezându-se o dată pe genunchii lui, deși pentru puțină

vreme. O făcea să își aducă aminte de visele lui, alunecând din nou în ele, gândindu-se la lucruri la care nu ar fi trebuit să se gândească nicio femeie decentă! Nu o femeie nemăritată, în orice caz. Sărise în picioare ca o căprioară speriată, sperindu-l de moarte.

Se uită grăbită înjur. Corturile erau la jumătate de milă și nu se vedea niciun suflet până la ele. Dar, dacă ar fi fost, tot nu ar fi putut să o vadă roșind... Dându-și seama că rânjea stupid de sub șal, îl dădu la o parte. Pe Lumină, trebuia să se stăpânească. Trebuia să uite de brațele puternice ale lui Gawyn și să-și aducă aminte de ce aveau atât de mult timp să și-l petreacă La Omul înalt.

***Strecurându-se prin mulțime, se uită în jur, căutându-l pe Gawyn, făcând eforturi să pară degajată; până la urmă, nu își dorea ca el să o creadă nerăbdătoare. Brusc un bărbat se aplecă deasupra ei, șoptindu-i fioros: Urmează-mă „La Bărbatul înalt“.***

***Tresări; nu se putuse stăpâni. Ii trebui o clipă să-l recunoască pe Gawyn. Purta o haină brună, simplă, și o pelerină subțire de praf agățată de spate, cu gluga ridicată acoperindu-i aproape întreaga față. Nu era singurul care purta pelerină - toți care ieșeau din oraș, cu excepția Aielilor, purtau una -, dar era singurul care avea gluga trasă pe chip în acea căldură de cuptor.***

***Îl prinse cu putere de mânecă în timp ce el o lua înaintea.***

***— Ce te face să crezi că o să merg la han cu tine, Gawyn Trakand? întrebă, micșorându-și ochii, păstrându-și capul lăsat aplecat; nu era nevoie să atragă priviri. O să ne plimbăm. Cred că ți-ai imaginat prea multe, dacă ai crezut măcar o clipă că...***

***— Femeile cu care am venit caută pe cineva, îi șopti el grăbit cu o grimasă. Pe cineva ca tine. Vorbesc foarte***

***puțin în fața mea, dar am mai prins câte o vorbă. Urmează-mă acum.***

***Se îndepărtă cu pași mari, lăsând-o să-l urmeze cu stomacul strâns într-unghem.***

Amintirile îi liniștiră picioarele. Simțea pământul ars prin tălpile încălțărilor subțiri la fel de fierbinte ca pietrele caldarâmului. Răscolea praful cu picioarele, gândindu-se intens. Gawyn nu aflase prea multe lucruri în plus față de ce-i spusese prima dată. Argumentase că nu putea fi ea cea pe care o căutau, că trebuia să aibă grijă cum conduce Puterea și să stea cât mai departe de ele cu putință. Dar nici el nu părea foarte convins, mai ales că era deghizat. Ea se abținu să-i aducă aminte de veșmintele cu care se îmbrăcase; el era îngrijorat că ea o să aibă tot soiul de necazuri dacă o găseau acele Aes Sedai, îngrijorat că ar putea să le conducă la ea, dar nu dorea deloc să se oprească să o vadă, chiar dacă sugerase chiar el acest lucru. Și era atât de convins că ea trebuia să găsească oarecum o cale să se furișeze înapoi la Tar Valon, în Turn. Fie asta, fie să se împace cumva cu Coiren și celelalte și să se întoarcă apoi cu ele. Pe Lumină! Ar fi trebuit să fie furioasă pe el, deoarece credea că știe mai bine ce era bine pentru ea, dar, dintr-un motiv sau altul o făcea să zâmbească îngăduitor, chiar și acum. Nu reușea să se gândească limpede la el, iar el se strecura cumva în fiecare gând pe care îl avea.

Mușcându-și buzele, se concentrează pe adevărata problemă. Femeile Aes Sedai din Turn. Numai dacă ar fi putut să se hotărască să-l întrebe pe Gawyn; nu ar fi însemnat să-l trădeze dacă i-ar fi pus doar câteva întrebări, de ce Ajah aparțineau, unde se duceau, sau... Nu! Își făcuse singură acea promisiune și l-ar fi dezonorat pe el dacă o încălca. Fără întrebări. Doar ce spunea singur.

Indiferent ce spunea, nu avea niciun motiv să creadă că o căutau pe Egwene al'Vere. Dar nici să creadă că nu o căutau, admise ea fără tragere de inimă, doar o groază de speranțe și

presupuneri. Doar fiindcă agenții Turnului nu ar fi putut să o recunoască pe Egwene al’Vere în straie Aiel, asta nu însemna că nu-i auziseră numele sau că nu auziseră de Egwene Sedai din Ajah Verde. Tresări. De-acum încolo va trebui să aibă mai multă grijă în oraș. Mult mai multă grijă.

Ajunse la marginea corturilor. Tabăra se întindea pe mile întregi, împânzind dealurile de la răsărit de oraș, acoperite cu copaci sau nu. Aielii se mișcau printre corturile joase, dar în apropiere nu era decât o mână de **gai’shain**. Nu vedea nicio înțeleaptă. Își încălcase o promisiune făcută lor. Lui Amys, mai exact, dar, de fapt, tuturor. Necesitatea era ca o trestie din ce în ce mai subțire care nu-i mai putea susține minciunile.

— Hai la noi, Egwene, se auzi o voce de femeie, care nu era greu de recunoscut, chiar dacă avea capul acoperit; poate doar dacă ar fi fost înconjurată de copilițe nu ar fi știut cine era. Surandha, care învăța cu Sorilea, își scosese din cort capul auriu și-i făcea semne.

— Înțeleptele se întâlnesc la corturi, toate, și ne-au dat liber. Toată ziua.

Era un cadou oferit foarte rar, și nici chiar Egwene nu putea spune nu la așa ceva. Înăuntrul, femeile erau întinse pe pernuțe și fie citeau la lumina lămpilor cu ulei – cortul era închis din cauza prafului și nu mai intra strop de lumină în el –, fie coseau, împleteau sau brodau. Două se jucau cu o ață. Cortul era plin de zumzetul conversațiilor și primi câteva saluturi zâmbitoare. Nu toate erau învățăcele – două mame și câteva surori-dintâi veniseră în vizită, iar una dintre femeile mai în vârstă purta la fel de multe bijuterii ca o înțeleaptă. Toate aveau bluzele pe jumătate desfăcute, cu șalurile legate în jurul brâului, și nu păreau deranjate de căldură.

Un **gai’shain** se mișca printre ele, umplând ceștile. Ceva din felul în care se mișca trăda că era un meșter, nu **algai’d’siswai**; deși avea chipul dur, era ceva mai blând totuși și nu părea să fie nevoit să se străduiască prea mult să aibă o

atitudine umilă. Purta una dintre acele legături la tâmpile care îl desemna a fi ***siswai'aman***. Nicio femeie nu se uita ciudat la el, deși un ***gai'shain*** nu avea voie să poarte decât alb.

Egwene își legă șalul în jurul brâului, acceptând bucuroasă apă ca să se spele pe față și pe mâini, își desfăcu câteva din șireturile de la haină și se așeză pe o pemuță roșie cu ciucurași, între Surandha și Estair, o fată cu părul roșu care învăța cu Aeron.

— De ce se întâlnesc înțeleptele? întrebă ea, fără să se gândească la ele. Nu avea de gând să evite să mai intre în oraș – fusese de acord să se ducă la han în fiecare dimineață să vadă dacă Gawyn era acolo, deși se înroșea de fiecare dată când vedea rânjetul de pe fața hangiului bine clădit; doar Lumina știa ce credeau femeile! —, dar nu avea să mai repete nici încercările de a trage cu urechea la palatul Doamnei Arilyn. După ce se despărțise de Gawyn, se apropiase suficient de mult să poată simți că cineva conducea înăuntru, dar plecă repede aruncând o privire scurtă după colț. Când era atât de aproape, avea acel sentiment că dintr-o clipă în alta Nesune o să răsară în spatele ei.

— Știe cineva?

— Surorile tale, desigur, râse Surandha. Era o femeie drăguță, cu ochi albaștri, mari, iar râsul o făcea frumoasă. Cu cinci ani mai mare decât Egwene, putea conduce la fel de puternic ca orice Aes Sedai și de-abia aștepta să primească și ea o așezare. Între timp, desigur, sărea când Sorilea ***se gândea*** „sari!” Ce altceva le-ar face să sară așa în sus, de parcă s-ar fi așezat într-un tufiș de spini segade?

— Ar trebui să o trimitem pe Sorilea să vorbească cu ele, spuse Egwene luând o ceșcuță verde de ceai din mâna ***gai'shainului***.

În timp ce îi povestea cum Tinerii se înghesuiau cu toții în camerele care nu erau luate de Aes Sedai, iar unii dintre ei în grajduri, lui Gawyn îi scăpase că nu mai era loc nici măcar

pentru o femeie care să ajute la bucătărie, iar Aes Sedai nu mai plănuiau să facă rost de un alt spațiu. Erau vești bune.

— Sorilea ar putea face să stea dreptți câte Aes Sedai ar pofti, își dădu Surandha capul pe spate în hohote de râs.

Râsul lui Estair era slab și un pic scandalizat. Femeia subțirică și cu ochii cenușii se comporta mereu de parcă ar fi fost supravegheată în permanență de o înțeleaptă. Pe Egwene nu înceta să o uimească faptul că Sorilea avea o ucenică plină de viață și amuzantă, în timp ce Aeron, o femeie plăcută și zâmbitoare, care nu spunea o dată o vorbă rea, avea una aparent mereu în căutare de reguli pe care să le respecte.

— Cred că este vorba de **car'a'carn**, spuse Estair în cel mai grav ton cu putință.

— De ce? întrebă Egwene absentă. Trebuia să ocolească orașul. Cu excepția lui Gawyn, desigur; indiferent de cât de multă rușine îi era să recunoască, nu ar fi pierdut o întâlnire cu el decât dacă ar fi fost sigură că La Omul înalt ar fi așteptat-o Nesune. Asta însemna că trebuia să meargă în jurul zidurilor pentru exerciții, prin tot acel praf. Făcuse o excepție în acea dimineață, dar nu avea de gând să le dea o scuză înțeleptelor să-i amâne intrarea în **Tel'aran'rhiod**. În acea noapte aveau să se întâlnească singure în Salidar cu Aes Sedai, dar, peste șapte nopți, avea să fie cu ele.

— **Cee?**

— Nu ai auzit?! exclamă Surandha.

Peste două sau trei zile se putea apropia iarăși de Nynaeve și Elayne sau le putea vorbi iarăși în vise. Măcar să încerce; nu puteai fi niciodată absolut sigur că cealaltă persoană își dădea seama că ești mai mult decât un vis dacă nu erau obișnuite să comunice astfel, iar Nynaeve și Elayne nu erau. Mai vorbise o singură dată cu ele în acest mod. În orice caz, gândul întâlnirii o neliniștea puțin. Avusese alt coșmar despre asta; de fiecare dată când una dintre ele spunea un cuvânt, se împiedicau și cădeau cu fața în jos sau scăpau o cană sau o tavă, ori dă râu

o vază, aproape întotdeauna ceva care se făcea țândări. De când interpretase visul despre Gawyn care urma să devină Străjerul ei, făcuse un efort să le descâlcească pe toate. Nu avusese mare succes, dar era sigură că visele ei însemnau ceva. Poate era mai bine să aștepte până la următoarea întâlnire să vorbească cu ele. În plus, risca să nimerească iarăși peste visul lui Gawyn și să fie trasă înăuntru. Se înroșea doar la gândul ăsta.

— **Car'a'carnul** s-a întors, spuse Estair. Se va întâlni cu surorile tale în această după-amiază.

Egwene se încruntă în ceașcă, iar toate gândurile despre Gawyn dispărură ca prin farmec. De două ori în zece zile. Era neobișnuit să se întoarcă atât de repede. De ce se întorsese? Aflase cumva de Aes Sedai din Turn? Cum? Și, ca de obicei, călătoriiile declanșau următoarea întrebare. **Cum** făcea asta?

— Cum face ce? Întrebă Estair, iar Egwene clipi, uimită că vorbise cu voce tare.

— Cum poate să îmi dea crampe la stomac atât de ușor?

Surandha clătină din cap, dar rânjea și ea.

— E un bărbat, Egwene.

— Este **car'a'carnul**, spuse Estair cu emfază și respect.

Egwene nu fu surprinsă să o vadă cu pâza aceea prostească în jurul capului.

Surandha o atacă imediat pe Estair, întrebând-o cum avea de gând să se descurce cu o căpetenie de așezare, ca să nu mai vorbim de una de sept sau de clan, dacă nu înțelegea că un bărbat continua să rămână bărbat, chiar și când conducea oameni, în timp ce Estair să încăpățâna să spună că doar **car'a'carnul** era altceva. Una dintre femeile mai în vârstă, Mera, care venise să-și vadă fata, se aplecă spre ele și le spuse că o căpetenie – de așezare, sept, clan sau **car'a'carn** – putea fi stăpânită dacă o tratai ca pe un un soț, ceea ce stârni râsul lui Baerin, care-și vizita și ea fata, și un comentariu că ar fi o cale foarte bună de a se trezi că stăpâna casei le pune un cuțit la



picioare, o declarație de război. Baerin fusese Fecioară înainte de a se căsători, dar oricine putea declara război oricui, mai puțin unei înțelepte și unui fierar. Înainte ca Mera să termine de vorbit, se alătură toată lumea – mai puțin ***gai'shainul*** – coplesind-o pe biata Estair – ***car'a'carn*** era doar o căpetenie a căpeteniilor, nimic mai mult; asta era cert –, dar se certau dacă era mai bine să-l abordeze direct sau prin intermediul stăpânei casei.

Egwene nu mai era atentă. Cu siguranță, Rand nu avea să facă nimic prostesc. Avusese destule dubii cu privire la scrisoarea Elaidei, crezând-o totuși pe Alviarin, care era nu doar mai cordială, ci de-a dreptul slugarnică. Rand credea că are prieteni, chiar susținători, în Turn. Ea nu. În ciuda celor Trei Jurăminte, era convinsă că Elaida plănuise a doua scrisoare cu Alviarin, cu acele expresii ridicole ca „a îngenunchea în razele lui”. Era doar un complot ca să-l atragă în Turn.

Uitându-se cu regret la propriile mâini, oftă și își puse jos ceașca. Fu înșfăcată de ***gai'shain*** înainte de a apuca să-și retragă mâna.

— Trebuie să plec, le spuse celor două ucenice. Mi-am dat seama că trebuie să fac ceva.

Surandha și Estair făcură gălăgie că vor să meargă și ele cu ea – mai mult decât gălăgie; când Aielii spuneau ceva, vorbeau serios –, dar erau încă prinse în discuție și nu insistară când le spuse să rămână. Își înfășură șalul în jurul capului și lăsă vocile în urmă – Mera îi spunea lui Estair cu o voce sigură că va ajunge poate cândva o înțeleaptă, dar până atunci ar face bine să asculte o femeie care se descurcase cu un soț și crescuse trei fete și doi fii, fără ajutorul unei surori de soț – mergând aplecată prin norii de praf ce măturau tabăra.

În oraș încercă să se furișeze pe străzile aglomerate, fără să dea impresia că se furișează, uitându-se în toate părțile în timp ce părea că privește doar înainte. Șansele de a da peste Nesune erau mici, dar... în fața ei două femei în fuste sobre și șorțuri

curate încercară să treacă una pe lângă alta, dar în aceeași direcție, aproape dând nas în nas. Murmurară scuze, pășind din nou în lături. În aceeași direcție. Alte scuze și, ca într-un dans, se mișcă iarăși în aceeași direcție. Când Egwene trecu pe lângă ele, se mișcau în perfectă armonie, cu chipurile roșii, murmurând scuze printre dinți. Nu știa cât ar fi putut dura, dar era bine să-și aducă aminte că Rand se întorsese în oraș. Pe Lumină! Dacă el era acolo, nu ar fi fost imposibil să dea nas în nas cu toate cele șase Aes Sedai, taman în clipa în care o pală de vânt îi smulgea șalul de pe față și trei oameni o strigau numind-o Aes Sedai. Cu el în apropiere, nu ar fi fost greu de crezut că ar putea să dea chiar peste Elaida.

Își continuă grăbită drumul, din ce în ce mai neliniștită să nu fie prinsă într-unul dintre acele vârtejuri **ta'veren**, cu ochii din ce în ce mai mari. Din fericire, imaginea unei Aiel cu ochi sălbatici și chipul acoperit – ce știau ei de diferența dintre un șal și un vâl? – făcea ca oamenii să se ferească din calea ei, ceea ce îi permitea să înainteze într-un ritm rapid, dar respirația nu i se liniști până nu ajunse în Palatul Soarelui, intrând pe ușa mică a servitorilor din spate.

Un miros puternic de bucate plutea pe holul strâmt, străbătut în grabă în ambele direcții de femei și bărbați în livrea. Alții, odihnindu-se în cămășile cu mâneci scurte sau fluturându-și șorturile să-și facă puțină răcoare, se uitau uluiți la ea. Foarte rar mai trecea pe acolo cineva, cu excepția servitorilor. În niciun caz un Aiel. Se uitau la ea de parcă se așteptau să scoată o sulică de sub fustă.

Își îndreptă degetul către un bărbat rotofei care își ștergea gâtul cu o batistă.

— Știi unde e Rand al'Thor?

Bărbatul tresări, rotindu-și ochii către tovarășii săi, care se îndepărtau cu repeziciune. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, dorindu-și foarte mult să fi plecat și el.

— Seniorul Dragon, hm... Jupâniță? În camerele lui? Cred, în orice caz, zise începând să se scurgă într-o parte, făcând plecăciuni. Dacă jupânița... hm... Dacă Doamna mă scuză, trebuie să mă întorc la...

— O să mă duci acolo, spuse ferm.

Nu avea de gând să se mai rătăcească de data asta.

Bărbatul aruncă o ultimă privire după tovarășii dispăruți, își înăbuși un suspin, se uită îngrozit la chipul ei sperând să nu o fi jignit, apoi se duse repede să-și ia haina. Era foarte eficient în labirintul de coridoare al palatului, grăbindu-se și înclinându-se la fiecare colț, dar Egwene simți o străfulgerare de dispreț când îl lăsă să plece, după ce ajunseră într-un final în fața unor uși mari, lucrate cu sori care se ridică, păzită de Fecioare și bărbați Aiel. Nu înțelegea de ce; făcea doar ceea ce era plătit să facă.

Un bărbat Aiel se ridică, un om **foarte** înalt, între două vârste, cu un piept de taur și ochi cenușii și reci. Egwene nu îl cunoștea și avea clar de gând să nu o lase să treacă. Din fericire, o cunoșteau Fecioarele.

— Las-o să treacă, Maric, spuse Somara rânjind. Este ucenica lui Amys, a lui Bair și a lui Melaine, singura care servește la trei înțelepte. Și, după cum arată, au trimis-o alergând cu vorbe grele pentru Rand al'Thor.

— Alergând? zise Maric cu un chicot care nu-i îmblânzea nici chipul, nici ochii. Târându-se, mai degrabă.

Bărbatul se întoarse să supravegheze coridorul. Egwene nu trebui să întrebe ce voise să spună. Scoțându-și batista din pungulița de la curea, își șterse fața în grabă; nimeni nu te lua în serios dacă erai murdar, iar Rand trebuia să asculte.

— Lucruri importante, Somara. Sper că este singur. Nu au venit încă femeile Aes Sedai?

Oftând, își băgă înapoi batista ce era acum cenușie.

Somara clătină din cap.

— Mai e mult până trebuie să sosească. O să-i spui să fie cu băgare de seamă? Nu vreau să fiu lipsită de respect față de surorile tale, dar el nu se uită când sare. E încăpățânat.

— O să-i spun.

Egwene nu-și ascunse un rânet. O mai auzise vorbind astfel pe Somara – cu acea mândrie exasperată a unei mame care vorbea despre aventurile ei fiului de zece ani –, dar și pe alte Fecioare. Bănuia că era un fel de glumă Aiel și, chiar dacă nu o înțelegea, aproba orice lucru care l-ar fi împiedicat să se umfle prea mult în pene.

— O să-i spun să-și mai spele și urechile. Somara dădu din cap aprobator.

Egwene trase adânc aer în piept.

— Somara, surorile mele nu trebuie să afle că sunt aici.

Maric se uită la ea cu atenție, renunțând o clipă să-i mai scruteze pe servitorii care treceau pe hol. Trebuia să aibă grijă.

— Nu suntem apropiate, Somara. De fapt, s-ar putea spune că suntem exact pe dos de cum ar trebui să fie niște surori.

— Cel mai cumplit sânge rău este între surorile-dintâi, spuse Somara dând din cap. Du-te. Nu o să audă numele tău de la mine, iar dacă Maric deschide gura, o să-i înnod limba.

Maric, mai înalt și mai lat în umeri, cântărind de două ori cât ea, zâmbi în colțul buzelor fără să o privească.

Obiceiul Fecioarelor de a o trimite înăuntru fără să o anunțe dusesse în trecut la lucruri jenante, dar de data asta Rand nu mai stătea în cadă. Apartamentul fusese al regelui, fără îndoială, iar anticamera era o cameră a tronului în miniatură. Miniatură în comparație cu cea reală, în orice caz. Pe podeaua lustruită de piatră se întindeau razele ondulate ale unui soare auriu, singurele lucruri curbe din încăpere. Oglinzi înalte, încadrate în rame severe, aurite, stăteau aliniate pe pereți, peste benzi aurite, iar cornișa adâncă era acoperită de triunghiuri aurii care se suprapuneau ca niște solzi. Scaunele peste măsură de aurite, așezate de o parte și de alta a soarelui, alcătuiau două șiruri la

fel de severe ca spătarele lor înalte. Rand avea alt scaun, de două ori mai aurit și cu un spătar de două ori mai înalt, deasupra unei mici platforme încrustate și ea cu aur. Avea un chip întunecat, în haina roșie de mătase brodată cu fir de aur, ținând în mână lancea sculptată seanchană. Arăta ca un rege, unul gata să ucidă.

Egwene își puse mâinile în șolduri.

— Somara spune că ar trebui să-ți speli urechile chiar acum, tinere, zise ea, iar el tresări.

Surpriza și poate un pic de furie ținură doar o clipă. Coborî rânjind, aruncându-și sulița pe scaun.

— Pe Lumină! Ce ai făcut? întrebă el venind cu pași mari către ea, luând-o pe după umeri și întorcând-o către cea mai apropiată oglindă. Ea tresări fără să vrea. Arăta într-un hal... Praful care trecuse prin șal – nu; noroi, după ce se adăugase sudoarea – îi lăsase dungi și rotocoale pe obraji, acolo unde încercase să se șteargă.

— O s-o trimit pe Somara după niște apă, spuse el sec. Poate o să creadă că e pentru urechile mele.

Rânjetul acela era nesuferit!

— Nu e nevoie, îi răspunse cu toată demnitatea de care era în stare. Nu avea de gând să-l lase să stea acolo să se uite cum se spală ea. Scoțându-și batista cenușie, încercă să se curețe de petele mai mari.

— Te întâlnești cu Coiren și celelalte în curând. Nu e nevoie să te avertizez că sunt periculoase, nu?

— Tocmai m-ai avertizat. Nu vin toate. Am spus nu mai mult de trei, și atâtea trimit, zise, înclinându-și apoi capul de parcă ar fi ascultat ceva, apoi făcu un semn aprobator, murmurând: Da, mă descurc cu trei, dacă nu sunt prea puternice. Brusc își dădu seama că ea îl privește.

— Desigur, dacă una dintre ele e Moghedien cu perucă sau Semirhage, s-ar putea să am necazuri.

— Rand, trebuie să iei asta în serios.

Batista nu servea la mare lucru. Scurpă pe ea, fără niciun fel de tragere de inimă; pur și simplu nu erau multe moduri de a scuipa cu demnitate pe o batistă.

— Știu cât de puternic ești, dar ele sunt Aes Sedai. Nu te poți comporta de parcă ar fi niște femei de la țară. Chiar dacă îți închipui că Alviarin îți va îngenunchea la picioare și toate prietenele ei odată cu ea, ele sunt trimise de Elaida. Să nu crezi că vrea altceva decât să-ți pună o lesă în jurul gâtului. Cel mai ușor și mai simplu este să le spui să plece.

— Și să am încredere în prietenele tale ascunse? Întrebă el încet.

Mult prea încet.

Nu putea rezolva nimic cu murdăria de pe chip; ar fi trebuit să-l lase să trimită după apă. Acum nu mai putea cere, după ce refuzase.

— Știi că nu poți să ai încredere în Elaida, zise ea cu grijă, întorcându-se către el. Aducându-și aminte de ce se întâmplase ultima dată, nu voia să aducă vorba de femeile Aes Sedai din Salidar.

— Nu am încredere în nicio Aes Sedai. Ele... Rand ezită aici, de parcă ar fi vrut să folosească alt cuvânt, deși nu își dădea seama care... ele vor încerca să mă folosească, iar eu voi încerca să le folosesc pe ele. Un cerc foarte drăguț, nu-i așa?

Dacă se gândise vreodată că i s-ar putea permite să ajungă lângă femeile Aes Sedai din Salidar, ochii lui îi spulberară iluzia, atât de duri, de reci, că tremură pe dinăuntru. Poate dacă se înfuria suficient de tare, dacă ieșeau suficiente scântei cu Coiren astfel încât solia să se întoarcă la Tar Valon cu mâna goală, poate...

— Dacă tu crezi că e drăguț, fie; tu **ești** Dragonul Renăscut. Bine, din moment ce ai de gând să mergi mai departe, măcar să o faci cum trebuie. Să-ți aduci însă aminte că sunt Aes Sedai. Chiar și un rege le ascultă cu respect, chiar dacă nu e de acord

cu ele, și se grăbește spre Tar Valon în ceasul în care e chemat. Chiar și înalții Seniori taireni ar face asta, chiar și Pedro Niall.

Prostul iar rânjea la ea sau cel puțin îi arăta dinții; restul feței era alb ca piatra de râu.

— Sper că ești atent. Încerc să te ajut.

Doar că nu în felul în care credea.

— Dacă vrei să te folosești de ele, nu trebuie să le faci să se înfoaie ca niște pisici muiate în apă. Dragonul Renăscut nu o să le impresioneze mai mult decât mă impresionează pe mine, cu toate hainele elegante și tronurile, și sceptrul de prostănac, zise aruncând o privire plină de dispreț la lancea cu ciucuri; pe Lumină, chestia aia îi făcea pielea ca de găină! Nu o să-ți cadă în genunchi când o să te vadă, și nici tu nu o să mori dacă ele nu fac asta. Nu o să mori nici dacă o să fii respectuos. Apleacă-ți puțin capul ăla încăpățânat. Nu înseamnă că te umilești dacă le arăți respectul cuvenit, dacă ești un pic modest.

— Respectul cuvenit, spuse el, căzut pe gânduri. Oftă, clătinând din cap, trecându-și o mână prin păr. Presupun că nu pot vorbi cu o Aes Sedai cum aș vorbi cu un nobil care completează pe la spatele meu. E un sfat bun, Egwene. O să încerc. Voi fi la fel de umil ca un șoarece.

Încercând să pară că nu se grăbește, își frecă din nou chipul cu batista, ascunzându-și ochii mari. Nu era sigură că îi ies ochii din orbite, dar ar fi fost foarte posibil. Toată viața ei, ori de câte ori spusese că drumul bun este în dreapta, el ridicase fruntea sus, insistând că este în stânga! De ce se hotărâse să asculte tocmai acum?

Mai putea face ceva, așa cum stăteau lucrurile? Cel puțin nu îi strica să fie respectuos. Chiar dacă o urmau pe Elaida, o enerva ideea ca cineva să fie impertinent cu o Aes Sedai. Numai că **voia** ca el să fie impertinent și mai arogant decât fusese vreodată. Acum nu mai putea schimba nimic; el nu era greu de cap. Doar exasperant.

— Doar pentru asta ai venit? întrebă el.

Nu putea pleca încă. Mai avea o șansă să îndrepte lucrurile sau măcar să se asigure că nu el avea atât de mult câlți în cap încât să se ducă la Tar Valon.

— Știi că e o Călăuză a Vânturilor a Oamenilor Mării pe un brăzdar-de-ape pe râu? **Spuma Albă**; era un subiect ca oricare altul, să schimbe discuția. A venit să te vadă și am auzit că devine nerăbdătoare.

Asta aflase de la Gawyn. Erian vâslise ea singură până la corabie să afle ce fac Oamenii Mării atât de departe de țărături, dar nu i se permisese să urce la bord. Se întorsese cu o stare de spirit care s-ar fi numit furie oarbă pentru orice altă femeie care nu era Aes Sedai. Egwene bănuia de ce erau acolo, dar nu voia să-i spună lui Rand; măcar o dată să întâlnească și el pe cineva fără să se aștepte să i se facă temenele.

— Se pare că Atha'an Miere sunt peste tot, zise Rand așezându-se într-un scaun; părea amuzat, dar Egwene ar fi putut jura că nu din cauza Oamenilor Mării. Berelain spune că ar trebui s-o primesc pe această Harine din Togara Două Vânturi, dar, dacă are temperamentul de care povestește Berelain, poate să mai aștepte. Sunt suficiente femei furioase pe mine, deocamdată.

Avea parcă ocazia de a spune ce voia, dar nu pe de-a-ntregul.

— Nu înțeleg de ce. Mereu ai avut ceva fermecător în felul tău de a fi.

În aceeași clipă își dori să nu fi spus nimic. Vorbele ei nu făceau decât să accentueze ceea ce **nu** voia ca el să facă. Încruntat, Rand părea că nu o auzise deloc.

— Egwene, știi că nu o placi pe Berelain, dar nu e mai mult decât atât, nu? Adică, te joci atât de bine de-a Aiellii că uneori mă aștept să o inviți să danseze cu tine dansul sulitelor. A fost necăjită de ceva, neliniștită, dar nu a vrut să spună de ce.

Probabil, femeia întâlnise un bărbat care îi spusese nu; ar fi fost suficient să-i zguduie lumea lui Berelain din temelii.



— Nu i-am spus o duzină de vorbe de când cu Stânca din Tear și nici atunci nu i-am spus decât câteva cuvinte. Rand, doar nu crezi că...

Una dintre uși se crăpă puțin, doar cât Somara să își vâre capul înăuntru.

— Aes Sedai sunt aici, **car'a'carn**.

Rand își întoarse capul spre ușă, cu trăsăturile împietrite.

— Nu trebuiau să vină decât peste...! Se gândeau că mă vor prinde cu garda jos, nu? O să învețe cine face aici regulile.

În acea clipă lui Egwene nu îi păsa nici dacă încercau să-l surprindă fără pantaloni. Berelain îi zbură din minte. Somara făcu un gest discret care ar fi putut însemna deferență. Nici asta nu o interesa. Rand ar fi putut să le împiedice să o ia cu ele, dacă îl ruga. Nu trebuia decât să stea aproape de el de-acum încolo, ca ele să nu o poată despărți de Izvor și să o înhațe de cum pune primul pas în stradă. Trebuia doar să îl roage, să se pună sub protecția lui. Alegerea între asta și a fi cărată într-un sac la Tar Valon îi strângea stomacul într-un ghem. În primul rând, nu avea să devină niciodată Aes Sedai dacă se ascundea după el, o enerva însăși ideea de a se ascunde după cineva. Numai că ele erau chiar acolo, dincolo de ușă, iar într-un ceas ea ar putea fi într-un sac sau într-o situație la fel de bună. Nu o ajuta cu nimic să respire încet și adânc.

— Rand, se mai poate ieși de aici pe altundeva? Dacă nu se poate, mă ascund în una dintre camere. Nu trebuie să știe că sunt aici. Rand? Rand! Mă ascuți?

El vorbi, dar, în mod clar, nu ei.

— Deci, **ești** aici, șopti răgușit. Acum e prea târziu să te gândești la atâtea coincidențe.

Se uita în gol cu furie sau poate cu teamă.

— Arză-te-ar focul, răspunde-mi! Știu că ești aici!

Egwene își linse buzele înainte de a se putea opri. Poate că Somara se uita la el cu ce putea fi descris doar ca îngrijorare maternă – iar el nici nu-i remarcase gluma –, dar stomacul lui

Egwene se răsucea încet. Nu putea să fi înnebunit așa brusc. Nu se putea. Dar și adineauri păruse că aude o voce, și poate și vorbise cu ea.

Nu își dădu seama când se apropie de el, dar brusc mâna ei îi apăsă fruntea. Nynaeve mereu spunea să verifice mai întâi dacă are febră, deși la ce i-ar fi putut servi acum... Dacă ar fi știut să Tămăduiască mai mult de-o fărâmbă. Dar nici asta nu ar fi servit la nimic. Nu dacă deja...

— Rand, ești...? Te simți bine?

El își reveni, scuturând din cap, uitându-se suspicios la ea. În clipa următoare fu în picioare, prinzându-i mâna, împingând-o atât de repede către capătul camerei, încât aproape se împiedică încercând să țină pasul cu el.

— Stai aici! ordonă grăbit, punând-o lângă platformă. Se dădu înapoi.

Frecându-și brațul cu suficientă vigoare ca el să bage de seamă, începu să îl urmeze. Bărbații nu își dădeau seama cât de puternici erau; nici măcar Gawyn nu realiza asta uneori, dar cu el nu se supăra.

— Ce crezi că...?

— Nu te mișca, spuse pe un ton dezgustat. Arză-l-ar focul, face valuri dacă te miști! Pot să-l leg de podea, dar tot nu o să poți să Țopăi. Nu știu cât de mare pot să îl fac și nu e momentul să aflăm acum.

Egwene rămase cu gura deschisă o clipă, apoi o închise repede. Legat de podea? Ce tot vorbea? Brusc își dădu seama și uită să se întrebe pe cine să-l ardă. Rand Țesuse **saidinul** în jurul ei. Făcu ochii mari; respira prea iute, dar nu se putea controla. Cât de aproape era? Fiecare strop de rațiune îi spunea că mana nu se putea scurge prin ceea ce Țesea el; o mai atinsese cu **saidin** înainte, însă gândul ăsta o făcea să se simtă și mai rău. Din instinct, își lăsă umerii în jos, strângându-și fusta în fața ei.

— Ce...? Ce-ai făcut? zise, foarte mândră de vocea ei, poate doar un pic neliniștită, care nu semăna deloc cu țipătul pe care voia să-l scoată.

— Uită-te în oglindă, râse el.

Răsese!

Se supuse tăfnoasă și icni uluită. În oglindă se vedea scaunul aurit pe platformă. Și o parte din restul camerei. Dar nu și ea.

— Sunt... invizibilă, reuși să spună. Moiraine îi ascunsese odată pe toți în spatele unui zid de **saidar**, dar cum învățase el să facă așa ceva?

— Mult mai bine decât să te ascunzi sub patul meu, vorbi el cu aerul din dreapta capului ei, de parcă la **asta** se gândise ea! Vreau să mă vezi cât de plin de respect pot să fiu. În plus, spuse serios, poate că o să vezi ceva ce îmi scapă mie. Și poate că o să și vrei să îmi spui ce.

Sări pe platformă râzând, pescui sulita cu ciucuri și se așeză.

— Trimite-le înăuntru, Somara. Să lăsăm solia Turnului să vină la Dragonul Renăscut.

Zâmbetul lui strâmb o neliniști pe Egwene la fel de mult ca apropierea **saidinului** țesut. Cât de aproape **era** chestia aia afurisită?

Somara dispăru și, peste câteva clipe, ușile se deschiseră larg.

În frunte se afla o femeie plinuță, impunătoare, care nu putea fi decât Coiren, într-o rochie de un albastru-închis, încadrată un pas în urmă de Nesune, într-o rochie simplă de lână brună, și o Aes Sedai cu părul ca pana corbului, drăguță, cu chipul rotund și o gură plinuță, poruncitoare, într-o rochie de mătase verde. Egwene și-ar fi dorit ca Aes Sedai să poarte mereu culorile proprii Ajah – Albele așa făceau ori de câte ori aveau ocazia –, dar, indiferent ce era, nu credea să fie o Verde, după privirea dură pe care i-o aruncă lui Rand de la primul pas făcut în cameră. Abia reușea să-și mascheze disprețul sub masca unui calm rece; poate ar fi reușit cu cineva care nu era obișnuit cu

Aes Sedai. Oare o să-și dea Rand seama? Poate că nu, părea concentrat pe Coiren, ce avea o expresie de nepătruns. Nesune, desigur, se uita la toate cele, cu ochii ei de pasăre alunecând într-o parte și în alta.

În acea clipă, Egwene se simți foarte bucuroasă că el pusese acea țesătură în jurul ei. Începu să-și tamponeze chipul cu batista, apoi îngheță. Spusese că o leagă de podea. O legase oare? Pe Lumină. Ar fi putut sta acolo goală, din câte știa. Doar că privirea lui Nesune trecu peste ea fără să se oprească. Pe chipul lui Egwene începură să se scurgă broboane de sudoare. Era scăldată de transpirație. Arză-l-ar focul de om! Ar fi fost foarte fericită să se ascundă sub patul lui.

În spatele lor soseau încă o duzină de femei, îmbrăcate simplu, cu pelerine de praf atârinate la spate. Cele mai multe erau solide, dar se chinuiau să care două cufere ce nu erau chiar mici, având Flacăra Tar Valonului gravată pe benzile de aramă. Servitoarele așezară cuferele jos cu suspine de ușurare, mișcându-și brațele și îndreptându-se de spate în timp ce ușa se închidea, iar Coiren și celelalte două se aplecară la unison făcând reverențe nu foarte adânci.

Rand se ridică din scaun înainte ca ele să termine. Lumina difuză a **saidarului** le înconjura pe femei, pe toate trei împreună; se legaseră. Egwene încercă să-și aducă aminte ce văzuse, cum o făceau; în ciuda strălucirii, nimic nu le tulbura calmul când Rand se apropie de servitoare și se uită atent la fiecare chip.

Ce făcea...? Desigur, se asigura că niciuna nu avea trăsăturile lipsite de vârstă ale unei Aes Sedai. Egwene clătină din cap, apoi îngheță iarăși. Era un prost dacă își imagina că asta era suficient. Cele mai multe erau prea în vârstă – nu bătrâne, dar puteai să le dai niște ani –, dar două erau suficient de tinere ca să fie femei ridicate de curând la rangul de Aes Sedai. Nu erau totuși – Egwene putea simți harul doar în cele trei femei, fiind

destul de aproape, dar în mod cert nu și-ar fi dat seama doar privindu-le.

Ridicând bărbia unei femei tinere și solide, el îi zâmbi privind-o în ochi.

— Nu îți fie teamă, spuse cu blândețe. Ea se clătină cuprinsă de leșin. Rand oftă și se întoarse pe călcâie. Nu se uită la Aes Sedai când trecu pe lângă ele.

— Nu veți conduce în apropierea mea, spuse ferm. Eliberati Puterea.

Pe chipul lui Nesune trecu în grabă umbra unei îndoieli, dar celelalte două îl priviră liniștite cum se așază. Frecându-și brațul – Egwene fusese acolo când el învățase ce însemna acea senzație – vorbi cu un ton mai aspru.

— Am spus că nu veți conduce în prezența mea. Nici măcar nu veți îmbrățișa **saidarul**.

Momentul părea că durează o veșnicie, iar Egwene se rugă în liniște. Ce avea el să facă dacă ele nu renunțau? Va încerca să le separe de Izvor? Era mult mai greu să separi o femeie de **saidar**, odată ce îl îmbrățișa. Nu era sigură că era posibil cu trei femei, legate între ele, nici măcar pentru Rand. Și, mai rău, ce ar fi făcut dacă încercau ceva? Strălucirea dispăru, și ea abia reuși să-și înăbușe un oftat de ușurare. Țesătura lui o făcea invizibilă, dar era limpede că sunetul trecea nestingherit.

— Mult mai bine, zise Rand cu un zâmbet care nu-i atingea ochii. Haideți să o luăm de la început. Sunteți oaspeți de seamă, tocmai ați intrat în încăpere în această clipă.

Ele înțelegeau, desigur. Rand nu ghicise. Coiren se crispă ușor, iar ochii femeii cu părul ca pana corbului se măriră. Nesune dădu din cap către ea însăși, adăugând probabil o notiță în minte. Egwene spera cu disperare că va fi prudent. Lui Nesune nu-i va scăpa nimic.

Coiren făcu un efort vizibil să se adune, aranjându-și rochia și cât pe-acți și șalul pe care nu îl purta.

— Am onoarea, anunță cu voce sunătoare, să fiu Coiren Saeldain Aes Sedai, Ambasadoare a Turnului Alb și emisar al Elaidei do Avriny a'Roihan, Păstrătoare a Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin.

Celelalte două aveau titluri mai puțin pompoase, dar erau tot Aes Sedai; femeia cu ochii duri era Galina Casban.

— Eu sunt Rand al'Thor.

Simplitatea contrasta puternic. Ele nu amintiseră de Dragonul Renăscut, și nici el, dar asta făcuse cumva aerul să-i șoptească titlul. Coiren inspiră adânc, înclinând capul de parcă ar fi auzit acea șoaptă nerostită.

— Aducem cu noi o pioasă invitație adresată Dragonului Renăscut. Tronul Amyrlin este pe deplin știutor de semnele arătate și de împlinirea profețiilor...

Tonul rotund ajunsese după ceva vreme la subiect, că Rand ar trebui să le însoțească la Turnul Alb, „cu toată onoarea care i se cuvenea” și că, dacă Rand avea să accepte invitația, Elaida nu avea să-i ofere doar protecția Turnului, ci și întreaga lui greutate și influență. Mai urmară alte înflorituri, înainte de a termina cu:

— ... și ca simbol al acestui lucru, Tronul Amyrlin trimite acest mic cadou.

Se întoarse către cufere, cu mâna ridicată, apoi ezită cu un mic rictus. Le făcu semn servitoarelor de două ori până înțelesesă că trebuie să ridice capacele strânse cu benzi de aramă; probabil intenționase să le ridice cu ajutorul **saidarului**. Cuferele erau pline cu săculeți de piele. La un alt gest scurt, servitoarele începură să le desfacă.

Egwene își reprimă un icnet. Nu era de mirare că femeile se chinaseră cu ele. Din săculeți se revărsau monede de aur de toate dimensiunile, inele și coliere strălucitoare, pietre prețioase. Era o avere, chiar dacă dedesubt nu ar mai fi fost nimic.

Cu spatele rezemat de scaunul care semăna cu un tron, Rand privea cuferele cu un zâmbet subțire. Aes Sedai îl studiau, cu

chipurile acoperite de masca liniştii, dar cu toate astea Egwene crezu că vede o sclipire de satisfacţie în ochii lui Coirein şi o umbră de dispreţ pe buzele Galinei. Nesune... Nesune era adevăratul pericol.

Brusc, capacele cuferelor se închiseră cu zgomot, fără să fie atinse de mâna cuiva, iar servitoarele săriră înapoi, fără să-şi ascundă gemetele de spaimă. Femeile Aes Sedai se crispară, iar Egwene se ruga, asudând. Îl voia arogant şi un pic insolent, dar doar cât să le pună la punct, nu atât de mult încât să încerce să-l domolească pe loc.

Brusc îşi dădu seama că până atunci nu se arătase deloc „umil ca un şoarece”. Nici nu-i trecuse prin cap. Omul se jucase cu ea! Dacă nu ar fi fost prea înspăimântată ca să fie sigură de genunchii ei, s-ar fi dus să-i înroşească urechile.

— O grămadă de aur, spuse Rand relaxat, cu un zâmbet larg.

Îi pot găsi o întrebuintare. Egwene clipi. Părusese chiar lacom!

Coiren îi răspunse zâmbind şi ea, părând întruchiparea satisfacţiei.

— Tronul Amyrlin este, desigur, generos. Când vei ajunge în Turnul Alb...

— Când ajung în Turn, o întrerupse Rand de parcă ar fi vorbit singur. Da, de-abia aştept ziua în care voi sta în Turn, zise aplecându-se înainte, cu un cot pe genunchi şi Scepтрul Dragonului clătinându-se. Va mai dura ceva vreme, înţelegeţi? Mai am treburi pe care trebuie să le termin aici, în Andor, şi în alte părţi.

Buzele lui Coiren se strânseseră o clipă, dar vocea îi rămase la fel de liniştită ca de obicei.

— Nu avem obiecţii să ne odihnim câteva zile înainte de a ne începe călătoria de reîntoarcere la Tar Valon. Între timp, pot sugera ca una dintre noi să-şi ofere sfaturile dacă ai nevoie? Am auzit, desigur, de sfârşitul nefericit al lui Moiraine. Eu nu mă pot oferi, dar Nesune ori Galina ar fi disponibile.

Rand le studie pe cele două încruntat, iar Egwene își ținu respirația Părea să asculte iarăși ceva sau pe cineva. Nesune îl examina la fel de deschis cum o făcuse și el. Galina își atingea țeșătura fustei fără să pară că-și dădea seama de asta.

— Nu, spuse într-un final, lăsându-se pe spate, cu brațele pe spătar; părea și mai mult un tron acum. Nu e sigur. Nu aș dori ca una dintre voi să primească accidental o suliță în coaste.

Coiren deschise gura, dar el vorbi peste ea.

— Pentru propria voastră siguranță, niciuna dintre voi nu se va apropia la mai puțin de o milă, fără a avea permisiunea mea. Veți ști când voi fi pregătit să merg cu voi. Vă promit acest lucru.

Se ridică brusc în picioare. Urcat pe platformă, era suficient de înalt ca Aes Sedai să-și dea capul pe spate ca să-l privească, și era clar că nici uneia dintre ele nu-i convenea situația, așa cum nu le convenea nici ce spusese. Îl priveau trei chipuri cioplite în piatră.

— Vă las să vă întoarceți la odihnă acum. Cu cât mai repede mă pot ocupa de anumite lucruri, cu atât mai repede pot merge la Turn. Vă trimit vorbă când vă pot primi din nou.

Nu erau prea fericite să fie date afară atât de brusc sau să fie date afară în orice mod – Aes Sedai hotărau când se termina o audiență –, dar nu puteau face nimic altceva decât o reverență scurtă, calmul Aes Sedai fiind aproape spulberat de nemulțumire. Pe când se întorceau să iasă, Rand zise ca din întâmplare:

— Am uitat să întreb. Ce mai face Alviarin?

— Este bine, răspunse Galina rămânând cu gura căscată și ochii mari pentru o clipă.

Păm să fie uimită că vorbise.

Coiren ezită, dând impresia că vrea să adauge ceva, dar Rand rămăsese nerăbdător în picioare, aproape dând din picior. După ce plecară, coborî, cântărind sulița în mână și uitându-se la ușile închise.



Fără să mai piardă niciun moment, Egwene se duse cu pași mari către el.

— Ce joc e ăsta, Rand al'Thor? Ei bine?

Făcu jumătate de duzină de pași înainte de a-și vedea imaginea într-o oglindă și își dădu seama că trecuse prin țesătura lui de **saidirt**.

Măcar nu simțise nimic.

— E una din ale lui Alviarín, spuse el gânditor. Galina. E una dintre prietenele lui Alviarín. Pun rămășag.

Ea pufni, așezându-se în fața lui.

— Ți-ai pierde ultimul bănuț și te-ai și înțepa singur cu furca în picior. Galina e o Roșie sau eu nu am mai văzut una până acum.

— Pentru că nu mă place, se uită Rand la ea făcând-o să-și dorească să nu fie acolo. Pentru că îi e teamă de mine?

Nu se strâmba, nu radia, nici măcar nu se uita ciudat la ea, dar, cumva, părea să știe lucruri pe care ea nu le știa. **Ura** asta. Zâmbi atât de brusc că o făcu să clipească.

— Egwene, te aștepți să cred că tu poți spune de ce Ajah aparține o femeie doar uitându-te la fața ei?

— Nu, dar...

— În orice caz, chiar și Roșiile ar putea sfârși urmându-mă. Cunosc profețiile la fel de bine ca oricine altcineva. „Turnul fără pată se rupe și îngenunchează în fața semnului uitat.” Iar asta a fost scris înainte de a se construi Turnul Alb, ce altceva ar putea fi „turnul fără pată”? Iar semnul uitat? Flamura mea, cu vechiul simbol Aes Sedai.

— Arză-te-ar focul, Rand al'Thor!

Blestemul se auzi mai ciudat decât și-ar fi dorit; nu era obișnuită să spună astfel de lucruri.

— Arză-te-ar Lumina! Doar nu te gândești serios să te duci cu ele? Nu poți!

Rand își dezveli dinții amuzat. Amuzat!

— Nu am făcut ce voiai? Și ce mi-ai spus să fac și ce voiai de fapt.

Ea își strânse buzele indignată. De parcă nu era de-ajuns că știa, i-o mai și arunca în față, ceea ce era foarte nepoliticos.

— Rand, te rog, ascultă-mă. Elaida...

— Problema acum e cum te poți întoarce la corturi fără ca ele să afle că ai fost aici. Mă aștept să aibă iscoade în Palat.

— Rand, trebuie să mă ascuți!

— Ce zici de o călătorie într-unul dintre coșurile mari de rufe? Pot ruga două Fecioare să îl care.

Îi venea să-și azvârle exasperată mâinile în aer. Era la fel de grăbit să scape de ea, ca și de Aes Sedai.

— Propriile picioare îmi sunt suficiente, mulțumesc. Auzi, un coș de rufe! Nu ar trebui să-mi fac griji dacă mi-ai spune cum treci din Caemlyn aici de câte ori poțesteți.

Nu știa de ce o rodea așa că întrebase, dar nu se simțea bine.

— Știu că nu mă poți învăța, dar, dacă mi-ai spune cum, poate aș învăța să fac asta cu **saidarul**.

În loc de glumele pe care se aștepta să le audă pe seama sa, Rand îi luă un capăt al șalului cu ambele mâini.

— Pânza, spuse. Caemlyn, împunse lâna cu un deget, făcând o adâncitură, și Cairhien. Cu un deget de la cealaltă mână făcu altă adâncitură, apoi le aduse împreună. Îndoi pânza și fac o gaură dintr-o parte în alta. Nu știu prin ce fac gaura, dar nu este niciun spațiu între un capăt al găurii și celălalt. Te ajută? adăugă, lăsând șalul.

Mușcându-și buzele, Egwene se încruntă cu amărăciune la șal. Nu o ajuta deloc. Doar gândul de a găuri Pânza o neliniștea. Sperase să fie ceva precum descoperirea lui despre **Tel'aran'rhiod**. Nu că a fi avut de gând să facă așa ceva, dar avea o grămadă de timp liber, iar înțeleptele tot bombăneau că Aes Sedai întrebau întruna cum puteau să intre în carne și oase în **Tel'aran'rhiod**. Se gândise că poate ar fi reușit dacă făcea – similaritatea era singurul cuvânt care putea descrie asta – să fie o similaritate între lumea reală și propria reflecție în Lumea Viselor. Asta ar fi creat un spațiu în care puteai pur și simplu

păși dintr-un loc în altul. Dacă metoda de a călători a lui Rand ar fi fost cât de cât la fel, ar fi încercat, dar asta... **Saidarul** făcea ce doreai, atâta vreme cât îți aminteai că este infinit mai puternic decât tine și că trebuia să-l ghidezi cu blândețe; încearcă numai să-l forțezi și te trezeai moartă sau ruptă pentru totdeauna de Izvor, înainte de a apuca să urli.

— Rand, ești sigur că nu are rost să fac lucrurile la fel ca... sau... Nu știa cum să pună în cuvinte ce voia să spună, dar el clătină din cap, făcând-o să tacă.

— Sună ca și cum aș schimba țesătura Pânzei? Cred că m-ar sfâșia în bucăți numai dacă aș încerca. Fac o gaură, zise împungând-o cu un deget ca să demonstreze.

Ei bine, nu avea niciun rost să mai continue. Își aranjă șalul iritată.

— Rand, despre Oamenii Mării. Nu știu mai multe decât ți-am spus deja – știa, însă nu avea de gând să-i spună –, dar trebuie să fie ceva important dacă au venit de atât de departe să te vadă.

— Pe Lumină, murmură el, sari de la una la alta ca o picătură de apă pe o plită încinsă. O să-i primesc când o să am timp, zise frecându-și fruntea, cu privirea în gol; clipi, uitându-se iarăși la ea. Ai de gând să stai până se întorc?

Chiar voia să scape de ea. Egwene se opri la ușă, dar el mergea deja cu pași mari prin încăpere, cu mâinile prinse la spate, vorbind singur încet, dar reuși să audă câteva cuvinte:

— Unde te ascunzi, arză-te-ar? Știu că ești aici!

Ieși, cuprinsă de un fior. Dacă deja înnebunea, nu mai putea fi salvat. Roata țesea așa cum Roata dorea, iar țesătura sa trebuia primită.

Dându-și seama că se uita lung după servitorii care forfoteau pe hol, întrebându-se care dintre ei ar fi putut fi agenți Aes Sedai, se forță să se oprească. Roata țesea așa cum Roata voia. Îi făcu un semn de salut Somarei, își îndreptă umerii și se

stăpâni să nu alerge către cea mai apropiată ieșire pentru servitori.

Nu se spuneau multe vorbe în cea mai bună trăsură a lui Arilyn, în timp ce aceasta se îndepărta de Palatul Soarelui, urmată de căruța în care fuseseră cuferele, împovărată acum doar de servitoare și de căruțaș. Nesune își atingea gânditoare buzele cu degetele. Un tânăr fascinant. Un obiect de studiu fascinant. Piciorul îi atinse una dintre cutiile cu specimene de sub bancă; nu pleca nicăieri fără cutiile de specimene adecvate. S-ar fi putut crede că lumea fusese catalogată de mult timp, dar, de când plecase din Tar Valon, strânsese cincizeci de plante, de două ori mai multe insecte, oasele și blana unei vulpi, trei ciocârlii de feluri diferite și nu mai puțin de cinci specii de verigițe de pământ care nu fuseseră catalogate niciodată.

— Nu știam că ești prietenă cu Alviarin, spuse Coiren după un timp.

Galina pufni.

— Nu este necesar să fiu prietenă cu ea ca să știu că era bine când am plecat.

Nesune se întrebă dacă femeia își dădea seama că era bosumflată. Poate doar forma buzelor, dar fiecare se învăța să trăiască până la urmă cu propria față.

— Crezi că știa cu adevărat? continuă Galina. Că am... e imposibil. Probabil că a ghicit.

Nesune își ascuți auzul, deși continua să își atingă buzele cu degetele. Fusese clar o încercare de a schimba subiectul și un semn că Galina era neliniștită. Tăcerea dura atât de mult, deoarece nimeni nu voia să aducă vorba de al'Thor, iar alt subiect nu părea posibil. Când nu dorise Galina să vorbească de Alviarin? Iar cele două nu erau deloc prietene; arareori o Roșie își găsea prietene în afara propriei Ajah. Nesune puse întrebarea într-o cutiuță a minții.

— Dacă ar ghici, ar putea face avere la bâlciuri. Coiren nu era proastă. Peste măsură de bombastică, dar nu proastă. Indiferent

cât de ridicol ni se pare, trebuie să presupunem că poate simți **saidarul** la o femeie.

— Asta ar putea fi dezastruos, murmură Galina. Nu. Nu se poate. Probabil a ghicit. Orice bărbat care poate conduce Puterea ar fi presupus că îmbrățișam **saidarul**.

Bosumflarea femeii o irita pe Nesune. Întreaga expediție o irita. Ar fi fost fericită să se alăture de bunăvoie, dacă ar fi fost rugată, dar Jesse Bilal nu o rugase; Jesse mai că o aruncase pe un cal. Indiferent ce faceau alte Ajah, conducătoarea consiliului Brunelor nu trebuia să se comporte așa. Dar mai rău decât orice, se gândi Nesune, era că tovarășele ei se concentrau atât de tare pe al'Thor, încât nu păreau în stare să se gândească și la altceva.

— Aveți idee, spuse de parcă ar fi gândit cu voce tare, cine e sora care a participat la întrevvedere noastră?

Poate că nu era o soră – trei femei Aiel răsăreau ori de câte ori se ducea la Biblioteca Regală, iar două dintre ele puteau conduce –, dar voia să le vadă reacția. Nu fu dezamăgită; sau, mai degrabă, fu. Coiren își îndreptă spatele, iar Galina se holbă. Abia se abținu să nu ofteze. Erau cu adevărat oarbe. La doar câțiva pași de o femeie care putea conduce și nu o simțiseră pentru că nu o văzuseră.

— Nu știu cum a fost ascunsă, continuă Nesune, dar o să fie interesant să descoperim.

Cu siguranță era opera lui; ar fi simțit orice țesătură de **saidar**. Nu o întrebară dacă era sigură, știa că nu se înșală.

— Este confirmarea că Moiraine trăiește, rânji sinistru Galina. Propun să o trimitem pe Beldeine să o găsească. O înhățăm și o legăm fedeleș în pivniță. Așa o luăm de lângă al'Thor și putem să o cărmim la Tar Valon alături de el. Mă îndoiesc că o să observe, atâta vreme cât îi fluturăm suficient aur pe la nas.

— Nu avem nicio dovadă în plus, spuse Coiren clătinându-și capul cu emfază, nu despre Moiraine, în orice caz. Poate că e misterioasa sa Verde. Sunt de acord să aflăm cine este, dar la

restul trebuie să ne gândim bine. Nu o să risc un plan atât de minuțios pus la cale. Trebuie să înțelegem că al'Thor are o legătură cu femeia asta - indiferent cine este - și că cererea lui pentru mai mult timp ar putea fi doar o strategie. Din fericire, avem timp.

Galina aprobă din cap, chiar dacă reținut; mai degrabă s-ar fi măritat și s-ar fi stabilit la o fermă decât să-și riște planurile.

Nesune oftă ușor. În afară de stilul pompos, singura slăbiciune a lui Coiren era că spunea lucruri evidente. Avea o minte bună, atunci când și-o folosea. Iar timp suficient. Piciorul ei atinse din nou cutia cu specimene. Indiferent cum urmau să se desfășoare evenimentele, lucrarea pe care ea avea de gând să o scrie despre al'Thor va fi încununarea muncii ei de-o viață.

## CAPITOLUL 28



### Depeșe

LEWS THERIN **ERA** ACOLO – Rand era sigur dar nu mai auzea nicio șoaptă. Restul zilei încercă să se gândească la alte lucruri, indiferent cât erau de inutile. Berelain stătea ca pe ghimpi după ce trecuse de nenumărate ori să îi ceară să facă lucruri pe care era la fel de bine în stare să le stăpânească singură; nu era sigur, dar parcă începuse să-l ocolească. Chiar și Rhuarc părea să se simtă vânat, după ce-l încolți a zecea oară despre Shaido; nu se mișcaseră și singurele opțiuni pe care le vedea Rhuarc erau să-i lase în Piscul Dragonului sau să-i scoată de acolo. Herid Fel o ștersese, iar Idrien se grăbi să spună că adeseori făcea asta, și era de negăsit; când Fel cădea pe gânduri, uneori se și rătăcea în oraș. Nu era vina ei, nu era răspunzătoare pentru el, dar Rand o lăsa tremurând, albă la față. Nervii lui păreau o furtună care se apropia la orizont. Țipă la Meilan și la Maringil până tremurară în cizme și plecară cu chipurile albe o făcu să plângă incoerent pe Colavaere, iar pe Anaiyella să fugă

cu fustele ridicate până la genunchi. Țipă și la Amys și Sorilea când veniră să-l întrebe ce le spusese femeilor Aes Sedai; după chipul pe care îl avea Sorilea îndepărtându-se, bănuie că era prima dată în viața ei când cineva ridica vocea la ea. De vină era faptul că știa - **știa** - că Lews Therin era cu adevărat acolo, mai mult decât o voce, era un bărbat care i se ascundea în minte.

Noaptea îl găsi temându-se să doarmă, temându-se ca Lews Therin să nu preia controlul de îndată ce aluneca în somn. Când adormi în final, visele agitate îl făcură să se zvârcolească și să mormăie. De cum se împlânzi întunericul, se trezi în cearșafurile ude și încâlcite, cu ochii plini de nisip, având în șură gustul unui cal mort de șase zile, simțind durere în picioare. În toate visele pe care și le amintea, fugea de ceva nevăzut. Se ridică din patul înalt și se spală la bazinul aurit. **Gai'shain** care aducea de obicei apă proaspătă nu apăruse încă, cerul fiind încă cenușiu, dar îi rămăsese suficientă de seara trecută.

Aproape că terminase de bărbierit când se opri brusc, cu lama lângă obraz, uitându-se la reflexia lui în oglindă. Fugă. Fusese sigur că fugea de Rătăciți în visele sale sau de Cel Întunecat, sau de Tarmon Gai'don, sau poate chiar de Lews Therin. Atât de plin de sine; sigur că Dragonul Renăscut nu putea fi fugărit în vise decât de Cel Întunecat. Cu toate protestele lui că era Rand al'Thor, părea să uite acest lucru la fel de ușor ca oricine altceva. Rand al'Thor fugise de Elayne, de teama de a o iubi, la fel cum fugise de teama de a o iubi pe Aviendha.

Oglinda se sparse, cioburile izbindu-se în vasul de porțelan. Bucățile rămase în ramă îi întorceau o imagine fragmentată.

Eliberând **saidinul**, bărbieri cu grijă ultima porțiune acoperită de clăbuci și strânse cu grijă briciul. Nu va mai fugi. Va face ceea ce trebuia să facă, dar nu va mai fugi.

Când ieși pe coridor, găsi două Fecioare așteptând. Harilin, o roșcată subțirică de vârsta sa, alergă să le anunțe pe celelalte de cum ieși din cameră. Chiarid, o blondă cu ochi veseli,



suficient de în vârstă să-i fie mamă, îl urmă prin coridoarele în care se agitau doar câțiva servitori, surprinși să-l vadă treaz atât de devreme. De obicei, când erau singuri, Chiarid făcea glume pe seama sa – pe unele le înțelegea; îl vedea ca pe un frate mai tânăr care nu trebuia lăsat să se umfle în pene prea mult –, dar îi simți starea de spirit și nu spuse nimic. Aruncă o privire dezgustată sabiei, dar numai o dată.

Nandera și restul Fecioarelor îi ajunseră din urmă înainte de a ajunge la jumătatea drumului către camera rezervată Călătoriei, și-i înțelesesă repede tăcerea. La fel și mayenarienii și Ochii Negri care păseau prin ușa pătrată, sculptată. Rand crezu că va părăsi Cairhienul fără să-i spună nimeni un cuvânt, până când o femeie tânără, înveșmântată în culorile roșu-albastru ale lui Berelain se repezi, făcând o reverență adâncă, tocmai când el deschidea poarta.

— Prima vă trimite asta, gâfâi ea, întinzându-i o scrisoare cu un sigiliu mare, verde; părea că alergase tot drumul să-l găsească. E de la Oamenii Mării, Seniore Dragon.

Rand îndesă scrisoarea în buzunarul hainei și păși prin poartă, ignorând întrebarea femeii dacă să aștepte vreun răspuns, în acea dimineață voia liniște. Își trecu un deget peste creșturile Sceptrului Dragonului. Trebuia să fie puternic și dur și să renunțe la mila față de el însuși.

Sala Tronului din Caemlyn era întunecată și o simți iarăși pe Alanna cuibărită în mintea lui. Era încă noapte acolo, dar ea era trează; știa asta la fel de sigur cum știa că plânge, la fel de sigur cum știa că lacrimile i se opriseră de cum închisese poarta în urma ultimelor Fecioare. Simțea o avalanșă de emoții greu de înțeles, dar era sigur că ea știa că se întorsese. Fără îndoială că ea și legătura ei avuseseră de-a face cu plecarea lui, dar acum accepta legătura, chiar dacă nu îi făcea nicio plăcere. Gândul ăsta aproape îl făcu să chicotească; era mai bine să o accepte, dacă nu putea schimba nimic. Legase un fir de el – nu mai mult de un singur fir; Lumină, fă să nu fie nimic mai mult – și nu ar fi

trebuit să fie necazuri, dacă nu o lăsa într-atât de aproape încât să îl transforme într-o lesă. Și-ar fi dorit ca Thom Merrillin să fie acolo; Thom știa probabil totul despre Străjeri și legături; știa lucruri surprinzătoare. Ei bine, dacă o găsea pe Elayne, îl găsea și pe Thom. Asta era tot.

**Saidinul** alcătui un glob de lumină, Foc și Aer, luminând Sala Tronului. Bătrânele regine, ascunse în întunericul de deasupra sa, nu-l mai supărau. Erau doar picturi pe sticlă colorată.

Nu același lucru ar fi putut să-l spună despre Aviendha. În fața camerelor lui, Nandera le spuse Fecioarelor să plece, cu excepția lui Jalani, iar cele două plecară să verifice camerele, în timp ce el folosea Puterea să aprindă lămpile, aruncând apoi Sceptrul Dragonului pe o măsuță gravată cu fildeș, decorată cu mult mai puțin aur decât cele din Palatul Soarelui. Toate mobilele erau așa, cu mai puțin aur, dar cu mai multe sculpturi, de obicei lei sau trandafiri. Un covor mare era așezat pe podea, cu fire de aur împrejurul trandafirilor.

Se îndoia că el ar fi auzit pașii moi ai Fecioarelor fără **saidin**, dar, înainte ca ele să străbată anticamera, Aviendha ieși din dormitorul întunecat cu părul vâlvoi și un cuțit în mână. Cu aceleași veșminte pe care le purtase atunci când venise pe lume. Rămase țeapănă ca un băț când dădu cu ochii de el și intră grăbită, aproape alergând. O lumină subțire se strecură prin crăpătura ușii, o lampă aprinsă. Nandera râse încet, schimbând priviri cu Jalani.

— N-o să-i înțeleg niciodată pe Aieli, mormăi în barbă Rand, îndepărtând Izvorul. Nu era doar faptul că Fecioarele găseau situația caraghioasă; încetase de mult să încerce să înțeleagă umorul Aiel. Era Aviendha. Credea că este **foarte** amuzant să se dezbrace în fața lui, dar cum îi zărea măcar glezna – atunci când nu i-o arăta ea – se transforma într-o pisică opărită. Nemaivorbind de faptul că dădea vina pe el. Nandera râse scurt.

— Nu pe Aieli nu-i înțelegi tu, ci pe femei. Niciun bărbat nu le-a înțeles vreodată pe femei.

— Bărbații, pe de altă parte, interveni Jalani, sunt foarte simpli.

Se uită lung la ea și obrajii care păstrau încă urmele copilăriei se înroșiră ușor. Nandera părea gata să râdă în gura mare.

„Moarte“, șopti Lews Therin. Rand uită de orice altceva.

„Moarte? Ce vrei să spui?“

„Moartea vine.“

„Ce fel de moarte? Întrebă Rand. Ce tot vorbești?“

„Cine ești tu? Unde mă aflu?“

Rand se simți gătit. Fusese sigur, dar... Era prima dată când Lews Therin îi spusese ceva, ceva adresat lui fără puțință de tăgadă.

„Sunt Rand al'Thor. Ești înlăuntrul minții mele.“

Înlăuntru... Nu! Sunt eu însumi! Sunt Lews Therin Telamon! Sunt euuuuuu...” Strigătul se stinse în depărtare.

„Vino înapoi, strigă Rand. Ce moarte? Răspunde-mi, arză-te-ar!” Tăcere. Se mișcă neliniștit. Era una să știe, dar un om mort, înlăuntru său, vorbind de moarte, îl făcea să se simtă murdar, ca atingerea manei **saidinului**.

Ceva îi atinse mâna și aproape se deschise iarăși **saidinului**, înainte de a-și da seama că e Aviendha. Probabil sărise pur și simplu în hainele ei, dar arăta de parcă și-ar fi petrecut un ceas să-și aranjeze și ultimul fir de păr. Oamenii spuneau că Aiellii nu arătau niciodată nicio emoție, însă erau doar mai rezervați.

Chipurile lor erau la fel de expresive ca ale celorlalți dacă știai cum să te uiți. Aviendha era sfâșiată între îngrijorare și furie.

— Ești bine? Întrebă ea.

— Mă gândeam doar, îi răspunse. Era destul de adevărat. „Răspunde-mi, Lews Therin! Vino înapoi și răspunde-mi!” De ce crezuse oare că tăcerea se potrivea dimineții?

Din nefericire, Aviendha îl crezu pe cuvânt, iar dacă nu mai avea de ce să fie îngrijorată... își puse mâinile în șolduri. Ăsta era un lucru pe care-l înțelegea despre femei, fie Aiel, fie din Două Râuri sau de aiurea; mâinile puse în șolduri însemnau

necazuri. Nici n-ar mai fi trebuit să se deranjeze să aprindă lămpile; ochii ei ardeau suficient de tare să lumineze încăperea.

— Iar ai plecat fără mine. Am promis înțeleptelor să stau lângă tine până vor hotărî ele altfel, dar tu ai făcut ca promisiunea mea să nu însemne nimic. Ai **toh** către mine pentru asta, Rand al'Thor. Nandera, de aici încolo să mi se spună unde merge și când. Nu trebuie să i se permită să plece fără mine dacă trebuie să-l însoțesc.

Nandera ezită o clipă înainte de a da din cap.

— O să fie cum vrei, Aviendha.

Rand se rățoi la amândouă:

— Ia stați așa! Nimănui nu i se va spune de venirile și plecările mele, decât dacă spun eu.

— Mi-am dat cuvântul, Rand al'Thor, spuse Nandera cu o voce plată.

Se uita fix în ochii lui, fără să aibă de gând să cedeze.

— Și eu, răspunse Jalani în același mod.

Rand deschise gura, dar și-o închise la loc. Afurisitul de **ji'e'toh**. Nu avea rost să menționeze că e **car'a'carn**, desigur. Aviendha părea ușor surprinsă că avusese ceva de protestat; se pare că pentru ea lucrurile era deja stabilite. Își mișcă umerii stânjenit, și nu din cauza ei. Senzația de murdărie era acolo, chiar mai puternică. Poate că Lews Therin se întorsese. Rand îl chemă în tăcere, dar nu primi niciun răspuns.

O bătaie în ușă o precedă pe jupâneasa Harfor, care intră făcând obișnuita-i reverență adâncă. Prima Slujnică nu părea afectată de ora matinală, desigur; indiferent de ora din zi, Renee Harfor arăta de parcă tocmai terminase de îmbrăcat.

— Au fost câteva venituri în oraș, Seniore Dragon, iar Seniorul Bashere crede că trebuie să fii înștiințat imediat. Doamna Aemlyn și Seniorul Culhan au venit ieri la prânz și stau la Seniorul Pelivar. Doamna Arathelle a intrat un ceas mai târziu, cu o suită mare. Seniorul Barei și Seniorul Macharan, Doamna Sergase și Doamna Negara au venit noaptea, separat, cu câțiva

oameni fiecare. Nimeni nu a venit să-și prezinte omagiile la Palat.

Pronunțase ultimele cuvinte cu un ton egal, fără să lase să i se ghicească opinia.

— Sunt vești bune, îi spuse, și erau, indiferent dacă își prezentaseră omagiile sau nu. Aemlyn și soțul ei, Culhan, erau aproape la fel de puternici ca Pelivar, Arathelle mai puternică decât toți, cu excepția lui Luan sau a Dyelinei. Ceilalți aparțineau unor Case mici și, dintre ei, doar Barei era conducătorul Casei lui, dar nobilii care i se opuseseră lui „Gaebril” începuseră să se adune. Erau vești bune, atâta timp cât reușea să o găsească pe Elayne înainte ca ei să decidă să încerce să-i smulgă orașul.

Jupâneasa Harfor se uită o clipă la el, apoi îi întinse o scrisoare cu un sigiliu albastru.

— A venit aseară târziu, Seniore Dragon. Adusă de un grăjdar. Un grăjdar murdar. Stăpâna Brăzdarului Oamenilor Mării nu a fost deloc încântată că ați plecat când ea a venit în audiență.

De data asta dezaprobarea i se citea clar în voce, deși nu era limpede dacă era legată de Călăuza Vânturilor sau de plecarea lui Rand, sau pentru felul cum fusese adusă scrisoarea.

Rand oftă; uitase cu totul de Oamenii Mării din Caemlyn. Își aduse aminte de scrisoarea pe care o primise în Cairhien și o scoase afară. Era același sigiliu și pe ceara verde, și pe cea albastră, deși nu își dădea seama ce voia să reprezinte. Două chestii ca niște castroane turtite, legate între ele de o linie groasă. Ambele erau adresate „Coramoorului”, cine știe ce sau cine o fi fost. El însuși, presupuse. Poate așa numeau Oamenii Mării Dragonul Renăscut. Rupse sigiliul albastru. Nu era nicio formulă de salut și nu arăta ca nicio scrisoare ce i se adresase vreodată în calitate de Dragon Renăscut.

Dacă va voi Lumina, te vei întoarce până la urmă la Caemlyn. Cum am străbătut cale lungă pentru a te vedea, poate îmi voi face timp pentru tine când te întorci.

Zaida din Parede Aripî-Negre, a clanului Catelar, Stăpâna Brăzdarului.

Se părea că jupâneasa Harfor avusese dreptate; Călăuza Vânturilor nu fusese mulțumită. Sigiliul verde nu ascundea ceva diferit.

Dacă Lumina va dori, te voi primi pe puntea Spumei Albe cât de repede vei putea veni.

Harine din Togara Două Vânturi, a clanului Shodein, Stăpâna Brăzdarului.

— Vești proaste? Întrebă Aviendha.

— Nu știu.

Incruntându-se la scrisori, nici nu băgă de seamă că jupâneasa Harfor deschisese ușa unei femei îmbrăcate în roșu și alb, schimbând cu ea câteva cuvinte în șoaptă. Niciuna dintre aceste femei ale Oamenilor Mării nu părea o persoană cu care să-și dorească să petreacă un ceas. Citise toate traducerile Profețiilor Dragonului pe care le putuse găsi și, deși chiar și cea mai clară dintre ele era tulbure, nu găsise nimic scris de Ath'an Miere. Poate pe vasele lor și pe insulele lor îndepărtate, ei aveau să fie neamul neatins de el sau de Tarmon Gai'don. Trebuia să trimită scuze acestei Zaida, dar poate putea să se eschiveze prin Bashere; Bashere avea suficiente titluri să măgulească vanitatea oricui.

— Nu cred.

Servitoarea căzu în genunchi la picioarele lui, capul alb plecat și mâinile ridicate pentru a-i da altă scrisoare, un pergament greu de data asta. Postura ei îl făcu să clipească; nici măcar în Tear nu văzuse un servitor care să se umilească așa, cu atât mai puțin în Andor. Jupâneasa Harfor clătina din cap încruntată. Femeia îngenuncheată vorbi, cu chipul plecat:

— Aceasta a venit pentru Seniorul Dragon.

— Sulin? Întrebă el șocat. Ce faci? Ce faci în... **fusta** asta?

Sulin își ridică privirea; arăta oribil, un lup care încerca foarte tare să fie porumbel.

— Sunt straiile servitoarelor care se supun pentru arginți, zise fluturând scrisoarea în mâinile ridicate. Mi s-a ordonat să spun că aceasta tocmai a sosit pentru Seniorul Dragon de către un... călăreț care a plecat imediat.

Prima Slujnică plescăi nervoasă din limbă.

— Vreau un răspuns clar, zise el smulgându-i pergamentul sigilat. Imediat ea se ridică în picioare. Vino aici, Sulin. Sulin, vreau un răspuns!

Dar ea fugea la fel de repede pe cât o făcuse vreodată în **cadin'sor**, ieșind pe ușă. Jupâneasa Harfor se uita la Nandera.

— Ți-am spus că nu o să meargă. Și v-am spus amândurora că, atâta vreme cât poartă livrea palatului, mă aștept să facă cinste acesteia, indiferent dacă e Aiel sau Regina din Saldaea.

Făcu o reverență, aruncându-i în grabă lui Rand un „Seniore Dragon“, și ieși mormăind în barbă despre nebunii de Aieli.

Era de acord cu ea. Își plimbă privirea de la Nandera la Aviendha și Jalani. Niciuna dintre ele nu părea cătuși de puțin surprinsă. Niciuna nu părea să fi văzut ceva ieșit din comun.

— Pe Lumină! Vreți să-mi spuneți și mie ce se întâmplă? Era Sulin!

— Mai întâi, zise Nandera, eu și Sulin am fost la bucătărie. Ea credea că se cuvenea să curețe tigăi și lucruri de genul ăsta. Dar acolo un ins ne-a spus că are deja toate ajutoarele care îi trebuie; părea să creadă că Sulin o să se lupte mereu cu toată lumea. Nu era foarte înalt, spuse făcând un semn sub bărbia lui Rand, dar pe cât era de înalt, pe atât era de lat, și cred că, dacă nu plecam, se oferea să danseze cu noi dansul sulitelor. Apoi am fost să o vedem pe femeia Reese Harfor, care pare aici stăpâna casei, zise cu o mică grimasă; femeia ori e stăpâna casei, ori nu – modul de a gândi Aiel nu avea loc pentru o Primă Slujnică. Nu a înțeles, dar a fost de acord până la urmă. Am crezut că Sulin o să se răzgândească atunci când o să-și dea seama că Reese Harfor voia să-i dea o fustă, dar sigur că nu s-a răzgândit. Sulin

are mai mult curaj ca mine. Mai degrabă aş fi devenit **gai'shain** decât o nouă **Seia Doon**.

— Eu, spuse cu dârzenie Jalani, aş fi preferat să fiu bătută de fratele-dintâi al celui mai mare duşman, în faţa mamei mele, timp de un an.

Ochii Nanderei se îngustară dezaprobatori, iar degetele îi tresăriră, dar, în loc să vorbească prin semne, spuse:

— Te lauzi ca un Shaido, fată.

Dacă Jalani ar fi fost mai în vârstă, cele trei insulte deliberate ar fi stârnit necazuri, dar aşa îşi strânse pleoapele să-şi ascundă privirea de cei care auziseră cum era făcută de ruşine. Rand îşi trecu degetele prin păr.

— Reene nu înţelege? Eu nu înţeleg, Nandera. De ce face asta? A renunţat la suliţă? Dacă s-a măritat cu un andoran – lucruri şi mai ciudate se întâmplaseră în jurul lui –, o să-i dau suficient aur să-şi cumpere o fermă sau ce vor ei. Nu trebuie să devină servitoare.

Jalani făcu ochii mari, iar cele trei femei îl priveau de parcă **el** era cel nebun.

— Sulin îşi împlineşte **toh**-ul, Rand al'Thor, spuse ferm Aviendha; stătea foarte dreaptă, privindu-l drept în ochi, o bună imitaţie de Amys. Doar că în fiecare zi părea să o imite mai puţin şi să devină ea însăşi aşa. Nu te priveşte pe tine.

Jalani dădu din cap fermă; Nandera stătea acolo, privind leneş vârful suliţei.

— Sulin este treaba mea, le spuse. Dacă i se întâmplă ceva...

Brusc îşi aminti de schimbul de cuvinte pe care îl auzise înaintea de a pleca la Shadar Logoth. Nandera o acuzase pe Sulin că le-a vorbit **gai'shain**-ilor ca şi cum ar fi fost **Far Dareis Mai**, iar Sulin recunoscuse, spunând că se va ocupa mai târziu de asta. Nu o mai văzuse pe Sulin de când se întorseseră de la Shadar Logoth, dar crezuse că e doar furioasă pe el şi-i lăsa pe alţii să îl păzească. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Învăţai ceva despre **ji'e'toh** dacă petreceai mai mult timp cu un Aiel, iar



Fecioarele erau mai sensibile decât oricine, poate cu excepția Câinilor de Piatră și a Ochilor Negri. Și mai era și Aviendha și încercările ei de a-l transforma într-un Aiel.

Lucrurile erau simple, pe cât de simple puteau fi în **ji'e'toh**. Dacă nu ar fi fost atât de absorbit de el însuși, și-ar fi dat seama de la început. Îi puteai aminti chiar și unei stăpâne a casei cine era, în fiecare zi în care purta albul **gai'shain** - era foarte rușinos, dar permis, chiar încurajat câteodată -, dar pentru membri a nouă din cele treisprezece frății aceasta reprezenta o mare dezonoare, cu excepția câtorva circumstanțe pe care nu și le putea aminti. **Far Dareis Mai** făcea parte din cele nouă. Era unul dintre puținele moduri de a căpăta **toh**-ul în fața unui **gai'shain**, dar era considerată una dintre cele mai greu de îndeplinit obligații. Se pare că Sulin decisese să accepte o rușine și mai mare, potrivit Aielilor, decât rușinea pe care o făcuse. Era **toh**-ul ei, prin urmare, și alegerea ei de a se spăla de rușine așa cum credea de cuviință, alegerea ei de a continua cât dorea să facă ceva ce disprețuia. Cine altcineva ar fi știut mai bine valoarea onoarei ei sau cât de mare îi era obligația? Dar, cu toate astea, ea făcuse acel lucru, pentru că el nu-i îngăduise mai mult timp.

— Este vina mea, spuse.

Greșise să spună asta. Jalani se uita la el uluită. Aviendha se înroși de rușine; îi tot spusese că, pentru **ji'e'toh**, nu există scuze. Când căpătai o obligație față de dușmanul de sânge salvându-ți copilul, plăteai prețul fără crâcnire.

Nandera îi aruncă Aviendhei o privire cel puțin disprețuitoare.

— Dacă nu ai mai visa cu ochii deschiși la sprâncenele lui, l-ai învăța mai bine.

Chipul Aviendhei se înnegri de indignare, dar Nandera vorbi în limbajul semnelor cu Jalani, făcând-o să-și dea capul pe spate, zguduită de hohote de râs, iar obrajii roșii ca focul ai Aviendhei se aprinseră și mai mult, iarăși profund stânjenită. Rand aproape se aștepta să audă o invitație la dansul sulițelor. Sigur,

nu pe de-a-ntregul; Aviendha îi spusese că nici înțeleptele, nici ucenicele lor nu făceau așa ceva. Dar nu ar fi fost surprins să-i înroșească urechile Nanderei. Vorbi repede pentru a preîntâmpina acest lucru:

— Și acum nu am eu **toh**-ul către ea, din moment ce eu sunt răspunzător de ce a făcut Sulin?

Se pare că era posibil să se facă și mai tare de răs. Cumva, Aviendha reuși să se înroșească și mai mult, iar Jalani studia cu mare interes covorul de la picioarele sale. Chiar și Nandera părea mâhnită de ignoranța lui. Putea să ți se spună că ai **toh-ul**, deși era insultător, ți se putea reaminti, dar să întrebi însemna să nu știi. Ei bine, știa că nu știe. Ar fi putut începe prin a-i ordona lui Sulin să lase slujba aceia ridicolă, să se îmbrace iar în **cadin'sor**, și... Și să o oprească să-și îndeplinească **toh-ul**. Orice ar fi făcut ca să-i ușureze povara ar fi fost o piedică pentru onoarea ei. **Toh-ul** ei, alegerea ei. Era ceva acolo, dar nu își dădea seama ce. Poate reușea să o întrebe pe Aviendha. Mai târziu, când nu avea să mai fie atât de rușinată. Chipurile celor trei femei îi dăduseră de înțeles că o făcuse de rușine suficient pentru moment. Pe Lumină, ce încurcătură!

Întrebându-se cum ar putea găsi o scăpare, își dădu seama că încă ținea în mână scrisoarea adusă de Sulin. O puse într-un buzunar, își desfăcu centura sabiei, așezând-o deasupra Sceptului Dragonului, apoi scoase din nou pergamentul. Cine ar trimite un mesaj printr-un călăreț care nu se oprește nici măcar pentru micul dejun? Nu era nimic scris pe partea exterioară a pergamentului, niciun nume; doar călărețul care dispăruse i-ar fi putut spune cui îi era adresată. Nu cunoștea nici sigiliul – un fel de floare într-o ceară roz iar pergamentul era greu, dintre cele mai scumpe. Conținutul, scris cu litere dantelate, îi aduse un zâmbet gânditor.

Vere,

Vremurile sunt grele, dar am considerat că trebuie să îți scriu ca să te asigur de bunăvoința mea și să-mi exprim speranța că

și tu simți la fel. Nu îți fie teamă; te cunosc și te accept, dar sunt și dintre aceia care nu ar zâmbi bucuroși dacă cineva s-ar apropia de tine fără intermedierea lor. Nu doresc nimic, decât să păstrezi taina mea în focul inimii tale.

Alliandre Maritha

— La ce rânjești? întrebă Aviendha uitându-se curioasă la scrisoare.

Încă mai era un pic mânioasă pentru ce-i făcuse.

— E plăcut să primești vești de la cineva care are un fel atât de simplu de a fi, îi răspunse. Jocul Caselor era simplu în comparație cu **ji'e'toh**. Numele era suficient ca să-și dea seama cine trimisese scrisoarea, dar, dacă aceasta ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia, ar fi părut adresată unui prieten sau poate un răspuns călduros către un petiționar. Alliandre Maritha Kigarin, Binecuvântată de Lumină, Regina Ghealdanului, care în mod cert nu ar fi scris astfel unei persoane pe care nu o întâlneise niciodată, și în special Dragonului Renăscut. Era îngrijorată desigur de faptul că erau Mantii Albe în Amadicia și de Profet, Masema. Trebuia să facă ceva în privința lui Masema. Alliandre era prudentă, neîncredințând hârtiei mai mult decât era nevoie. Și îi aducea aminte să ardă pergamentul. Focul inimii. Dar era prima dată când un conducător i se adresa, fără să aibă sabia pusă la gâtul neamului său. Acum, dacă ar fi găsit-o pe Elayne să-i poată da Andorul înainte să aibă loc o nouă luptă.

Ușa se deschise încet, dar, nevăzând nimic, se întoarse la scrisoare, întrebându-se dacă înțelesese toate sensurile. Citind, își frecă nasul. Lews Therin și vorbăria lui despre moarte. Rand nu putea scăpa de senzația aceea de murdărie.

— Eu și Jalani o să stăm afară, spuse Nandera.

Dădu din cap absent, cu ochii în scrisoare. Probabil, Thom ar fi văzut dintr-o privire alte șase lucruri care lui îi scăpaseră. Aviendha îi puse o mână pe braț, apoi și-o retrase repede.

— Rand al'Thor, trebuie să vorbesc serios cu tine.

Brusc, totul se legă în mintea lui. Ușa se deschisese. Mirosea murdăria, nu doar o simțea în nări, dar nu era un miros adevărat. Lăsând să-i cadă scrisoarea, o împinse atât de tare pe Aviendha, încât aceasta căzu cu un țipăt – departe de el; departe de primejdie; totul părea că încetinise –, se deschise **saidinului** și începu să țeasă.

Nandera și Jalani tocmai se întorceau să vadă ce o făcuse pe Aviendha să țipe. Rand trebui să se uite cu atenție să-l vadă pe bărbatul înalt, într-o haină cenușie, pe care niciuna dintre Fecioare nu-l văzu în timp ce plutea parcă printre ele, cu ochii întunecați, morți, fixați asupra lui Rand. Chiar și concentrându-se, privirea sa fu gata să alunece pe lângă Vinețiu. Căci asta era, unul dintre asasinii Celui întunecat. Când scrisoarea atinse podeaua, Vinețiu își dădu seama că Rand îl văzuse. Aviendha era încă în aer, după ce ricoșase dur de podea; un cuțit apărui în mâna Vinețiuului, ținut jos, și tășni înainte. Rand îl prinse cu fire de Aer, aproape plin de dispreț. Pe lângă umărul său tășni o bară de foc groasă cât încheietura mâinii unui om, făcându-i în piept o gaură cât pumnul. Asasinul muri înainte de a se putea zbate; capul îi căzu în piept, iar ochii aceia, la fel de lipsiți de viață ca înainte, se holbară țință la Rand.

Indiferent ce i se făcuse Vinețiuului, nu mai funcționa după moarte. Mort, era la fel de vizibil ca oricine altcineva. Aviendha, care tocmai începuse să se adune de pe jos, țipă uimită, iar Rand simți furnicăturile care-i spuneau că îmbrățișase **saidarul**. Nandera își ducea mâna către vâl, cu o exclamație frântă la mijloc, iar Jalani apucase să și-l tragă pe jumătate.

Rand lăsa cadavrul să cadă, dar păstră **saidinul** în timp ce se întorcea să-l înfrunte pe Taim, care stătea în ușa dormitorului său.

— De ce l-ai ucis? Întrebă cu o duritate care nu venea în întregime de la Vid. Îl capturasem; poate mi-ar fi spus ceva, poate chiar cine l-a trimis. Și ce faci aici, furișându-te în dormitorul meu?

Taim intră cu pași mari, complet liniștit, purtând o haină neagră, cu dragoni în albastru și auriu pe mâneci. Aviendha se ridică în picioare și, în ciuda **saidarului**, părea gata să folosească cuțitul scos din teacă în aceeași măsură în care era gata să-l bage înapoi. Nandera și Jalani aveau vălurile trase, gata de luptă, cu sulitele pregătite. Taim le ignoră; Rand simți cum Puterea îl părăsește pe bărbat. Nu părea neliniștit că **saidinul** încă îl umplea pe Rand. Acel aproape-zâmbet ciudat îi încreți buzele când aruncă o privire scurtă Vinețului.

— Urâte lucruri, cei Făr-de-Suflet.

Oricine altcineva ar fi tremurat. Nu și Taim.

— Am deschis o poartă în balconul tău pentru că eram sigur că vrei să auzi veștile imediat.

— Cineva care învață prea repede? îl întrerupsese Rand, iar zâmbetul apăru din nou pe buzele lui Taim.

— Nu, nu este un Rătăcit deghizat, doar dacă nu a reușit să se deghizeze într-un băiat de douăzeci de ani. Numele lui e Jahar Narishma și are scânteia, deși încă nu a descoperit-o. Bărbații își descoperă talentul mai târziu ca femeile. Ar trebui să te întorci la școală; ai fi surprins de schimbări.

Rand nu se îndoia. Jahar Narishma nu era un nume andoran; din câte știa, nu existau limite pentru Topirea-n văzduh, iar Taim părea că ajunsese foarte departe cu recrutările sale. Nu spuse nimic, uitându-se la cadavrul de pe covor. Taim avu o grimasă, dar nu de dispreț, ci de nerăbdare.

— Crede-mă, aș vrea să fie încă viu la fel de mult ca și tine. L-am văzut și am acționat fără să mă gândesc; ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi ca tu să mori. L-ai prins în clipa în care începusem să conduc și a fost prea târziu să mă opresc.

„Trebuie să-l omor, murmură Lews Therin, iar Puterea răbufni în Rand. Îngheță, luptându-se să îndeparteze **saidinul**. Era o adevărată luptă. Lews Therin încerca să se agațe de Putere, încerca să conducă. Într-un final, încetul cu încetul, Izvorul se stinse ca o apă ce se scurge printr-o găleată găurită.

„De ce? întrebă. De ce vrei să-l omori?” Nu primi niciun răspuns, doar un hohot nebun și un bocet stingându-se în depărtări.

Aviendha îl privea îngrijorată. Își pusese deoparte cuțitul, dar furnicăturile din piele îi spuneau că încă ținea **saidarul** în ea. Cele două Fecioare își dădură jos vălurile, acum că devenise clar că apariția lui Taim nu fusese un atac; reușeau să se uite și la Taim, și în restul camerei, schimbând din când în când priviri abătute.

Rand își trase un scaun lângă masa unde sabia i se odihnea peste Sceptrul Dragonului. Lupta durase câteva clipe, dar își simțea genunchii moi. Lews Therin aproape reușise să preia controlul sau cel puțin controlul asupra **Saidinului**. Înainte, la școală, reușise să se mintă singur, dar nu și acum.

Taim nu dădea niciun semn că ar fi remarcat ceva. Aplecându-se să ridice scrisoarea, aruncă o privire scurtă asupra ei, înainte de a i-o întinde cu o plecăciune scurtă.

Rand îndesă pergamentul în buzunar; nimic nu-l clintea pe Taim; nimic nu-i tulbura echilibrul. De ce voia Lews Therin să-l ucidă?

— După cât de înverșunat erai să le atacăm pe femeile Aes Sedai, mă mir că nu ai propus să-l lovim pe Sammael. Tu și cu mine, împreună, poate și câțiva dintre studenții mai puternici, intrând drept în mijlocul Illianului printr-o poartă. Mai mult ca sigur bărbatul a fost trimis de Sammael.

— Poate, zise Taim scurt, uitându-se la Vinețiu. Ce nu aș da să fiu sigur, spuse cu o voce ce părea sinceră. Cât despre Illian, mă îndoiesc că ar fi atât de simplu să scapi de două Aes Sedai. M-am tot gândit ce aș face eu în locul lui Sammael. Aș păzi fiecare parte din Illian, iar, dacă unui bărbat i-ar trece prin cap să conducă Puterea, aș ști imediat unde este și aș transforma locul în cenușă, înainte ca acesta să aibă timp să tragă aer în piept.

Așa vedea și Rand lucrurile; nimeni nu știa mai bine ca Sammael să apere un loc. Poate era doar faptul că Lews Therin

era nebun. Poate și gelos. Rand încercă să-și spună că nu evitase școala pentru că era gelos, dar mereu simțea un soi de împunsătură în preajma lui Taim.

— Mi-ai spus vestea. Du-te acum să-l antrenezi pe acest Jahar Narishma. Antrenează-l bine. Poate va trebui să-și folosească abilitățile în curând.

Pentru o clipă ochii lui Taim străluciră, apoi își înclină încet capul. Fără o vorbă, se umplu de **saidin** și deschise o poartă chiar acolo. Rand se forță să rămână așezat, gol pe dinăuntru, până când poarta se strânse într-o linie subțire de lumină; nu putea risca o altă luptă cu Lews Therin, nu când putea să o piardă și să-și dea seama că se luptă cu Taim. De ce-l voia mort Lews Therin? Pe Lumină! Lews Therin voia ca toată lumea să moară, inclusiv el însuși.

Fusese o dimineață plină de evenimente, mai ales dacă se gândea că cerul era încă cenușiu. Veștile bune le întreceau pe cele rele. Se uită la Vinețiul întins pe covor; rana fusese cauterizată în aceeași clipă în care fusese făcută, dar jupâneasa Harfor nu ar fi ratat ocazia să-l anunțe dacă o singură picătură de sânge pătase covorul. Cât despre Stăpâna Brăzdarului Oamenilor Mării, din partea lui n-avea decât să fiarbă în propria supărare; avea destule de făcut, fără **încă** o femeie nervoasă pe capul lui.

Nandera și Jalani încă se băteau de pe un picior pe altul lângă ușă. Ar fi trebuit să se ducă afară de îndată ce plecase Taim.

— Dacă voi două sunteți supărate din cauza Vinețiului, uitați de el. Doar un nebun se așteaptă să zărească un Făr-de-Suflet altfel decât printr-un noroc chior, și niciuna din voi nu e nebună.

— Nu e vorba despre asta, spuse Nandera bătoasă.

Falca lui Jalanei era atât de încordată, încât era limpede că se străduia să tacă.

Brusc înțelese. Ele nu credeau că ar fi trebuit să-l vadă pe Vinețiu, dar erau încă rușinate că nu o făcuseră. Rușinate de

acest lucru, dar și temându-se ca rușinea „eșecului” lor să nu se răspândească.

— Nu vreau să știe cineva că Taim a fost aici sau ce a spus. Oamenii sunt deja suficient de nervoși știind că școala e undeva în apropierea orașului, fără să se mai teamă și că Taim sau unul dintre studenți ar putea apărea ca din senin. Cred că cel mai bine este să nu spuneți nimic din ce s-a întâmplat în dimineața asta. Nu putem ține secret un cadavru, dar vreau să-mi promiteți că nu veți spune decât că un om a încercat să mă ucidă și a murit pentru asta. Asta intenționez să spun oricui și nu mi-ar plăcea să mă transformați într-un mincinos.

Pe chipurile lor se putea citi recunoștința.

— Am **toh**-ul, spuseră aproape în același timp amândouă.

Rand își dresе glasul; deși nu asta intenționase, măcar le luase o povară de pe umeri. Brusc își dădu seama ce ar putea face cu Sulin. Nu avea să-i placă, dar tot își va putea împlini **toh**-ul, poate și în mai mare măsură dacă nu îi plăcea, iar el și-ar ușura cumva conștiința, împlinind o parte din **toh**-ul pe care-l avea față de ea.

— Duceți-vă afară acum sau o să încep să cred că **voi** vă zgâiți la sprâncenele mele.

Asta spusese Nandera. Aviendha era fascinată de **sprâncenele** lui?

— Hai, duceți-vă. Și găsiți pe cineva care să-l ia pe ăsta de aici.

Ele ieșiră, cu zâmbete largi, vorbind între ele prin semne, iar Rand se ridică, luând-o pe Aviendha de braț.

— Spuneai că vrei să vorbim. Hai în dormitor până se face curat aici, zise, gândindu-se că, dacă e vreo pată, ar putea să o curețe cu Puterea.

Aviendha se smulse din mâna lui.

— Nu, nu acolo. Trăgând adânc aer în piept, își moderă tonul, dar încă părea suspicioasă și mai mult decât furioasă. De ce nu putem vorbi aici?



Nu era vreun motiv, cu excepția mortului întins pe podea, dar acesta nu conta pentru ea. Îl împinse cu putere în scaun, apoi îl studie, trăgând iarăși adânc aer în piept înainte de vorbi.

— **Ji'e'toh** este esența Aiel. Noi suntem **ji'e'toh**. În această dimineață m-ai făcut de rușine până în adâncul sufletului.

Își încrucișă mâinile pe piept, privindu-l drept în ochi în timp ce-i ținu un lung discurs despre ignoranța lui și cât de important era să ascundă acest lucru până când ea va putea îndrepta problema, apoi continuă explicându-i că un **toh** trebuia împlinit indiferent de costuri. Continuă ceva timp cu acest lucru.

Era sigur că nu asta voise să spună când îi zisese că trebuie să vorbească cu el, dar îi plăcea prea mult să se uite în ochii ei. Îi plăcea. Încetul cu încetul alungă plăcerea pe care o simțea, până când rămase doar cu o durere difuză.

Credea că reușise să se ascundă, dar probabil i se schimbase expresia. Aviendha se opri încet, privindu-l lung, respirând greu. Făcu un efort vizibil de a-și îndepărta privirea.

— Măcar acum înțelegi, murmură. Eu trebuie să... am nevoie... Atâta vreme cât înțelegi.

Strângându-și fusta, ieși din cameră – cadavrul ar fi putut fi la fel de bine un tufiș pe care trebuia să-l ocolească.

Îl lăsa singur în camera care părea dintr-odată mai întunecată, singur cu un mort. I se potrivea bine. Când **gai'shain** veniră să ia cadavrul, îl găsiră pe Rand râzând ușor.

Padan Fain stătea cu picioarele ridicate pe o rogojină, studiind frumusețea primelor raze ale dimineții răsfrânte de lama curbată a pumnalului pe care-l tot întorcea în mâini. Nu mai era suficient să-l poarte la centură; din când în când, trebuia pur și simplu să-l țină în mână. Rubinul mare de pe mâner arunca sclipiri malefice. Pumnalul făcea parte din el, iar el din pumnal. Pumnalul era parte a Aridholului, numit de oameni Shadar Logoth, dar și el era parte a Aridholului. Era nebun și știa bine acest lucru, dar nu îi păsa. Soarele strălucea pe lama de oțel,

oțel care era acum mai ucigător decât orice lucru făcut vreodată la Thakandar.

Auzi un foșnet cu jumătate de ureche și se uită către Myrddraalul care stătea jos în celălalt capăt al camerei, așteptând ordinele lui. Nu încercă să-i întâlnească privirea; de mult i-o frânsese.

Încercă să se întoarcă la contemplarea lamei, frumusețea perfectă a morții perfecte, frumusețea a ceea ce a fost și va deveni iarăși Aridholul, dar Myrddraalul îi întrerupsese concentrarea. I-o stricase. Îi venea să se ducă și să omoare chestia aia. Pieriților le lua mult timp să moară; oare cât de mult dacă folosea pumnalul? Se mișcă iarăși, de parcă i-ar fi simțit gândurile. Nu, îi putea fi de folos în continuare.

Îi era greu să se concentreze mult asupra unui lucru. Cu excepția lui Rand al'Thor, desigur. Era atât de aproape de el, încât îl putea simți, putea arăta în ce direcție se afla. Al'Thor trăgea de el, trăgea până la durere. Simțise o schimbare în ultima vreme, o schimbare ce venise brusc, de parcă cineva pusese stăpânire pe o parte din al'Thor și, făcând acest lucru, micșorase ce i se cuvenea lui. Nu conta. Al'Thor era al lui.

Și-ar fi dorit să simtă durerea lui al'Thor; sigur îi provocase măcar durere. Cât niște înțepături de purice, dar, dacă erau suficient de multe, aveau să-l sleiască de puteri. Mantiile Albe erau dezlănțuite împotriva **Dragonului Renăscut**. Buzele i se ridicară într-un rânj. Greu de crezut că Niall l-ar fi sprijinit pe al'Thor mai mult decât ar fi făcut-o Elaida, dar mai bine să nu riște cu afurisitul de Rand al'Thor. Îi atinsese pe amândoi cu lucrul adus din Aridhol; poate că vor mai avea încredere în propriile mame, dar niciodată din acea clipă în al'Thor.

Ușa se deschise cu o bufnitură și tânărul Perwyn Belman năvăli în cameră, urmărit de mama sa. Nan Belman era o femeie frumoasă, deși în ultima vreme Fain arareori mai remarcă dacă o femeie era frumoasă sau nu, o Iscoadă a Celui întunecat care crezuse că jurămintele ei însemnau doar să se bălăcească în

răutate, până când Padan Fain poposise la ușa ei. Credea că și el este o Iscoadă a celui întunecat, dar unul cu o poziție înaltă. Fain trecuse de mult timp dincolo de asta, desigur; ar fi fost mort dacă vreunul dintre Numiți punea mâna pe el. Gândul îl făcu să chicotească.

Perwyn și mama sa tresăriră la vederea Myrddraalului, dar băiatul își reveni primul și se duse la Fain, în timp ce femeia încerca încă să-și recapete suflul.

— Stăpâne Mordeth, Stăpâne Mordeth, strigă băiatul, țopăind de pe un picior pe altul. Am vestea pe care o așteptai.

Mordeth. Folosise el numele ăsta? Câteodată, nu-și putea aminti ce nume folosise, ce nume avea. Punându-și pumnalul în teaca de sub haină, afișă un zâmbet călduros.

— Și ce noutate ar fi aceea, băiete?

— Cineva a încercat să-l ucidă pe Dragonul Renăscut în această dimineață. Un bărbat. E mort acum. A trecut de toți Aielii, drept în camerele Dragonului Renăscut.

Zâmbetul lui Fain se transformă într-un rictus. Încercase să-l ucidă pe al'Thor? Al'Thor era al lui! Al'Thor o să moară de mâna lui, nu a altuia! Ia stai. Asasinul trecuse de toate gărzile Aiel, până ajunsese în camerele lui al'Thor?

— Un Vinețiu!

Nu își recunosc propriu voce. Vineții însemna Cei Numiți. O să scape vreodată de amestecul lor?

Toată furia aia trebuia să se scurgă undeva înainte de a răbufni. Își trecu mâna ușor peste fața băiatului. Ochii copilului ieșiră din orbite; începu să tremure atât de tare că i se auzeau dinții clănțănind.

Fain nu înțelegea cu adevărat lucrurile pe care le putea face. Câte ceva de la Marele Senior, câte ceva din Aridhol. Se întâmplase după ce încetase să mai fie doar Padan Fain. Abilitatea lui începuse să se manifeste, încetul cu încetul. Tot ce știa era că acum putea face anumite lucruri, atâta vreme cât putea să atingă.

Nan se aruncă la picioarele lui, agățându-i-se de haină.

— Milă, Stăpâne Mordeth, gemu ea. Vă rog, aveți milă! E doar un copil. Doar un copil!

O studie curios o clipă, cu capul ușor înclinat. Chiar era o femeie frumoasă. O împinse cu un picior în piept, să se poată ridica în picioare. Myrddraalul, aruncând o privire furișă, își întoarse în grabă fața când îl văzu privindu-l. Își amintea bine... trucurile lui.

Fain se plimba cu pași mari prin încăpere; trebuia să se miște. Căderea lui al'Thor trebuia să fie opera lui – a lui! —, nu a Numiților. Cum putea să-l rănească iarăși, să-l lovească în inimă? Mai erau găsculițele alea de fete la Ogarul lui Culain, dar, dacă al'Thor nu venise când Ținutul celor Două Râuri fusese călcat în picioare, de ce i-ar fi păsat dacă dădea foc hanului, cu țâncii în el? Ce putea folosi? Mai avea câțiva din foștii Copii ai Luminii. Fusese doar un test – dacă vreunul ar fi reușit să-l omoare pe al'Thor, l-ar fi făcut să-l roage să-l jupoaie de viu –, dar îl costase niște oameni. Mai avea Myrddraalul și o mână de troloci ascunși în afara orașului, câteva Iscoade strânse în Caemlyn și altele venind de la Tar Valon. Al'Thor trăgea de el, obligându-l să se miște. O Iscoadă nu ar fi trebuit să fie diferită cu nimic de oricine altcineva, dar în ultima vreme îi putea recunoaște dintr-o privire, chiar dacă numai se gândiseră să jure credință Umbrei, de parcă ar fi avut frunțile mânjite cu cenușă.

Nu! Trebuia să se concentreze. Să se concentreze! Să-și elibereze mintea. Ochii îi căzură pe femeia care gemea mângâindu-și fiul în timp ce acesta bolborosea prăbușit, vorbindu-i cu blândețe, de parcă asta ar fi putut să-l ajute. Fain nu știa cum își putea opri ceea ce făcea odată ce începea; băiatul ar trebui să supraviețuiască, chiar dacă nu va rămâne întreg, odată ce chestia aia se oprea. Fain nu pusese toată inima în a o făuri. Să-și limpezească mintea. Să se gândească la altceva. O femeie drăguță. Cât timp trecuse de când nu mai

avusese o femeie? Zâmbind, o apucă de braț. Trebui să o tragă cu forța de lângă prostănacul de băiat.

— Vino cu mine.

Vocea îi era diferită, mai estuoașă, își pierduse accentul din Lugard, dar nu își dădea seama; niciodată nu observa.

— Sunt sigur că măcar tu știi să-mi arăți respectul cuvenit. Dacă ai să mă mulțumești, nu o să pățești nimic.

De ce se zbătea? Doar fusese fermecător. Acum trebuia să îi facă rău. Numai din vina lui al'Thor.

## CAPITOLUL 29



### Foc și Spirit

OPRINDU-SE O CLIPĂ LA UMBRA TURNULUI MIC, Nynaeve își șterse chipul, apoi își strecură batista pe mânecă. Nu că i-ar fi fost de vreun folos – sudoarea țâșnea prin toți porii o clipă mai târziu –, dar voia să arate cât mai bine înăuntru. Voia să fie rece, senină, demnă. Slabe șanse. Tâmpilele îi pulsau, iar stomacul părea... fragil; nici nu fusese în stare să se uite la micul dejun. Doar din cauza căldurii, desigur, dar și-ar fi dorit să se întoarcă în patul ei, să se ghemuiască acolo și să moară. Colac peste pupăză, simțul vremii nu-i dădea pace; soarele topit ar fi trebuit să fie acum ascuns de nori negri clocotitori, despicați de fulgere.

Străjerii care se relaxau în fața clădirii nu păreau gărzi, dar erau. Îi aduceau aminte de Aielii pe care-i văzuse în Stânca din Tear; probabil și când dormeau arătau ca niște lupi. Un bărbat chel, cu chipul pătrat, la fel de scund ca și ea, dar aproape la fel de lat în umeri, tropăi ieșind din Micul Turn, cu mânerul sabiei

puse pe spate ridicându-se deasupra umărului. Chiar și el – Jori, legat de Morvrin – reușea mai bine să-și țină firea.

Uno, decorat cu o pană în vârful creștetului, își conducea calul prin mulțime, părănd să nu observe căldura, în ciuda platoșei de oțel și a zalelor care-l îmbrăcau de la umeri în jos. Se răsuci în șa ca s-o poată privi cu ochiul cel bun și Nynaeve simți că se întunecă la față. Birgitte vorbise. De fiecare dată când bărbatul o vedea, aștepta în mod limpede să-i spună de cai. Și era aproape gata să o facă. Ei bine, ar fi putut, dar nu era bine.

Uno dispăru după colț, iar Nynaeve oftă. Încerca doar să mai amâne să intre. Myrelle ar fi putut fi acolo. Ștergându-se din nou pe față, se încruntă la pielea încrețită de pe mână – era a unsprezecea zi de frecat oale; mai avea douăzeci și nouă; douăzeci și nouă! – și intra.

Era o idee mai răcoare decât în sala mare a hanului, ceea ce îi alina un pic durerea de cap. Toată lumea o numea acum „sala de așteptare”. Nu se pierduse timpul cu reparații. Șemineurile aveau pietre lipsă, iar prin găurile din tencuială se vedeau șipcile de lemn. Areina și Nicola măturau, împreună cu alte novice, dar nu reușeau să facă mare lucru cu podeaua roasă de vreme. Areina avea fața schimonosită, dar ei nu-i făcuse niciodată plăcere să trebăluiască alături de novice. În Salidar nimeni nu stătea degeaba. La capătul sălii, Ramada vorbea cu două Aes Sedai subțiri, în vârstă – chipul lor poate că nu purta semnele trecerii anilor, dar părul lor da –, în mod limpede nou-venite după mantiile de praf încă agățate de umeri. Nici urmă de Myrelle, ceea ce o făcu să ofteze de ușurare; femeia aia o pune pe jar cu fiecare ocazie și apoi o făcea să se perpelească! La mesele de toate felurile, aranjate pe rânduri, stăteau Aes Sedai, aplecate asupra pergamentelor, împărțind ordine servitorilor sau Străjerilor, dar mai puține decât prima dată când intrase acolo. Doar conducătoarele de Ajah și servitoarele lor mai locuiau la etajele de deasupra; toți ceilalți plecaseră, pentru ca femeile Aes Sedai să aibă unde lucra. Micul Turn preluase

atribuțiile Turnului Alb, și mai ales formalitățile. Când Nynaeve văzuse prima dată sala, fusese forfotă, părea că se întâmplă ceva. O impresie falsă, atunci. Acum părea că lucrurile se mișcă greu, dar părea să fie ritmul adecvat Turnului Alb.

Îndreptându-se spre una dintre mese, nu chiar cea mai apropiată, făcu o reverență sfioasă.

— Iertați-mă, Aes Sedai, dar mi s-a spus că Siuan și Leane sunt aici. Îmi puteți spune unde le pot găsi?

Brendas își opri fuga peniței pe hârtie, ridicându-și către ea ochii reci și negri. Nynaeve o alesese pe ea în loc de cele de lângă ușă, deoarece Brendas fusese una dintre puținele Aes Sedai care nu o chinase niciodată cu întrebări despre Rand. În plus, demult, pe vremea când Siuan fusese Suprem înscăunată Amyrlin, o alesese pe Brendas ca om de încredere. Sigur, nu conta acum, dar Nynaeve găsea mici lucruri liniștitoare acolo unde putea.

— Sunt cu câteva dintre conducătoarele de Ajah, răspunse Brendas cu o voce de gheață, perfect lipsită de emoții pe chipul palid.

Albele arareori arătau emoții, dar Brendas nu trădase niciodată nici una.

Nynaeve își înăbuși un oftat iritat. Dacă femeile conducătoare le pusese să raporteze ce mai aflaseră iscoadele, mai dura ceasuri bune. Poate chiar tot restul zilei. Iar atunci va fi înconjurată de cratițe.

— Mulțumesc, Aes Sedai.

Brendas îi opri cu un gest reverența.

— Theodrin a făcut ieri vreun progres cu tine?

— Nu, Aes Sedai.

Dacă vocea îi era un pic prea încordată, avea motive. Theodrin spusese că avea de gând să încerce orice și se părea că voia să se țină de cuvânt. Eforturile de ieri constaseră în a o pune să bea vin, să se relaxeze, dar Nynaeve reușise cumva să bea mai mult decât câteva înghițituri. Nu credea că avea să uite



vreodată cum o căraseră cântând înapoi în camera ei – cântând! – sau să-și amintească vreodată fără să se facă roșie ca focul. Probabil Brendas știa. Probabil toată lumea știa. Îi venea să urle.

— Întreb doar fiindcă studiile tale par să sufere. Le-am auzit pe câteva surori spunând că ai ajuns la capătul descoperirilor tale remarcabile. Poate că problema stă în muncile în plus pe care le ai de făcut, dar Elaine vine cu ceva nou în fiecare zi, chiar dacă predă și freacă oale. Unele surori se întreabă dacă nu ar putea să te ajute mai mult decât Theodrin. Poate, dacă am face cu rândul, muncind toată ziua cu tine, am avea mai mult succes decât aceste sesiuni informale cu cineva care este, nu-i așa, doar ceva mai mult decât o Aleasă.

Femeia vorbise cu un ton egal, fără nici cea mai mică acuzație în glas, dar Nynaeve se înroși de parcă ar fi țipat la ea.

— Sunt sigură că Theodrin va găsi într-o bună zi cheia, Aes Sedai, zise ea aproape în șoaptă. Mă voi strădui mai mult, Aes Sedai!

Făcând repede o reverență, se răsuci pe călcâie și ieși înainte ca Brendas să o poată opri din nou. Asta numai ca să dea peste una din nou-venitele cu părul alb. Semănau atât de bine, că probabil erau surori adevărate, fiecare aproape imaginea în oglindă a celeilalte, cu oase fine și chipuri lungi, patriciene.

Izbitura fu mai mult o atingere și încercă să se scuze, dar Aes Sedai o fixă cu o privire care ar fi făcut mândru și un uliu.

— Uită-te pe unde mergi, Aleasă! Pe vremea mea, o Aleasă care călca în picioare o Aes Sedai ar fi avut părul mai alb decât al meu până când termina de frecat podele.

Cealaltă îi atinse brațul.

— Oh, lasă copila în pace, Vandene! Avem treabă.

Vandene pufni ascuțit la ea, dar se lăsă dusă afară.

În timp ce aștepta să le lase să iasă, Nynaeve o văzu pe Sheriam ieșind dintr-una din sălile de întrunire, alături de Myrelle, Morvrin și Beonin. Myrelle o văzu și plecă în direcția ei, dar Sheriam și Morvrin îi puseră fiecare câte o mână pe braț,

vorbindu-i repede și încet, aruncând din când în când priviri scurte către Nynaeve. Continuând să vorbească, cele patru dispărură pe altă ușa.

Nynaeve așteptă să fie în fața Turnului Mic pentru a se trage o dată tare, deliberat, de cosiță. Se întâlniseră cu înțeleptele noaptea trecută. Nu era greu să ghicească de ce o făcuseră pe Myrelle să tacă. Nu trebuia să i se spună dacă Egwene venise în sfârșit în Inima Stâncii. Nynaeve al'Meara căzuse în dizgrație. Nynaeve al'Meara freca oale ca o novice când ar fi trebuit să fie deja mai mult decât o Aleasă. Nynaeve al'Meara nu ajungea nicăieri cu Theodrin, iar toate descoperirile minunate secaseră. Nynaeve al'Meara nu va ajunge niciodată Aes Sedai. Știusese că fusese o greșeală să ia totul de la Moghedien prin Elayne. Știusese!

Își simți gura pungă amintindu-și de un gust groaznic. Frunze de feriga-pisicii fierte și frunza-sturzului pisată. Un antidot pe care-l folosisese pe copiii care nu se dez bărau de a spune minciuni. Ei bine, ea fusese cea care sugerase asta, dar fusese o mare greșeală. Acum Aes Sedai nu mai vorbeau despre invențiile ei, ci despre lipsa lor. Aes Sedai care nu fuseseră prea interesate de blocajul ei se ciondăneau cum să-l dărâme. Nu putea câștiga, într-un fel sau altul, va sfârși cu Aes Sedai examinând-o de la părul din cap până la vârful unghiilor de la picioare, de la răsăritul soarelui până la apus.

Trase tare de cosiță, suficient de tare cât să o doară, dar durerea nu îi îmbunătățea cu nimic starea de spirit. Un soldat, purtând coiful plat al arcașilor, cu vestă de piele întărită, se opri să se uite la ea curios, dar ea îi aruncă o privire atât de răutăcioasă, încât se împiedică de propriile picioare, pierzându-se repede în mulțime. **De ce** trebuia Elayne să fie atât de încăpățanată?

Un bărbat își puse mâinile pe umerii ei, iar Nynaeve se răsuci pe călcâie, pregătindu-și câteva vorbe care să-i rupă capul de pe umeri. Îi muriră pe buze.

Thom Merrilin îi zâmbea de sub mustața lungă și albă, iar ochii albaștri îi străluceau de pe chipul brăzdat de vremuri.

— Judecând după fața ta, Nynaeve, cineva aproape ar fi putut crede că ești mândioasă, dar știu că ești atât de dulce că oamenii te roagă să-ți înmoi degetele în ceaiul lor.

Lângă el stătea Juilin Sandar, sprijinit într-un toiag de bambus gros cât un deget, zvelt, părând cioplit dintr-un lemn închis la culoare. Juilin era din Tear, nu din Tarabon, dar cu toate astea purta acea ridicolă pălărie conică, roșie, cu vârful plat și mai boțită decât ultima oară când o văzuse. Și-o dădu repede jos când se uită la el. Amândoi erau obosiți și plini de praf, cu fețele scofâlcite, deși nici înainte nu fuseseră prea grași. Se părea că de când plecaseră din Salidar, în toate acele săptămâni, dormiseră în hainele de pe ei atunci când nu fuseseră în șa.

Înainte ca Nynaeve să poată deschise gura, fură loviți de o furtună umană. Elayne se aruncă atât de tare de gâtul lui Thom, că acesta se clătină. Își puse mâinile sub brațele ei și o ridică, învârtind-o în cerc ca pe un copil, în ciuda șchiopătatului. Râdeau amândoi când o lăsă iarăși jos. Ea întinse mâna trăgându-l de mustăți și râseră și mai tare. Se uită la mâinile ei, la fel de încrețite ca ale lui Nynaeve, întrebând-o peste ce belele mai dăduse în lipsa lui, care o ținea pe drumul cel drept, iar ea îi răspunse că nu îi spune ei nimeni ce să facă, numai că strică tot efectul roșind, chicotind și mușcându-și buzele.

Nynaeve trase adânc aer în piept. Câteodată, cei doi duceau prea departe jocul de-a tatăl și fiica. Elayne părea uneori că are zece ani, și la fel și Thom.

— Credeam că ai o clasă de novice în dimineața asta, Elayne.

Femeia se uită la ea cu coada ochilor și încercă să se adune, începând să-și aranjeze rochia cu dungi, dar încercarea de a fi demnă venea ceva cam târziu.

— Am rugat-o pe Colindin să o preia ea, spuse cu cel mai firesc ton din lume. Mă gândeam să-ți țin companie. Și mă bucur

că am făcut așa, adăugă râzând spre Thom. Acum putem auzi tot ce ați aflat în Amadicia.

Nynaeve pufni. Să-i țină companie, sigur că da. Nu-și amintea tot ce se întâmplase cu o seară înainte, dar își aducea aminte că Elayne râdea în timp ce o dezbrăca și o punea la culcare, pe când soarele mai era încă pe cer. Și era sigură că femeia o întrebase dacă nu cumva vrea o găleată de apă să-și răcorească mințile.

Thom nu observă nimic; cei mai mulți bărbați erau orbi, dar el era destul de iute de obicei.

— Trebuie să ne grăbim, spuse. Sheriam ne-a scuturat de tot ce știam, dar acum vrea să raportăm personal unora dintre conducătoarele de Ajah. Din fericire, lucrurile nu stau tocmai rău. Nu sunt suficiente gărzi de-a lungul Eldarului ca să împiedice un șoarece să treacă, nici dacă și-ar anunța trecerea cu surle și trâmbițe, cu o zi înainte. Cu excepția unei forțe puternice la hotarul cu Tarabon și a oamenilor cu care încearcă să-l oprească pe Profet, la miazănoapte, Niall își strânge toate Mantiile Albe în jurul Amadicieii, iar Ailron își retrage și el soldații. De Salidar se zvonea încă înainte de a pleca noi de aici, dar, dacă Niall are vreo intenție, noi nu am văzut niciun semn nicăieri.

— Tarabon, murmură Juilin studiindu-și cu atenție pălăria. A ajuns un ținut primejdios pentru cine nu știe cum să-și poarte de grijă, așa am auzit.

Nynaeve nu era sigură care din ei se prefăcea mai bine, dar era sigură că amândoi ar fi putut să o mintă în față atât de bine că și un negustor de lână s-ar fi albăstrit de invidie. Era sigură că ascundeau ceva.

Elayne văzu mai mult de-atât. Agățându-se de reverul hainei lui Thom, se uită drept în ochii lui.

— Ai auzit ceva de mama, spuse calmă; nu era o întrebare.

Thom își răsuci mustățile.

— Copilă, pe fiecare stradă din Amadicia circulă o sută de zvonuri, unul mai greu de crezut decât altul.

Chipul său scofâlcit, ca un pergament, era deschis și inocent, dar nu fusese atât de inocent nici în ziua în care se născuse.

— Se spune că întreg Turnul Alb se află aici, în Salidar, cu zece mii de Străjeri gata să treacă Eldarul. Se spune că Aes Sedai au capturat Tanchico, că Rand are cai cu aripi cu care zboară noaptea, că...

— Thom? spuse Elayne.

Pufni, uitându-se la Juilin și Nynaeve de parcă ar fi fost vina lor.

— Copilă, e doar un zvon, la fel de nebunesc ca altele. Nu pot confirma nimic și, crede-mă, am încercat. Nici nu voiam să aduc vorba de asta. Doar o să-ți adâncească durerea. Să trecem peste asta, copilă!

— Thom, zise mult mai fermă. Trecându-și greutatea de pe un picior pe altul, Juilin părea să-și dorească să fie în altă parte. Thom se întunecase.

— Bine, dacă trebuie să afli. Toată lumea din Amadicia crede că mama ta este în Fortăreața Luminii și că va conduce în Andor o armată de Mantii Albe.

— Oh, Thom, crezi că m-aș îngrijora pentru așa ceva, își scutura Elayne capul, râzând ușor. Mama nu s-ar duce niciodată la Mantiile Albe. Mi-aș dori să se fi dus. Mi-aș dori să fie în viață. Deși încalcă tot ce m-a învățat vreodată – să aducă soldați străini în Andor; și Mantii Albe! —, mi-aș dori să fie așa. Dar, dacă dorințele ar fi aripi... zise cu un zâmbet trist și mut. Mi-am terminat doliul, Thom. Mama este moartă și trebuie să fac tot ce pot ca să fiu demnă de ea. Ea nu s-ar fi luat după zvonuri și nici nu ar fi bocit din cauza lor.

— Copilă, spuse el stânjenit.

Nynaeve se întreba dacă nu cumva și pe el îl mișca moartea lui Morgase. Indiferent cât de greu era de crezut, fusese odată iubitul lui Morgase, pe vremea când era tânără, iar Elayne o

copiliță de o șchioapă. Probabil că pe vremea aceea nu arăta de parcă ar fi fost lăsat să se usuce la soare. Nynaeve nu știa mare lucru de ce se terminase legătura lor și nici cum, doar că el se furișase din Caemlyn cu un mandat de arestare pe numele lui. Nu era chiar un simbol de iubire care să fie spus în povești. În acel moment părea preocupat doar dacă Elayne spunea adevărul sau își ascundea durerea, bătând-o ușor pe umăr și mângâindu-i părul. Dacă Nynaeve nu și-ar fi dorit să răbufnească și ei ca niște oameni normali, țipând unul la altul, ar fi putut crede că e o scenă frumoasă.

Tabloul fu spulberat de o voce care se dresa cu putere.

— Jupâne Merrillin? spuse Tabia făcând o reverență adâncă în rochia ei albă. Jupâne Sandar? Sheriam Sedai spune că femeile conducătoare de Ajah sunt gata să te primească. Spune că nu trebuia să ieșiți din Turnul Mic.

— Turnul Mic se cheamă? spuse Thom sec, aruncând o privire fostului han. Elayne, nu ne pot ține la nesfârșit acolo. Când o să terminăm, putem vorbi despre... ce vrei tu.

Făcându-i semn Tabiei să o ia înainte, intră șchiopătând vizibil, așa cum făcea când era obosit. Juilin își îndreptă umerii și îl urmă de parcă se ducea la spânzurătoare; era tairenian, până la urmă.

Nynaeve și Elayne rămaseră acolo, evitând să se uite una la alta.

— Nu am fost... zise Nynaeve în același timp în care Elayne începu și ea:

— Nu ar trebui...

Își tăiară vorba una alteia, câteva momente bune scurgându-se în timp ce-și netezeau fustele, cu chipuri bosumflate.

— E prea cald să rămânem aici, zise Nynaeve într-un final.

Era puțin probabil ca femeile care primeau rapoartele lui Sivan și lui Leane să se oprească pentru a-i asculta pe Thom și Juilin. De obicei își împărțeau între ele sarcinile astea. Mai rămânea Logain, indiferent cât își dorea să nu fie așa. Nu o să

Învețe nimic. Dar era mai bine așa decât să taie frunze la câini, așteptând ca o duzină de Aes Sedai să năvălească peste ea cu un program stabilit pe ceasuri.

Oftând, o porni pe stradă. Elayne o urmă, de parcă ar fi fost invitată. Asta o ajută pe Nynaeve să-și găsească furia de care avea nevoie. Brusc, își dădu seama că încheieturile mâinilor lui Elayne erau goale.

— Unde e brățara? Unde e Marigan? Întrebă încet.

Nimeni de pe stradă nu ar fi înțeles dacă auzea, dar, dacă începeau să fie neglijente o dată, atunci riscau să devină așa tot timpul.

— Brățara e în punga mea, Nynaeve, zise Elayne dându-se la o parte pentru a face loc unei căruțe cu roți înalte, apoi se apropie din nou de ea. Marigan ne spală rufele, cu alte douăzeci de femei înjur. Și geme la fiecare mișcare. A spus ceva crezând că Birgitte nu o poate auzi, dar Birgitte... **Trebuia** să dau jos chestia aia. Birgitte avea dreptul și a **durut**. I-am spus lui Marigan să pretindă că a căzut pe niște scări.

Nynaeve pufni, dar fără convingere. Nici ea nu purtase prea mult brățara în ultima vreme. Nu fiindcă nu ar fi putut pretinde că lucrurile stoarse de la Moghedien nu erau inventate de ea. Era sigură că Moghedien știa **ceva** despre Tămăduire, chiar dacă nu își dădea seama ea însăși – nimeni nu putea fi totuși atât de orb –, și mai era și trucul prin care își dădea seama când un bărbat conducea, iar Moghedien susținea că aproape reușise. Adevărul era că îi era teamă să nu facă mai rău decât Birgitte dacă avea cu femeia acea un contact mai lung decât era strict necesar. Poate era felul în care simțea satisfacție auzind-o pe Moghedien că gema de durere când o pedepsea cu ajutorul brățării. Poate era amintirea fricii pe care o simțise când rămăsese singură cu ea, fără brățară. Poate dezgustul din ce în ce mai mare de a-l feri pe unul dintre Rătăciți de judecată. Poate toate la un loc. Tot ce știa era că acum avea nevoie de un efort

de voință pentru a-și pune brățara și că, ori de câte ori vedea chipul lui Moghedien, îi venea să-l lovească cu pumnii.

— Nu ar fi trebuit să râd, zise Elayne. Îmi pare rău.

Nynaeve se opri atât de brusc, că un călăreț trebui să tragă de hățuri pentru a nu da peste ea. Zbieră ceva înainte ca puhoiul de oameni să-l poarte mai departe, dar șocul îi astupă vorbele. Nu era șocată de scuzele primite, ci de ceea ce trebuia să spună. Lucrul corect. Adevărul.

Fără să se uite la Elayne, porni mai departe.

— Aveai tot dreptul să râzi. Eu... înghiți cu greu în sec. M-am făcut de râs.

Se făcuse într-adevăr. Câteva înghițituri, spusese Theodrin; un poc. Iar ea golise toată carafa. Dacă tot ratai, mai bine să ai o scuză, alta decât că pur și simplu nu poți.

— Trebuia să trimiți după găleata aia de apă și să mă bagi cu capul în ea până puteam recita fără greșală „Marea Vânătoare a Cornului“.

Se uită cu coada ochiului. Elayne avea pete de culoare în obraji. Deci, spusese ceva de o găleată.

— Se putea întâmpla oricui, spuse simplu femeia. Nynaeve își simțea obrajii aprinzându-se. Când i se întâmplase lui Elayne, o băgase cu capul în apă să-i alunge aburii vinului.

— Trebuia să fi făcut tot ce trebuie ca să mă... trezești.

Era cel mai ciudat schimb de cuvinte de care își putea aminti Nynaeve, ea insistând că se comportase prosteste și că merita tot ce i se întâmpla, iar Elayne găsindu-i scuze peste scuze. Nu știa de ce se simțea atât de bine, luând toată vina asupra sa. Nu-și amintea să mai fi făcut asta, nu fără să se eschiveze cât de mult putea. Era aproape furioasă pe Elayne că fusese de acord că se comportase ca un bufon. O ținu așa până la casa cu acoperiș de stuf de la marginea satului, unde era ținut Logain.

— Dacă nu te oprești din chestia asta, zise Elayne, jur că o să trimit după o găleată cu apă chiar acum.



Nynaeve deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Era prea mult, chiar cu toată euforia nou descoperită de a recunoaște că greșise. Nu putea ajunge în fața lui Logain simțindu-se atât de bine. Într-o stare atât de bună, era inutilă, fără Moghedien și brățara pe care nu avea niciun chef să o pună la mână. Se uită la cei doi străjeri care stăteau de pază lângă ușa încadrată de zidul de piatră al casei. Nu erau atât de aproape să audă, dar tot își coborî vocea:

— Elayne, haide să mergem. În noaptea asta.

Cu Thom și Juilin în Salidar nu mai era nevoie să-i ceară cai lui Uno.

— Nu mergem în Caemlyn dacă nu vrei. Mergem la Ebou Dar. Merilille nu o să găsească niciodată vasul acela, iar Sheriam nu o să ne lase niciodată să mergem să îl căutăm. Ce zici? în noaptea asta?

— Nu, Nynaeve. Cu ce am putea să-l mai ajutăm pe Rand dacă ne socotesc niște fugare? Ceea ce o să și fim. Ai promis, Nynaeve, ai promis, dacă găsim ceva.

— Am promis dacă găsim ceva folositor. Tot ce am găsit e asta, spuse Nynaeve aruncându-și mâinile încrețite sub nasul femeii.

Siguranța o părăsi pe Elayne, și de pe chip, și din voce; își tuguie buzele privind în pământ.

— Nynaeve, știi că i-am spus lui Biigitte că rămânem. Ei bine, se pare că i-a spus lui Uno să nu-ți dea un cal sub nicio formă, doar dacă îi spune ea. I-a spus că te gândești să fugi. Nu am aflat decât când era prea târziu, zise scuturându-și capul iritată. Dacă asta înseamnă să ai un Străjer, nu înțeleg cum își poate dori cineva unul.

Nynaeve crezu că o să-i iasă ochii din cap de indignare. Deci de-aia se uita el așa după ea. Euforia dispăru în... mă rog, jumătate furie, jumătate umilință. Bărbatul **știa**; credea că ea... la stai puțin. Pentru o clipă se încruntă la Elayne, apoi se hotărî să nu rostească tare întrebarea care îi încolțise în minte. Era

Nynaeve singura menționată de Birgitte sau îi spusese și de Elayne? Elayne își găsise un soi de familie adoptivă. În Thom își găsise un tată indulgent care voia să o învețe tot ce știa, în Birgitte o soră mai mare care credea că e treaba ei să aibă grijă ca mai tinerii să nu-și rupă gâtul călărind cai pe care nu-i putea încă stăpâni.

— În orice caz, spuse ea plat, să vedem ce pot învăța de la Logain.

Era o casă micuță, cu doar două camere, iar zidurile de piatră o făceau relativ răcoroasă. Logain citea lângă o fereastră, îmbrăcat în cămașă, fumând pipă. Aes Sedai aveau grijă de el. Mesele și scaunele erau printre cele mai bune din Salidar – nu foarte elaborate, dar bine făcute, deși nu se potriveau unele cu altele –, iar covorul țesut cu roșu și auriu acoperea mare parte din podeaua atât de bine măturată, că Nynaeve se îndoia că Logain se ocupase de ea.

Așeză cartea jos când intrară ele, nepărând deranjat că nu bătuseră la ușă. Se ridică fără grabă și își puse haina.

— Mă bucur să vă văd iarăși după atât de mult timp! Credeam că m-ați uitat. Vreți niște vin? Aes Sedai nu îmi dau mult, dar nu e rău deloc.

Oferta ar fi trebuit să fie de-ajuns – Nynaeve abia își reprimă o tresărire –, dacă mai avea nevoie de ceva. Se gândi la Uno și la faptul că era bărbat. Nici nu mai avea nevoie să se mânie gândindu-se la Turnul Mic. Deși contribuia și el la furia ei. Adevăratul Izvor fu dintr-odată acolo, o căldură nevăzută. Se deschise, lăsând **saidarul** să o inunde; dacă ce simțise mai devreme fusese euforie, acum era dincolo de extaz. Se abandonă lui, arz-o focul pe Theodrin!

— Stai jos, îi spuse rece. Nu vreau să te aud pălăvrăgind. Răspunde când ești întrebat, iar în rest, taci.

Logain ridică din umeri, făcând ce i se zisese, ascultător ca un cățeluș. Nu, nu ascultător; zâmbetul era insolență pură. O parte venea din sentimentele lui pentru Aes Sedai, Nynaeve era

sigură, iar o parte... O privi pe Elayne așezându-se pe un scaun, aranjându-și fusta cu o grijă studiată și, chiar dacă Nynaeve nu ar fi știut la ce se uită, și-ar fi dat seama că el privea o femeie. Nu rânjea la ea, nici nu se uita galeș, doar... Nynaeve nu știa exact ce, doar că se uita și la ea în același fel, facând-o brusc foarte conștientă că el este un bărbat, iar ea o femeie. Poate doar fiindcă era frumos și avea umerii largi, dar avea totuși o părere mai bună despre ea însăși. Sigur că nu asta era.

Dregându-și glasul, țesu către el fire de **saidar**, Aer și Apă, Foc și Pământ, și Spirit. Toate elementele Tămăduirii, folosite acum ca să-l cerceteze. Ar fi ajutat-o să îl atingă cu mâinile, dar nu se putea hotărî să facă asta. Era suficient că îl atinge cu Puterea. Era sănătos ca un taur și aproape la fel de puternic, nu era nimic în neregulă cu el – cu excepția golului.

Nu era chiar un gol, mai degrabă ceea ce ar fi trebuit să fie continuu nu mai era, iar ceea ce părea drept și neted înconjura, de fapt, o absență. Știa bine acea senzație, din primele zile, atunci când încă mai credea că poate învăța ceva de la el. I se făcea pielea ca de găină.

Se uita la ea fix. Nynaeve nu-și amintea să se fi mișcat mai aproape. Chipul lui era înghețat într-o mască de dispreț; poate că ea nu era Aes Sedai, dar nu mai avea mult până să devină una.

— Cum poți să faci atâtea lucruri deodată? Întrebă Elayne. Nu pot urmări nici jumătate din ele.

— Ssst, murmură Nynaeve. Ascunzând cât de greu îi era, îi luă capul în mâini fără nicio delicatețe. Da. Era mai bine să aibă contact fizic direct, impresiile erau mai ascuțite.

Direcționă întreg fluxul **saidarului** acolo unde ar fi trebuit să fie un gol – fu aproape surprinsă să nu găsească nimic. Desigur, nu se aștepta să învețe ceva. Bărbații erau la fel de diferiți de femei în ceea ce privește Puterea precum erau în carne și oase, poate chiar mai mult. Ar fi putut la fel de bine studia o piatră ca

să învețe despre pești. Era greu să se concentreze la ce făcea, știind că făcea mecanic totul, omorându-și timpul.

„Ce va spune Myrelle? Ar trebui să ascundem un mesaj de la Egwene? Golul, atât de mic că ar fi putut trece pe lângă el fără să-l observe, devenea uriaș atunci când intra în el, suficient de mare ca să le înghită cu totul. De-aș putea vorbi cu Egwene! Pun rămășag că odată ce află că Turnul îi trimite o solie lui Rand și că Aes Sedai de aici taie frunze la câini, o să mă ajute să o conving pe Egwene că am făcut tot ce se putea aici.” Un gol imens; nimic. Dar ceea ce găsisese la Siuan și Elaine, ceva ce părea tăiat? Era sigură că era ceva real, chiar dacă abia îl putuse simți. Bărbații și femeile erau diferiți, dar poate... „Trebuie să reușesc să vorbesc cumva cu ea. Să înțeleagă că lui Rand i-ar fi mai bine să ne aibă acolo. Elayne o s-o asculte. Elayne crede că Egwene îl cunoaște pe Rand mai bine ca oricine altcineva.” Iată. Ceva tăiat. Doar o senzație vagă, dar la fel ca la Siuan și Leane. „Deci, cum dau de ea? Numai de-ar apărea iar în visele noastre. Pun rămășag că o voi convinge să ni se alăture. Ne-ar merge la toate trei mult mai bine lângă Rand. Îi putem spune împreună ce-am aflat în ***Ter'aran'rhiod***, să-l împiedicăm să facă o greșală prostească cu Aes Sedai. O să înțeleagă asta.” Ceva legat de tăietura asta... Dacă ar face o punte cu Foc și Aer, atunci...

Ochii ușor măriți ai lui Logain îi spuseră ce făcuse. Respirația îi îngheță. Se îndepărtă de el atât de repede, că se împiedică în fustă.

— Nynaeve, zise Elayne, ridicându-se, ce s-a...?

Într-o clipită, tot ***saidarul*** pe care-l putea cuprinde Nynaeve se transformă într-un scut.

— Du-te și găsește-o pe Sheriam, spuse în grabă. Nimeni altcineva decât Sheriam. Spune-i...

Trase adânc aer în piept, de parcă ar fi fost prima dată după ore întregi; inima îi bătea precum galopul unui cal.

— Spune-i că l-am Tămăduit pe Logain.

## Capitolul 30



### Să Tămăduiești iarăși

CEVA APĂSA SCUTUL PUS DE NYNAEVE între Logain și Adevăratul Izvor, strângându-se până când scutul începu să se îndoiaie, iar țesătura să tremure, pe punctul de a se rupe. Lăasă **saidarul** să treacă prin ea, dulceața lui atingând limita durerii, canalizând și ultima picătură de Spirit în scut.

— Du-te, Elayne!

Nu îi păsa că sunase ca un chițăit. Elayne, Lumina fie cu ea, nu pierdu vremea cu întrebări. Țâșni de lângă scaun, rupând-o la fugă.

Logain nu mișcase niciun mușchi. Se uita în ochii lui Nynaeve; păreau să strălucească. Pe Lumină, mare mai era! Pipăi după cuțitul de la brâu, apoi își dădu seama cât de ridicol era – probabil ar fi putut să i-l ia fără să verse o picătură de sudoare în plus; brusc umerii lui i se părură la fel de lați pe cât era ea de înaltă și țesu câteva fire de Aer cu care-l lega de mâini și picioare, acolo unde era. Rămânea în continuare mare, dar

părea dintr-odată ceva mai normal, mai ușor de controlat. Abia atunci își dădu seama că slăbise din intensitatea scutului. Dar nu mai putea conduce un firicel mai mult; deja plăcerea pură a vieții ce era **saidarul** era atât de puternică încât îi venea să plângă. El îi zâmbea.

Unul dintre Străjeri își băgă capul pe ușă, un bărbat cu părul negru, un nas îndrăzneț și o cicatrice adâncă, albă, ce-i brăzda falca.

— E ceva în neregulă? Cealaltă Aleasă a fugit alergând de parcă ar fi căzut în urzici.

— Totul este sub control, îi spuse rece. De fapt, pe cât de rece reușea să fie. Nimeni nu trebuia să afle – nimeni! – până când nu vorbea cu Sheriam, să o convingă pe femeie să fie de partea ei.

— Elayne și-a adus aminte că uitase ceva; suna stupid... Poți să pleci. Sunt ocupată.

Tervail – așa se numea; Tervail Dura, legat de Beonin; pe Lumină, ce mai conta numele lui? – rânji strâmb și maimuțări o plecăciune înainte de a ieși. Arareori Străjerii le lăsau pe Alese să se joace de-a Aes Sedai.

Făcu un efort considerabil să nu-și lingă buzele. Îl studie pe Logain. Era vădit calm, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

— Nu e nevoie de asta, Nynaeve. Chiar crezi că o să decid să atac un sat cu sute de Aes Sedai în el? M-ar fărâma înainte să apuc să fac doi pași.

— Taci, spuse ea mecanic. Bâjbâind cu mâinile în spatele ei, găsi un scaun și se așază. Pe Lumină! De ce întârzia Sheriam? Sheriam trebuia să înțeleagă că fusese un accident. Trebuia! Furia împotriva ei înseși era singurul lucru care o făcea să poată conduce. Cum putuse fi atât de neglijentă, atât de oarbă și idioată?

— Nu-ți fie teamă, spuse Logain. Nu o să mă întorc acum împotriva lor. Le reușește ceea ce vreau eu, chiar dacă sunt conștiente, chiar dacă nu. Ajah Roșie este terminată. Într-un an,

nu va mai exista nicio Aes Sedai care să fie gata să admită că e o Roșie.

— Am spus să taci! izbucni ea. Îți imaginezi că o să cred că doar pe Roșii le urăști?

— Știi, am văzut odată un om care va cauza mult mai multe neazuri decât am făcut eu vreodată. Poate era Dragonul Renăscut; nu știu. S-a întâmplat când mă duceau prin Caemlyn după ce mă capturaseră. Era departe, dar am văzut o... strălucire și am știut că va cutremura lumea. Nu m-am putut abține să nu râd, băgat într-o cușcă așa cum eram.

Mișcând unul dintre firele de Aer care-l ținea captiv, i-l puse peste gură, ca un căuș. O clipă sprâncenele lui coborâră, cuprins de o furie întunecată, dar nu-i păsa. Îl ținea bine. Cel puțin... cel puțin nu încercase să se zbată, dar poate fiindcă știa că îl ținea prins ca într-o capcană. Poate. Cât de tare încercase să treacă prin scut? Presiunea aceea nu crescuse încet, dar nici foarte repede.

Ca un om care își întinde mușchii nefolosiți de mult timp, și împinge în ceva nu pentru a-l da la o parte, ci pentru a-și simți din nou mușchii. Gândul ăsta îi transformă stomacul în gheață.

În mod enervant, ochii lui Logain zâmbeau, de parcă ar fi știut tot ce-i trecuse prin cap. Stătea acolo, cu gura deschisă proteste, legat și despărțit de Izvor, și el era cel care părea în largul lui. Cum putuse să fie așa proastă? Nu era demnă să fie Aes Sedai, nici dacă blocajul ei s-ar fi făcut țândări chiar în acea clipă. Nu era demnă nici măcar să fie lăsată singură. Trebuia să-i spună lui Birgitte să o treacă ulița de mână, să fie sigură că nu cade cu nasul în țărână.

Nu o făcuse intenționat, dar furia îi clocotea la foc mic, bumbăcindu-se singură, până când ușa se deschise cu putere. Nu era Elayne.

Sheriam o urmă pe Romanda, cu Myrelle, Morvrin și Takima, apoi Lelaine și Janya, Delana și Bharatine și Beonin, și altele, înghesuindu-se până când încăperea fu plină. Nynaeve putea

vedea altele prin ușa care nu mai avea loc să se închidă. Femeile din cameră se uitau la ea și la țesătura ei atât de intens, că înghiți în sec și simți cum toată furia i se prăbușește. Și, odată cu ea, și scutul și legăturile cu care îl prinsese pe Logain.

Înainte ca Nynaeve să aibă timp să roage pe cineva să-l despartă iarăși de Putere, Nisao se postă în fața ei. Deși scundă, părea să plutească deasupra ei.

— Ce e prostia asta că l-ai Tămăduit?

— Asta a zis că a făcut? Întrebă Logain, reușind să pară surprins.

Varilin se înghesui lângă Nisao. Femeia subțirică și cu părul roșu, din Ajah Cenușie, era la fel de înaltă ca Logain.

— Mi-a fost teamă de asta de îndată ce toată lumea a început s-o mângâie pe căpșor pentru toate descoperirile ei. Odată ce s-au terminat descoperirile, s-au terminat și laudele, și eram sigură că va pretinde că a făcut ceva incredibil ca să le capete înapoi.

— Asta pentru că am lăsat-o să își facă de lucru cu Siuan și Leane, spuse ferm Romanda. Și cu individul ăsta. Trebuia să i se spună că există lucruri care nu pot fi Tămăduite, și cu asta basta!

— Dar l-am Tămăduit! protestă Nynaeve. Am făcut-o! Vă rog, puneți un scut în jurul lui! Vă rog, trebuie!

Aes Sedai de lângă ea se întoarseră către Logain, lăsând puțin spațiu între ele ca să poată să-l vadă și ea. Se uita la ele cu un chip inexpressiv. Ridică din umeri chiar!

— Cred că am putea pune un scut până când suntem absolut sigure, sugerează Sheriam. Romanda aprobă și un scut țâșni, suficient de puternic pentru a ține un uriaș în loc, căci strălucirea **saidarului** le înconjură pe aproape toate femeile din cameră. Romanda făcu ordine, punând doar șase să țină scutul, ceva mai mic acum, dar mai potrivit. Mâna lui Myrelle se strânse pe brațul lui Nynaeve.



— Dacă ne ierți, Romanda, trebuie să vorbim între patru ochi cu Nynaeve.

Sheriam o apucă de celălalt braț.

— Cel mai bine este să terminăm repede.

Romanda dădu din cap absentă. Se încrunta la Logain, ca și cele mai multe Aes Sedai prezente; nimeni nu plecase.

Sheriam și Myrelle o ridicară pe Nynaeve în picioare, împingând-o către ușă.

— Ce faceți? Întrebă cu respirația tăiată. Unde mă duceți? O înghesuiri prin mulțimea de Aes Sedai, multe uitându-se la ea cu priviri ascuțite, acuzaatoare chiar. Trecură pe lângă Elayne, care făcu o grimasă de scuză. Nynaeve se uita peste umăr pe când cele două Aes Sedai o trăgeau atât de repede că se tot împiedica. Nu că s-ar fi așteptat ca Elayne să o ajute, dar era poate ultima dată când o vedea. Beonin îi spusese ceva lui Elayne, care țâșni prin mulțime.

— Ce vreți să-mi faceți? gemu Nynaeve.

— Am putea să te punem să freci cratițe pentru tot restul vieții tale, spusese Sheriam pe un ton firesc.

Myrelle dădu din cap aprobator.

— Poți lucra în bucătărie de dimineața până seara.

— Sau am putea să punem să fii biciuită în fiecare zi.

— Să-ți rupem fâșiuțe pielea de pe spate.

— Să te băgăm într-un butoi și să te hrănim pe-acolo.

— Doar fiertură. Râncedă.

Nynaeve simțea că genunchii nu o mai ascultă.

— A fost un accident! Jur! Nu am vrut!

Sheriam o scutură cu putere, fără să încetinească.

— Nu fi prostuță, copilă. Poate că tocmai ai realizat imposibilul.

— Mă credeți? Mă credeți! De ce nu ați spus ceva când Nisao și Varilin și... De ce nu ați spus ceva?

— Am spus „poate”, copilă, zise Sheriam cu o voce deprimant de neutră.

— O altă posibilitate, adăugă Myrelle privind-o printre gene, ar fi ca din cauza stresului s-o fi luat razna. Ai fi surprinsă cât de multe Alese, ba chiar și novice pretind că redescoperă o înzestrare pierdută sau că descoperă una nouă. Pe vremea când eram novice, o aleasă pe nume Echiko era atât de convinsă că poate zbura că a sărit din vârful Turnului.

Nynaeve se uita amețită de la una la alta. O credeau sau nu? Chiar credeau că o luase razna? „Pe Lumină! Ce au de gând să facă cu mine?” încercă să găsească o cale de a le convinge – nu mințea, nu era nebună; îl Tămăduise pe Logain –, dar buzele încă i se mișcau fără zgomot când o împinseră pe ușa Turnului Mic.

Nynaeve nu realizează că erau urmate de o armată de femei până nu intrară într-o sală particulară, unde o masă lungă cu scaune era așezată lângă perete. Mai mult de o duzină de Aes Sedai intrară în urma lor, Nisao cu mâinile încrucișate sub sâni, iar Dagdara cu bărbia înfiptă înainte de parcă se pregătea să treacă printr-un zid, Shanelle și Therva și... Toate erau din Ahaj Galbenă, mai puțin Sheriam și Myrelle. Masa făcea ca încăperea să semene cu un tribunal; mulțimea de fețe întunecate prevestea un proces. Nynaeve înghiți cu greu.

Sheriam și Myrelle o lăsară acolo, apropiindu-se de masă pentru a vorbi între ele în șoaptă, cu spatele la ea. Când se întoarseră, aveau chipurile de nedescifrat.

— Pretinzi că l-ai Tămăduit pe Logain, zise Sheriam cu o umbră de dispreț. Pretinzi că ai Tămăduit un bărbat domolit.

— Trebuie să mă credeți, protestă Nynaeve. Spuneți că m-ați crezut.

Tresări de parcă ceva nevăzut o lovise peste șolduri.

— Adu-ți aminte cine ești, Aleaso, spuse Sheriam rece. Pretinzi că ai făcut într-adevăr acest lucru?

Nynaeve se uită lung la femeie. Sheriam era cea înnebunită, legănându-se astfel înainte și-napoi. Reuși totuși să zică un „Da, Aes Sedai” plin de respect. Dagdara pufni atât de tare că parcă

se rupsesse o pânză. Sheriam le readuse la tăcere pe Galbene cu un gest.

— Și ai făcut asta printr-un accident, zici. În cazul ăsta presupun că e imposibil să dovedești făcând asta din nou.

— Cum ar putea, zise Myrelle amuzată. Amuzată! Dacă a făcut asta orbește, cum ar putea să repete? Oricum nu contează, decât dacă într-adevăr a reușit asta prima dată.

— Răspunde-mi, izbucni Sheriam, iar biciul nevăzut lovi din nou; de data asta Nynaeve reuși să nu mai tresară. E vreo șansă să-ți amintești măcar în parte ce ai făcut?

— Îmi amintesc, Aes Sedai, zise bosumflată, pregătindu-se de o nouă lovitură.

Nu mai fu lovită, dar acum vedea strălucirea **saidarului** în jurul lui Sheriam. Lumina părea amenințătoare.

La ușă se produse o mică îmbulzeală, când Carlinya și Beonin se înghesuiră să treacă printre surorile Galbene, una împingând-o pe Siuan înainte, iar cealaltă pe Leane.

— Nu voiau să vină, anunță Beonin exasperată. Puteți crede că au încercat să ne spună că sunt ocupate?

Leane era la fel de albă la față ca femeile Aes Sedai, dar Siuan intră indispusă, aruncând priviri mânioase la toată lumea, și în special la Nynaeve.

Nynaeve înțelese în cele din urmă. În sfârșit, totul căpăta sens. Prezența surorilor Galbene. Sheriam și Myrelle crezând-o, ca apoi să n-o mai creadă, și s-o amenințe și să țipe la ea. Totul fusese cu un scop, să o mâniae suficient de tare pentru a putea lucra cu Siuan și Leane, să le demonstreze Galbenelor. Nu. După chipurile lor, erau acolo să o vadă cum ratează, nu cum reușește. Nu încercă să se ascundă când se trase cu putere de coșită. Mai trase o dată, dacă nu cumva văzuse cineva. Ar fi vrut să le lovească pe toate peste față. Ar fi vrut să le dea o fiertură de ierburi care să le facă să stea pe jos și să plângă ca niște copii, numai de la miros. Ar fi vrut să le smulgă părul din cap și să le strângă de gât cu el, să...

— Mai trebuie mult să suport prostia asta? mârâi Siuan. Am treburi importante de făcut, dar, chiar și dacă aş curăţa peşte tot, ar fi mai impor...

— Oh, mai taci din gură! izbucni nervoasă Nynaeve.

Făcu un pas și-i luă creștetul în ambele mâini, de parcă ar fi vrut să-i rupă capul. Crezuse toate prostiile alea, inclusiv povestea cu butoiul! O manipulasera ca pe o păpușă!

**Saidarul** năvăli înăuntrul ei și conduse așa cum făcuse cu Logain, amestecând toate cele Cinci Puteri. De data asta știa ce căuta, acea senzație a ceva tăiat, care aproape-nu-era-acolo. Spirit și Foc ca să refacă tăietura și...

O clipă Siuan se uită în gol, fără nicio expresie. Apoi o învălui strălucirea **saidarului**. Încăperea fu inundată de zgomotul respirațiilor tăiate. Încet, Siuan se aplecă și o sărută pe Nynaeve pe ambii obraji. O lacrimă i se scurse pe obraji, apoi încă una, și brusc începu să plângă, îmbrățișându-se singură și tremurând; aura din jurul ei începu să dispară încetișor. Sheriam o luă repede în brațe; părea că o să izbucnească și ea în plâns.

Celelalte femei se uitau uluite la Nynaeve. Era mulțumită că șocul spulberase calmul Aes Sedai. Ochii albaștri ai Shanellei, încadrați de un chip drăguț și negricios, păreau gata să-i iasă din cap. Nisao rămăsese cu gura deschisă, până văzu că Nynaeve se uită la ea, și o închise cu zgomot.

— Cum te-ai gândit să folosești Focul? Întrebă Dagdara cu o voce sugrumată, mult prea ascuțită pentru o femeie atât de mare. Și Pământ? Ai folosit Pământ. Tămăduirea e Spirit, Apă și Aer.

O furtună de întrebări se iscă, pe toate vocile, dar era de fapt aceeași întrebare, spusă cu alte cuvinte.

— Nu știi de ce, răspunse Nynaeve când reuși să vorbească. Așa mi se părea bine. Aproape întotdeauna folosesc totul.

Cuvintele ei provocară un val de muștrări. Tămăduirea era Spirit, Apă și Aer. Era periculos să experimentezi cu Tămăduirea; o greșeală vă putea ucide și pe tine, și pe cel bolnav. Nu spuse

nimic, dar muștrările și avertismentele se stinseră repede cu priviri triste și fuste netezite; nu ucisese pe nimeni, Tămăduise ceea ce nu se putea Tămădui.

Leane purta un zâmbet atât de plin de speranță încât era aproape dureros. Nynaeve se apropie de ea zâmbind, ascunzându-și iritarea. Ajah Galbenă și toată îngâmfarea lor despre cunoștințele Tămăduirii, iar ea fusese gata să cadă în genunchi să fie învățată de ele. Știa mai multe despre Tămăduire decât oricare din ele!

— Priviți cu atenție acum. Nu o să mai aveți prea curând o altă șansă de a vedea cum se face.

Simți clar cele două bucăți retezate, deși nu ar fi putut spune exact peste ce anume face o punte. Era diferit față de Logain – la fel se întâmplase și cu Siuan –, dar, așa cum își tot spunea singură, bărbații și femeile erau diferiți. „Pe Lumină, ce noroc am că merge la fel de bine ca pe Logain!” Asta îi stârni câteva gânduri neliniștitoare. Dacă unele lucruri trebuiau Tămăduite altfel la bărbați ca la femei? Poate că nu știa până la urmă mult mai mult decât surorile Galbene.

Leane reacționează diferit față de Siuan. Fără lacrimi. Îmbrățișă **saidarul** și zâmbi extaziată, apoi îi dădu drumul, rămânând însă cu zâmbetul pe buze. Apoi își aruncă brațele în jurul lui Nynaeve, strângând-o până ce se auziră coastele trosnindu-i și-i șopti:

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, iarăși și iarăși.

Un murmur se ridică dintre Galbene, iar Nynaeve se pregăti să se scalde în complimentele lor. O să le accepte scuzele cu grație. Apoi auzi ce spuneau.

— ... A folosit Foc și Pământ de parcă se pregătea să găurească o stâncă. Asta era Dagdara.

— ... O atingere mai delicată ar fi fost mai bună, aprobă Shanelle.

— ... Focul poate fi util în problemele cu inima, spuse Therva, atingându-și cu un deget nasul lung.

Beldemine, o femeie plinuță din Arafel, purtând clopoței de argint în păr, dădu din cap căzută pe gânduri.

— ... Dacă Pământul ar fi combinat astfel cu Aerul, vezi...

— ... Focul țesut cu Apă...

— ... Pământul amestecat cu Apa...

Nynaeve făcu ochii mari. Uitaseră complet de ea. Credeau că pot face mai bine ceea ce tocmai le arătase! Myrelle o bătu încetișor pe mână.

— Ai făcut foarte bine, murmură. Nu-ți fie teamă. Mai târziu te vor lăuda toate. Acum sunt puțin descumpănite.

Nynaeve pufni tare, dar niciuna dintre surorile Galbene nu păru să bage de seamă.

— Sper că asta înseamnă că măcar nu o să trebuiască să mai curăț cratițe.

Sheriam își întoarse uimită capul spre ea.

— Vai, copilă, dar ce te-a făcut să te gândești la așa ceva? Întrebă ea, cu un braț trecut în jurul lui Siuan, care încă își ștergea rușinată lacrimile cu o batistă de dantelă. Dacă toată lumea ar putea încălca orice regulă dorește, dacă ar face numai ce pofteste și apoi să scape de pedeapsă, doar pentru că a făcut un bine, lumea ar fi haos.

Nynaeve oftă din rănunchi. Ar fi trebuit să știe.

Desprinzându-se de surorile Galbene, Nisao își dresе glasul, aruncându-i în treacăt o privire acuzatoare lui Nynaeve.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să-l domolim iarăși pe Logain.

Vorbise de parcă și-ar fi dorit să nu se fi întâmplat nimic. Câteva capete începură să aprobe, apoi vorbi Carlinya, ca un țurture de gheață înfipt în încăpere.

— Putem?

Toți ochii se întoarseră către ea, dar continuă calmă și rece.

— Etic vorbind, ne mai putem gândi să sprijinim un om care poate conduce Puterea, un om care încearcă să-i adune și pe alții ca el, în vreme ce noi îi domolim pe cei ca el? Ce va gândi

când va afla de asta? Cum stau lucrurile acum, indiferent cât de neliniștitor ni se pare, ne-ar putea vedea separate de Turn și, mai ales, de Elaida și de Ajah Roșie. Dacă domolim chiar și un singur bărbat, vom pierde acest lucru și, odată cu asta, șansa de a putea pune mâna pe el înainte de Elaida.

Tăcerea învălui încăperea. Aes Sedai schimbă priviri încurcate, uitându-se la Nynaeve pline de acuzare. Muriseră surori în încercarea de a-l prinde pe Logain și, chiar dacă acum era despărțit de Putere printr-un scut, le adusese pe cap aceeași problemă, și mai spinoasă acum.

— Cred că ar trebui să pleci acum, zise Sheriam încet.

Nynaeve nu avea de gând să o contrazică. Își făcu reverențele repede și cu grijă, străduindu-se să nu o rupă la fugă. Afară, Elayne se ridică de pe o treaptă de piatră.

— Îmi pare rău, Nynaeve, spuse, netezindu-și fusta. Am fost atât de nerăbdătoare, că i-am spus totul lui Sheriam înainte de a-mi da seama că Romanda și Delana erau și ele acolo.

— Nu contează, spuse Nynaeve apăsă, pornind pe ulița aglomerată. Tot s-ar fi aflat până la urmă.

Doar că nu era drept, totuși. „Am făcut ce spuneau ele că nu se poate, și tot trebuie să frec oale!”

— Elayne, nu-mi pasă ce spui; trebuie să plecăm. Carlinya tocmai spunea că trebuie să „pună mâna” pe Rand. Grupul ăsta nu e mai breaz decât Elaida. Thom și Juilin ne vor face rost de cai, iar Birgitte n-are decât să-și muște coatele.

— Mi-e teamă că e prea târziu, zise Elayne nenorocită. Deja se duce vorba.

Larissa Lyndel și Zenare Ghodar se repeziră din direcții diferite ca niște vulturi, încadrând-o pe Nynaeve. Larissa era o femeie osoasă, cu un chip ce aproape nu mai purta trăsăturile lipsite de vârstă ale Aes Sedai, Zenare era ușor plinuță și suficient de încrezută pentru două regine, dar ambele erau foarte nerăbdătoare. Făceau parte din Ajah Galbenă, dar niciuna nu fusese în încăpere când le Tămăduise pe Siuan și Leane.

— Vreau să văd pas cu pas cum ai făcut, Nynaeve, zise Larissa apucând-o de un braț.

— Nynaeve, spuse Zenare, apucând-o de celălalt, pun rămășag că o să găsec o sută de lucruri la care nu te-ai gândit dacă repeți țesătura de suficient de multe ori.

Salita Toranes, taireniană și aproape la fel de negricioasă ca Oamenii Mării, apăru ca din pământ.

— Văd că altele mi-au luat-o înainte. Arză-m-ar focul dacă o să stau la coadă!

— Am fost prima aici, Salita, spuse ferm Zenara, strângând-o și mai tare de braț.

— Eu sunt prima, zise Larissa, încleștându-se și mai tare de ea.

Nynaeve îi aruncă o privire îngrozită lui Elayne, primind în schimb o privire încărcată de milă și doi umeri ridicați. Deci, asta voise să spună cu „prea târziu“. Nu va mai avea o clipă pentru ea de acum încolo.

...Furie? zicea Zenare. Știu cincizeci de moduri să te fac suficient de mânioasă cât să rupi pietre în dinți.

— Pot să mă gândesc la o sută, adăugă Larissa. Am de gând să-i sfărâm blocajul, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl fac.

Magia Daronos își făcu loc cu umărul, fiind suficient de mare pentru asta. Arăta de parcă ar fi fost o luptătoare cu sabia sau ar fi lucrat cu ciocanul fierarului.

— O să i-l sfărâmi tu, Larissa? Ha! Deja am în minte câteva moduri de a i-l distruge.

Nynaeve și-ar fi dorit să țipe.

Siuan se strădui să nu îmbrățișeze **saidarul** și să-l țină în ea; îi era teamă să nu înceapă iar să plângă. Nu se cădea. În plus, ar fi arătat ca o novice prostănacă pentru femeile care se strânseseră în jurul ei în anticameră. Fiecare expresie de bucurie și mirare, fiecare bun venit călduros erau ca un balsam pentru ea, mai ales din partea acelor care-i fuseseră prietene



Înainte de a fi fost Amyrlin, înainte ca timpul și datoria să le despartă. Lelaine și Delana o strângeau în brațe de parcă nu o mai văzuseră de ani întregi. Doar cu Moiraine fusese mai apropiată decât cu ele, singura pe care reușise să și-o păstreze prietenă după ce devenise Supremă înscăunată, iar datoria le făcuse să rămână apropiate.

— E atât de bine să te avem înapoi, râse Lelaine.

— Atât de bine, murmură călduros Delana.

Siuan râse, ștergându-și ochii de lacrimi. Pe Lumină! Ce era în neregulă cu ea? Nu mai plânsese atât de ușor de când fusese copil!

Poate era doar bucuria regăsirii **saidarului** și toată căldura din jurul ei. Lumina știa, toate acestea împreună ar fi dat peste cap pe oricine. Nu îndrăznise niciodată să spere că această zi va veni vreodată, iar acum, că venise, nu avea nimic de reproșat acestor femei, nici distanța lor rece de dinainte, nici insistența de a-i aminti care îi era locul. Era limpede linia care despărțea Aes Sedai de restul lumii – insistase chiar ea asupra ei înainte de a fi ferecată și ar face-o din nou – și știa cum fuseseră tratate alte femei ferecate, pentru binele lor și al celor care puteau conduce. Fuseseră. Ce ciudat, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Îl văzu cu coada ochiului pe Gareth Bryne, grăbindu-se pe scări.

— Scuzați-mă o clipă, le spuse și se grăbi după el.

Chiar grăbindu-se, trebui să se oprească din doi în doi pași să primească felicitări, până în capul scărilor, și nu-l ajunsese decât când el străbătea cu pași mari coridorul celui de-al doilea etaj. Grăbindu-se, se postă în fața lui. Părul cărunt îi era răvășit de vânt, iar chipul și mantia erau acoperite de praf. Părea solid ca o stâncă.

— Trebuie să las astea, Siuan, spuse arătându-i un teanc de hârtii și încercând să treacă de ea. Siuan făcu un pas, blocându-l.

— Am fost Tămăduită. Pot conduce iarăși.

El dădu din cap; doar atât!

— Am auzit niște vorbe. Presupun că asta înseamnă că îmi poți curăța cămășile conducând Puterea de-acum încolo. Poate așa o să fie curate, în sfârșit. Am regretat că am lăsat-o pe Min să scape atât de ușor.

Siuan se uită lung la el. Omul nu era prost. De ce se prefăcea că nu înțelege?

— Sunt din nou Aes Sedai. Te aștepți ca o Aes Sedai să-ți spele **rufele?**

Ca să-l convingă, îmbrățișă din nou **saidarul** – era atât de minunată acea dulceață că aproape tremura îl înconjură cu fire de Aer și îl ridică de la pământ. Încercă să-l ridice de la pământ. Cu ochii mari, trase și mai mult, încercă și mai tare, până când dulceața o înțepa ca o mie de cârlige. Cizmele lui nici măcar nu se clintiră.

Era imposibil. Era adevărat, să ridice ceva de jos era un lucru greu, dar înainte fusese în stare să ridice de trei ori propria greutate.

— Ar trebui să fiu impresionat, întrebă el calm sau înspăimântat? Sheriam și prietenele ei și-au dat cuvântul, Divanul și-a dat cuvântul și, cel mai important, tu ți-ai dat cuvântul, Siuan! Nu te-aș lăsa să fugi de mine nici dacă ai fi din nou Suprema Înscăunată Amyrlin. Acum, desfă indiferent ce-ai făcut sau când scap de aici te pun pe genunchi și-ți dau o bătaie bună pentru că te-ai comportat copilărește. Arareori ești copilăroasă, așa că nu e nevoie să-ți imaginezi că o să-ți permit să devii de-acum încolo.

Aproape amețită, eliberă Izvorul. Nu din pricina amenințării lui – era în stare; o mai făcuse înainte, dar din alte motive – și nici din pricina șocului că nu fusese în stare să-l ridice. Lacrimile păreau să se strângă ca un pârau înlăuntrul ei; sperase că ar fi putut să le zăgăzuiască dacă dădea drumul **saidarului**. Câteva lacrimi îi alunecară pe obraz, indiferent cât de tare clipea.

— Pe Lumină, femeie, nu-mi spune că te-am speriat! Nu cred că te-ar speria nici să fii aruncată într-o groapă plină cu leoparzi.

— Nu sunt speriată, răspunse bătos. Bine că mai putea minți. Lacrimile i se strângeau înlăuntru.

— Trebuie să găsim o cale să nu mai fim tot timpul unul la beregata celuilalt, spuse el încet.

— Nu e niciun motiv să găsim noi nimic.

Veneau. Veneau. Pe Lumină! Nu îl putea lăsa să-i vadă lacrimile.

— Lasă-mă singură, te rog! Te rog, du-te!

Ca prin minune, el ezită doar o clipă înainte să plece. Cu sunetul cizmelor îndepărtându-se în spatele ei, reuși să treacă de colț, într-un hol, înainte de a se prăbuși în genunchi hohotind. Știa ce simțea, acum. Alric, Străjerul ei. Străjerul ei mort, asasinat când Elaida o dăduse jos. Putea încă minți – cele Trei Jurăminte nu mai erau –, dar se redeșteptase o parte din legătura ei cu Alric, carne legată de carne și suflet de suflet. Durerea morții sale, durere mascată la început de șocul de a descoperi ce intenționa Elaida, și apoi înmormântată de ferecare, acea durere o umplea acum până la refuz. Sprijinită de perete, încovoiată, era bucuroasă că Gareth nu o vedea așa. „Nu am timp să mă îndrăgostesc, arză-l-ar focul!”

Gândul fu ca o găleată de apă rece aruncată în față. Durerea rămase, dar lacrimile se opriră și se ridică în picioare. Dragoste? Era la fel de imposibil ca... ca... Dar nu se putea gândi atunci la nimic imposibil. Omul **era** imposibil!

Brusc realizează că Leane stătea la nici doi pași, privind-o. Siuan făcu un efort să-și șteargă lacrimile, apoi renunță. Pe chipul lui Leane se putea citi compasiunea.

— Cum ai făcut față morții lui Anjen, Leane?

Trecuseră cincisprezece ani de atunci.

— Am plâns, răspunse Leane. O lună întreagă mă abțineam ziua și îmi petreceam nopțile plângând și tremurând în mijlocul patului. Asta după ce am sfâșiat cearșafurile. Alte trei luni, mă

trezeam brusc cu lacrimi în ochi. A durat mai mult de un an până când nu m-a mai durut. De aceea nu am mai legat pe nimeni niciodată. Nu cred că aş mai putea trece prin aşa ceva din nou. Trece, Siuan, spuse zâmbind hoţeşte. Acum cred că m-aş putea descurca cu doi sau trei Străjeri, dacă nu chiar cu patru.

Siuan dădu din cap. Ar putea plânge noaptea. Cât despre afurisitul de Gareth Bryne... Nu era niciun „cât despre“. Nu era!

— Crezi că sunt gata? Avuseseră doar câteva momente să vorbească.

Cârligul trebuia prins repede sau nu se mai prindea niciodată.

— Poate. Nu am avut mult timp. Şi a trebuit să am grijă, zise Leane făcând o pauză. Eşti sigură că vrei să mergi mai departe cu asta, Siuan? Se schimbă toate lucrurile pentru care am muncit, fără niciun răgaz, şi... Nu mai sunt la fel de tare ca înainte, Siuan, şi nici tu. Cele mai multe femei de aici pot conduce mai mult ca oricare dintre noi. Pe Lumină! Cred că şi unele Alese pot, fără să le mai punem la socoteală pe Elayne sau Nynaeve.

— Ştiu, răspunse Siuan.

Trebuia să rişte. Celălalt plan fusese încropit doar fiindcă nu mai erau Aes Sedai. Dar acum era iarăşi Aes Sedai, şi fusese detronată aproape fără pic de consideraţie pentru legea Turnului. Dacă acum era Aes Sedai, nu era oare şi Suprema înscăunată Amyrlin?

Îndreptându-şi umerii, începu să se pregătească pentru lupta cu Divanul.

Întinsă pe pat în cămaşă de noapte, Elayne îşi înăbuşi un căscat, ungându-se pe mâini cu crema pe care i-o dăduse Leane. Părea să funcţioneze; măcar mâinile îi păreau mai moi. Briza nopţii intra uşor pe fereastră, făcând să pâlpaie lumânarea singuratică. Părea să încingă şi mai mult camera.

Nynaeve intră clătinându-se, trânti uşa în spatele ei şi se aruncă pe pat, fixând-o cu privirea pe Elayne.

— Magia e cea mai demnă de dispreț, cea mai plină de ură, cea mai de joasă speță femeie din întreaga lume, mormăi. Ba nu, Larissa e. Nu, Romanda.

— Înțeleg că te-au înfuriat suficient de mult să fii în stare să conduci. Nynaeve mormăi, cu o expresie feroce, iar Elayne se grăbi să continue. Pentru câte ai demonstrat? Te așteptam de mult. Te-am căutat la cină.

— Am avut un rulou la masa de seară, bombăni Nynaeve. Unul singur! Le-am demonstrat tuturor fiecărei surori Galbene din Salidar. Doar că nu sunt mulțumite. Mă vor câte una, pe rând. Au stabilit un orar. Larissa mă are mâine-dimineață - înainte de micul dejun! —, apoi Zenare, apoi... Vorbeau de față cu mine cum să mă facă mânioasă, de parcă nici nu eram acolo.

Își înălță capul de pe cuvertură, cu o expresie bântuită.

— Elayne, se întrec care să-mi frângă blocajul. Sunt ca niște băieți care încearcă să prindă purcelul uns cu grăsime într-o zi de sărbătoare, dar eu sunt purcelul!

Căscând, Elayne îi întinse borcănașul cu cremă, iar Nynaeve se rostogoli să-l ia și începu să se dea pe mâini. Trebuia să frece cratițele în continuare.

— Îmi pare rău că nu am făcut așa cum ai zis acum câteva zile, Nynaeve. Am fi putut să ne țesem deghizări ca ale lui Moghedien și să trecem pe lângă toată lumea.

Mâinile lui Nynaeve se opriră brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu mi-a trecut prin cap **niciodată!**

— Nu? Eram sigură că te-ai gândit. Ai învățat prima cum se face, până la urmă.

— Am încercat să nici nu mă gândesc ce le-am putea spune surorilor, zise Nynaeve cu o voce plată ca gheața și la fel de rece și dură. Acum e prea târziu. Sunt prea obosită să conduc, chiar dacă mi-ai da foc la păr și, dacă e după voia lor, o să fiu prea obosită mereu. Singurul motiv pentru care mi-au dat

drumul în noaptea asta a fost că nu mai găseam **saidarul**, nici măcar după ce Nisao...

Tremură, iar mâinile începură din nou să se miște, întinzând crema.

Elayne oftă ușor. Aproape făcuse o prostie. Era și ea obosită. Să recunoști că ai greșit o putea face pe cealaltă persoană să se simtă mai bine, dar nu avusese intenția de a menționa **saidarul** pentru a se deghiza. Ii fusese frică de la început că Nynaeve va face asta. Aici puteau cel puțin să observe ce intenționau Aes Sedai din Salidar și poate să-i trimită vorbă lui Rand prin Egwene, de îndată ce se întorcea în **Tel'aran'rhiod**. În cel mai rău caz, poate ar fi reușit să aibă o mică influență, prin Siuan și Leane.

De parcă acest gând ar fi fost o invocare, ușa se deschise lăsându-le pe cele două femei să intre. Leane ducea o tavă de lemn cu un castron roșu de supă și pâine și o carafa albă. Era chiar și o mică vază albastră cu frunze verzi.

— Siuan și cu mine ne-am gândit că poate îți este foame, Nynaeve. Am auzit că surorile Galbene te-au epuizat.

Elayne nu știa dacă să se ridice sau nu. Erau doar Siuan și Leane, dar acum erau iarăși Aes Sedai. Sau, cel puțin, așa credea. Cele două rezolvară dilema așezându-se, Siuan pe marginea patului lui Elayne, iar Leane pe al lui Nynaeve. Nynaeve le aruncă o privire suspicioasă, înainte de a se sprijini cu spatele de perete și de a-și pune tava pe genunchi.

— Am auzit un zvon că te-ai adresat Divanului, Siuan, spuse prudent Elayne. Ar fi trebuit să facem reverențe?

— Vrei să întrebi dacă suntem Aes Sedai, fetiță? Suntem. S-au perpelit ca niște mahalagioaice, dar ne-au acordat măcar atât.

Siuan schimbă o privire cu Leane și se înroși ușor. Elayne bănuia că nu o să afle niciodată ce nu li se acordase.

— Myrelle a fost suficient de drăguță să mă caute și să-mi spună, zise Leane într-o clipă de tăcere. Voi alege Ajah Verde.

Nynaeve se înecă cu supa.

— Ce vrei să spui? Poți schimba Ajah?

— Nu, asta nu se poate, îi răspunse Siuan. Dar Divanul a decis că, deși acum suntem Aes Sedai, un timp nu am fost. Și, din moment ce au insistat că un nonsens este legal, s-au dus pe apa sâmbetei toate legăturile, datoriile, asocierile și titlurile noastre, zise cu o voce suficient de aspră să geluiască o scândură. Mâine o să le întreb pe Albastre dacă mă primesc înapoi. Nu am auzit ca vreo Ajah să refuze vreodată pe cineva – de când ești ridicată la rangul de Aleasă ești îndrumată atent către Ajah potrivită, chiar dacă știi asta sau nu –, dar la cum merg lucrurile nu m-ar mira să-mi trântască ușa peste mâini.

— Dar cum merg lucrurile? Întrebă Elayne. Era ceva la mijloc. Siuan te împingea, îți sucea brațul, te împungea; nu îți aducea supă, nu se așeza pe patul tău și nu stătea la taclale.

— Credeam că totul merge cât se poate de bine.

Nynaeve reuși să-i arunce o privire care era și uimită, și sălbatică, în același timp. Probabil Nynaeve știa ceva.

Siuan se răsuci, să fie cu fața și la ea, și la Nynaeve.

— Am fost la casa unde e ținut Logain. Șase surori mențin scutul, la fel ca atunci când a fost capturat. A încercat să scape când a aflat că știam că fusese Tămăduit și, dacă scutul ar fi fost ținut doar de cinci Aes Sedai, ar fi scăpat. Deci, el este la fel de puternic ca înainte sau, dacă e mai puțin, nici nu se observă. Eu nu sunt. Nici Siuan. Vreau să încerci din nou, Nynaeve.

— Știam eu! izbucni Nynaeve aruncându-și lingura pe tavă. Știam eu că aveți un motiv pentru asta! Ei bine, sunt prea obosită să conduc și nu ar conta nici dacă nu aș fi. Nu poți Tămădui ceea ce a fost deja Tămăduit. Plecați de-aici și luați-vă supa grețosă cu voi.

În castron rămăsese mai puțin de jumătate din supa „grețosă”, și era un castron mare.

— Știu că nu merge, izbucni și Siuan. De dimineață credeam că ferecarea nu poate fi Tămăduită!

— O clipă, Siuan, zise Leane. Nynaeve, îți dai seama ce riscăm, venind aici împreună? Asta nu e o cameră într-o alee, păzită de prietena ta cu arcul; sunt femei în toată casa, ochi care să vadă și limbi care să povestească. Dacă se află că Siuan și cu mine am jucat teatru cu toată lumea – chiar și peste zece ani –, ei bine, e de ajuns să spun că și Aes Sedai pot face penitențe, iar pe noi probabil o să ne trimită la o fermă, să prășim varză până ne albește părul în cap. Am venit la tine întrucât ai făcut ceva pentru noi, să avem un nou început.

— De ce nu v-ați dus la una dintre surorile Galbene? Întrebă Elayne. Probabil că majoritatea știu deja la fel de multe ca Nynaeve.

Nynaeve se uită indignată la lingură. Grețoasă?

Siuan și Leane avură un schimb de priviri, iar într-un final Siuan spuse fără tragere de inimă:

— Dacă mergem la una dintre ele, toată lumea va ști, mai devreme sau mai târziu. Dacă o face Nynaeve, cine ne-a cântărit astăzi va crede că s-a înșelat. Se presupune că toate surorile sunt egale și au fost Supreme înscăunate Amyrlin care abia reușeau să conducă atât cât să-și câștige șalul, dar, cu excepția Amyrlin și a conducătoarelor de Ajah, prin tradiție, dacă cineva e mai puternică decât tine, trebuie să-i dai întâietate.

— Nu înțeleg, spuse Elayne. Era o lecție pentru ea. Ierarhia avea rostul ei, dar presupunea că era unul dintre acele lucruri pe care nu le aflai până nu deveniai Aes Sedai. Într-un fel sau altul, prinsese suficiente aluzii să înțeleagă că educația unei Aes Sedai abia începea în ziua în care își puneia șalul pe umeri.

— Dacă Nynaeve **poate** să te Tămăduiască iarăși, vei fi mai puternică.

— Nimeni nu a mai fost vreodată Tămăduit de ferecare, clătină din cap Leane. Poate că celelalte o să ne vadă ca pe niște sălbăticiuni. Asta ne-ar situa un pic mai jos de forța pe care o avem acum. Poate o să conteze că suntem slabe. Dacă



Nynaeve nu ne poate Tămădui să fim cum eram la început, poate că ne-ar putea duce până la două treimi sau jumătate din ce am fost înainte. Chiar și atât ar fi mai bine ca acum, chiar dacă cele mai multe femei ar fi la fel de puternice, iar multe mult mai puternice.

Elayne se holba, mai nelămurită decât înainte. Nynaeve părea că fusese lovită între ochi.

— Totul ține de asta, explică Siuan. Cine a învățat cel mai repede, cine a petrecut cel mai puțin timp ca novice sau Aleasă. Sunt tot felul de nuanțe. Nu poți spune cu exactitate cât de puternic e cineva. Două femei pot părea să fie la fel de puternice; poate că sunt, poate că nu, și singurul mod de a spune cu certitudine ar fi un duel, dar, binecuvântată fie Lumina!, suntem deasupra unui astfel de lucru. Dacă Nynaeve nu reușește să ne dea întreaga forță înapoi, riscăm să avem un statut foarte mic.

— Ierarhia nu ar trebui să decidă nimic, cu excepția lucrurilor de zi cu zi, continuă Leane, dar așa se întâmplă. Sfatul cuiva aflat mai sus în ierarhie cântărește mai greu decât sfatul cuiva cu o poziție mai joasă. Nu contează că am fost ferecate. Nu aveam niciun loc în ierarhie; cântăreau ceea ce spuneam doar prin meritul nostru. Nu va mai fi așa de-acum încolo.

— Înțeleg, zise Elayne pierită. Nu era de mirare că oamenii credeau că Aes Sedai inventaseră Jocul Caselor. ***Daes Dae'mar*** părea simplu, prin comparație.

— E drăguț să văd că Tămăduirea a adus ***cuiva*** mai multe necazuri decât mie, mormăi Nynaeve. Oftă uitându-se în castron și-l șterse cu ultima bucată de pâine.

Chipul lui Siuan se întunecă, dar reuși să-și mențină vocea neutră.

— După cum vezi, ne-am dezvăluit pe de-a-ntregul. Și nu doar ca să te convingem să încerci iarăși Tămăduirea. Mi-ai dat înapoi... viața. Asta e adevărul. Mă convinsesem singură că nu eram moartă, dar, comparat cu acum, așa părea, cu siguranță.

Avem un nou început. Vreau să fim prietene, dacă mă acceptați. Dacă nu, tovarășe în aceeași barcă.

— Prietene, zise Elayne. Prietene îmi sună mult mai bine.

Leane îi zâmbea. Dar ea și Siuan se uitau către Nynaeve.

— Elayne a avut o întrebare, deci și eu ar trebui să am una, zise Nynaeve uitându-se de la una la alta. Ce au aflat noaptea trecută Sheriam și celelalte de la înțelepte? Să nu spui că nu știi, Siuan! În ceea ce mă privește, sunt convinsă că știi și ce gândesc ele, un ceas mai târziu.

Siuan își încleștă fălcile cu încăpățănare; ochii ei albaștri păreau hotărâți să o intimideze. Țipă brusc și se aplecă să-și frece glezna.

— Spune-le, zise Leane retrăgându-și piciorul, sau am s-o fac eu. Tot, Siuan.

Siuan se uită urât la Leane, foindu-se până ce Elayne avu senzația că o să plesnească, apoi dădu cu ochii de Nynaeve și se dezumflă. Vorbi de parcă îi trăgea cineva cuvintele cu cleștele, dar vorbi.

— Solia Elaidei a ajuns la Caemlyn. Rand s-a întâlnit cu ele, dar se pare că vrea să se joace cu ele. Sau, cel puțin, să sperăm că asta face. Sheriam și celelalte sunt bucuroase că de data asta nu s-au mai făcut de râs la întâlnirea cu înțeleptele. Iar Egwene va fi acolo la următoarea întâlnire.

Dintr-un motiv sau altul, ultima propoziție păru cel mai greu de spus. Nynaeve se luminează la față, îndreptându-și spatele.

— Egwene? Oh, dar e minunat! Deci, măcar o dată nu s-au făcut de râs. Chiar mă mira că n-au venit aici să ne târască pentru altă lecție. Își miji ochii spre Siuan, dar plină de veselie. Barcă, zici? Cine e căpitanul?

— Eu sunt, afurită... Leane își dresă glasul cu putere, iar Siuan respiră adânc. Părți egale, atunci. Dar cineva trebuie să îndrepte barca în direcția cea bună, adăugă când Nynaeve începu să zâmbescă, iar aceea voi fi eu.

— Bine, zise Nynaeve după un timp. Ezită iarăși, jucându-se cu limba, apoi spuse cu o voce atât de firească încât Elayne vîm să-și ridice mâinile de exasperare: E vreo șansă să mă – ne – puteți scoate din bucătărie?

Nu aveau chipurile mai în vîrstă decât Nynaeve, dar fuseseră mult timp Aes Sedai; ochii lor își aminteau căutătura Aes Sedai. Nynaeve le înfruntă privirea mult mai calmă decât ar fi crezut-o în stare Elayne – cu excepția unei mici mișcări –, dar nu fu nicio surpriză cînd murmură în final: „Înțeleg că nu”.

— Trebuie să mergem, spuse Siuan, ridicându-se în picioare. Leane a bagatelizat costul pe care l-am plăti dacă suntem descoperite. O să fim primele Aes Sedai jupuite de vii în public și am fost deja prima la singurul lucru pe care-l voiam.

Spre surpriza lui Elayne, Leane se aplecă spre ea, șoptindu-i: „Prietene”. Elayne îi întoarse cu căldură îmbrățișarea și vorba. Leane o îmbrățișă și pe Nynaeve, șoptindu-i ceva, apoi și Siuan, mormăind un „Mulțumesc” șovăielnic.

Sau cel puțin așa avusese impresia, căci, odată ce ieșiră, Nynaeve îi spuse:

— Era gata să plîngă, Elayne. Poate chiar a vorbit serios. Cred că ar trebui să încerc să fiu mai drăguță cu ea, zise cu un oftat ce se transformă într-un căscat. Mai ales că este iarăși Aes Sedai.

Adormi, cu tava încă pusă pe genunchi. Înăbușindu-și cu mîna un căscat, Elayne se ridică și puse totul la locul lui, băgînd tava sub patul lui Nynaeve. Îi lua ceva timp să o dezbrace de rochie pe Nynaeve și să o așeze în pat, dar nici măcar asta nu reuși să o trezească de-a binelea. Odată ce stinse lumînarea, luă perna în brațe și se uită în gol, gîndindu-se. Rand încerca să le facă față femeilor Aes Sedai trimise de Elaida? Aveau să-l mănânce de viu. Aproape că își dorea să fi acceptat propunerea lui Nynaeve cînd avusese o șansă de succes. Ar fi putut să-l ghideze pe lângă capcanele puse, era sigură de asta –, Thom o învățase multe lucruri, în afară de cele

știute de la mama ei și ar fi ascultat-o. În plus, ar fi putut să-l lege. Până la urmă, nu așteptase să aibă șalul pe umeri ca s-o lege pe Birgitte de ea; de ce să aștepte asta pentru Rand?

Întorcându-se pe cealaltă parte, se adânci în pernă. Trebuia să aștepte. El era în Caemlyn, nu în Salidar. Ia stai, Siuan zisese că era în Cairhien. Cum...? Era prea obosită; gândurile i se răzlețiră. Siuan. Siuan încă mai ascundea ceva, era sigură de asta.

Alunecă în somn și, odată cu el, în vis; o barcă cu Leane flirtând la proră cu un bărbat al cărui chip se schimba de fiecare dată când Elayne îl privea. La pupa, Siuan și Nynaeve se luptau, fiecare încercând să cârmească în altă parte – până când Elayne se ridică și luă comanda. Un căpitan care ține secrete putea fi un motiv suficient de bun pentru răzvrătire.

Dimineață, Siuan și Leane se întoarseră înainte ca Nynaeve să deschidă ochii, lucru mai mult decât suficient pentru a o mânia. Nu ajută la nimic. Ce fusese Tămăduit nu mai putea fi Tămăduit din nou.

— O să fac tot ce pot, Siuan, zise Delana aplecându-se să o atingă ușor pe braț. Erau singure în sala de așteptare, iar ceștile de pe masa micuță rămăseseră neatinsse.

Siuan oftă dezolată, deși Delana nu își putea imagina la ce se așteptase, după izbucnirea pe care o avusese în fața Divanului, în fiecare dimineață, când razele soarelui începeau să se reverse în cameră, ea se gândea că nu își luase micul dejun încă; așa era clădită Siuan. Situația era deconcertantă, iar Delanei nu-i plăcea să se simtă așa. Se străduise să nu o vadă pe vechea sa prietenă în chipul acelei femei – și nu fusese greu, căci nu mai arăta deloc așa cum și-o amintea Delana pe Siuan Sanche, la nicio vârstă –, dar, văzând-o din nou, o Siuan tânără și drăguță, fusese doar primul șoc. Al doilea fusese când se trezise cu ea la ușă când soarele nu se ridicase încă, cerându-i ajutorul; Siuan nu ceruse niciodată ajutorul nimănui. Și al treilea

șoc, cel mai mare, pe care-l simțea de fiecare dată când era în fața lui Siuan de când femeia al'Meara înfaptuise imposibilul miracol... Era mai puternică decât Siuan, mult mai puternică; întotdeauna fusese invers; Siuan i-o luase înainte de pe vremea când erau novice, chiar înainte de a fi Alese. Dar, cu toate astea, **era** Siuan, și în plus supărată, iar Delana nu o mai văzuse niciodată astfel. Siuan putea fi supărată, dar nu te lăsa niciodată să vezi asta. Îi părea rău că nu putea face mai mult pentru femeia împreună cu care furase prăjiturile cu miere, și nu arareori luase vina asupra ei pentru poznele pe care le făcuseră împreună.

— Siuan, pot face măcar atât. Romanda ar fi mai mult decât fericită să ia acele **ter angrealuri** pentru vise în grija Divanului. Nu are suficiente conducătoare de Ajah alături de ea ca să reușească, dar, dacă Sheriam crede că are, dacă ea crede că tu ți-ai folosit influența pe lângă mine și Lelaine să o oprești, atunci nu o să te poată refuza. Știu că Lelaine va fi de acord. Deși nu îmi pot imagina de ce vrei să întâlnești acele femei Aiel. Romanda zâmbește ca o pisică la smântână când o vede pe Sheriam întorcându-se furioasă de la una dintre acele întâlniri. Cu firea ta, probabil o să izbucnești și o să spui ce nu trebuie.

Ce schimbare! Altă dată nu i-ar fi trecut prin cap să amintească de firea lui Siuan; acum o făcuse fără măcar să se gândească. Pe chipul plouat al lui Siuan răsări un zâmbet.

— Speram să faci ceva de genul ăsta. O să vorbesc cu Lelaine. Și cu Janya, cred că o să mă ajute. Trebuie să fii sigură că Romanda nu o să facă totuși asta. Din câte știu, Sheriam a început măcar să se descurce cu femeile Aiel. Mi-e teamă că Romanda va trebui să pornească de la zero. Sigur, asta ar putea să nu fie important pentru Divan, dar nu aș vrea să dau ochii cu ele când au câte un cârlig în branhii.

Delana își păstră zâmbetul înlăuntrul său, conducând-o pe Siuan la intrare și îmbrățișând-o. Da, ar fi foarte important pentru Divan ca înțeleptele să rămână pașnice, deși Siuan nu

avea cum să știe asta. O urmă cu privirea până se îndepărtă, înainte de a intra. Se părea că ea va trebui să fie protectoarea de-acum încolo. Spera să facă o treabă la fel de bună cum făcuse și Siuan pentru ea.

Ceaiul era cald încă și se decise să o trimită pe Miesa, servitoarea ei, după niște rulouri și fructe, când se auzi o bătaie timidă în ușă; nu era Miesa, ci Lucinde, una dintre novicele aduse din Turn. Fata uscățivă repezi neliniștită o reverență, dar ea era mereu neliniștită.

— Delana Sedai? A venit o femeie în dimineața asta, iar Anaiya Sedai a spus să o aduc aici? Se numește Halima Saranov? Spune că vă cunoaște?

Delana deschise ușa să spună că nu a auzit niciodată de nicio Halima, când femeia apăru în cadrul ușii. Delana nu se putu opri să nu se holbeze la ea. Femeia reușea să fie subțire și elegantă, în același timp, purtând o rochie întunecată de călărie, cu un decolteu ridicol de adânc; părul lung și strălucitor îi încadra chipul cu ochi verzi, care-l făcea probabil pe oricare bărbat care o zărea să rămână cu gura căscată. Dar nu de asta se holba Delana, desigur. Femeia își ținea mâinile în lături, cu degetele mari lipite de primele două degete. Delana nu ar fi crezut niciodată că o să vadă asta de la o femeie care nu purta șalul. Iar această Halima Saranov nici măcar nu putea conduce. Era suficient de aproape să fie sigură de asta.

— Da, zise Delana, îmi aduc aminte de ea. Lasă-ne, Luciile! Și, copilă, încearcă să-ți amintești că nu toate propozițiile sunt întrebări.

Luciile făcu o reverență atât de adâncă și de rapidă că aproape căzu. În alte circumstanțe, Delana ar fi oftat; nu se descurcase niciodată bine cu novicele, deși nu înțelegea de ce.

Înainte ca fata să apuce să iasă, Halima se duse la scaunul pe care stătuse Siuan și se așeză fără să fie invitată. Luând una dintre ceșcuțele neatinse, își încrucișă picioarele sorbind din

ceai, privind-o pe Delana peste marginea ceșcuței. Delana o fixă cu o privire dură.

— Cine te crezi, femeie? Indiferent cât de sus îți imaginezi că ești, nimeni nu este deasupra Aes Sedai. Și de unde ai aflat de acel semn?

Pentru prima dată în viața ei, privirea dură nu avu niciun efect. Halima îi zâmbi în batjocură.

— Chiar crezi că secretele... să-i spunem Ajah mai întunecată, sunt atât de secrete? Cât despre cât de sus ești, știi foarte bine că dacă un cerșetor ți-ar arăta semnele potrivite, ai sări să i te supui. Povestea mea este că am fost un timp însoțitoarea de drum a Cabrianei Mecandes, o soră Albastră. Din păcate, Cabriana a murit căzând de pe cal, iar Străjerul ei a refuzat după aceea să mai iasă din pături și să mănânce. A murit și el, zise Halima zâmbind de parcă s-ar fi întrebat dacă Delana era următoarea. Eu și Cabriana am vorbit mult înainte de moartea ei și mi-a spus de Salidar. Mi-a mai spus și câteva lucruri despre planurile Turnului cu voi. Și cu Dragonul Renăscut.

Alt zâmbet, un fulger scurt al dinților albi, și se întoarse la ceai privind-o lung.

Delana nu fusese niciodată o femeie care să renunțe ușor. Obligase regi să facă pace atunci când voiau război, târâse de guler regine să semneze tratatele care trebuiau semnate. Era adevărat, s-ar fi supus și unui cerșetor care îi arăta semnele potrivite, dar mâinile Halimei o identificaseră ca Ajah Neagră, ceea ce nu era în mod clar. Poate femeia crezuse că era singurul mod în care Delana ar fi primit-o sau poate voia să o impresioneze cu lucrurile interzise pe care le știa. Nu îi plăcea de această Halima.

— Presupun că se așteaptă de la mine să fac în așa fel ca Divanul să accepte informațiile tale, spuse prost dispusă. Nu ar trebui să fie nicio problemă, atâta vreme cât știi suficiente lucruri despre Cabriana ca să-ți susții povestea. La asta nu pot

să te ajut, am întâlnit-o doar de două ori. Presupun că nu este nicio șansă să apară și să te dea în vileag?

— Nicio șansă, zâmbi din nou scurt, batjocoritor. Și aș putea recita viața Cabrianei. Știu lucruri pe care le uitase și ea.

Delana dădu din cap. Uciderea unei surori era regretabilă, dar, dacă era necesar, trebuia făcut și acest lucru.

— Atunci, nu e nicio problemă. Divanul te va primi ca pe un oaspete, și o să mă asigur că te ascultă.

— Eu nu mă gândeam să fiu oaspete. Ceva mai permanent, cred. Secretara sau, mai bine, companioana ta. Trebuie să am grijă ca Divanul să fie îndrumat așa cum trebuie. În afară de povestea asta cu noutățile despre Cabriana, o să am din când în când instrucțiuni pentru tine.

— Ia ascultă aici, eu...!

Halima îi reteză vorbele fără să ridice vocea:

— Mi s-a spus să-ți menționez un nume. Un nume pe care-l folosesc, uneori. Aran'gar.

Delana se așeză cu greutate. Numele îi fusese spus în vise. Pentru prima dată, după mulți ani, Delanei Mosalaine îi era frică.



## CAPITOLUL 31



### Ceară roșie

ZGOMOTUL FĂCUT DE COPITELE CALULUI NEGRU pe caldarâm era înghițit de larma Amadorului, în timp ce Eamon Valda călărea încet pe străzile aglomerate. Broboane de sudoare îi țâșneau prin fiecare por, cu atât mai mult cu cât purta zale și o platoșă perfect lustruită, strălucind în ciuda stratului de praf, și o pelerină ca neaua, care se lăsa peste coapsele puternice ale calului, dar ai fi zis că pentru el era o zi frumoasă de primăvară. Se străduia să ignore femeile și bărbații murdari, chiar și copiii, cu expresii pierdute îmbrăcați în straie roase. Chiar și aici. Chiar și aici.

Pentru prima dată în viața lui, uriașele ziduri de piatră ale Fortăreței Luminii, invincibile, cu turnuri și steaguri, bastion al adevărului și dreptății, nu reușiră să îl facă să se simtă mai bine. Descălecând în curtea principală, aruncă frâiele unui Copil, dându-i instrucțiuni cu voce aspră să aibă grijă de cal; omul știa ce avea de făcut, desigur, dar Valda simțea nevoia să se

răstească la cineva. În ciuda căldurii, oameni înveșmântați cu pelerine albe alergau energici peste tot. Spera să fie mai mult decât un spectacol.

Tânărul Dain Bomhald veni cu pași repezi, apăsându-și pumnul de pieptul acoperit de zale, într-un salut nerăbdător.

— Lumina fie cu dumneata, Seniore Căpitan! Ați avut un drum bun din Tar Valon, sper?

Avea ochii injectați și dinspre el plutea un damf de brandy. Nu exista nicio scuză să bei în timpul zilei.

— Rapid, măcar, mârâi Valda, smulgându-și mânușile armurii și îndesându-le sub cureaua sabiei.

Nu **brandy**-ul era de vină, chiar dacă l-ar fi pedepsit pentru asta. Călătoria fusese rapidă, pentru o distanță atât de mare. Avea de gând să dea legiunii o noapte liberă în oraș ca recompensă, odată ce terminau de așezat tabăra la porțile orașului. O călătorie rapidă, dar nu putea fi de acord cu ordinele care îl chemau înapoi, când o singură sfortare mai puternică ar fi dărâmat Turnul divizat, îngropându-le pe vrăjitoare sub dărâmături. O călătorie ieșită din comun, însă fiecare zi adusesse vești tot mai proaste. Al'Thor în Caemlyn. Nu conta dacă era un fals Dragon sau cel adevărat; putea conduce Puterea, iar orice bărbat care putea face asta era cu siguranță o Iscoadă a Celui Întunecat. Cei jurați Dragonului infestau Altara. Așa-zisul Profet și scursurile lui erau în Ghealdan, în însăși Amadicia.

Reușise să mai stârpească din mizerie, dar era greu să te lupți cu un inamic care adesea prefera să se facă nevăzut în loc să stea și să lupte, care se putea topi în blestematele de râuri de refugiați și, mai rău, printre cei răătăcitori cu creierele goale, crezând că al'Thor răstumase ordinea lumii. Găsise totuși o soluție, chiar dacă nu era pe de-a-ntregul satisfăcătoare. Drumurile din spatele legiunii lui erau acoperite de cadavre, iar corbii se îndopau până plesneau. Dacă nu era posibil să deosebești scursurile Profetului de scursurile refugiaților, ei bine, să crape cu toții. Inocenții ar fi trebuit să stea la casele lor,

unde le era locul; Creatorul i-ar fi protejat. În ceea ce-l privea, cei care rățăceau fără rost erau cireașa de pe tort.

— Am auzit în oraș că Morgase este aici, zise. Nu credea asta – din două vorbe auzite în Andor, una își dădea cu presupusul cine o ucisese pe Morgase –, dar rămase uimit când Dain aprobă cu o mișcare a capului.

Surpriza se transformă în dezgust după ce tânărul începu să bâlbăjească despre apartamentele lui Morgase și partidele ei de vânătoare, despre cât de bine era tratată și de cum urma să semneze din clipă în clipă un tratat cu Copiii. Valda nu-și ascunse o strâmbătură. Nu avea la ce să se aștepte de la Niall. Omul fusese unul dintre cei mai buni soldați ai vremurilor sale și un mare căpitan, dar îmbătrânise și se înmuiase. Valda știuse asta din clipa în care îl ajunseseră ordinele la Tar Valon. Niall ar fi trebuit să se repeadă asupra Tearului cu toată forța, de îndată ce se auzise de al’Thor. Ar fi adunat de pe drum oamenii de care avea nevoie; neamurile lumii s-ar fi alăturat Copiilor împotriva unui fals Dragon. S-ar fi alăturat, atunci. Acum al’Thor era în Caemlyn, suficient de puternic să-i sperie pe cei slabi de înger. Dar Morgase era aici. Dacă o avea pe Morgase, ea ar fi trebuit să semneze tratatul din prima zi, chiar dacă o ajuta cineva să semneze. Pe Lumină! O s-o învețe să sară atunci când spunea el să sară. Dacă protesta că nu-i convenea să se întoarcă în Caemlyn însoțită de Copii, avea să-i lovească încheieturile cu un băț. Ea va fi stindardul intrării lui în Andor.

Dain se opri, așteptând. Fără îndoială, spera la o invitație la cină în acea seară. Ca junior, nu putea invita un ofițer superior lui, dar cu siguranță voia să vorbească cu fostul lui comandant, despre Tar Valon, poate despre tatăl lui mort. Valda nu se gândise prea mult la Geofram Bomhald; omul fusese moale.

— Te aștept la cină, în tabără, la șase. Te aștept treaz, Copil Bomhald!

Bomhald era clar băut; căscă ochii mari și se clătină înainte de a saluta și de a pleca. Valda se întrebă ce se întâmplase.

Dain fusese un ofițer de primă mână. Unul care se îngrijora prea mult de tot felul de delicateți, ca de pildă proba vinovăției, când nu se putea obține, dar, cu toate astea, un ofițer bun. Nu la fel de molâu ca tatăl său. Era păcat să-l vadă înecat în brandy.

Mormăind în barbă – faptul că ofițerii se îmbătau chiar în Fortăreața Luminii era încă un semn că Niall era putred până în măduva oaselor Valda plecă spre camerele lui. Avea de gând să doarmă în tabără, dar nu i-ar fi stricat o baie fierbinte.

Un Copil tânăr, cu umerii lați, se apropia pe coridorul simplu de piatră, cu bastonul stacojiu al Mâinii Luminii și soarele cu raze pe piept. Fără să se oprească și fără să se uite măcar la Valda, murmură plin de respect:

— Seniorul Căpitan ar putea dori să viziteze Domul Adevărului.

Valda se încruntă la bărbat – nu-i plăceau Inchizitorii; făceau treabă bună în felul lor, dar nu putea scăpa de senzația că îmbrățișaseră bastonul de păstor pentru că nu ar fi fost niciodată în stare să dea piept cu un dușman înarmat – și se pregătea să-l pună la punct, dar apoi se opri. Disciplina Inchizitorilor lăsa de dorit, dar un simplu Copil nu și-ar fi permis niciodată să vorbească așa cu un Senior Căpitan. Poate că baia putea să mai aștepte.

Domul Adevărului era o minune care își merita ceva din măreția numelui. De un alb pur pe dinafară, pe dinăuntru era luminat de mii de lămpi care își răsfrângeau razele de foița de aur. Încăperea era străjuită de coloane groase de marmură, simple și lustruite până la strălucire, dar domul însuși se arcuia peste o sută de pași, fără niciun sprijin, înălțându-se la cincizeci de pași în vârf, deasupra unor platforme simple de marmură, așezate pe podeaua de marmură, de unde Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii se adresa adunării Copiilor în cele mai solemne momente ale celor mai importante ceremonii. Va sta și el acolo, într-o bună zi. Niall nu va trăi veșnic.

Câteva duzini de Copii umblau prin încăperea vastă – era o priveliște demnă de văzut, deși doar Copiii puteau intra acolo, desigur –, dar nu primise mesajul doar ca să vină să admire Domul. Era sigur de asta. În spatele marilor coloane, se aflau câteva rânduri de coloane mai mici, la fel de simple și la fel de strălucitoare, și firide înalte și mari unde fresce ilustrau victoriile Copiilor din ultima mie de ani. Valda mergea cu pași mari, cercetând fiecare firidă. În cele din urmă zări un bărbat înalt, cărunt, studiind una dintre picturi, Serenia Latar urcată pe eșafodul spânzurătorii, singura Supremă înscăunată Amyrlin pe care Copiii reușiseră să o spânzure. Era deja moartă, desigur, fiindcă era destul de greu să spânzuri o vrăjitoare vie, dar asta nu conta. Cu șase sute nouăzeci și trei de ani în urmă, se făcuse dreptate după lege.

— Te frământă ceva, fiule? se auzi o voce blândă, aproape moale.

Valda se crispă ușor. O fi fost Rhadam Asunawa Marele Inchizitor, dar era totuși Inchizitor. Iar Valda era Senior Căpitan, Uns al Luminii, nu „fiule“.

— Nu, din câte am remarcat, răspunse plat.

Asunawa oftă. Chipul lui sfrijit era imaginea vie a martiriului suferinței, astfel că sudoarea i se putea confunda cu lacrimile, dar ochii înfundați în orbite păreau să ardă cu toată intensitatea focurilor care-i topiseră carnea de pe oase. Mantia sa purta doar cârja, nu și soarele cu raze, de parcă nu ar fi făcut parte dintre Copii. Sau poate se afla deasupra lor.

— Vremurile sunt tulburi. Fortăreața Luminii adăpostește o vrăjitoare.

Valda își reprimă o privire crucișă. Lași sau nu, Inchizitorii puteau fi periculoși chiar și pentru un Senior Căpitan. Probabil, bărbatul nu va fi niciodată în stare să spânzure o Amyrlin, dar visa poate să fie primul care spânzură o regină. Lui Valda nu îi păsa dacă Morgase murea, atâta vreme cât nu murea înainte de a fi folosită la maximum. Nu spuse nimic, dar sprâncenele

cărunte și groase ale lui Asunawa se lăsară în jos, dând senzația că ochii îi privesc din niște caverne.

— Vremurile sunt tulburi, zise iarăși, iar lui Niall nu trebuie să i se permită să distrugă Copiii Luminii.

Minute în șir Valda examinează pictura. Poate artistul fusese bun, poate nu; nu avea habar de aceste lucruri și nici nu-i păsa. Armele și armurile gărzilor arătau bine, totuși, iar funia și eșafodul păreau reale. Astea erau lucrurile pe care le cunoștea.

— Sunt pregătit să ascult, zise într-un final.

— Atunci o să vorbim, fiule. Mai târziu, când o să fie mai puțini ochi să vadă și urechi să audă. Lumina fie cu tine, fiule!

Asunawa se îndepărtă fără alte vorbe, cu mantia albă mișcându-se ușor și zgomotul cizmelor auzindu-se de parcă ar fi încercat să înfigă fiecare pas în piatră. Câțiva Copii se înclinară adânc în fața lui.

De la fereastra îngustă care dădea spre curtea interioară, Niall îl urmări pe Valda cum descalecă și vorbește cu tânărul Bomhald, plecând apoi ca o furtună. Valda era mereu ca o furtună. Dacă ar fi fost vreo soluție să aducă înapoi Copiii de la Tar Valon și să-l lase pe Valda acolo, ar fi profitat de ea fără să clipească. Bărbatul era un comandant bun în bătălie, dar era totuși mai potrivit să provoace răcoale. Ideea lui de tactică era șaija de cavalerie, iar de strategie – șarja de cavalerie.

Clătinând din cap, Niall se întoarse în camera de audiențe. Avea lucruri mai importante decât Valda cu care să-și bată capul. Morgase încă rezista ca o armată cocoțată la înălțime, cu rezerve de apă și un moral excelent. Refuza să admită că era înghesuită într-o vale, fără putință de scăpare, iar înălțimile erau dominate de inamic.

Balwer se ridică de la masă când Niall intră în anticameră.

— Omema a fost aici, Seniore. A lăsat astea pentru tine, zise Balwer atingând câteva foi de hârtie legate într-un sul cu fundă roșie. Și asta, adăugă cu buzele strânse, scoțând din buzunar un mic tub de os.

Niall luă tubul mormăind și intră în încăperea interioară călcând apăsător. Dintr-un motiv sau altul, Omema devenea în fiecare zi din ce în ce mai inutil. De parcă nu era suficient de rău că-i lăsase rapoartele lui Balwer, așa pline de prostii cum erau, chiar și el ar fi trebuit să știe că nu putea lăsa unul dintre acele tuburi cu trei dungi roșii altcuiva decât lui Niall însuși. Apropie tubul de o lampă pentru a-i cerceta ceara. Neatinsă, până nu o sparse între degete. Ar trebui să aprindă un foc sub picioarele lui Omema, să-i intre frica Luminii în oase. Prostul nu era bun nici de momeală dacă nu se străduia să-și joace rolul de șef al spionilor.

Mesajul venea iarăși de la Varadin, cu cifrul privat al lui Niall în acel scris tremurat de nebun, pe o foaie subțire de hârtie. Aproape îl arse fără să-l citească, apoi ceva de la sfârșit îi atrase atenția. O luă de la început, descifrând fiecare cuvânt. Voia să fie absolut sigur. Ca și înainte, mesajul era plin de prostii despre Aes Sedai puse în lesă și bestii ciudate, dar chiar la final... Varadin îl ajutase pe Asidim Faisar să găsească o ascunzătoare în Tanchico; o să încerce să-l strecoare afară, dar înaintașii păzeau cu atâta strășnicie, că niciun zvon nu putea trece zidurile fără voie.

Niall își frecă gânditor bărbia. Faisar fusese unul dintre cei trimiși în Tarabon să vadă dacă se mai putea salva ceva. Faisar nu știa nimic despre Varadin, iar Varadin nu ar fi avut cum să știe de Faisar. Înaintașii păzeau cu atâta strășnicie că niciun zvon nu putea trece zidurile fără voie? Mâzgăleli de om nebun.

Îndesându-și hârtia în buzunar, se întoarse în anticameră.

— Balwer, care sunt ultimele vești de la apus? Între ei doi, „apus” însemna întotdeauna hotarul cu Tarabon.

— Nicio schimbare, Seniore. Patrulele care intră prea adânc în Tarabon nu se mai întorc. La hotar, cel mai mare necaz sunt refugiații care încearcă să treacă.

Patrulele care intrau prea adânc... Tarabon era un puț care colcăia de năpârci veninoase și de șobolani turbați, dar...

— Cât de repede poți trimite un curier la Tanchico?

Balwer nici nu clipi. Omul nu s-ar fi arătat surprins nici dacă într-o bună zi i-ar fi vorbit un cal.

— Caii de schimb o să fie o problemă dincolo de hotar, Seniore. În mod normal, aș fi spus douăzeci de zile, până ajunge și se întoarce aici, poate și mai puțin cu un pic de noroc. Acum, de două ori pe-atât, dacă avem noroc. Poate încă de două ori, doar ca să ajungă la Tanchico.

Un puț care putea înghiți un curier, fără să lase nici măcar oasele din el. Nu ar fi fost nevoie să se și întoarcă, dar Niall ținu asta pentru el.

— Aranjează asta, Balwer. Într-un ceas voi avea o depeșă pregătită. Voi vorbi eu însumi cu cel care va fi curier.

Balwer își plecă supus capul, dar în același timp își freca mâinile, insultat. N-avea decât să fie. Erau puține șanse să poată duce planul la îndeplinire fără să-l expună pe Varadin. Precauții inutile dacă omul era nebun, dar dacă nu... Să-l dea în vileag nu ar fi ajutat cu nimic.

În încăperea pentru audiențe, Niall mai studie o dată mesajul lui Varadin, înainte de a-l strecura în flacăra lămpii, urmărindu-l cum se aprinde. Se transformă în cenușă între degetele sale.

Avea patru reguli în ceea ce privește acțiunea și informația. Nu construi niciodată planuri până nu știi cât se poate de multe despre inamic. Nu-ți fie niciodată teamă să-ți schimbi planurile când primești informații noi. Să nu crezi niciodată că știi totul. Și niciodată să nu aștepti până când știi totul. Bărbatul care ar aștepta să știe totul ar fi încă în cort când inamicul i-ar da foc acestuia deasupra capului său. Niall urma aceste reguli. O singură dată în viața sa le abandonase ca să urmeze o presimțire. La Jhamara, fără niciun alt motiv decât un soi de gâdilătură în fundul minții, își trimisese o treime din armată să supravegheze munții despre care toți spuneau că sunt de netrecut. În timp ce își manevra restul forțelor, zdrobind murandienii și altarienii, o armată din Illian, care ar fi trebuit să



fie la sute de mile depărtare, a apărut prin acele trecători „de netrecut”. Singurul lucru care îl făcuse să se retragă fără să fie zdrobit fusese o „presimțire”. Iar acum simțea din nou același lucru.

— Nu am încredere în el, zise ferm Tallanvor. Îmi amintește de un escroc pe care l-am văzut odată la un târg, un ins cu o față de bebeluș care putea să rânjească uitându-se drept în ochii tăi, în timp ce lua cu mâna boaba de sub cupă.

De data asta, lui Morgase nu-i fu greu să-și țină firea. Tânărul Paitr îi raportase că în final unchiul său găsisese o cale de a o scoate pe furiș din Fortăreața Luminii, pe ea și pe ceilalți. Ceilalți fuseseră problema; Torwyn Barshaw pretindea că de mult ar fi putut s-o scoată singură de acolo, dar ea nu și-ar fi putut lăsa oamenii la mila Mantiilor Albe. Nici măcar pe Tallanvor.

— O să iau în considerare sentimentele tale, zise ea indulgentă. Ai grijă doar să nu le lași să te stânjenească. Ai vreo vorbă care se potrivește, Lini? Ceva pentru tânărul Tallanvor și sentimentele lui?

Pe Lumină! De ce îi plăcea atât de mult să-l tachineze? Se apropiase de trădare, iar ea era Regina lui, nu... Restul gândului nu mai veni.

Lini ședea aproape de ferestre, făcând un ghem de lână albastră dintr-un sul ținut cu mâinile depărate de Breane.

— Paitr îmi aduce aminte de ajutorul acela tânăr de rânduș, chiar înainte să pleci tu la Turnul Alb. Ăla care a lăsat grele două servitoare și care a fost prins încercând să fugă de la conac cu un sac de argintărie de-a mamei tale.

Morgase își încleștă fălcile, dar nimic nu-i putea strica bucuria, nici măcar privirea pe care i-o aruncă Breane, de parcă ar fi vrut să-și dea și ea cu părerea. Paitr fusese copleșit de bucuria evadării apropiate a lui Morgase. Desigur, în parte bucuria lui se datora faptului că aștepta o răsplată de la unchiul său pentru rolul jucat – cel puțin așa se înțelegea din câteva comentarii;

ceva despre a-și spăla păcatele pentru o greșeală făcută acasă –, dar tânărul dansase practic când ea își dăduse acordul pentru planul care avea să o scoată în acea zi din Fortăreața Luminii și din Amador până la răsăritul de a doua zi dimineață. Să plece din Amador, către Ghealdan, unde trupele nu vor veni cu obligații pentru Andor. Cu două zile în urmă, Barshaw venise el însuși să-i explice planul, deghizat ca un negustor care livrează andrele și lână, un bărbat solid cu nasul mare, cu ochi neliniștiți și gură strâmbă, care vorbise însă suficient de respectuos. Era greu de crezut că este unchiul lui Paitr – arătau atât de diferit –, cu atât mai puțin că era negustor. Cu toate astea, planul său era o minune a simplității, având nevoie pentru a reuși doar de suficienți oameni în afara Fortăreței. Morgase avea să iasă din Fortăreața Luminii într-o căruță, îngropată sub resturile de la bucătărie.

— Acum, știți cu toții ce aveți de făcut, le spuse. Atâta vreme cât ea rămânea în camerele ei, ceilalți se puteau mișca fără grijă. Totul depindea de asta. Bine, nu totul, dar toate celelalte evadări, mai puțin a ei.

— Lini, tu și Breane trebuie să fiți în curtea unde se spală rufele când clopotele anunță prânzul.

Lini aprobă cu o mișcare a capului, dar Breane îi întoarse privirea cu buzele țuguiate. Le mai explicase de douăzeci de ori. Chiar și așa, Morgase nu avea de gând să permită o eroare care să lase pe cineva în urmă.

— Tallanvor, îți lași sabia aici și aștepti la un han numit Stejarul și Spinul. El deschise gura să spună ceva, dar i-o reteză ferm: Ți-am auzit argumentele. Poți găsi altă sabie. Vor crede că urmează să te întorci aici dacă o lași în cameră.

Se strâmbă, dar în cele din urmă aprobă.

— Lamgwin trebuie să aștepte la Capul Auriu, iar Basel la...

Se auzi o bătaie grăbită în ușă, iar Basel își strecură înăuntru capul chel.

— Maiestate, a venit un bărbat... un Copil... zise aruncând o privire peste umăr, în hol. Este un Inchizitor, Maiestate.

Tallanvor își duse mâinile la mânerul sabiei, desigur, și nu renunță până când nu-i făcu de două ori semn, strâmbându-se la el.

— Lasă-l să intre, spuse cu o voce calmă, dar simțea cum i se agită în stomac fluturi de dimensiunea unei vulpi. Un Inchizitor? Oare totul, acum când mergea brusc atât de bine, avea să se preschimbe într-un dezastru, la fel de brusc?

Un bărbat înalt, cu nas vulturesc, îl dădu la o parte pe Basel, trântindu-i ușa în nas. Mantia albă cu auriu, cu acea cârjă stacojie pe umăr, îl arăta a fi Inchizitor. Nu îl întâlnise încă pe Einor Saren, dar îi fusese arătat. Avea o certitudine imuabilă pe chip.

— Ești chemată la Seniorul Căpitan Comandat, spuse rece. Vei veni acum.

Gândurile lui Morgase alergau mai repede decât fluturii din stomac. Era obișnuită să fie chemată – Niall nu mai venea la ea, acum că o ținea în Fortăreață –, să i se mai țină o predică despre datoria pe care o avea față de Andor sau pentru ce voia să pară o discuție amicală, care să-i demonstreze că Niall se gândea la binele ei și al Andorului. Cu asta era obișnuită, dar nu și cu acel tip de mesager. Dacă era dată pe mâna Inchizitorilor, nu mai avea cum să scape. Asunawa ar trimite suficienți oameni să o târască de acolo, și pe toți ceilalți odată cu ea. Pe el îl întâlnise o singură dată și-i înghețase sângele în vene. De ce fusese trimis un Inchizitor? Întrebă cu voce tare, iar Saren îi răspunse cu același ton de gheață.

— Eram cu Seniorul Căpitan Comandant și aveam drum în direcția asta. Mi-am terminat treburile și acum te duc acolo. Până la urmă, ești o regină căreia i se cuvine respect.

Toate cuvintele lui păreau spuse cu o ușoară plictiseală, ușor nerăbdătoare, până la final, când deveniră batjocoritoare. Nicio urmă de căldură.

— Foarte bine, răspunse ea.

— Să o acompaniez pe regină? se înclină formal Tallanvor; cel puțin se comporta respectuos când era și un străin de față.

— Nu.

O să-l ia pe Lamgwin. Ba nu, oricare din oamenii ei ar fi făcut să pară că avea nevoie de gărzi de corp. Saren o înspăimânta aproape la fel de mult ca Asunawa, și nu avea de gând să-l lase să bănuiască acest lucru. Arboră un zâmbet firesc, tolerant.

— Cu siguranță, nu am nevoie de protecție aici.

Saren zâmbi și el, măcar cu buzele. Părea să râdă la ea.

Afară, cu Basel și Lamgwin privind-o nesiguri, aproape se răzgândi; ar fi luat pe cineva cu ea, dacă nu ar fi apucat să vorbească înăuntru. Dar, dacă era o cursă, doi bărbați nu ar fi putut să o apere, și ar fi dovedit slăbiciune dacă se răzgândea. Mergând pe coridoarele de piatră alături de Saren, se simțea slabă, câtuși de puțin regină. Nu. Poate că o să urle ca toți ceilalți dacă Inchizitorii o târau în beciuri – de fapt, nu era niciun „poate” la mijloc, nu era suficient de nebună să creadă că sângele regal se deosebea de cel al oamenilor obișnuiți, în această privință –, dar, până atunci, va fi ceea ce era. Încercă să-și liniștească fluturii din stomac.

Saren o conduse într-o curte mică, pavată, unde bărbați goi până la brâu se antrenau lovind cu săbiile stâlpi de lemn.

— Unde mergem? întrebă ea. Nu pe acest drum am mers până acum în biroul Seniorului Căpitan Comandant. Este în alt loc?

— Am luat-o pe cel mai scurt drum, îi răspunse concis. Am și altceva mai bun de făcut decât...

Nici nu-și termină vorbele, dar nici nu încetini. Nu putea decât să-l urmeze, de-a lungul unui coridor, presărat cu camere mari, pline de paturi de campanie și bărbați îmbrăcați doar până la brâu sau chiar mai puțin. Își păstra privirea lipită de ceafa lui Saren, compunând fraze usturătoare pentru Niall. Trecură de curtea grajdurilor, îmbibată de mirosul greu de cal și de bălegar,

cu un fierar potcovind cai într-un colț, apoi prin alt coridor al barăcilor soldaților, apoi pe unul cu bucătării de o parte, plin de mirosuri de tocăniță, apoi altă curte... Înțepeni brusc.

Un eșafod lung și înalt era aștept în mijlocul curții. Trei femei și peste o duzină de bărbați ocupau fiecare loc, cu mâinile și picioarele legate, cu ștreangurile puse de gât. Unii dintre ei plâneau sfâșietor; cei mai mulți păreau îngroziți. Ultimii doi oameni de la capătul îndepărtat erau Torwyn Barshaw și Paitr, băiatul purtând o cămașă în loc de livrea cu roșu și alb pe care i-o făcuse. Paitr nu plânea, dar unchiul lui da. Paitr părea prea îngrozit să se gândească la lacrimi.

— Pentru Lumină! strigă un ofițer al mantiilor Albe, iar un ostaș trase de un mâner lung de la capătul eșafodului.

Trapele se deschiseră cu zgomot, iar victimele dispărură. Câteva dintre frânghiile întinse tremurau, pe când cei atârnați de ele mureau sufocați, în loc să-și piardă viața repede rupându-și gâtul. Paitr era unul dintre ei. Și evadarea ei muri odată cu el. Poate ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de el, dar se gândise numai la evadare, la fuga din cursa în care intrase singură. Se prinsese singură și, odată cu ea, întreg Andorul.

Saren se uita la ea, așteptându-se să o vadă leșinând sau vomitând.

— Atât de mulți deodată? întrebă ea, mândră de siguranța cu care vorbise.

Funia lui Paitr nu mai tremura; acum se legăna ușor dintr-o parte în alta. Fără scăpare.

— Spânzurăm în fiecare zi Iscoade ale Celui întunecat, răspunse sec Saren. Poate că în Andor le dați drumul cu o predică. Noi nu.

Morgase îi înfruntă privirea. Drumul cel mai scurt? Deci, asta era noua tactică a lui Niall. Nu o surprindea că nu i se spusese de încercarea ei de evadare. Niall era prea subtil pentru așa ceva. Era un oaspete de vază, iar Paitr și unchiul său fuseseră spânzurați din întâmplare, pentru cine știe ce crimă care nu

avea nimic de-a face cu ea. Cine va urma la spânzurătoare? Lamgwin sau Basel? Lini sau Tallanvor? Ciudat, dar imaginea lui Tallanvor legănându-se la capătul unei funii o durea mai mult decât cea a lui Lini. Mintea îi juca feste ciudate. Peste umărul lui Saren, îl zări pe Asunawa, la o fereastră care dădea spre eşafod. Se uita la ea. Poate că asta era opera lui, nu a lui Niall. Nu conta. Nu îşi putea lăsa oamenii să moară în van. Nu-l putea lăsa pe Tallanvor să moară. Feste foarte ciudate, într-adevăr.

Ridicând o sprânceană batjocoritor, spuse:

— Dacă scena asta ți-a înmuiat genunchii, presupun că putem aştepta până îţi revii, zise cu o voce uşoară, neafectată de ce văzuse.

Dă Lumina să nu vomite.

Chipul lui Saren se întunecă, apoi se întoarse pe călcâie şi porni cu paşi mari. Îl urmă mergând măsurat, fără să se uite către fereastra lui Asunawa, încercând să nu se gândească la eşafod.

Poate că era într-adevăr cel mai scurt drum, căci la capătul următorului coridor Saren o conduse pe nişte scări, direct în camera de audienţe a lui Niall, mai repede decât îşi amintea ea să fi făcut drumul până atunci. Ca de obicei, Niall nu se ridică, şi nu era niciun scaun pentru ea, forţând-o să stea în faţa lui asemenea cuiva venit cu jalba. Părea distrat, uitându-se tăcut la ea, fără să o vadă.

Câştigase şi nici măcar nu se uita la ea. Acest lucru o irita. Pe Lumină, câştigase! Poate ar trebui să se întoarcă în camerele ei. Dacă îi spunea lui Tallanvor, lui Lamgwin şi lui Basel să-i croiască drum cu săbiile, ştia că ei ar fi încercat. Ar muri, la fel ca ea; nu ţinuse niciodată o sabie în mână, dar, dacă ar fi dat comanda, ar fi luat şi ea una. Ea ar muri, dar Elayne ar urca pe Tronul Leului. Ar urca de îndată ce al'Thor ar putea fi dat la o parte. Turnul Alb va avea grijă ca Elayne să primească ceea ce i se cuvenea. Turnul. Dacă Turnul ar avea grijă de tronul lui Elayne... Părea o nebunie, dar avea şi mai puţină încredere în

Turn decât în Niall. Nu, trebuia să salveze singură Andorul. Dar prețul... Prețul trebuia plătit.

— Sunt gata să semnez tratatul, se forță ea să spună.

Niall păru să nu audă la început. Apoi clipi și răsă strâmb, clătinându-și capul. Asta o irită din nou. Se prefăcea surprins.

Ea nu încercase să scape. Ea era un oaspete. Își dorea să-l vadă spânzurat.

Se mișcă atât de repede, că aproape șterse amintirea apatiei lui anterioare. În câteva clipe, secretarul lui uscat și mic apăru cu un lung pergament, totul era deja scris, având chiar și o copie a sigiliului Andorului, pe care ea nu ar fi deosebit-o de original.

Chiar dacă nu avea de ales, citi în liniște termenii tratatului. Nu erau diferiți de ceea ce aștepta. Niall va conduce trupele ca să-i recâștige tronul, dar era un preț, deși purta alt nume. O mie de Mantiile Albe încazarmate în Caemlyn, cu propriile tribunale, în afara legilor Andorului, pentru totdeauna. Mantiile albe egale cu Gărzile Reginei, peste tot în Andor, pentru totdeauna. Îi va trebui toată viața să desfacă ce semna acum, poate și toată viața lui Elayne, dar alternativa era ca al'Thor să țină Tronul Leului ca trofeu. Dacă vreo femeie va mai sta vreodată pe el, va fi probabil Elenia sau Nean, sau una de același soi cu ele, pe post de marionetă a lui al'Thor. Fie asta, fie Elayne ajungea marioneta Turnului; nu se putea convinge să aibă încredere în Turn.

Își semnă numele clar, apăsând copia Sigiliului pe ceara roșie vărsată de secretarul lui Niall la marginea paginii. Leul Andorului, înconjurat de Coroana de Trandafiri. Iată, era prima regină din istorie care accepta soldați străini pe pământurile Andorului.

— Cât de repede...? îi era mai greu decât și-ar fi imaginat să spună acele cuvinte. Cât de repede vor pleca legiunile tale?

Niall ezită, uitându-se la masă. Nu era nimic acolo, cu excepția peniței și a cernelii, un vas de nisip și un tub de ceară

ars, de parcă tocmai ar fi terminat de scris o depeșă. Termină să semneze și el, punându-și propriul sigiliu alături, un soare cu raze impregnat pe o ceară galbenă, apoi întinse secretarului său pergamentul.

— Du-l în camera documentelor, Balwer. Îmi e teamă că nu mă pot porni la drum atât de repede pe cât speram, Morgase. Trebuie să iau în considerare anumite vești. Nimic care să te privească, doar chestiuni legate de mișcarea trupelor în regiuni care nu au legătură cu Andorul. Insist să consideri acest răgaz ca un timp în care mă pot bucura de compania ta.

Balwer se înclină oarecum exagerat, dar fu sigură că pentru o clipă ochii îi fulgerară surprinși către Niall. Ea aproape rămăsese cu gura căscată. O presase și o presase, iar acum avea alte treburi mai importante. Balwer ieși în grabă, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu înșface tratatul și să-l rupă, dar nu la asta se gândea Morgase. Măcar nu vor mai fi alte execuții. Cu restul se va descurca atunci când va fi timpul potrivit. Fiecare lucru la timpul lui. Rezistența ei încăpățânată eșuase, dar acum avea iarăși timp, un dar neașteptat care nu trebuia irosit în vânt. Să se bucure de compania ei? Zâmbi călduros.

— Am senzația că mi s-a ridicat o povară de pe umeri. Spune-mi, joci pietre?

— Sunt considerat un jucător bunicel, răspunse el cu un zâmbet surprins, apoi amuzat.

Morgase se înroși, dar se strădui să nu lase să i se citească furia pe chip. Poate că era mai bine dacă el o credea înfrântă. Nimeni nu urmărea cu mare atenție un oponent înfrânt, nici nu-i acorda mare considerație și, dacă avea grijă, putea începe să recupereze ce pierduse, înainte ca soldații lui să părăsească Amadicia. Morgase avusese un profesor foarte bun la Jocul Caselor.

— O să încerc să nu fiu un adversar foarte slab, dacă te decizi să joci.



Ea era mult peste „bunicică”, poate mult peste „bună”, dar va trebui să piardă, desigur, deși nu atât de rău încât să-î plictisească. Ura să piardă.

Încruntat, Asunawa bătea darabana cu degetele pe mânerul aurit al scaunului. Deasupra creștetului său, bastonul îndoit al păstorului era lucrat într-un lac strălucitor, pe un disc de un alb pur.

— Vrăjitoarea a fost descumpănită, murmură el.

Saren răspunse de parcă ar fi fost o acuzație.

— Unii oameni sunt afectați de o execuție. Iscoadele Celui Întunecat au fost adunate de ieri; mi s-a spus că intonau un fel de imn Umbrei, când Trom a sfârșit ușa. Am verificat, dar nimănui nu i-a trecut prin cap să vadă dacă aveau vreo legătură cu ea.

Măcar nu se băteau pe picioare. Stătea drept, așa cum ar fi trebuit să facă o Mână a Luminii.

Asunawa îi expedie explicațiile cu o ușoară fluturare a mâinii. Sigur că nu era nicio legătură, în afară de faptul că ea era o vrăjitoare, iar ei, Iscoade. Până la urmă, vrăjitoarea era în Fortăreața Luminii. Cu toate astea, era tulburat.

— Niall m-a trimis să o aduc de parcă aş fi fost un câine, mârâi Saren. Aproape mi-am vărsat mațele, stând atât de aproape de o vrăjitoare. Măinile mele îi voiau gâtul.

Asunawa nu catadicsi să răspundă; abia îl auzise. Sigur că Niall ura Mâna. Cei mai mulți urau lucrurile de care se temeau. Nu, gândurile sale erau la Morgase. Se ferise suficient de mult timp de Niall; cei mai mulți s-ar fi prăbușit de cum ar fi pus piciorul în Fortăreață. I-ar fi distrus o parte din planuri dacă se dovedea slabă în final. Avea toate detaliile în minte, fiecare zi a procesului, cu ambasadori ai tuturor ținuturilor care mai puteau trimite un reprezentant, până la confesiunea ei dramatică, smulsă cu atâta artă, că nimeni nu ar fi găsit o urmă, apoi

ceremoniile execuției. O spânzurătoare specială, doar pentru ea, care să fie apoi păstrată ca amintire.

— Să sperăm că va continua să-i reziste lui Niall, spuse cu un zâmbet pe care unii l-ar fi putut lua drept blând și pios. Nici măcar răbdarea lui Niall nu putea ține la infinit; până la urmă, trebuia să o dea pe mâna justiției.

## CAPITOLUL 32



### O chemare grabnică

PENTRU EGWENE, VIZITA LUI RAND LA CAIRHIEN părea să fie aidoma unui foc de artificii al artificierilor, de care tot auzise, fără să vadă unul vreodată. Ecourile păreau să reverbereze fără sfârșit.

Nu se mai apropiase din nou de palat, dar înțeleptele se duceau în fiecare zi să caute capcane puse cu **saidar** și îi povesteau ce se mai întâmpla. Nobilii se uitau cruciș unii la alții, și tairenii, și cairhienii. Berelain părea că se ascunde, refuzând să primească pe oricine nu era nevoită să vadă; Rhuarc o acuzase că-și neglijează obligațiile, dar fără niciun efect. El părea singurul neafectat din tot palatul. Chiar și servitorii tresăreau dacă te uitai la ei, dar asta s-ar fi putut datora înțeleptelor care-și băgau nasul peste tot.

Nici la corturi lucrurile nu stăteau mai bine, cel puțin printre înțelepte. Restul Aielilor erau ca Rhuarc, calmi și liniștiți. Prin comparație cu atitudinea lor, starea înțeleptelor părea și mai încordată, nu că ar fi fost nevoie de vreo comparație. Amys și

Sorilea se întorseseră de la întâlnirea cu Rand aproape scuipând ca niște pisici. Nu au spus de ce sau cel puțin Egwene nu le auzise, dar starea lor se răspândi printre înțelepte cu viteza gândului, până când fiecare dintre ele părea o pisică înfoiată gata să-și înfigă ghearele în tot ce mișca. Ucenicele lor păseau în vârful picioarelor și vorbeau încet, dar tot erau făcute cu ou și cu oțet pentru lucruri care nu ar fi fost luate în seamă înainte și pedepsite pentru lucruri care de obicei le-ar fi adus doar o dojană.

Nu ajuta nici faptul că în tabără apăruseră înțeleptele Shaido. Cel puțin Therava și Emerys erau înțelepte; a treia era însăși Sevanna, călcând țanțoș și plină de importanță, cu bluza atât de descheiată că o rivaliza pe Berelain, indiferent din ce parte bătea vântul. Therava și Emerys susțineau că Sevanna este o înțeleaptă, așa că nu puteau decât să o accepte, în ciuda mârâielilor Sorileei. Egwene era sigură că spionează, dar, când îi sugerase asta lui Amys, se alesese doar cu o privire lungă. Protejate de tradiție, puteau umbla libere pe la corturi, binevenite peste tot ca înțelepte – chiar și Sorilea – asemenea unor prietene apropiate sau surori-dintâi. Cu toate astea, prezența lor puneă capac stării de spirit a tuturor. Mai ales a lui Egwene. Sevanna, rânjind ca o pisică, știa cine era, și nu pierdea nicio ocazie să o trimită pe „ucenica aia mică” să-i aducă o cană de apă sau altele de genul ăsta. Se mai și uita la ea cu o căutătură lungă. Lui Egwene îi amintea de cineva care se uita la o găină, gândindu-se cum să o gătească după ce o fură. Mai rău, înțeleptele nu voiau să-i spună despre ce vorbeau; era treaba înțeleptelor, nu a ucenicilor. Indiferent de ce veniseră acolo Shaido, starea de spirit a înțeleptelor le interesa; nu o dată Egwene o văzu pe Sevanna, când credea că nu se uită nimeni la ea, urmărind-o cu un zâmbet pe față pe Amys, Malindhe sau Cosain, bombănind singure sau aranjându-și fără niciun rost șalul pe umeri. Nimeni nu asculta de Egwene, desigur. Prea multe comentarii despre femeile Shaido îi aduseră într-un final

aproape o zi întreagă de săpat o groapă „suficient de adâncă încât să stea în picioare fără să fie văzută“, iar când ieși afară să înceapă să o umple la loc, plină de murdărie și sudoare, Sevanna o urmărea.

Două zile după plecarea lui Rand, Aeron și alte înțeleptele le convinseseră pe trei Fecioare să se furișeze în toiul nopții peste zidurile palatului lui Arilyn să vadă ce pot afla, iar asta înrăutăți și mai mult lucrurile. Cele trei evitară gărzile lui Gawyn, chiar dacă cu mai multă greutate decât se așteptaseră, dar Aes Sedai erau altă poveste; încă se cățarau de pe acoperiș într-o mansardă când fură învăluite cu Puterea și trase înăuntru. Din fericire, Coiren și celelalte fuseseră convinse că veniseră la furat, deși Fecioarele nu se considerau atât de norocoase. Se treziră aruncate în stradă, atât de vinete, că abia mai puteau pași, iar când ajunseră la corturi încă se chinuiau să nu se smiorcăie. Celelalte înțelepte le tăbăciră cu rândul pe Aeron și pe prietenele sale, de obicei când erau singure, deși Sorilea părea să vrea să demonstreze ceva admonestându-le în fața cât mai multor oameni. Sevanna și cele două tovarășe ale ei rânjeau cu gura până la urechi când dădeau cu ochii de Aeron sau de celelalte, speculând în gura mare ce le vor face Aes Sedai când vor afla adevărul. Chiar și Sorilea se uita strâmb la ele din cauza asta, dar nimeni nu spunea nimic, iar Aeron și prietenele ei se făcură mici ca niște ucenice. Iar ucenicele începuseră să se ascundă atunci când nu aveau lecții sau lucruri de făcut. Nervii tuturor erau întinși ca niște corzi.

Cu excepția gropii, Egwene reuși să evite ce era mai rău doar fiindcă stătea cât mai departe cu putință de corturi, mai ales pentru a o evita pe Sevanna, și a nu-i administra o lecție. Nu avea nicio îndoială cum s-ar fi sfârșit povestea; Sevanna era acceptată ca înțeleaptă, indiferent câte strâmbau din nas când ea nu era de față. Probabil, Amys și Bair ar fi lăsat-o pe femeia Shaido să-i hotărască singură pedeapsa. Cel puțin nu îi era foarte greu să se ferească. Deși era o ucenică, doar Sorilea se

străduia să o învețe miile de lucruri pe care trebuia să le știe o înțeleaptă. Până când Amys și Bair îi dădeau încuviințarea finală de a intra în **Tel'aran'rhiod**, zilele și nopțile erau ale ei, atâta vreme cât reușea să nu fie înhățată alături de Surandha și celelalte să spele vase, să adune bălegar pentru focuri sau altele de felul acesta.

Nu înțelegea de ce zilele păreau să treacă atât de greu; se gândea că poate fiindcă trebuie să le aștepte pe Amys și Bair. Gawyn era La Omul înalt în fiecare dimineață. Se obișnuise cu rânjetele insinuante ale grăsanului de hangiu, deși o dată sau de două ori îi trecu prin cap să-i tragă o chelfăneală bună. Poate de trei ori, nu mai mult. Cele trei ceasuri treceau într-o clipită. Nici nu apuca să i se așeze pe genunchi că era vremea să-și aranjeze părul și să plece. Nu o mai înspăimânta să se așeze pe genunchii lui. Nu că ar fi fost cu adevărat înspăimântată înainte, dar devenise parcă mai plăcut. Iar dacă uneori se gândea la lucruri la care nu ar fi trebuit, iar acele gânduri o făceau să roșească, el îi mângâia chipul cu degetele, rostindu-i numele într-un fel care o făcea să-și dorească să-și petreacă toată viața ascultându-l. El lăsa să-i scape mai puține lucruri despre Aes Sedai decât auzea ea din alte părți, dar puțin îi păsa.

Celelalte ceasuri se târau de parcă ar fi fost împotmolite în noroi. Erau atât de puține lucruri pe care le putea face, încât avea senzația că o să răbufnească de frustrare. Înțeleptele care urmăreau conacul lui Airlyn nu raportaseră și alte Aes Sedai. Alese dintre cele care puteau conduce, iscoadele spuneau că înăuntru Aes Sedai continuau să țeasă Puterea, zi și noapte, fără nicio pauză, dar Egwene nu îndrăznea să se apropie și, chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu și-ar fi dat seama ce făceau fără să vadă firele. Dacă înțeleptele ar fi fost mai puțin nervoase, și-ar fi petrecut mai mult timp citind în cort, dar singura dată când se atinsese de o carte fără să fie noapte, la lumina lămpii, Bair mormăise despre fetele care-și pierd timpul lenevind ziua, iar Egwene o ștersese zicând că uitase să facă ceva, înainte de a i

se găsi de lucru. La fel de periculoasă putea fi o discuție de câteva clipe cu altă ucenică. Faptul că se oprise să vorbească cu Surandha, care se ascundea la umbra cortului unor Câini de Piatră, îi adusese o întreagă după-amiază de spălat rufe, după ce Sorilea dăduse peste ele. Ar fi fost bucuroasă de treburi, doar ca să aibă ceva de făcut, dar Sorilea examinase pâanza proaspăt spălată, perfect curată, atârnată în cort pentru a ține praful departe, pufnise și le spusese să o spele din nou. De două ori le zisese să o mai spele din nou! Sevanna văzuse și asta.

Orașul o făcea mereu pe Egwene să se uite peste umăr, dar în a treia zi se strecură către docuri, prudentă ca un șoricel care fură de la o pisică. Un ins zbârcit, cu o barcă îngustă, se scărpină în părul rar și-i ceru o coroană de argint ca s-o ducă la corabia Oamenilor Mării. Totul se scumpise, dar prețul era ridicol, îl fixă cu o privire lungă și-i spuse că îi poate da un penny de argint – ceea ce era totuși prea mult – și spera ca târguiala să nu-i golească punga; nu avea prea mult. Toată lumea era nervoasă în preajma Aielilor, dar când venea vorba să se târguiască, uitau și de ***cadin'sor***, și de sulite, și se luptau ca leii. Deschise gura fără dinți, o închise la loc, se uită la ea și, spre surpriza ei, mormăi în barbă că-i fura pâinea de la gură.

— Urcă, bombăni el, urcă. Nu pot să-mi pierd toată ziua pentru o pomană. Coccoșezi omul. Furi pâinea de la gură.

Continuă să bombăne și după ce începu să vâslească, ducând micuța barcă pe apele late ale Alguenyei.

Egwene nu știa dacă Rand se întâlneau cu Stăpâna Brăzdatului, dar spera că da. Elayne credea că Dragonul Renăscut este Coramoor-ul Oamenilor Mării, Cel Ales, iar tot ce avea el de făcut era să apară ca ei să sară să-i îndeplinească poruncile. Speră totuși că nu obișnuiau să se văicărească prea mult. Rand avea parte deja de suficiente văicăreli. Dar nu Rand fusese cel care o trimisese cu barcagiul bombănitor. Elayne se întâlneau cu cei din neamul Atha'an Miere, călătorise pe una dintre corăbiile lor și spunea că femeile Călăuze ale Vânturilor

ale Oamenilor Mării puteau conduce Puterea. Unele dintre ele, în orice caz; poate majoritatea. Era un secret păzit cu strășnicie de Atha'an Miere, dar Călăuza Vânturilor de pe corabia lui Elayne fusese mai mult decât dispusă a-i împărtăși cunoștințele, odată secretul dezvăluit. Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării înțelegeau vremea. Elayne pretindea că știe mai mult despre vreme decât oricare Aes Sedai. Spunea că femeia Călăuză a Vânturilor de pe vasul ei produsese o țesătură uriașă pentru a aduce vânturi prielnice. Egwene nu știa cât de mult adevăr era în povestea ei și cât de mult entuziasm, dar să învețe câte ceva despre vreme era cu siguranță un lucru mai bun decât să taie frunze la câini, întrebându-se dacă nu cumva ar fi de preferat să o prindă Nesune și să scape astfel de înțelepte și de Sevanna. Cu ce știa acum, nu ar fi putut aduce ploaia nici dacă cerul ar fi fost negru de nori și brăzdat de fulgere. Desigur, în acel moment soarele ardea ca o minge de aur pe cerul limpede, iar valurile de căldură dansau deasupra apei. Măcar praful nu ajungea departe pe râu.

Când barcagiul își ridică în cele din urmă vâslele, lăsând barca să plutească ușor pe lângă brăzdarul-de-ape, Egwene se ridică în picioare, ignorându-i bombănelile că o să-i arunce pe amândoi în râu.

— Hei! strigă ea. Hei! Pot să urc la bord?

Mai fusese pe câteva ambarcațiuni de râu și se mândrea că știa termenii potriviți – oamenii vaselor erau sensibili la cuvintele potrivite –, dar corabia aceea îi depășea experiența. Văzuse ambarcațiuni de râu mai lungi, câteva, dar niciuna așa de înaltă. Câțiva membri ai echipajului erau pe velatură sau se cățărau pe catargele înclinate, bărbați negricioși cu pieptul și tălpile goale, în pantaloni largi și colorați, legați cu centuri de stofa, și femei la fel de negricioase, cu bluze colorate.

Era gata să strige din nou, mai tare, când o scară de funii fu aruncată aproape de ea. Nu veni niciun răspuns de pe vas, dar părea o invitație suficient de clară. Egwene începu să urce. Era



dificil – nu urcatul în sine, ci să-și țină fusta decent; acum înțelegea de ce femeile Oamenilor Mării purtau pantaloni –, dar până la urmă ajunsese sus.

În aceeași clipă ochii îi căzură pe o femeie aflată la câțiva pași. Avea bluza și pantalonii din mătase albastră, cu o curea dintr-o pânză mai închisă. Purta în fiecare ureche câte trei inele de aur, iar un lăntșor subțire cu mici medalioane sclipitoare lega una din urechi de nas. Elayne îi povestise despre asta, ba chiar îi demonstrase folosind **Tel'aran'rhiod**, dar tot tresări văzând-o în carne și oase. Îi putea simți abilitatea de a conduce. O găsisese pe Călăuza Vânturilor.

Deschise gura, dar prin fața ei fulgeră o mână neagră care ținea un cuțit lucitor. Înainte de a putea țipa, lama tăie frânghiile scării. Plonjă, agățată încă de scara inutilă.

Țipă, o clipă doar, înainte de a intra adânc, cu picioarele înainte, în apa râului. Apa îi năvăli în gura deschisă, înecându-i strigătul; avu senzația că înghite jumătate de râu. Se zbatu cu furie să-și descâlcească fusta din jurul capului și să scape de scara de funii. Nu era panicată. Nu era. Cât de adânc intrase? În jurul ei era doar întunecimea măloasă. În ce parte era sus? Își simțea pieptul prins de chingi de fier, dar scoase aerul pe nas și urmări bulele luând-o în jos și la stânga, cum i se păru ei. Se răsuci, înotând către suprafață. Cât mai era? îi ardeau plămânii.

Capul îi ieși la lumina zilei și trase aer în plămâni, tușind. Spre surpriza ei, vâslașul se aplecă și o trase în barcă, încetul cu încetul, mormăind să nu se mai zbată că răstoarnă barca, adăugând că Oamenii Mării erau o nație căreia îi sărea repede muștarul. Se aplecă să-i pescuiască șalul, înainte de a se scufunda. I-l smulse din mână, iar el se trase înapoi de parcă ea ar fi vrut să-l lovească cu el. Fusta îi atârna grea de apă, iar bluza i se lipise de corp; eșarfa de pe cap îi ajunsese pe frunte. La picioarele ei începu să se formeze o băltoacă.

Barca se îndepărtase cam douăzeci de pași de corabie. Călăuza Vânturilor era acum la balustradă, și alte două femei,

una într-o mătase verde, simplă, cealaltă într-un brocart roșu țesut cu fir de aur. Cerceii, inelele de la nas și lăntișoarele străluceau în soare.

— Ți se refuză dreptul de a urca la bord, strigă femeia înveșmântată în verde, iar cealaltă strigă:

— Spune-le și celorlalte că nu ne păcălesc deghizările. Nu ne e teamă de voi. Vi se refuză la toate dreptul de a urca la bord.

Barcagiul cel zbârcit ridică vâslele, dar Egwene îndreptă un deget către nasul lui subțire.

— Oprește-te imediat.

Se opri. Să o arunce în apă. Nici măcar un cuvânt de politețe. Trăgând adânc aer în piept, îmbrățișă **saidarul** țesând iute patru fire, nedându-i Călăuzei Vânturilor posibilitatea să reacționeze. Deci, cunoștea vremea, nu? Putea ea să țeară patru fire diferite odată? Nu erau multe Aes Sedai care să poată face asta. Prima țesătură era Spirit, un scut pe care-l trânti peste Călăuza Vânturilor ca să nu poată interveni. Asta dacă ar fi știut cum. Celelalte trei erau Aer, țesute cu delicatețe în jurul fiecărei femei, legându-le mâinile pe lângă trup. Nu era foarte greu să le ridice, dar nici ușor.

Pe puntea vasului începu să se audă larmă când cele trei femei începură să plutească prin aer și apoi deasupra râului. Egwene îl auzi pe barcagiu gemând. Nu era interesată de el. Cele trei femei din neamul Oamenilor Mării nici măcar nu se zbăteau. Făcu un efort să se ridice mai sus, la zece sau doisprezece pași deasupra apei; indiferent cât se strădui să le ridice mai mult, părea să fie limita. „Ai grijă, nu vrei să le faci rău, se gândi ea, dând drumul țesăturilor. Vor țipa acum.”

Femeile se făcură ghem de îndată ce începură să cadă, se răsuciră și se îndreptară, cu brațele înainte. Intrară în apă cu mici trombe de apă. Câteva clipe mai târziu, trei capete negricioase ieșeau la suprafață, iar femeile începură să înoate rapid către corabie.

Egwene își închise gura. „Dacă le-aș ridica de glezne, să le bag capetele în apă, o să... La ce se gândea? Trebuiau să țipe și ele fiindcă țipase ea? Nu erau mai ude decât ea. Arăt probabil ca un șobolan înecat!” Conducea cu grijă – trebuia să fii atent când lucrai asupra ta; nu puteai vedea clar firele –, iar apa se rostogolea de pe ea, țâșnind din țesătură. Acum era ditamai balta la picioarele ei.

Vâslașul care se uita la ea, cu gura deschisă și ochii cât cepele, o făcu să-și dea seama ce făptuise. Condusese, în mijlocul râului, fără nimic care să o ascundă de vreo Aes Sedai care ar fi putut să o zărească. În ciuda soarelui, simți cum frigul i se strecura în oase.

— Poți să mă duci înapoi la țarm acum.

Nu știa cine era la țarm. De la distanța aia nu putea deosebi un bărbat de o femeie.

— Nu în oraș. Pe malul râului.

Insul se aruncă asupra vâslelor cu o așa înverșunare că Egwene fu la un pas să cadă pe spate.

O duse într-un loc unde malul era acoperit cu pietroaie lucioase, de mărimea capului ei. Nu se vedea nimeni împrejur, dar sări din barcă de cum o auzi hârșâind pietrele, își ridică fustele și țâșni fugind cu toate puterile până la cortul ei, unde se prăbuși lac de sudoare. Nu se va mai apropia de oraș. Doar ca să-l întâlnească pe Gawyn, desigur.

Zilele treceau una după alta, iar vântul care bătea fără încetare aducea cu el valuri de praf și nisip. În a cincea noapte, Bair o însoți pe Egwene în Lumea Viselor, o scurtă hoinăreală de probă, o plimbare în acea parte din **Tel'aran'rhiod** pe care Bair o știa cel mai bine, Pustiul Aiel, un colț de pământ atât de aspru încât făcea Cairhienul sfâșiat de secetă să pară blând și luxuriant. O călătorie scurtă, și apoi Bair și Amys veniră să o trezească ca să se asigure că era bine. Da, era bine. Indiferent cât de mult o puneau să alerge și să sară, cât de mult i se uitau în ochi sau îi ascultau inima; se puseră de acord, iar noaptea

următoare Amys o luă pentru o nouă mică plimbare în Pustiu, urmată de altă probă care o făcu să se bucure atunci când se strecură pe salteaua ei, căzând într-un somn adânc.

Alte două nopți nu se mai întoarse în Lumea Viselor, mai mult din cauza oboselii. Înainte de asta, își spusese în fiecare noapte că ar trebui să se oprească – bine i-ar mai fi stat să fie prinsă încălcând interdicția, tocmai când se pregăteau să o ridice –, dar, cumva, decidea mereu că o scurtă plimbare avea să fie în regulă, mai ales dacă era suficient de scurtă pentru a evita să fie prinsă. Un loc pe care-l evita era acel interstițiu dintre **Tel'aran'rhiod** și lumea reală, locul unde pluteau visele. Îl evita mai ales după ce realizase că se gândea că, dacă era suficient de grijulie, ar fi putut să arunce o privire în visele lui Gawyn, fără să fie trasă înăuntru și, chiar dacă s-ar fi întâmplat, era doar un vis. Își reaminti sieși cu fermitate că era o femeie în toată firea, și nu o fetișcană prostuță. Era bucuroasă că nimeni nu mai știa ce gânduri trezea în ea acel bărbat. Amys și Bair ar fi râs cu lacrimi.

În a șaptea noapte, se pregăti de culcare cu grijă, punându-și o cămașă de noapte curată și periindu-și părul până străluci. Deși era inutil în ceea ce privește **Tel'aran'rhiod**, îi mai lua gândul de la emoțiile pe care le simțea în stomac. În acea noapte, în Inima Stâncii urmau să aștepte Aes Sedai, nu Nynaeve și Elayne. N-ar fi trebuit să nu conteze, asta doar dacă nu cumva... Peria de păr cu spatele de fildeș înghețată în aer. Dacă nu cumva una dintre Aes Sedai o dădea în vileag că era doar o Aleasă. De ce nu se gândise la asta înainte? Pe Lumină, ce nu ar fi dat să poată vorbi cu Nynaeve sau Elayne! Doar că nu vedea la ce ar fi putut s-o ajute și era sigură că visul ei în care spărgea lucruri nu putea însemna decât că lucrurile vor merge cum nu se poate mai rău dacă vorbea cu ele.

Mușcându-și buzele, se gândea să se ducă la Amys și să-i spună că nu se simte bine. Nimic serios, doar un stomac deranjat, dar că nu credea că putea veni în acea noapte. Urmău

să-și înceapă din nou lecțiile după acea noapte, dar... Ar fi fost altă minciună, altă scăpare lașă. Nu va fi o lașă. Nu toată lumea putea fi curajoasă, dar lașitatea era mizerabilă. Indiferent ce urma să se întâmple în acea seară, va înfrunta totul, și cu asta basta.

În cele din urmă, puse peria jos, suflă în lampă și se strecură pe saltea. Era suficient de obosită să nu aibă probleme să adoarmă, deși, dacă era nevoie, știa mai multe feluri de a adormi sau ar fi putut să intre într-o ușoară transă în care era în Lumea Viselor, dar putea încă vorbi – mormăi, adică – cu cineva aflat lângă ea. Ultimul lucru de care își dădu seama înainte de a adormi fu că stomacul nu o mai supăra.

Era într-o încăpere mare, presărată de coloane groase de piatră roșie lustruită. Inima Stâncii, în Stânca din Tear. Deasupra sa atârnavă de lanțuri lămpi aurite. Nu erau aprinse, dar era lumină, venind de peste tot și de nicăieri. Amys și Bair erau deja acolo, arătând la fel ca dimineață, doar că brățările și colierele lor străluceau ceva mai mult decât ar fi trebuit. Vorbeau încet, părând iritate. Egwene prinse doar câteva vorbe, ici și colo, dar două dintre ele erau „Rand al’Thor“.

Brusc își dădu seama că purta rochia albă cu dungi a unei Alese. Imediat o schimbă cu o copie a veșmintelor înțeleptelor, dar fără bijuterii. Nu credea ca femeile celelalte să fi remarcat, sau, dacă da, ar fi înțeles ce reprezenta rochia. Erau momente când a te preda însemna să pierzi mai puțin **ji** și să capeți mai puțin **toh** decât alternativa, dar niciunui Aiel nu i-ar fi trecut prin cap să se predea fără luptă.

— Iar au întârziat, spuse Amys pășind către marele spațiu gol de sub bolta mare a încăperii. Înfiptă în piatra podelei, stătea ceea ce părea fi o sabie de cristal, Callandor-ul din profeții, un **sa’angreal** pentru bărbați, unul dintre cele mai puternice făcute vreodată. Rand o pusese acolo să le amintească tairenilor de el, de parcă ar fi fost vreo șansă să uite, dar Amys abia îi aruncă o privire. Pentru alții, Sabia-Care-Nu-Este-O-Sabie era

simbolul Dragonului Renăscut; pentru ea, era doar grija celor din ținuturile umede.

— Măcar putem spera că nu o să mai încerce să pretindă că ele le știu pe toate, iar noi, nimic. Au fost mult mai bune data trecută.

— Nu o să fie niciodată mai bune, pufni Bair, făcând-o pe Amys să tresară. Cel puțin ar putea veni la timp, în locul unde au spus, atunci când au spus.

Se întrerupse, căci șapte femei apărură brusc de cealaltă parte a **Callandorului**.

Egwene le recunoștea, chiar și pe femeia cu ochi albaștri, hotărâți, pe care o mai văzuse în **Tel'aran'rhiod**. Cine era? Amys și Bair vorbiseră de celelalte – adesea în tonuri acide –, dar de nimeni altcineva. Purta un șal albastru cu ciucuri; toate își purtau șalul. Rochiile își schimbau culoarea și modelul, dar șalurile rămâneau neschimbate.

Ochii femeilor Aes Sedai se concentrară imediat pe Egwene. Înțeleptele ar fi putut foarte bine să nu existe.

— Egwene al'Vere, spuse Sheriam pe un ton oficial, ești chemată în fața Divanului Turnului.

Ochii ei verzi, oblici străluceau cu o emoție reprimată. Stomacul lui Egwene se prăbuși; știau că se dăduse drept soră cu drepturi depline.

— Nu întreba de ce ești chemată, zise Carlinya din spatele lui Sheriam, cu o voce de gheață care făcea totul și mai oficial. Rostul tău e să te supui, nu să întrebi.

Își tăiase scurt părul lung și negru; era genul de detaliu lipsit de importanță care îi plutea lui Egwene prin cap. Cu siguranță nu voia să se gândească la ce însemna tot acest lucru. Frazele ceremonioase se rostogoleau într-un ritm monoton. Amys și Bair își ajustară șalurile încruntate, iritarea începând să se transforme în îngrijorare.

— Nu întârzia în a te întoarce. Pentru tine supunerea este grabnică.

Egwene crezuse întotdeauna că Anaiya era o femeie drăguță, dar acum femeia cu față plinuță o egala în fermitate pe Carlinya, fără pic de căldură în tonul oficial. Cele trei vorbiră la unison:

— Este bine să îți fie teamă de chemarea Divanului. Este bine să te supui cu grabă și umilință, fără întrebări. Ești chemată să îngenunchezi în fața Divanului Turnului și să accepți judecata sa.

Egwene își controlă respirația, măcar atât cât să nu gâfâie. Care era pedeapsa pentru ce făcuse? Nu era ușoară, bănuie, dacă era însoțită de această ceremonie. O fixau toate cu privirea. Încercă să citească ceva pe chipurile Aes Sedai. Șase arătau doar o seninătate fără vârstă, cu o ușoară intensitate în ochi. Tânăra Albastră avea calmul rece al uneia care fusese Aes Sedai de mulți ani, dar nu își putea ascunde un zâmbet mulțumit. Păreau că așteaptă ceva.

— Voi veni cât de repede pot, spuse. Poate că stomacul îi coborâse în călcâie, dar le putea egala calmul vocii. Fără lașitate. **Va fi** Aes Sedai. Dacă o mai lasă vreodată, după asta.

— Dar nu știi cât de repede. Este un drum lung, iar eu nu știu exact unde se află Salidarul. Doar că e undeva pe râul Eldar.

Sheriam schimbă priviri cu celelalte. Rochia albastru-deschis i se schimbă într-un cenușiu-închis, despicată pentru călărie.

— Suntem sigure că există o cale pentru a face călătoria mai rapidă. Dacă înțeleptele vor da o mână de ajutor. Siuan este sigură că, dacă intri fizic în **Tel'aran'rhiod**, într-o zi sau două...

— Nu! izbucni Bair și în aceeași clipă Amys spuse:

— Nu o să o învățăm așa ceva. A fost o cale folosită de rău, este rea și cine o folosește pierde o parte din sine.

— Nu puteți fi sigure de asta, spuse răbdătoare Beonin, din moment ce se pare că niciuna dintre voi nu a făcut asta vreodată. Dar, dacă știți de acest mod de a călători, aveți cu siguranță idee cum se poate face. Poate ne putem da seama noi de lucrurile pe care nu le știți voi.

Tonul răbdător era exact cel nepotrivit... Amys își aranjă șalul, mai bătoasă ca de obicei. Bair își puse mâinile în șolduri, cu o

privire care părea să muște. Dintr-o clipă în alta putea veni una dintre acele erupții ale înțeleptelor. Aveau de gând să le învețe pe Aes Sedai despre ce se putea face în **Tel'aran'rhiod** și cât de puțin știau. Aes Sedai se uitau la ele cu calm, pline de încredere. Șalurile rămâneau nemișcate, dar rochiile li se schimbau cu viteza bățăilor inimii lui Egwene. Doar rochia tinerei Albastre părea ceva mai stabilă, schimbându-se doar o dată. Trebuia să oprească asta. Trebuia să se ducă în Salidar și, cu siguranță, nu ar ajuta-o să fie martoră la umiliința lor.

— Știu cum se face. Cred că știu. Sunt dispusă să încerc. Dar tot trebuie să știu unde. Mai bine ca acum, în orice caz.

Iar, dacă nici asta nu mergea, putea călări. Amys și Bair își mutară atenția de la Aes Sedai la ea. Nici măcar Carlinya sau Morvrin nu ar fi putut egala răceala privirilor lor. Egwene simți cum inima i se prăbușește în stomac.

Sheriam începu imediat să îi dea indicații – atâtea mile la apus de satul nu-știu-care, la atâtea mile la miazăzi de nu-știu-ce –, dar tânăra Albastră își dresе glasul zicând:

— Asta ar putea fi de mai mult ajutor.

Vocea îi părea cunoscută, dar Egwene nu o putea asocia cu un chip.

Poate își controla hainele doar un pic mai bine decât celelalte – mătasea verde deveni de un albastm-închis în timp ce vorbea, un guler înalt, brodat deveni unul lucrat în dantelă, în stilul tairenian, o diademă de perle îi răsări deasupra capului –, dar totuși știa căte ceva despre **Tel'aran'rhiod**. Brusc apăru într-o parte o hartă mare, atârnată în aer, cu un punct roșu, strălucitor într-un capăt, unde „Cairhien” era scris cu litere mari, și altul, la celălalt capăt, „Salidar”. Harta începu să crească și să se schimbe; deodată munții nu mai erau doar linii, ci se ridicară, cu păduri în tonuri de verde și brun, cu râuri strălucind albastre în soare. Crescu până ascunse întreg zidul din spatele ei. Era ca și cum ar fi privit lumea de sus.



Chiar și înțeleptele erau suficient de impresionate ca să uite de dezaprobarea lor, cel puțin până când rochia taireniană a femeii se schimbă într-o mătase galbenă, cu un guler brodat cu argint. Însă tânăra femeie nu era interesată de ele. Dintr-un motiv sau altul, se uita provocator la celelalte Aes Sedai.

— E minunat, Siuan, spuse Sheriam după câteva clipe.

Egwene clipi. Siuan? Probabil era o femeie cu același nume.

Tânăra Siuan pufni mulțumită, cu o înclinare scurtă a capului care-i aducea aminte de Siuan Sanche, dar era imposibil. „Încearcă doar să o imite”, își spuse fermă.

— E suficient să ajung în Salidar, indiferent dacă o să pot sau nu să... Aruncă repede o privire către Amys și Bair, care tăceau pline de dezaprobare, ca niște statui de piatră. Indiferent dacă pot ajunge acolo în carne și oase. Într-un fel sau altul, promit să ajung în Salidar cât de repede posibil.

Harta dispăru. „Pe Lumină! Ce o să-mi facă?” Deschise buzele pentru a întreba, dar Carlinya i-o tăie scurt, ceremonioasă și parcă și mai dură ca înainte:

— Nu întreba de ce ești chemată. Rostul tău este să te supui, nu să întrebi.

— Nu întârzia să te întorci, zise Anaiya. Pentru tine supunerea este grabnică.

Aes Sedai schimbă câteva priviri și dispărură atât de repede că se întrebă dacă nu cumva credeau că tot o să întrebe.

Rămase singură cu Amys și Bair, dar când se întoarse către ele, neștiind dacă să înceapă cu explicații sau cu scuze sau doar cu rugămintea de a o înțelege, cele două dispăruseră, lăsând-o singură, înconjurată de coloanele de piatră roșie, cu **Callandor** strălucind lângă ea. Nu existau scuze în **ji'e'toh**.

Oftând cu tristețe, păși din **Tel'aran'rhiod** înapoi în trupul adormit.

Se trezi imediat; să poți ieși când doreai făcea parte din antrenamentul unei Vestitoare-n vise, la fel cu a cădea în somn atunci când dorea, iar ea promisese să plece cât de repede

putea. Conducând, aprinse lămpile; pe toate. Avea nevoie de lumină. Îngenunchind lângă unul dintre cuferele mici puse lângă pânda cortului, făcu un efort să fie iute, începând să scoată din el haine pe care nu le mai purtase din Pustiu. O parte din viața ei se terminase, dar nu va plânge pentru pierderea asta. Nu va plânge.

De îndată ce Egwene dispăru, Rand ieși dintre coloane. Venea aici câteodată, să vadă **Callandor**-ul. Prima vizită o făcuse după ce Asmodean îl învățase să inverseze firele. Schimbase apoi cursele puse în jurul **sa'angrealului**, ca să le poată vedea doar el. Dacă se putea încrede în Profeții, cine ar fi scos sabia de acolo i-ar fi „urmat”. Nu era sigur cât de mult mai credea în ele, dar nu avea niciun rost să riște.

Lews Therin mormăia undeva în fundul minții sale – ca întotdeauna când se apropia de **Callandor** –, dar în acea noapte Rand nu era interesat de cristalul strălucitor. Se uită lung către locul unde fusese harta. Nu doar o hartă, mai mult de-atât. Ce era locul acela? Doar norocul îl adusese acolo în acea noapte, în loc să fi venit cu o zi în urmă sau după? Unul dintre acele fire cu care **ta'veren** trăgea de Pânză? Nu conta. Egwene acceptase cu umilință chemarea, iar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ar fi venit de la Turn sau de la Elaida. Deci, Salidarul era locul unde se ascundeau misterioasele lui prietene. Locul unde era Elayne. I se predaseră pe tavă.

Râzând, deschise o poartă către reflecția palatului din Caemlyn.

## CAPITOLUL 33



### Curaj de întărit

ÎNGENUNCHEATĂ DOAR ÎN CĂMAȘA DE NOAPTE, Egwene se încruntă la rochia de călărie de mătase verde pe care o purtase în Pustiu, cu mult timp în urmă. Avea o mulțime de făcut. Îi rămăsese timp să scrie în grabă o notă și să o scoată pe Cowinde din pături, dându-i instrucțiuni să o lase dimineată La Omul înalt. Nu spunea mai nimic decât că trebuie să plece – nu știa mai multe –, dar nu putea să dispară pur și simplu fără să-i spună lui Gawyn. Roși amintindu-și câteva fraze – era una să-i spună că-l iubește, dar să-i ceară să o aștepte! —, dar nu mai putea face nimic pentru el. Trebuia să se pregătească și nici nu știa exact pentru ce.

Pânza de la intrarea cortului fu dată brusc la o parte, iar în cort intrară Amys, Bair și Sorilea. Se așezară în șir, uitându-se de sus la ea. Trei chipuri ce zugrăveau o dezaprobare severă. Era foarte greu să nu-și strângă rochia la piept; se simțea în dezavantaj în cămașă de noapte. Și în armură s-ar fi simțit la fel.

Știa că greșise. Era chiar surprinsă că le luase atât de mult timp să apară. Respiră adânc.

— Dacă ați venit să mă pedepsiți, nu am timp să car apă sau să sap gropi, sau altceva de felul ăsta. Îmi pare rău, dar am spus că voi pleca de îndată ce voi putea, și cred că număra și minutele.

Sprâncenele palide ale lui Amys se ridicară surprinse, iar Sorilea și Bair schimbară o privire mirată.

— Cum să te pedepsim? Întrebă Amys. Ai încetat să ne fii ucenică în momentul în care surorile tale te-au chemat. Trebuie să te duci la ele ca Aes Sedai.

Egwene își ascunse tresărirea examinând din nou rochia de călărie. Avea remarcabil de puține cute după atâtea luni petrecute în cufăr. Se forță să le privească iarăși.

— Știu că sunteți mânioase pe mine, și aveți și de ce...

— Mânioase? Întrebă Sorilea. Nu suntem mânioase. Credeam că ne cunoști mai bine.

Era adevărat că nu părea mânioasă, dar cu toate astea se vedea că toate trei își cenzurează emoțiile. Egwene se uită de la una la alta, mai ales la Amys și la Bair.

— Dar mi-ați spus cât de greșit este ceea ce am de gând să fac; spuneți că nu trebuie nici măcar să-mi treacă prin cap așa ceva. Eu am zis că nu o să fac asta, apoi am continuat și am aflat singură cum se face.

În mod uimitor, un zâmbet înflori pe chipul ridat al Sorileei. Mulțimea de brățări scoase un clinchet în timp ce-și aranja mulțumită șalul.

— Vedeți? V-am spus eu că o să înțeleagă. Ar putea fi Aiel.

Amys se mai relaxă, la fel și Bair, iar Elayne înțelese. Nu erau mânioase că va încerca să intre în **Tel'aran'rhiod** în carne și oase. Era greșit în ochii lor, dar ceea ce trebuia făcut trebuia făcut și, chiar dacă mergea, nu avea o obligație decât către sine însăși. Nu erau deloc mânioase pe ea, nu încă. Ceea ce le rodea era minciuna ei. Stomacul i se strânse. Minciuna pe care o

recunoscuse. Poate cea mai mică dintre minciunile ei. Trase adânc aer în piept pentru a putea vorbi.

— Am mai mințit și despre alte lucruri. Am intrat în **Tel'aran'rhiod** singură, după ce am promis că nu o voi face.

Chipul lui Alys se înnegură iarăși. Sorilea, care nu era Vestitoare-n Vise, clătină din cap.

— Am promis să vă ascult ca o ucenică, dar, când mi-ați spus că Lumea Viselor este prea periculoasă după ce am fost rănită, am intrat în ea.

Bair își încrucișă brațele, fără expresie. Sorilea murmură ceva despre tinerele prostănace, dar nu părea furioasă. A treia respirație adâncă; acum venea greul. Stomacul nu se mai agita, dansa atât de tare că se mira și ea că nu tremură.

— Cel mai rău lucru dintre toate este că nu sunt Aes Sedai. Sunt doar Aleasă. Puteți să-mi spuneți ucenică. Nu voi fi ridicată la rangul de Aes Sedai ani buni de-acum încolo, dacă voi mai fi ridicată vreodată, după toate astea.

Sorilea își înălță capul, cu buzele strânse, dar nimeni nu zise nimic. Ținea de Egwene să pună lucrurile în ordine. Nu va mai fi exact ca înainte, dar...

„Ai recunoscut totul, îi șopti o voce. Acum trebuie să vezi cât de repede poți ajunge în Salidar. Poate vei fi Aes Sedai într-o bună zi, dar nu dacă le înfurii mai mult decât sunt deja.”

Egwene își plecă privirea, uitându-se la covoarele colorate, cu buzele strâmbate de dispreț. Dispreț pentru vocea din mintea sa. Se simțea rușinată că o auzise, că se putuse gândi la așa ceva. Urma să plece, dar, înainte de asta, trebuia să îndrepte lucrurile. Era posibil, conform **ji'e'toh**. Făcea ceea ce trebuia să faci și plătea prețul. Cu luni de zile în urmă, în Pustiu, Aviendha îi arătase prețul unei minciuni.

Adunându-și fiecare picătură de curaj pe care o avea, sperând că e suficient, Egwene puse deoparte rochia de mătase și se ridică în picioare. În mod ciudat, începutul făcea parcă lucrurile

mai ușoare. Tot trebuia să se uite în sus pentru a le privi în ochi, dar o făcu mândră, cu fruntea sus, vorbind limpede.

— Am **toh**. Stomacul i se liniștise. Vă rog să-mi faceți o favoare, să mă ajutați să îmi împlinesc **toh**-ul.

Salidarul trebuia să mai aștepte.

Sprijinit într-un cot, Mat se uita la jocul de Șerpi și Vulpi așezat în cort. Din când în când îi cădea de pe barbă o picătură de sudoare, chiar lângă placa jocului. Nu era de fapt o placă, doar o țesătură roșie, cu o încrengătură de linii trase cu cerneală neagră și săgeți care indicau locurile unde o piesă se putea mișca într-un singur mod. Zece discuri palide de lemn, cu un triunghi făcut cu cerneală, reprezentau vulpile, iar alte zece cu o dungă șerpuitoare, șerpilor. Cele două lămpi puse de-o parte și de alta dădeau o lumină mai mult decât suficientă.

— O să câștigăm de data asta, Mat, spuse bucuros Olver. Știu că o să câștigăm.

— Poate, răspunse Mat. Cele două discuri ale lor, pătate cu negru, erau aproape de cercul din mijloc, dar următorul zar era pentru vulpi și șerpi. De cele mai multe ori nu ajungeai la linia exterioară.

— Aruncă zarurile. Nu mai atinge cupa el însuși de când i-o dăduse băiatului; dacă tot jucau, măcar să joace fără ca norocul lui să-și spună cuvântul.

Cu un rânjel, Olver scutură cupa de piele, aruncând zarurile de lemn făcute de tatăl său. Gemu când număra semnele zarurilor; trei dintre ele arătau triunghiuri, iar alte trei linii șerpuite. Trebuiau să mute șerpilor și vulpile pe cel mai scurt drum posibil către piesele lor, și dacă una dintre ele cădea pe un loc ocupat de tine... Un șarpe îl atinse pe Olver, o vulpe pe Mat, și văzu că, dacă ar fi mutat toate piesele, l-ar fi atins alți doi șerpi.

Era un joc de copii, unul care nu putea fi câștigat dacă respectai regulile. În curând Olver avea să fie suficient de mare

să-și dea singur seama de asta și să nu mai joace. Doar un joc de copii, dar lui Mat nu-i plăcea să fie prins de o vulpe, și cu atât mai puțin de un șarpe. Îi deștepta amintiri neplăcute, chiar dacă nu aveau nimic de-a face nici cu una, nici cu cealaltă.

— Ei bine, murmură Olver, aproape am câștigat. Mai facem un joc, Mat? Fără să mai aștepte vreun răspuns, făcu semnul care deschidea jocul, un triunghi străbătut de o linie șerpuitoare, apoi cântă: „Curaj de întărit, foc de orbit, muzică de amețit, fier de legat”. Mat, de ce spui asta? Nu e nici foc, nici muzică, nici fier.

— Nu știu. Versurile îl gâdilau undeva în străfundurile minții, dar nu-și putea aduce aminte restul. Vechile amintiri din **ter'angreal** păreau alese la întâmplare – probabil chiar așa fuseseră alese – și mai avea și acele goluri în propria memorie, acele locuri neclare. Băiatul întreba mereu lucruri la care nu avea răspuns, toate începând de regulă cu „de ce?”.

Daerid se strecură în cort din noaptea densă de afară, tresărind surprins. Încă își mai purta haina, desfăcută la nasturi de data asta, deși chipul îi strălucea de sudoare. Noua lui cicatrice desena o linie roz peste cele albe care-i brăzdau fața.

— Cred că a trecut de ora ta de culcare, Olver, zise Mat, ridicându-se; rănila îi mai dădeau câteva furnicături, dar doar câteva; se vindecau foarte bine. Strânge tu jocul.

— Dacă povestești vreodată despre asta, îți tai gâtul, zise în șoaptă, apropiindu-se de Daerid.

— De ce? întrebă acesta sec. Te transformi într-un tată minunat. Și seamănă foarte bine cu tine, zise, dând impresia pentru o clipă că se chinuia să-și ascundă un rânet. Seniorul Dragon vine în tabără, adăugă perfect serios.

Îi dispărură gândurile de a-l pocni în nas pe Daerid. Mat dădu la o parte pânza de la intrare, pășind în noapte doar în cămașă. Șase din oamenii lui Daerid, într-un cerc în jurul cortului, își îndreptară spinările când îl văzură. Arbaletrieri; sulițașii nu ar fi fost cine știe ce gărzi. Deși era noapte, în tabără nu era întuneric. Strălucirea de ceară a lunii aflate în al treilea pătrar

era alungată de lumina focurilor aprinse printre rândurile de corturi și oameni adormiți pe pământ. Erau santinele la fiecare douăzeci de pași, până la palisada din bușteni. Nu era chiar cum ar fi dorit Mat, dar, dacă ar fi atacați pe neașteptate...

Pământul era aproape drept acolo, așa că-l văzu bine pe Rand apropiindu-se cu pași mari de el. Nu era singur. Doi Aieli acoperiți de văluri se mișcau în vârful picioarelor, învârtindu-și capetele de fiecare dată când un oștean al Oștii se răsucea în somn sau când o santinelă își muta greutatea pe celălalt picior, privindu-i. Aviendha, femeia Aiel, era și ea cu el, cu o legătură în spate, pășind de parcă era gata să taie capul oricui li s-ar fi pus în cale. Mat nu înțelegea de ce Rand o păstra pe lângă el. „Femeile Aiel nu aduc decât necazuri, se gândi el, și nu am văzut niciodată o femeie mai hotărâtă să facă necazuri decât asta.”

— Chiar e Dragonul Renăscut? întrebă Olver cu răsuflarea tăiată.

Strângând la piept jocul, aproape că sărea pe loc.

— Da, îi răspunse Mat. Acum du-te la culcare. Nu este un loc potrivit pentru băieți.

Olver plecă, bombănind plin de reproș, dar doar până la cortul următor. Mat îl văzu cu coada ochiului cum țâșnea să se ascundă, ițindu-și apoi capul de după colțul cortului.

Mat îl lăsa în pace, deși, după ce-i văzu chipul lui Rand, se întrebă dacă era un loc potrivit pentru bărbați în toată firea, darămite pentru un copil. Ai fi zis că poți dărâma un zid cu fața lui, dar o emoție se străduia să iasă la suprafață, bucurie sau poate nerăbdare; ochii lui Rand păreau luminați de febră. Ținea cu o mână un sul de pergament, în timp ce cu cealaltă își atingeă inconștient mânerul sabiei. Catarama Dragonului strălucea în lumina focurilor, iar uneori și unul din Dragonii desenați pe brațe. Când ajunse lângă Mat, nu pierdu vremea să-l salute.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Singur. Trebuie să faci ceva.



Noaptea era ca un cuptor întunecat, iar Rand purta o haină verde brodată cu fir de aur, dar nu avea nici măcar un strop de transpirație pe chip.

Daerid, Talmanes și Nalesean rămăseseră câțiva pași mai departe, îmbrăcați care cum apucaseră, privind. Mat le făcu semn să aștepte, apoi dădu din cap către cortul său. Îl urmă pe Rand înăuntru, pipăindu-și vulpea de argint prin cămașă. Nu avea de ce să fie îngrijorat. Cel puțin așa spera.

Rand spusese „singur“, dar se părea că Aviendha nu credea că i se aplică și ei. Rămânea tot timpul la doi pași de el, nici mai mult, nici mai puțin, uitându-se la el cu o expresie de nepătruns, iar din când în când își arunca privirea către Mat, măsurându-l încruntată de sus până jos. Rand nu îi dădea femeii nicio atenție și, în ciuda agitației de dinainte, acum nu mai părea grăbit. Se uita prin cort, dar Mat se întreba dacă vede ceva. Mare lucru nu era de văzut. Olver pusese lămpile pe măsuta pliabilă. Și scaunul era pliabil, și lavaboul și patul de companie. Erau toate date cu un lac negru, purtând urme de aurire; dacă un om avea bani, putea foarte bine să-i și cheltuiască pe ceva. Tăieturile făcute de Aieli în pânza cortului încă se vedeau, deși fuseseră cusute bine.

Tăcerea îl râcâia pe Mat.

— Ce e, Rand? Sper că nu te-ai hotărât să schimbi planurile atât de târziu.

Nu primi niciun răspuns, doar privirea lui Rand care arăta de parcă tocmai și-ar fi adus aminte că era acolo. Mat devenea neliniștit. Indiferent ce credea Daerid și restul Oștii, făcea tot ce îi stătea în putință să se ferească de bătlăii. Însă, câteodată, a fi **ta'veren** se întorcea împotriva norocului său; cam așa vedea lucrurile. Și mai credea că Rand avea ceva de-a face cu asta; era un **ta'veren** mult mai puternic, atât de puternic încât Mat se simțea uneori tras de el. Dacă se amesteca Rand, Mat nu ar fi fost surprins să se trezească în mijlocul unei bătlăii, chiar dacă dormea într-un hambar.

— Peste câteva zile ajungem în Tear. Bacurile ne vor trece râul, iar peste alte câteva zile ne întâlnim cu Weiramon. E mult prea afurisit de târziu să...

— Vreau să o duci pe Elayne la... la Caemlyn, interveni Rand. Vreau să ai grijă să ajungă cu bine acolo, indiferent ce se întâmplă. Nu îți dezlipești ochii de ea până nu este pe Tronul Leului.

Aviendha își drese glasul.

— Da, zise Rand cu o voce rece și dură precum chipul său, fără un motiv clar; dar ce motiv îi mai trebuia dacă își pierdea mințile? Aviendha vine cu tine. Cred că așa este cel mai bine.

— **Tu** crezi că este cel mai bine? zise ea indignată. Dacă nu m-aș fi trezit atunci, nici n-aș fi avut habar că ai găsit-o. Nu mă trimiți nicăieri, Rand al'Thor! Trebuie să vorbesc cu Elayne din... am eu motivele mele.

— Mă bucur foarte mult că ai găsit-o pe Elayne, zise Mat cu grijă. Dacă ar fi fost Rand, ar fi lăsat femeia acolo. Pe Lumină, și Aviendha era mai bună! Măcar femeile Aiel nu mergeau cu nasurile pe sus și nici nu se așteptau să sari atunci când porunceau ele. Desigur, jocurile lor erau cam dure și mai aveau și obiceiul să te omoare din când în când.

— Nu înțeleg de ce ai nevoie de mine. Treci printr-una din porțile tale, îi dai un pupic, o iei pe sus și vii înapoi.

Aviendha îl fixă cu o privire furioasă; ai fi zis că-l sfătuisese să o pupe pe ea.

Rand desfăcu pe masă pergamentul, folosind lămpile ca să-i fixeze marginile.

— Aici e ea. Era o hartă, o fâșie din râul Eldar și cincizeci de mile de fiecare parte a sa. Fusesse desenată o săgeată cu cerneală albastră, indicând un loc în pădure. „Salidar“ stătea scris lângă săgeată. Rand bătu cu degetul lângă marginea dinspre răsărit a hărții. Și acolo era pădure, în cea mai mare parte.

— Este un luminiiş mare aici. Cel mai apropiat sătuc este la douăzeci de mile la miazănoapte. O să pun o poartă în luminiiş pentru tine şi Oaste.

Mat reuşi să-şi transforme tresărirea într-un rânjet.

— Ascultă, dacă trebuie să fiu eu, de ce nu doar eu? Deschide o poartă lângă acest Salidar, o să o arunc pe un cal şi...

Şi ce? Avea Rand să mai facă încă o poartă de la Salidar la Caemlyn? Era un drum lung de la Eldar la Caemlyn, chiar şi călare. Un drum foarte lung, doar cu o nobilă înfumurată şi o femeie Aiel care să-i ţină companie.

— Oastea, Mat, izbucni Rand. Tu şi întreaga armată!

Trase adânc aer în piept, tremurător, iar tonul i se mai îmblânzi. Chipul nu-şi pierdu rigiditatea, iar ochii încă îi erau febrili. Mat avea senzaţia că era bolnav sau că îl doare ceva.

— Sunt Aes Sedai în Salidar, Mat. Nu ştiu cât de multe, am auzit că sute, dar nu aş fi surprins să fie cincizeci. După cum vorbesc despre Turn, întreg şi pur, mă îndoiesc că ai să vezi mai multe. Vreau să te pun la o distanţă de două, trei zile, ca să te vadă venind. Nu are rost să le sperii – ar putea crede că sunteţi Mantii Albe venite să le atace. Sunt rebele răsculate împotriva Elaidei şi probabil suficient de speriate ca să nu fi nevoit decât să le zici că Elayne trebuie să fie încoronată în Caemlyn ca să o lase să plece. Dacă tu crezi că se poate avea încredere în ele, oferă-le protecţia ta. Şi amea; se presupune că sunt de partea mea şi probabil ar fi bucuroase să primească măcar protecţia mea. Apoi o escortezi pe Elayne – şi câte Aes Sedai vor să vină – drept prin Altara şi Murandi, până în Caemlyn. Arată-le steagurile mele, spune-le ce facem, şi nu cred că altarienii şi murandienii îţi vor face necazuri, atâta vreme cât continui să măşăluieşti. Dacă găseşti juraţi ai Dragonului pe drum, adună-i şi pe ei. Cei mai mulţi o să devină probabil bandiţi dacă nu pun frâiele pe ei curând – am auzit deja nişte zvonuri –, dar tu o să-i atragi dacă fluturi stindardele mele.

Rânji brusc, arătându-și dinții, dar ochii îi rămaseră neschimbați.

— Câte păsări doborâm cu aceeași piatră, Mat? Dacă treci prin Altara și Murandi cu șase mii de oameni și tragi după tine jurații Dragonului, poate că o să-mi pui pe tavă ambele țări.

Erau atât de multe lucruri care îl supărau pe Mat, că nu îi mai păsa nici dacă Rand ar fi avut zece dinți care-l dureau sau ambele mâini pline de scaieți. Să le facă pe Aes Sedai să creadă că vrea să le atace? Cu siguranță, nu. Nu îl speriau Aes Sedai, nici măcar cinci sau șase împreună, dar cincizeci? Își atinse din nou capul de vulpe prin cămașă, fără să-și dea seama; poate avea să afle cât de norocos era cu adevărat. Cât despre a trece prin Altara și Murandi, parcă vedea ce o să se întâmple. Fiecare nobil pe ale cărui pământuri va trece se va umfla în pene ca un cocoș, încercând să-l atace când va fi cu spatele la el. Și dacă se mai amestecă și nebunia *ta'veren*, va da nas în nas cu cine știe ce armată strânsă de vreun Senior sau vreo Doamnă. Mai făcu o încercare.

— Rand, nu crezi că asta îi va atrage atenția lui Sammael către miazănoapte? Vrei să fie atent către răsărit. De asta sunt aici, îți mai aduci aminte? Să-l fac să se uite în direcția asta.

— Tot ce va vedea, zise Rand scuturându-și capul cu emfază, va fi o gardă de onoare escortând Regina Andorului la Caemlyn, și asta numai dacă află ceva înainte să ajungi la Caemlyn. Cât de repede poți fi gata?

Mat deschise gura, apoi renunță. Nu-l va putea convinge.

— Două ceasuri. Oastea putea fi gata mai repede de-atât, dar nu se grăbea, și ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost ca Oastea să creadă că plecau la atac.

— Bine. Îmi trebuie și mie un ceas, zise fără să spună pentru ce. Stai aproape de Elayne, Mat. Ai grijă de ea. Toate astea nu au niciun rost dacă nu mai ajunge vie la Caemlyn pentru încoronare.

Oare Rand chiar credea că el nu știa cum se giugiulise cu Elayne pe la fiecare colț din Stâncă atunci când se văzuseră ultima oară?

— O s-o tratez ca pe propria soră. Surorile lui făcuseră tot ce le stătea în putință să-i îngreuneze viața. Se aștepta la același lucru de la Elayne, doar că într-un mod diferit. Poate Aviendha avea să se comporte ceva mai bine.

— N-o s-o slăbesc din priviri până nu o trântesc în Palatul Regal. „Și, dacă o face prea des pe Jupâneasa Nas-pe-Sus, să fiu afurisit dacă nu o plesnesc!”

— Mi-am adus aminte, zise Rand după ce aprobă din cap. Bodewhin este în Caemlyn. Cu Verin și Alanna și alte fete din Ținutul celor Două Râuri. S-au dus să învețe să fie Aes Sedai. Nu știi dacă vor face asta sau nu; în mod sigur eu nu voi lăsa să plece la Turn așa cum stau lucrurile acum. Poate Aes Sedai cu care vei veni o să se ocupe de ele.

Mat făcu ochii cât cepele. Sora lui, Aes Sedai? Bode, care alerga să-l pârască mamei de câte ori făcea ceva distractiv?

— Și încă ceva, continuă Rand. E posibil ca Egwene să ajungă înaintea ta în Salidar. Cred că au aflat cumva că s-a dat drept Aes Sedai. Fă ce poți să-i salvezi pielea. Probabil o să fie mai mult decât dispusă să plece cu tine. Sau poate totuși nu; știi cât de încăpățânată a fost întotdeauna. Lucrul cel mai important este Elayne. Ține minte, nu o scapi din priviri până nu ajungeți în Caemlyn.

— Promit, mormăi Mat. Pe Lumină! Cum putea fi Egwene undeva pe Eldar? Era sigur că fusese în Cairhien când plecase el din Maerone. Poate prinsese și ea trucul lui Rand cu porțile. Caz în care putea să revină când poftea. Sau să sară la Caemlyn, și să-i facă și lui, și Oștii o poartă.

— Nu-ți face griji nici cu Egwene. O s-o smulg din orice mizerie s-o fi băgat, indiferent cât de încăpățânată o să fie.

Nu ar fi fost prima dată când îi scotea castanele din foc înainte să se facă scrum. Probabil că nici de data asta nu o să-i mulțumească. **Bode** urma să fie Aes Sedai? „Sânge și cenușă!”

— Bine. Bine, zise Rand uitându-se intenționat la hartă. Își ridică o clipă ochii, iar Mat crezu că vrea să-i spună ceva Aviendhei. În loc de asta, se întoarse cu spatele la ea.

— Thom Merrilin ar trebui să fie cu Elayne. Rand scoase din buzunar o scrisoare sigilată. Să-i dai asta, zise, punându-i-o în mână, apoi ieși grăbit din cort.

Aviendha făcu un pas după el, ridicându-și o mână pe jumătate, cu buzele desfăcute ca pentru a spune ceva. Dar, brusc, își închise gura, își îngropă mâinile în țesătura fustei și închise ochii. Deci, așa stăteau lucrurile? „Și ea vrea să vorbească cu Elayne.” Cum reușise Rand să se vâre în asemenea bucluc? Rand fusese cel care știuse mereu cum să se comporte cu femeile, Rand și Perrin.

Dar nu era grija lui. Întoarse scrisoarea în mâini. Numele lui Thom fusese scris de o mână de femeie; nu recunoștea sigiliul, un copac cu crengile desfăcute, cu o coroană deasupra. Ce nobilă i-ar scrie unui moșneag uscat ca Thom? Nici asta nu era treaba lui. Aruncând scrisoarea pe masă, își luă pipa și pungulița cu tutun.

— Olver, spuse îndesându-și pipa cu tutun, zi-le lui Talmanes, Nalesean și Daerid să vină la mine.

Lângă cort se auzi un chițăit, apoi un „Da, Mat” și sunetul grăbit al unei perechi de picioare. Aviendha se uită la el, încrucișându-și brațele cu o expresie hotărâtă. Mat i-o luă înainte.

— Atâta vreme cât mergi cu Oastea, ești sub comanda mea. Nu vreau necazuri și mă aștept ca tu să ai grijă să nu fie vreunul.

Dacă începe vreo gâlceavă, i-o va livra lui Elayne legată de șa, chiar dacă era nevoie de zece bărbați pentru asta.

— Știu să urmez ordinele, comandant de băătălie, pufni ea ascuțit. Dar ar trebui să știi că nu toate femeile sunt moi ca acelea din ținuturile umede. Dacă o să încerci să pui o femeie pe un cal, când ea nu vrea asta, s-ar putea să-ți vâre un cuțit în coaste.

Mat aproape își scăpă pipa pe jos. Știa că Aes Sedai nu puteau citi gândurile – dacă ar fi putut, pielea lui ar fi atârnat de mult pe unul dintre zidurile Turnului Alb –, dar poate înțeleptele Aiel... „Sigur că nu. E doar unul dintre trucurile alea femeiești.” Dacă se gândea bine, ar fi putut să-și dea seama cum o făcuse. Doar că nu avea chef să se gândească la asta.

Dregându-și glasul, își vârî printre dinți pipa neaprinsă și se aplecă să studieze harta. Probabil Oastea ar fi putut străbate distanța de la luminiș la Salidar într-o singură zi, dacă ar fi presat, chiar și în acel teren împădurit, dar avea de gând să facă două zile, poate chiar trei. Să le dea femeilor Aes Sedai suficient timp să afle; nu voia să le sperie și mai tare decât erau deja. O Aes Sedai speriată era aproape o contradicție în termeni. Chiar cu medalionul la gât, nu și-ar fi dorit să afle ce putea face o Aes Sedai speriată.

Simți ochii Aviendhei înfipți în ceafa lui și auzi un sunet hârșăit. Stând cu picioarele încrucișate lângă pânza cortului, își ascutea cuțitul de la brâu.

Când Nalesean intră cu Daerid și Talmanes, îi întâmpină cu:

— O să gădilăm câteva Aes Sedai sub bărbie, o să salvăm un catâr și o să punem o fetișcană cu nasul pe sus pe Tronul Leului. Oh, da. Ea e Aviendha. Să nu vă uitați la ea cruciș, că o să încerce să vă taie gâtul și probabil o să și-l taie pe al ei din greșeală.

Femeia râse de parcă ar fi auzit cea mai bună glumă din lume. Fără să se oprească din ascuțitul cuțitului.

Pentru o clipă, Egwene nu înțelese de ce durerea nu mai creștea. Se ridică apoi de pe covoarele cortului, stând în picioare

și plângând atât de tare că tremura. Ar fi vrut să-și sufle nasul. Nu mai știa de când plângea atât de tare; știa doar că de la solduri la spatele genunchilor carnea îi luase foc. Abia reușea să stea locului. Cămașa de noapte la care se gândise ca la o mică protecție fusese aruncată de ceva vreme. Îi curgeau lacrimi pe față, iar ea stătea acolo și urla.

Sorilea, Amys și Bair se uitau sobre la ea, și nu erau singurele, deși cele mai multe erau așezate pe perne sau întinse, vorbind și bucurându-se de ceaiul servit de **gai'shain**. O femeie, slăvită fie Lumina! Erau toate femei, înțelepte și ucenice, femei cărora Egwene le spusese că era Aes Sedai. Era fericită că nu se pusese la socoteală și cele care fuseseră lăsate să creadă că este; nu ar fi supraviețuit la așa ceva! Era vorba de cuvinte, de minciuna spusă, dar avusese câteva surprize. Cosain, o femeie subțirică cu părul galben din Miagoma, spusese îmbufnată că Egwene nu are niciun **toh** către ea, dar că o să vină să bea un ceai. La fel și Estair. Aeron, pe de altă parte, păruse hotărâtă să o taie în două, iar Surandha...

Încercând să clipească prin valul de lacrimi, Egwene aruncă o privire către Surandha. Stătea cu trei înțelepte, pălăvrăgind și uitându-se din când în când în direcția ei. Surandha nu avusese nici urmă de milă. Nu că ar fi lăsat-o vreuna să scape ușor. Cureaua pe care o găsisese Egwene în unul dintre cuferele ei era subțire și suplă, dar de două ori mai lată decât mâna sa, iar acele femei aveau brațe puternice. Jumătate de duzină de lovituri de la fiecare se adunau.

Egwene nu se mai simțise niciodată în viața ei atât de rușinată. Nu că era goală, roșie la față și plângând ca un copil. Mă rog, plânsul făcea și el parte din rușine. Nu fiindcă o văzuseră toate, așteptând să le vină rândul. Îi era rușine că nu se descurcase deloc. Și un copil Aiel ar fi îndurat cu mai mult stoicism. Mă rog, un copil nu ar fi trebuit să suporte așa ceva, dar ăsta era adevărul.

— S-a terminat?



Oare a ei era vocea aceea groasă, nesigură? Ce-ar mai fi râs acele femei dacă ar fi știut cum își adunase curajul!

— Doar tu știi cât prețuiește onoarea ta, zis sec Amys.

Cureaua i se legăna pe lângă corp, ținând catarama mare ca un mâner. Încetară toate murmurale.

Egwene trase adânc aer în piept, printre sughițuri. Tot ce trebuia să facă era să spună că s-a terminat și totul se sfârșea. Ar fi putut spune asta după prima lovitură dată de fiecare femeie. Ar fi putut...

Tresărind, îngenunche și se întinse pe covoare. Își strecură mâinile sub fusta Bairei, prinzând-o prin cizmele moi de gleznele osoase. De data asta își va păstra curajul. De data asta nu o să mai țipe. De data asta nu o să mai dea din picioare, nu o să se mai zbată, nu o să... Cureaua nu o lovise încă. Ridicându-și capul, clipi să-și alunge ceața de pe ochi.

— Ce așteptați? Întrebă cu o voce încă nesigură, dar și mândră. O mai făceau să și aștepte? Am de făcut o călătorie în noaptea asta, în caz că ați uitat. Haideți odată!

Amys aruncă cureaua lângă tâmplele lui Egwene.

— Femeia asta nu are **toh** către mine.

— Femeia asta nu are **toh** către mine, zise și Bair cu o voce subțire.

— Femeia asta nu are **toh** către mine, zise cu greu Sorilea, aplecându-se să-i dea la o parte părul ud de pe chip. Știam eu că ai inimă de Aiel. Să nu fii prea mândră acum, copilă! Ți-ai împlinit **toh-ul**. Ridică-te, înainte să credem că te lauzi.

O ajutoră să se ridice în picioare, îmbrățișând-o, ștergându-i lacrimile și dându-i o batistă să își sufle nasul. Și celelalte femei se strânsă în jurul ei, fiecare anunțând că Egwene nu are **toh** către ele, înainte de a o îmbrățișa și de a-i zâmbi. Cel mai mare șoc erau zâmbetele; Surandha o privea mai radioasă ca niciodată. Desigur, **toh-ul** nu mai exista odată ce era împlinit, iar ce-l provocase era ca și cum nu ar fi existat niciodată. O mică parte din Egwene, care nu era prinsă în **ji'e'toh**, se gândi

că poate ajutaseră și cuvintele de la sfârșit, și faptul că se întinsese singură pe jos. Poate că la început nu fusese indiferentă ca un Aiel, dar Sorilea avea dreptate până la urmă. În inima ei era Aiel. Se gândi că o parte din inima ei va fi întotdeauna Aiel.

Înțeleptele și ucenicele plecară încet. Se părea că ar fi trebuit să rămână toată noaptea, poate și mai mult, râzând și vorbind cu Egwene, dar era doar tradiția, nu **ji'e'toh**, și cu ajutorul Sorileei reuși să le convingă că nu avea timp. În cele din urmă mai rămase doar ea, Sorilea și cele două Vestitoare în Vise. Toate îmbrățișările și zâmbetele îi domoliseră plânsetul, iar, dacă buzele încă îi tremurau, putea să zâmbească. Adevărul fie zis, ar fi vrut să plângă din nou, dintr-un motiv diferit, deși încă **era** în flăcări.

— O să îmi lipsiți atât de mult!

— Prostii! pufni Sorilea. Dacă ai noroc, o să-ți spună că acum nu mai poți fi niciodată Aes Sedai. Apoi te poți întoarce la noi. O să fii ucenica mea. În trei sau patru ani, o să ai așezarea ta. Ți-am găsit chiar și un bărbat. Taric, nepotul nepoatei mele, Amaryn. O să fie căpetenie de clan într-o bună zi, cred, și trebuie să cauți o soră de soț pentru el, ca să fie stăpâna casei.

— Mulțumesc, râse Egwene.

Se părea că avea la ce să se întoarcă dacă o alunga Divanul din Salidar.

— Iar eu și Amys o să ne întâlnim cu tine în **Tel'aran'rhiod**, zise Bair, și o să-ți povestim ce se mai întâmplă aici, și despre Rand al'Thor. Acum o să apuci pe propriul drum în Lumea Viselor, dar, dacă vrei, încă te mai pot învăța.

— Vreau.

Dacă Divanul o lăsa să se apropie de **Tel'aran'rhiod**. Dar, până la urmă, nu o puteau împiedica; indiferent ce făceau, asta nu puteau face. Vă rog să-i supravegheați cu atenție pe Rand și pe Aes Sedai. Nu știu ce joc face el, dar sunt sigură că este mult mai periculos decât își imaginează.

Amys nu mai spusese nimic despre a o mai învăța ceva, desigur. Își dăduse cuvântul să facă așa și nici măcar **toh**-ul nu mai ștergea asta. În schimb, spuse:

— Știu că Rhuarc o să regrete că nu a fost aici în noaptea asta. E plecat la miazănoapte, să se uite cu ochii lui după Shaido. Să nu-ți fie teamă că **toh-ul** către el nu va fi împlinit. O să-ți dea ocazia de îndată ce vă întâlniți.

Egwene icni. Uitase complet de Rhuarc. Desigur, nimeni nu zicea că trebuia să-și plătească obligațiile către el în același fel. Poate că inima ei era în parte Aiel, dar mintea îi căuta cu disperare o soluție. Trebuia să fie una. Și avea suficient timp să o găsească înainte de a se întâlni cu el.

— Sunt foarte recunoscătoare, zise cu o voce pierită.

Și mai era și Melaine. Și Aviendha. Pe Lumină! Crezuse că totul se terminase. Își tot trecea greutatea de pe un picior pe altul, indiferent cât de tare se străduia să stea locului. Trebuia să găsească o altă cale. Bair deschise gura, dar Sorilea i-o tăie:

— Trebuie să o lăsăm să se îmbrace. Trebuie să-și înceapă călătoria.

Bair se încruntă, iar Amys își țuguie buzele. Era evident că nici uneia din ele nu-i plăcea mai mult ca înainte lucrul pe care voia să îl facă Egwene.

Poate voiau să rămână să o convingă să se răzgândească, dar Sorilea începu să bombăne în barbă despre nebunele care încearcă să oprească o femeie să facă ceea ce trebuie să facă. Perechea mai tânără își îndreptă șalurile – Bair trebuia să fie de șaptezeci sau optzeci de ani, dar era mai tânără decât Sorilea – și o îmbrățișă pe Egwene cu murmure de „Fie să găsești apă și umbră“.

Sorilea așteaptă doar o clipă în plus.

— Gândește-te la Taric. Ar fi trebuit să-l invit la cortul cu aburi, să-l poți vedea. Până atunci, adu-ți aminte de asta. Suntem întotdeauna mai înspăimântate decât am vrea să fim, dar putem fi întotdeauna mai curajoase decât ne-am fi așteptat.

Rămâi fidelă inimii tale, iar Aes Sedai nu pot răni ceea ce ești tu de fapt, inima ta. Nu sunt chiar atât de deasupra noastră, așa cum am crezut. Fie să găsești întotdeauna apă și umbră, Egwene! Și să-ți aduci mereu aminte de inima ta.

Singură, Egwene rămase un timp uitându-se în gol și gândindu-se. Inima ei. Poate că era mai curajoasă decât crezuse. Făcuse ceea ce trebuise să facă acolo; fuse Aiel. Va avea nevoie de asta în Salidar. Metodele Aes Sedai difereau în unele aspecte de cele ale înțeleptelor, dar nu aveau să fie îngăduitoare cu ea dacă aflau că se dăduse Aes Sedai. Dacă știau. Nu își putea imagina pentru ce altceva o chemaseră cu atâta răceală, dar un Aiel nu se preda înainte să înceapă bătălia.

Reveni la realitate tresărind. „Dacă tot nu am de gând să mă predau înainte de a începe lupta, se gândi ea, atunci mai bine aș pleca la bătălie.”

## CAPITOLUL 34



### Călătoria către Salidar

EGWENE SE SPĂLĂ PE FAȚĂ. DE DOUĂ ORI. Apoi își găsi desagile șei și le umplu. Își puse înăuntru pieptenele de fildeș, peria și oglinda, trusa de cusut – un cufăraș frumos, aurit care probabil ținuse odată bijuteriile unei nobile –, un calup alb de săpun cu parfum de trandafiri, ciorapi și schimburi de noapte curate, batiste și multe alte nimicuri, până când desagile se umflară încât de-abia le mai putea închide. Câteva rochii și pelerine și un șal Aiel rămaseră să fie puse într-o legătură, pe care o strânse cu grijă cu o sfoară. Când termină, se uită înjur să vadă ce ar mai putea lua. Totul era al ei. Chiar și cortul îi fusese dăruit, dar era mult prea mare, la fel ca și covoarele și pernuțele. Bazinul de spălat de cristal era minunat, dar mult prea greu. La fel și cuferele, deși câteva aveau legăturile de metal frumos lucrate și incrustări foarte drăguțe.

Abia atunci, gândindu-se la cufere și la toate acele lucruri, își dădu seama că încerca să amâne cel mai greu moment. „Curaj, își spuse sec. Inimă de Aiel.”

Se dovedi că era posibil să-ți pui ciorapii fără să te așezi, atâta vreme cât nu te deranja să Țopăi într-un picior. Urmară încălțările solide, bune dacă avea mult de mers pe jos, și o cămașă de mătase, albă și moale. Apoi rochia verde de călărie, cu fusta despicață. Din nenorocire îi venea strâns pe șolduri, suficient cât să-i aducă aminte, de parcă ar fi putut să uite, că un timp nu avea să se așeze jos cu plăcere.

Nu mai avea rost să iasă afară. Bair și Amys erau probabil în propriile corturi, dar nu ar fi vrut să riște ca vreuna să o vadă făcând acel lucru. Era ca și cum le-ar fi dat o palmă. Dacă mergea, desigur. Dacă nu, o aștepta un drum călare foarte lung.

Frecându-și nervoasă degetele de palme, se deschise **saidarului**, lăsându-l să o umple pe dinăuntru. Își mișcă picioarele. **Saidarul** te făcea să percepi mai bine orice, inclusiv propriul trup, ceea ce ar preferat să nu simtă deloc atunci. Încerca ceva nou, ceva ce nu mai încercase nimeni, niciodată, și ar fi trebuit să înceapă ușor și cu grijă, dar dorea să scape mai repede de Izvor. Conduse repede fire de Spirit.

Aerul tremura în mijlocul cortului de-a lungul țesăturii sale, aruncând în neguri orice altceva. Dacă avea dreptate, tocmai crease un loc în interiorul cortului sau care era atât de similar celui din **Tel'aran'rhiod**, că nu se putea deosebi de el. Lumile se amestecau. Dar era un singur mod de a fi sigură.

Aruncându-și desagile peste umăr, luă legătura sub un braț și păși dincolo prin țesătură, apoi eliberă **saidarul**.

Era în **Tel'aran'rhiod**. Își dădu seama după faptul că lămpile erau stinse, dar cu toate astea era un soi de lumină. Lucrurile se mișcau ușor de la o privire la alta, bazinul de spălat, un cufăr. Era în carne și oase în **Tel'aran'rhiod**. Nu simțea nicio diferență față de vis.

Păși afară. Luna, în al treilea pătrar, strălucea deasupra corturilor unde nu ardea niciun foc și nu se mișca nimeni, și asupra Cairhienului, învăluit în umbră, ce părea ciudat de departe. Acum mai rămânea doar problema de a ajunge în Salidar. Se gândise la asta, dar totul depindea dacă, fiind în carne și oase, putea avea tot atât de mult control ca atunci când făcea parte din Lumea Viselor.

Fixându-și în minte ce își dorea să găsească, merse în jurul cortului și zâmbi. Bela era acolo, iapa scundă pe care călărise din Ținutul celor Două Râuri, în urmă cu o veșnicie. Doar o Bela-vis, dar iapa bine clădită își îndreptă botul către ea, fornăind. Egwene își aruncă jos poverile, îmbrățișând capul animalului.

— Și eu sunt bucuroasă să te văd, îi șopti.

Negrul lichid al ochilor ce o priveau era al Belei, reflexie sau nu.

Bela purta șaua înaltă pe care și-o imaginase. Era confortabilă la drum lung, dar nu era moale. Egwene se uită gânditoare la ea, întrebându-se cum ar fi arătat tapițată, apoi se gândi la altceva. În **Tel'aran'rhiod** puteai schimba totul, dacă știai cum, chiar și pe tine însăși. Dacă avea suficient control să o facă să apară pe Bela... Se concentrează asupra ei înseși.

Cu un zâmbet, strânse desagile și legă legătura de haine în spatele șeii, apoi se urcă și ea, așezându-se confortabil.

— Nu trișez, îi spuse iepei. Doar nu se așteptau să călăresc până în Salidar în halul ăla.

Deși, dacă se gândea bine, poate că exact la asta se așteptau. Inimă de Aiel sau nu, avea niște limite. Întorcând-o pe Bela, o îmboldi cu blândețe în coaste.

— Trebuie să ajung acolo cât de repede posibil, așa că trebuie să fugi ca vântul.

Înainte de a avea timp să se amuze închipuindu-și-o pe pântecoasa Bela alergând ca vântul, iapa chiar asta făcea. Peisajul era în ceață, curgând pe lângă ea. Pentru o clipă, Egwene își încleștă mâinile de șa, rămânând cu gura deschisă.

Era ca și cum fiecare pas al Belei ar fi purtat-o înainte câteva mile. La primul pas avu timp să observe că erau pe malul râului, la poalele orașului, cu vase care pluteau pe apele negre prin pânza galbenă a luminii lunii și, chiar când încercă să tragă de frâie pentru a nu intra direct în râu, al doilea pas le aruncase printre dealurile acoperite de tufișuri.

Egwene râse, dându-și capul pe spate. Era minunat! Cu excepția ceții, nu avea senzația de viteză; părul ei nu avea timp să plutească în acea goană nebună înainte de a se opri, pentru a porni iarăși o clipă mai târziu. Pasul Belei era același trap pe care-l știa, dar era minunat saltul brusc al lumii în jurul lor, într-o clipă ulița unui sat întunecat și tăcut în lumina lunii, în următoarea un drum șerpuitor printre dealuri, în cealaltă o poiană cu fân înalt până la umerii Belei. Egwene se oprea din când în când pentru a se orienta – era ușor cu acea hartă minunată în minte, cea făcută de femeia care-și luase numele lui Siuan –, dar în rest o lăsa pe Bella la trap. Satele și orașele apăreau și dispăreau într-o ceață, orașe mari – unul dintre ele părea a fi Caemlyn, cu zidurile strălucind argintiu în noapte – și, odată, pe niște dealuri împădurite, capul și umerii unei uriașe statui ițindu-se din pământ, o rămășiță a vreunui ținut pierdut în negura timpurilor, apărând atât de brusc lângă Bela că Egwene ar fi țipat, dacă nu ar fi dispărut o clipă mai târziu. Luna nu se mișca deloc între salturi, și foarte puțin în timp ce goneau înainte. O zi sau două să ajungă în Salidar? Asta spusese Sheriam. Înțeleptele avuseseră dreptate. Toată lumea credea de atât de mult timp că Aes Sedai cunoșteau totul că ajunseseră și ele să creadă asta. În acea noapte avea să le arate că s-au înșelat, dar probabil nu aveau să bage de seamă dovada. Ele **știu**.

După un timp, când fu sigură că intrase adânc în Altara, o lăsă pe Bela să facă salturi mai mici, stăpânind-o mai des cu hățurile, chiar călărind normal o vreme, mai ales dacă era vreun sat în preajmă. Uneori, un han învăluit în noapte purta numele satului



pe o pancartă, Hanul Marella sau Hanul Izvorul Ionin, și le citea cu ușurință datorită luminii stranii din **Tel'aran'rhiod**, ce se adăuga luminii lunii. Încetul cu încetul fu absolut sigură unde se afla față de Salidar, făcând salturi tot mai mici, apoi deloc, lăsând-o pe Bela să meargă normal printr-o pădure în care arborii ucisese iarba, iar seceta totul.

Cu toate astea, fu surprinsă când un sat mare îi răsări deodată în față, tăcut și întunecat în lumina lunii. Trebuia să fie locul căutat.

Descălecă la marginea caselor acoperite de stuf, dându-și lucrurile jos. Era târziu, dar poate mai erau oameni care nu se culcaseră în lumea reală. Nu era nevoie să-i înspăimânte răsărind din aer. Dacă o Aes Sedai o vedea și o confunda cu altceva, nu va mai avea șansa de a sta în fața Divanului.

— Chiar ai alergat ca vântul, murmură, îmbrățișând-o pe Bela pentru ultima dată. Aș vrea să te pot lua cu mine.

O fantezie fără rost. Ce era creat în **Tel'aran'rhiod** putea exista doar acolo. Nici măcar nu era cu adevărat Bela, până la urmă. Chiar și așa simți o umbră de regret când se întoarse cu spatele – nu avea de gând să nu și-o mai imagineze pe Bela; voia să o lase să existe cât mai mult – și începu să țeară o perdea tremurătoare de Spirit. Pășii prin ea cu fruntea sus, gata să înfrunte cu inima sa Aiel tot ce i-ar fi ieșit în cale.

Primul pas aduse cu el un țipăt scurt, cu ochii mari. Schimbările pe care le făcuse în **Tel'aran'rhiod** existau în lumea reală în aceeași măsură ca Bela. Flăcările se întoarseră cu furie și, odată cu ele, avu senzația că Sorilea îi vorbește. „Dacă iei înapoi ce ai făcut ca să-ți împlinești **toh**-ul, ca și cum nu ar fi fost niciodată, ți l-ai mai împlinit oare? Amintește-ți de inima Aiel, copilă.”

Da, își va aduce aminte. Era acolo să ducă o luptă, chiar dacă Aes Sedai știau sau nu, gata să lupte pentru dreptul de a fi Aes Sedai, gata să înfrunte... Ce, pe Lumină?

Erau oameni pe ulițe, câțiva mișcându-se printre casele ale căror ferestre luminate păreau a avea luciri de aur. Pășind cu grijă, Egwene se apropie de o femeie subțirică, cu un șorț alb și o expresie grăbită.

— Scuză-mă. Mă numesc Egwene al'Vere. Sunt Aleasă – femeia aruncă o privire rapidă rochiei de călărie – și tocmai am sosit. Îmi poți spune cum să ajung la Sheriam Sedai? Trebuie să o găsesc.

Probabil că Sheriam dormea deja, dar Egwene avea de gând să o trezească. I se spusese să ajungă cât de repede posibil, iar Sheriam avea să afle că venise.

— Toată lumea vine la mine, bombăni femeia. Mai face ceva singur? Nu, Nildra trebuie să le facă pe toate. Și voi, Alesele, sunteți cele mai rele dintre toate. Hai, că nu am timp toată noaptea. Urmează-mă, dacă vii. Dacă nu, n-ai decât s-o găsești singură.

Nildra se îndepărta cu pași mari fără să privească măcar înapoi. Egwene o urmă în tăcere. Dacă deschidea gura, îi era frică să nu-i spună femeii ce gândea, și nu ar fi fost modul potrivit de a-și începe șederea în Salidar. Indiferent cât de scundă era. Și-ar fi dorit ca inima sa Aiel să se înțeleagă cu mintea sa din Ținutul celor Două Râuri.

Nu era departe, pe ulița de pământ bătătorit, după un colț, apoi pe altă uliță, mai strâmtă. Din câteva case răzbăteau râsete. Nildra se opri la o casă tăcută, deși avea ferestrele camerei din față luminate.

Se opri doar cât să bată la ușă, intrând fără să mai aștepte răspunsul. Reverența sa fu perfectă, chiar dacă grăbită, și vorbi mai respectuos decât înainte:

— Aes Sedai, fata asta spune că se numește Egwene și...

Atât apucă să spună. Erau toate acolo, cele șapte din Inima Stâncii, și niciuna nu părea gata de culcare, deși purtau toate, cu excepția acelei tinere cu numele lui Siuan, halate. După cum

erau puse scaunele, Egwene înțelese că nimerise în toiul unei discuții.

Sheriam fu prima care sări de pe scaun, alungând-o pe Nildra cu un gest.

— Pe Lumină, copilă! Deja?

Nimeni nu mai bagă în seamă reverența Nildrei, nici strâmbătura pe care aceasta o făcu ieșind.

— Nu ne-am așteptat niciodată, zise Anaiya, luând mâinile lui Egwene cu un zâmbet cald. Nu atât de repede. Fii bine venită, copilă. Fii bine venită!

— Au fost efecte negative? întrebă Morvrin. Ea nu se ridicase, și nici Carlinya sau tânăra Aes Sedai, dar Morvrin se aplecă înainte. Halatele celorlalte erau de mătase de diferite culori, brodate; al ei era de lână simplă, dar părea moale și bine țesut.

— Simți vreo schimbare după experiența asta? Am avut foarte puține lucruri cu care să lucrăm. Ca să fiu sinceră, sunt surprinsă ca a funcționat.

— Trebuie să vedem cum funcționează ca să vedem cât de bine merge, zise Beonin sorbind din ceai, punând apoi ceașca și farfurioara pe o masă cu picioare șubrede. Nu se potriveau una cu alta, dar și mobila era la fel de dispartă și de ponosită ca și măsuța.

— Dacă sunt efecte negative, poate fi Tămăduită, și cu asta basta.

Egwene se îndepărtă repede de Anaiya, punându-și lucrurile lângă ușă.

— Nu, mă simt bine. Serios, sunt bine. Ar fi putut să ezite, iar Anaiya ar fi putut să o Tămăduiască fără să o întrebe. Dar asta ar fi însemnat să trișeze.

— Pare suficient de sănătoasă, zise cu răceală Carlinya. Părul ei chiar era tuns scurt, iar cârlionții negri abia îi acopereau urechile; nu fusese doar ceva schimbat în **Tel'aran'rhiod**. Purta alb, desigur; chiar și broderia era albă.

— Putem să o punem pe o Galbenă să o verifice cu atenție mai târziu, ca să fim sigure.

— Lăsați-o să-și revină, râse Myrelle. Halatul era acoperit de flori luxuriante, galbene și roșii, că abia se mai vedea ceva verde din el. Tocmai a străbătut o mie de leghe într-o singură noapte, în câteva ore.

— Nu avem timp să o lăsăm să-și revină, interveni ferm tânăra Aes Sedai. Nu arăta la locul ei la întrunirea aceea, cu rochia ei galbenă, cu dungi albastre, și decolteul adânc brodat cu albastru. Asta, și faptul că era singura căreia puteai să-i dai o vârstă.

— Dimineață, Divanul o să roiască în jurul ei. Dacă nu e pregătită, Romanda o s-o spintece ca pe un crap gras.

Egwene făcu ochii mari. Vocea îi spunea mai multe decât cuvintele.

— Ești Siuan Sanche. Nu, asta e imposibil!

— Oh, ba e foarte posibil, spuse sec Anaiya, aruncându-i tinerei femeii o privire plină de milă.

— Siuan este din nou Aes Sedai, zise Myrelle cu o privire și mai enervantă decât a Anaiyei.

Trebuia să fie adevărat – ele așa spusese –, dar lui Egwene nu-i venea să creadă nici după ce-i explică Sheriam. Nynaeve Tămăduise **ferecarea**? De aceea Siuan părea la fel de tânără ca Nynaeve? Siuan fusese mereu o femeie cu pielea ca de pergament și cu o inimă la fel de uscată, nu femeia asta drăguță, cu obraji fini și gură delicată.

Egwene o urmări pe Siuan în timp ce vorbea Sheriam. Totuși ochii aceia albaștri erau neschimbați. Cum ar fi putut vedea privirea aceea, suficient de dură pentru a bate cuie cu ea, și să nu știe? Chipul era singurul răspuns. Dar Siuan fusese mereu puternică în ceea ce privește Puterea. Când începea antrenamentul unei fete, era testată pentru a vedea cât de puternică va ajunge, dar niciodată după aceea. Egwene știa acum suficient de multe pentru a putea cântări o femeie în

câteva clipe. Sheriam era cea mai puternică femeie din încăpere, cu excepția ei, apoi urma Myrelle, deși îi era greu să fie sigură; toate celelalte erau apropiate între ele, cu excepția lui Siuan. Era de departe cea mai slabă.

— Este într-adevăr cea mai incredibilă dintre descoperirile lui Nynaeve, zise Myrelle. Galbenele au început să preia ce a făcut ea și să facă propriile minuni, dar de la ea a început totul. Stai jos, copilă! Este o poveste prea lungă ca să o ascuți în picioare.

— Prefer să stau în picioare, mulțumesc, răspunse Egwene uitându-se cu un fior la scaunul de lemn cu spătar pe care i-l indicase Myrelle. Dar Elayne? Și ea este bine? Vreau să aflu totul despre ea și Nynaeve.

Dintre descoperirile lui Nynaeve? Implica mai mult decât una. Părea că rămăsese în urmă cu înțeleptele; trebuia să muncească mult ca să recupereze. Cel puțin așa credea, că o s-o lase. Nu ar fi primit-o cu atâta căldură dacă aveau de gând să o alunge. Nu făcuse nicio reverență și nici nu numise pe cineva Aes Sedai – mai ales pentru că nu avusese timp dar cu toate astea nimeni nu o pusese la punct. Poate că totuși nu știau. Dar de ce, atunci?

— Cu excepția unor mici necazuri pe care ea și Nynaeve le au cu oalele în acest moment... începu Sheriam, dar Siuan o întrerupse brutal.

— Ce tot pălăvrăgiți toate ca niște fete fără minte? E prea târziu să vă mai fie teamă să mergeți înainte. A început; voi ați început. Fie duceți treaba la bun sfârșit, fie Romanda o să vă spânzure să vă uscați la soare, lângă fețișoara asta, iar Delana și Faiselle și restul Divanului o să fie cu ea să o ajute să vă întindă.

Sheriam și Myrelle se întoarseră către ea în aceeași clipă. Toate Aes Sedai făcură același lucru, Morvrin și Carlinya răsucindu-se în scaun. Chipuri reci Aes Sedai o priveau cu ochi de gheață.

La început, Siuan le înfruntă privirea cu propria căutătură rece de Aes Sedai, chiar dacă tânără. Apoi își lăsa capul în jos, pete de culoare colorându-i obraji. Se ridică de pe scaun cu ochii plecați.

— Am vorbit în grabă, murmură încet. Privirile nu se schimbă, dar – poate celelalte femei nu observau, dar Egwene da – acea femeie nu era Siuan pe care o știa ea.

Egwene își dădu seama că nu înțelegea nimic din ce se petrecea acolo. Nu doar faptul că Siuan era umilă; dacă era forțată, în orice caz. Acesta era cel mai mic mister. Ce începuseră? Și de ce ar fi fost **ea** agățată la uscat dacă se opreau ele? Femeile Aes Sedai avură un schimb de priviri de nepătmns. Morvrin dădu prima din cap.

— Ai fost chemată pentru un motiv foarte special, Egwene, zise solemnă Sheriam.

Inima lui Egwene începu să bată mai repede. Nu știa despre ea. Nu știa. Ce atunci?

— Tu, spuse Sheriam, vei fi următoarea Supremă înscăunată Amyrlin.

## CAPITOLUL 35



### În fața Divanului

EGWENE SE UITĂ LUNG LA SHERIAM, întrebându-se dacă ar fi trebuit să râdă. Poate petrecuse atât de mult cu neamul Aiel că uitase ce era socotit umor printre Aes Sedai. Sheriam o fixa cu acel chip lipsit de vârstă, imperturbabil, iar ochii oblici și verzi nu clipeau. Egwene se uită la celelalte. Șapte chipuri fără nicio expresie, așteptând. Avea senzația că Siuan zâmbea ușor, dar „zâmbetul” ar fi putut fi curba naturală a buzelor. Brusc, în lumina tremurătoare, trăsăturile lor părură stranii și inumane.

Egwene simți că amețește și că i se înmoaie genunchii. Fără să se gândească, se lăsă să cadă în scaunul cu spătar. Se ridică imediat. I se mai limpezise puțin mintea, măcar un pic.

— Nu sunt Aes Sedai, spuse gătită. Vorbele îi fuseseră pierite. Probabil era un fel de glumă... sau... sau ceva.

— Se poate ocoli problema asta, zise ferm Sheriam, strângându-și mai tare centura de stofă de un albastru-deschis.

Cosițele aurii ale lui Beonin se clătină când aceasta scutură din cap.

— Suprema înscăunată Amyrlin **este** Aes Sedai – legea este foarte limpede. În câteva locuri se spune „încăunată Amyrlin ca Aes Sedai” –, dar nicăieri nu se spune că e necesar să fii Aes Sedai ca să devii Amyrlin.

Toate Aes Sedai erau familiarizate cu legea Turnului, dar, ca mediatore, Cenușiile cunoșteau legile fiecărui ținut, iar Beonin își luase un ton de prelegere, de parcă ar fi explicat un lucru pe care doar ea îl știa bine.

— Legea care stabilește cum se alege Suprema înscăunată Amyrlin spune doar „femeia care este chemată” sau „cea care stă în fața Divanului”, sau alte expresii de felul ăsta. Cuvintele, Aes Sedai” nu sunt menționate nici măcar o singură dată. Nicăieri. Unii ar putea spune că intenția celor care au făcut legea, intenție de care trebuie să se țină seama, a fost clară, dar, indiferent de ce a vrut să pună femeia care a redactat legea...

Se încruntă când Carlinya îi reteză vorbele.

— Fără îndoială că s-au gândit că este de la sine înțeles și nu mai e nevoie să scrie limpede. Logic vorbind, o lege înseamnă doar ceea ce este scris, nu ce a gândit legiuitorul.

— Legile arareori au de-a face cu logica, zise acid Beonin. Totuși, în cazul acesta, ai dreptate. Iar Divanul vede lucrurile în același mod, adăugă către Egwene.

Erau toate serioase, chiar și Siuan, în ciuda zâmbetului subțire; era un zâmbet.

— Vei fi Aes Sedai, copilă, spuse Anaiya, în clipa în care vei fi Suprema înscăunată Amyrlin. Asta e tot.

— Poți depune cele Trei Jurăminte când ne vom întoarce în Turn, îi spuse Sheriam. Ne-am gândit să te punem să le zici oricum, dar, fără Sceptra Legămintelor, ar putea fi considerată o păcăleală. Mai bine să așteptăm.



Egwene aproape se așează jos, înainte de a-și da seama ce face. Poate înțeleptele avuseseră dreptate; poate călătoria prin **Tel'aran'rhiodîn** carne și oase îți afecta cumva mintea.

— Asta e o nebunie! protestă ea. Nu pot fi Amyrlin. Sunt... sunt...

Obiecțiile i se îngrămădeau în minte, dar nu putea spune mai mult. Era prea tânără; chiar Siuan fusese cea mai tânără Amyrlin aleasă vreodată, și avusesse treizeci de ani la înscăunare. Abia își începuse pregătirea, indiferent de ce știa despre Lumea Viselor. Supremele înscăunate Amyrlin știau multe lucruri și aveau o mare experiență. Și erau înțelepte; cu siguranță se presupunea că trebuie să fie înțelepte. Ea se simțea doar răvășită și împotmolită. Cele mai multe femei își petreceau zece ani ca novice și alți zece ca Alese. E adevărat, unele se mișcau mai repede, poate chiar mult prea repede. Siuan fusese una dintre ele. Dar ea fusese novice mai puțin de un an, și încă și mai puțin Aleasă.

— Este imposibil, reuși să spună într-un final.

Morvrin pufni, amintindu-i de Sorilea.

— Liniștește-te, copilă, sau te liniștesc eu. Nu e momentul să ai emoții sau să te apuci să leșini.

— Dar nu aș ști ce să fac! Nici măcar un singur lucru! Egwene trase adânc aer în piept. Nu îi calmă inima ce-i bătea nebunește, dar ajută. Puțin. Inimă de Aiel. Indiferent ce făcea, nu le putea lăsa să o înghesuie într-un colț. Uitându-se la chipul dur al lui Morvrin, adăugă: „Mă poate jupui de vie, dar nu o las să mă înghesuie într-un colț“.

— Este ridicol, asta e. Nu o să mă fac de râs în fața tuturor, și asta aș face. Dacă de asta m-a chemat Divanul, o să le spun „nu“.

— Mi-e teamă că asta nu e o opțiune, oftă Anaiya netezindu-și halatul, o chestie surprinzătoare de mătăse roz, cu o dantelă albă, delicată pe margini. Nu poți refuza chemarea de a fi

Amyrlin, tot la fel cum nu poți refuza chemarea de a veni la procesul tău. Chiar și cuvintele sunt aceleași.

Oh, da, era o mare ușurare; sigur că da.

— Alegerea este acum a Divanului, zise Myrelle un pic tristă, ceea ce nu-i îmbunătățește deloc lui Egwene starea de spirit.

Zâmbind brusc, Sheriam o luă pe după umeri.

— Nu fi îngrijorată, copilă! O să te ajutăm, o să-ți dăm sfaturi. De asta suntem aici.

Egwene nu spuse nimic. Nu știa ce să spună; poate că a respecta legea nu însemna că e forțată să facă ceva, dar așa se simțea. Considerară tăcerea ei ca aprobare, și ea la fel. Fără nicio întârziere, Siuan fu trimisă să le trezească personal pe conducătoarele de Ajah și să le spună că Egwene a sosit și plecă bombănind că trebuia să facă ea asta.

Casa deveni o furtună înainte ca Siuan să apuce să iasă pe ușă. Rochia de călărie a lui Egwene deveni subiect aprins de discuție – la care nu era și ea parte, desigur –, iar o servitoare rotofeie care moțăia într-un scaun în fundul camerei fu trezită și trimisă să aducă orice rochie de Aleasă care i s-ar fi potrivit lui Egwene. Probă opt, chiar în mijlocul camerei, până să găsească una care să-i vină. Era prea strânsă în jurul pieptului, dar, din fericire, suficient de largă la șolduri. În tot acest timp în care servitoarea aducea rochii, iar Egwene le proba, Sheriam și celelalte alergară pe rând să se îmbrace, ținându-i predici despre ce avea să se întâmple și ce trebuia să spună și să facă.

O puseră să repete totul. Înțeleptele credeau că e suficient să spună o singură dată un lucru și vai de ucenica aceea care nu le auzise sau nu ascultase. Egwene își mai aducea aminte câte ceva de la o lecție luată în Turn, pe vremea când era novice, și reuși să repete perfect de prima dată, dar Aes Sedai o luară de la început, iarăși și iarăși. Egwene nu înțelegea. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu despre Aes Sedai, ar fi crezut că sunt neliniștite, cu tot cu chipurile lor calme. Începu să se

întrebe dacă nu făcea vreo greșeală, așa că începu să accentueze anumite cuvinte.

— Pronunță-le așa cum le auzi, izbucni Carlinya ca o gheață care se sparge, iar Myrelle adăugă ceva mai puțin rece:

— Nu îți poți permite nicio greșeală, copilă. Niciuna!

Mai repetară totul de încă cinci ori, iar când protestă că repetase corect fiecare cuvânt, că știuse unde va sta și ce va spune fiecare, exact așa cum i se spusese, crezu că Morvrin o să-i înroșească urechile, dacă Beonin sau Carlinya nu i-o luau înainte. În orice caz, se încruntau la ea de parcă ar fi vrut să-i dea o pereche de palme, iar Sheriam o privea de parcă era o novice îmbufnată. Egwene oftă și începu iarăși:

— Intru cu trei dintre voi...

O procesiune tăcută înainta pe ulițele aproape goale, desenate cu umbrele aruncate de lună. Cei câțiva oameni rătăciți pe străzi abia le aruncară o privire; poate că șase Aes Sedai cu o aleasă în mijlocul lor nu era ceva neobișnuit acolo sau poate că da, dar se părea că nu era o imagine suficient de stranie să provoace vreun comentariu. Ferestrele care fuseseră luminate erau întunecate acum; peste sat se pogorâse tăcerea, iar pașii lor se auzeau clar pășind pe pământul tare. Egwene atinse cu degetele inelul cu Marele Șarpe de pe mâna stângă. Genunchii îi tremurau. Se pregătise să facă față la orice, dar lista ei de „orice” nu indusese așa ceva.

Se opriră în fața unei clădiri rectangulare, cu trei niveluri. Ferestrele erau întunecate, dar, în lumina lunii, părea a fi un han. Carlinya, Beonin și Anaiya urmau să rămână acolo, lucru care le nemulțumi pe primele două; nu se plânseră, așa cum nu o făcuseră nici în casa din care plecaseră, dar își aranjară fustele fără rost, ținându-și capetele drepte, fără să se uite la Egwene. Anaiya o mângâie pe păr pe Egwene.

— Totul o să meargă bine, copilă. Înveți repede.

Ducea sub braț, într-o legătură, rochia pe care Egwene urma să și-o pună după ce se termina totul.

Înăuntrul clădirii de piatră, un gong sună adânc, o dată, de două ori, de trei ori. Tăcere, preț de o bătaie de inimă, apoi gongul își repetă iar melodia de bronz. Myrelle își aranjă rochia fără să-și dea seama. Încă o clipă de tăcere. Și apoi iarăși chemarea întreită.

Sheriam deschise ușa, iar Egwene păși după ea, urmată imediat de Myrelle și Morvrin. Egwene se gândi că o înconjuraseră ca niște gârzi, hotărâte să nu o lase să fugă.

Tavanul mare și înalt nu era întunecos, chiar dimpotrivă. Patru semineuri de piatră purtau lămpi pe polițele de deasupra lor, iar alte lămpi erau puse pe scările care duceau la etaj și pe platforma mărginită cu balustradă ce privea deasupra încăperii. În fiecare colț erau puse lămpi înalte, cu oglinzi, pentru a da mai multă lumină. Ferestrele erau acoperite cu pături, pentru a nu se vedea nimic de afară.

Nouă scaune era înșirate de-a lungul zidurilor, în grupuri de câte trei. Femeile care stăteau pe ele, conducătoarele de Ajah din Salidar, purtau șaluri și rochii în culorile fiecărei Ajah. Chipurile li se întoarseră senine către Egwene.

La celălalt capăt al încăperii mai era un scaun, pus deasupra unei platforme micuțe, care semăna cu o cutie scundă. Era un scaun mare și înalt, cu picioarele încrustate în spirală, pictat într-un galben ce voia să imite culoarea aurului. O etolă era pusă peste brațele lui, în cele șapte culori.

— Cine vine în fața Divanului Turnului? întrebă Romanda cu o voce înaltă și clară.

Stătea chiar lângă scaunul colorat, de cealaltă parte a trei surori Albastre. Sheriam se dădu la o parte, dezvăluind-o pe Egwene.

— Vin supusă, pășind în Lumină, zise Egwene.

Vocea ar fi trebuit să-i tremure. Sigur nu puteau merge mai departe.

— Cine vine în fața Divanului Turnului? întrebă iarăși Romanda.

— Vin umilă, pășind în Lumină.

În orice clipă povestea asta se va transforma în procesul ei, pentru că se dăduse drept Aes Sedai. Nu, nu asta; ar fi despărțit-o de Izvor și ar fi încuiat-o undeva. Dar sigur...

— Cine vine în fața Divanului Turnului?

— Vin la chemarea Divanului, supusă și umilă, pășind în Lumină, cerând doar să accept voința Divanului!

Se ridică una dintre surorile Cenușii, de lângă Romanda, o femeie negricioasă și zveltă. Cea mai tânără conducătoare de Ajah spuse ritual cuvintele ce se rostiseră de la Frângerea Lumii.

— Este cineva aici care nu e din stirpea femeilor?

Romanda își dădu șalul pe spate, lăsându-l pe spătarul scaunului în timp ce se ridică în picioare. Își desfăcu rochia, trăgând-o în jos până la șolduri, alături de cămașa de dedesubt.

— Sunt femeie, declamă ea.

Cu grijă, Kwamesa își puse și ea șalul pe spătar, dezgolindu-se până la brâu.

— Sunt femeie, spuse ea.

Celelalte se ridicară și ele, dezgolindu-se, anunțând că sunt femei. Egwene se chinui puțin cu rochia de Aleasă care fusese găsită pentru ea, ușor prea strânsă la piept, și avu nevoie de ajutorul lui Myrelle cu nasturii, dar fu repede la fel de dezgolită ca toate celelalte.

— Sunt femeie, rosti Egwene.

Kwamea păși încet de-a lungul încăperii, oprindu-se în fața fiecărei femei cu o privire aproape insultătoare, apoi se opri în fața propriului scaun anunțând că sunt prezente doar femei. Aes Sedai se așezară, începând să-și tragă rochiile. Nu în grabă, dar nici să piardă timpul. Egwene aproape că dădu ușor din cap. Ea nu se putea acoperi decât mai târziu. Cu mult timp în urmă, întrebarea Kwamesei ar fi necesitat mai multe dovezi; în acele vremuri ceremoniile se țineau „înveșmântate în Lumină“, adică nimic altceva decât propria piele. Ce ar fi crezut oare femeile

acelea de un cort de aburi Aiel sau de o baie din Shienar? Nu avea timp să se gândească la asta.

— Cine vorbește pentru această femeie și jură pentru ea, inimă pentru inimă, suflet pentru suflet, viață pentru viață? rosti Romanda, demnă, cu pieptul generos în continuare dezgolit.

— Eu mărturisesc, spuse ferm Sheriam, urmată o clipă mai târziu de vocile puternice ale lui Morvrin și lui Myrelle.

— Pășește înainte, Egwene al'Vere! comandă Romanda ascuțit.

Egwene merse trei pași și îngenunche; se simțea amortită.

— De ce ești aici, Egwene al'Vere?

Chiar era amortită; nu mai simțea nimic. Nu își mai aducea aminte răspunsurile, dar, cumva, veniră singure.

— Am fost chemată de Divanul Turnului.

— Ce cauți, Egwene al'Vere?

— Să slujesc Turnul Alb, nimic mai mult, nimic mai puțin.

Pe Lumină, chiar aveau să o facă!

— Cum vei sluji, Egwene al'Vere?

— Cu toată inima și tot sufletul, și toată viața mea, în Lumină. Fără frică și fără favoruri, în Lumină.

— Unde vei sluji, Egwene al'Vere?

Egwene respiră adânc. Putea opri încă idioțenia asta. Nu putea să...

— Pe Tronul Amyrlin, cu voia Divanului Turnului.

Simți cum rămâne fără respirație. Acum era prea târziu să mai poată da înapoi. Poate că fusese prea târziu din Inima Stâncii.

Delana se ridică prima, apoi Kwamesa și Janya, apoi și restul, până când toate nouă fură în picioare în fața scaunelor lor, simbolizând faptul că își dădeau acordul. Nouă din optsprezece. Aprobarea trebuia să fie unanimă – Divanul căuta mereu consensul; într-un final toate voturile erau unanime, deși uneori era nevoie de multe negocieri pentru asta –, dar, în afară de frazele ceremoniei din acea noapte, nu vor mai fi alte discuții,

iar alegerea ei se apropia de o respingere. Sheriam și celelalte îi ridiculizaseră ideea că s-ar putea întâmpla așa, cu atâta grabă, că s-ar fi îngrijorat dacă toată treaba nu ar fi fost atât de ridicolă, însă o avertizaseră în treacăt că se putea întâmpla și acest lucru. Nu era o respingere, mai mult o declarație din partea conducătoarelor de Ajah care rămăseseră așezate pentru că nu aveau de gând să fie slugarnice. Sheriam spusese că era doar un gest simbolic, dar Egwene nu era deloc sigură că așa stăteau lucrurile, uitându-se la chipul sever al Romandei sau al lui Lelaine. Spuseseră că era posibil să fie chiar trei sau patru.

Fără o vorbă, femeile se așezară. Nimeni nu spuse nimic, dar Egwene știa ce să facă. Amorțeala îi dispăruse.

Se ridică, îndreptându-se către cea mai apropiată conducătoare de Ajah, o Verde cu chip ascuțit, numită Samalin, care rămăsese așezată. Pe când Egwene îngenunchea în fața ei, la fel făcu și Sheriam, ținând în mâini un lighean mare cu apă. Undele dansau pe suprafața apei. Sheriam părea rece, fără o picătură de sudoare pe ea, în timp ce chipul lui Egwene strălucea de transpirație, dar mâinile lui Sheriam tremurau. Morvrin îngenunche, dându-i lui Egwene o cârpă, în timp ce Myrelle aștepta lângă ea, cu prosoape pe umăr. Myrelle părea furioasă.

— Vă rog, lăsați-mă să slujesc, spuse Egwene. Uitându-se drept înainte, Samalin își ridică fusta până la genunchi. Era desculță. Egwene îi spală fiecare picior, ștergându-l, apoi se mută la următoarea Verde, o femeie ușor plinuță numită Malind. Sheriam și celelalte îi spuseseră toate numele femeilor.

— Vă rog, lăsați-mă să slujesc.

Malind avea un chip drăguț, cu buzele pline și ochi negri ce păreau obișnuiți să zâmbească, dar acum nu zâmbea. Era una dintre cele care rămăseseră așezate, dar și ea avea picioarele goale.

Picioarele tuturor conducătoarelor erau goale, în întreaga încăpere. Pe când Egwene spăla toate acele picioare, se întreba

dacă conducătoarele de Ajah știuseră câte dintre ele vor rămâne jos. Clar știuseră că unele vor rămâne așezate și că va urma acest ritual. Știa puține lucruri despre cum funcționa Divanul Turnului, din câteva prelegeri de când era novice. Practic însă nu știa nimic. Trebuia să meargă mai departe.

Spălă și șterse ultimele picioare – ale Janiei, care era atât de încruntată de parcă s-ar fi gândit la altceva; cel puțin ea se ridicase în picioare – și azvârli cârpa în ligheanul cu apă, întorcându-se la locul ei, de la capătul rândurilor de scaune, îngenunchind.

— Vă rog, lăsați-mă să slujesc.

Mai era o șansă.

Delana se ridică iarăși, iar Samalin fu prima care o urmă de această dată. Nimeni nu sări în picioare, dar, una câte una se ridicară toate, până nu mai rămaseră decât Lelaine și Romanda, uitându-se una la alta. În cele din urmă, Lelaine săltă ușor din umeri, își trase rochia fără grabă și se ridică. Romanda își întoarse capul, uitându-se la Egwene. Se uită atât de lung la ea, că Egwene deveni conștientă de firicelul de sudoare care i se scurgea printre sâni către coaste. În cele din urmă, cu o încetineală maiestuoasă, se îmbracă și se alătură celorlalte. Egwene auzi un oftat de ușurare din spatele său, unde așteptau Sheriam și celelalte.

Nu se terminase, desigur. Romanda și Lelaine veniră împreună să o conducă la scaunul pictat în galben. Stăm în fața lui până când îi ridicară rochia și îi puseră în jurul umerilor etola Amyrlin, în timp ce toate spuneau:

— Ești ridicată în Tronul Amyrlin, în gloria Luminii, și fie ca Turnul Alb să dăinuiască veșnic. Egwene al'Vere, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin!

Lelaine își scoase inelul cu Marele Șarpe de pe mâna stângă și i-l dădu Romandei, care i-l puse lui Egwene pe mâna dreaptă.

— Fie ca Lumina să vegheze asupra Supremei înscăunate Amyrlin și asupra Turnului Alb!



Egwene râse. Romanda clipi, Lelaine tresări, și nu erau singurele.

— Mi-am adus aminte de ceva, zise, adăugând repede „fiicelor“. Așa numea Suprema înscăunată Amyrlin femeile Aes Sedai. Ceea ce-și amintise ea era partea următoare a ceremoniei. Nu se putu abține să nu se gândească totuși că venea ca o plată pentru că-și ușurase trecerea prin **Tel'aran'rhiod**. Egwene al'Vere, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin, reuși să se așeze în acel scaun tare de lemn, fără să se strâmbe sau să scâncească de durere. Era un triumf al voinței, se gândi ea.

Sheriam, Myrelle și Morvrin plutiră înainte – nu-și putea da seama care dintre ele oftase, după chipurile senine –, iar conducătoarele de Ajah formară în spatele lor o coadă care se întindea până la ușă. Se așezaseră în ordinea vârstei, ultima fiind Romanda. Sheriam își desfăcu fusta într-o reverență adâncă.

— Vă rog, lăsați-mă să slujesc, Maică.

— Poți servi Turnul, fiica mea, replică Egwene cât de grav putea.

Sheriam îi sărută inelul și păși în lături, în timp ce Myrelle își făcea reverența.

Așa continuară toate. Erau câteva surprize în felul în care se aranjaseră. Niciuna dintre conducătoare nu era cu adevărat tânără, în ciuda chipurilor Aes Sedai, dar Delana, pe care Egwene o credea de aceeași vârstă cu Romanda, era undeva la jumătatea cozii, în timp ce Lelaine și Janya, ambele femei drăguțe fără niciun fir alb, stăteau chiar înaintea Galbenei cu părul alb. Fiecare își facu reverența, sărutând inelul lui Egwene fără nicio expresie – deși câteva aruncară o privire la tivul colorat al lui Egwene –, și ieșiră din încăpere pe o ușă din spate, fără un cuvânt.

În cele din urmă, Egwene rămase singură cu cele trei femei, încă nu era sigură ce se întâmplase. Se ridică în picioare, în timp de Myrelle se duse să le aducă pe celelalte trei.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă Romanda nu s-ar fi ridicat în picioare?

Teoretic, ar mai fi avut o șansă, o nouă rundă de spălat picioare și de rugăminți de a fi lăsată să slujească, dar era sigură că, dacă Romanda nu ar fi votat „nu” a doua oară, a treia oară nu ar fi pierdut ocazia.

— Atunci foarte probabil ar fi devenit ea Suprema înscăunată Amyrlin, peste două sau trei zile, replică Sheriam. Ea sau Lelaine.

— Nu asta am vrut să spun, zise Egwene. Ce s-ar fi întâmplat cu mine? M-aș fi întors la a fi o Aleasă?

Anaiya și celelalte veneau în grabă, zâmbind, iar Myrelle începu să o ajute să-și dea jos rochia albă cu dungi, punându-i o rochie de mătase verde pal, pe care avea să o poarte până ajungea în pat. Era târziu, dar Amyrlin nu putea merge îmbrăcată ca o Aleasă.

— Foarte probabil, răspunse Morvrin după câteva clipe. Nu aș putea spune dacă ar fi fost sau nu un mare noroc, când fiecare conducătoare de Ajah și-ar fi adus aminte că ești o Aleasă care aproape s-a urcat pe Tronul Amyrlin.

— S-a întâmplat foarte rar, zise Beonin, dar o femeie care refuză să fie Amyrlin este de regulă expulzată. Divanul caută armonia, iar ea nu ar putea contribui cu nimic la aceasta, aducând cu sine gâlceavă.

Sheriam se uită drept în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-și întipărească vorbele în memorie.

— Noi am fi fost cu siguranță exilate. Myrelle, Morvrin și eu, în mod cert, fiindcă am mărturisit pentru tine, și probabil și Carlinya, Beonin și Anaiya. Zâmbi brusc. Dar nu s-a întâmplat așa. Se presupune că Suprema înscăunată Amyrlin trebuie să-și petreacă prima noapte în meditație și rugăciune, dar, odată ce

Myrelle termină cu nasturii ăia, nu ar fi rău dacă ți-am povesti cum stau lucrurile în Salidar.

Se uitau toate la ea. Myrelle era în spatele ei, încheind-o la ultimul nasture, dar îi putea simți ochii în ceafa.

— Da. Da, cred că așa ar fi cel mai bine.

## CAPITOLUL 36



### Amyrlin

EGWENE ÎȘI ÎNĂLȚĂ CAPUL DE PE PERNĂ, privind înjur, mirată să se găsească într-un pat cu baldachin, într-o cameră mare. Prin fiecare fereastră pătrundea lumina blândă a dimineții, iar o femeie drăguță, ușor plinuță, într-o rochie simplă, cenușie punea o carafă cu apă fierbinte pe lavoar. Chesa îi fusese prezentată noaptea trecută, ca fiind noua ei servitoare. Servitoarea Supremei înscăunată Amyrlin. Pe o masă micuță, de lângă oglinda cu margini argintii, lângă pieptenele și peria sa fusese pusă o tavă acoperită. În aer plutea un miros de pâine proaspătă și pere coapte.

Anaiya pregătise camera pentru venirea lui Egwene. Mobilele tot nu se potriveau una cu alta, dar erau cele mai bune pe care le găsisese în Salidar, de la scaunul cu brațe, tapițat cu mătase verde, la dulăpiorul cu oglindă, pus într-un colț, care avea încă intacte toate incrustațiile aurite, la dulapul sculptat unde îi atârna acum garderoba. Din păcate, Anaiya avea o slăbiciune

pentru dantele și zorzoane, care erau aninate de baldachin, stăteau întinse pe masă și pe taburet sau de brațele și picioarele scaunul tapițat, ornau cuvertura de pat și cearșaful pe care Egwene le aruncase pe jos. Și perdelele de la fereastră erau din dantelă. Egwene își lăsă capul pe pernă. Dantela atârna și de marginile ei. Întreaga cameră o făcea să aibă senzația că se îneacă în dantelă.

Vorbiseră foarte mult după ce Sheriam și celelalte o aduseseră acolo, în ceea ce numeau Turnul Mic, însă aproape numai ele. Nu erau cu adevărat interesate de ceea ce credea ea că pune la cale Rand sau de ce ar putut dori Coiren și celelalte. Merena conducea o solie la Caemlyn și știa exact ce să facă, deși ei nu îi explicaseră prea limpede de ce. În cea mai mare parte, ea ascultase și ele vorbiseră, fără să țină prea mult seama de întrebările ei. Răspunsurile la unele dintre ele nu erau importante, îi spusese, cel puțin deocamdată; iar la cele la care răspunsese o făcură în grabă, trecând repede la chestiunile cu adevărat importante. Fuseseră trimise solii la fiecare conducător, explicându-i-se de ce el sau ea era vital pentru cauza Salidarului, și se părea că toți erau. Nu spusese chiar că totul se va duce de râpă dacă fie și un singur conducător se va ridica împotriva lor, dar cam așa era mesajul. Gareth Bryne clădea o armată care avea să fie suficient de puternică pentru ca la un moment dat să impună cererea lor – a ei – împotriva Elaidei, dacă se ajungea la așa ceva. Nu păreau totuși să creadă că se va ajunge la asta, în pofida cererii Elaidei de a se întoarce la Turn; păreau convinse că, odată ce se va răspândi vestea că Egwene al'Vere este Suprema înscăunată Amyrlin, Aes Sedai vor veni la ea, chiar și cele din Turn, într-un număr suficient de mare pentru ca Elaida să nu mai aibă de ales și să renunțe la putere. Dintr-un motiv sau altul, Mantiile Albe nu făceau nimic, astfel că Salidarul era un loc sigur cât timp va fi nevoie. Logain fusese Tămăduit, la fel ca Siuan și Leane; sigur, și ea ar fi fost Tămăduită dacă ar fi fost acolo.

**— Nu e nimic care să te îngrijoreze aici, spuse liniștitor Sheriam. Stătea deasupra lui Egwene, așezată în scaun, cu celelalte în jurul ei într-un semicerc. Divanul se va dondăni dacă trebuie sau nu demolit, până când bătrânețea o să ne scape de problemă.**

**Egwene încercă să-și ascundă un căscat - era târziu iar Anaiya spuse:**

**— Trebuie să o lăsăm să doarmă. Ziua de mâine este aproape la fel de importantă ca și cea de astăzi, copilă. Se opri, râzând ușor. Maică, reluă ea. Și ziua de mâine este foarte importantă, Maică. O să o trimitem pe Chesa să te ajute să te culci.**

Nu-i fu ușor să adoarmă, nici după ce plecară. În timp ce Chesa îi desfăcea nasturii rochiei, apăru Romanda cu sfaturi pentru Amyrlin, dictate cu o voce fermă, care părea să spună că nu vrea să audă de prostii și, de îndată ce plecă, apăru Lelaine, de parcă sora Albastră ar fi așteptat până atunci să plece cea Galbenă. Lelaine avea și ea sfaturile ei, împărtășite lui Egwene în timp ce aceasta ședea cocoțată în vârful patului, iar Chesa o scotea respectuos, dar hotărât afară pe ușă. Nu erau aceleași sfaturi date de Romanda și nici de Sheriam, și veniseră cu un zâmbet cald, afectuos, dar și cu aceeași certitudine că Egwene urma să aibă nevoie în primele luni de cineva care să o ghideze. Niciuna din cele două nu spusese că ar putea să o ghideze mai bine pe Egwene pentru bunul mers al Turnului ca Sheriam sau că Sheriam și grupul ei ar putea trage în prea multe direcții, sau că ar putea să-i dea sfaturi proaste, dar aluziile erau clare. Romanda și Lelaine sugerară și că cealaltă ar putea avea propriile priorități, ceea ce ar fi putut pricinui numai nenorociri.

Când, până la urmă, stinse lămpile conducând, se aștepta să cadă într-un somn plin de coșmaruri. A doua zi dimineată își putea aminti doar două dintre ele. Într-unul era Amyrlin - Aes Sedai, dar fără să fi depus jurămintele -, iar tot ce făcea ducea la dezastru. Se trezise sărind în sus, doar ca să scape, dar era

sigură că nu era un vis lipsit de însemnătate. Semăna cu experiența avută în interiorul **ter'angrealului** unde fusese testată să devină Aleasă; toată lumea zicea că nu aveau legătură cu lumea reală. Nu cu această realitate. Celălalt era genul de prostie la care se aștepta; știa suficient de multe despre propriile vise ca să știe asta și trebui să se trezească singură din el. Se făcea că Sheriam îi smulsese etola de pe umeri, iar toată lumea râdea de ea arătând-o cu degetul pe proasta care crezuse că poate fi Amyrlin la optsprezece ani. Nu doar Aes Sedai, ci și înțeleptele, și Rand, Perrin și Mat, Nynaeve și Elayne, aproape toată lumea pe care o cunoscuse vreodată, în timp ce ea stătea în pielea goală, încercând cu disperare să își tragă pe ea o rochie de Aleasă în care ar fi încăput doar o fetiță de zece ani.

— Nu poți să zaci în pat toată ziua, Maică.

Egwene deschise ochii. Chesa avea o expresie de severitate prefăcută și o strălucire jucăușă în priviri. De două ori mai în vârstă decât Egwene, de la prima lor întâlnire avusese acel amestec de respect și familiaritate la care te-ai fi așteptat de la un vechi slujitor.

— Încăunata Amyrlin nu poate sta în pat somnoroasă, astăzi mai mult ca niciodată.

— Nici nu mă gândeam, replică Egwene coborând țeapănă din pat. Se întinse înainte de a-și da jos cămașa de noapte transpirată. De-abia aștepta să fi lucrat suficient de mult timp cu Puterea pentru a nu mai asuda.

— O să port mătasea albastră, cu flori albe la guler. Observă că Chesa se străduia foarte tare să nu se uite la ea în timp ce îi dădea o cămașă nouă. Mai păliseră un pic efectele împlinirii tohului, dar tot era vânăta.

— Am avut un accident înainte de a ajunge aici, spuse, trăgându-și în grabă cămașa pe cap. Chesa dădu din cap cu înțelegere.

— Căii sunt niște bestii rele, în care nu poți avea încredere. Nu o să mă vezi niciodată urcată pe așa ceva, Maică. E mult mai sigură o trăsurică solidă. Dacă aş cădea de pe cal în halul ăsta, nici eu nu aş spune nimănui. Nildra ar povesti astfel de lucruri, și Kaylin... Oh, n-ai putea crede ce sunt în stare să zică pe la spate unele femei. Desigur, e altceva cu înscăunata Amyrlin, dar eu așa aş face.

Ținând ușa de la dulap deschisă, trase cu ochiul la Egwene să vadă dacă înțelesese. Egwene îi zâmbi.

— Oamenii sunt oameni, fie că sunt jos, fie că sunt sus, spuse cu gravitate.

Pentru o clipă, Chesa străluci de mulțumire, apoi scoase rochia albastră. Poate că Anaiya o alesese, dar era acum servitoarea Supremei înscăunate Amyrlin, iar devotamentul ei era pentru Amyrlin. Și avea dreptate și cu importanța acelei zile.

Mâncă repede – în ciuda faptului că Chesa mormăia în barbă despre cum înfulecatul dă mereu stomacul peste cap; laptele cald cu miere și mirodenii nu avea rival în a liniști un stomac deranjat se spală la fel de repede pe dinți și pe față, o lăsă pe Chesa să o perie de câteva ori și se îmbracă în același ritm alert. Așezându-și etola cu cele șapte dungi de culoare pe umeri, se opri o clipă să se uite în oglindă. Cu sau fără etolă, nu prea arăta a Supremă înscăunată Amyrlin. „Dar chiar sunt. Nu este un vis.”

În încăperea mare de dedesubt, mesele erau la fel de goale ca noaptea precedentă. Doar conducătoarele erau acolo, cu șalurile pe umeri, strânse în grupulețe în funcție de Ajah, iar Sheriam era singură. Se lăsă tăcerea când o văzură pe Egwene coborând scările și făcură reverențe când ajunse jos. Romanda și Lelaine se uitară la ea cu ochi pătrunzători, apoi se întoarseră să-și reia conversația, făcând eforturi să nu se uite la Sheriam. Cum Egwene tăcea, și celelalte făcură la fel. Din când în când una, dintre ele se uita la ea. Chiar și șoptite, vocile se azeau prea tare. Și afară era tăcere, o nemișcare mormântală. Egwene



Își scoase din mânecă o batistă să-și șteargă chipul. Niciuna dintre **ele** nu transpira un strop. Sheriam veni lângă ea.

— O să meargă bine, îi zise încet. Adu-ți doar aminte ce trebuie să spui.

Era alt lucru despre care vorbiseră în detaliu noaptea trecută, în cea dimineată Egwene trebuia să țină un discurs.

Egwene dădu din cap. Era ciudat. Ar fi trebuit să aibă genunchii moi și stomacul strâns ghem. Dar nu era așa, și nu putea înțelege de ce.

— Nu trebuie să ai emoții, îi zise Sheriam.

Vorbise de parcă Egwene trebuia liniștită, dar, înainte să poată spune ceva, Romanda zise tare:

— A venit timpul.

În foșnetul fustelor, conducătoarele de Ajah se aliniază în funcție de vârstă, cu Romanda în frunte de data asta, ieșind afară. Egwene era aproape de ușă. Încă nu simțea nimic în stomac. Poate Chesa avusese dreptate cu laptele cald.

Tăcere, apoi vocea Romandei se auzi din nou, purtată de Putere cu mult mai multă forță decât ar fi fost normal.

— Avem o Supremă înscăunată Amyrlin.

Egwene păși afară în căldura toridă la care nu s-ar fi așteptat atât de devreme. Puse piciorul pe o platformă țesută cu Aer. Conducătoarele stăteau în două șiruri, de o parte și de alta a ei, fiecare dintre ele înconjurată de strălucirea **saidarului**.

— Egwene al'Vere, intonă Romanda, cu vocea purtată de țesătura puterii, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema înscăunată Amyrlin.

Platforma începu să urce în timp ce vorbea Romanda, ridicând-o pe Amyrlin cu adevărat, până ce ajunse sub acoperișul de stuf, dând senzația că plutește în aer, pentru oricine cu excepția femeilor care puteau conduce.

Veniseră mulți să o vadă, înconjurată de razele răsăritului; o a doua țesătură făcu lumina să tremure în jurul ei. Străzile erau înțesate de bărbați și de femei. Mulțimea se înghesuia dincolo

de colțurile străzilor. Erau oameni la fiecare ușă, la fiecare fereastră, pe fiecare acoperiș, cu excepția Turnului Mic. Strigătele care izbucniră aproape că acoperiră vocea Romandei, valuri de urale care se ridicau din tot satul. Egwene scrută mulțimea, căutându-le pe Nynaeve și pe Elayne, dar nu le putea zări în acea mare de capete. Păru să treacă o veșnicie până fu suficient de multă liniște ca să poată vorbi. Firele care purtaseră vocea Romandei trecură la ea.

Sheriam și celelalte îi pregătiseră discursul, o prelegere greoaie pe care ar fi putut s-o repete fără să roșească doar dacă ar fi fost de două ori mai în vârstă sau, și mai bine, de trei ori. Făcuse câteva schimbări.

— Suntem aici împreună în căutarea adevărului și a dreptății, iar căutarea noastră nu va ajunge la un sfârșit până când falsa Amyrlin Elaida nu va fi înlăturată de pe tronul pe care l-a uzurpat.

Schimbase doar un „nu va putea ajunge” cu „nu va ajunge”, dar i se părea mai categoric, mai potrivit.

— Ca Supremă înscăunată Amyrlin, vă voi conduce în această căutare și nu voi pregeta, după cum știu că nici voi nu veți face asta.

Suficient cu prelegerea, oricum nu avea de gând să stea acolo cât i-ar fi trebuit să rostească tot discursul. Iar totul putea fi rezumat la ceea ce spusese deja.

— O numesc pe Sheriam Bayanar Păstrătoare a Cronicilor!

Se auziră câteva urale slabe; până la urmă Păstrătoreea Cronicilor nu era Suprema înscăunată Amyrlin. Egwene se uită în jos, așteptând până o văzu pe Sheriam grăbindu-se afară, acoperindu-și umerii cu etola Păstrătoarei Cronicilor, albastră, ca să arate că fusese înălțată din Ajah Albastră. Se decisese să nu se facă o copie a bastonului Amyrlin, cu o flacăra aurie în vârf, purtat de Păstrătoreea Cronicilor; aveau să se descurce fără el până când cel adevărat va fi recuperat din Turnul Alb. Sheriam se așteptase ca ea să vorbească mult mai mult și o privea

exasperată pe Egwene. Dintre conducătoarele de Ajah, Romanda și Lelaine nu aveau nicio expresie; fiecare din ele avusese o sugestie fermă pentru Purtătoarea Cronicilor și, nici nu mai trebuie menționat, niciuna nu fusese Sheriam. Egwene trase adânc aer în piept și se întoarse către mulțime.

— Decret, în onoarea acestei zile, că toate Alesele și novicele sunt absolvite de penitențe și pedepse.

Așa era tradiția; se auziră câteva strigăte de bucurie doar de la fete îmbrăcate în alb și Alese care uitaseră de buna-cuviință.

— Decret, în onoarea acestei zile, că Theodrin Dabei, Faolain Orande, Nynaeve al'Meara și Elayne Trakand sunt ridicate din această clipă la onoarea șalului, surori depline și Aes Sedai!

Cuvintele ei fură întâmpinate cu o tăcere plină de mirare, punctată ici și colo de câteva murmure. Depart de a fi respectat tradiția. Dar cuvintele fuseseră spuse, și bine că Morvrin le menționase și pe Theodrin, și pe Faolin. Era timpul să se întoarcă la discursul scris pentru ea.

— Decret, că această zi este o zi de festin și sărbătoare. Să nu fie făcută nicio muncă, cu excepția celor legate de distracție. Fie ca Lumina să vă binecuvânteze și ca Mâna Creatorului să vă protejeze!

Un val tumultuos de strigăte îi înghiți ultimele cuvinte. Câțiva începură să danseze pe stradă, chiar atunci, deși abia aveau loc să se miște.

Platforma de Aer coborî o idee mai repede decât urcase. Conducătoarele se uitau la Egwene când păși de pe ea, iar strălucirile **saidarului** începură să se stingă una câte una, aproape înainte să atingă pământul. Sheriam se grăbi să o ia de braț, zâmbindu-le femeilor cu chipuri împietrite.

— Trebuie să o conduc pe Amyrlin în biroul ei. Vă rog să mă iertați.

Egwene nu ar fi putut să spună că Sheriam nu o împinsese înăuntru, dar nici nu ar fi putut susține că nu o făcuse. Nu

credea că Sheriam ar fi încercat să o târască, dar i se păru o idee bună să-și strângă fusta cu o mână și să o urmeze cu pași mari, înainte de a afla.

Biroul ei, aflat la capătul sălii de așteptare, se dovedi a fi mai mic decât dormitorul, cu două ferestre, o masă de scris, cu un scaun cu spătar drept în spatele ei și alte două în față. Asta era tot.

Lambriurile mâncate de cari fuseseră date cu ceară până căpătaseră un lustru șters, dar masa era goală. Pe jos fusese întins un covor înflorat.

— Iartă-mă dacă m-am grăbit, Maică, zise Sheriam dându-i drumul la braț, dar am crezut că este mai bine să stăm de vorbă între patru ochi înainte să discuți cu oricare din conducătoarele de Ajah. Toate au contribuit la scrierea discursului tău și...

— Știu că am făcut câteva modificări, spuse Egwene cu un zâmbet luminos, dar mă simțeam caraghioasă acolo sus, cu toate acele lucruri care trebuiau spuse.

**Toate** contribuiseră? Nu era de mirare că discursul suna ca o femeie bătrână și pompoasă care nu se mai putea opri din trăncănit. Aproape râse.

— În orice caz, am spus ceea ce trebuia spus: esența. Elaida trebuie să fie înlăturată, iar eu o să îi conduc.

— Da, șopti Sheriam, dar ar putea să mai fie câteva întrebări despre celelalte... schimbări. Theodrin și Faolin ar fi putut fi făcute Aes Sedai de îndată ce am fi avut Turnul și Sceptrul Legămintelor, și mai mult ca sigur și Elayne, dar Nynaeve nu poate aprinde nici măcar o lumânare dacă nu se stropșește la oameni mai întâi.

— Exact problema asta voiam să o ridic și eu, zise Romanda intrând fără să bată. Maică, adaugă după o pauză sugestivă. Lelaine închise ușa în spatele ei, aproape trântind-o în nasul altor câteva conducătoare de Ajah.

— Mi s-a părut necesar, zise Egwene, făcând ochii mari. Azi-noapte m-am gândit. Eu am fost ridicată Aes Sedai fără testare

și fără cele Trei Jurăminte și, fiind singura, ieșeam în evidență. Cu încă alte patru, nu ar mai fi așa de ciudat. Nu pentru oamenii de rând, în orice caz. Poate că Elaida o să încerce să tragă niște concluzii când o să audă asta, dar cei mai mulți oameni cunosc atât de puține lucruri despre Aes Sedai, că oricum nu vor ști ce să creadă. Cei care contează cel mai mult sunt oamenii de aici. Ei trebuie să aibă încredere în mine.

Oricine, în afară de Aes Sedai, s-ar fi holbat la ea. Romanda părea gata să facă spume la gură.

— Așa o fi, începu Lelaine tăioasă, trăgând de șalul cu ciucuri albaștri, apoi se opri. Așa era. Mai mult, Suprema înscăunată Amyrlin decretase public că acele femei erau Aes Sedai. Poate că Divanul ar fi reușit să le păstreze Alese sau ce o fi fost Theodrin și Faolin, dar Divanul nu putea șterge amintirile oamenilor, și toată lumea ar fi aflat că se opuseseră din prima zi Supremei Amyrlin. Grozavă susținere ar mai fi fost asta.

— Sper, Maică, zise Romanda cu o voce înțepată, că data viitoare vei consulta Divanul. A nu respecta tradițiile poate avea consecințe neașteptate.

— A nu respecta legea poate avea consecințe nefericite, continuă Lelaine, reușind cu greu să adauge un „Maică”.

Asta era o prostie sau pe-aproape. Condițiile pentru a deveni Aes Sedai erau scrise în lege, adevărat, dar Suprema înscăunată putea decreta aproape tot ce-i trecea prin cap. Dar o Supremă Amyrlin înțeleaptă nu sărea să se bată cu Divanul, când putea evita acest lucru.

— Oh, o să mă consult în viitor, răspunse cu sinceritate Egwene. Doar că părea cel mai potrivit lucru. Vă rog, mă puteți scuza acum? Trebuie să vorbesc cu Păstrătoarea Cronicilor.

Femeile aproape tremurau. Făcură niște reverențe mici, plecând cu vorbele potrivite, mormăite în cazul Romandei, și suficient de ascuțite să taie în carne vie, în cazul lui Lelaine.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Sheriam după ce rămaseră singure; părea surprinsă. Dar trebuie să-ți aduci

aminte că Divanul îi poate crea probleme oricărei Amyrlin. Unul dintre motivele pentru care îți sunt Păstrătoare a Cronicilor este ca să te sfătuiesc și să mă îngrijesc să nu ai probleme de acest fel. Ar trebui să mă întrebi când vrei să dai un decret. Și, dacă nu sunt eu aici, poți să le întrebi pe Myrelle, Morvrin sau ceilalți. Suntem aici să te ajutăm, Maică.

— Înțeleg. Promit să te ascult cu atenție, indiferent ce ai să-mi spui. Aș dori să le văd pe Nynaeve și Elayne, dacă e posibil.

— Ar trebui să fie, zâmbi Sheriam, deși probabil va trebui să o smulg pe Nynaeve din mâinile unei Galbene. Siuan vine să te învețe despre eticheta Amyrlin – sunt foarte multe de învățat –, dar o să-i spun să vină mai târziu.

Egwene se uită lung la ușa care se închise în urma lui Sheriam. Apoi își întoarse privirea către masă. Absolut goală. Niciun raport de citit, niciunul de studiat. Nici măcar peniță și cerneală ca să scrie o notă, cu atât mai puțin un decret. Iar Siuan venea să o învețe eticheta. Rămase așa până se auzi o bătaie timidă în ușă.

— Intră, spuse, întrebându-se dacă era Siuan sau poate o servitoare cu o tavă cu prăjiturile de miere.

Nynaeve își băgă ezitantă capul pe ușă, apoi fu împinsă din spate de Elayne. Una lângă alta, făcură reverențe adânci, fluturându-și fustele albe cu dungi și murmurând: „Maică”.

— Vă rog, nu faceți asta, zise Egwene; de fapt, mai mult se tângui. Sunteți singurele prietene pe care le am, și dacă începeți...

Pe Lumină, era gata să izbucnească în plâns!

Elayne ajunse prima la ea, luând-o în brațe. Nynaeve era tăcută, jucându-se nervoasă cu o brățară subțire de argint.

— Suntem prietene, Egwene, dar tu **ești** Suprema înscăunată Amyrlin. Pe Lumină, îmi aduc aminte că într-o zi ți-am spus că o să fii Amyrlin, pe vremea când era... Elayne se strâmbă ușor. Ei bine, în orice caz, ești. Nu putem da buzna la Suprema Amyrlin,

întrebând: „Egwene, rochia asta mă face să par grasă?” Nu s-ar cuveni.

— Ba s-ar cuveni, replică Egwene cu încăpățănare. Adică, în particular, adăugă după o clipă. Când suntem singure, **vreau** să îmi spuneți dacă o rochie mă face să arăt grasă sau... sau tot ce vă trece prin cap. Zâmbind la Nynaeve, o trase cu blândețe de cosița groasă. Nynaeve tresări.

— Și vreau să te tragi de cosiță în fața mea, dacă așa ai tu chef. Am nevoie de cineva care e prietena lui Egwene și nu vede tot timpul doar... afurisita asta de etolă sau o să-mi pierd mințile. Și, că veni vorba de rochii, de ce mai sunteți încă îmbrăcate cu astea? Sunt sigură că ați fi avut timp să vă schimbați până acum.

Nynaeve se trase de cosiță.

— Nisao mi-a spus că este probabil vreo greșeală și m-a târât după ea. Spunea că nu are de gând să-și rateze rândul pentru o sărbătoare.

Gălăgia străzii începea să se audă de afară, un zumzet general și un firicel de muzică strecurându-se prin pereții de piatră.

— Nu a fost nicio greșeală, replică Egwene.

Era rândul ei? Ei bine, nu avea să întrebe chiar atunci; Nynaeve nu avea să fie mulțumită, iar Egwene ar fi vrut ca ziua aceea să fie cât mai fericită cu putință. Trăgând scaunul de sub masă, văzu că pe el erau puse două pernuțe pufoase, lucrate de mână; zâmbi. Chesa.

— O să stăm și o să povestim, apoi o să vă ajut să găsiți cele mai bune rochii din Salidar. Povestiți-mi despre descoperirile voastre. Anaiya mi-a amintit de ele, și Sheriam, dar nu am reușit să le fac să stea locului și să-mi dea detalii.

Așezându-se, cele două se opriră în același timp, uitându-se una la alta. Nu păreau dornice să povestească decât de Tămăduirea lui Siuan și a lui Leane – Nynaeve repetă neliniștită de trei ori că Tămăduirea lui Logain fusese un accident – și de

**ter'angrealurile** lui Elayne. Erau lucruri extraordinare, mai ales din partea lui Nynaeve, dar cât puteai să vorbești despre asta, și de câte ori putea să le repete Egwene ce lucruri minunate făcuseră și cât le invidia? Nu dură mult încercarea de a-i demonstra; Egwene nu avea o aplecare specială pentru Tămăduire, și mai ales nu pentru tapiseria complicată pe care Nynaeve o putea țese fără să se gândească măcar și, deși avea o afinitate pentru metale și era foarte puternică atât cu Foc, cât și cu Pământ, Elayne se pierdu aproape imediat. Desigur, voiau să știe cum era viața printre Aieli. De la clipirile uimite la hohotele șocate, întrerupte brusc, nu era deloc sigură că o credeau pe de-a-ntregul, și nici măcar nu povestise totul. Aielii duseră discuția firesc către Rand. Ambele femei o priviră lung în timp ce le povesti întâlnirea lui cu Aes Sedai. Ambele fură de acord că înota în ape mai adânci decât credea el și că avea nevoie să fie ghidat, înainte să-și frângă gâtul. Elayne credea că Min l-ar putea ajuta, de îndată ce solia ajungea la Caemlyn – așa află Egwene că Min făcea și ea parte din solie sau că fusese în Salidar deși parcă Elayne avea inima ușoară doar pe jumătate. Apoi fata murmură ceva straniu, de parcă ar fi fost un adevăr pe care nu îi plăcea să-l audă.

— Min este o femeie mult mai bună decât sunt eu; dintr-un motiv sau altul, Nynaeve îi aruncă o privire încărcată de milă. Mi-aș dori să fiu **eu** acolo, adaugă cu un glas mai puternic. Să-l ghidez, adică, zise, uitându-se de la Egwene la Nynaeve, înroșindu-se. Mă rog, și asta.

Nynaeve și Egwene începură să râdă atât de tare că aproape căzură de pe scaune, iar Elayne le urmă o clipă mai târziu.

— E bine de știut, Elayne, zise Egwene încercând să-și revină. Apoi își dădu seama ce voia să spună și de ce. Pe Lumină, în ce se nimerise să intre, și încă râzând!

— Îmi pare rău pentru mama ta, Elayne. Nici nu știi cât de mult aș fi vrut să-ți ofer condoleanțele înainte de toate astea;



Elayne părea confuză, și pe bună dreptate. Ideea este că Rand vrea să-ți dea Tronul Leului și Tronul Soarelui.

Spre surpriza ei, Elayne își îndreaptă brusc spatele.

— Așa vrea, nu-i așa? zise rece. Intenționează să mi le dea mie, zise ridicându-și bărbia. Am drepturi la Tronul Soarelui, dar, dacă o să decid că-l doresc, va fi când și cum vreau eu. Cât despre Tronul Leului, Rand al'Thor nu are niciun drept – niciunul! – să-mi dea ceea ce deja îmi aparține!

— Sunt sigură că el nu s-a gândit în felul ăsta, protestă Egwene; se gândise oare? Te iubește, Elayne. Știu că te iubește.

— Dacă ar fi atât de simplu, murmură Elayne, Lumina știe ce o fi vrut să spună.

— Bărbații mereu zic că nu asta au vrut să spună, pufni Nynaeve. Zici că vorbesc altă limbă.

— Când o să pun mâna pe el, zise hotărâtă Elayne, o să-l învăț eu să vorbească limba care trebuie. Auzi, să-mi **dea** mie!

Egwene se abținu să nu râdă iarăși. Când Elayne o să pună iarăși mâna pe Rand, o să fie prea ocupată să găsească un colțisor liniștit ca să-l mai poată învăța ceva. Era ca în timpurile de demult.

— Acum ești Aes Sedai, te poți duce la el când vrei. Nimeni nu te poate opri.

Cele două schimbă o privire rapidă.

— Divanul nu lasă pe nimeni să plece pur și simplu, zise Nynaeve. Și, chiar dacă ar putea pleca, am găsit ceva care este mai important.

Elayne aprobă cu o mișcare energică a capului.

— Și eu cred la fel. Trebuie să recunosc primul lucru la care m-am gândit când am auzit cine este noua Amyrlin a fost că poate acum eu și Nynaeve putem merge să îl căutăm. Mă rog, al doilea. Primul gând a fost de bucurie uluită.

— Ați găsit ceva, clipi Egwene confuză. Dar acum trebuie să mergeți să îl găsiți.

Aplecându-se către ea, răspunseră nerăbdătoare, aproape una peste alta.

— L-am găsit, dar în **Tel'aran'rhiod**.

— Am folosit nevoia, adăugă Nynaeve. Cert e că aveam nevoie de **ceva**.

— Este un vas, continuă Elayne, un **ter'angreal**, și cred că este suficient de puternic să schimbe vremea.

— Doar că vasul e undeva în Ebou Dar, într-o groaznică încrengătură de străduțe, care nu au niciun semn distinctiv, nimic care să te ajute. Divanul a trimis o scrisoare lui Merilille, dar nu o să-l găsească niciodată.

— Mai ales că este ocupată să o convingă pe Regina Tylin că aici este **adevăratul** Turn Alb.

— Le-am spus că e necesar și un bărbat care să conducă, oftă Nynaeve. Asta era desigur înainte de Logain, dar nu cred că o să aibă încredere în el.

— Nu are cu adevărat nevoie de un bărbat, continuă Elayne. Voiam doar să le facem să creadă că au nevoie de Rand. Nu știu de câte femei este nevoie; poate de un întreg cerc de treisprezece.

— Elayne spune că e foarte puternic, Egwene. Poate îndrepta vremea. M-aș bucura să meargă, măcar să-mi revină la normal simțul vremii.

— Vasul poate să o îndrepte, Egwene, zise Elayne schimbând o privire fericită cu Nynaeve. Tot ce trebuie să faci este să ne trimiți la Ebou Dar.

Torentul de vorbe se liniști, iar Egwene se rezemă de spătar.

— O să fac tot ce pot. Poate nu o să mai fie obiecții, acum că sunteți Aes Sedai.

Avea totuși senzația că vor fi. Fusese o lovitură îndrăzneată să le facă Aes Sedai, dar începea să creadă că lucrurile nu erau atât de simple.

— Tot ce poți? Întrebă uimită Elayne. Ești Suprema Amyrlin, Egwene. Dacă dai o comandă, Aes Sedai sar să o îndeplinească, rânji ea. Zi „sari!” și o să-ți dovedesc.

Strâmbându-se, Egwene se fâțâi în scaun.

— Sunt Amyrlin, dar... Elayne, Sheriam nu trebuie să se străduiască prea mult să-și aducă aminte de o novice numită Egwene, care se uita la toate cu ochii cât cepele și care fusese trimisă să grebleze aleile din Grădina Nouă pentru că mâncase mere după ora de culcare. Are de gând să mă țină de mână sau poate să mă târască de guler. Romanda și Lelaine își doreau să devină Amyrlin ele însele, iar ele mă văd tot ca pe o novice. Au de gând să-mi arate și cum să pășesc, la fel ca Sheriam.

Nynaeve se încruntă îngrijorată, dar Elayne clocotea de indignare.

— Nu le poți lăsa să încerce să te... să te înghesuie. Tu ești Suprema Amyrlin. Amyrlin spune Divanului ce să facă, nu invers. Trebuie să te impui și să le faci să vadă în tine Suprema Amyrlin.

Egwene râse cu amărăciune. Parcă noaptea trecută fusese și ea hotărâtă să nu se lase împinsă de la spate?

— O să mai dureze puțin timp, Elayne. Vezi tu, am înțeles în cele din urmă de ce m-au ales pe mine. În parte, e din pricina lui Rand. Poate că ele cred că o să fie mai maleabil dacă mă vede pe mine purtând etola. Dar, pe de altă parte, este pentru că ele își amintesc de acea novice. Femeie – nu; o fată! – care este obișnuită să facă ce i se spune, pe care ele o pot convinge cu ușurință să facă ce vor; atinse cu degetele etola din jurul gâtului. Dar, indiferent de motive, m-au ales Suprema Amyrlin, iar, dacă au făcut asta, am de gând să fiu Amyrlin, dar trebuie să am grijă, cel puțin la început. Poate că Siuan făcea Divanul să sară ori de câte ori se încrunta – se întrebă dacă fusese vreodată adevărat –, dar, dacă încerc eu asta, s-ar putea să devin prima Amyrlin care este dată jos a doua zi după ce a fost înălțată.

Elayne părea căzută pe gânduri, dar Nynaeve dădu încet din cap. Poate că a fi Meșterea și a fi nevoită să aibă de-a face cu Cercul femeilor o făcea să înțeleagă mai ușor cum lucrau împreună Suprema Amyrlin și Divanul decât toată pregătirea lui Elayne de a fi regină.

— Elayne, de îndată ce răspândește vestea, iar conducătorii neamurilor încep să afle de mine, pot să încep să fac Divanul să-și dea seama că au ales o Amyrlin, nu o marionetă, dar, până atunci, îmi pot lua etola de pe umeri la fel de repede cum mi-au pus-o. Vreau să zic, dacă nu sunt cu adevărat o Supremă Amyrlin, nu e mare nevoie să mă dea la o parte. Pot să mai bombănească unele dintre ele, dar sunt sigură că o să se liniștească repede. Dacă află cineva din afara Salidarului că cineva numită Egwene al'Vere a fost ridicată Amyrlin, o să fie la fel cu celelalte zvonuri curioase care se răspândesc în jurul Aes Sedai.

— Ce ai de gând să faci? întrebă încet Elayne. Nu o să accepți să fii umilă.

Cuvintele ei o făcură pe Egwene să zâmbească din toată inima. Nu fusese o întrebare, ci o afirmație.

— Nu, nu voi fi.

Ascultase o parte dintre prelegerile pe care Moiraine i le ținuse lui Rand despre Jocul caselor; atunci i se păruse că Jocul era absurd și mai mult decât clandestin. Acum spera să-și poată aminti tot ce auzise. Aieliu aveau o vorbă: „Folosește armele pe care le ai”.

— Cred că o să-mi fie de ajutor faptul că încearcă să-mi pună trei leze diferite. Pot să mă prefac că sunt trasă mai mult de una sau de alta, în funcție de care dintre ele se apropie mai mult de ce vreau eu să fac cu adevărat. Din când în când voi putea face ce vreau, cum v-am ridicat pe voi două Aes Sedai, dar nu foarte des; îndreptându-și umerii, le privi în ochi. Mi-ar fi plăcut să pot spune că v-am înălțat pentru că meritați, dar adevărul este că am făcut-o pentru că sunteți prietenele mele și pentru că

speram să mă puteți ajuta mai mult ca surori cu drepturi depline. Cu excepția voastră, nu știu în cine aș putea avea încredere. O să vă trimit la Ebou Dar de îndată ce se va putea, însă, și înainte, și după asta, doar cu voi pot vorbi. Știu că o să-mi spuneți adevărul. Iar călătoria la Ebou Dar ar putea fi mai scurtă decât credeți. Voi două ați făcut tot soiul de descoperiri, am auzit, dar, dacă reușesc să mă mai lămuresc cu niște lucruri, aș putea avea și eu una.

— Asta ar fi minunat, zise Elayne, părând însă că se gândește la altceva.

## CAPITOLUL 37



### Începutul unei bătălii

TĂCEREA ACEEA ERA STRANIE, IAR EGWENE nu putea pricepe ce se întâmplă. Elayne se uită la Nynaeve, apoi ambele se uitară la brățara subțire a lui Nynaeve. Nynaeve își ridică ochii mari spre Egwene, apoi își pironi privirea în podea.

— Am o mărturisire, zise ea aproape șoptind; vocea-i rămăsese la fel de joasă, dar cuvintele țâșniră ca un torent. Am capturat-o pe Moghedien; fără să își înalțe privirea, își ridică încheietura mâinii la care purta brățara. Este un ***a'dam***. O ținem prizonieră și nu mai știe nimeni. Doar Siuan, Leane și Birgitte. Și acum tu.

— Am fost nevoite, spuse Elayne aplecându-se către ea. Ar fi executat-o, Egwene. Știu că merită, dar are mintea înțesată de cunoștințe, lucruri la care nici nu visăm. De la ea vin toate... descoperirile noastre. Cu excepția Tămăduirii lui Siuan, a lui Leane și a lui Logain, și a ***ter'angrealului*** meu. Ar fi ucis-o fără să aștepte să învețe ceva de la ea!

Întrebările se învâртеau năucitoare în mintea lui Egwene. Prinseseră pe unul dintre Rătăciți? Cum? Elayne făcuse un **a'dam?** Egwene tremură, abia putându-se uita la el. Nu semăna deloc cu **a'damul** pe care îl cunoștea mult prea bine. Dar chiar și cu chestia aia, cum reușiseră să ascundă un Rătăcit printre atâtea Aes Sedai? Unul dintre Rătăciți, prizonier. Nu fusese dus la proces sau condamnat. La cât de suspicios devenise Rand, dacă afla vreodată, nu ar mai fi avut niciodată încredere în Elayne.

— Aduceți-o aici, reuși să spună încet. Nynaeve sări de pe scaun și se grăbi să iasă. Pentru o clipă, cât ușa fu deschisă, năvăliră înăuntru zgomotele sărbătorii, muzica și râsetele. Egwene își frecă tâmplele. Unul dintre Rătăciți.

— E un secret destul de mare.

Obrajii lui Elayne se colorară. Pe Lumină, de ce...? Desigur.

— Elayne, nu am nicio intenție să întreb despre... despre cine nu ar trebui să știu. Femeia cu părul de aur tresări cu putere.

— Eu... eu aș putea reuși să vorbesc. Mai târziu. Măine. Egwene, trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui nimic – nimănui! —, decât dacă zic eu. Indiferent de ce... de ce vei vedea.

— Dacă așa vrei tu...

Egwene nu înțelegea de ce era atât de agitată. Nu cu adevărat. Elayne avea un secret pe care îl împărtășea și Egwene, doar că Egwene aflase din întâmplare, iar de atunci se tot prefăceau că este doar secretul lui Elayne. Se întâlnise în **Tel'aran'rhiod** cu Birgitte, eroina din legende; poate încă se mai întâlneau. Ia stai, asta spusese Nynaeve, că Birgitte știa de Moghedien. Voise să spună femeia care aștepta în **Tel'aran'rhiod** să fie chemată de Cornul lui Valere? Nynaeve știa de secretul pe care Elayne refuzase să îl recunoască, chiar și când fusese prinsă? Nu. Discuția nu avea să se transforme într-un șir de acuzații și negări.

— Elayne, sunt Suprema Amyrlin – cu adevărat Amyrlin – și am deja planuri. Înțeleptele care pot conduce Puterea Țes firele diferit de Aes Sedai, de cele mai multe ori.

Elayne știa de înțelepte, deși, dacă se gândea bine, nu știa dacă și Aes Sedai știau; celelalte Aes Sedai, acum.

— Adeseori ceea ce fac ele este mai complicat sau mai neșlefuit, dar uneori este mai simplu decât ceea ce am învățat noi în Turn și merge la fel de bine.

— Vrei ca Aes Sedai să studieze cu femeile Aiel? Întrebă uluită Elayne. Egwene, nu o să fie **niciodată** de acord cu așa ceva, nici dacă o să trăiești o mie de ani. Dar presupun că, dacă află, vor vrea să testeze fetele Aiel să vadă dacă nu pot deveni novice.

Aranjându-se mai bine pe pernute, Egwene ezită. Să studieze Aes Sedai cu înțeleptele? Ca ucenice? Nu o să se întâmple niciodată așa ceva, dar mai ales Romanda și Lelaine ar putea beneficia de puțin **ji'e'toh**. Și Sheriam, și Myrelle, și... Găsi o poziție mai confortabilă, renunțând la fantezii.

— Mă îndoiesc că înțeleptele vor fi de acord ca fetele Aiel să devină novice.

Poate că odată, de mult, ar fi fost de acord, dar cu siguranță nu acum. Acum tot ce putea spera era să le vorbească politicos femeilor Aes Sedai.

— Mă gândeam la un fel de asociere. Elayne, sunt mai puțin de o mie de Aes Sedai. Dacă le luăm în calcul pe femeile rămase în Pustiu, există mai multe înțelepte care pot conduce Puterea decât femeii Aes Sedai. Poate mult mai multe. În orice caz, nu ratează niciodată o fată care se naște cu scânteia în ea.

Oare câte femei muriseră de această parte a Zidului Dragonului, pentru că descoperiseră brusc că pot conduce și nu avuseseră pe nimeni care să le îndrume?

— Vreau să aduc mai multe femei, Elayne. Ce se întâmplă cu femeile care pot conduce, dar nu au fost descoperite de Aes Sedai înainte de vârsta la care ar fi putut deveni novice? Eu zic



că, dacă vrea să învețe, las-o să încerce, chiar dacă are patruzeci de ani sau cincizeci, sau nepoții ei au la rândul lor nepoți.

Elayne râse, strângându-se în brațe.

— Oh, Egwene, o Aleasă ar fi încântată să predea **acelor** clase de novice.

— Trebuie să învețe cum să facă și asta, răspunse ferm Egwene. Nu vedea nicio problemă. Aes Sedai spusese mereu că, deși poți fi prea în vârstă să devii novice, dacă vrei să înveți... Oricum începuseră să se răzgândească și ele. Văzuse în mulțime, îmbrăcate în albul novicelor, chipuri mai în vârstă decât al lui Nynaeve.

— Turnul a fost mereu sever când a fost vorba să excludă oameni, Elayne. Dacă nu ești suficient de puternică, ești exclusă. Refuzi să dai un test, ești exclusă. Ratezi un test, ești exclusă. Ar trebui să li se permită să rămână, dacă vor.

— Dar testele sunt gândite ca să existe o garanție că o femeie e suficient de puternică, protestă Elayne. Nu doar în ceea ce privește Puterea, ci și în ea însăși. Cu siguranță nici tu nu îți dorești Aes Sedai care să se frângă prima dată când dau de greu. Sau Aes Sedai care abia pot conduce?

Egwene pufni. Sorilea ar fi fost dată afară din Turn, fără măcar să mai fie testată ca Aleasă.

— Poate că nu vor putea fi Aes Sedai, dar asta nu înseamnă că sunt inutile. Până la urmă, atunci când sunt trimise în lume, există o încredere că vor folosi Puterea cu discreție. Visul meu este ca orice femeie care poate conduce să fie cumva legată de Turn. Absolut toate.

— Și Călăuzele Vânturilor? întrebă Elayne, tresărind când Egwene aprobă.

— Nu le-ai trădat, Elayne. Nu-mi vine să cred că și-au păstrat secretul atât de mult timp.

— Ei bine, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, oftă din rărunchi Elayne. Nu poți pune înapoi mierea în fagure. Dar, dacă Aieli tăi

vor avea o protecție specială, atunci și cei din neamul Oamenilor Mării ar trebui să se bucure de același lucru. Lasă-le pe Călăuzele Vânturilor să-și învețe fetele. Nicio femeie a Oamenilor Mării nu ar trebui să ajungă să fie legată fedeleș și cărată de o Aes Sedai.

— S-a făcut.

Egwene scui pă în palmă și-și întinse mâna înainte, iar după o clipă Elayne scui pă într-a sa, rânjind în timp ce-i strângea mâna.

Încetul cu încetul, rânjetul pieri.

— Egwene, e vorba de Rand și de amnistia sa?

— Oarecum. Elayne, cum poate omul ăsta să fie atât de...?

Nu găsi cuvântul potrivit și nici nu primi vreun răspuns. Cealaltă femeie clătină din cap cu tristețe sau cu înțelegere, sau poate cu ambele.

Ușa se deschise, lăsând să intre o femeie solidă, într-o rochie de lână închisă la culoare, cu trei cupe de argint și o carafă de argint cu gâtul lung. Avea fața obosită, un chip de nevastă de fermier, dar ochii îi străluceau în timp ce își trecea privirea de la Egwene la Elayne. Egwene fu surprinsă că femeia purta un colier de argint, în ciuda rochiei ponosite, apoi intră Nynaeve, închizând ușa în urma ei. Probabil alergase tot drumul, căci avusese timp să-și schimbe rochia de Aleasă cu una de mătase închisă, brodată cu pergamente de aur, în jurul decolteului și la gât. Nici nu se apropia de decolteul purtat de obicei de Berelain, dar oricum era mult mai generos decât s-ar fi așteptat de la Nynaeve.

— Ea este Marigan, zise Nynaeve, trecându-și cosița peste umăr, cu o mișcare sigură.

Inelul cu Marele Șarpe îi strălucea pe mâna dreaptă.

Egwene se întreba de ce accentuase numele, apoi își dădu brusc seama că și colierul purtat de „Marigan” era din același set cu brățara de la mâna lui Nynaeve. Nu se putu opri să nu se holbeze. În mod cert femeia nu arăta deloc așa cum s-ar fi

așteptat de la un Rătăcit. Spuse acest lucru, iar Nynaeve izbucni în râs.

— Privește, Egwene.

Făcu mai mult decât atât; aproape sări din scaun, îmbrățișând **saidarul**. De îndată ce Nynaeve vorbi, strălucirea o înconjură pe „Marigan”. Doar o clipă, dar, înainte de a păli, rochia simplă de lână a femeii se schimbă complet: erau mici schimbări, de fapt, dar se însumau, dezvăluind o cu totul altă femeie, chipeșă, dacă nu frumoasă, dar deloc obosită, o femeie mândră, aproape regală. Doar ochii îi rămaseră la fel, strălucitori, și, indiferent încotro se uita, Egwene putea crede că era Moghedien.

— Cum? fu tot ce reuși să spună. Ascultă cu atenție explicațiile lui Nynaeve și ale lui Elayne despre cum se țesea o deghizare și despre firele inversate, păstrându-și privirea fixată de Moghedien. Era mândră sau plină de ea însăși, de faptul că putea fi din nou ea însăși.

— Duceți-o înapoi, le zise Egwene când explicațiile se sfârșiră. Strălucirea **saidarului** dură doar câteva clipe, dar, odată dispărută, nu mai putea vedea nicio țesătură. Moghedien era din nou o femeie banală și obosită, o femeie de la țară care dusesse o viață grea și era îmbătrânită înainte de vreme. Ochii aceia negri străluciră plini de ură la Egwene și poate plini și de dispreț față de ea însăși.

Dându-și seama că încă ținea **saidarul** în ea, Egwene se simți prost câteva clipe. Nici Nynaeve și nici Elayne nu îmbrățișaseră Izvorul. Dar Nynaeve era cea care ținea brățara. Egwene se ridică, fără să-și desprindă privirea de pe Moghedien, și întinse mâna. Nynaeve părea nerăbdătoare să scape de brățara de la încheietura mâinii, lucru pe care Egwene îl putea înțelege foarte bine. Dându-i brățara, îi spuse:

— Pune tava pe masă, Marigan. Și încearcă să te porți cât mai frumos. Egwene a trăit printre cei din neamul Aiel.

Egwene răsuci în mână brățara de argint, reprimându-și un fior. Avea o lucrătură isteață, segmentată atât de bine încât

părea o singură bucată solidă. Se aflase odată de cealaltă parte a unui **a'dam**. Un dispozitiv seanchan, cu o lesă de argint care lega colierul la brățară, dar era același lucru. Stomacul i se zbătea mai tare decât atunci când stătuse în fața Divanului sau a mulțimii; fierbea de parcă voia să se răzbune că fusese liniștit înainte. Avea o idee la ce s-ar fi putut aștepta, dar aproape sări de pe scaun. Emoțiile celeilalte femei erau în fața sa și toată starea fizică, adunate într-un colț îngrădit al minții lui Egwene. Pulsațiile de frică erau principalul lucru pe care îl simțea, dar disprețul și ura pentru propria persoană erau aproape la fel de puternice. Lui Moghedien nu îi plăcea cum arăta acum. Poate că nu îi plăcea în mod special acum, după ce fusese ea însăși pentru câteva clipe.

Egwene se gândi la femeia pe care o privea; una dintre Rătăciți, cu al cărei nume erau de secole speriați copiii, o femeie ale cărei crime meritau moartea de o sută de ori. Se gândi la cunoștințele din capul ei. Se forță să zâmbească. Nu era un zâmbet plăcut, dar nu crezu că i-ar fi reușit, nici dacă încerca.

— Au dreptate. Am trăit printre cei din neamul Aiel. Așa că, dacă te aștepți să fii la fel de blândă ca Nynaeve sau Elayne, scoate-ți asta din cap. Un singur pas greșit cu mine și o să te fac să-ți cerșești moartea. Doar că nu o să te ucid. O să găsesc o cale să rămâi pentru totdeauna cu fața aia. Pe de altă parte, dacă pui mai mult de un picior greșit...

Zâmbetul i se largi, până când i se văzură dinții.

Teama zvâcni atât de puternic, încât înecă totul, înghesuindu-se lângă îngrăditura din mintea lui Egwene. În fața mesei, Moghedien își strângea fusta cu degetele albite, tremurând vizibil. Nynaeve și Elayne se uitau la Egwene de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată. Pe Lumină! Se așteptaseră să fie politicoasă cu una dintre Rătăciți? Sorilea ar fi tras-o în țeară, lăsând-o să se usuce la soare, asta dacă nu i-ar fi tăiat beregata.

Egwene se apropie de Moghedien. Cealaltă femeie era mai înaltă, dar se înghesui în masă, dărâmând cupele de vin și clătinând carafa.

— Ziua în care detectez o singură minciună spusă de tine este ziua în care te execut cu mâna mea. Acum. M-am gândit să călătoresc de la un loc la altul făcând un fel de gaură, cum ar veni, de aici în acel loc. O gaură prin Pânză, astfel încât să nu mai fie nicio distanță între cele două capete. Ar merge?

— Absolut deloc, nici pentru tine, nici pentru altă femeie, zise repede Moghedien dintr-o suflare; teama care clocotea înlăuntrul ei i se putea citi acum pe chip. Așa se Topesc în văzduh bărbații; majuscula era clară, vorbea de una dintre înzestrări. Dacă încerci, vei fi trasă în... nu știu exact ce: poate spațiul dintre firele Pânzei. Nu cred că ai putea supraviețui mult timp. Știu că nu te-ai mai întoarce niciodată.

— Topirea-n văzduh, murmură dezgustată Nynaeve. Nu ne-am gândit niciodată la Topirea-n văzduh.

— Nu, nu ne-am gândit, zise Elayne la fel de nemulțumită de ea însăși. Mă întreb la ce altceva nu ne-am mai gândit.

Egwene le ignoră.

— Cum atunci? întrebă încet. O voce joasă era mai bună decât să țipe. Moghedien tresări de parcă ar fi țipat la ea.

— Faci două zone din Pânză identice. Îți pot arăta cum. Trebuie puțin efort din cauza... din cauza colierului, dar pot...

— Așa? întrebă Egwene îmbrățișând **saidarul** și țesând fire de Spirit.

De data asta nu mai încerca să atingă Lumea Viselor, dar, dacă mergea, se aștepta la ceva asemănător. Obținu ceva diferit.

Perdeaua ușoară țesută de ea nu produse acel efect de apă tremurătoare și ținu doar o clipă înainte să apară o linie verticală, de un albastru argintiu. Lumina însăși se lărgea repede sau poate se întoarce; așa i se părea - arăta ca intrarea în... ceva. În mijlocul podelei stătea acum o... ușă, fără să fie

deloc cețoasă precum cea țesută de ea către **Tel'aran'rhiod**, o ușă deschisă într-un ținut atât de pârjolit de soare, încât cel din Salidar părea luxuriant. Vârfuri ascuțite de stânci se ridicau deasupra unei câmpii de argilă acoperite de praf, brăzdată de crăpături adânci și presărată cu câteva tufișuri care păreau țepoase chiar și de la distanță.

Egwene făcu ochii mari. Era Pustiul Aiel, la jumătatea distanței dintre Stâncile Reci și valea Rhuidean, un loc unde era puțin probabil să fie cineva care să vadă sau să fie rănit. Precauțiile lui Rand cu camera sa specială din Palatul Soarelui o făcuseră să se gândească și ea la același lucru, dar doar sperase să se întâmple și fusese sigură ca avea să fie o perdea tremurătoare.

— Pe Lumină! zise Elayne cu răsuflarea tăiată. Știi ce ai făcut, Egwene? Știi? Cred că pot să o fac și eu. Dacă repeți țesătura, sunt sigură că o să-mi amintesc.

— Ce să-ți amintești, se văicări Nynaeve. Cum a făcut asta? Of, blestemat fie afurisitul de blocaj! Elayne, lovește-mă în gleznă! Te rog?

Chipul lui Moghedien împietrise; prin brățară nesiguranța se scurgea în valuri la fel de mari ca teama. Nu puteai citi emoțiile la fel de limpede ca niște cuvinte pe o pagină, dar acelea erau clare.

— Cine...? Moghedien își linse buzele. Cine te-a învățat asta?

Egwene zâmbi așa cum văzuse la femeile Aes Sedai; spera să sugereze misterul.

— Să nu fii niciodată prea sigură că nu știu deja răspunsul, zise rece. Adu-ți aminte. O singură minciună.

Brusc își dădu seama cum sunaseră vorbele ei pentru Nynaeve și Elayne. Ele o capturaseră, o ținuseră captivă în circumstanțe imposibile și o storseseră de tot felul de informații. Se întoarse către ele, râzând scurt.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să preiau hăturile din mâinile voastre.

— De ce să-ți pară rău? Întrebă Elayne cu un zâmbet larg. Trebuie să le preiei.

Nynaeve se trase tare de cosiță, apoi se zgâi la ea.

— Nimic nu merge! De ce nu pot fi furioasă? Oh, din partea mea, nu aveți decât să o păstrați pentru totdeauna. Oricum nu am fi putut să o luăm la Ebou Dar. De ce nu mă pot înfuria? Oh, sânge și cenușă!

Facu ochii mari când își dădu seama ce spusese, apoi își acoperi gura cu palma.

Egwene se uită la Moghedien. Femeia era ocupată să îndrepte cupele și să toarne în ele vinul cu aromă de mirodenii, dar simțise ceva prin brățară când vorbise Nynaeve. Poate șoc? Poate prefera stăpâna pe care deja o cunoștea uneia care o amenința cu moarte la fiecare suflare?

Se auzi o bătaie fermă în ușă, iar Egwene eliberă în grabă **saidarul**. Poarta către Pustiu dispăm.

— Intră.

Siuan facu un pas în birou, apoi se opri, uitându-se la Moghedien, la brățara de la mâna lui Egwene, la Nynaeve și Elayne. Închizând ușa, facu o reverență la fel de mică precum a Romandei și a lui Lelaine.

— Maică, am venit să vă instruiesc în etichetă, dar, dacă preferați să mă întorc mai târziu...?

Sprâncenele i se ridicară întrebător.

— Du-te, îi spuse Egwene lui Moghedien. Dacă Nynaeve și Elayne erau dispuse să o lase să umble liberă însemna că era probabil constrânsă de **a'dam**, deși nu la fel de strict la o lesă. Atingând brățara cu degetele - ura chestia aia - adăugă:

— Rămâi prin preajmă. Voi trata orice încercare de fugă la fel ca minciuna.

Teama se revărsă prin brățară în timp ce Moghedien se grăbea să iasă. Asta era o problemă. Cum putuseră Nynaeve și Elayne trăi cu acele torente de groază? Era o întrebare pentru

mai târziu, întorcându-se către Siuan, o privi cu brațele încrucișate.

— Nu ține, Siuan. Știi totul. Fiică.

— Câteodată a ști nu aduce niciun avantaj, răspunse ea înclinându-și capul. Câteodată înseamnă doar să fii părtaș la primejdie.

— Siuan! zise Elayne, jumătate șocată, jumătate amenințătoare și, spre surpriza lui Egwene, Siuan făcu ceea ce nu s-ar fi așteptat niciodată de la Siuan Sanche. Roși.

— Nu-mi puteți cere să devin altcineva peste noapte, bombăni îmbufnată.

Egwene bănuia că Nynaeve și Elayne ar fi putut să o ajute cu ceea ce-și pusese în gând, dar, dacă tot voia să devină cu adevărat Amyrlin, trebuia să o facă singură.

— Elayne, știu că vrei să scapi de rochia aia de Aleasă. De ce nu faci asta? Și vezi ce poți afla despre înzestrările pierdute. Nynaeve, și tu la fel.

Cele două se uitară una la alta, apoi către Siuan, apoi făcură două reverențe perfecte, murmurând: „Cum vă e voia, Maică”. Nu își putea da seama ce era în mintea lui Siuan; rămăsese privind-o straniu în timp ce femeile ieșeau pe ușă.

Egwene îmbrățișă **saidarul** din nou, pentru puțină vreme, pentru a-și pune scaunul la locul lui, în spatele mesei, apoi își aranjă etola și se așeză.

— Am nevoie de tine, spuse într-un final. Știi ce înseamnă să fii Amyrlin, ce poate să facă Amyrlin și ce nu. Cunoști conducătoarele de Ajah, știi ce gândesc, știi ce vor. Am nevoie de tine și am de gând să te am. Sheriam, Romanda și Lelaine au poate senzația că mai port albul novicelor pe sub etola asta – poate toate cred așa –, dar tu o să mă ajuți să le demonstrez că nu este așa. Nu te rog, Siuan. Eu-o-să-am-ajutorul-tău.

Acum nu mai putea face nimic altceva decât să aștepte. Siuan se uită lung la ea și clătină ușor din cap, râzând încetișor.



— Au făcut o greșeală cumplită, nu-i așa? Sigur, eu am fost prima care s-a înșelat. Purcelușul cel gras pentru cină s-a dovedit a fi un șarpe veninos gros cât piciorul de om; desfăcându-și larg fusta, făcu o reverență adâncă, înclinându-și capul. Maică, dă-mi voie să slujesc și să te sfătuiesc.

— Atâta vreme cât este vorba de sfaturi, Siuan. Deja sunt prea mulți cei care cred că-mi pot lega sfori de mâini și picioare. Nu o să înghit asta de la tine.

— Mai degrabă aș încerca să leg sfori de mine însămi, spuse sec Siuan. Știi, nu mi-a plăcut niciodată de tine. Poate fiindcă am văzut prea mult din mine în tine.

— În cazul ăsta, răspunse fata pe același ton, poți să-mi spui Egwene. Când suntem singure. Acum stai jos și spune-mi de ce stă Divanul acolo și ce pot face să le mișc din loc.

Siuan începu să-și tragă un scaun, când își aminti brusc că acum putea face asta cu ajutorul **saidarului**.

— Stau acolo deoarece, de îndată ce încep să se miște, Turnul Alb este cu adevărat sfărâmat. Cât despre cum le-ai putea pune în mișcare, sfatul meu este să...

Dură mult timp să-și spună planul. O parte din el se dovedi a fi cam cum îl gândise și Egwene, și părea un sfat foarte bun.

În camera sa din Turnul Mic, Romanda turna ceaiul pentru încă trei conducătoare de Ajah, doar una dintre ele Galbenă. Încăperea era în spate, dar se auzea zgomotul sărbătorii de afară; Romanda îl ignoră cu desăvârșire. Cele trei fuseseră gata să o sprijine pentru Tronul Amyrlin; votaseră pentru fată mai mult ca să nu ajungă Lelaine la etolă. Lelaine ar lua foc dacă ar afla vreodată. Acum că Sheriam își pusese pe tron copilul Amyrlin, cele trei erau gata să o asculte. Mai ales după isprava cu ridicatul la rang de Aes Sedai prin decret; ea și mica ei clică le cocoloșise pe toate patru; fusese ideea lor să le ridice pe Theodrin și Faolin deasupra celorlalte Alese, și sugeraseră asta și pentru Elayne și Nynaeve, nu doar o dată. Încruntându-se, se întrebă ce o reținea pe Delana, dar începu totuși să vorbească,

după ce asigură camera împotriva trasului cu urechea. Delana va trebui să se pună la curent după ce venea. Lucrul cel mai important era că Sheriam va învăța că nu câștigase atât de multă putere pe cât sperase, înșfăcând slujba de Păstrătoare a Cronicilor.

În cealaltă parte a Salidarului, Lelaine servea vin răcoros altor patru conducătoare, una singură doar din Ajah Albastră. **Saidarul** făcea ca nimeni să nu poată asculta ce vorbeau. Sunetele sărbătorii o făceau să zâmbească. Cele patru femei care erau cu ea sugeraseră să încerce ea însăși să se urce pe Tronul Amyrlin, și nu se dăduse înapoi, dar un eșec ar fi însemnat ca pe tron să ajungă Romanda, ceea ce ar fi durut-o mai rău decât exilul. Cum și-ar fi scrâșnit Romanda dinții dacă afla că votaseră toate pentru copilă doar pentru ca etola să nu ajungă pe umerii Romandei. Acum se adunaseră să discute cum putea micșora influența lui Sheriam, după ce aceasta reușise să smulgă etola Păstrătoarei Cronicilor. Și farsa aceea de a ridica la rang de Aes Sedai prin decretul dat de copilă! Probabil Sheriam se umflase în pene până în pragul nebuniei. Continuând să vorbească, Lelaine începu să se întrebe unde era Delana. Ar fi trebuit să ajungă.

Delana stătea în camera ei, privind-o pe Halima cocoțată pe marginea patului său. Numele Aran'gar nu trebuia folosit niciodată; câteodată Delana se temea că Halima ar ști dacă doar s-ar gândi la el. În jurul lor era împletită o mică țesătură, împotriva urechilor indiscrete.

— Dar asta e o nebunie, reuși să spună în cele din urmă. Nu înțelegi? Dacă o să continui să sprijin fiecare facțiune, o să mă prindă până la urmă!

— Toată lumea trebuie să-și asume niște riscuri, zise femeia ferm, zâmbind cu buzele sale bogate. Și o să continui să presezi ca Logain să fie domolit din nou. Fie asta, fie omorât; femeia se strâmbă ușor, părând cumva și mai frumoasă. Dacă l-ar scoate vreodată din casa aia, m-aș ocupa eu însămi de asta.

Delana nu își putea imagina cum, dar nu avea de gând să se îndoiască de ea până nu dădea greș.

— Ce nu înțeleg eu este de ce îți e atât de teamă de un bărbat pe care șase surori, zi și noapte, îl țin despărțit de Izvor.

Ochii verzi ai Halimei păreau că scot flăcări când sări în picioare.

— Nu îmi e teamă, să nu mai sugerezi vreodată așa ceva! Îl vreau pe Logain despărțit pentru totdeauna de Izvor sau mort, și asta este tot ceea ce ai tu nevoie să știi. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu era prima dată când Delana se gândise să o omoare pe cealaltă femeie, dar avea certitudinea că ea va fi cea ucisă. Halima știa cumva când îmbrățișa **saidarul**, chiar dacă ea nu putea conduce. Mai rău era că ar fi putut să nu o ucidă, pentru că avea nevoie de ea; Delana nu-și putea imagina ce i-ar fi putut face, dar amenințarea vagă o făcea să tremure. Ar fi trebuit să o ucidă acolo, pe loc.

— Da, Halima, spuse cu umilință și se urî pentru asta.

— Ce drăguț din partea ta! murmură Siuan întinzând cana pentru ca Lelaine să îi poată pune o gură de brandy. Soarele se scufunda la orizont, aruncând o lumină roșiatică, dar pe ulițele de afară încă era hărmălaie.

— Nici n-ai idee cât de obositor este să încerci să o înveți eticheta pe fata aia. Are senzația că totul este în regulă dacă încearcă să se comporte ca o Meștereasă de la ea de la țară. Iar Divanul e pentru ea un fel de Cerc al Femeilor sau ceva de genul ăsta.

Lelaine scoase câteva mormăituri pline de înțelegere pe deasupra cării de ceai.

— Și zici că se plânge de Romanda?

— Ceva despre cum insistă Romanda să stăm aici în loc să mășăluiim spre Tar Valon, din câte mi-am dat seama, răspunse Siuan ridicând din umeri. Pe Lumină, fata are un temperament

de pasăre în sezonul de împerechere. Aproape îmi venea s-o iau de umeri și s-o zgâlțâi, dar, desigur, acum poartă etola. Bine măcar că scap de ea, după ce îmi termin prelegerile. Îți aduci aminte...?

Zâmbind în sinea sa, Siuan observă cum Lelaine înghițea toată povestea odată cu ceaiul. Doar prima propoziție fusese cu adevărat importantă. Treaba cu temperamentul fusese invenția ei, dar ar fi putut face conducătoarele de Ajah să fie ceva mai cu grijă în jurul lui Egwene. În plus, bănuia că ar fi putut fi adevărat. Ea nu va mai fi niciodată Suprema Amyrlin și era sigură că a încerca să o manipuleze pe Egwene era la fel de inutil cum fusese să o manipuleze cineva pe ea, și la fel de dureros, dar a învățat o Amyrlin să fie Amyrlin... Aștepta cu mai multă nerăbdare acest lucru decât orice își putea aduce aminte, de multă vreme. Egwene al'Vere va fi o Amyrlin care va face să tremure tronurile regilor.

— Dar cum rămâne cu blocajul meu? întrebă Nynaeve, iar Romanda se încruntă la ea.

Erau în camera Romandei, în Turnul Mic, și se presupunea că atunci era rândul Romandei, potrivit listei făcute de surorile Galbene. Muzica și râsetele care veneau de afară păreau să o irite pe Galbenă.

— Nu păraai așa de dornică mai devreme. Am auzit că i-ai spus Dagdarei că acum și tu ești Aes Sedai și că poate găsi un lac unde să-și bage singură capul.

Roșeața coloră obrajii lui Nynaeve. Putea avea încredere ca propria fire să o bage în bucluc.

— Poate că mi-am dat seama că a fi Aes Sedai nu înseamnă că pot conduce Puterea mai ușor ca înainte.

— Aes Sedai, pufni Romanda. Mai ai mult până să ajungi acolo, indiferent de... Foarte bine, atunci. Ceva ce nu am încercat până acum. Sari în sus într-un picior. Și vorbește în timpul ăsta, zise așezându-se încruntată într-un fotoliu cu brațe

sculptate, aproape de pat. Bârfe. Vorbește de lucruri mărunte. De exemplu, ce zicea Suprema Amyrlin că voia Lelaine?

O clipă Nynaeve se uită indignată la ea. Să sară într-un picior? Era ridicol! Dar oricum nu era acolo pentru blocajul ei. Ridicându-și fusta, începu să sară.

— Egwene... Suprema Amyrlin... nu a spus mare lucru. Ceva că trebuie să rămânem în Salidar.

Ar fi bine să meargă, că altfel urechile lui Egwene, Amyrlin sau nu, o să aibă ce auzi.

— Cred că ăsta va merge cel mai bine, Sheriam, zise Elayne, dându-i un inel răsucit, cu vinișoare albastre și roșii, care nu fusese până în acea dimineață decât o simplă piatră.

Adevărul fie spus, nu se deosebea de altele făcute de ea. Stăteau ceva mai departe de mulțime, la intrarea unei alei strâmte, luminată de soarele roșu. În spatele lor se auzeau scârțâitul scripcilor și sunetul fluierelor.

— Mulțumesc, Elayne.

Sheriam își ascunse **ter'angrealul** în punguța de la brâu fără să se uite măcar la el. Elayne o prinsese pe Sheriam odihnindu-se din dănțuit, un pic obosită sub toată serenitatea Aes Sedai, dar acum își fixase asupra sa căutătura aceea limpede care îi făcuse genunchii să tremure pe vremea când era novice.

— De ce am senzația că nu este singurul motiv pentru care ai venit la mine?

Elayne facu o grimasă, răsucindu-și inelul Marelui Șarpe de pe mâna dreaptă; ar trebui să-și aducă aminte că era și ea Aes Sedai.

— Este vorba de Egwene. Adică de Suprema Amyrlin, am vrut să spun. Este îngrijorată, Sheriam, și speram că o vei putea ajuta. Ești Păstrătoarea Cronicilor, iar eu nu știu ce să mai fac. Nu știu cum stau toate lucrurile. O știi pe Egwene, nu s-ar plânge nici dacă i s-ar tăia piciorul. Cred că este vorba de Romanda, deși a vorbit și de Lelaine. Una din ele a fost la ea sau

ambele, cred, zicându-i să stea în Salidar, că este prea periculos să se miște de aici.

— Este un sfat bun, spuse Sheriam încet. Nu știu dacă e periculos, dar același sfat i l-aș da și eu. Elayne ridică neputincioasă din umeri.

— Știu. Mi-a zis, dar... Nu mi-a spus, dar eu cred că îi e teamă de astea două. Știu că acum e Suprema Amyrlin, dar am senzația că o fac să se simtă ca o novice. Cred că îi e teamă că, dacă face ce îi spun ele – chiar dacă este un sfat bun o să se aștepte să facă la fel și pe viitor. Cred... Sheriam, îi este teamă că data viitoare nu o să poată spune nu, dacă acum spune da. Și... îmi e teamă și mie. Sheriam, ea este Suprem înscăunata Amyrlin, nu ar trebui să fie sub papucul Romandei sau al Lelainei, sau a oricui altcuiva. Tu ești singura care o poate ajuta. Nu știu cum, dar tu ești singura.

Sheriam nu vorbi nimic atât de mult timp, încât Elayne începu să se teamă că o să-i spună că tot ce-i zisese era ridicol.

— O să fac tot ce pot, spuse într-un final Sheriam.

Elayne își înăbuși un oftat de ușurare, înainte de a-și da seama că nu ar fi contat.

Aplecându-se în față, Egwene își rezemă brațele pe cada de cupru, lăsând-o pe Chesa să trăncănească în timp ce o freca pe spate. Visase la o baie adevărată, dar acum că stătea în apa amestecată cu săpun, parfumată cu un ulei floral, i se părea ciudat după corturile de aburi Aiel. Făcuse primii pași ca Amyrlin, își pusese armatele depășite numeric să mășăluiască și începuse atacul. Își aducea aminte că Rhurarc spusese cândva că, odată ce începe bătălia, comandantul nu mai avea niciun control asupra evenimentelor. Acum tot ce putea face era să aștepte.

— Chiar și așa, șopti ea, cred că înțeleptele ar fi mândre de mine.

## CAPITOLUL 38



### Un fior

SOARELE ARZĂTOR CONTINUA SĂ URCE ÎN SPATELE LUI, iar Mat era bucuros că pălăria cu boruri largi îi arunca pe față puțină umbră. Pădurea altarană era golașă și maronie, pinii și celelalte soiuri care nu își lepădau frunza părând secătuiți de sevă și uscați, iar stejarii și frasinii golași. Deja ziua era un cuptor fierbinte, chiar dacă încă nu veniseră prânzul și fierbințeala cea mare. Își aruncase haina peste sacii șei, iar sudoarea îi lipea cămașa de piele. Copitele lui Cimpoiăș striveau ferigile moarte și stratul gros de frunze, iar Oastea se mișca prin pădure în sunetul vreascurilor sfărâmate. Erau puține păsări, câteva fâlfâieli rapide printre crengi, și nicio veveriță. Erau în schimb suficiente muște și mici creaturi care pișcau și se aflau în inima verii, nu la doar o lună de Sărbătoarea Luminilor. Nu era prea diferit de ceea ce văzuse pe malurile Erininului, dar îl neliniștea să găsească și acolo aceeași dezolare. Ardea oare toată lumea?

Aviendha mergea cu pași mari pe lângă Cimpoiăș, cărându-și legătura în spate, neluând în seamă copacii morți și muștele care înțepau, făcând mult mai puțin zgomot decât calul, în ciuda fustei.

Ochii ei cercetau copacii de parcă nu ar fi avut încredere că cercetașii Oștii erau în stare să îi ferească de o ambuscadă. Nici nu acceptase să călărească, și el nici nu s-ar fi așteptat la asta, având în vedere ce simțeau Aielii pentru călătoriile pe cai, dar nici nu-i făcuse necazuri, asta dacă nu cumva ar fi putut fi socotită o provocare faptul că își ascuțea cuțitul de fiecare dată când se opreau. Mai fusese și incidentul cu Olver, desigur. Călărind pe juganul cenușiu pe care Mat i-l găsisese printre caii de rezervă, Olver o supraveghease cu atenție. În a doua noapte, încercase să-și înfigă cuțitul în ea, țipând că Aielii îi uciseseră tatăl. Ea se mulțumise să-i ia cuțitul, dar, chiar și după ce Mat îl încătușase încercând să-i explice diferența dintre Shaido și ceilalți Aieli – nici Mat nu era sigur că înțelegea prea bine Olver continuase să se uite urât la ea. Nu îi plăceau cei din neamul Aiel. Cât despre Aviendha, Olver părea să o neliniștească, lucru pe care Mat nu-l putea înțelege nici în ruptul capului.

Copacii ar fi fost suficient de înalți pentru ca briza să poată trece pe sub coroana lor, dar stindardul Mâinii Roșii atârna nemișcat, la fel ca și celelalte două pe care le scosese la lumină, după ce Rand îi trecuse prin poartă la adăpostul nopții, Stindardul Dragonului, o formă auriu-roșiatică ascunsă de cutele albe, și încă unul numit de Oaste Stindardul lui al'Thor, cu vechiul simbol Aes Sedai ascuns de cute. Un purtător de stindard cărunț ținea steagul Mâinii Roșii, un ins cu ochi înguști și mai multe cicatrici ca Daerid, care insistase să care aproape toată ziua stindardul, lucru rar printre cei de soiul lui. Talmanes și Daerid puseseră oameni să aibă grijă de celelalte două, tineri cu chipuri proaspete care se arătaseră suficient de destoinici pentru a purta pe umeri puțină răspundere.



Erau de trei zile în Altara, trei zile în care nu întâlniseră nici picior de jurat al Dragonului – sau pe nimeni altcineva –, iar Mat spera să nu dea peste nimeni nici în această a patra zi, înainte de a ajunge la Salidar. În afară de Aes Sedai, mai avea și grija de a o ține pe Aviendha departe de gâtul lui Elayne. Nu avea prea multe îndoieli cu privire la motivele pentru care își tot ascuțea cuțitul; tăișul îi strălucea ca o piatră prețioasă. Îi era teamă să nu ajungă să o ducă sub pază la Caemlyn pe femeia Aiel, în timp ce afurisita de Domniță Moștenitoare avea să îi ceară la fiecare pas să o spânzure. Rand și femeile lui afurisite! În opinia lui Mat, orice ar fi întârziat Oastea să ajungă în colcăiala pe care se aștepta să o găsească în Salidar nu putea fi decât bine-venit. Ajuta un pic să pornească în marș târziu și să se oprească devreme. La fel ajutau și căruțele de aprovizionare de la spate, înaintând anevoie prin pădure. Dar Oastea nu putea merge și mai încet. Mai devreme sau mai târziu, Vanin avea să găsească ceva.

De parcă l-ar fi invocat, cercetașul cel gras se ivi printre copaci, însoțit de alți patru călăreți. Plecase cu șase, înainte de revărsatul zorilor.

Mat ridică pumnul încleștat, semn de oprire, și murmure începură să se răspândească prin coloana de oșteni. Primul său ordin după ce trecuseră prin poartă, fusese „fără tobe, fără trompete, fără fluiere și fără afurisitul de cântat” și, dacă fuseseră câteva fețe lungi la început, după prima zi prin terenul împădurit, când nu putea vedea niciodată mai mult de o sută de pași, nimeni nu mai avusese nimic de obiectat.

Așezându-și sulita peste șa, Mat așteaptă până când Vanin ajunsese lângă el și-l salută cu o înclinare scurtă a capului.

— I-ai găsit?

Bărbatul chelios se aplecă pe o parte a șeii, să scuipe printre gaura dintre dinți. Transpira atât de mult, încât aveai senzația că se topește.

— I-am găsit. Opt sau zece mile către apus. Sunt Străjeri în pădurile alea. Am văzut cum unul l-a doborât pe Mar; a apărut de nicăieri, într-una din mantiile alea, și l-a dat jos de pe cal. L-a scuturat bine, dar nu cred că l-a omorât. Bănuiesc că Ladwin nu a apărut din același motiv.

— Deci, știu că suntem aici, respiră Mat zgomotos pe nas. Nu se aștepta ca vreunul dintre ei să nu le spună celorlalți Străjeri sau, cu atât mai puțin, femeilor Aes Sedai. Dar, până la urmă, Aes Sedai trebuiau să afle de prezența lor mai devreme sau mai târziu. Doar că ar fi vrut să fie mai târziu. Plesni o muscă albastră, dar aceasta bâzâi mai departe, lăsându-i pe încheietură o picătură de sânge.

— Câte sunt?

Vanin scuipă din nou.

— Mai multe decât am crezut că o să văd. Am intrat pe jos în sat, și sunt fețe de Aes Sedai peste tot. Două sute, poate trei. Poate patru. Nu am vrut să mă dau de gol, apucându-mă de numărat.

Înainte să apuce să simtă pe de-a-ntregul șocul, omul îi trânti alta:

— Au și o armată. Și-au făcut tabăra către miazănoapte. Mai mulți decât ai tu. Poate de două ori mai mulți.

Între timp, Talmanes, Nalesean și Daerid se apropiaseră călare, nădușind și alungând muștele.

— Ați auzit? Întrebă Mat, iar ei dădură din cap sobri. Era bun norocul lui în bătălie, dar să fie depășit doi la unul, cu sute de Aes Sedai amestecându-se în luptă, era cam mult pentru orice noroc.

— Nu suntem aici ca să luptăm, le aduse aminte, dar oamenii își păstrară fețele lungi. De fapt, nici el nu se simțea mai bine. Acum conta doar dacă Aes Sedai doreau să-și pună armata să lupte.

— Pregătiți-vă ca Oastea să fie atacată! ordonă el. Tăiați cât de mulți copaci puteți și folosiți buștenii la baricade.

Talmanes se strâmbă la fel de tare ca Nalesean; le plăcea să fie în șa în timpul luptei, să se poată mișca în voie.

— Gândiți-vă. Pot fi Străjeri care ne urmăresc în această clipă, zise și fu surprins să-l vadă pe Vanin uitându-se cu subînțeles în dreapta lor. Dacă ne văd că ne pregătim să ne apărăm, o să fie limpede că nu vrem să atacăm. Poate o să decidă să ne lase în pace, dar, dacă nu o să fie așa, cel puțin o să fim pregătiți.

Pricepură până la urmă, Talmanes ceva mai repede decât Nalesean. Daerid aprobase din cap încă de la început. Răsucindu-și barba dată cu ulei, Nalesean murmură:

— Și ce ai de gând să faci? Să stai și să-i aștepti?

— Asta o să faceți voi, îi răspunse Mat. „Arză-l-ar focul pe Rand și pe cele «poate cincizeci de Aes Sedai» ale lui. Arde-l-ar pe el și pe «intimidatul» lui.” Părea o idee bună să aștepte să vină cineva din sat și să-i întrebe cine sunt și ce vor. Fără întoarceri de situații **ta'veren** de data asta. Bătălia trebuia să vină ea la el. Nu avea de gând să pășească drept în ea.

— În partea aia sunt? Întrebă Aviendha și, fără să mai aștepte vreun răspuns, își puse legătura în spinare și porni cu pași mari către apus.

Mat se uită lung după ea. „Afurisiții de Aieli!” Probabil vreun Străjer o să încerce să o doboare și o să se trezească apoi cu capul lui în brațe. Sau poate nu, Străjerii fiind Străjeri; dacă încerca să vâre cuțitul în unul dintre ei, ar putea sfârși rănită. În plus, dacă ajungea la Elayne și începeau să-și smulgă părul din cap din cauza lui Rand sau, și mai rău, să bage cuțitul în ea... Se mișca repede, aproape alergând, nerăbdătoare să ajungă în Salidar. „Sânge și cenușă!”

— Talmanes, ai comanda până mă întorc, dar nu începi să te agiți decât dacă cineva dă buzna peste Oaste. Cei patru o să-ți spună cu ce ai putea să te confrunți. Vanin, tu vii cu mine. Oiver, stai pe lângă Daerid, în caz că are nevoie să-i ducă cineva mesajele. Poți să-l înveți Șerpi și Vulpi, adăugă rânjind la Daerid. Mi-a zis că ar vrea să învețe.

Daerid rămase cu gura deschisă, dar Mat deja plecase. Frumos i-ar mai fi stat să fie cărat de un Străjer în Salidar, cu un cucui în cap. Cum să reducă șansele să se întâmple asta? zări pe purtătorii de stindard.

— Tu stai aici, îi spuse celui cărunt. Voi doi veniți cu mine. Și țineți chestiile alea strânse.

Grupulețul lui ciudat o ajunse repede din urmă pe Aviendha. Le-ar fi ajuns Străjerilor o singură privire să se decidă să-i lase să treacă nestingheriți. Nu era nicio primejdie de la o femeie și patru bărbați, care nu făceau niciun efort să se ascundă, cu doi din ei cărând stindarde. Se uită la cei doi. Tot nu bătea vântul, dar înfășuraseră steagurile strâns. Aveau chipurile crispate. Numai un nebun ar fi vrut să călărească printre Aes Sedai riscând ca la orice briză să se desfacă stindardele.

Aviendha îi aruncă o privire cu coada ochiului, apoi încercă să-și scoată piciorul din scară.

— Lasă-mă pe cal! ordonă scurt.

De ce, pe Lumină, ar fi vrut să călărească tocmai acum? Nu avea de gând să o lase să se bulucească pe cal și să-l dea jos; mai văzuse Aieli încercând să se urce pe cal. Plesnind altă muscă, se aplecă și o prinse de mână.

— Ține-te bine, îi zise și o ridică icnind în spatele lui. Era aproape la fel de înaltă ca el, și solidă. Pune-ți brațele în jurul meu. Ea îi aruncă doar o privire și se răsuci până se așeză bine, cu picioarele dezgolite până deasupra genunchilor, fără să pară deranjată de lucrul ăsta. Frumoase picioare, dar nu și-ar mai fi bătut capul cu o femeie Aiel, nici dacă nu ar fi fost topită toată după Rand.

— Băiatul, Olver, zise ea după un timp. Shaido i-au ucis tatăl?

Mat dădu din cap fără să se întoarcă. Ar putea vedea oare Străjerii până nu e prea târziu? Deschizând drumul, Vanin călărea ca de obicei, ca un sac aruncat în șa, dar avea privirea ageră.

— Mama lui a murit de foame? întrebă Aviendha.

— De foame și poate și de boală.

Străjerii purtau acele pelerine care îi făceau să se topească în decor. Puteai merge chiar pe lângă unul dintre ei, fără să-l vezi.

— Olver nu a fost foarte limpede și nu l-am forțat să vorbească. A îngropat-o chiar el. De ce? Crezi că îi datorezi ceva pentru că și-a pierdut familia din cauza Aielilor?

— Să îi datorez ceva? zise uimită. Nu l-am omorât pe niciunul dintre ei și, dacă aș fi făcut-o, erau ucigași-de-copaci. Cum aș putea avea **toh**? Nu ai grijă de el așa cum ar trebui, Mat Cauthon, zise fără nicio pauză, de parcă ar fi fost vorba despre același lucru. Știu că bărbații habar n-au cum se crește un copil, dar e prea tânăr să-și petreacă tot timpul cu bărbați în toată firea.

Mat se uită la ea, clipind. Își dăduse jos broboada și era ocupată să-și treacă un pieptene din piatră verde, lustruită, prin părul roșcat-închis. Părea să fie concentrată pe de-a-ntregul la asta. Și să nu cadă de pe cal. Își pusese și un colier de argint complex lucrat și o brățară sculptată în fildeș.

Clătinând din cap, se întoarse să studieze pădurea. Aiel sau nu, erau toate la fel. „Dacă vine sfârșitul lumii, o femeie va dori să aibă timp să-și facă părul. Dacă vine sfârșitul lumii, o femeie își va face timp să spună unui bărbat ce a greșit.” L-ar fi umflat râsul, dacă nu ar fi fost atât de preocupat să se întrebe de e sau nu privit de Străjeri chiar în acel moment.

Soarele urcase la zenit, trecând de cealaltă parte a bolții, când pădurea se întrerupse brusc. La mai puțin de o sută de pași începea satul, iar pământul arăta de parcă ar fi fost despădurit de curând. Salidar era un sat mare, cu clădiri de piatră, acoperite cu stuf, iar ulițele erau pline de oameni grăbiți. Mat își puse haina. Din lână fină verde, brodată cu fir de aur la gulerul înalt și manșete, ar fi trebuit să fie suficientă pentru întâlnirea sa cu Aes Sedai. O lăsă totuși descheiată; nu avea de gând să moară de căldură nici pentru Aes Sedai.

Nimeni nu încercă să-i oprească, dar oamenii se opreau, și fiecare privire îi cerceta pe el și micul său grup. Deci, știau. Toată lumea știa. Renunță să mai numere Aes Sedai după ce ajunse la cincizeci; ajunsesese mult prea repede cu numărătoarea acolo ca să se simtă liniștit. Nu erau oșteni în mulțime, dacă nu-i socotea și pe Străjeri, unii în pelerinele care-și schimbau culoarea, alții atingându-și mânerile săbiilor în timp ce-i priveau cum treceau. Faptul că nu erau soldați în sat însemna doar că erau toți în tabăra pe care o văzuse Vanin. Iar dacă erau toți în tabără însemna că se pregăteau de ceva. Mat spera ca Talmanes să-i asculte instrucțiunile. Talmanes avea capul pe umeri, dar câteodată era la fel de nerăbdător ca Nalesean să pornească la atac. L-ar fi lăsat pe Daerid la comandă – văzuse prea multe bătălii ca să fie nerăbdător să înceapă una –, dar nobilii nu ar fi înghițit una ca asta. Părea că nu sunt muște în Salidar. „Poate ele știu ceva de care eu nu am habar.”

Observă o femeie, o femeie drăguță cu veșminte ciudate, pantaloni galbeni, largi și o haină albă, scurtă, cu părul auriu prins într-o cosiță lungă până la brâu. Mai căra după ea și un arc. Nu erau multe femei care alegeau arcul. Îl văzu că se uită la ea și dispăru repede într-o ulicioară îngustă. Ceva legaț de ea îi zgândărea memoria, dar nu ar fi putut spune ce. Țasta era necazul cu amintirile lui străvechi; mereu vedea oameni care îi aduceau aminte de cineva și, când își dădea seama la cine se gândise, se dovedea a fi un om mort de o mie de ani. Poate chiar văzuse pe cineva care semăna cu ea. Găurile din propriile amintiri erau încețoșate pe margini. „Probabil altă corniată”, se gândi, apoi și-o scoase din minte.

Nu avea rost să călărească până vorbea cineva cu ei, pentru că se părea că nimeni nu avea de gând să o facă. Mat trase de frâie și salută cu o mișcare a capului o femeie cu păr negru care se uita la el întrebătoare. Drăguțică, dar osoasă pentru gustul său, chiar și cu chipul acela fără vârstă. Cine ar fi vrut să fie împuns de oase ori de câte ori o îmbrățișa?

— Mă numesc Mat Cauthon, zise neutru; dacă se aștepta la ploconeli, putea să aștepte mult și bine, dar ar fi fost o prostie să o enerveze. Le caut pe Elayne Trakand și pe Egwene al'Vere. Și cred că și pe Nynaeve al'Meara.

Rand nu zisese nimic de ea, dar plecase cu Elayne, era sigur.

Aes Sedai clipi surprinsă, dar seninătatea i se întoarse pe chip într-o clipită. Îi studie pe rând, oprindu-se mai mult asupra Aviendhei, apoi se uită la cei doi ostași atât de mult încât Mat se întrebă dacă nu vedea cumva Dragonul și discul alb-negru prin pânda înfășurată.

— Urmați-mă, le zise în cele din urmă. O să văd dacă Suprema Amyrlin vă poate primi. Adunându-și fusta, porni pe uliță.

Mat îi dădu ghes lui Cimpoiăș să o urmeze, iar Vanin se apropie murmurând:

— Niciodată nu e o idee bună să întrebi o Aes Sedai ceva. Aș fi putut să-ți arăt eu pe unde să o iei, zise făcând un semn către o clădire de piatră cu trei niveluri aflată înaintea lor. Îl numesc Turnul Mic.

Mat ridică din umeri neliniștit. Turnul Mic? Și aveau pe cineva care era Suprema înscăunată? Se îndoia că femeie se referise la Elaida. Rand se înșelase din nou. Nu erau speriate. Erau prea umflate în pene până la nebunie să fie speriate. În fața cubului de piatră, Aes Sedai cea slabă le zise poruncitor:

— Așteptați aici, apoi dispăru înăuntru.

Aviendha alunecă la pământ, iar Mat o urmă repede, gata să o prindă dacă încerca să o ia la goană. Chiar dacă urma să-l coste câteva picături de sânge, nu avea de gând să o lase să fugă și să-i reteze beregata lui Elayne, înainte să poată vorbi cu așa-zisa Amyrlin. Dar ea rămase pe loc, zgâindu-se înainte, cu brațele încrucișate și cu șalul pe umeri. Părea complet liniștită, dar se gândi că ar fi putut la fel de bine fi îngrozită. Dacă ar fi avut ceva creier în cap, ar fi fost. Mulțimea începea să se strângă în jurul lor.

Aes Sedai începeau să se adune, înghesuindu-i în fața Turnului Mic, cercetându-i în tăcere, iar rândurile lor se îngroșau pe măsură ce stăteau acolo. De fapt, se uitau la Aviendha la fel de mult ca la el, dar simțea toate acele priviri reci, de nepătruns. Se abținu cu greu să nu pipăie capul vulpii de argint ce-i atârna sub cămașă.

O Aes Sedai cu un chip comun își făcea loc prin mulțime, împingând înainte o tânără subțire, îmbrăcată în alb, cu ochii mari. Își aduse parcă aminte de Anaiya, dar nu părea cătuși de puțin interesată de el.

— Ești sigură, copilă? o întrebă pe novice.

Tânăra își țuguie puțin buzele, dar vorbe fără să lase nici umbră de iritare să i se ghicească în voce.

— Pare că are o lumină în jurul lui, că strălucește. Chiar o văd. Nu știu de ce.

— Este **ta'veren**, Nicola, zise Anaiya cu un zâmbet radios. Tocmai ți-ai descoperit prima înzestrare. Poți vedea un **ta'veren**. Acuma, du-te înapoi la clasa ta. Repede. Nu vrei să rămâi în urmă.

Nicola facu o reverență și, cu o ultimă privire la Mat, se strecură prin zidul Aes Sedai.

Anaiya își întoarse privirea la el, una dintre acele priviri gândite să neliniștească un om. Îl nelinișteau suficient de mult. Sigur că unele Aes Sedai știau de el – unele știu mult mai mult decât și-ar fi dorit el și, dacă se gândea bine, Anaiya era una dintre ele dar să anunțe așa, în fața a Lumina știe câte femei cu ochii ăia reci de Aes Sedai... Mâinile îi atinseră mânerul sculptat al sulitei. Cap de vulpe sau nu, erau suficient de multe să pună pur și simplu mâna pe el și să-l care de acolo... Afurisite de Aes Sedai! Afurisitul de Rand!“

Interesul Anaiyei pentru el ținu doar o clipă. Ducându-se la Aviendha, o întrebă:

— Cum te numești, copilă?



Tonul fusese plăcut, dar era limpede că aștepta un răspuns, și fără întârziere. Aviendha o privi în ochi, mai înaltă cu un cap, și folosindu-se de acest lucru:

— Sunt Aviendha, din septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

Gura Anaiiei se strâmbă într-un fel de zâmbet, sesizând sfidarea din vocea femeii.

Mat se întrebă cine avea să câștige înfruntarea privirilor, dar, înainte de a putea pune un rămășag cu el însuși, veni lângă ele o altă femeie Aes Sedai, al cărei obraz osos dădea impresia de vârstă înaintată, în ciuda obrajilor netezi și a părului castaniu, strălucitor.

— Știi că poți conduce, copilă?

— Știu, răspunse Aviendha scurt, închizând gura de parcă ar fi pus capăt discuției. Se concentrează să își aranjeze șalul, dar deja spusese prea mult. Aes Sedai începură să roiască în jurul ei, dându-l pe Mat la o parte.

— Câți ani ai, copilă?

— Ai multă forță, dar ai putea învăța foarte multe ca novice.

— Mor multe fete Aiel de o boală devastatoare când sunt doar cu câțiva ani mai mici decât tine?

— De când ai descoperit că...?

— Ai putea...

— Ar trebui să...

— Trebuie...

Nynaeve apăru în pragul ușii atât de brusc, de parcă s-ar fi materializat din aer. Se uită lung la el, cu mâinile în șold.

— Ce cauți aici, Matrim Cauthon? Cum ai ajuns aici? Presupun că e prea mult să sper că nu ai nimic de-a face cu armata de jurați ai Dragonului care stă să ne pice în cap?

— Sunt la comanda ei, zise el sec.

— Tu...! Nynaeve rămase cu gura deschisă, apoi se scutură, trăgând de rochia albastră de parcă ar fi fost pusă strâmb. Avea o croială mai joasă la gât decât tot ce o văzuse el purtând până atunci, suficient de joasă să se vadă decolteul, cu pergamente

aurii de-a lungul gâtului și pe guler. Veșminte foarte diferite de ce ar fi purtat acasă.

— Bine, vino cu mine, zise ea pe un ton hotărât. Te duc la Amyrlin.

— Mat Cauthon, strigă Aviendha, respirând puțin cam greu, uitându-se peste Aes Sedai să-l vadă. Mat Cauthon; doar atât, dar pentru cineva din neamul Aiel, arăta înnebunită.

Femeile Aes Sedai care o înconjuraseră continuau să discute calm, rezonabil și fără încetare.

— Pentru tine, cel mai bun lucru ar fi să...

— Trebuie să te gândești...

— Este spre binele tău...

— Nu te poți gândi la ceva mai...

Mat rânji. Putea ea să scoată cuțitul, dar se îndoia că i-ar fi folosit la ceva în înghesuiala aia. Nu avea să o vâneze prea curând pe Elayne, asta era sigur. Își aruncă sulita lui Vanin, întrebându-se dacă avea să o găsească pe Aviendha purtând o rochie albă.

— Ia-o înainte, Nynaeve. Hai să o vedem pe Amyrlin asta a voastră.

Se încruntă la el, lăsându-l să intre în timp ce se trăgea de cosiță, mormăind în barbă ca pentru sine.

— Asta e mâna lui Rand, nu? Știu că e. Cumva, e. Să faci pe toată lumea să-și iasă din minți de frică. Ai grijă ce faci, **Seniore General** Cauthon, sau jur că o să regreti că nu te-am prins iar la furat de coacăze. Să sperii lumea! Chiar și un bărbat ar trebui să aibă mai multă minte. Nu mai rânji la mine, Mat Cauthon! Nu știu ce o să creadă ea despre toate astea.

La mesele de dinăuntru stăteau Aes Sedai – avea senzația că într-adevăr era sala mare a unui han, cu toate că Aes Sedai scriau cu grijă sau înmânau ordine dar abia dacă le aruncară o privire când străbătură încăperea. Nu era decât un spectacol pentru el. O Aleasă mergea cu pași mari, bombănind singură, și nicio femeie Aes Sedai nu scotea o vorbă. Mat stătuse în Turn

cât de puțin putuse, dar știa că nu era felul Aes Sedai de a face ceva.

La capătul sălii, Nynaeve deschise o ușă care văzuse și zile mai bune. Totul în acel loc părea că văzuse timpuri mai bune. Mat o urmă și îngheță. În fața lui stătea Elayne, drăguță ca întotdeauna cu părul ei auriu, făcând-o pe marea doamnă, într-o mătase verde, cu un guler înalt de dantelă, zâmbind condescendent, cu sprâncenele ridicate. Și mai era și Egwene, în spatele unei mese, cu un zâmbet întrebător pe chip. Și cu o etolă în șapte culori pusă pe deasupra unei rochii de un galben palid. Aruncând o privire scurtă afară, trânti ușa înainte ca una dintre acele Aes Sedai să poată vedea înăuntru.

— Poate vouă vi se pare amuzant, gemu el, pășind repede peste covor, dar o să vă pună pielea pe băț dacă află. Nu o să vă mai lase **niciodată** să plecați, la mama naibii, pe niciuna dintre voi, dacă...

Smulse etola de la gâtul lui Egwene, ridicând-o în grabă din scaun, iar capul de vulpe se făcu rece ca gheața. Împingând-o pe Egwene de lângă masă, se uită urât la ele. Egwene părea doar mirată, dar Nynaeve stătea cu gura deschisă din nou, iar ochii albaștri ai lui Elayne păreau gata să-i iasă din cap. Una dintre ele încercase să folosească Puterea pe el. Singurul lucru bun care venise din călătoria în acel **ter'angreal** fusese medalionul cu capul de vulpe. Se gândea că era probabil tot un **ter'angreal**, dar, indiferent ce era, era recunoscător că-l are. Atâta vreme cât îi atinge pielea, Puterea nu-l putea atinge. Nu **saidarul**, în orice caz; avea mai multe dovezi decât și-ar fi dorit. Dar devenea rece când cineva încerca să o facă.

Aruncând etola și pălăria pe masă, se așeză, apoi se ridică să arunce pe jos niște pernuțe. Își puse o cizmă pe marginea mesei, uitându-se la nebunele de femei.

— O să aveți nevoie de pernuțele alea dacă așa-zisa Amyrlin află de glumița voastră.

— Mat, începu Egwene fermă, dar el i-o reteză.

— Nu! Dacă voi ați să vorbim, ar fi trebuit să vorbiți, nu să încercați să vă folosiți de afurisita de Putere. Acum să faceți bine să mă ascultați.

— Cum ai... se minună Elayne. Firele au... dispărut, pur și simplu.

În aceeași clipă, Nynaeve spuse cu un ton amenințător:

— Mat Cauthon, faci cea mai mare...

— Am spus să ascultați; împunse un deget către Elayne. Pe tine te duc înapoi la Caemlyn, dacă reușesc să o împiedic pe Aviendha să îți vină de hac. Dacă nu vrei să te trezești cu gâtul ăla drăguț tăiat, stai aproape de mine și fă ce-ți spun, fără discuții; degetul se îndreaptă către Egwene. Rand spune că o să te trimită înapoi la înțelepte când vrei tu, dar, după ce am văzut de ce prostii te ții, sfatul meu este să pleci și tu acum. Se pare că știi să te Topești în văzduh – Egwene tresări –, așa că poți face o poartă către Caemlyn pentru Oaste. Nu vreau să aud nimic, Egwene! Și tu, Nynaeve! Ar trebui să te las aici, dar, dacă vrei să vii, poți să vii. Însă te avertizez. Dacă îmi mai fluturi o dată coada aia pe sub nas, o să-ți înroșesc fundul!

Se uitau la el de parcă îi crescuseră coarne de troloc, dar măcar tăceau din gură. Poate reușise să le mai bage mințile în cap. Nu că i-ar fi mulțumit vreodată că le salvase pielea. Oh, nu, nu ele. Ca de obicei, o să spună că s-ar fi descurcat singure, dacă ar fi avut puțin timp. Dacă o femeie zicea că ți-ai vârât nasul unde nu-ți fierbe oala când o scoteai dintr-o temniță, ce nu ar fi fost în stare să spună? Respiră adânc.

— Acum. Când chioara aia proastă pe care ați ales-o Amyrlin ajunge aici, mă lăsați pe mine să vorbesc. Nu cred că e prea deșteaptă, dacă au reușit să o procopsească cu așa slujbă. Supremă Amyrlin într-un afurisit de sat, la mama naibii în pustiu. Țineți-vă gurile închise, faceți reverențe și o să vă salvez din nou șunculițele.

Se uitau doar la el. Bine.

— Știu despre armata ei, dar am și eu una. Dacă e suficient de nebună să creadă că poate smulge Turnul de la Elaida... probabil nu o să riște să piardă oameni doar ca să vă țină pe voi aici. Faci poarta, Egwene, și până mâine te duc la Caemlyn, cel mai târziu poimâine. Poate mai vine cineva cu tine. Că doar n-or fi toate bune. Rand e dispus să le ofere protecția sa. O reverență, un jurământ micuț de credință și o s-o oprească pe Elaida să decoreze Tar Valonul cu țestele lor înfipite în țepușe. Nu pot visa la mai mult. Ei bine, aveți ceva de zis?

Nici măcar nu clipeau.

— Un simplu „Mulțumesc, Mat” ar fi de-ajuns.

Niciun cuvânt. Nici nu clipeau.

Se auzi o bătaie timidă în ușă și intră o novice, o fată drăguță cu ochi verzi, făcând o reverență adâncă, cu ochii mari a mirare.

— Am fost trimisă să întreb dacă doriți ceva, Maică. Pentru... pentru general, adică. Vin sau... sau...

— Nu, Tabiya, zise Egwene scoțând etola de sub pălăria lui și punând-o pe umeri. Vreau să mai vorbesc singură cu **Generalul** Cauthon. Spune-i lui Sheriam că voi trimite în curând după ea, să mă sfătuiască.

— Închide gura, să nu-ți intre vreo muscă în ea, îi zise Nynaeve cu cea mai mare satisfacție.

## CAPITOLUL 39



### Posibilități

ARANJÂNDU-ȘI ETOLA PE UMERI, EGWENE ÎL STUDIE PE MAT. S-ar fi așteptat să arate ca un urs încolțit, dar părea doar surprins și transpirat. Ar fi vrut să întrebe atâtea lucruri – cum de știa Rand de Salidar? Cum a aflat că se poate Topi-n văzduh? Ce credea Rand că face? dar nu avea de gând să întrebe. Mat și Oastea Mâinii Roșii îi faceau capul să vâjâie. Poate că Rand le oferise un cadou.

— Scaunul meu, zise ea încet. Spera ca el să fi observat că nu transpira, și nici Elayne sau Nynaeve. Nynaeve nu foarte mult, în orice caz. Siuan le spusese trucul, nu avea nimic de-a face cu Puterea, era doar o chestiune de concentrare, într-un anumit fel. Nynaeve fusese mânioasă – ce surpriză – că Siuan nu le spusese mai devreme, dar ea îi replicase liniștită că era un lucru pentru Aes Sedai, nu pentru Alese. Până atunci, Egwene reușise să-și țină firea în preajma surorilor, iar un chip uscat, în loc de unul

scăldat în sudoare, părea să le ajute să aibă atitudinea corectă. Pentru câteva dintre ele. Ar trebui să facă minuni cu Mat.

— Mat? Scaunul meu?

Tresări, apoi se ridică și se dădu la o parte, uitându-se lung de la Elayne la Nynaeve, de parcă ar fi fost o enigmă. Ei bine, și ele se uitaseră la el în același mod, dar avuseseră mai multe temeieri.

Scutură pernuțele de praf înainte de a și le pune pe scaun, cu un gând călduros pentru Chesa. Trecuseră două zile și nu mai avea nevoie de ele, nu cu adevărat, dar fie renunța la baie, fie accepta pernuțele până nu se mai vedea nici urmă de vânătaie. Chesa ar fi luat pernele de acolo, dacă i-ar fi spus Egwene. Egwene era Suprema Amyrlin, nădușită sau nu, în față căreia se înclinau regii și făceau reverențe reginele, chiar dacă până atunci nu o făcuse niciunul; era cea care o va duce la proces și executa pe Elaida, care va pune ordine în Turnul Alb și în lume. Chesa îi aruncase priviri atât de îndurerate și pline de reproș, că nu i se permisesse să aibă grijă de ea, încât Egwene găsisse că este mult mai ușor să o lase să pună pernuțele acolo.

— Mat, zise așezându-se cu mâinile încrucișate pe masă, însă el o întrerupse imediat:

— Asta este o nebunie, să știi, zise el încet; încet, dar ferm. O să sfârșești cu capul tăiat, Egwene. Toate. Cu-capetele-tăiate.

— Mat, zise cu o voce mai puternică, dar el continuă.

— Ascultă, încă mai puteți ieși din încurcătura asta. Dacă ele cred că ești Amyrlin, poți veni cu mine să... să inspecțezi Oastea. Faci o poartă și o ștergem înainte să poată clipi nebunele astea.

Nynaeve văzuse că **saidarul** nu mergea în jurul lui, dar avusese de-a face cu bărbați recalcitranți cu mult înainte de a învăța să conducă Puterea. Mormăind un „să-mi înroșești tu mie fundul?“, pe care Egwene nu crezu că ar fi trebuit să-l audă cineva, Nynaeve își ridică fusta și-i trase un șut în fund, atât de tare, că se clătină până la zid, înainte de a se sprijini cu mâna

de el. Elayne izbucni într-un hohot de râs, pe care și-l suprimă repede, dar încă tremura de râs, cu ochii strălucind.

Egwene își mușcă buza să nu râdă. Era destul de comic. Mat își întoarse capul încet să o fixeze pe Nynaeve cu privirea, plin de indignare și furie. Apoi își coborî sprâncenele și, trăgându-se de haină de parcă ar fi vrut să și-o aranjeze, începu să pășească încet către ea. Încet, deoarece șchiopăta. Egwene își acoperi gura. Nu se cădea să râdă.

Nynaeve își îndreptă spatele severă, dar își dădu brusc seama de câteva lucruri. Era suficient de furioasă să poată conduce, dar se părea că **saidarul** era inutil în preajma lui. Mat era înalt chiar și printre bărbații din Ținutul celor Două Râuri, mult mai înalt și mult mai puternic decât ea, și avea în privire o lucire periculoasă.

Îi aruncă o privire lui Egwene, netezindu-și fusta și încercând să-și păstreze expresia severă. Mat se apropia, cu un chip ca o furtună. Altă privire rapidă, începând să-și arate teama, urmată de un mic pas în spate.

— Mat, zise Egwene liniștită; el nu se opri. Mat, încetează să o mai faci pe nebunul! Ești într-o situație destul de delicată, dar aș putea să te salvez, dacă ai de gând să ascuți.

În cele din urmă se opri. O amenință cu degetul pe Nynaeve, uitându-se urât la ea, apoi se întoarse cu spatele, sprijinindu-se cu pumnii de masa de scris.

— Eu sunt într-o situație delicată? Egwene, ai sărit dintr-un copac în groapa cu urși și crezi că totul e bine fiindcă nu ai aterizat încă!

Ea îi zâmbi calm.

— Mat, nu sunt foarte mulți în Salidar care să aibă o părere bună de cei jurați Dragonului. Cu siguranță Seniorul Bryne nu are o părere bună, și nici oștenii lui. S-au auzit câteva povești foarte tulburătoare. Și câteva care îți pot întoarce stomacul pe dos.



— Jurați ai Dragonului? zise el uluit. Ce au ei de-a face cu mine? Nu sunt un afurisit de jurat al Dragonului!

— Sigur că ești, Mat, zise ea de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din întreaga lume; ceea ce și era, dacă se gândea bine. Te duci unde te trimite Rand. Ce altceva ești dacă nu jurat lui? Dar, dacă mă ascuți, îi pot opri să-ți înfigă țeasta într-o țepușă. De fapt, nu cred că Seniorul Bryne ar folosi o țepușă – mereu se plânge că nu are suficiente –, dar sunt sigură că o să găsească el o soluție.

Mat se uită pentru o clipă la celelalte femei, iar Egwene își tuguie buzele. Fusesse destul de limpede, dar el părea să caute un indiciu să înțeleagă ce voise să spună. Elayne îi zâmbi subțire și dădu ferm din cap. Poate că nu se prinsese încotro bătea Egwene, dar știa că nu vorbise doar pentru a-și auzi vocea. Nynaeve se uita doar la el, trăgându-se de cosiță și încercând să-și păstreze expresia severă, dar poate că era mai bine așa. Dar începea să asude; Nynaeve își pierdea concentrarea când se mânia.

— Ascultă, Egwene, zise Mat; poate că nimic din ce spusese nu fusese suficient; el reușea să combine un ton rezonabil cu unul indulgent, în cel mai ofensator mod cu putință.

— Dacă vrei să-ți spui Amyrlin, spune-ți Amyrlin. Rand te-ar întâmpina cu brațele deschise în Caemlyn, chiar dacă nu le-ai aduce pe toate aceste Aes Sedai la el, lucru de care ar fi foarte bucuros. Indiferent ce probleme ai cu Elaida, le poate rezolva. Tot Turnul vostru Alb o să fie reparat înainte de a apuca să ziceți „Jak al umbrei”. Fără bătălii. Fără vărsare de sânge. Știi bine că nu vrei vărsare de sânge, Egwene.

Nu, nu voia asta. Odată ce se vărsa prima picătură de sânge între Salidar și Tar Valon, ar fi fost foarte greu să mai reîntregească Turnul. De îndată ce primul sânge Aes Sedai era vărsat, ar fi fost imposibil. Dar, cu toate astea, Elaida trebuia dată jos, iar Egwene trebuia să facă ceea ce trebuia să facă. Doar că nu îi convenea deloc. Și nu îi plăcea ca Mat să-i spună

ceea ce știa deja, mai ales că avea dreptate. Și mai ales nu pe tonul ăla. Ar fi vrut să se ridice să-i înroșească urechile.

— Indiferent cum o să fac cu Rand, zise ea rece, poți să fii sigur că nu o să duc Aes Sedai la el să-i jure credință; spuse cu răceală; doar o înșiruire de adevăruri simple. Ce o să fac cu Elaida e grija mea, nu a ta... Dacă mai ai vreun strop de minte în cap, Mat, atâta vreme cât ești în Salidar, ai să taci din gură și ai să te faci mic. Dacă începi să le spui celorlalte Aes Sedai ce o să facă Rand de îndată ce ele îngenunchează în fața lui, s-ar putea să nu-ți placă ce-o să auzi. Dacă ai să te apuci să spui cum o să mă duci pe mine de aici sau pe Nynaeve, sau pe Elayne, o să fii foarte norocos dacă nu te străpunge cineva cu sabia.

Mat se ridică în picioare uitându-se ciudat la ea.

— O să vorbesc iarăși cu tine când o să fii pregătită să asculți de glasul rațiunii, Egwene. Thom Merrilin e pe-aici?

Aprobă scurt din cap. Ce voia cu Thom? Probabil, să se amețească un picuț cu vin. Nu putea decât să-i ureze noroc să găsească o tavernă acolo.

— Când ești gata să asculți, repetă el sumbru, mergând - schiopătând - către ușa.

— Mat, spuse Elayne, nu aș încerca să plec dacă aș fi în locul tău. E mult mai ușor să intri în Salidar decât să pleci din el.

Rânji insolent la ea, măsurând-o de sus până jos, și fu norocos că Elayne nu-l plesni să-i sară toți dinții ăia pe care și-i arăta cu obrăznicie.

— Și pe tine, scumpă Doamnă, te duc la Caemlyn chiar dacă ar trebui să te fac pachet și să te dau lui Rand. Arză-m-ar focul dacă nu! Și afurisit să fiu dacă nu o să plec când poftesc!

Făcu o plecăciune în batjocură către Elayne și Egwene. Nynaeve se alese doar cu o privire urâtă și o altă amenințare cu degetul.

— Cum poate fi Rand prieten cu așa o loază nesuferită? întrebă Elayne după ce ușa se închise în spatele său.

— Limbajul său s-a dus la vale, în orice caz, mormăi întunecată Nynaeve, răsucindu-și capul să-și așeze cosița pe umăr.

Egwene se temea să nu și-o smulgă de la rădăcină, dacă nu se stăpânea.

— Ar fi trebuit să-l las să facă ce dorea, Nynaeve. Trebuie să îți aduci aminte că de-acum ești Aes Sedai. Nu mai poți trage șuturi oamenilor, nu le mai poți înroși urechile și nici nu poți să-i bați cu bățul.

Nynaeve se uita la ea, cu buzele fremătând, înroșindu-se din ce în ce mai tare. Elayne începu să studieze cu mare atenție covorul. Oftând, Egwene își împături etola și o puse pe un colț al mesei. Era felul ei de a le aduce aminte lui Elayne și lui Nynaeve că sunt singure; uneori etola le făcea să vorbească cu Suprema Amyrlin, nu cu Egwene al'Vere. Ca de obicei, funcționează. Nynaeve trase adânc aer în piept. Înainte de a putea spune ceva, Elayne interveni:

— Vrei să-l alipești pe el și Oastea Mâinii Roșii lui Gareth Bryne?

Egwene clătină din cap. Străjerii spuneau că acum sunt șase sau șapte mii în Oaste, mai mult decât își aducea ea aminte din Cairhien, și era un număr foarte mare, chiar dacă nu erau chiar atât de mulți cum pretindeau cei doi prinși, însă oștenii lui Bryne chiar nu i-ar fi privit cu ochi buni pe cei jurați Dragonului. În plus avea propriul plan, pe care îl explică după ce femeile își traseră scaunele lângă masă. Era ca și cum ar fi trântănit într-o bucătărie. Împinse și mai departe etola.

— E genial; rânjetul ei arăta că vorbea serios, dar Elayne oricum spunea doar ce gândea. Nici eu nu cred că celălalt plan ar merge, dar ăsta e genial.

— Ce te faci să crezi că Mat o să facă ce vrei? pufni iritată Nynaeve. O să bage bețe în roate doar ca să se distreze.

— Cred că a promis, zise Egwene simplu, iar Nynaeve aprobă din cap. Încet, fără tragere de inimă, dar aprobă. Elayne părea pierdută, se înțelege; ea nu îl cunoștea.

— Elayne, Mat face numai ce vrea; întotdeauna a făcut așa.

— Indiferent câți napi a trebuit să curețe din cauza asta, mormăi Nynaeve, sau de câte ori a fost bătut cu bățul.

— Da, ăsta este Mat, oftă Egwene; fusese cel mai iresponsabil băiat din Emond's Field, poate din tot Ținutul celor Două Râuri. Dar, dacă își dă cuvântul, și-l ține. Cred că i-a promis lui Rand să te ducă în Caemlyn, Elayne. Ai observat că a dat înapoi în cazul meu, dar a fost de neclintit în privința ta. Cred că o să încerce să stea mai aproape de tine ca o punguță de brâu. Dar nici nu o să-l lăsăm să te vadă, dacă nu face exact cum îi spunem. Elayne, adăugă după o pauză, dacă vrei să te duci, poți. La Rand, adică. De îndată ce-i stoarcem pe Mat și Oastea lui de toate serviciile pe care ni le pot face.

Elayne nu ezită să clatine ferm din cap.

— Nu, Ebou Dar este prea important.

Fusese o primă victorie, obținută doar cu o sugestie. Elayne și Nynaeve trebuiau să o însoțească pe Merilille la curtea lui Tylin.

— Cel puțin dacă rămâne pe-aproape, o să am câteva zile să mă uit la **ter'angrealul** pe care îl are. Sigur asta e. Nu poate exista altă explicație.

Egwene nu putea decât să fie de acord. Nu voise decât să-l învăluie în fire de Aer, doar pentru a-i reaminti cu delicatețe pe cine încercase să bruscheze, dar firele se topiseră de îndată ce-l atinseseră. Era singurul mod de a explica ce se întâmplase. Mai putea simți încă șocul de atunci și își dădu seama că nu era singura care își aranja o fustă ce nu trebuia aranjată.

— Am putea pune câțiva Străjeri să-l caute prin buzunare, zise Nynaeve foarte mulțumită de idee. Să vedem cum o să-i placă asta lui Jupân Mat Cauthon.

— Dacă îi furăm lucruri care sunt ale lui, zise cu răbdare Egwene, nu crezi că o să înceapă să zbiere la noi când o să-i spunem ce are de făcut?

Mat nu primise niciodată prea bine ordinele cuiva, iar de obicei când venea vorba despre Aes Sedai și despre Putere, o ștergea cu prima ocazie. Poate că promisiunea făcută lui Rand l-ar fi oprit – sigur îi promisesese; nimic altceva nu ar fi putut să explice comportamentul său –, dar nu avea de gând să riște. Nynaeve dădu din cap îmbufnată.

— Poate... bățând darabana în masă, Elayne se uită câteva clipe în gol. Poate puteam să-l ducem la Ebou Dar. În felul ăsta aș avea mai multe șanse la **ter'angreal**. Deși, dacă oprește **saidarul**, nu văd cum aș putea să-l studiez vreodată.

— Să-l iei cu noi pe necioplitul ăla! izbucni Nynaeve bătoasă. Nu poți vorbi serios, Elayne. O să ne amărească fiecare zi; se pricepe de minune la asta. Nu o să facă niciodată ce i se spune. În plus, nici nu o să vrea să audă. E atât de hotărât să te ducă la Caemlyn, că nu l-ai mișca nici cu un jug și o pereche de boi.

— Dar, dacă are de gând să mă supravegheze îndeaproape până ajung la Caemlyn, îi răspunse Elayne, e perfect. Nu o să aibă altă soluție decât să meargă și el.

— Ar putea să nu fie o idee rea, zise Egwene în timp ce Nynaeve căuta alt argument. Trebuia să le trimită după vas, dar, cu cât se gândea mai mult unde vor trebui să-l caute, cu atât se îngrijora mai tare.

— Câțiva soldați ar putea fi de folos, dacă nu cumva v-ați ales Străjeri fără să știu eu. Thom și Juilin sunt buni, și Birgitte, dar mergeți într-un loc foarte dificil.

— **Cățiva** soldați ar fi buni, zise Elayne înroșindu-se ușor. Atâta vreme cât știu să asculte de ordine.

Nynaeve nu se uită către Elayne, dar făcu o pauză lungă înainte de a scutura din cap.

— Nu mergem acolo să ne duelăm, Egwene, cât or fi de nervoși cei din Ebou Dar. Thom și Juilin sunt mai mult decât

suficienți. Eu cred că toate poveștile astea pe care le tot auzim sunt scornite doar să ne facă să renunțăm.

De îndată ce se auzise unde vor să meargă, toată lumea descoperise că știe tot felul de istorii din Ebou Dar. Chesa auzise câteva, una mai înspăimântătoare decât cealaltă, străini uciși înainte de a putea clipi din pricina unei priviri nepotrivite, femei văduve și copii orfani din cauza unui singur cuvânt, femei luptându-se cu cuțitele în plină stradă.

— Nu, dacă am supraviețuit la Tanchico doar cu Thom și Juilin, cu Liandrin și câteva dintre surorile ei Negre pe cap, o să ne descurcăm foarte bine și în Ebou Dar, fără Mat Cauthon și fără oșteni. Mat să comande oșteni! Nici nu-și amintea să mulgă vacile tatălui său dacă nu-l puneai pe un scăunel și-i dădeai găleata în mână!

Egwene oftă ușor. Ca de fiecare dată când auzeau de Birgitte, cele două făceau același lucru; tresăreau, apoi fie bălmăjeau ceva, fie schimbau subiectul cu desăvârșire, de parcă nici nu ar fi vorbit de ea. O singură privire o convinsese pe Egwene că femeia care se ținea de Elayne și Nynaeve – mai ales de Elayne, Lumina știe de ce – era aceeași femeie pe care o văzuse în ***Tel'ara'nrhiod***. Birgitte din legende, arcașul care nu rata niciodată, unul dintre eroii morți care aștepta chemarea Cornului lui Valere. O eroină moartă, nu o femeie care se plimba pe străzile Salidarului cât se poate de vie, dar aceeași femeie, cu siguranță. Elayne nu-i dăduse încă nicio explicație, bolborosind ceva că nu putea vorbi despre lucrurile pe care jurase să nu le spună Birgitte însăși, eroina din legende, care, dacă o vedea pe Egwene venind, se întorcea din drum sau o lua pe ulicioare lăturalnice. Nu putea să-i ordone femeii să vină în biroul ei să o interogheze; promisese până la urmă, și nu avea ce face, indiferent cât de ridicolă se simțea din cauza acelei situații. Oricum, nu vedea nimic rău la mijloc. Ar fi vrut însă să știe dedesubturile. De ce. Și cum.

Scoțându-și-o din minte pe Birgitte, se aplecă peste masă, către Nynaeve.

— Poate că nu-l putem face pe Mat să asculte de ordine, dar nu ar fi drăguț să-l vedem cum se perpelește că trebuie să te păzească?

— Cu siguranță ar merita, râse Elayne gânditoare, dacă Rand chiar l-a făcut general. Mama spunea mereu că cei mai buni bărbați sunt cei care nu acceptă prea ușor să primească ordine și că întotdeauna merită să-i înveți. Nu-l văd pe Mat ca pe unul dintre cei mai buni – Lini spunea că „Proștii nu ascultă decât de ei înșiși” –, dar, dacă îl învățăm suficient de multe ca să nu se facă de râs unde nu o să fie nimeni să-i salveze pielea, i-am face un mare serviciu lui Rand. În plus, am nevoie de timp să studiez **ter'angrealul**.

Egwene se strădui să nu zâmbească; Elayne se prindea atât de ușor. Și probabil va încerca să-l facă pe Mat să stea drept. Dar asta era altă poveste. Îi plăcea de Elayne, dar ar fi pariat pe Mat. La mustață.

Nynaeve dădea încetul cu încetul înapoi, încăpățânată. Mat era ca un catâr; va zice, jos” când ele vor zice „sus”, doar ca să le calce pe nervi. Ar fi putut provoca necazuri și dacă era ferecat într-un butoi. Vor trebui să-l târască de prin toate tavernele și speluncile unde se jucau jocuri de noroc. Până la urmă, nu mai zise decât că probabil o va ciupi pe Elayne prima dată cum era cu spatele la el. Egwene știa că, încetul cu încetul, o puteau convinge. Mat își petrecea o groază de timp alegând după femei, ceea ce Egwene nu putea aproba, dar Nynaeve știa la fel de bine ca și ea că, îi ciuda otheadelor pe care le arunca unde și cum nu trebuia, Mat avea abilitatea uimitoare de a le alege numai pe femeile care își doreau să alerge cineva după ele, chiar dacă nu păreau deloc a fi așa. Din păcate, tocmai când fu sigură că Nynaeve era gata să capituleze, o bătaie în ușă o anunță pe Sheriam.

Sheriam nu aștepta vreo încuviințare ca să intre; niciodată nu aștepta. Cu ochii reci, în etola albastră, se opri să le arunce o privire lui Nynaeve și lui Elayne. A doua după Amyrlin sau nu, Păstrătoarea nu avea nicio autoritate reală asupra Aes Sedai, decât dacă Suprema Amyrlin decidea a o investi cu această putere, și în mod cert nu putea da pe cineva afară din prezența Amyrlin, dar acea privire era limpede acest lucru. Elayne se ridică grațioasă, făcând lui Egwene o reverență adâncă.

— Cu permisiunea voastră, Maică, mă duc să o caut pe Aviendha.

Nynaeve, pe de altă parte, o privi fix în ochi pe Sheriam până când Egwene își dresе glasul, punându-și etola pe umeri, înroșindu-se, Nynaeve sări în picioare.

— Trebuie să plec și eu. Janya a spus că o să-mi vorbească despre înzestrările pierdute.

Să afle despre acele înzestrări nu se dovedise deloc o sarcină ușoară, așa cum sperase Egwene. Surorile erau dispuse să vorbească; problema era să o facă pe Moghedien să înțeleagă ce voiau să spună printr-o descriere vagă sau doar un nume, și apoi să spere că într-adevăr știa ceva. Era foarte bine că știau, de pildă, că metalele deveneau mai puternice dacă Alinia Matricea, dar femeia știa despre metale mai puțin ca despre Tămăduire, și ce era, pe Lumină, Pământ-foc Răsucit sau Mulsul Lacrimilor?

Moghedien pămse nerăbdătoare să ajute, disperată, mai ales după ce Siuan le învățase să ignore căldura. Se părea că le mințise în legătură cu asta pe Nynaeve și Elayne. Convinsă că Egwene o să ia asta ca pe acea „o singură minciună”, femeia se aruncase în genunchi, plângând și cerșind, cu dinții clănțănind, sărutându-le poalele fustelor. Dornică să ajute sau nu, acum frica îi crescuse simțitor. Valurile grețoase de teroare, constante, erau prea greu de suportat. În pofida intențiilor, brățara **a'dam** zăcea acum în punga lui Egwene. I-ar fi dat-o lui



Nynaeve – bucuroasă să scape de ea –, dar, purtată mereu de la una la alta, ar fi sfârșit prin a atrage atenția.

— Nynaeve, ar fi mai bine pentru tine să-l eviți pe Mat până se mai calmează; nu era sigură că Mat chiar și-ar fi dus amenințarea la îndeplinire, dar dacă cineva putea să-l provoace atât de tare, Nynaeve era aceea, iar, apoi nu ar mai fi putut s-o convingă nimeni. Sau măcar ai grijă să vorbești cu el doar dacă sunt mulți oameni înjur. Poate și câțiva Străjeri.

Nynaeve deschise gura să spună ceva, apoi o închise după câteva clipe, pălind ușor și înghițind în sec. Înțelese ce voise să spună Egwene.

— Da. Da, cred că așa ar fi cel mai bine, Maică.

Sheriam urmări cum se închide ușa în urma lor, cu o îngruntare pe care și-o păstră și când se întoarse către Egwene.

— S-au spus cuvinte grele, Maică?

— Doar lucruri la care te poți aștepta când se reîntâlnesc prieteni care nu s-au văzut de foarte mult timp. Nynaeve și-l amintește pe Mat ca pe o secătură mucoasă, dar el nu mai are zece ani și se simte jignit.

Aes Sedai, obligate de Jurământ să nu mintă, duseseră la o adevărată artă a vorbi cu jumătăți sau sferturi de adevăr. O artă utilă, în opinia lui Egwene. Mai ales când aveai de-a face cu Aes Sedai. Cele Trei Jurăminte nu faceau favoruri nimănui, mai ales femeilor Aes Sedai.

— Câteodată este greu să îți aduci aminte că oamenii se schimbă, zise Sheriam luându-și un scaun fără să mai întrebe și aranjându-și cu grijă fusta albastră de mătase.

— Presupun că cel care comandă oastea de jurați ai Dragonului l-a trimis pe tânărul Mat cu un mesaj din partea lui Rand al'Thor? Sper că nu ai spus nimic care să poată fi interpretat ca o promisiune, Maică. O armată de jurați ai Dragonului, la nici zece mii de noi, ne pune într-o situație delicată. Nu ar ajuta la nimic dacă și căpetenia lor ar crede că suntem gata să dăm înapoi de la promisiuni.

Egwene o studie câteva clipe pe femeie. Nimic nu o descumpănea pe Sheriam. Sau cel puțin nu lăsa niciodată pe nimeni să vadă că ar fi descumpănită. Sheriam știa o grămadă de lucruri despre Mat; la fel și alte câteva surori din Salidar. Ar putea fi folosit să apuce pe drumul cel bun sau ar fi fugit? „Mat mai târziu, se gândi ea. Sheriam acum.“

— Poți spune cuiva să aducă ceai, Sheriam? Mi-e puțin sete.

Chipul lui Sheriam se schimbă foarte puțin, doar o ușoară strângere a ochilor săi înclinați, atât de mică, încât nu-i tulbură seninătatea aparentă. Egwene însă o simțea cum vrea să întrebe. Ce îi spusese lui Mat de nu voia să vorbească despre asta? Ce promisiuni făcuse, iar Sheriam trebuia acum să o salveze, fără să piardă teren în fața Romandei sau a lui Lelaine?

Sheriam spuse câteva cuvinte cuiva de afară, iar când se așează iarăși, Egwene nu-i dădu nicio șansă să vorbească prima. O lovi drept la țintă, cum s-ar spune.

— Se pare că Mat este la comandă, Sheriam, și, într-un fel, mesajul este chiar oștirea. Se pare că Rand ar vrea să ne ducem toate la el, în Caemlyn. A spus și ceva despre jurăminte de credință.

Sheriam își ridică fruntea, făcând ochii mari. Și doar în parte erau plini de furie față de așa o propunere. Era cu siguranță și o nuanță de... la oricine altcineva decât o Aes Sedai, Egwene ar fi numit-o frică. De înțeles, dacă era așa. Dacă promisese așa ceva – era din același sat cu el, până la urmă; și unul dintre motivele pentru care era Amyrlin era tocmai faptul că ei doi copilariseră împreună –, ar fi fost un puț din care nu s-ar mai fi putut ieși. S-ar fi dus vorba, indiferent de ce ar fi făcut Sheriam; o parte din Divan ar fi aruncat vina pe ea sau ar fi folosit acest lucru ca pretext. Romanda și Lelaine nu fuseseră singurele conducătoare de Ajah care o avertizaseră pe Egwene să nu urmeze sfaturile ei fără să consulte mai întâi Divanul. Doar Delana părea să o sprijine fără rezerve pe Sheriam, dar și ea o sfătuisese să o asculte și pe Romanda, și pe Lelaine, de parcă ar fi fost posibil să o

apuce pe trei drumuri diferite deodată. Și, chiar dacă Divanul ar fi putut fi controlat, de îndată ce ajungea la Rand vestea promisiunii și a retragerii ei, ar fi fost de zece ori mai greu de controlat. De o sută de ori.

Egwene așteaptă ca Sheriam să se pregătească să vorbească, apoi vorbi iarăși prima:

— Desigur, i-am spus că e ridicol.

— Desigur.

Vocea lui Sheriam nu mai era la fel de netulburată. Foarte bine.

— Dar ai dreptate. Situația este delicată. Mare păcat că s-a întâmplat așa. Sfaturile tale cu Romanda și Lelaine au fost foarte bune, dar nu cred să mai fie suficient doar să grăbim pregătirile de plecare.

Romanda o încolțise și îi ținuse sumbră un discurs despre graba care duce la ruină; oastea lui Gareth Bryne trebuia mărită, să fie suficient de mare ca zvonurile despre ea să o intimideze pe Elaida. Și, dacă tot venise vorba, Romanda nu putea insista suficient de mult că soliile către conducătorii neamurilor trebuiau retrase imediat; nimeni, cu excepția Aes Sedai, nu trebuia să afle mai mult despre necazurile Turnului, dacă acest lucru se putea evita. Lui Lelaine nu îi păsa nici de armata seniorului Bryne, nici de conducători - irelevante amândouă - dar o sfătuisese la prudență și așteptare. Dacă știa cum să se apropie de Aes Sedai care rămăseseră în Turn, cu siguranță vor fi roade de cules; Elaida ar fi putut fi dată jos din Tronul Amyrlin, iar Egwene instalată în locul ei, de așa manieră, că doar câteva surori ar fi putut fi sigure de ce s-a întâmplat. Iar cu timpul, faptul că Turnul Alb fusese divizat nu ar mai fi fost considerată decât o poveste de adormit copiii. Și poate ar fi mers, dacă ar fi avut suficient timp. Dacă nu cumva așteptarea îi dădea Elaidei șansa de a le convinge pe surorile din Salidar.

O altă diferență era că Lelaine îi spusese totul cu un zâmbet potrivit pentru o novice sau pentru o Aleasă cu care se

mândrea. Faptul că Egwene redescoperise Topirea-n văzduh smulsese multe zâmbete femeilor Aes Sedai, deși puține dintre ele erau suficient de puternice să facă o poartă mai mare decât un pumn, iar multe nici atât. Romanda voia să folosească porțile să aducă Scepтрul Legămintelor și alte lucruri – lui Egwene nu i se spusese exact ce – din Turnul alb, ca să poată face cu adevărat Aes Sedai în Salidar, lipsind-o în același timp pe Elaida de această posibilitate; cu siguranță, Egwene voia să fie o Aes Sedai adevărată. Lelaine fusese de acord cu ultima idee, dar nu și să facă porți în Turn; erau șanse prea mari de a fi detectate, iar, dacă cele din Turn învățau să se Topească în văzduh, s-ar fi pierdut un avantaj prea mare. Ambele argumente cântăriseră greu în Divan, ceea ce o nemulțumise mult pe Romanda.

Sheriam zâmbise și ea foarte mult, aprobând-o pe Lelaine mai mult decât era necesar, dar acum nu mai zâmbea.

— Maică, nu sunt sigură că înțeleg, zise mult prea tolerantă. Pregătirile sunt suficiente pentru a arăta Divanului că nu poți fi forțată să faci ceva. Ar putea fi un dezastru dacă ne mișcăm înainte să fie totul pregătit.

Egwene reuși să își ia o expresie fățarnică.

— Înțeleg, Sheriam. Nu știu ce m-aș face fără sfatul tău.

Cât de mult aștepta ziua când va putea înceta jocul acela!

Sheriam ar fi putut fi o foarte bună Păstrătoare a Cronicilor – ar fi putut fi poate și o bună Amyrlin –, dar Egwene se va bucura de ziua când îi va putea reaminti femeii că **era** Păstrătoreea Cronicilor, și nu Suprema Amyrlin. Și ei, și Divanului.

— Doar că acum Mat și-a adus această armată de jurați ai Dragonului la ușa noastră. Ce va face Seniorul Bryne? Sau oștenii lui, de capul lor? Toată lumea zice că ar fi vrut să trimită soldați să vâneze acești jurați ai Dragonului despre care se spune că ard sate. Știu că i s-a spus să îi țină bine în frâu, dar...

— Seniorul Gareth o să facă exact cum îi spunem – spui –, și nimic mai mult.

— Poate.

Nu era chiar atât de fericit să fie ținut din scurt cum credea Sheriam. Siuan petrecea mult timp cu Gareth Bryne, în ciuda bombănelilor ei, și îi spusese niște lucruri. Dar Egwene nu își putea permite să o dea de gol.

— Sper că același lucru se poate spune și despre fiecare dintre oștenii lui. Nu ne putem mișca la apus, în Amadicia, dar mă gândeam că am putea să o luăm în josul râului, la Ebou Dar. Poate printr-o poartă. Cu siguranță Aes Sedai vor fi bine primite. Seniorul Bryne ar putea să-și pună tabăra în afara orașului. Dacă ne mișcăm o să fie clar că nu acceptăm... oferta lui Rand, dacă se poate numi așa. Și, dacă e să facem alte pregătiri, sunt sigură că ne va fi mult mai ușor într-un oraș mare, cu drumuri și vase care vin și pleacă din port.

Sheriam își pierde iar controlul, respirând cu greutate.

— Ebou Dar nu este chiar atât de primitiv, Maică. Iar câteva surori sunt un lucru foarte diferit de câteva sute, cu o oaste după ele. Maică, doar o aluzie la așa ceva, și Tylin o să creadă că vrem să punem mâna pe oraș. Și Tylin, și foarte mulți nobili altarieni care de-abia așteaptă un pretext să o răstoarne și să se instaleze pe Tronul Vânturilor. O astfel de încurcătură ne-ar discredita în ochii tuturor conducătorilor. Nu, Maică, nici nu poate fi vorba de așa ceva.

— Dar îndrăznim să rămânem aici? Mat nu o să facă nimic, dar e nevoie doar ca o mână de oșteni de-ai Seniorului Bryne să decidă să ia problema în mâinile lor, zise Egwene încruntându-se la fustă, netezind-o de parcă ar fi fost îngrijorată, oftând apoi. Cu cât stăm mai mult și nu facem nimic, cu o armată de jurați ai Dragonului holbându-se la noi, cu atât mai rău ne va fi. Nu aș fi surprinsă să începă zvonurile că vor să ne arace, iar oamenii să vrea să atacăm noi primii.

Dacă nici asta nu mergea, atunci vor apărea zvonuri. Nynaeve, Elayne, Siuan și Leane vor avea grijă de asta. Ar putea fi periculos, dar era sigură că îl putea face pe Mat să se retragă înainte de a sări scânteii.

— Și, la felul cum circulă zvonurile, nu aș fi surprinsă dacă, în mai puțin de o lună, jumătate din Altara ar crede că și noi suntem jurați ai Dragonului.

Ar fi oprit un astfel de zvon dacă ar fi știut cum. Divanul nu mai aducea nobili să-l vadă pe Logain de când fusese Tămăduit, dar cei care recrutau pentru Bryne plecau mereu, la fel și grupurile de Aes Sedai care căutau novice, la fel și oamenii care făceau lungul drum până la cele mai apropiate sate, cu căruțe și cotigi, să cumpere hrană. Un zvon putea pleca pe o sută de căi, și avea nevoie doar de una.

— Sheriam, nu pot scăpa de senzația că suntem într-o cutie și, dacă nu plecăm, nu va ieși nimic bun din povestea asta. Absolut nimic.

— Rezolvarea este să-i trimiți de aici pe jurații Dragonului, zise Sheriam, mai puțin răbdătoare ca înainte. Îmi pare rău să-l lăsăm iarăși pe Mat să ne scape, dar mi-e teamă că nu avem altă soluție. I-ai spus că **oferta** este refuzată; spune-i să plece.

— Ce bine ar fi să fie atât de simplu. Nu cred că o să plece dacă îi spun, Sheriam. A dat de înțeles că trebuie să aștepte aici până când se întâmplă ceva. Ar putea aștepta ordine de la Rand sau chiar pe Rand însuși. În Cairhien se zvonea că uneori se Topește-n văzduh împreună cu bărbații pe care i-a strâns. Cei pe care îi învață să conducă Puterea. Nu știu ce am face dacă se întâmplă așa ceva.

Sheriam se uită cu ochi mari la ea, respirând foarte greu pentru cineva cu trăsăturile ei calme.

Se auzi o bătaie timidă în ușă, apoi intră Tabitha, purtând o tavă uzată de argint. Fără să-și dea seama de starea de spirit, se fâțâi aranjând ceainicul pe porțelan verde și ceșcuțele exact cum trebuie, chiseaua de argint cu miere, până când Sheriam izbucni și îi spuse să se ducă să-și vadă de treburile ei, iar Tabitha chițăi făcând o reverență atât de adâncă, încât ajunse la podea și apoi fugi. Preț de câteva clipe Sheriam își făcu de lucru netezindu-și fusta, până își recâștigă calmul.

— Poate, zise într-un final, trebuie să plecăm din Salidar, până la urmă. Mai devreme decât mi-aș fi dorit.

— Dar singura cale care ne-a mai rămas este către miazănoapte, zise Egwene cu ochii mari; pe Lumină, cât de mult ura jocul ăsta! O să pară că ne mișcăm către Tar Valon.

— Știu asta, aproape izbucni Sheriam; respirând adânc, își moderă tonul. Iartă-mă, Maică. Mă simt un pic... Nu-mi place să mi se forțeze mâna, și mi-e teamă că Rand al'Thor ne-a forțat mâna înainte să fim pregătite.

— O să vorbesc foarte sever cu el când îl văd, spuse Egwene. Nu știu ce m-aș face fără sfatul tău.

Poate găsea vreo cale s-o trimită pe Sheriam ca ucenică la înțelepte. Zâmbi gândindu-se la Sheriam după jumătate de an cu Sorilea, iar Sheriam îi zâmbi și ea.

— Cu miere sau amar? întrebă Egwene, ridicând ceainicul.

## CAPITOLUL 40



### Un răs neașteptat

— TREBUIE SĂ MĂ AJUȚI SĂ LE BAG MINȚILE ÎN CAP, zise Mat peste fuiorul de fum care ieșea din pipa sa. Thom, mă ascuți?

Stăteau pe două butoaie întoarse cu fundul în sus, la umbra firavă a unei case cu două niveluri, pufăind din pipe, dar bătrânul și uscățivul menestrel părea mai interesat să se holbeze la scrisoarea trimisă de Rand. Până la urmă o îndesă în buzunarul de la haină, cu sigiliul albastru de ceară încă nedesfăcut. Larma vocilor și scârțâitul osiilor de la capătul uliței păreau îndepărtate. Sudoare picura de pe chipurile lor. Avea o grijă mai puțin. Când Mat ieșise din Turnul Mic, descoperise că Aviendha fusese luată pe sus de grupul de Aes Sedai și dusă undeva. Nu avea să mai bage cuțitul în nimeni prea curând.

Thom își scoase pipa din gură. Era lungă și sculptată peste tot cu frunze de stejar și ghinde.

— Am încercat odată să salvez o femeie, Mat. Laritha era un boboc de fată, măritată cu o brută de cizmar, într-un sat unde



mă oprisem pentru câteva zile. O brută. Urla la ea dacă cina nu era gata când voia să se așeze la masă și o bătea cu biciul dacă o vedea spunând altui bărbat mai mult de două vorbe.

— Thom, pe sânge și cenușă! Ce are asta de-a face cu a le băga mințile în cap femeiuștilor alea nebune?

— Ascultă mai departe, băiete. Toată lumea din sat știa ce pățește, iar Laritha mi-a spus ea însăși, în timp ce se tânguia cum ar vrea să fie salvată de cineva. Aveam aur în buzunare, o trăsură bună, un vizitiu și un servitor. Eram tânăr și chipeș.

Thom oftă răsucindu-și mustățile albe; era greu de crezut că fața lui zbârcită fusese vreodată chipeșă. Mat clipi. O trăsură? Când avusese vreodată un menestrel trăsură?

— Mat, nenorocirea femeii mi-a înmuiat inima. Și nu o să neg că și chipul ei îmi dădea ghes. Cum ziceam, eram tânăr, credeam că sunt îndrăgostit, ca un erou din povești. Așa că, într-o bună zi, sub un măr înflorit – departe de casa cizmarului – m-am oferit să o iau cu mine. I-aș fi dat o servitoare și o casă, i-aș fi făcut curte cu versuri și cântece. Când a înțeles în cele din urmă ce voiam, mi-a tras un picior în genunchi atât de tare, că o lună am umblat șchiopătând, și m-a mai lovit și cu băncuța.

— Tuturor le place să te lovească, bombăni Mat, schimbându-și poziția pe butoi. Probabil nu te-a crezut, cine ar putea să i-o ia în nume de rău?

— Oh, m-a crezut. Era indignată că eu am putut crede că o să-și părăsească vreodată mult iubitul soț. Exact așa a spus, „mult iubit“. A fugit la el cât de repede a putut, iar eu am avut de ales între a-l ucide și a sări în trăsură. Cred că încă mai trăiește cu el, la fel ca înainte. Ținând bine frâiele în mână și crăpându-i capul la fiecare minciună spusă de el ca să intre în han să bea o bere. Întotdeauna fusese așa, cum am aflat mai târziu, după câteva cercetări discrete.

Își înfipse pipa între dinți, de parcă tocmai ar fi demonstrat ceva. Mat se scărpină în cap.

— Tot nu văd ce are de-a face cu asta.

— Asta ca să nu crezi că știi toată povestea, când nu ai auzit decât o parte. De exemplu, știi că Elayne și Nynaeve pleacă la Ebou Dar într-o zi sau două? Eu și Juilin trebuie să mergem cu ele.

— Ebou...! Mat abia își mai prinse pipa, înainte de a cădea printre buruienile uscate care acopereau ulița. Nalesean îi spusese câteva povești despre o vizită la Ebou Dar, și părea un loc foarte dur, chiar dacă ținea seama de exagerările lui când venea vorba de femei și lupte. Deci, credeau că o pot face scăpată pe Elayne pe sub nasul lui, nu?

— Thom, trebuie să mă ajuți să...

— Ce? îl întrerupse el pufăind rotocoale de fum albastru. Să le răpești de la cizmar? Nu o să fac așa ceva, băiete. Încă nu știi întreaga poveste. Ce crezi despre Egwene și Nynaeve? Sau, dacă mă gândesc mai bine, doar despre Egwene.

Mat se încruntă, întrebându-se dacă bătrânul credea că putea ameți totul dacă se învârtea mereu în jurul cozii.

— Îmi place de Egwene. Eu... arză-m-ar focul, Thom, e Egwene, ce să zic altceva? De aia încerc să-i salvez capul ăla afurisit.

— Să o salvezi de cizmar, vrei să zici, mormăi Thom, dar Mat continuă:

— Al ei și al lui Elayne, chiar și al lui Egwene dacă o să reușesc să mă stăpânesc să nu-i sucesc gâtul cu mâna mea. Pe Lumină! Vreau doar să le ajut. În plus, Rand o să-mi sucească **mie** gâtul dacă i se întâmplă ceva lui Elayne.

— Te-ai gândit vreodată să le ajuți să facă ce vor ele, în loc să le obligi să facă ce vrei tu? Dacă ar fi după voia mea, Elayne ar fi pe un cal, galopând către Andor. Trebuie să facă și alte lucruri - **trebuie**, așa cred - așa că mă învârt în jurul ei, nădușind zi și noapte că cineva ar putea să o ucidă, înainte să-l opresc eu. O să se ducă la Caemlyn când o să fie pregătită.

Trase din pipă mulțumit de sine, dar fusese ceva în vocea lui, la sfârșit, de parcă nu ar fi fost chiar atât de mulțumit cum voia să pară.

— Mie mi se pare că vor să le dea capetele plocon Elaidei.

Deci, Thom ar pune-o balot pe un cal pe muierușca aia nebună? Un menestrel cărând-o pe Domnița Moștenitoare să fie încoronată! Mare se mai credea Thom ăsta!

— Nu ești prost, Mat, zise Thom încet. Știi mai bine. Egwene... e greu să te gândești la copilița aia ca la Suprema înscăunată... Mat mormăi aprobând, dar Thom nu îl luă în seamă. Dar cu toate astea eu cred că are stofă. Este prea devreme să spui dacă unele schimbări sunt întâmplătoare, dar încep să cred că are minte pentru asta. Întrebarea e, este suficient de dură? Dacă nu e, o vor mănâncă de vie, cu tot cu stofă și creier.

— Cine? Elaida?

— Oh, ea. Dacă mai apucă; ăleia nu-i lipsește duritatea. Dar femeile Aes Sedai de aici nu prea se gândesc la Egwene ca la o Aes Sedai. Suprema Amyrlin, poate, dar nu Aes Sedai, indiferent cât de greu pare de crezut, zise Thom clătinând din cap. Nu înțeleg, dar ăsta este adevărul. Același lucru e valabil și pentru Elayne și Nynaeve. Încearcă să țină ascuns acest lucru, doar între ele, dar Aes Sedai nu știu să se ascundă chiar atât de bine cât cred ele, dacă le urmărești cu atenție și îți păstrezi capul pe umeri.

Își scoase iar scrisoarea din buzunar, răsucind-o în mâini fără să o privească.

— Egwene pășește pe marginea unei prăpastii, Mat, iar cele trei facțiuni din Salidar – trei de care sunt eu sigur – ar putea s-o zvârle în prăpastie dacă face un pas greșit. Și, dacă se întâmplă asta, o să urmeze și Elayne, și Nynaeve. Sau poate le vor împinge pe ele primele, doar ca s-o tragă în jos și pe ea.

— Chiar aici în Salidar, zise Mat la fel plat ca o scândură; Thom aprobă calm, iar Mat nu se putu abține să nu ridice vocea. Și tu vrei să le las aici?

— Vreau să încetezi să te mai gândești că o să le obligi tu să facă ceva. Au decis deja ce vor face și nu poți schimba nimic. Dar poate... poate... mă poți ajuta să le țin în viață.

Mat sări în picioare. Îi răsărise în minte imaginea unei femei cu un cuțit înfipt în piept; nu era una dintre amintirile de împrumut. Lovi butoiul pe care stătuse, trimițându-l de-a rostogolul pe uliță. Să ajute un **menestrel** să le țină în viață? Simți o amintire vagă, ceva despre Basel Gill, un hangiu din Caemlyn, spunându-i parcă ceva despre Thom, dar era ca o ceață și dispăru înainte de a-și aduce aminte.

— De la cine e scrisoarea, Thom? De la altă femeie salvată de tine? Sau ai părăsit-o acolo, să-i fie retezat capul?

— Am părăsit-o, zise Thom încetișor. Ridicându-se, plecă fără să mai spună o vorbă.

Mat vru să-l oprească, să îi spună ceva. Doar că nu știa ce. „Moș nebun!” Nu, nu era nebun. Egwene era un catâr încăpățânat, iar Nynaeve o făcea să pară maleabilă. Mai rău, ambele s-ar fi cățărat într-un copac să vadă mai bine cum fulgeră. Cât despre Elayne, femeile nobile nu aveau niciodată suficient creier să se adăpostească atunci când ploua. Și apoi erau indignate că s-au udat.

Scuturându-și pipa, zdrobi jăraticul sub călcâi înainte ca buruienile uscate să ia foc, își ridică pălăria de la pământ și începu să șchiopăteze pe uliță. Avea nevoie de o sursă mai bună de informații decât un menestrel cu visuri mărețe de a fugi în lume cu mucoasa aia de Domniță Moștenitoare. O văzu pe Nynaeve în stânga lui, ieșind din Turnul Mic, și porni către ea, făcându-și loc printre căruțe încărcate trase de boi și cai. Ea ar fi putut să-i spună ce trebuia să afle. Dacă poftea. Simți o înțepătură în coapsă. „Arde-o-ar focul, îmi datorează niște răspunsuri.”

Nynaeve îl văzu chiar atunci și se crispă vizibil. Îl privi o clipă apropiindu-se, apoi se grăbi să plece în cealaltă direcție,

încercând să-l evite. Se uită de două ori peste umăr, înainte de a se pierde printre oameni și căruțe.

Se opri strâmbându-se și își trase pălăria pe ceafă. Mai întâi îl lovisе fără niciun motiv, iar acum nu voia să vorbească cu el. Aveau de gând să-l lase să fiarbă în suc propriu, ea și Egwene, până venea tropăind umil când îndoiau ele un degețel. „Ei bine, și-au ales greșit bărbatul pentru jocul ăsta, arză-le-ar focul fundurile!”

Vanin și ceilalți se aflau în fața unui grajd, lângă o clădire de piatră ce fusese odată un han. Acum Aes Sedai intrau și ieșeau din el. Cimpoiăș și restul cailor erau legați de o balustradă, în timp ce Vanin și cei doi cercetași care fuseseră prinși stăteau rezemați de zid. Nu puteai găsi doi oameni mai diferiți ca Mar și Ladwin, unul înalt, subțire și cu chip dur, celălalt scund, îndesat și blând, dar ambii părură rușinați când îl văzură pe Mat. Niciunul nu-și revenise din șocul de a fi fost prins atât de ușor. Cei doi oșteni din companie stăteau bătoși, ținând pânza flamurilor înfășurată pe băț, de parcă ar mai fi avut vreun rost. Păreau mai mult decât temători. Una era o bătălie, alta erau hoardele de Aes Sedai din jurul lor. Un om mai avea o șansă în bătălie. Doi Străjeri îi supravegheau. Nu erau foarte evidenți, privindu-i de dincolo de grajd, dar era greu de crezut că se opriseră tocmai acolo, să pălăvrăgească în plin soare.

Mat îi atinse botul lui Cimpoiăș, apoi îi examinează ochii. Un ins într-o vestă de piele ieși din grajd, aruncând o roabă cu bălegar în uliță. Vanin se apropie să se uite și el la ochii lui Cimpoiăș. Fără să se uite la el, Mat îl întrebă:

— Poți să ajungi la Oaste?

— Poate, se încruntă Vanin, ridicând pleoapa lui Cimpoiăș. Cu puțin noroc. Dar nu mi-ar plăcea să-mi las calul aici. Mat aprobă din cap, uitându-se și mai aproape în ochiul animalului.

— Zi-i lui Talmanes că am spus să stea acolo. S-ar putea să mai stau aici câteva zile și nu vreau nicio afurisită de încercare de salvare. Încearcă să te întorci. Fără să fii văzut, dacă poți.

Vanin scui pă în colbul de sub Cimpoiăș.

— Când omul se amestecă cu Aes Sedai, și-a pus singur hăturile și șaua pe spate. O să mă întorc când o să pot. Clătinând din cap, se amestecă în mulțime, un bărbat gras, cu un mers ciudat, pe care nimeni nu l-ar fi bănuț capabil să se furișeze.

Unul dintre oșteni își dresse glasul ezitant și se apropie de el.

— Seniore, totul este...? E cum ați plănuț, nu-i așa, seniore?

— Exact cum am plănuț, Verdin, răspunse Mat mângâindu-l pe Cimpoiăș. Avea capul într-un sac cu nutreț, bine strâns. Îi promisese lui Rand că o va duce pe Elayne în siguranță la Caemlyn și nu putea pleca fără ea. Și nici nu putea s-o lase pe Egwene cu capul pe butucul călăului. Poate că – pe Lumină, cum se strângeau! —, poate că va trebui să urmeze sfatul lui Thom. Poate că dacă reușea să le țină afurisite capete pe afurisiții de umeri ai afurisitelor ălor de femei, poate reușea cumva să-și realizeze planul nebunesc. Și toate astea încercând să-și păstreze propriul gât într-o singură bucată. Fără să mai socotească și că trebuia s-o țină pe Aviendha departe de beregata lui Elayne. Cel puțin va fi în preajmă să le salveze când o să se ducă totul de răpă. Mare consolare. „Totul e afurisit de bine.”

Elayne se așteptase să o găsească pe Aviendha în sala de așteptare sau poate afară, dar nu îi luă mult să descopere de ce nu era acolo. Celelalte Aes Sedai aveau două subiecte de conversație și toată lumea vorbea, cu hârtiile abandonate pe mese. Mat era subiectul predilect; chiar și servitoarele și novicele care aveau treburi în sala de așteptare se opreau să vorbească de el. Era **ta'veren**. Era oare prudent să lase un **ta'veren** să rămână în Salidar? Chiar fusese în Turn și i se permisese să plece? Era adevărat că era la comanda unei oști de jurați ai Dragonului? Urma să fie arestat pentru atrocitățile de care auziseră? Era adevărat că venea din același sat cu Dragonul Renăscut și Suprema Amyrlin? Erau zvonuri despre doi

**ta'veren** legați de Dragonul Renăscut, cine era al doilea și unde putea fi găsit? Poate știa Mat Cauthon. Se părea că erau la fel de multe păreri precum cele dispuse să le împărtășească.

Erau două întrebări pe care Elayne s-ar fi așteptat să le audă, dar nu le auzi. Ce voia Mat în Salidar și cum de știuse Rand unde să-l trimită? Nimeni nu punea aceste întrebări, dar putea vedea când o Aes Sedai își aranja șalul, tresărind când își dădea seama că cineva vorbea cu ea, când o servitoare rămânea privind în gol, până când tresărea plecând mai departe, când o novice arunca câte o privire speriată surorilor. Mat nu era chiar ca o pisică printre porumbei, dar pe-aproape. Simplul fapt că Rand știa unde sunt era suficient să le dea fiori.

Aviendha stârnea mai puține discuții, dar surorile nu se puteau abține să nu vorbească despre ea, și nu doar ca să schimbe subiectul. Nu în fiecare zi apărea o sălbăticiune venind singură, mai ales una atât de puternică, și Aiel pe deasupra. Ultimul amănunt le fascina pe toate surorile. Niciodată nu fusese antrenată în Turn o femeie din neamul Aiel, și puține Aes Sedai călcaseră vreodată în Pustiul Aiel.

Avu nevoie de o singură întrebare ca să afle unde era ținută. Nu era ținută cu forța, desigur, dar Elayne știa cum puteau fi Aes Sedai când doreau ca o femeie să devină novice.

— O să fie înveșmântată în alb până la căderea serii, îi zise Akarrin pe un ton secretos. Era o soră Brună, subțire, care dădea din cap accentuând fiecare cuvânt. Cele două surori care erau cu ea dădură încrezătoare din cap.

Plescăind nemulțumită, Elayne se grăbi să iasă pe uliță.

O văzu pe Nynaeve tropăind grăbită, uitându-se peste umăr și dând peste oameni. Elayne se gândi să o ajungă din urmă – nu i-ar fi stricat să aibă companie –, dar nu avea de gând să alerge pe căldura aia, concentrare sau nu, și nu vedea cum altfel ar fi putut să o ajungă. Chiar și așa, își ridică puțin fusta, grăbindu-se.

Înainte să apuce să facă cincizeci pe pași, o simți pe Birgitte apropiindu-se și se întoarse. O văzu alergând pe uliță. Areina era cu ea, dar se opri ceva mai departe, strâmbându-se, cu brațele încrucișate. Femeia era imposibilă, și nu-și schimbase opiniile doar fiindcă Elayne era Aes Sedai acum.

— Cred că ar trebui să știi, spuse Birgitte încet. Am auzit că Vandene și Adeleas vin și ele la Ebou Dar.

— Înțeleg, murmură Elayne. Poate că cele două mergeau să se alăture lui Merilille, deși erau deja trei Aes Sedai la curtea lui Tylin, sau poate aveau propria misiune în Ebou Dar. Dar nu credea nici una, nici alta. Areina avea propria opinie, la fel și Divanul. Elayne și Nynaeve urmau să fieacompaniate de două Aes Sedai **adevărate**, pe post de supraveghetore.

— Înțelege că nu merge și ea, nu? Birgitte aruncă o privire în direcția în care se uita Elayne, către Areina, și ridică din umeri.

— Înțelege, și nu e deloc fericită. Eu de-abia aștept să scap de ea.

Elayne ezită doar o clipă. Promisese să țină secretul, ceea ce nu-i plăcea, dar nu promisese să nu încerce să o convingă pe femeie că nu era nicio nevoie și niciun rost pentru asta.

— Birgitte, Egwene...

— Nu!

— De ce nu?

Nu mult după ce o legase pe Birgitte ca Străjer, Elayne se hotărâse ca, atunci când avea să îl lege și pe Rand, să-l pună să promită că o să asculte de ea, măcar atunci când era important. De curând se hotărâse să mai adauge ceva. Trebuia să-i răspundă la întrebări. Birgitte răspundea când avea ea chef, le evita când voia, iar câteodată își lua o expresie încăpățânată, ca atunci, de exemplu.

— Zi-mi de ce nu și, dacă este un motiv bun, nu o să-ți mai cer asta niciodată.

La început Birgitte se uită urât, apoi o înșfacă pe Elayne de-o mână, târând-o spre intrarea pe o ulicioară. Trecătorii le



aruncau doar câte o privire în treacăt, iar Areina rămase unde era, și mai întunecată la față, însă chiar și așa Birgitte se uită cu grijă înjur înainte de a vorbi în șoaptă.

— De fiecare dată când Roata m-a scos la iveală, m-am născut, am trăit și am murit fără să am habar că sunt legată de Roată. Am știut asta doar între vieți, în **Tel'aran'rhiol**. Câteodată am devenit cunoscută, chiar faimoasă, dar eram ca oricine altcineva, nu o eroină din legende. De data asta am fost smulsă, nu țesută. Pentru prima dată de când sunt în carne și oase, știu cine sunt. Pentru prima dată, și alți oameni pot afla. Thom și Juilin știu; nu au spus nimic, dar sunt sigură. Nu se uită la mine ca la alți oameni. Dacă le-aș spune că urmează să mă urc pe un munte de sticlă și să ucid cu mâinile goale un uriaș, m-ar întreba doar dacă am nevoie de ajutor, și nu s-ar aștepta să am.

— Nu înțeleg, zise încet Elayne, iar Birgitte oftă și își lăsa capul să-i cadă.

— Nu știu dacă mă pot ridica la aceste așteptări. În alte vieți am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce părea drept, suficient pentru Maerion sau Joana, sau oricare altă femeie. Acum, **sunt Birgitte** din povești. Toată lumea care știe **are așteptări**. Mă simt ca o dansatoare-pană intrând într-un conclav Tovan.

Elayne nu întreabă nimic. Când Birgitte menționa lucruri din viețile anterioare, explicațiile te zăpăceau de obicei și mai mult.

— Asta e o prostie, zise fermă luând-o de brațe. Eu știu, și nu mă aștept să ucizi uriași. Nici Egwene nu se așteaptă. Știe deja.

— Atâta vreme cât nu recunosc, bombăni Birgitte, e ca și cum nu ar ști. Nu te obosi să-mi zici că și asta este o prostie; știu că e, dar nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Atunci ce zici de asta? Ea este Suprema Amyrlin, iar tu ești Străjer. Merită încrederea ta. Are nevoie de ea.

— Nu mai termini odată cu ea? întreabă Areina de la un pas distanță. Dacă tot ai de gând să pleci și să mă lași, ai putea

măcar să mă ajuți să învăț să trag cu arcul, așa cum ai zis că o să faci.

— O să mă gândesc, îi spuse Birgitte lui Elayne în șoaptă. Intorcându-se către Areina, o prinse pe femeie de coadă, de la baza gâtului. O să vorbim și de trasul cu arcul, zise împingând-o pe stradă, dar mai întâi o să vorbim despre maniere.

Clătinând din cap, Elayne își aduse brusc aminte de Aviendha și plecă grăbită. Casa nu era departe.

Îi luă o clipă să o recunoască pe Aviendha. Elayne era obișnuită să o vadă în ***cadin'sor***, cu părul roșcat tuns scurt, nu în fustă și bluză și șal, cu părul mai jos de umeri, strâns cu o pânză. La prima vedere nu părea să fie în dificultate. Așezată ciudat într-un scaun – Aieli nu erau obișnuiți cu scaunele – părea să soarbă ceai în liniște, împreună cu alte cinci surori, așezate în cerc într-un salon. Casele care adăposteau Aes Sedai aveau saloane, deși Elayne și Nynaeve încă se înghesuiau în cămăruța lor minusculă. Însă, la o privire mai atentă, Aviendha arunca priviri de animal hăituit către Aes Sedai, pe deasupra ceștii de ceai. Nu avu timp să se uite mai bine. Văzând-o, Aviendha sări în picioare, lăsându-și ceașca pe podeaua curată. Elayne nu văzuse mulți Aieli în afara Stâncii din Tear, dar știa că își ascund emoțiile, iar Aviendha făcea asta foarte bine. Acum însă pe chip i se citea limpede suferința.

— Îmi pare rău, le spuse Elayne, dar trebuie să v-o răpesc puțin. Poate o să aveți ocazia să mai vorbiți ceva mai târziu.

Câteva surori ezitară, de parcă ar fi fost gata să protesteze, deși nu ar fi avut cum. Era de departe cea mai puternică din încăpere, cu excepția Aviendhei, și niciuna din ele nu făcea parte dintre conducătoarele de Ajah sau din micul cerc al lui Sheriam. Era foarte mulțumită că nu era și Myrelle acolo, căci locuia în acea casă. Elayne alesese Ajah Verde, și fusese acceptată, doar ca să descopere că Myrelle era conducătoarea Ajah Verde în Salidar. Myrelle, care nu era Aes Sedai nici măcar de cincisprezece ani. Din ce auzise până atunci, Elayne știa că în

Salidar erau Verzi care purtau șalul de peste cincizeci de ani, deși niciuna dintre ele nu avea un fir de păr cărunt. Dacă ar fi fost Myrelle acolo, toată puterea ei nu ar fi contat nici cât negru sub unghie, dacă bunăoară conducătoarea propriei Ajah ar fi vrut s-o rețină pe Aviendha. Dar așa, doar Shanam, o soră Albă cu ochi mari, îndrăzni să deschidă gura, pentru a o închide la loc, îmbufnată, când Elayne ridică o sprânceană întrebătoare la ea. Cele cinci tăceau cu obstinație, dar Elayne ignoră tensiunea.

— Vă mulțumesc, spuse cu un zâmbet pe care nu-l simțea.

Aviendha ridică o legătură în spate, dar ezită până când Elayne îi spuse să vină. În stradă, Elayne îi zise:

— Îmi pare rău. O să am grijă să nu se mai întâmple; era sigură că ea putea reuși măcar atâta lucru sau dacă nu, măcar Egwene, cu siguranță. Îmi e teamă că nu sunt multe locuri în care putem vorbi singure. Camera mea e destul de fierbinte acum. Am putea încerca să găsim puțină umbră sau să bem niște ceai, dacă nu te-au umplut deja cu el.

— Camera ta.

Nu era un răspuns răstit, dar Aviendha nu avea chef să vorbească, nu încă. Brusc, țâșni după o căruță care trecea, plină de lemne de foc, și înșfacă o creangă mai lungă decât brațul ei și mai groasă decât degetul cel mare. Se întoarse din nou lângă Elayne și începu să o curețe de coajă cu cuțitul de la brâu. Curăță ramurile mai mici cu lama ascuțită ca un brici. Suferința îi dispăruse de pe chip. Acum părea hotărâtă.

Elayne se uita la ea cu coada ochiului în timp ce mergeau. Nu ar fi putut crede că Aviendha voia să-i facă vreun rău, indiferent ce spunea japița aia de Mat Cauthon. Dar poate totuși... Știa puțin despre *ji'e'toh*, Aviendha îi explicase câteva lucruri când fuseseră împreună în Stâncă. Poate Rand spusese sau făcuse ceva. Poate că acel labirint complicat de obligații și onoare îi cereau Aviendhei să... Nu părea posibil. Și totuși...

Când ajunseră în camera ei, se decide să vorbească ea prima despre asta. Așezându-se în fața ei – fără să îmbrățișeze **saidarul** în mod deliberat – spuse:

— Mat susține că ai venit să mă omori.

— Cei din ținuturile umede înțeleg mereu totul pe dos, clipi Aviendha mirată; puse bățul și cuțitul de la brâu lângă patul lui Nynaeve.

— Aproape-sora Egwene m-a rugat să-l păzesc pe Rand al'Thor pentru tine, iar eu am promis să fac asta; legătura din spate și șalul aterizară lângă ușă. Am **toh** către ea, dar unul și mai mare către tine; își deschise nasturii bluzei, scoțând-o peste cap, apoi își lăsă cămașa de corp să cadă în talie. Îl iubesc pe Rand al'Thor și m-am culcat odată cu el. Am **toh** și te rog să mă ajuți să mi-l împlinesc; se întoarse cu spatele, îngenunchind în locul strâmt. Poți folosi bățul sau cuțitul, dacă dorești; **toh**-ul este al meu, dar alegerea este a ta; își înclină bărbia, întinzându-și gâtul cu ochii închiși. Indiferent ce alegi, eu accept.

Elayne crezu că o lasă genunchii. Min spusese că a treia femeie va fi periculoasă, dar Aviendha? „Stai! Azis că... cu Rand!” Măinile îi zvâcniră către cuțit, apoi își încrucișă brațele, prinzându-și mâinile.

— Ridică-te. Și pune-ți bluza înapoi. Nu o să te lovesc...

Doar de câteva ori? își încleștă brațele și mâinile.

— ... și **cu siguranță** nu o să ating cuțitul. Te rog, ia-l de aici!

I l-ar fi dat ea celeilalte femei, dar nu era sigură că era bine să pună mâna pe o armă atunci.

— Nu ai **toh** către mine; asta era fraza, parcă. Îl iubesc pe Rand, dar nu îmi pasă dacă îl iubești și tu. Minciuna aia îi ardea limba; Aviendha chiar **se culcase** cu el?

Răsucindu-se pe genunchi, Aviendha se încruntă.

— Nu sunt sigură că înțeleg. Propui să îl împărțim? Elayne, suntem prietene, dar trebuie să fim apropiate ca surori dintâi, dacă e să devenim surori de soț. O să treacă timp să aflăm dacă puteam fi astfel.

Egwene își închise gura, dându-și seama că rămăsese cu ea deschisă.

— Presupun că da, zise ea pierită. Min tot spusese că o să-l împartă, dar nu în felul ăla! Chiar și gândul era indecent!

— Este puțin mai complicat decât știi tu. Mai există o femeie care-l iubește.

Aviendha sări în picioare atât de repede, că păru să răsară brusc în fața ei.

— Cum o cheamă, întrebă cu ochii aprinși, ținând cuțitul în mână.

Elayne râse. „Acum vorbește de împărțit, apoi este firoasă ca... ca... ca mine“, se gândi ea, deloc mulțumită. Ar fi putut fi mai rău, mult mai rău. Ar fi putut fi Berelain. Și, dacă tot trebuia să fie cineva, putea foarte bine să fie Aviendha. „Și ar trebui să mă obișnuiesc cu acest gând, în loc să bat cu piciorul în pământ ca o copiliță.“ Se așază pe pat, împreunându-și mâinile în poală.

— Pune chestia aia în teacă și așază-te, Aviendha! Și trage-ți hainele pe tine, te rog! Am multe să-ți spun. Această femeie – prietena mea, aproape-sora mea – numită Min...

Aviendha se îmbracă, dar se scurse mult timp până se așază jos, și mai mult până când Elayne o convinge că nu trebuie să-și unească forțele să o aranjeze pe Min. Într-un final, fu de acord măcar cu atât. Spuse, fără tragere de inimă:

— Trebuie să o cunosc. Nu o să-l împart cu o femeie pe care nu o pot iubi ca pe o soră dintâi, zise privind-o cu atenție pe Elayne, apoi oftă.

Aviendha se gândea că ar putea să-l împartă cu ea. Min era gata să o facă. Era singura normală din cele trei? După harta de sub salteaua ei, Min ar trebui să ajungă curând în Caemlyn sau poate deja ajunsese. Nu știa ce ar fi vrut să se întâmple, doar ca Min să se folosească de ce vedea pentru a-l ajuta. Min trebuia să stea aproape de el. În timp ce Elayne trebuia să meargă la Ebou Dar.

— Este ceva vreodată simplu în viață, Aviendha?

— Nu când e un bărbat la mijloc.

Elayne nu știa de ce era mai surprinsă, de faptul că râdea sau de faptul că râdea și Aviendha.

## CAPITOLUL 41



### O amenințare

CĂLĂRIND ÎNCET SUB SOARELE NECRUȚĂTOR AL DIMINEȚII, Min nu vedea mare lucru din Caemlyn. Abia observa oamenii și lecticile, căruțele și trăsurile care aglomerau străzile, croindu-și drum printre ele pe iapa sa. Unul dintre visurile ei fusese să locuiască într-un oraș mare, să călătorească în locuri necunoscute, dar în acea zi treceau nevăzute pe lângă ea turnurile colorate, acoperite cu țigle strălucitoare și vederile de vis, în timp ce strada ocolea un deal. Se uita mai atentă la grupurile de Aieli mergând cu pași mari prin mulțime, făcând gol în jurul lor, la fel și la patrulele de călăreți cu nasuri vulturești, adesea bărboși, dar asta fiindcă îi aduceau aminte de poveștile pe care începuse să le audă încă de când era în Murandi. Merana fusese mâniaasă din cauza lor, dar și a urmelor carbonizate ale trecerii celor jurați Dragonului, peste care dăduseră de două ori, însă Min se gândea că și celelalte Aes Sedai erau îngrijorate. Și, cu cât se vorbea mai puțin de amnistia lui Rand, cu atât era mai bine.

La marginea unei piețe, în fața Palatului Regal, trase de frâiele Rozei Sălbatică și își șterse grijulie chipul cu o batistă cu marginile dantelate, pe care o băgă apoi înapoi în mânecă. Doar câțiva oameni erau răspândiți în marele oval, poate și fiindcă Aielii păzeau intrarea principală în palat. Alți Aieli erau în balcoane sau pășeau ca niște leoparzi pe pasarelele înalte, mărginite de coloane. Leul Alb al Andorului flutura în bătaia unei brize deasupra celui mai înalt dom al palatului. O altă flamură, stacojie, flutura pe unul dintre turnuri, ceva mai jos, ridicată de briză suficient de mult pentru a se putea vedea vechiul simbol Aes Sedai, negru și alb.

Aielii aceia o făceau să fie bucuroasă că refuzase oferta de a fi însoțită de doi Străjeri, căci bănuia că ar fi ieșit scânteii între ei și Aieli. De fapt, nu fusese chiar o ofertă și o refuzase strecurându-se cu o oră mai devreme, după ceasul de pe policioara șemineului din han. Merana era din Caemlyn și, când ajunseseră înaintea zorilor, îi dusesese direct la ceea ce ea spunea că este cel mai bun han din Noul Oraș.

Nu Aielii o făceau pe Min să stea acolo. Nu în întregime, deși auzise tot soiul de istorii cumplite despre Aielii cu văluri negre. Avea haina și pantalonii din cea mai bună și mai fină lână care se găsea în Salidar, într-un roz pal, cu mici flori albastre și albe brodate la guler și manșete și pe exteriorul pantalonilor. Avea și cămașă croită ca pentru un băiat, dar dintr-o mătase crem. În Baerlon, după ce murise tatăl ei, mătușile încercaseră să o transforme într-o femeie decentă și cuviincioasă, cum ziceau ele, deși se părea că mătușa Miren înțelesese că, după ce alergase zece ani prin mine în haine de băiat, putea fi cam greu să o vâre într-o rochie. Încercaseră totuși, dar se opusese cu aceeași îndărătnicie cu care refuzase să învețe să folosească acul. În afară de nefericitul episod când servise la mese la Popasul Minerului – un loc dur, și nu stătuse mult, însă Rana, Jan și Mirena fuseseră pline de emfază când aflaseră, deși avea douăzeci de ani pe-atunci – în afară de atunci, niciodată nu mai



purtase rochie de bunăvoie. Acum se gândea că poate ar fi fost mai bine să fi pus să i se facă una, în loc de haină și pantaloni. O rochie de mătase, cu o tăietură strânsă pe corp, joasă și...

„Trebuie să se mulțumească cu mine așa cum sunt, se gândi ea, trăgând nervoasă de frâie. Nu mă schimb pentru niciun bărbat.” Doar că, până nu demult, veșmintele ei ar fi fost la fel de simple ca acelea ale unui fermier, părul nu i-ar fi fost cârlionțat până la umeri, iar o mică voce îi șoptea: „Ai să fii ceea ce vrea el să fii”. Alungă ideea așa cum l-ar fi alungat pe un grăjdar prea insistent și îi dădu ghes cu blândețe Rozei Sălbatică. Ura însăși ideea ca o femeie să fie slabă când venea vorba de bărbați. Avea doar o singură problemă: era sigură că o să afle curând cum era ea însăși.

Coborî de pe cal în fața porților palatului și mângâie animalul spunându-i că nu voise să-l lovească, în timp ce arunca priviri nesigure către Aieli. Jumătate erau femei, și toate mult mai înalte decât ea, cu o singură excepție. Cei mai mulți bărbați erau la fel de înalți ca Rand, unii chiar și mai mult. Toți se uitau la ea – păreau că supraveghează totul, dar mai ales pe ea – și nici măcar unul nu clipea. Păreau gata să ucidă, înarmați cu sulițe și scuturi, arcuri pe spate și tolbe cu săgeți la șold și cuțite grele la brâu. Fâșiile negre de pânză care le atârnavă pe piept erau probabil vălurile. Auzise că Aielii nu te ucideau până nu-și puneau vălurile negre pe chipuri. „Sper că este așa.”

Se adresa celei mai scunde femei. Cu chipul bronzat parcă cioplit din lemn, înconjurat de un păr roșcat și la fel de scurt cum îl avusese și Min, era chiar și mai scundă decât ea.

— Am venit să îl văd pe Rand al'Thor, zise ea ușor nesigură. Dragonul Renăscut; oare clipea vreunul din ei? Mă numesc Min. Mă cunoaște și am un mesaj important pentru el.

Femeia cu păr roșcat se întoarse către celelalte, gesticulând repede cu mâna liberă. Femeile izbucniră în râs, în timp ce ea se întorcea.

— O să te duc la el, Min. Dar, dacă nu te cunoaște, o să pleci mult mai repede decât ai venit; unele femei râseră din nou. Mă numesc Enaila.

— Mă cunoaște, le spuse Min, roșind. Avea o pereche de cuțite ascunse pe mâneci, pe care Thom Merrilin îi arătase cum să le folosească, dar avea senzația că femeia ar fi putut să i le ia din mâini și să-i jupoaie pielea de pe ea cu ele.

— Trebuie să-mi iau și iapa înăuntru? Nu cred că Rand vrea să o vadă și pe ea.

Spre surpriza ei, câțiva Aieli începură să chicotească, iar buzele Enailei se contorsionară de parcă ar fi vrut să facă același lucru. Un bărbat veni să ia calul – Min avea senzația că și el este Aiel, în pofida ochilor lăsați în pământ și a straielor albe –, apoi o urmă pe Enaila dincolo de porți, printr-o curte lată, în interiorul palatului. Era aproape o ușurare să vadă grăbindu-se pe coridoarele decorate cu tapiserii servitori în livrele roșu cu alb, aruncând priviri prudente către Aieli, dar nu mai mult decât ar fi privit un câine ciudat. Crezuse că o să găsească palatul plin doar de Aieli, pe Rand înconjurat de ei, înveșmântat poate cu straie în nuanțe de brun, cenușiu și verde, uitându-se la ea fără să clipească.

Enaila se opri în fața ușilor înalte și late, sculptate cu lei, deschise, agitându-și mâna cu repeziciune la Aielii care stăteau de pază. Erau numai femei. Una dintre ele, cu păr de culoarea spicelor, mult mai înaltă decât majoritatea bărbaților, îi răspunse la fel.

— Așteaptă aici, îi spuse Elaina, intrând înăuntru.

Min făcu un pas către ea, iar femeia cu părul ca spicele îi puse neglijent în față o lance. Sau poate nu neglijent, dar nu îi mai păsa. Îl putea vedea pe Rand.

Stătea pe un tron aurit, parcă făcut în întregime din Dragoni, într-o haină roșie brodată cu fire de aur, ținând în mâini un soi de sulită cu ciucuri verzi și albi. În spatele lui era un alt tron, urcat pe un pedestal, tot aurit, dar cu un leu desenat în pietre

prețioase, albe și roșii. Tronul Leului, cum se zvonea. Nu i-ar fi părut atunci nici dacă el l-ar fi folosit să-și sprijine picioarele. Părea obosit. Era atât de frumos, că o durea inima. În jurul capului, îi dansau încontinuu imagini. Cu femeile Aes Sedai și Străjerii, încerca să scape de torentul de imagini. Nu-și mai putea da seama ce însemnau, dar erau întotdeauna acolo. Cu Rand, trebuia să se forțeze să le vadă, căci altfel s-ar fi uitat doar la chipul său. Una dintre acele imagini apărea de fiecare dată când îl vedea. Mii de lumini strălucitoare, precum stelele sau licuricii se repezeau într-un întuneric dens, încercând să-l umple, dar erau înghițite de el. Acum păreau că sunt mai multe lumini ca niciodată, dar întunecimea le înghițea și mai repede. Și mai era ceva, ceva nou, o aură de galben, brun și purpuriu, care îi făcu stomacul să se strângă.

Încercă să-i vadă pe nobilii care era în fața lui – cu siguranță asta erau, în acele haine fin brodate și rochii bogate de mătase –, dar nu era nimic de văzut. Asta era adevărat pentru cei mai mulți oameni, tot timpul, iar când vedea ceva de cele mai multe ori nu avea idee ce ar fi putut să însemne. Chiar și așa, își îngustă privirea, străduindu-se. Dacă ar fi putut desluși o singură imagine, o singură aură, i-ar fi putut fi de folos. Dacă se lua după poveștile pe care le auzise de când intrase în Andor, el ar fi avut nevoie de tot ajutorul din lume.

Oftând din rărunchi, renunță. Nu ajuta la nimic să privească printre ochii întredeschiși și să se chinuie, dacă nu era nimic de văzut.

Deodată își dădu seama că nobilii se retrăgeau, Rand era în picioare, iar Enaila îi făcea semn să intre. Rand zâmbea. Min crezu că o să-i sară inima din piept. Deci așa simțeau toate acele femei de care răsese, care se aruncau la picioarele unui bărbat. Nu, nu era o fetișcană flușturatică; era mai în vârstă ca el și se sărutase prima oară când el încă era convins că cea mai mare distracție din lume era să scape de îngrijitul oilor... „Lumină, fă să mă țină genunchii.”

Aruncându-și neglijent Scepтрul Dragonului pe tronul pe care stătuse, Rand sări de pe platformă, grăbindu-se de-a lungul sălii. De îndată ce ajunsese la Min, o luă în brațe, răsucind-o și aruncând-o în aer, iarăși și iarăși, până când Dyelin și ceilalți plecară. Câțiva dintre ei se holbară la ea, dar n-aveau decât.

— Pe Lumină, Min, e atât de bine să te văd iarăși! râse el.

Mult mai bine decât trăsăturile de piatră ale lui Dyelin sau ale lui Ellorien. Dar, dacă Aemlyn și Arathelle și Pelivar și Luan și toți, absolut toți, și-ar fi declarat bucuria că Elayne se afla în drum spre Caemlyn, în loc să se uite la el cu neîncredere sau chiar cu „mincinosule!” în priviri, ar fi fost la fel de bucuros.

Când o așeză din nou pe podea, Min se sprijini de pieptul lui, strângându-l în brațe și respirând greu.

— Îmi pare rău, zise el. Nu am vrut să te amețesc. Doar că sunt foarte fericit să te văd.

— Ei bine, m-ai amețit, cioban prostuț, mormăi ea cu fața îngropată în pieptul lui; trăgându-se înapoi, se uită lung la el printre genele lungi. Călătoresc de foarte mult timp, am ajuns în toiul nopții sau aș fi putut să ajung, iar tu mă arunci de colo colo ca pe un sac de ovăz. Nu ai învățat niciodată să te porți?

— Prostuț, râse el încet. Min, poți să crezi că sunt un mincinos, dar mi-a fost dor să te aud zicându-mi astfel.

Nu îi spuse nimic, îl cerceta doar cu privirea. Genele ei erau mai lungi decât își amintea Rand.

Dându-și seama unde erau, o luă de mână. Camera Tronului nu era locul potrivit să-ți întâlnești vechii prieteni.

— Haide, Min. Putem bea niște puncte rece în camera mea de zi. Somara, mă duc la mine în apartament, poți să le lași să plece pe toate.

Somara nu părea foarte mulțumită, dar dădu drumul să plece Fecioarelor, cu excepția Enaiei și a ei înseși. Ambele arătau puțin îmbufnate, lucru greu de înțeles. Îi permisesese Somarei să aducă atât de multe trupe în interiorul palatului pentru că veniseră Dyelin și ceilalți. Bashere era din același motiv în

tabăra călăreților, la mieznoapte de oraș. Fecioarele erau acolo ca avertisment, iar Bashere era în tabără pentru că ar fi putut fi prea multe avertismente. Spera ca ambele Fecioare să nu plănuiască să fie prea materne în acea zi. Făceau pe rând de gardă, mai mult decât ar fi trebuit, i se părea, iar Nandera fusese la fel de neclintită ca Sulin, când venise să-i spună ce avea de făcut fiecare. Putea comanda ***Far Dareis Mai***, dar nu era Fecioară, și restul nu îl privea pe el.

În timp ce Rand o ducea de mână, Min studie tapiseriile de pe coridor. Se uită la cuferele și mesele încrustate, la vasele aurii și vasele înalte din porțelan făurite de Oamenii Mării, care ornau firidele. Le măsură din cap până în picioare pe Enaila și Somara, de câte trei ori pe fiecare. Dar nici nu se uită la el, nici nu spuse vreun cuvânt. Mâna lui o acoperea pe a ei și îi putea simți pulsul bătând nebunește la încheietură. Spera ca ea să fie cu adevărat mândră că o învârtise prin aer.

Spre marea sa ușurare, Somara și Enaila se așezară de fiecare parte a ușii apartamentului său, deși amândouă se uitară lung la el când ceru puncte, și Rand trebui să repete pentru a se face înțeles, în camera de zi, își dădu jos haina, aruncând-o peste un scaun.

— Stai jos, Min. Stai jos. Odihnește-te și relaxează-te. Punctul va veni imediat. Trebuie să-mi povestești totul. Unde ai fost, cum ai ajuns aici, de ce ai ajuns în toiul nopții. E periculos să călătorești noaptea, Min. Acum mai mult ca niciodată. O să-ți dau cele mai bune camere din Palat – mă rog, aproape cele mai bune; astea sunt cele mai frumoase – și o escortă Aiel să te însoțească oriunde vrei să te duci. Oricare bătaș de stradă va băga capul la cutie, dacă nu cumva va fugi cu coada între picioare după colțul vreunei clădiri.

O clipă crezu că ea va râde, rămasă în pragul ușii, dar trase adânc aer în piept scoțând o scrisoare dintr-un buzunar.

— Nu pot să-ți spun de unde am venit – am promis, Rand –, dar Elayne este acolo și...

— Salidar, zâmbi el la uimirea ce se citea pe chipul ei. Știi câteva lucruri, Min. Poate mai mult decât cred unii că știi.

— Văd... Văd că știi, spuse ea slab; îi împinse scrisoarea în mâni, apoi făcu un pas înapoi, adăugând cu voce fermă: Am jurat că prima dată îți voi da scrisoarea. Citește-o.

Recunosc sigiliul, un crin pe o ceară galbenă, întunecată, și numele său în caligrafia curgătoare a lui Elayne. Ezită înainte de a o deschide. Despărțirile scurte erau cele mai bune, și el reușise una, dar cu scrisoarea în mâini, nu se putea opri. Citi, se așează jos, peste haină, apoi citi din nou. Era cu siguranță scurtă.

Rand,

Mi-am exprimat clar sentimentele față de tine. Să știi că nu s-au schimbat. Sper să simți și tu același lucru pentru mine.

Min te poate ajuta, dacă vei asculta de ea. O iubesc ca pe o soră, și sper să o iubești și tu.

Elayne

Probabil i se terminase cerneala, căci ultimele rânduri erau o scrijelitură grăbită, diferite de primele, scrise cu eleganță. Min își răsucise capul, încercând discret să citească scrisoarea, dar, când se ridică să-și pună din nou haina – omulețul cel gras **angreal** era în buzunar –, ea se trase înapoi.

— Chiar toate femeile încearcă să mă facă să-mi pierd mințile? bombăni el.

— Ce?

Rand se uită la scrisoare, vorbind aproape singur:

— Elayne este atât de frumoasă că nu mă pot abține să nu mă holbez la ea, dar jumătate din timp nu știu dacă vreau să o sărut sau să îngenunchez la picioarele ei. Adevărul fie spus, uneori aș vrea să îngenunchez și să o... venerez, fie Lumina cu mine! Zice aici că știu cum simte ea. Două scrisori mi-a trimis înainte de asta, una plină de dragoste, în cealaltă îmi spunea că nu vrea să mai aibă niciodată de-a face cu mine. De câte ori nu mi-am dorit ca prima să fie adevărată și a doua un fel de glumă sau o greșeală, sau... Și Aviendha. Și ea este frumoasă, dar

fiecare clipă cu ea este o luptă. Fără pupături de la ea, și nu mă îndoiesc cum simte.

Era încă și mai fericită să scape de mine decât eu de ea. Doar că mă aștept să o văd ori de câte ori întorc capul și, când văd că nu e acolo, parcă simt că lipsește ceva din mine. Îmi lipsește lupta și sunt momente în care mă trezesc gândind: „Pentru unele lucruri merită să lupti”.

Ceva din tăcerea ei îl facu să se uite la ea. Se uita la el cu un chip la fel de lipsit de expresie ca al unei Aes Sedai.

— Nu ți-a spus nimeni niciodată că nu e politicos să vorbești cu o femeie despre alta? zise cu o voce absolut plată. Cu atât mai puțin despre două.

— Min, tu-mi ești prietenă, protestă el. Nu mă gândesc la tine ca la o femeie.

Spusese un lucru greșit și își dăduse seama de îndată de deschisese gura.

— Oh?

Aruncându-și haina, își puse mâinile pe șolduri. Dar nu era bine cunoscuta atitudine furioasă. Încheieturile îi erau răsucite, astfel ca degetele să fie îndreptate în sus, iar asta făcea cumva ca lucrurile să fie foarte diferite... stătea cu un genunchi îndoit, iar asta... Parcă o vedea pentru prima dată; nu doar Min, dar și felul în care arăta. Nu purta haina și pantalonii simpli, obișnuiți, ci erau de un roșu-pal, brodați. Nu purta părul tăiat scurt, care de obicei abia îi acoperea urechile, ci cârlionți care îi atingeau gâtul.

— Arăt ca un băiat?

— Min, eu...

— Arăt ca un bărbat? Ca un cal? Dintr-o mișcare scurtă ajunse la el și i se puse în poală.

— Min, zise uluit, ce faci?

— Te conving că sunt femeie, prostănacule. Nu arăt ca o femeie? Nu miroso ca o femeie?

Mirosea vag a flori, acum își dădea seama.

— Nu mă simți ca pe... Suficient cu asta. Răspunde la întrebări, ciobanule.

„Ciobanul” și „prostănacul” îi liniștiră alarma. Adevărul era că i părea că era foarte frumoasă, așa cum stătea acolo. Dar era Min, cea care credea despre el că era un băiat de la țară care avea încă fân în păr și nu foarte multă minte în cap.

— Pe Lumină, Min, știu că ești o femeie! Nu am vrut să te insult. Îmi ești prietenă. Doar că mă simt în largul meu cu tine. Cu tine, nu contează dacă mă fac de râs. Ție îți pot spune lucruri pe care nu le pot spune nimănui altcuiva, nici măcar lui Mat sau lui Perrin. Când sunt în preajma ta, mi se topește încordarea și mi se relaxează mușchii umerilor despre care nici nu-mi dădeam seama că erau încordați. Nu înțelegeți, Min? Îmi place să fiu lângă tine. Mi-a fost dor de tine.

Încrucișându-și brațele, se uită la el cu coada ochiului, încruntată. Piciorul îi tresărea; dacă ar fi ajuns la podea, ar fi bătut în ea.

— Toate astea despre Elayne. Și această... Aviendha. Cine e, până la urmă? Mie mi se pare că le iubești pe amândouă. Oh, nu te mai fâțâi! Îmi datorezi niște răspunsuri. Auzi, să zici că nu sunt o... Răspunde-mi. Le iubești pe amândouă?

— Poate că da, răspunse el încet. Să mă ajute Lumina, uneori cred că da. Mă face asta un desfrânat, Min, sau poate un prost lacom?

Min deschise și închise gura. Își smuci capul cu o mișcare mânioasă, strângându-și buzele. El se grăbi să vorbească, înainte ca ea să îi poată spune care din ele este mai potrivită pentru el; nu voia să audă asta de la ea.

— Nu prea mai contează acum. Am rezolvat. Am trimis-o de aici pe Aviendha și nu o s-o las să se întoarcă. Iar eu nu o să mă apropiu nici la o milă de Elayne sau zece, dacă reușesc.

— Pentru numele lui...! De ce, Rand? Ce îți dă dreptul să iei o astfel de hotărâre în locul lor?



— Min, nu înțelegi? Sunt o țintă. Oricare femeie pe care o iubesc devine și ea o țintă. Chiar dacă săgeata este îndreptată către mine, ar putea să o lovească. Iar săgeata ar putea fi îndreptată către una dintre ele.

Respirând greu, se rezemă de spătar, cu mâinile pe brațele scaunului. Ea se răsuci puțin, studiindu-l cu cea mai serioasă expresie pe care o văzuse pe chipul ei vreodată. Min obișnuia să zâmbească mereu, să fie tot timpul amuzată de câte ceva. Dar acum nu era, iar el, la rândul lui, stătea serios.

— Lan mi-a spus că eu și el suntem la fel, din anumite puncte de vedere, și este adevărat. El spunea că sunt oameni care radiază înjur moartea. El. Eu. Când un astfel de om se îndrăgostește, cel mai frumos dar pe care îl poate face femeii iubite este să plece cât mai departe. Înțelegi, nu?

— Ceea ce înțeleg eu... zise ea tăcând o clipă. Foarte bine. Sunt prietena ta și mă bucur că știi asta, dar să nu-ți imaginezi că o să renunț. O să te conving eu că nu sunt nici bărbat, nici cal.

— Min, ți-am spus că...

— Oh, nu, crescătorule de oi! Nu e suficient; se mișcă în brațele sale într-un mod care îl făcea să dorească să-și dreagă vocea, apoi îi puse un deget în piept. Vreau lacrimi în ochii tăi când spui asta. Vreau salivă pe bărbie și o voce tremurată. Să nu-ți imaginezi că nu o să te fac să plătești.

Rand nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Min, ce bine e că ești aici! Tot ce vezi e un țărănuș din Ținutul celor Două Râuri, nu-i așa?

Chipul ei se schimbă fulgerător.

— Te văd pe tine, Rand, spuse, aproape în șoaptă. Te văd pe tine.

Min își dresă vocea, apoi se așeză cu eleganță, punându-și mâinile pe genunchi. Dacă putea sta cu eleganță, cum se așezase ea.

— Prin urmare, pot să continui să-ți zic de ce am venit. Se pare că știi de Salidar. Destul de multă lume o să se mire de lucru ăsta, sunt sigură. Ceea ce probabil nu știi este că nu am venit singură. În Caemlyn a sosit o solie de la Salidar, ca să se întâlnească cu tine.

Lews Therin bombăni ca un tunet, undeva departe. Mereu se trezea când auzea de Aes Sedai, de când Alanna îl legase, aproape la fel de mult ca atunci când era în preajma lui Taim.

Lui Rand îi veni să zâmbească, cu toate bombănelile lui Lews Therin. Bănuise de când Min îi dăduse scrisoarea de la Elayne. Confirmarea era aproape o dovadă că erau înspăimântate, așa cum bănuise. Cum ar fi putut fi altfel, rebele care fuseseră izgonite să se ascundă chiar la hotarul Mantiilor Albe? Mai mult ca sigur că și-ar fi dorit să știe cum s-ar fi putut târî înapoi în Turnul Alb, și că își rodeau unghiile cum să dea din coadă și să intre iar în grațiile Elaidei. Din câte auzise despre Elaida, nu aveau mari șanse, iar ele știau asta mai bine ca el. Dacă trimiseseră o solie la Dragonul Renăscut, omul care putea conduce Puterea, atunci cu siguranță erau gata să-i accepte protecția. Nu erau ca Elaida, care credea că poate fi cumpărat și ținut într-o colivie de nuiete ca o vrabie. Promisiunile vagi ale lui Egwene de a fi sprijinit de Aes Sedai erau pe cale să se îndeplinească.

— Cine a mai venit cu tine? Întrebă. Poate o cunosc.

De fapt, nu prea cunoștea altă Aes Sedai cu excepția lui Moiraine, care murise, dar întâlnise câteva. Dacă era una dintre ele, lucrurile ar fi putut fi ceva mai dificile. În vremea aia, chiar fusese un băiat de la țară care tresărea ori de câte ori o Aes Sedai se uita la el.

— Nu este doar una, Rand. De fapt, sunt nouă; el tresări, iar ea continuă repede: Au vrut să te onoreze, Rand; de trei ori mai multe decât ar fi trimis la un rege sau la o regină. Merana – ea le conduce, e din Ajah Cenușie Merana va veni singură aici în după-amiaza asta, și niciodată nu va veni mai mult de una,

decât dacă tu te simți confortabil. Și-au luat camera la Coroana Trandafirilor, în Orașul Nou. Practic, au luat tot hanul, cu alaiul de Străjeri și servitori. Merana m-a trimis înainte, fiindcă te cunosc, să pregătesc drumul. Nu îți vor răul, Rand, sunt sigură de asta.

— O viziune, Min, sau opinia ta?

Părea ciudat să poarte o conversație serioasă cu o femeie cuibărită la el în poală, dar, până la urmă, era Min. Asta făcea lucrurile să fie diferite. Trebuia doar să nu uite.

— Opinia mea, admise ea fără tragere de inimă. Rand, m-am uitat la ele în fiecare zi, tot drumul de la Salidar încoace. Dacă vreuna intenționa să-ți facă rău, aș fi văzut ceva. Nu-mi vine să cred că nu ar fi apărut nicio viziune, în tot acest timp.

Răsucindu-se, îi aruncă o privire îngrijorată, care se transformă repede în hotărâre.

— Trebuie să-ți mai spun și altceva, dacă tot a venit vorba de asta. Am văzut o aură în jurul tău, în Sala Tronului. Femei Aes Sedai îți vor face rău. Femei care pot conduce, în orice caz. Totul era confuz, nu sunt sigură că vor fi neapărat Aes Sedai. Dar s-ar putea întâmpla de mai multe ori. Cred că de aceea totul era confuz.

El se uită la ea în liniște, iar Min îi zâmbi.

— Îmi place asta la tine, Rand. Accepti ce pot face și ce nu. Nu mă întrebi dacă sunt sigură sau când o să se întâmple. Nu mă întrebi niciodată lucruri pe care nu le știu.

— Bine, dar te întreb totuși un lucru. Poți fi sigură că Aes Sedai din viziunea ta nu sunt aceleași Aes Sedai cu care ai venit?

— Nu, răspunse ea simplu.

Ăsta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. Nu încerca niciodată să ocolească răspunsul.

„Trebuie să am grijă, șopti Lews Therin apăsător. Chiar și aceste fetișcane antrenate pe jumătate pot fi periculoase dacă se strâng nouă la un loc. Trebuie...”

„Eu trebuie“, se gândi ferm Rand. Lews Therin avusese un moment de confuzie, apoi se cufundă iarăși în neguri. Acum așa făcea mereu, când Rand îi vorbea. Singura problemă era că Lews Therin părea să vadă și să audă mai multe, și părea hotărât să acționeze în funcție de asta. Nu mai fusese niciun incident în care să încerce să controleze **saidinul**, dar Rand devenise prudent. Omul voia să posede mintea și trupul lui Rand, iar, dacă reușea să preia controlul măcar o singură dată, Rand nu putea fi sigur că nu avea să fie pentru totdeauna. Lews Therin Telamon mergând și vorbind, iar Rand redus la a fi doar o voce în capul său.

— Rand, zise Min neliniștită, nu te uita așa la mine. Sunt de partea ta, dacă e vorba de a alege o tabără. Și ar putea fi, un pic. Ele sunt convinse că o să le zic tot ce spui. Vor doar să știe cum să se poarte cu tine, la ce să se aștepte, dar o să le spun doar ce vrei tu, iar, dacă vrei să mint, o voi face. Ele habar n-au de viziunile mele. Ele îți aparțin ție, Rand. Știi că o să citesc pe cine vrei, inclusiv Merana și celelalte.

Rand își alungă mârâitul, străduindu-se să aibă o voce blândă:

— Liniștește-te, Min. Știu că ești de partea mea.

Era purul adevăr. Să o suspecteze pe Min ar fi fost ca și cum s-ar fi suspectat pe sine. Iar pentru moment îl liniștise și pe Lews Therin, era timpul să se ocupe de acea Merana și solia ei.

— Spune-le că pot veni trei deodată.

Așa îl sfătuisese Lews Therin în Cairhien, nu mai mult de trei o dată. Omul părea să creadă că poate face față la trei Aes Sedai. Părea mai mult decât condescendent la adresa celor care-și ziceau acum Aes Sedai. Merana l-ar fi vrut calm înainte ca o singură Aes Sedai să se apropie de el. Să o lase să rumege ce însemna o invitație pentru trei.

— În afară de asta, niciuna dintre ele nu are voie să intre în Orașul Interior fără permisiunea mea. Și să nu încerce să conducă în preajma mea. Să le zici asta, Min! Voi ști în aceeași clipă în care îmbrățișează Izvorul, și nu voi fi mulțumit. Să le zici.

— Nici ele nu vor fi foarte mulțumite, oierule, zise ea sec, dar le voi spune.

Un zgomot puternic îl făcu pe Rand să întoarcă brusc capul.

În pragul ușii stătea Sulin, cu rochia ei roșu cu alb, atât de roșie în obraji, că cicatricea de pe chip părea și mai albă decât de obicei. Părul ei alb crescuse de când își pusese livrea, dar încă era mai scurt decât al celorlalți servitori. Jupâneasa Harfor i-l făcuse bucle. Sulin ura asta. La picioarele ei căzuse o tavă de argint cu marginile lucrate în aur, cu pocale de argint încrustate cu aur, răsturnate pe jos. Carafa cu vin se clătină periculos, apoi se opri, printr-o minune, în picioare, deși vinul se răspândise în tavă și pe jos.

Min se ridicase deja pe jumătate când el o prinse de mână, trăgând-o înapoi. Era timpul să devină limpede ce hotărâse cu Aviendha, iar Min nu avea să se supere dacă îl ajuta. După o clipă de ezitare, se rezemă de el, sprijinindu-și capul de pieptul lui.

— Sulin, zise el, o servitoare bună nu azvârle cu tăvi. Acum, ridic-o și fă ceea ce trebuie.

Uitându-se întunecată la el, aproape tremura. Fusesse o idee strălucită să-și dea seama cum o putea lăsa să-și împlinească **toh**-ul, făcându-i în același timp viața mai ușoară. Sulin avea grijă acum de camerele lui și aducea lucruri și căra doar pentru el. Ura acest lucru, desigur, mai ales că el o vedea în fiecare zi, dar măcar nu-și mai rupea spatele frecând toată ziua podele sau cărând un nesfârșit șir de găleți cu apă pentru spălatul rufelor. Bănuia că ea ar fi preferat să-i vadă rușinea fiecare Aiel de această parte a Osiei Lumii, în afară de el, dar îi ușurase considerabil munca și conștiința, oarecum, iar, dacă își împlinea **toh-ul** mai devreme muncind pentru el, cu atât mai bine. Locul ei era în **cadin'sor**, ducându-și sulile, nu în livrea, împăturind cearșafuri.

Ridicând tava, păși grăbită prin încăpere, împingând-o brutal pe o masă incrustată cu fildeș. Când se întoarse să plece, el îi zise:

— Ea este Min, Sulin. Îmi este prietenă. Ea nu cunoaște obiceiurile Aiel și aș fi foarte nemulțumit dacă i s-ar întâmpla ceva.

Tocmai își dăduse seama că Fecioarele ar putea avea propriile idei despre faptul că o trimisese departe pe Aviendha, iar acum ținea în brațe o altă femeie. Propriile idei și propriile căi de a rezolva problema.

— De fapt, dacă i se întâmplă ceva, o să consider că mi s-a întâmplat mie.

— De ce ar vrea cineva să-i facă rău femeii ăsteia, în afară de Aviendha? Întrebă ea întunecată. Și-a petrecut prea mult timp visând la tine, în loc să te învețe ce trebuia. Scuturându-se, adăugă cu un mârâit: Seniore Dragon.

Bănuia că vrusese să fie un murmur. Sulin aproape căzu de două ori, încercând să facă o reverență, apoi ieși trântind ușa în urma ei. Min își răsuci capul să se uite la el.

— Nu cred că am văzut în viața mea o servitoare ca asta – Rand, dacă ar fi avut un cuțit, te-ar fi înjunghiat.

— Poate mi-ar fi tras un șut, chicoti el, dar să mă înjunghie, niciodată. Crede că sunt fratele pe care și l-a pierdut odinioară.

În ochii lui Min se citea confuzie, putea vedea în ei născându-se sute de întrebări.

— Este o poveste lungă. Am să ți-o spun altă dată.

O parte a poveștii, în orice caz. Nimeni nu avea să știe vreodată câte îndurase de la Enaila și Somara și de la alte câteva. Fecioarele știau, dar nimeni altcineva.

Melaine intră în felul celor din neamul Aiel, adică își băgă mai întâi capul pe ușă, se uită înjur, apoi intră cu totul. Niciodată nu-și dăduse seama ce i-ar fi putut determina să nu mai intre. Căpetenii de clanuri, înțelepte sau Fecioare, cu toții intrau peste el când se schimba, când era în pat sau în cadă. Apropiindu-se,

înțeleaptă cu păr auriu se așează cu picioarele încrucișate pe un covor, aranjându-și fusta cu grijă în clinchetul podoabelor. Ochii ei verzi o priveau neutru pe Min.

De această dată, Min nu mai încercă să se ridice. De fapt, nu era sigur că nu o să ațipească, cum stătea sprijinită, cu capul lipit de pieptul lui, respirând încetișor. Ajunsese totuși la Caemlyn în puterea nopții. Brusc, își dădu seama că își ținea mâna pe talia ei și și-o puse pe brațul scaunului. Ea oftă de parcă ar fi regretat și se cuibări la pieptul lui. Sigur avea să adoarmă.

— Aduc vești, zise Melaine și nu sunt sigură care dintre ele este mai importantă. Egwene a plecat de la corturi. Se duce într-un loc numit Salidar, unde sunt Aes Sedai. Sunt femeile Aes Sedai care ar putea să te sprijine. Fiindcă așa ne-a cerut ea, nu ți-am vorbit până acum de ele, dar pot să îți spun că sunt capricioase, indisciplinate, disprețuitoare și îngâmfate dincolo de orice rațiune.

Spre sfârșit, tonul fusese aprins, iar capul aplecat înainte. Deci, una dintre Vestitoarele în vise din Cairhien vorbise cu Melaine în vis. Doar atât știa despre ce putea o Vestitoare în vise să facă și, deși i-ar fi putut fi de folos, arareori păreau dispuse să îl ajute. Dar toate acele lucruri despre nazuri și așa mai departe erau ceva nou. Cei mai mulți din neamul Aiel se comportau de parcă așteptau să fie loviți de Aes Sedai, credeau că ar fi meritat asta și se pregăteau să primească lovitura fără să clipească. Chiar și înțeleptele vorbeau despre Aes Sedai pline de respect. Era evident că se schimbaseră câteva lucruri. Dar nu spuse decât: „Știu”. Dacă Melaine ar fi vrut să-i spună de ce, ar fi făcut-o fără să mai fie nevoie să întrebe el. Dacă nu avea de gând, nici nu mai avea rost să întrebe.

— Știu și despre Egwene și despre Salidar. Chiar acum sunt nouă în Caemlyn, venite din Salidar. Min a venit cu ele.

Min se mișcă la pieptul său, murmurând ceva. Lews Therin mormăia iarăși, doar că prea încet ca să înțeleagă ce spune, iar

Rand era bucuros că era distras de ceva. Îi... plăcea ca Min să fie în brațele sale. Ar fi fost ofensată până la cer dacă ar fi știut. Dar poate că ar fi râs, având în vedere promisiunea că o să-l facă să plătească. Poate. Uneori Min putea fi ca argintul-viu.

Melaine nu se arătă surprinsă că știa, nici măcar nu-și aranjă șalul. De când se măritase cu Bael, părea mai... – „calmă“ nu era chiar cuvântul potrivit –, părea că începea să se agite ceva mai greu.

— Asta era cea de-a doua veste. Trebuie să ai grijă cu ele, Rand al'Thor, și să ai o mână fermă. Nu respectă nimic altceva.

Da, cu siguranță era o schimbare.

— Vei avea două fiice, murmură Min. Gemene, ca două picături de apă.

Dacă Melaine fusese calmă înainte, acum aproape că sări în picioare, cu ochii cât cepele.

— Cum poți să...? Începu uluită, apoi se opri să se reculeagă; continuă apoi cu o voce sugrumată: Până în dimineața asta nici eu nu eram sigură că voi avea un prunc. Cum poți tu să știi?

Min se ridică, aruncându-i lui Rand o căutătură pe care o știa prea bine. Era vina lui, dintr-un motiv sau altul. Poate avea și ea vreo vină, dar una foarte mică. Făcându-și de lucru cu haina, se uita oriunde altundeva decât la Melaine, iar când în final privirea îi poposi iarăși pe Rand, era aproape la fel cu prima. El o vârase în povestea asta, era treaba lui să o scoată din impas.

— E în regulă, Min, zise el. Este o înțeleaptă și probabil știe lucruri care ți-ar încreți părul.

Doar că ea avea deja părul încrețit. Oare cum făceau femeile lucrul ăsta?

— Sunt sigur că o să promită să țină secretul și poți avea încredere în promisiunile ei.

Melaine se grăbi să promită. Chiar și așa, Rand se mai alese cu altă căutătură înainte ca Min să se așeze lângă Melaine. Reproș, poate. Cum se așteptase să o scoată el din impas?



Melaine nu avea să uite dacă o ruga el, dar putea să țină o promisiune și un secret. Ținuse suficiente secrete față de el.

Cu toate că nu avea nicio tragere de inimă, Min dădu explicații mult mai ample decât îi dăduse vreodată lui, ajutată poate de întrebările constante ale celeilalte femei și de atitudinea schimbată a lui Melaine. Ca și cum abilitatea lui Min o făcea cumva egala ei, încetând să mai fie doar o femeie din ținuturile umede.

— Remarcabil, zise într-un final Melaine. E ca și cum ai interpreta un vis, fără să visezi. Două, zici? Amândouă fete? Bael va fi atât de mulțumit! Dorindha i-a dăruit trei fii, dar amândoi știm că ar dori și o fată.

Min clipi, clătinând din cap. Desigur, nu știa de surorile de soț.

Cele două ajunseră repede să vorbească despre naștere. Niciuna nu avusese vreodată vreun copil, dar amândouă le ajutaseră pe moașe.

Rand își drese glasul zgomotos. Nu fiindcă l-ar fi deranjat vreun detaliu. Ajutase și el să aducă pe lume miei, mânji și viței. Ceea ce îl irita era că stăteau acolo una lângă alta și vorbeau de parcă el ar fi încetat să existe. Niciuna nu se uită înjur până nu-și drese glasul a doua oară, suficient de tare ca să se întrebe apoi singur dacă nu-și sucise ceva în gât.

Melaine se aplecă spre Min, vorbind într-o șoaptă care s-ar fi putut auzi din cealaltă cameră.

— Bărbații leșină întotdeauna.

— În cel mai prost moment posibil, o aprobă Min, cu același ton.

Oare ce ar fi crezut dacă l-ar fi văzut în hambarul tatălui lui Mat, plin de sânge și alte lucruri până la umeri, cu trei coaste rupte unde fusese lovit de iapa înspăimântată pentru că făta prima oară? Frumos mânz mai avusese, iar data următoare iapa nu mai dăduse deloc cu piciorul.

— Înainte să leșină, zise Rand sec, așezându-se lângă ele pe covor, poate una din voi vrea să-mi mai spună câte ceva despre

acele Aes Sedai? Și înainte ar fi stat în picioare sau pe covor, dacă nu ar fi stat Min în poala lui. Printre Aieli, doar căpeteniile de clan aveau scaune, iar ei le foloseau doar când dădeau verdicte sau primeau capitularea unui dușman.

Ambele femei fuseseră mustrate cum se cuvenea. Niciuna nu spusese nimic, dar nu se uitau în ochii lui, aranjându-și șalul sau haina. Dar încetară imediat de îndată ce se apucară să vorbească. Min susținea că era sigură că Aes Sedai din Salidar nu-i voiau răul și că ar putea să-l ajute, dacă erau tratate cum trebuie, cu mult respect în public adică, iar în secret ea i-ar fi putut relata fiecare vorbă auzită.

— Nu sunt o trădătoare, înțelegi, Melaine? Îl știu pe Rand cu mult înainte de a cunoaște vreo Aes Sedai, cu excepția lui Moiraine, iar adevărul este că Rand se bucura de loialitatea mea cu mult înainte să moară ea.

Melaine nu o considera pe Min o trădătoare, ba dimpotrivă, părea să aibă o părere chiar și mai bună despre ea. Înțeleptele aveau felul lor de a înțelege ce era acela un spion. Spuse doar că, în afară de unele mici excepții, în Aes Sedai se putea avea cam tot atâta încredere cât în Shaido, adică nu până când nu erau luați prizonieri și transformați în ***gai'shain***. Nu sugera direct că ar trebui să le ia prizoniere pe Aes Sedai de la Coroana Trandafirilor, dar nici nu era departe.

— Cum poți avea încredere în ele, Rand al'Thor? Eu cred că nu au onoare, cu excepția lui Egwene al'Vere, iar ea... Melaine își suci iar șalul. Când o Aes Sedai o să-mi arate că are tot atâta onoare ca Egwene, atunci o să am încredere în ea.

Rand aflate multe, mai mult ascultând decât vorbind; nu scosese mai mult de zece vorbe. Răspunzând argumentelor lui Melaine, Min le luă pe rând pe toate femeile soliei, povestind ce spusese fiecare despre sprijinul pentru Rand și admitând că lucrurile nu stăteau tocmai pe roze. Merana Ambrey și Kairen Stang, o Albastră, ambele născute în Andor, erau îngrijorate că Rand o omorâse pe Morgase, cu toate că Aes Sedai ar fi trebuit

să se lepede de orice legământ de credință, cu excepția Turnului, sau poate tocmai fiindcă erau înstrăinate de el. Rafaela Cindal, tot din Ajah Albastră, era poate mulțumită de schimbările aduse de Rand în Tear, unde fusese interzisă folosirea Puterii înainte de a veni el, iar fetele care putea conduce erau scoase grabnic din țară. Vorbea însă foarte puțin și părea și ea îngrijorată de Morgase. Seonid Traighan, o Verde, rumega în tăcere zvonurile auzite din Cairhien, păstrându-și opiniile pentru ea, iar Faeldrin Harella, a doua soră Verde, compara atrocitățile săvârșite de cei jurați Dragonului făcute în Altara și Murandy cu cele săvârșite în Tarabon, refuzând să vorbească despre faptul că războiul civil îi distrusese pământul natal încă înainte să pună acolo piciorul primul om jurat Dragonului. Dar, indiferent cât o presă Melaine, Min răspunse că toate Aes Sedai îl recunoșteau pe Rand ca fiind Dragonul Renăscut și că o întrebaseră cu grijă, pe parcursul călătoriei din Salidar în Caemlyn, cum era el și care era cea mai bună cale de a se apropia de el, în așa fel încât să nu fie ofensat sau speriat.

Rand mormăi când auzi asta – se îngrijorau să nu-l sperie? —, dar Melaine insistă că, dacă atât de multe femei aveau motive să fie împotriva lui, atunci în întreaga solie nu putea avea încredere nici ca să adune bălegar pentru foc. Min se grăbi să continue, scutindu-l de o strâmbătură. Arad Doman se confruntase cu tot atât de mulți jurați ai Dragonului ca și Tarabonul, și în plus un război civil, dar Demira Eriff, din Ajah Brună, nu vorbea decât despre două lucruri: de întâlnirea cu el și de zvonul că deschisese un fel de școală în Cairhien; în opinia ei, niciun om care deschidea o școală nu putea fi rău în întregime. Berenicia Morsad, o soră Galbenă din Shienar, auzise de la shienarienii din Salidar că Rand fusese primit în Far Dara de marele căpitan Senior Agelmar Jagad, o onoare pe care ea părea să pună mare preț. Seniorul Agelmar nu ar fi primit un neisprăvit, un nebun sau un coate-goale. La fel credea și Masuri Sokawa; era o Brună, din Arafel, care se învecina cu Shienar. În

cele din urmă, mai era și Valinde Nathenos, care își exprima o nerăbdare necaracteristică Albelor ca Rand să îl alunge pe Sammael din Illian; dacă ar fi promis asta, sau măcar ar fi încercat, Min nu ar fi fost surprinsă să o vadă pe Valinde jurându-i credință lui Rand. Melaine își arată neîncrederea, rostogolindu-și ochii; nu văzuse niciodată o Aes Sedai cu atât de multă judecată, o atitudine pe care Rand o găsi mai mult decât curioasă, dacă se gândea că ea i-ar fi râs în nas dacă i-ar fi cerut un astfel de jurământ. Min susținea că era adevărul, indiferent de ce credea cealaltă femeie.

— Le voi arăta cât de mult respect pot, fără să îngenunchez, îi zise Rand lui Min când aceasta termină într-un târziu. Iar pentru Melaine, adăugă: Și până nu văd dovada intențiilor lor, nu o să am încredere în ele nici cât negru sub unghie.

Se gândise că amândouă ar fi trebuit să fie mulțumite, fiindcă amândouă obținuseră ce-și doriseră, dar, judecând după frunțile încruntate, niciuna nu era mulțumită.

După ce se tot contrazisese, Rand s-ar fi așteptat ca ele să fie la cuțite, dar se părea că sarcina lui Melaine și viziunile lui Min creaseră o legătură între cele două femei. Când se ridicară, erau numai zâmbete și îmbrățișări, iar Melaine spuse:

— Nu aș fi crezut că o să te plac, Min, dar ăsta-i adevărul, și una dintre fetele mele va purta numele tău, pentru că ai știut prima. Trebuie să mă duc să-i spun lui Bael, ca să nu fie gelos că Rand al'Thor a știut primul. Fie să ai parte de apă și răcoare, Min! Urmărește-le cu atenție pe aceste Aes Sedai, Rand al'Thor, și protejează-o pe Min. Îi vor face rău dacă află că îți este credincioasă.

Melaine plecă apoi cu același ceremonial cu care venise, adică o ușoară înclinare a capului.

Rămăsese iar singur cu Min. Se simțea parcă stânjenit, dintr-un motiv sau altul.

## CAPITOLUL 42



### Turnul Negru

RAND ȘI MIN RĂMASERĂ UITÂNDU-SE UNUL LA ALTUL, fără să se miște, până când el spuse într-un final:

— Nu ai vrea să vii cu mine la fermă?

— La fermă? tresări ea auzindu-i glasul.

— Este de fapt o școală. Pentru bărbații care au venit în urma amnistiei.

— Nu, nu cred... păli ea. Merana așteaptă vești de la mine. Și ar trebui să le spun cât mai curând ce ai hotărât. Oricare dintre ele s-ar putea duce în Orașul Interior fără să știe, și nu ai vrea să... Chiar trebuie să plec.

Rand nu înțelegea. Ei îi era frică de studenți, bărbați care puteau conduce, care voiau să conducă Puterea, deși nu întâlnise niciunul. Ar fi putut înțelege teama la oricine altcineva, dar și el putea conduce, iar ea era gata să-l ciufulească, să-l împungă cu degetul în coaste sau să-l facă în toate felurile.

— Vrei o escortă până la Coroana Trandafirilor? Chiar sunt tâlhari la drumul mare, până și în miezul zilei. Nu mulți, dar nu aș vrea să ți se întâmple ceva.

Râse puțin nesigură. Deci, chiar o neliniștise ferma.

— Aveam grijă de mine de pe vremea când tu creșteai oi, țărănușule! Brusc, în fiecare mână îi răsări un cuțit; o străfulgerare, și erau iarăși în manșete, deși poate nu la fel de repede precum ieșiseră.

— Trebuie să ai grijă de tine, Rand, îi spuse cu un ton mult mai sobru. Să te odihnești. Arăți obosit.

În mod uimitor, se ridică pe vârful picioarelor, atingându-i buzele cu un sărut.

— Și mie îmi pare bine că te-am văzut, ciobanule, zise, strecurându-se afară râzând din nou, încântată.

Mormăind în barbă, Rand își puse haina și se duse în dormitor să-și ia sabia din fundul dulapului, o chestie întunecată, sculptată în lemn de trandafir, suficient de lată și înaltă pentru garderoba a patru bărbați. Chiar se transforma într-un țăp nerușinat. Min doar se amuza. Se întrebă cât avea să-l mai tachineze doar pentru o vorbă spusă aiurea.

Își puse în buzunarul hainei o pungă făcută din pânză, de dimensiuni potrivite, care scoase un clinchet când o scoase dintre ciorapii așezați în sertarul incrustat cu piatră albastră, iar o altă pungă, mult mai mică, de catifea, fu așezată deasupra **angrealului**. Meșterul argintar care făurise ce se afla în punga cea mare fusese mai mult decât bucuros să lucreze pentru Dragonul Renăscut și încercase să refuze plata, spunând că fusese o onoare pentru el. Meșterul aurar care lucrase piesele care se aflau în cealaltă punguliță ceruse de patru ori mai mult decât îi spusese Bashere că valora munca sa, și o pereche de Fecioare care să-l vegheze până când avea să termine.

Rand se gândea de mai mult timp să facă un drum la fermă. Nu îl plăcea pe Taim, iar Lews Therin avea să își facă simțită prezența în preajma lui, dar nu putea să continue să evite locul.

În special acum. Din câte știa, Taim se descurcase bine să-i țină pe studenți în afara orașului – cel puțin Rand nu auzise de niciun incident, și sigur ar fi ajuns ceva la urechile lui –, dar până la urmă ar fi ajuns și la fermă veștile despre Merana și solia ei, fie prin căruțele de aprovizionare, fie prin noii studenți, și, la cum circulau zvonurile, nouă Aes Sedai s-ar fi transformat repede în nouă Surori Roșii sau nouăzeci, pornite la vânătoare de bărbați care puteau conduce Puterea. Și, fie că rezultatul ar fi fost ca unii dintre ei să fugă în puterea nopții, fie să vină la Caemlyn să lovească ei primii, trebuia să potolească spiritele înainte de a se întâmpla ceva.

Și așa erau prea multe zvonuri în Caemlyn despre Aes Sedai, iar asta era alt motiv pentru care își dorea să se ducă. Alanna, Verin și fetele din ținutul celor Două Râuri ajunseseră în zvonurile de pe stradă cât jumătate de Turn, și mai circulau multe alte zvonuri cu Aes Sedai care se furișau în oraș în puterea nopții. Povestea despre o Aes Sedai care Tămăduia pisicile de pripas era atât de întâlnită, că începuse și el să creadă în ea, iar toate eforturile lui Bashere de a afla de unde pornise zvonul dovediră că era la fel de real ca povestea că femeile care îl escortau pe Dragonul Renăscut peste tot erau de fapt Aes Sedai deghizate.

Rand se întoarse fără să vrea, uitându-se la zidul cu lei și trandafiri în relief. Alanna nu mai era la Ogarul lui Culain. Era tensionată; dacă nu ar fi fost vorba despre o Aes Sedai, ar fi spus că era cu nervii la pământ. Rand se trezise o dată noaptea trecută, sigur că ea plângea, atât de puternică fusese senzația. Câteodată uita că era acolo – până se întâmpla ceva, precum faptul că îl trezise. Se gândea că probabil se putea obișnui cu orice, încetul cu încetul. În acea dimineață, Alanna era... nerăbdătoare; asta era cel mai bun cuvânt. Ar fi pus rămașag pe tot Caemlynul că firul nevăzut care o lega de ea se oprea acum exact la Coroana Trandafirilor. Și ar fi pus rămașag și că Verin era cu ea. Nu, nu erau nouă Aes Sedai. Erau unsprezece.

Lews Therin murmură neliniștit. Era vocea unui om care se întreba dacă nu cumva fusese încolțit. Rand se întreba același lucru. Unsprezece sau treisprezece l-ar fi putut lua prizonier ca pe un țânc. Dacă le dădea vreo șansă. Lews Therin începu să râdă încet, un râs răgușit, ca un plânset. O luase iar razna.

O clipă Rand se gândi la Somara și Enaila, apoi deschise o poartă chiar acolo, deasupra covorului cu motive albastre și aurii din dormitorul său. Îmbufnate cum erau, sigur una dintre ele ar fi scăpat vreo vorbă înainte de a-și termina vizita și, amintindu-și de vizitele precedente, nu dorea ca studenții să se uite speriați după încă douăzeci de Fecioare. Un astfel de lucru nu le-ar fi ajutat prea mult moralul, iar ei aveau nevoie de multă încredere în sine dacă voiau să supraviețuiască.

Taim avea dreptate cu un lucru; ținând **saidinul** înlăuntrul său, un bărbat se simțea viu, și era ceva mai mult decât simțurile ascuțite. În ciuda manei Celui Întunecat, în ciuda murdăriei uleioase și dezgustătoare pe care o puteai simți până în măduva oaselor, în ciuda faptului că Puterea încerca să te topească acolo, pe loc, într-un moment de slăbiciune sau dacă făceai un pas greșit – pe Lumină, știai că ești viu! Cu toate acestea, îndepărtă Izvorul de îndată ce pași prin poartă, și nu doar ca să scape de mană înainte de a vărsa; părea mai rea ca înainte, mai înfiorătoare, dacă era cu puțință. Motivul pentru care se eliberase de Putere, era acela că nu îndrăznea să se întâlnească cu Taim, ținând **saidinul** în el, cu Lews Therin în mintea sa.

Luminișul era mai brun decât își amintea, cu mai multe frunze care se sfărâmau sub pașii săi și mai puține pe crengile copacilor. Unii pini erau complet galbeni, iar alți copaci erau morți, cenușii și golași. Dar, dacă luminișul se schimbase, ferma era de nerecunoscut.

Casa, cu noul ei acoperiș de stuf, arăta mult mai bine, iar hambarul fusese reconstruit în întregime; era mult mai mare ca înainte și nu mai stătea înclinat. Lângă el, un țarc mare era plin



de cai, iar îngrăditurile pentru vaci și oi fuseseră mutate mai departe. Caprele erau și ele îngrădite acum, iar un șir drept de cotețe adăpostea găinile. Pădurea fusese tăiată și împinsă mai în spate. În spatele hambarului peste o duzină de corturi mari, albe stăteau într-un șir, iar în apropiere se vedeau fundațiile a două clădiri mult mai mari decât casa veche a fermei, unde un grup de femei stătea afară cosind și supraveghind copiii care învârteau cercuri, își aruncau mingea sau se jucau cu păpușile. Cea mai mare schimbare erau studenții, cei mai mulți îmbrăcați în haine negre, cu gulere înalte, care le veneau strâns pe corp; puțini asudau. Erau peste o sută, de toate vârstele. Rand nici nu bănuise că expedițiile lui Taim merseseră atât de bine. Senzația **saidinului** venea de peste tot. Câțiva bărbați se antrenau formând țeșături, dând foc la bușteni, sfărâmând pietre sau înfășurându-se unul pe altul cu fire de Aer. Alții conduceau să aducă apă, prinzând gălețile cu Aer, sau împingeau harabe cu bălegar din hambar ori așezau în stive lemne de foc. Nu conducea toată lumea. Henre Haslin supraveghea un șir de bărbați cu piepturile goale, care repetau mișcări cu săbiile de antrenament. Cu doar câteva fire de păr alb și un nas roșu, borcănat, Haslin asuda mai rău ca studenții și fără îndoială că și-ar fi dorit să bea vin, dar îi urmărea și îi corecta la fel de ager ca în vremurile când fusese Maestru al Săbiei în Gărzile Reginei. Saeric, un Goshien Apă Roșie cu părul cărunț, ciung de mână dreaptă, supraveghea cu ochi duri alte două șiruri de bărbați dezbrăcați până la brâu. Primii loveau cu piciorul la înălțimea unui stat de om, se răsuceau, lovind apoi cu celălalt picior, iarăși și iarăși. Ceilalți loveau cu pumnul aerul din fața lor cât de repede puteau. Una peste alta, erau extrem de schimbați față de adunătura jalnică pe care o văzuse data trecută.

În fața lui Rand se proțăpi un bărbat îmbrăcat cu haină neagră, de vârstă mijlocie. Avea un nas ascuțit și o gură batjocoritoare.

— Cine ești? Întrebă cu un accent din Tarabon. Bănuiesc că ai venit la Turnul Negru să înveți, nu? Ar fi trebuit să aștepti în Caemlyn căruțele care să te aducă aici. Ai mai fi avut încă o zi să te bucuri de haina aia scumpă.

— Sunt Rand al'Thor, răspunse el încet.

Încet, ca să-și controleze impulsul de furie. Politețea nu costa nimic, iar dacă prostul ăsta nu se hotăra repede să...

Rânjetul batjocoritor se adânci.

— Deci, tu ești ăla? zise măsurându-l insolent de sus până jos. Nu-mi pari așa măreț. Cred că eu aș putea să...

Un fir de Aer deveni solid ca o piatră, chiar înainte de a-l lovi sub ureche; omul căzu grămadă.

— Câteodată avem nevoie și de o disciplină dură, zise Taim, apropiindu-se până ajunse deasupra celui prăbușit. Vorbise cu un ton vesel, dar se uita cu o privire ucigașă la cel pe care îl doborâse.

— Nu îi poți spune unui om că are puterea de a face pământul să se cutremure, și apoi să te aștepti să meargă cu fruntea plecată. Dragonii care i se urcau pe mâneci străluceau în soare; firul de aur ar fi fost o explicație, dar ce putea face să strălucească așa albastrul? Brusc, ridică vocea:

— Kisman! Rochaid! Luați-l pe Torval de-aici și băgați-i capul în apă până se trezește. Fără Tămăduire, aveți grijă. Poate durerea de cap o să-l învețe să-și țină gura.

Doi bărbați în haine negre, mai tineri ca Rand, veniră alergând și se aplecară peste Tolvar, apoi ezitară, aruncând o privire către Taim. După o clipă, Rand simți cum cei doi se umplu de **saidin**. Fire de Aer îl ridicară pe Tolvar, căzut în nesimțire, iar perechea plecă tropăind, ducându-l plutind între ei pe Tolvar.

„Ar fi trebuit să-lucid de mult timp gemu Lews Therin. Ar fi trebuit... ar fi trebuit...” Încerca să atingă Izvorul.

„Nu, arză-te-ar! se gândi Rand. Nu, nu vei face asta! Ești doar o blestemată de voce!” Lews Therin dispăru, cu un geamăt care

se stinse încet. Rand respiră încet. Taim se uita la el, cu acel aproape-zâmbet al lui.

— Îi înveți Tămăduirea?

— Puținul pe care îl știi. Chiar înainte de a-i învăța cum să nu transpire până mor pe căldurile astea. O armă își pierde utilitatea dacă nu mai e folosită după prima rană. Chiar și așa, unul s-a omorât singur, trăgând în el prea mult **saidin**, iar alți trei s-au mistuit, dar nimeni nu a murit de sabie, încă.

Reușise să pronunțe „sabie” plin de dispreț.

— Înțeleg, zise Rand simplu. Un mort și trei mistuiți. Aes Sedai pierdeau oare la fel de multe novice în Turn? Dar ele înaintau încet. Își puteau permite să facă pași mici.

— Ce e Turnul Negru de care vorbea insul ăla? Nu-mi place cum sună, Taim. Lews Therin începuse iar să mormăie și să geamă, fără să zică însă ceva. Bărbatul cu nas de vultur ridică din umeri, uitându-se cu mândrie la fermă și la studenți.

— Doar un nume folosit de studenți. Nu putem continua să-i zicem „fermă”. Nu le plăcea numele, voiau ceva mai mult. Turnul Negru egalul Turnului Alb. Pot să suprim numele, dacă vrei. Nu e greu să interzici un cuvânt, zise cu capul înclinat pe-o parte, uitându-se la Rand aproape cu coada ochiului.

Rand ezită. Era ușor să interzică un cuvânt pe buzele lor, dar nu și în mintea lor. Trebuia totuși să poarte un nume. La asta nu se gândise. De ce nu Turnul Negru? Deși îi venea să zâmbească dacă se uita la ferma și la întinderea de pădure.

— Lasă-l așa.

Poate Turnul Alb avusese începuturi la fel de modeste. Nu că Turnul Negru ar fi putut avea timpul suficient să crească atât de mult încât să rivalizeze cu Turnul Alb. Gândul îi șterse zâmbetul de pe buze și se uită trist la copii. Și el se juca la fel de mult ca ei, pretinzând că poate construi ceva care să dureze.

— Adună-i pe studenți, Taim. Am să le spun câteva vorbe.

Venise gândindu-se că studenții se vor strânge în jurul lui, apoi, văzând cât de mulți erau, se gândise că ar putea să se

urce pe cotiga șubredă care nu se mai zărea nicăieri acum. Dar Taim avea o platformă pentru anunțuri, un bloc de piatră neagră atât de lustruit, că strălucea în soare ca o oglindă, cu două trepte săpate în spate. Era pus într-o zonă goală din spatele casei, iar pământul din jur stătea golaș, drept și dur. Femeile și copii se strângeau într-o parte să privească și să asculte.

Urcat pe blocul de piatră, Rand putea să-și facă o idee despre cât de departe ajunsese Taim în expedițiile sale. Jaharnarishma, pe care Taim i-l arătase, tânărul cu talentul născut în el, avea ochi negri, mari ca ai unei fete, un chip palid, plin de încredere, și părul împletit în două cosițe lungi, cu clopoței la capete. Taim spunea că venea din Arafel; Rand recunoscuse la un altul capul ras și moțul din vârf, specifice Shienarului, apoi alți doi cu văluri transparente, adesea purtate și de bărbați, și de femei, în Tarabon. Erau ochi oblici din Saldaea, inși scunzi și palizi din Cairhien. Un bătrân avea o barbă ascuțită, unsă cu ulei, imitând un senior tairenian, ceea ce nu era cu siguranță dacă se lua după ridurile de pe chip, și trei inși care purtau bărbi ce le lăsa buza de deasupra dezgolită. Spera ca Taim să nu fi trezit interesul lui Sammael recrutând în Illian... Se așteptase să vadă mai mult tineri, dar, pe lângă chipurile proaspete ca ale lui Eben sau Fedwin, erau și capete ce începuseră să chelească, unii și mai bătrâni ca Damer. Dacă stătea să se gândească nu era niciun mister, niciun motiv pentru care să nu fie la fel de mulți bunici care să poată fi învățați.

Nu știa să țină discursuri, dar se gândise mult la ce voia să le spună. Cu prima parte termină repede.

— Probabil, ați auzit cu toții zvonuri că Turnul... Turnul Alb... s-a divizat. Ei bine, este adevărat. Sunt Aes Sedai rebele care ar putea decide să mă urmeze, și au trimis o solie. Sunt nouă și așteaptă chiar acum în Caemlyn ca să le primesc. Așa că, dacă auziți de Aes Sedai în Caemlyn, nu credeți orice zvon. Știți de ce sunt aici și-i puteți râde în față oricărui ins care împrăștie zvonuri.

Nicio reacție. Stăteau acolo uitându-se la el, fără să clipească măcar. Taim arăta crispat, foarte crispat. Atingând punga mare din buzunar, Rand continuă cu partea la care muncise mai mult.

— Aveți nevoie de un nume. În Limba Străveche, Aes Sedai înseamnă „Servitori ai tuturor” sau ceva de genul ăsta. Limba Străveche nu se traduce ușor.

El însuși nu știa decât câteva vorbe, unele de la Asmodean, altele de la Moiraine, câteva care veneau de la Lews Therin. Bashere îi spusese ceea ce trebuia să știe.

— Un alt cuvânt în Limba Străveche este **asha'man**. Înseamnă gardian sau gardieni. Sau apărători și poate încă alte câteva lucruri; v-am spus, Limba Străveche este foarte flexibilă. Gardian pare cea mai bună traducere. Dar nu orice fel de gardian sau apărător. Nu poți numi un om care apără o cauză injustă **asha'man** sau unul care este rău. **Asha'man** este un om care apără adevărul, dreptatea și binele, pentru toată lumea. Un gardian care nu îngenunchează, nici măcar atunci când până și speranța este pierdută.

Lumina știe, nu va mai fi speranță pe lume în ziua Tarmon Gai'don, poate chiar înainte.

— Pentru asta sunteți voi aici. Când vă terminați antrenamentul, veți fi Asha'man.

Murmure foșniră ca frunzele în vânt, buzele lor repetând numele, apoi se stinseră repede. Chipuri atente se uitau la el, cu auzul încordat să-i prindă următoarele cuvinte. Cel puțin erau mai atenți ca înainte. Punga de pânză scoase un clinchet ușor când o luă din buzunar.

— Aes Sedai încep ca novice, apoi devin Alese, apoi, în final, Aes Sedai depline. Veți avea și voi grade, dar nu ca ale lor. Nimeni nu va fi îndepărtat sau trimis acasă.

Să-i trimită acasă? Pe Lumină! Ar fi făcut orice, mai puțin să-i lege fedeleș, ca să-i țină acolo pe cei care puteau conduce măcar puțin.

— Când un bărbat ajunge prima oară la Turnul Negru... – nu-i plăcea numele – va fi numit oștean, pentru că asta devine când ni se alătură, ceea ce deveniți toți, oșteni care să lupte cu Umbra, și nu doar cu ea, ci și cu toți cei care se opun dreptății și îi oprimă pe cei slabi. Când un oștean atinge un anumit nivel, va fi numit Consacrat și va purta asta. Din săculețul de pânză scoase una dintre insignele făcute de argintar, o micuță sabie strălucitoare de argint, cu mâner lung și lamă ușor curbată.

— Taim!

Taim păși bățos până la blocul de piatră, iar Rand se apropie să-i prindă sabia de argint la reverul hainei. Părea și mai strălucitoare pe lâna neagră. Chipul lui Taim era lipsit de orice expresie. Rand îi dădu săculețul, șoptindu-i:

— Dă-le cui crezi că este pregătit. Dar asigură-te că este pregătit.

Se îndreptă, sperând că adusese suficiente, nu se așteptase să fie atât de mulți.

— Consacrații care avansează cu studiul destul de mult vor deveni **Asha'man**, și vor purta asta, zise, scoțând din săculețul de catifea o insignă. Razele soarelui se răsfrângeau pe lucrătura fină de aur și de emailul pe un roșu intens. O formă sinuoasă, care imita flamura Dragonului. I-o puse lui Taim la celălalt rever, astfel încât de o parte și de alta a gâtului îi străluceau acum sabia și Dragonul.

— Probabil am fost primul **Asha'man**, le spuse studenților, dar Mazrim Taim este cel de-al doilea; chipul acestuia rămăsese pe piatră – ce era în neregulă cu el? Sper ca toți să deveniți **Asha'man** în cele din urmă, dar, fie că reușiți, fie că nu, amintiți-vă că toți suntem oșteni. Ne stau în față multe bătălii, poate nu întotdeauna cele pe care le așteptăm, iar la final, Ultima Bătălie. Facă Lumina să fie ultima! Dacă Lumina va fi cu noi, vom izbândi. Vom izbândi, pentru că trebuie să izbândim.

La final se așteptă să audă urale. Nu se considera genul de orator care putea face mulțimea să strige și să sară în sus, dar

oamenii aceia știau de ce sunt acolo. Să le spună că vor câștiga ar fi trebuit să le trezească o reacție cât de mică. Se așternuse tăcerea. Rand sări de pe blocul de piatră, iar Taim izbucni:

— Duceți-vă la lecții și la corvezi!

Studentii - oștenii - plecară în aceeași tăcere în care ascultaseră, scoțând doar câteva murmure înfundate. Taim făcu un semn către casă. Ținea atât de strâns săculețul cu săbii de argint, încât era de mirare că nu îl străpunsese niciuna prin pânză.

— Dacă Seniorul Dragon are timp pentru o cană de vin?

Rand dădu din cap. Voia să afle întreaga poveste înainte de a se întoarce la palat.

Antreul casei era așa cum se așteptase, cu o podea goală, perfect măturată, câteva scaune cu spătar, desperecheate, aranjate în fața unui cămin din cărămidă roșie, atât de bine curățat, că părea imposibil să fi fost folosit vreodată. O masă mică era acoperită cu o pânză brodată cu flori pe margine. Sora Grady intră tăcută, așezând pe măsuță o tavă de lemn, cu o carafă de un albastru strălucitor și cu două cani albe smălțuite. Rand crezuse că, după tot acest timp, privirea ei îl va durea mai puțin, dar reproșul din ochii ei îl făcu bucuros să o vadă plecând. Își dădu seama că femeia era acoperită de sudoare. Taim aruncă săculețul pe tavă și-și goli cana dintr-o sorbire.

— Nu le înveți și pe femei concentrarea? îl întrebă Rand. E crud să le lași să asude, în timp ce bărbații lor nu suferă de căldură.

— Cele mai multe nici nu vor să audă, răspunse Taim scurt. Bărbații sau iubiții lor au încercat să le învețe, dar cele mai multe refuză și să asculte. Ele cred că este ceva legat de **saidin**.

Rand se uită la vinul negru din cană. Trebuia să o ia pe ocolite. Nu avea niciun rost să izbucnească doar fiindcă era iritat.

— Mă bucur să văd că recrutarea a mers atât de bine. Spuneai că o să egalezi Turnul... Turnul Alb... – Turnul Alb, turnul Negru, oare ce zvonuri o să apară? – în mai puțin de un an și, dacă vei continua în ritmul ăsta, vei reuși. Nu înțeleg cum ai găsit atât de mulți.

— Dacă cerni suficient nisip, răspunse bățos Taim, vei găsi până la urmă câteva grăunțe de aur. Acum las sarcina asta pe umerii celorlalți, rar mai fac o călătorie, două. Damer, Grady... sunt o duzină de oameni pe care-i pot lăsa singuri o zi întreagă. Sunt suficient de în vârstă încât să nu facă greșeli copilărești și sunt îndeajuns de tineri, îndeajuns de puternici încât să facă o poartă, să meargă cu cei mai în vârstă care nu pot. Vei avea o mie în mai puțin de un an. Ce se întâmplă cu cei pe care ți i-am trimis la Cairhien? Ai făcut din ei o armată? Aici vei avea o mie și, cu timpul, mai mulți.

— I-am lăsat în grija lui Bashere, zise Rand încet. Gura lui Taim făcu o grimasă disprețuitoare, iar Rand puse cana jos înainte de a o sfărâma în mâini. Bashere făcea și el ce putea, într-o tabără undeva la apus de oraș, și mare lucru nu putea, căci erau, așa cum zisese saldaeanul, o adunătură amărâtă de fermieri săraci, ucenici fugiți și meșteri ratați, care nu ținuseră niciodată în viața lor o sabie în mână, nu urcaseră niciodată pe un cal înșeuat, și nu plecaseră niciodată la mai mult de cinci mile de locul unde se născuseră. Rand avea prea multe pe cap ca să se mai gândească și la ei; îi spusese lui Bashere să facă ce vrea cu ei și să nu-l deranjeze decât dacă se răsculau.

Uitându-se la Taim, care făcea eforturi să-și ascundă disprețul, își duse mâinile la spate, strângându-și pumnii. Lews Therin mormăia la distanță un ecou al propriei furii.

— Ce ți-a venit? Zici că ți-a intrat un ghimpe în turul pantalonilor de cum ți-am pus insignele. E ceva legat de ele? Nu înțeleg. Oamenii își vor prețui mai mult insigna când vor vedea că tu ai primit-o pe a ta din mâna Dragonului Renăscut. Și, dacă ne gândim bine, te vor prețui și pe tine mai mult. Poate că nu va



mai trebui să păstrezi disciplina lovindu-i pe oameni în cap. Ei, ce ai de zis?

Începuse destul de bine, cu o voce caldă, deși nu chiar blândă – nici nu intenționase să fie blândă –, dar se transformase încetul cu încetul, devenind mai fermă și mai puternică. Nu tipase, dar ultima întrebare lovise ca un bici.

Bărbatul se transformă vizibil. Taim tremura – de furie, realiză Rand, nu de frică –, dar, după ce se opri din tremurat, era din nou el însuși. Nu era prietenos, poate un pic batjocoritor, dar relaxat și controlându-se bine.

— Dacă tot vrei să știi, ceea ce mă îngrijorează pe mine sunt Aes Sedai și tu. Nouă Aes Sedai au venit la Caemlyn, plus încă două, fac unsprezece. Ar putea să mai fie una sau două. Nu le-am putut găsi încă, dar...

— Ți-am spus să nu intri în oraș, zise plat Rand.

— Am găsit câțiva oameni care să întrebe pentru mine, zise Taim sec. Nu m-am mai apropiat după ce te-am salvat de Vinețiu.

Rand lăsă chestiunea să-i treacă pe lângă ureche. Cu greu. Aproape. Vocea din mintea sa era prea joasă ca să o poată înțelege, dar era ca un tunet rece.

— O să prindă mai întâi fumul cu degetele. Spusese asta cu tot disprețul pe care-l simțea – Taim îl **salvase?** —, iar bărbatul tresări. În mod ciudat, încă părea în largul său, dar ochii îi erau două pietre întunecate.

— Și dacă își unesc forțele cu femeile Aes Sedai Roșii? zise cu o voce cumpătată și amuzată, dar ochii îi străluceau. Sunt surori Roșii înjur. Câteva grupuri, care au ajuns în ultimele zile. Încearcă să-i intercepteze pe cei care vin aici.

„O să-l omor“, urlă Lews Therin, iar Rand simți cum acesta încearcă să pună stăpânire pe **saidin**.

„Pleacă“, spuse ferm, dar celălalt nu se opri.

„O să îl omor mai întâi pe el, apoi pe ceilalți. Îl slujesc. E limpede că îl slujesc.“

„Pleacă, țipă Rand în tăcere. Nu ești nimic altceva decât o voce.” Celălalt se întindea să apuce Izvorul.

„Oh, pe Lumină, i-am omorât pe toți. Toți pe care i-am iubit. Dar, dacă îl omor pe el, va fi bine. Pot să repar totul dacă îl omor. Nu, nimic nu poate fi reparat, dar tot trebuie să îl omor. Trebuie să-i omor pe toți. Trebuie. Trebuie.”

„Nu! urlă Rand în interiorul minții sale. Ești mort, Lews Therin! Eu sunt viu, arză-te-ar, iar tu ești mort! Ești mort!”

Brusc, își dădu seama că se sprijinea de masă, rezemându-se de ea, cu genunchii moi. Și mormăind: „Ești mort. Eu sunt viu și tu ești mort”. Dar nu se deschisese către **saidin**. Și nici Lews Therin. Tremurând, se uită la Taim și fu surprins să citească îngrijorare pe chipul acestuia.

— Trebuie să rezisti, îi spuse Taim blând. Dacă sănătatea minții poate fi menținută, trebuie să rezisti. Prețul este prea mare dacă dai greș.

— Nu o să dau greș, răspunse Rand ridicându-se. Lews Therin tăcea. Părea să nu mai fie nimeni în mintea sa. Cu excepția Alannei, desigur.

— Au luat Roșiile pe cineva?

— Din câte știu eu, nu, zise Taim privindu-l prudent, de parcă aștepta altă criză. Acum cei mai mulți studenți vin prin porți și, cu drumurile pline de oameni, nu e ușor să afli cine vine aici, decât dacă omul nu-și ține gura. Făcu o pauză. În orice caz, putem scăpa cu ușurință de ele.

— Nu.

Lews Therin plecase cu adevărat. Așa și-ar fi dorit, dar știa că ar fi fost un prost să creadă asta.

— Dacă încep să ia oameni, o să trebuiască să fac ceva, continuă Rand, dar nu sunt o primejdie acolo. Și, crede-mă, este foarte puțin probabil ca cineva trimis de Elaida să-și unească forțele cu femeile Aes Sedai din oraș. Mai degrabă te-ar primi pe tine cu brațele deschise decât unele pe altele.

— Dar cele care nu sunt la țară? Unsprezece? Câteva accidente ar putea reduce numărul la ceva mai sigur. Dacă nu vrei să-ți murdărești mâinile, sunt dispus să...

— Nu! De câte ori trebuie să îți spun, nu! Dacă simt un bărbat conducând Puterea în Caemlyn, o să vin după tine, Taim. Îți jur! Și să nu-ți imaginezi că nu o să simt dacă nu stai suficient de departe de palat. Dacă una dintre acele Aes Sedai moare, o să știu cine e de vină. Nu uita!

— Ai pus niște condiții prea generale, zise Taim sec. Dacă Sammael sau Demandred decide să te sâcâie aruncându-ți la ușa niște cadavre de Aes Sedai, o să plătesc cu sângele meu?

— Nu au făcut așa ceva până acum și roagă-te să nu înceapă. Nu uita, îți spun!

— Aud și mă supun Seniorului Dragon, desigur, se înclină ușor bărbatul cu nas de vultur. Dar tot susțin că unsprezece este un număr periculos.

Rand râse fără să vrea.

— Taim, am de gând să le învăț să danseze pe muzica fluierului meu.

Pe Lumină, cât trecuse de când nu mai cântase la fluier? Și unde era fluierul lui? îl auzi chicotind, în depărtare, pe Lews Therin.

## CAPITOLUL 43



### Coroana Trandafirilor

TRĂSURA CARE O DUCEA PE MERANA SE CLĂTINA ÎNCET către Coroana Trandafirilor pe drumul înțesat de oameni. La exterior părea calmă, o femeie cu părul închis la culoare, într-o fustă de mătase cenușie. Pe dinlăuntrul său nu se simțea atât de senină. Cu treizeci și opt de ani în urmă negociase un tratat de pace între Ard Doman și Tarabon, care ar fi trebuit să pună capăt gâlcevilor asupra Câmpiilor Almoth, cu domanii și tarabonezii eschivându-se la fiecare pas, aproape reaprinzând de trei ori războiul în toiu negocierilor, și asta în timp ce-și păstrau zâmbetele și chipurile pline de bunăvoință. Când se uscaseră semnăturile pe tratat, se simțea de parcă ar fi fost rostogolită de pe un deal într-un butoi plin cu așchii și, după toate acelea, tratatul se dovedise a valora mai puțin decât ceara și pânglicuțele cu care fusese sigilat. Spera să se termine mai bine ce începuse la Palatul Regal în acea după-amiază, dar se simțea de parcă tocmai ar fi ieșit iarăși din acel butoi.

Min şedea rezemată pe spate, cu ochii închişi. Tânăra femeie părea că trage câte un pui de somn ori de câte ori o Aes Sedai nu vorbea cu ea. Celelalte două surori din trăsură îi aruncau din când în când câte o privire. Seonid, rece şi rezervată în brocardul verde. Masuri, silfidă, cu ochi veseli, înveşmântată într-o rochie brună, brodată cu flori la tivuri. Toate erau îmbrăcate formal, în şaluri şi în culorile propriei Ajah.

Merana era sigură că şi ele se gândiseră la acelaşi lucru privind-o pe Min. Seonid ar trebui să înţeleagă, cu siguranţă, dar cine putea şti? Seonid era metodică şi practică cu Străjerii ei, tratându-i ca pe o pereche de ogari de preţ, faţă de care simţea o oarecare afecţiune. Masuri ar fi putut înţelege. Îi plăcea să danseze şi chiar să flirteze, deşi, dacă auzea de vreun manuscris vechi ascuns pe undeva, mai mult ca sigur uita de sărmanul bărbat. Merana nu mai fusese îndrăgostită de mult, cu mult înainte de Al Cincilea Tratat de la Falme, dar îşi amintea cum era, şi o singură privire aruncată lui Min când aceasta îl privea pe al'Thor îi fusese de-ajuns să înţeleagă că femeii îi bătea inima nebuneşte şi renunţase la orice urmă de raţiune în ceea ce-l privea.

Nu era o dovadă că Min ar fi ignorat toate imboldurile lor la prudenţă sau că şi-ar fi încălcat promisiunile spunându-i totul lui al'Thor, dar el ştia de Salidar. Ştia că Elayne era acolo şi fusese amuzat – amuzat! – de eschivările lor. Lăsând la o parte întrebarea dacă Min le trădase încrederea sau nu – în orice caz, de-acum încolo vor trebui să fie cu băgare de seamă ce vorbeau în faţa ei –, dacă lua totul în considerare, era înspăimântător. Merana nu era obișnuită să simtă teamă. Îi fusese teamă adesea, în anul după ce murise Basan – nu mai legase niciodată alt Străjer, în mare parte fiindcă pentru că nu mai voise să treacă niciodată prin așa ceva, iar în parte pentru că fusese prea ocupată ca să aibă timp să caute bărbatul potrivit –, dar atunci fusese ultima dată când simţise ceva mai mult decât o teamă vagă, de la Războiul Aiel încoace. Acum era înfricoşată, şi nu îi

plăcea asta. Totul ar fi putut încă să meargă bine, nu se întâmplase nimic dezastruos, dar al'Thor însuși îi înmuia genunchii.

Trăsura se clătină, oprindu-se în fața grajdului de la Coroana Trandafirilor, iar grăjdarii îmbrăcați cu veste brodate cu trandafiri se repezără să ia frâiele și să le deschidă ușile.

Sala mare era pe măsura celor trei niveluri de piatră albă, cu lambriuri lucioase de lemn întunecat la culoare și șemineuri înalte de marmură. Pe o poliță de deasupra unui șemineu stătea un ceas mare, cu câteva linii aurite, care anunța fiecare ceas cu un sunet cristalin de clopoței. Femeile care serveau la mese purtau rochii albastre, cu șorțuri albe brodate cu un cerc de trandafiri; zâmbeau toate, politicoase și eficiente, iar cele care nu erau frumoase erau cel puțin drăguțe. Coroana Trandafirilor era favorita nobililor de la țară care nu aveau un conac în Caemlyn, dar la mese stăteau acum doar Străjeri. Iar Alanna și Verin, la capătul sălii; dacă ar fi fost după Merana, ar fi așteptat în bucătărie, cu servitorii. Toate celelalte surori erau plecate. Nu aveau timp de pierdut.

— Dacă nu vă deranjează, zise Min, aş vrea să fac o plimbare. Mi-ar plăcea să vizitez câte ceva din Caemlyn, înainte de a se întuneca.

Merana o lăsă să plece și, în timp ce tânăra țâșnea pe ușă, schimbă o privire cu Seonid și Masuri, întrebându-se cât timp îi va lua lui Min să se întoarcă la palat.

Jupâneasa Cinchonine apăru dintr-odată, mai grasă decât oricare altă hangită văzută vreodată de Merana, făcând plecăciuni și frecându-și mâinile roz.

— Pot face ceva pentru Domniile Voastre, Aes Sedai? Pot aduce ceva?

O găzduise adeseori pe Merana, și de fiecare dată fusese bine, și înainte, și după ce aflase că era Aes Sedai.

— Ceai de fructe, îi răspunse zâmbind Merana. În camera privată de la etaj.

Zâmbetul ei o făcu pe hangiță să plece grăbită, strigând-o pe una dintre femeile care serveau. Merana le făcu un semn scurt Alannei și lui Verin să o urmeze pe scări, iar toate cinci începură să urce treptele în tăcere.

Ferestrele încăperii ofereau o bună vedere asupra străzii, pentru cei interesați de asta, dar pe Merana priveștea o interesa destul de puțin în acel moment. Închise ferestrele din pricina zgomotului, apoi se întoarse cu spatele către ele. Seonid și Masuri se așezaseră pe scaune. Rochia din lână închisă la culoare a lui Verin arăta de parcă ar fi fost mototolită, deși nu era, și se zărea o pată de cerneală pe vârful nasului, dar ochii îi avea ca de pasăre: iuți și cercetători. Și ochii Alannei sclipeau, de furie probabil, iar din când în când mâinile îi tremurau ușor, strângându-și rochia de mătase albastră croită pe corp; arăta de parcă ar fi dormit cu ea. Avea ceva scuze, desigur. Dar nu suficient de multe.

— Încă nu știu, Alanna, zise tăios Merana, dacă acțiunile tale au avut vreun efect negativ. Nu a adus vorba de faptul că l-ai legat – împotriva dorinței lui – dar a fost dur, foarte dur, și...

— A adăugat și alte restricții? o întrerupse Verin, înclinându-și ușor capul. Mie totul mi se pare în regulă. Nu a luat-o la sănătoasa când a auzit de voi. A primit trei, destul de politicoși. E puțin speriat de noi, ceea ce este bine, altfel nu ar fi stabilit restricții, dar, dacă nu a adăugat altele, avem la fel de multă libertate ca înainte, iar asta înseamnă că nu este îngrozit. Mai mult decât orice, trebuie să avem grijă să nu-l speriem prea tare.

Problema era că Verin și Alanna nu făceau parte din delegația Meranei și nu avea nicio autoritate asupra lor. Auziseră veștile despre Logain și surorile Roșii și se puseseră de acord că Elaidei nu trebuie să i se permită să rămână pe tronul Amyrlin, dar asta nu însemna nimic. Desigur, Alanna nu era o problemă, deși ar fi putut deveni. Ea și Merana aveau forțe atât de asemănătoare, încât nu s-ar fi putut diferenția decât dacă faceau un concurs,

de genul celor făcute de novice, până erau prinse. Alanna fusese novice timp de șase ani, Merana doar cinci, dar, mai important, Merana era deja Aes Sedai de treizeci de ani în ziua în care moașa o pusese pe Alanna la sânul mamei sale. Asta rezolva lucrurile. Merana avea întâietate. Nimeni nu gândea așa de obicei, doar dacă ceva le forța, dar amândouă știau și-și modificau comportamentul. Nu că Alanna ar fi fost pregătită să primească ordine, dar măcar respectul avea să o facă mai controlabilă, într-o anumită măsură. Precum și faptul că știa ce făcuse.

Verin era problema, cea care o făcuse pe Merana să se gândească la forță și întâietate. Merana o cântări iarăși pe femeie, deși știa foarte bine ce o să găsească. Era imposibil de spus care dintre ele era mai puternică. Cinci ani ca novice fiecare, șase ca Alese. Era un lucru pe care orice Aes Sedai îl știa despre celelalte, chiar dacă era singurul lucru pe care îl știau. Diferența dintre ele era că Verin era mai în vârstă, poate mai în vârstă decât era ea față de Alanna. Firele de păr cărunt accentuau și mai mult acest lucru. Dacă Verin ar fi făcut parte din solie, nu ar fi fost nicio problemă, dar nu făcea parte, iar Merana se trezea că o asculta respectuos, dându-i întâietate fără să-și dea seama. De două ori în acea dimineață trebuise să-și readucă aminte că nu Verin conducea solia. Singurul lucru care făcea lucrurile tolerabile era faptul că Verin se simțea probabil parțial răspunzătoare de greșeala Alannei. Fără acest lucru, ar fi fost probabil într-un scaun, la fel de repede ca toate celelalte, nu stând în picioare lângă Alanna. Spera să găsească o cale să o facă să stea zi și noapte la Ogarul lui Culain, să vegheze asupra acelei minunate comori de fete din Ținutul celor Două Râuri.

Așezându-se astfel ca ea, Seonid și Masuri să înconjoare perechea, Merana își aranjă grijulie fusta și șalul. Faptul că stăteau jos, pe când cele două rămâneau în picioare, îi dădea o



ușoară ascendență. În ceea ce o privește, considera aproape un viol ce săvârșise Alanna.

— De fapt, a mai stabilit o restricție. E foarte bine că voi două i-ați localizat **școala**, dar acum a sugerat destul de limpede că ar trebui să abandonați orice gând legat de ea. Ne-a... însărcinat... să stăm departe de... oamenii lui.

Parcă îl vedea și acum, aplecat în monstrozitatea aia de tron, cu Tronul Leului expus în spatele său și cu o bucată sculptată de sulită în pumn; cu siguranță, un obicei Aiel.

„Ascultă-mă, Merana Sedai, spusese cu o voce plăcută și fermă. Nu vreau necazuri între Aes Sedai și Asha'man. Le-am spus soldaților să stea departe de voi, dar nu am de gând să-i las pradă femeilor Aes Sedai. Dacă plecați la vânătoare împotriva Turnului Negru, s-ar putea să vă treziți voi înșivă vânat. Amândoi vrem să evităm acest lucru.”

Merana era Aes Sedai de prea mult timp ca să tremure când își vedea umbra, dar de data asta simțea fiori. Asha'man. Turnul Negru. Mazrim Taim! Cum s-a putut ajunge atât de departe? Iar Alanna era sigură că erau peste o sută de bărbați, deși nu dăduse niciun detaliu despre cum aflase, desigur; nicio soră nu își dădea în vileag iscoadele de bunăvoie. Nu conta.

Dacă fugi după doi iepuri, nu prinzi niciunul, spunea o vorbă veche, iar al'Thor era cel mai important iepure din lume. Ceilalți trebuiau să aștepte.

— Este... încă mai este acolo sau a plecat?

Verin și Alanna nu păreau să fie foarte impresionate de faptul că al'Thor se putea, se pare, Topi în văzduh, lucru care o neliniștea pe Merana. Ce altceva mai învățase singur, iar Aes Sedai uitaseră de mult?

— Alanna? Alanna!

Sora Verde subțirică tresări puternic, scuturându-se de gândurile în care se scufundase. Părea că face cam des lucrul ăsta.

— Este în oraș. În Palat, cred, spuse cu o voce visătoare. A fost... are o rană într-o parte. O rană veche, vindecată doar pe jumătate. De câte ori o simt, îmi vine să plâng. Cum poate trăi cu așa ceva?

Seonid îi aruncă o privire ascutită; orice femeie care avea un Străjer îi putea simți rănilor. Dar știa prin ce trece Alanna, căci îl pierduse pe Owein, așa că îi vorbi aproape cu blândețe, deși un pic cam iute:

— Teryl și Furen au fost răniți atât de tare, încât aproape am leșinat, deși noi le simțim mult mai puțin decât ei, iar ei nici măcar nu s-au poticnit. Nici măcar un pic.

— Cred, zise Masuri încet, că ne îndepărtăm de subiect. Mereu vorbea încet, dar, spre deosebire de alte Brune, vorbea la subiect.

Merana o aprobă cu o mișcare a capului.

— Da. Mă gândeam să-i iau locul lui Moiraine pe lângă el...

O bătaie la ușă anunță o femeie cu șorț alb, aducând o tavă cu ceai. Un ceainic de argint cu cești de porțelan; Coroana Trandafirilor era un loc obișnuit cu nobilimea. Până când tava fu așezată, iar servitoarea dispăru pe ușă, Alanna se trezise din reverie. Ochii ei negri scăpărau. Surorile Verzi erau deosebit de geloase pe Străjerii lor, iar al'Thor îi aparținea ei acum, indiferent de felul în care îl legase. Întâietatea se ducea pe apa sâmbetei când venea vorba de asta. Stătea dreaptă ca o sabie, așteptând doar vorbele Meranei ca să taie și să spintece. Cu toate acestea, Merana așteptă să fie pus în cești ceaiul de coacăze și toată lumea așezată. Le spuse chiar lui Verin și Alannei să stea jos. Femeia aia fără minte merita să fie supărată, poate chiar mai mult decât pentru Owein. Poate că fusese exact ca un viol.

— M-am gândit la asta, zise în cele din urmă, dar am respins ideea. Aș fi putut face asta dacă tu nu ai fi făcut ce-ai făcut, Alanna, dar acum este atât de suspicios când vine vorba de Aes Sedai, încât mi-ar râde în nas dacă aș sugera așa ceva.

— E la fel de arogant ca un rege, zise scurt Seonid.

— Exact cum ne-au spus Elayne și Nynaeve, ba chiar mai mult, adăugă Masuri clătinând din cap. Pretinde că știe când o femeie conduce. Aproape că am îmbrățișat **saidarul** ca să-i arăt că se înșală, dar, desigur, s-ar fi alarmat indiferent de ce aș fi încercat să-i demonstrez.

— Și toți acei Aieli, zise Seonid cu o voce gătită; ea era din Cairhien. Bărbați **și** femei. Cred că ar fi încercat să ne străpungă cu sulitele și dacă am fi clipit prea repede. Una dintre ele, o femeie cu părul ca spicele, care măcar purta fustă, nici măcar nu a încercat să-și ascundă animozitatea.

Câteodată, se gândi Merana, Seonid nu părea să înțeleagă cu adevărat că al'Thor însuși putea fi un pericol.

Alanna începu să-și muște buza de jos, fără să-și dea seama, ca un copil. Bine că o avea pe Verin să aibă grijă de ea. În starea ei nu putea să-și poarte singură de grijă. Verin sorbea din ceai, privind; ochii ei te puteau deconcerta câteodată.

Merana își dădu seama că se simțea înduioșată. Își amintea prea bine că fusese un pachet fragil de nervi după moartea lui Baran.

— Din fericire, se pare că este și o parte bună la neîncrederea lui. În Cairhien a primit o solie de la Elaida. A vorbit deschis despre acest lucru. Cred că neîncrederea îl va face să le țină la distanță.

— Se gândește să ne joace pe unele contra celorlalte, zise Seonid, așezându-și ceașca pe farfuriuță.

— Și încă mai poate face asta, zise sec Masuri, doar că noi știm mai multe despre Elaida decât ar putea ști el vreodată. Cred că și-a trimis emisarele să întâlnească un cioban, chiar dacă unul într-o haină de mătase. Indiferent ce este, nu mai e ce-a fost. Moiraine l-a instruit bine, se pare.

— Noi am fost prevenite, zise Merana. Nu prea cred că au fost și ele.

Alanna se uită la ele clipind.

— Deci, nu am stricat total? Toate clătinară din cap, iar ea trase adânc aer în piept, presându-și rochia cu o îngruntare, de parcă abia atunci ar fi văzut că era șifonată. Poate că o să reușesc să-l fac să mă accepte, adăugă ea abandonând cutele, cu chipul și vocea mai încrezătoare cu fiecare vorbă. Cât despre amnistia lui, poate că trebuie să suspendăm orice plan, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să fim pregătite. O astfel de primejdie nu poate fi ignorată.

Preț de o clipă, Merana își regretă clipa de înduioșare. Femeia făcuse acel lucru unui bărbat și era îngrijorată doar că i-ar fi fost micșorate șansele de succes. Fără tragere de inimă, recunoscuse că, dacă asta l-ar fi făcut pe al'Thor mai ușor de controlat, nu ar mai fi zis nimic.

— Mai întâi, trebuie să-l facem pe al'Thor să accepte căpăstrul, ca să zicem așa. Iar suspendarea planurilor va dura atât cât va fi nevoie, Alanna; o clipă femeia își țuguie buzele, apoi aprobă cu o mișcare a capului. Sau măcar acceptă.

— Și cum anume o să-i punem căpăstrul? întrebă Verin. Trebuie tratat cu delicatețe. Este ca un lup prins cu o zgardă groasă cât un fir.

Merana ezită. Nu avusese de gând să le împărtășească totul celor două, care aveau doar o legătură slabă cu Divanul din Salidar. Îi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă Verin încerca să preia conducerea și dacă într-adevăr ar fi reușit acest lucru. Ea știa ce avea de făcut. Fusesse aleasă pentru că își petrecuse întreaga viață mediind dispute delicate, negociind tratate acolo unde ura dintre părți părea de neclintit. Până la urmă înțelegerile erau încălcate și tratatele rupte, dar asta stătea în firea oamenilor. În cincizeci de ani, singurul ei eșec adevărat fusese Al Cincilea Tratat de la Falme. Știa acele lucruri, dar toți acei ani îi înrădăcinaseră adânc anumite instincte.

— Ne vom apropia de anumiți nobili, care printr-un noroc sunt în Caemlyn acum...

— Mă îngrijorează Elayne, spuse ferm Dyelin. Cu atât mai ferm cu cât era singură în încăperea cu o Aes Sedai. O Aes Sedai te putea presa foarte tare dacă dădeai înapoi când erai singură. Mai ales dacă nimeni altcineva nu știa că erai cu ea.

Kairen Sedai zâmbi, dar nu se putea citi nimic nici pe chipul ei, nici în ochii reci și albaștri.

— Este foarte posibil ca Domnița-Moștenitoare să fie găsită pentru a se așeza pe Tronul Leului. Ceea ce e imposibil pentru alții nu e imposibil pentru Aes Sedai.

— Dragonul Renăscut spune că...

— Bărbații spun multe lucruri, Doamnă Dyelin, dar tu știi că nu mint.

Luan mângâie gâtul sur al armăsarul tairenian, uitându-se în ambele direcții să vadă dacă nu cumva venea vreun grăjdar, și abia avu timp să se ferească de mușcătura dinților afirișiți.

Străjerul Rafelei stătea de pază, dar în ultima vreme nu mai avea încredere în nimeni. Mai ales nu cu o astfel de vizită.

— Nu sunt sigur că înțeleg, zise el scurt.

— Unitatea este de preferat divizării, zise Rafela, pacea este mai bună decât războiul, răbdarea mai bună ca moartea.

Luan tresări auzind un sfârșit atât de ciudat după șirul de platitudini, iar femeia Aes Sedai cu chipul rotund îi zâmbi.

— Nu ar fi mai bine pentru Andor dacă Rand al'Thor ar pleca, lăsând țara în pace și unitate, Seniore Luan?

Ținându-și halatul strâns, Ellorien se holba la femeia Aes Sedai care reușise să se strecoare neanunțată în baia sa, poate chiar fără să fie văzută. Femeia cu piele arămie o privea dintr-un scaun, de cealaltă parte a căzii de marmură, plină de apă, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Cine, întrebă într-un final Ellorien, va căpăta atunci Tronul Leului, Demira Sedai?

— Roata țese așa cum Roata vrea, veni răspunsul, iar Ellorien știu că nu va mai primi altul.

## CAPITOLUL 44

### Culoarea încrederii

DE ÎNDATĂ CE VANIN PLECASE SĂ SPUNĂ OȘTII să rămână pe loc, Mat află că în tot Salidarul nu mai rămăsese nici măcar un singur han care să nu fie luat de Aes Sedai, iar cele cinci grajduri erau pline până la refuz. Dar, cu toate astea, după ce strecură o monedă de argint unui grăjdar cu bărbie îngustă, omul mută sacii cu ovăz și baloții de paie dintr-o curte împrejmuită de un zid de piatră, suficient de mare să adăpostească șase cai. Apoi le arată lui Mat și celorlalți patru podul cu fân, unde puteau dormi, fiind un pic mai răcoros decât oriunde altundeva.

— Nu întrebați nimic, le spuse Mat în timp ce împărțea între ei restul de monede rămase. Plătiți pentru orice și nu acceptați daruri. Oastea nu va rămâne datoare nimănui aici.

Falsa încredere pe care o afișa Mat se transmise și celorlalți, și nici măcar nu ezitară când le ordonă să fixeze flamurile în fața podului cu fân, stacoiu și alb, discul alb-negru și Dragonul, limpezi pentru toată lumea. Pe de altă parte, grăjdarul veni cu ochii bulbucați, aproape țopăind, să-l întrebe pe Mat ce face. Acesta rânji doar, aruncându-i omului cu bărbie îngustă o monedă de aur.

— Să știe toată lumea cine a venit în vizită.

Voia ca Elayne să înțeleagă că nu putea fi intimidat, iar câteodată trebuia să se poarte ca un prostănac pentru ca oamenii să înțeleagă că vorbea serios.

Necazul era că flămurile nu avură niciun efect. Sigur, toată lumea făcea ochii mari, arătându-le cu degetul, câteva Aes Sedai veniră să se uite, cu ochii reci și fără nicio expresie, dar se așteptase să audă cereri indignate să le dea jos, ceea ce nu se întâmplă. Când se întoarse la Turnul Mic, o Aes Sedai care reușea cumva să arate ca o prună, în ciuda trăsăturilor fără vârstă, îi spuse fără echivoc că Suprema Amyrlin era ocupată; avea să îl primească, poate, peste o zi sau două. Poate. Elayne părea să fi dispărut, Aviendha la fel, dar nimeni nu strigase „crimă” încă și bănuia că femeii Aiel îi trăgeau pe ea o rochie albă, pe undeva. Foarte bine, dacă așa se păstra liniștea. Nu ținea morțiș să-i spună lui Rand că una dintre ele o omorâse pe cealaltă. O văzuse o clipă pe Nynaeve, dar, până să o ajungă, dispăruse după un colț.

Își petrecu aproape toată după-amiaza căutându-i pe Thom și Juilin. Cu siguranță, unul din ei ar fi putut să-i spună mai multe despre ce se petrecea și, în plus, trebuia să-i ceară scuze lui Thom pentru remarca pe care o făcuse despre scrisoare. Din păcate, nimeni nu părea să știe unde sunt. Târziu, după căderea nopții, ajunse la concluzia că erau ținuți undeva, ca să nu se întâlnească cu el. Egwene chiar avea de gând să-l lase să fiarbă în suc propriu, dar el era hotărât să-i arate că planul nu îi reușea. Așa că se duse să danseze.

Se părea că sărbătoarea înscăunării unei noi Supreme Amyrlin trebuia să țină o lună și, deși toată lumea din Salidar muncea pe brânci ziua, cum cădea seara se aprindeau focuri de tabără la fiecare colț de uliță, și apăreau fluier, scripci și chiar un timpanon sau două. Muzica și râsetele umpleau aerul, iar sărbătoarea ținea până spre dimineață, când oamenii se duceau la culcare. Văzu dansând pe ulițe Aes Sedai cu grăjdari și căruțași, încă îmbrăcați cu hainele de lucru, Străjeri dansând cu servitoare și bucătărese care-și dăduseră jos șorțurile. Dar nu și lui Egwene. Afurisita de Amyrlin nu dănuia pe ulițe. Nici Elayne sau Nynaeve, nici Thom sau Juilin. Thom nu ar fi lipsit de la un

dans nici cu amândouă picioarele rupte, așa că sigur era ținut undeva. Mat se hotărî să se distreze, să lase pe toată lumea să vadă că nu are nicio grijă pe lume. Lucrurile însă nu aveau să meargă exact cum plănuise.

Dansă un timp cu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, o femeie slăbuță, dar cu un piept generos, care voia să știe totul despre Mat Cauthon. Foarte măgulitor, mai ales că ea îl invitase la dans. Observă după o vreme că Halima avea un fel de a se freca de el, un fel de a se apleca, astfel încât el să vadă în voie prin decolteul ei. Poate că i-ar fi făcut plăcere, dacă nu s-ar fi uitat de fiecare dată la el cu o privire cercetătoare, ascuțită și un zâmbet ușor amuzat. Nu era o dansatoare bună – tot încerca să conducă, unul dintre defecte iar într-un final el renunță.

Nu ar fi însemnat nimic dar, înainte de a face zece pași, simți pe piept capul de vulpe răcindu-se ca gheața. Se întoarse, căutând furios din priviri. O văzu pe Halima uitându-se la el în lumina focului. Doar o clipă, înainte de a apuca de braț un Străjer înalt, începând să dănțuiască, dar el era sigur că citise șocul pe acel chip frumos.

Muzicanții cântau la scripcă o melodie pe care o recunoștea. Sau cel puțin o recunoștea una dintre vechile lui amintiri, iar cântecul era aproape la fel, în ciuda trecerii a mai bine de o mie de ani. Două vorbe fuseseră schimbate, căci vechile cuvintele care-i răsunau în minte nu și-ar fi găsit locul acolo.

Încrede-te în mine, zise Aes Sedai,

Căci duc cerul pe umeri.

Încrede-te în mine să fac ce e bine,

Și voi avea grijă de tine.

Dar încrederea e culoarea seminței negre crescând, încrederea e culoarea sângelui inimii curgând, încrederea e culoarea ultimei răsuflări, încrederea e culoarea morții.



— Aes Sedai? zise o femeie tânără și durdulie, plină de dispreț pentru întrebarea sa. Era drăguță, și poate că în alte circumstanțe ar fi încercat să se prostească un picuț cu ea.

— Halima este doar secretara Delanei Sedai. Mereu îi stârnește pe bărbați, asta face. Ca un copil cu o jucărie nouă, îi stârnește să vadă că poate. Ar fi dat de zece ori de bucluc până acuma, dar nu ar fi protejat-o Delana.

Încrede-te în mine, zise regina pe tron,

Căci eu duc singură greul, încrede-te în mine să conduc și să judec,

Și om înțelept tu vei fi.

Dar încrederea e urletul câinelui pe mormânt, încrederea e sunetul trădării în noapte, încrederea e sunetul ultimei răsuflări, încrederea e culoarea morții.

Poate se înșelase. Poate doar fusese șocată că el plecase. Niciun bărbat nu ar pleca de lângă o femeie care arăta așa, indiferent cum îl tachina sau cum dansa. Probabil asta era explicația. Dar mai rămâneau întrebările: Cine? și De ce? Se uită în jur, la dansatori și la cei care așteptau la marginea umbrei să le vină rândul. Femeia cu păr auriu, corniata, care-i păruse cunoscută, dansa cu un ins cu față butucănoasă, agitându-și cosița. Mat putea recunoaște Aes Sedai după chipuri – cei mai mulți reușeau dar nu își putea da seama cine încercase să... indiferent ce încercase să facă.

Se duse cu pași mari către următorul foc de tabără, mai mult ca să scape de cântec, înainte de a continua cu „mărețul rege” și „doamna și seniorul” până la „dragostea vieții tale”. În vechea sa amintire el scrisese cântecul pentru dragostea vieții sale. „Încrederea este gustul morții.” La următoarea răscruce, un scripcar și o femeie la fluier cântau ceea ce părea a fi, Amestecă penele”, un dans strașnic, de țară.

Cât de mult putea avea încredere în Egwene? Acum era Aes Sedai; trebuia să fie, dacă era Amyrlin, chiar și o Amyrlin amărâtă, dintr-un sat amărât. Dar, indiferent ce era, rămânea

Egwene; nu putea crede că l-ar fi lovit în toiul nopții în felul acela. Desigur, Nynaeve ar fi putut, dar nu pentru a-l răni cu adevărat. Încă îl mai durea coapsa, vânătăia făcuse un nod dureros. Și doar Lumina știa de ce ar fi fost în stare o femeie ca Elayne. Decise că încă mai încercau să-l alunge. Probabil se putea aștepta și la alte încercări. Nu îl puteau atinge cu Puterea și, cu cât încercau mai mult și eșuau, cu atât aveau să se lămurească mai bine că nu putea fi intimidat.

Myrelle veni să se așeze lângă el, privindu-i pe dansatori. Își aducea vag aminte de ea. Nu credea că femeia știa ceva periculos despre el. Nu, nu credea. Nu era la fel de frumoasă ca Halima, desigur, dar tot era drăguță foc. Umbrele mișcătoare îi dansau pe chip, făcându-l aproape să uite că era o Aes Sedai.

— E o noapte caldă, zise ea zâmbind, apoi continuă atât de firesc în timp ce el se bucura privindu-i chipul, încât îi luă ceva timp ca să înțeleagă unde voia să ajungă.

— Nu cred, îi spuse politicos, când i se ivi șansa.

Asta se întâmpla dacă uita. Aes Sedai erau Aes Sedai.

Ea îi zâmbi.

— Ai avea multe avantaje și nu aș încerca să te leg de fustele mele. Multe avantaje. Ai ales o viață primejdioasă sau a fost aleasă pentru tine. Un Străjer ar avea mai multe șanse de supraviețuire.

— Nu cred. Nu, dar mulțumesc pentru propunere.

— Gândește-te, Mat. Doar dacă nu cumva... te-a legat Suprema Amyrlin?

— Nu.

Egwene nu ar face așa ceva. Ar fi în stare? Atâta vreme cât purta medalionul, nu putea, dar dacă nu l-ar fi avut?

— Te rog să mă scuzi, îi zise înclinându-se și plecând către o tânără femeie cu ochi albaștri, care bătea cu piciorul tactul muzicii. Gură îi era dulce, numai bună pentru sărutări, și avea de gând să se distreze.

— Ți-am văzut ochii și nu am putut să nu vin. Dansezi?

Văzu prea târziu inelul cu Marele Șarpe, apoi acea gură dulce vorbi sec, cu un glas pe care îl cunoștea.

— Te-am întrebat odată dacă o să fii aici și când casa arde din temelii, dar văd că ți-ai făcut un obicei din a sări în foc. Acum pleacă de-aici și găsește-ți pe cineva care are chef să danseze cu tine.

Siuan Sanche! Ferecată și moartă! Se uita urât la el cu chipul pe care-l parcă îl furase de la o tânără fată; purta inelul Aes Sedai! O invitase la dans pe **Siuan Sanche!**

În timp ce încă stătea acolo, o tânără domani, subțire ca trestia, se răsuci într-o rochie verde pal, suficient de transparentă pentru a lăsa să i se ghicească silueta prin lumina focului de tabără, îi aruncă lui Siuan o privire rece, care îi fu întoarsă îndoit, apoi îl înșfăcă, trăgându-l printre dansatori. Era la fel de înaltă ca o femeie Aiel, cu ochii negri ceva mai sus decât ai lui.

— Apropo, eu sunt Leane, îi spuse ca o dezmiardare, dacă cumva nu m-ai recunoscut.

Și râsetul ei fu ca o dezmiardare. Mat tresări, aproape încurcându-se în pașii de dans. Și ea purta inelul. Se mișca mecanic. Înaltă sau nu, era ca o pană în mâinile sale, o lebădă grațioasă, dar nu era suficient ca să-i oprească întrebarea care-i tot răsărea în minte, ca un foc de artificii. Cum? Cum, pe Lumină? Colac peste pupăză, femeia îi zise la sfârșit cu acea voce joasă:

— Ești un dansator foarte bun, apoi îl sărută pe îndelete, la fel de temeinic pe cât fusese vreodată sărutat. Fu atât de șocat, că nici nu încercă să se opună. Oftând, îl mângâie pe obraz:

— Un dansator foarte bun. Gândește-te la asta când vei dansa data viitoare, căci o vei face mai bine. Apoi plecă râzând înapoi la dans cu un ins pe care-l înșfăcase din rândul privitorilor.

Mat decise că îi ajunsese pentru seara aceea. Se întoarse la grajd și se culcă, folosind șaua pe post de pernă. Ar fi visat frumos, dacă nu i-ar fi apărut mereu în vis Myrelle, Siuan, Leane

și Halima. Când venea vorba de vise, un bărbat nu avea minte nici cât să-și scoată apa din cizme.

Se trezi gândindu-se că ziua aceea avea să fie mai bună, mai ales că îl găsisese în zori pe Vanin dormind pe șaua sa. Talmanes înțelesese și avea să rămână pe loc. Fuseseră văzuți Străjeri urmărind pregătirile Oștii, lăsându-se zăriți, fără îndoială, dar niciunul nu se apropiase prea mult. O surpriză mai puțin plăcută fu să descopere trăpașul cenușiu al lui Olver în curtea din spatele grajdului, și pe el cuibărit într-un colț, înfășurat cu o pătură.

— Cineva trebuie să îți păzească spatele, îi zise morocănos lui Mat. Nu poți avea încredere în ea.

Nu mai era nevoie să rostească numele Aviendhei. Pe Olver nu-l interesa să se joace cu copiii din sat, așa că Mat trebui să îndure privirile lungi și zâmbetele în timp ce băiatul se ținea după coada lui prin tot Salidarul, străduindu-se să imite pasul curgător al Străjerilor și uitându-se peste tot după Aviendha. Nici pe ea nu o putea găsi nicăieri, așa cum nu le putea găsi nici pe Elayne sau Nynaeve. Iar „Suprema Amyrlin” era tot ocupată. Thom și Juilin erau și ei „ocupați”. Vanin auzi câteva lucruri, dar nimic care să-l facă fericit pe Mat. Dacă Nynaeve chiar reușise să le Tămăduiască pe Siuan și Leane, avea să fie mai nesuferită ca niciodată, întotdeauna avusese o părere grozavă despre ea însăși, dar, dacă făcuse imposibilul, atunci avea să fie mai umflată în pene ca un curcan. Și asta nu era nimic. Tresări când auzi de Logain și Ajah Roșie. Părea acel gen de lucru pe care o Aes Sedai nu l-ar fi iertat în ruptul capului. Și, dacă Gareth Bryne era în fruntea oștii lor, atunci nu avea de-a face cu o gloată de fermieri, întărită de câțiva Străjeri. Dacă mai adăuga și rezervele de hrană pe care Vanin le văzuse depozitate în butoaie, pentru călătorie, totul mirosea a necazuri. Cele mai urâte necazuri pe care și le putea imagina, cu excepția unui Rătăcit la masă cu el și a unei duzini de troloci la ușă. Nimic din ce auzise nu îl făcea să creadă că nu erau nebuni, dar niște nebuni foarte primejdioși.

Thom și „ajută-mă să le țin în viață”. Dacă menestrelul avea să-și mai scoată vreodată nasul din gaura unde se ascunsese, poate că avea să afle „cum” dintr-una din poveștile sale.

Seara, Myrelle încercă iar să-l convingă să devină Străjer, și-și miji ochii când el îi spuse că era a cincea ofertă pe care o refuza de la răsăritul soarelui. Nu era sigur că îl crezuse. Era mai nervoasă decât văzuse vreodată o Aes Sedai. Cu toate astea, îi spusese adevărul. Prima fusese Delana, pentru care lucra Halima, în timp ce încerca să-și mestece micul dejun. Era o femeie bine făcută, cu păr deschis la culoare și ochi albaștri spălăciți, care aproape încercă să-l forțeze să accepte. Noaptea aceea se feri de dans, ducându-se la culcare în zgomotul muzicii și al râsetelor; de data asta îi lăsau un gust amar.

Pe la amiază, în cea de-a doua zi plină în Salidar, veni o fețișoară în rochie albă, drăguță și plină de pistrui, străduindu-se din răspuțeri să pară rece ca gheața, convocându-l:

— Te vei prezenta imediat la Suprema Amyrlin.

Punct, și nicio vorbă în plus. Mat îi făcu semn să o ia înainte și să-l conducă. Așa se cuvenea, și ei părea să-i facă plăcere.

Erau toate în acea încăpere din Turnul Mic, Egwene și Nynaeve, Elayne și Aviendha, deși trebui să se uite de două ori la Aviendha să o recunoască în rochia albastră de lână fină, cu manșete și guler larg. Cel puțin Elayne și Aviendha nu încercau să se strângă de gât, dar nu li se putea citi nimic pe chip. Și nici lui Egwene și lui Nynaeve. Toate aveau chipurile împietrite, fixându-l cu privirea. Reuși să rămână tăcut în timp ce Egwene îi explică ce alegeri avea, vorbindu-i cu etola pusă pe umeri, din spatele mesei.

— Dacă nu crezi că poți face nici una, nici alta, termină ea, adu-ți aminte că te pot lega de cal, să te trimit la Oastea aia a ta.

În Salidar nu este loc de pierde-vară sau bolnavi închipuți. Nu permit așa ceva. Pentru tine, Mat, alegerea e simplă: ori te duci

la Ebou Dar cu Elayne și Nynaeve, ori te duci să vezi pe cine impresionezi cu flamurile și steagurile tale.

Ceea ce, desigur, nu-i lăsa nimic de ales. Niciuna nu-și schimbă expresia când le spuse asta. Nynaeve părea și mai țeapănă.

— Mă bucur că am stabilit asta, Mat, zise Egwene. Acum am o mie de treburi. O să încerc să te primesc înainte să pleci.

Iată-l expediat ca pe un rândaș. Amyrlin era ocupată. Ar fi putut totuși să-i arunce un bănuț.

A treia dimineață îl găsi pe Mat în afara Salidarului, pe terenul defrișat dintre sat și pădure.

— Poate vor rămâne acolo până mă întorc eu, îi zise lui Talmanes, uitându-se peste umăr la șirul de case. Urmau să se întoarcă în curând și nu ar fi vrut ca Egwene să afle ceva. Sigur ar încerca să le pună bețe în roate.

— Cel puțin așa sper. Dacă încep să se miște, ține-te după ei, dar niciodată atât de aproape încât să-i sperii. Și, dacă apare o tânără numită Egwene, nu pui nicio întrebare, o iei pe sus și o duci la Caemlyn, chiar dacă trebuie să treci prin Gareth Bryne. Și ia-l și pe Nerim cu tine.

Desigur, era o șansă să se îndrepte către Caemlyn. Îi era teamă însă că ținteau către Tar Valon; Tar Valon și securea călăului. Talmanes clătină din cap.

— Dacă îl iei pe Nalesean, o să fiu jignit dacă nu mă lași să-mi trimit omul să aibă grijă de lucrurile tale.

Mat și-ar fi dorit ca Talmanes să mai zâmbescă din când în când. Ar fi fost bine să știe când vorbea serios. Părea că vorbise serios, totuși.

Nerim stătea ceva mai departe, lângă Cimpoiăș, cu iapa maronie și grasă lângă el și cu doi cai pentru bagaje încărcăți cu coșuri împletite, pline ochi. Omul lui Nalesean, un ins bine făcut pe nume Lopin, ducea un singur cal de povară, alături de juganul său cu nas ca un ciocan, și armăsarul negru al lui Nalesean.

Nu erau toți. Nimeni nu părea dispus să-i spună mai mult decât unde și când plecau, dar în mijlocul unei alte discuții cu privire la a deveni Străjer, Myrelle îi spusese că acum poate vorbi cu Oastea, atâta vreme cât nu încerca să-i aducă mai aproape de Salidar.

Nici nu-i trecuse prin cap. Vanin era acolo pentru că putea iscodi oriunde, iar o duzină de călăreți cu umerii lați fuseseră aleși din rândul celor care făcuseră ordine în Maerone. Din ce zicea Nalesean, pumnii rapizi și cuțitele încovoiate ar trebui să poată rezolva orice necazuri care ar da peste Elayne și Nynaeve sau cel puțin să le amâne până ar fi rezolvate altfel. Ultimul era Olver, pe calul pe care îl numise Vânt, și poate că animalul chiar își merita numele, cu picioarele lui lungi. Nu-i fusese greu să îl ia și pe Olver. Oastea se putea trezi cu o mulțime de necazuri dacă într-adevăr ar trebui să meargă după femeile alea nebune. Poate nu cu Bryne, dar erau suficienți nobili care s-ar fi burzuluiit la două armate care trec pe pământurile lor, măcar cât să încerce să le fure noaptea caii sau să tragă cu săgeți de prin tufișuri. Orice oraș era probabil mai sigur pentru băiat.

Încă nici urmă de Aes Sedai, iar soarele începea să ardă deasupra coroanei copacilor. Mat își trase iritat pălăria pe ochi.

— Nalesean cunoaște Ebou Dar, Talmanes; bărbatul rânji printre broboanele de sudoare și dădu din cap, fără să-și schimbe expresia. Oh, în regulă. Vine Nerim.

Talmanes își înclină capul. Poate totuși fusese serios.

Într-un final se văzu mișcare dinspre sat, un grup de femei ducându-și caii de căpăstm. Nu doar Elayne și Nynaeve, deși le așteptase doar pe ele. Aviendha purta o rochie de călărie cenușie, deși se uita destul de neîncrezător la iapa sa cafenie. Corniata cu cosiță aurie părea ceva mai optimistă în juganul său cu coapse mari, de culoarea unui șoarece, părând să încerce să o convingă de ceva pe Aviendha în legătură cu iapa sa. Ele ce căutau acolo? Mai erau și două Aes Sedai – altele decât Elayne și Nynaeve –, femei slabe cu părul alb, lucru pe care încă nu-l

mai văzuse la o Aes Sedai. În urma lor mergea un bătrân, fără prea multe fire de păr în cap, care, în afară de calul său, mai trăgea după el și unul cu bagaje. Îi trebui o clipă să-și dea seama că era un Străjer, cu una dintre acele mantii care-și schimbau culoarea agățate de spate. Asta însemna să fii Străjer: Aes Sedai te munceau până îți cădea părul din cap și, după ce mureai, îți munceau probabil și oasele.

Thom și Juilin veneau și ei, cu un cal de povară. Femeile se opriră la cincizeci de pași în stânga lui, cu Străjerul lor bătrân, fără măcar să se uite la Mat și oamenii săi. Menestrelul le aruncă o privire lui Nynaeve și celorlalte, apoi vorbi cu Juilin și veniră împreună către Mat, oprindu-se înainte de a ajunge la el, de parcă nu ar fi fost siguri că sunt bine-veniți. Mat se duse la ei.

— Trebuie să îmi cer scuze, Mat, zise Thom, răsucindu-și mustața. Elayne mi-a spus foarte clar că nu mai am voie să vorbesc cu tine. Abia în dimineața asta s-a domolit. Acum câteva luni, într-un moment de slăbiciune, am promis să îi urmez ordinele, și-mi aruncă asta în față în cele mai penibile momente. Nu a fost deloc mulțumită că ți-am spus lucrurile alea.

— Nynaeve m-a amenințat că îmi trage un pumn în ochi dacă mă apropii de tine, zise întunecat Juilin, sprijinindu-se în bastonul său de bambus. Purta o pălărie roșie taraboneză, care nu-i putea oferi mare protecție, și chiar și ea arăta jalnic.

Mat se uită către femei. Nynaeve trăgea cu ochiul către el peste șa, dar, când îl văzu că se uită la ea, se adăposti în spatele iepei mari și brune. Nu ar fi crezut că Nynaeve îl poate bate pe Juilin, dar vânătorul de hoți era departe de a fi bărbatul pe care-l cunoscuse în Tear. Acel Juilin ar fi fost gata de orice. Acest Juilin, cu fruntea mereu încrețită, părea tot timpul îngrijorat.

— O să o învățăm noi ceva maniere în călătoria asta, Juilin. Thom, eu sunt cel care trebuie să-și ceară scuze. Legat de ce-



am spus despre scrisoare. Au vorbit căldura și grijile, pentru niște femei nebune, din mine. Sper că ai primit vești bune.

Își aminti prea târziu ce spusese Thom. O lăsase pe femeie să moară.

Dar Thom ridică din umeri. Mat nu știa ce să creadă.

— Vești bune? Încă nu mi-am dat seama. Adesea nu-ți poți da seama dacă o femeie ți-e prietenă, dușmancă sau iubită decât când este prea târziu. Iar câteodată este toate trei la un loc.

Mat se așteptă să audă un râset, dar Thom oftă încruntat.

— Femeilor mereu le place să fie misterioase, Mat. Pot să-ți dau un exemplu. Îți aduci aminte de Aludra?

Mat trebui să se gândească o clipă.

— Femeia artificial pe care am salvat-o în Aringill?

— Chiar ea. Eu și Juilin am întâlnit-o în peregrinările noastre, dar nu m-a recunoscut. Nu că nu și-ar fi dat seama cine sunt; uneori spui lucruri și unui străin cu care călătorești, să ajungi să-l cunoști. Aludra nu a vrut să mă recunoască și, chiar dacă nu am înțeles de ce, am lăsat-o în pace. Ne-am întâlnit străini și ne-am despărțit străini. Ai numi o astfel de femeie prieten sau dușman?

— Iubită, poate, zise Mat sec. Nu i-ar fi părut rău să o întâlnească din nou pe Aludra. Femeia îi dăduse câteva artificii care se dovediseră foarte trebuincioase. Dacă vrei să știi ceva despre femei, întreabă-l pe Perrin, nu pe mine. Eu habar n-am. Crezusem că Rand știe, dar Perrin știe cu siguranță.

Elayne vorbea cu cele două Aes Sedai cu părul alb sub privirea atentă a corniatei. Una din cele două Aes Sedai privea insistent spre Mat. Aveau aceeași atitudine ca și Egwene, la fel de rece ca o regină pe afurisitul ei de tron.

— Ei bine, cu puțin noroc nu o să trebuiască să le suport mult timp, mormăi în barbă. Cu puțin noroc, nu o să dureze mult ce vor ele să facă, și am putea fi înapoi în cinci, zece zile.

Cu puțin noroc, ar fi putut fi înapoi la Oaste înainte de a trebui să se ia după nebune. Ar fi fost ușor să ia urma a două armate,

nu doar a uneia, la fel de ușor ca a șterpeli o plăcintă, dar nu-și dorea să petreacă mai multe zile în compania lui Elayne decât era necesar.

— Zece zile? spuse Thom. Mat, chiar și cu așa zisa „poartă” tot o să avem nevoie de cinci sau șase doar ca să ajungem în Ebou Dar. E mai bine decât douăzeci, dar...

Mat nu mai asculta. Toată iritarea care se strângea în el din clipa în care o văzuse pe Egwene dădu în clocot. Smulgându-și părul din cap, se duse cu pași mari către locul unde se opriseră Egwene și celelalte. Era suficient de rău că nu-i spuneau nimic - cum ar fi putut să le protejeze dacă nu știa nimic? —, dar asta era ridicol. Nynaeve îl văzu venind și se ascunse după iapa sa, dintr-un motiv sau altul.

— O să fie interesant să călătorim cu un **ta'veren**, zise una din cele două Aes Sedai cu părul alb. Nici de aproape nu-i putea aproxima chipului ei vreo vârstă, dar cumva îi dădea impresia bătrâneții. Poate din cauza părului. Cealaltă părea imaginea ei în oglindă; poate chiar erau surori.

— Sunt Vandene Namelle.

Mat nu avea niciun chef să vorbească despre **ta'veren**. Niciodată nu avea chef, iar acum în niciun caz.

— Ce e prostia asta cu cinci sau șase zile să ajungem la Ebou Dar?

Bătrânul Străjer se îndreptă de spate, uitându-se intens la el, iar Mar fu nevoit să-l revalueze. Bătrân, dar dur ca o rădăcină veche. Continuă pe același ton:

— Puteți deschide o poartă lângă Ebou Dar. Nu suntem o armată să băgăm frica în cineva, cât despre ce s-ar spune dacă vă vede cineva răsărind din aer, sunteți Aes Sedai. Oamenii se așteaptă să răsăriți din aer și să treceți prin pereți.

— Îmi e teamă că nu vorbești cu cine trebuie, răspunse Vandene, uitându-se la cealaltă, care clătina din cap. Nici cu Adeleas. Îmi e teamă că nu suntem suficient de puternice pentru câteva dintre noile descoperiri.

Mat ezită, lăsându-și pălăria pe spate, și se întoarce către Elayne.

— Se pare că știi chiar mai puține decât credeai, Jupâne Cauthon, răspunse ea rece, cu nasul pe sus. Nu transpira, își dădu seama, nu mai mult decât cele două... celelalte două... Aes Sedai. Corniata se uita la el provocator.

— Există sate și ferme pe o sută de mile în jurul Ebou Darului, continuă Elayne, explicându-i ca unui prost. Poarta este periculoasă. Nu am de gând să ucid oile sau vacile unui sărman amărât, și cu atât mai puțin pe bietul om.

Nu ura doar tonul ei. Avea dreptate, dar ura și asta. Nu avea de gând să recunoască, nu în fața ei, în orice caz, și căutând o cale de retragere, o văzu pe Egwene venind din sat, împreună cu o duzină de Aes Sedai, cele mai multe purtându-și șalurile. Sau, mai degrabă, ele o urmau pe ea. Își ținea capul sus, uitându-se drept înainte, cu etola dungată în jurul gâtului. Celelalte mergeau pe lângă ea în grupulețe. Sheriam, purtând etola albastră a Păstrătoarei Cronicilor, vorbea cu Myrelle și o Aes Sedai cu chip molcom, care reușea să aibă o expresie maternă. Cu excepția Delanei, nu recunoștea pe nimeni – una dintre ele avea părul cărunt prins la spate într-un coc; oare cât de bătrână trebuia să fie o Aes Sedai ca părul să-i ajungă complet alb? —, dar toate vorbeau între ele, ignorând-o pe femeia pe care o numiseră Amyrlin. Egwene ar fi putut la fel de bine să fie singură. Părea singură. O știa pe Egwene, se străduia foarte mult să fie ceea ce o numiseră, iar ele o lăsaseră singură, în văzul tuturor.

„În Puțul Deznădejdiei cu ele dacă își imaginează că pot trata așa o femeie din Ținutul celor Două Râuri.“

Îleși în calea ei, dându-și jos pălăria și înclinându-se cum știa mai bine. Putea străluci atunci când trebuia.

— Bună dimineața, Maică, și Lumina să vă scalde! zise, suficient de tare ca să fie auzit din sat. Îngenunche și îi sărută inelul cu Marele Șarpe. O privire rapidă și o strâmbătură

aruncată către Talmanes și ceilalți, ascunse de Egwene de femeile din spatele ei, și se repezără toți strigând: „lumina să vă scalde, Maică!” sau lucruri asemănătoare. Chiar și Thom și Juilin.

Egwene păru uimită la început, dar își ascunse repede mirarea. Zâmbi, apoi spuse încet:

— Mulțumesc, Mat.

Rămase o clipă uitându-se la ea, apoi își dresе glasul scuturându-și pantalonii. Sheriam și celelalte din spatele lui Egwene se uitau lung la el.

— Nu mă așteptam să vii aici, zise el încet, dar se pare că aici sunt o grămadă de lucruri la care nu m-aș fi așteptat. Întotdeauna Suprema Amyrlin își ia rămas-bun de la cei care pleacă în călătorii? Nu o să-mi spui că e doar de data asta, nu?

La început crezu că asta o să-i răspundă, apoi Egwene își țuguie un pic buzele, clătinând din cap.

— Întotdeauna o să-mi iau rămas-bun de la prieteni, Mat. Aș fi vorbit cu tine dacă nu aș fi fost atât de ocupată. Mat, încearcă să nu dai de necazuri în Ebou Dar!

Se uită indignat la ea. El se aruncase în genunchi pupând inele, iar ea îi spunea **lui** să nu dea de necazuri, când ideea era să aibă grijă ca Elayne și Nynaeve să rămână cu pieile pe ele.

— Voi încerca, Maică, zise ușor crispat, dar nu foarte mult, căci Sheriam sau celelalte l-ar fi putut auzi. Dacă îmi permiteți, trebuie să mă duc la oamenii mei.

Făcu altă plecăciune, apoi merse cu spatele câțiva pași înainte de a se întoarce, ducându-se rapid către locul unde Talmanes și ceilalți încă stăteau în genunchi.

— Aveți de gând să stați aici până prindeți rădăcini? mârâi el. Pe cai!

Se urcă pe cal, și toată lumea se grăbi să facă la fel, mai puțin Talmanes. Egwene schimbă câteva vorbe cu Elayne și Nynaeve, în timp ce Vandene și Adeleas se duseră să vorbească cu Sheriam, apoi veni momentul plecării, după toată acea târăgănare. Mat se aștepta la un fel de ceremonie, cu Egwene

stând acolo cu etola pe umeri, dar și celelalte se retrăseseră doar câțiva pași. Elayne făcu un pas înainte și brusc în fața ei apăru o linie de lumină, lărgindu-se într-o gaură prin care se vedea vârful domol al unui deal, acoperit cu iarbă brună, răsucindu-se până se opri. Aproape cum făcea și Rand. Aproape.

— Descălecați! ordonă Mat. Elayne părea foarte mulțumită de ea – nici nu ai fi putut bănui ce soi era, după zâmbetul încântat, care părea să le invite pe Nynaeve și Aviendha să se bucure și ele –, dar, mulțumită sau nu, poarta nu era la fel de mare precum cea făcută de Rand pentru Oaste. Desigur, nu erau la fel de mulți ca Oastea, dar ar fi putut măcar s-o facă suficient de înaltă ca un bărbat să poată trece călare.

Pe partea cealaltă, dealurile domoale acoperite cu ierburi brune se întindeau cât vedeai cu ochii, iar Mat, încălecat din nou pe Cimpoiăș, zări o ușoară întunecime către miazăzi, sugerând o pădure. Dealuri pline de praf.

— Nu trebuie să ne forțăm prea tare caii, spuse Adeleas urcând cu ușurință pe iapa grăsuță de îndată de poarta se închise.

Animalul părea că s-ar fi simțit mai în largul lui în apă.

— Oh, desigur că nu, adăugă Vandene.

Juganul ei negru avea un pas sprinten. Cele două o luară către miazăzi, făcându-le semn tuturor să le urmeze. Bătrânul Străjer călărea lângă ele.

Nynaeve și Elayne schimbă priviri iritate, apoi dădură ghes cailor să le ajungă din urmă, până ce ajunseră lângă ele, în praful stârnit de copite. Corniata cu cosiță aurie le urmă precum făcuse Străjerul cu celelalte două.

Oftând, Mat își dezlegă eșarfa de la gât, punând-o peste gură și nas. Indiferent cât de mult l-ar fi amuzat să le vadă pe cele două Aes Sedai punându-le la punct pe cele două, ceea ce-și dorea cu adevărat era un drum fără peripeții, o ședere scurtă în Ebou Dar și un salt rapid înapoi în Salidar, înainte ca Elayne să

facă ceva stupid și ireparabil. Femeile îl băgaseră mereu în bucluc și nu înțelegea de ce.

După ce poarta se închise, Egwene lăasă să-i scape un oftat. Poate Elayne și Nynaeve reușeau să-l ferească pe Mat de necazuri prea mari. Probabil era prea mult să aspire ca Mat să nu afle nimic. Simți o împunsătură de regret că îl folosea așa, dar ar fi putut fi de ceva ajutor, și trebuise să-l despartă de Oaste. În plus, o merita. Poate Elayne o să-l învețe niscaiva maniere.

Întorcându-se către celelalte, Divanul și Sheriam înconjurată de grupul ei, spuse:

— Acum trebuie să ne vedem de treabă.

Toți ochii erau îndreptați către bărbatul din Cairhien în haină neagră care încăleca în apropierea copacilor. Talmanes, parcă spusese Mat că îl cheamă. Nu îndrăznise să pună prea multe întrebări. Le studie o clipă, apoi dispăru în pădure clătinând din cap.

— Un bărbat care aduce necazuri, zise Romanda.

— Ar fi bine să punem multe mile între noi și cei de soiul ăsta, aprobă Lelaine.

Egwene nu își permise să zâmbească. Oastea lui Mat își servise primul scop, dar foarte multe depindeau de ordinele pe care Mat i le dăduse lui Talmanes. Se gândea că se putea baza pe Mat. Siuan spusese că Vanin aflase câteva lucruri, înainte să înceapă să-i servească ea ce trebuia să afle. Iar, dacă trebuia să-și „vină în fire” și să alerge la Oaste pentru protecție, atunci Oastea ar trebui să fie aproape de ea.

— Mergem la cai? întrebă ea. Dacă plecăm acum, ar trebui să-ajungem pe Seniorul Bryne înainte de apusul soarelui.

## CAPITOLUL 45



### Un gând amar

ÎN TIMP CE VILNAR ÎȘI CONDUCEA PATRULA CĂLARE pe străzile Orașului Nou, nu departe de zidurile exterioare înalte, cu piatra cenușie străbătută de vinișoare argintii și albe în soarele amiezii, se gândea să-și radă barba. Unii și-o răseseră deja. Chiar dacă toată lumea zicea că este ceva nefiresc, probabil că în Saldaea arăta ceva mai bine.

Nu era niciun pericol să-și lase gândurile în voia lor. Ar fi putut călări și în somn, și numai cei mai înrăiți hoți de buzunare ar fi încercat ceva pe lângă zece saldaeani. Călăreau la întâmplare, astfel încât băieții să nu știe unde pot fi în siguranță. De fapt, mai des îi arestau pe cei care veneau la ei decât prindeau hoți. Cel mai dur bătauș din Caemlyn ar fi venit mai degrabă alergând la ei decât să pună Aielii mâna pe el. Astfel încât Vilnar supraveghea strada doar cu un ochi, lăsându-și mintea să colinde. Se gândea la fata de acasă, în Mehar, pe care i-ar fi plăcut să o ia de soție. Tatăl lui Teryane era negustor și își dorea

să aibă un ginere soldat mai mult decât își dorea Teryane asta. Se gândea la jocurile pe care le sugeraseră femeile Aiel. Sărutul Fecioarei părea destul de inocent, dar aveau o strălucire în ochi în care nu se putea încrede. Dar cel mai mult se gândea la Aes Sedai.

Vilnar își dorise dintotdeauna să vadă o Aes Sedai, și nu era loc mai potrivit pentru asta decât Caemlyn în acele zile, asta doar dacă nu s-ar fi dus o zi la Tar Valon. Se părea că sunt peste tot în Caemlyn. Se dusesse la Ogarul lui Culain, unde zvonurile spuneau că sunt o sută, dar în ultima clipă se răzgândise și nu mai intrase. Era curajos cu o sabie în mână, călare, în fața oamenilor sau a trolocilor, dar gândul la Aes Sedai îi spulbera încrederea în sine. În plus, hanul nu ar fi putut găzdui o sută de femei și niciuna dintre fetele pe care le văzuse nu ar fi putut fi Aes Sedai. Se dusesse și la Coroana Trandafirilor, privind de peste drum, dar nu putea fi sigur de vreuna dintre femeile văzute era Aes Sedai, și asta îl facea să fie sigur că nu erau.

Își miji ochii la o femeie slăbuță, cu un nas mare, care ieșea dintr-o casă înaltă aparținând probabil vreunui negustor. Stătu încruntată în mijlocul străzii, înainte să-și pună o pălărie de paie și să plece grăbită. Vilnar clătină din cap. Nu ar fi putut spune câți ani avea, dar nu era suficient. Știa cum se putea recunoaște o Aes Sedai. Jidar n-avea decât să creadă că erau atât de frumoase că puteau ucide un bărbat zâmbindu-i, iar Rissen că erau mai înalte cu un picior decât oricare bărbat. Vilnar știa că puteau fi recunoscute după chip, chipul fără vârstă al unei nemuritoare. Era desigur imposibil să nu recunoști asta.

Când patrula ajunse lângă arcul înalt al Porții Whitebridge, Vilnar uită de Aes Sedai. Una dintre piețele fermierilor se întindea de-a lungul drumului, cu tarabe lungi de piatră, deschise, acoperite cu țiglă roșie sau purpurie, cu țarcuri pline de viței, porci și oi, găini, rațe și găște, tarabe unde se vindea orice, de la fasole la napi. De obicei acele piețe erau pline de strigătele fermierilor care își laudau mărfurile, dar de această



dată era tăcere, cu excepția sunetelor scoase de animale. Brusc, ochii lui Vilnar căzură pe cea mai ciudată procesiune pe care o văzuse vreodată.

Era o coloană lungă de fermieri, călărind pe rânduri de câte patru, iar în spatele lor veneau căruțe. Cu siguranță erau fermieri, cu acele straie, dar toți purtau pe spate cel mai lung arc pe care-l văzuse vreodată Vilnar, o tolbă plină la un șold și un cuțit sau o sabie scurtă la celălalt. În fruntea procesiunii se afla un stindard alb, cu margini roșii, cu un cap de lup pe el, și o amestecătură de oameni la fel de stranie ca restul coloanei. Erau trei Aieli, mergând pe jos, desigur, dintre care doi erau Fecioare, și un ins a cărei haină verde cu dungi și nădragi de un galben strălucitor îi spunea că este un Pribeag, doar că purta o sabie pe spate. Era pe un cal la fel de mare ca al lui Nashun, cu o șa numai bună pentru un gigant. Conducătorul lor părea a fi un om cu umeri lați și păr lung, cu barbă scurtă și un topor de luptă prins la cingătoare, iar lângă el călărea o femeie saldaeană cu o rochie de călărie întunecată la culoare, care se uita la bărbat cu căldură...

Vilnar se aplecă înainte în șa. O recunoștea pe femeie. Se gândi la Seniorul Bashere, care era în Palatul Regal chiar în clipa aceea. Se gândi la Doamna Deira și simți un gol în stomac; și ea era la Palat. Dacă o Aes Sedai și-ar fi fluturat mâinile chiar atunci, transformând coloana în troloci, Vilnar ar fi fost foarte bucuros. Asta se întâmpla dacă visa cu ochii deschiși. Dacă mintea i-ar fi stat la datorie, patrula ar fi trecut de mult de locul acela. Avea însă ordinele lui.

Intrebându-se dacă doamna Deira o să-i folosească țeasta drept minge, își desfășură oamenii la poartă.

Perrin își lăsă armăsarul să se apropie la zece pași de poartă, înainte de a trage de hățuri. Trăparu' fu bucuros să se oprească, nu îi plăcea căldura. Bărbații călare care blocau intrarea erau saldaeani, judecând după nasurile ascuțite și ochii oblici. Unii purtau bărbi negre lucioase, alții mustăți groase, iar alții erau

proaspăt bărbieriți. Toți își țineau mâna pe mânerul sabiei. Aerul era încărcat, și nu puțin, dar nu se simțea miros de frică. Perrin se uită la Faile, dar ea era aplecată asupra gâtului arcuit al Rândunciei, făcându-și de lucru cu căpăstrul; mirosea vag a săpun de ierburi și a neliniște. Pe ultimele două sute de mile auziseră zvonuri despre saldaeani în Caemlyn, conduși se pare de tatăl lui Faile. Vestea nu păruse să o îngrijoreze pe Faile, deși era sigură că și mama sa era în Caemlyn. Spusese că nici asta nu o îngrijora.

— Nici măcar nu avem nevoie de arcași, spuse Aram liniștit, atingându-și mânerul sabiei ce-i venea peste umăr; ochii negri păreau nerăbdători; și mirosea a nerăbdare, cu siguranță. Sunt doar zece. Tu și cu mine am putea să-i facem fărăme singuri.

Gaul își lăsase vâlul și cu siguranță la fel făcuseră și Bain, și Chiad, de cealaltă parte a lui Faile.

— Fără arcuri, fără săbii, spuse Perrin. Și fără sulite, Gaul!

Nu le spuse nimic lui Baine sau lui Chiad, oricum nu ascultau decât de Faile. Care nu părea să aibă de gând nici să-și ridice privirea prea curând, nici să spună ceva. Gaul își dădu jos vâlul, ridicând din umeri. Aram se încruntă dezamăgit.

Insul bărbos, care nu-și atinsese sabia, se aplecă ușor în șa.

— Senior Aybara, sunt Vilnar Barada, sublocotenent în slujba Seniorului Davram Bashere.

Spusese acele vorbe foarte tare și, dacă se gândea bine, evitase să se uite la Faile, care oftă auzind numele tatălui ei, strâmbându-se la Barada, cu atât mai mult cu cât omul continua să o ignore.

— Ordinele Seniorului Bashere, adăugă apoi de parcă tocmai i-ar fi răsărit în minte, și ale Seniorului Dragon sunt ca niciun nobil să nu intre în Caemlyn cu mai mult de douăzeci de oameni înarmați sau cincizeci de servitori.

Aram își schimbă greutatea în șa. Era și mai sensibil cu onoarea lui Perrin decât Faile, dar, slavă Luminii, nu și-ar fi scos sabia din teacă decât dacă ordona Perrin.

Perrin se întoarce, vorbind peste umăr:

— Dannil, du pe toată lumea la pășunea pe lângă care am trecut acum trei mile și instalează tabăra. Dacă apare vreun fermier să se plângă, dă-i ceva aur și liniștește-l. Spune-i că o să fie plătit pentru orice stricăciune. Aram, du-te cu ei.

Dannil Lewin, un bărbat înalt ca un stâlp, cu o mustață groasă care-i ascundea gura, își plecă fruntea, în ciuda faptului că Perrin îi spusese de nenumărate ori că un simplu „bine” ar fi fost suficient, și apoi începu să ordone ca toată lumea să se întoarcă. Aram se crispă, desigur – nu-i plăcea deloc să stea departe de Perrin –, dar nu spuse nimic. Uneori Perrin se gândea că fostul Pribeag era ca un ogar de vânătoare. Nu era bine ca un bărbat să fie așa, dar nu știa ce ar fi putut face.

Se aștepta ca Faile să aibă multe lucruri de spus că trimisese înapoi pe toată lumea – se aștepta ca ea să-i reamintească de așa-zise lui poziție și să insiste să ia cei douăzeci de oameni despre care vorbise Barada sau cincizeci, dacă reușea –, dar ea era aplecată în șa să le spună ceva în șoaptă lui Bain și lui Chiad. Se strădui să nu asculte ce vorbeau, deși mai prindea ce-și spuneau. Ceva despre bărbați, părând amuzate; femeile păreau mereu fie amuzate, fie furioase când vorbeau despre bărbați. Din cauza lui Faile îi târâse pe toți acei oameni după el, și flamura pe deasupra, deși nu-și dădea bine seama cum reușise ea treaba asta. În căruțe **erau** servitori, bărbați și femei care purtau **livrele** cu un cap de lup pe umăr. Nici măcar oamenii din Ținutul celor Două Râuri nu se plânseseră; păreau la fel de mândri de livrelele lor ca oricare dintre refugiați.

— E suficient? îl întrebă pe Barada. Poți să ne escortezi la Rand, dacă nu vrei să umblăm de capul nostru.

— Cred că... zise Barada, uitându-se scurt la Aieli cu ochii lui negri. Cred că așa ar fi cel mai bine.

Când Faile se înalță în șa, Bain și Chiad se îndreptară grăbite către linia călăreților, trecând printre ei de parcă nici nu ar fi fost acolo. Saldaeanii nu părură surprinși, dar probabil se obișnuiseră

deja cu Aiellii. Zvonurile spuneau că cei din neamul Aiel mișunau peste tot în Caemlyn.

— Trebuie să-mi găsesc frații de arme, spuse brusc Gaul. Fie să găsești mereu apă și răcoare, Perrin Aybara! Și țâșni și el după femei. Faile își ascunse un zâmbet amuzat în spatele mâinii înmănușate.

Perrin clătină din cap. Gaul voia ca Chiad să se mărite cu el, dar, după obiceiul Aiel, ea trebuia să-l ceară de bărbat, iar Faile spunea că, deși ar fi fost dispusă să-i fie iubită, nu ar fi renunțat niciodată la sulită. Bărbatul părea la fel de încurcat ca o fată din Două Râuri. Cumva, Bain părea și ea amestecată în poveste, deși Perrin nu înțelegea cum. Faile pretinsese că nu știe, deși vorbise cam grăbită, iar Gaul devenise posac când îl întrebase. Ciudați oameni!

Saldaeanii deschideau calea prin mulțime, dar Perrin nu se gândea nici la mulțimea de oameni, nici la oraș. Mai văzuse Caemlynul odată, parte din el, și nu îi mai plăceau orașele. Lupii arareori se apropiu de orașe; de două zile nu mai simțise niciunul. Își studia soția pe furiș, încercând ca ea să nu bage de seamă. La fel de bine ar fi putut să se holbeze. Întotdeauna călărea dreaptă, dar acum stătea țeapănă în șa, cu privirea fixată pe spatele lui Barada. Omul călărea cu umerii lăsați, de parcă i-ar fi simțit privirea. Nici măcar un șoim nu ar fi fost în stare să fixeze pe cineva cu privirea mai bine decât Faile.

Perrin bănuia că se gândește la același lucru ca și el, deși poate nu în același mod. Tatăl ei. Avea să-i dea câteva explicații – fugise să devină o corniată dar Perrin era cel care trebuia să lămurească lucrurile cu Seniorul ținuturilor Bashere, Tyr și Sinona și să-i spună omului că un fierar se însurase cu fiica și moștenitoarea lui. Nu era un lucru pe care Perrin să-l aștepte cu prea multă nerăbdare. Nu se gândea la el însuși ca la cineva deosebit de curajos – nu era curaj să faci ceea ce trebuia făcut dar, până atunci, nu se mai gândise niciodată că ar putea fi laș. Își simțea gura iască la gândul întâlnirii cu tatăl lui Faile. Poate

ar trebuit să vegheze la instalarea taberei. O scrisoare adresată Seniorului Bashere ar putea explica totul. Și putea dura două sau trei zile să compună o scrisoare bine gândită. Poate mai mult. Nu era priceput la cuvinte.

O privire aruncată stindardului stacojiu atârând leneș deasupra Palatului Regal îl aduse repede cu picioarele pe pământ. Zvonurile vorbiseră de asta. Perrin știa că nu era stindardul Dragonului, indiferent ce spuneau zvonurile – unii pretindeau că însemna că Aes Sedai îl slujesc pe Rand; alții că Rand le slujea pe ele –, și se întreba de ce Rand nu arbora stindardul Dragonului. Rand. Încă îl putea simți trăgând de el, un **ta'veren** mai puternic trăgând de unul mai slab. Nu îi spunea unde se află Rand, nu era acel gen de simțământ. Plecase din Ținutul celor Două Râuri gândindu-se că o să ajungă la Tear sau Lumina știe unde, și numai un torent de zvonuri și povești îl adusesese aici. Nu, ceea ce simțea era mai degrabă nevoia de a fi lângă Rand sau poate că Rand avea nevoie de el, ca o mângâiere între umeri pe care nu și-o putea scărpină. Acum era pe cale să scape de ea, dar aproape își dorea să nu fie așa. Avea un vis, un vis de care Faile ar fi râs, cu firea ei aventuroasă. Visa să locuiască împreună cu ea într-o casă mică, undeva la țară, departe de orice oraș și de agitație. Mereu era agitație în jurul lui Rand. Dar Rand avea nevoie de el, iar el trebuia să facă ceea ce trebuia.

Într-o curte uriașă, mărginită de coloane, cu balcoane de marmură și turnuri ascuțite deasupra, Perrin își desfăcu centura grea din pricina securii de luptă, punând-o pe șa – era bucuros să scape de ea pentru o vreme –, iar un bărbat și o femeie înveșmântați în alb veniră să îi ia pe Trăparu' și pe Rândunica. Cu câteva vorbe, Barada îi dădu în grija unor bărbați Aiel cu ochi reci, mulți purtând o eșarfă la tâmplă, stacojie, cu însemnele discului alb-negru, care îi conduseră înăuntru, dându-i în grija Fecioarelor, la fel de reci ca bărbații. Perrin nu recunoscuse pe niciunul dintre cei pe care-i știa din Stâncă, iar eforturile sale de

a face conversație fură întâmpinate cu priviri goale. Vorbeau în limbajul semnelor, iar una dintre ele fu aleasă să-i conducă pe el și pe Faile în măruntaiele Palatului, o femeie zveltă, cu păr de culoarea nisipului, de vârsta lui Faile. Își spunea Leria, și fură singurele cuvinte auzite de la ea, cu excepția avertismentului de a nu se abate de la drum. Și-ar fi dorit ca Bain și Chiad să fie acolo. Ar fi fost plăcut să vadă un chip familiar. Faile plutea pe coridoare ca o mare doamnă, ceea ce și era, uitându-se însă iute în toate părțile de fiecare dată când ajungeau la o răscruce. În mod limpede nu dorea să fie surprinsă de tatăl ei.

În cele din urmă ajunseră la o pereche de uși, fiecare sculptată cu un leu, unde două Fecioare se ridicară de pe vine, vorbind prin semne, până când Fecioara cu păr nisipiu intră fără să bată.

Perrin se întrebă dacă așa era acum întotdeauna în jurul lui Rand, cu gărzi Aiel, și toată lumea tăcută, când ușile zburară la o parte, iar Rand ieși în cămașă.

— Perrin! Faile! Lumina să vă binecuvânteze căsătoria, râse el, sărutând-o pe Faile pe obraji. Cât mi-aș fi dorit să fiu și eu acolo!

Faile părea la fel de nedumerită ca Perrin.

— De unde știi?! exclamă, iar Rand râse iarăși, bătându-l pe spate.

— Bode este aici, Perrin. Bode și Jancy, și tot restul. Adică în Caemlyn. Până aici au ajuns Verin și Alanna când au auzit de Turn; arăta obosit, cu ochii înfundați în orbite, deși nu ar fi părut după răs. Pe Lumină, Perrin, ce lucruri mi-au povestit despre tine! Seniorul Perrin din Ținutul celor Două Râuri. Jupâneasa Luhhan ce a avut de zis?

— Îmi spune Seniorul Perrin, bombăni stânjenit Perrin.

Asta deși îi înroșise fundul pe vremea când era copil mai des decât propria mamă.

— Face reverențe, Rand. Chiar face reverențe. Faile se uită ciudat la el. Spunea că îi stânjenește pe oameni atunci când

Încearcă să-i facă să nu se mai încline în fața lui sau să facă reverențe; când despre stânjeneala lui, zicea că era prețul pe care trebuia să-l plătească.

Fecioara care intrase se strecură afară pe lângă Rand, iar el tresări.

— Pe Lumină, vă țin în ușă. Intrați, intrați! Lerian, spune-i lui Sulin că am nevoie de mai mult puncti. Cu pepene galben. Și să aducă și carafa plină.

Cele trei Fecioare râseră de parcă Rand ar fi spus ceva amuzant.

Puse un singur pas în încăpere, înainte ca un parfum floral să-i spună că mai era o femeie acolo. Făcu ochii mari când o văzu.

— Min? Cârlionții nu erau ai ei, nici haina brodată, nici pantalonii, dar ea era. Min, tu ești! zise râzând și îmbrățișând-o. Ne strângem toți, nu-i așa? Faile, ea e Min. Ți-am povestit despre ea.

Abia atunci își dădu seama de mirosul care venea dinspre soția lui și o puse pe Min jos în timp ce ea încă rânjea la el. Brusc își dădu seama că pantalonii ei prea strâmți îi trădau forma picioarelor. Faile avea foarte puține hibe și o ușoară tendință să fie geloasă. El nu ar fi trebuit să știe de ziua în care o fugărise cu bățul jumătate de milă pe Caile Coplin, de parcă el s-ar fi uitat la altă femeie dacă o avea pe ea.

— Faile? zise Min. Orice femeie care îl poate suporta pe căpățânosul ăsta păros îndeajuns de mult să-l ia de bărbat se bucură de toată admirația mea. Cred c-ar putea fi un soț bun, de îndată ce pui șaua pe el.

Faile îi luă mâinile lui Min zâmbind, dar mirosul ei era acm și ascuțit.

— Încă nu am reușit să pun șaua pe el, Min, dar am de gând să-l păstrez măcar până reușesc.

— Jupâneasa Luhhan face reverențe? Întrebă Rand clătinându-și capul neîncrezător. Trebuie s-o vad ca să pot crede. Unde este Loial? A venit și el? Doar nu l-ai lăsat afară?

— A venit, răspunse Perrin supraveghind-o discret pe Faile, dar nu tot drumul, nu încă. A spus că e obosit și are nevoie de un **stedding**, așa că i-am spus de unul pe care îl cunoșteam eu, unul abandonat la miazănoapte de drumul de la Whitebridge, și a plecat pe jos către el. Zicea că o să-l simtă de la zece mile.

— Presupun că îi știi pe Rand și Perrin foarte bine? întrebă Faile, iar Min îi aruncă lui Rand o privire scurtă.

— I-am cunoscut un timp, în orice caz. I-am întâlnit după ce au plecat din Ținutul celor Două Râuri. Credeau că Baerlon e un oraș mare.

— Pe jos? zise Rand.

— Da, răspunse încet Perrin. Mirosul Failei se schimba, gelozia ascuțită topindu-se parcă. De ce?

— Știi că preferă să-și folosească picioarele. Apus rămășag cu mine o coroană de aur că o să ajungă în Caemlyn la doar zece zile după noi.

Cele două femei se uitau una la alta, Faile zâmbind, iar Min înroșindu-se ușor. Min mirosea un pic stânjenită, iar Faile mulțumită. Și surprinsă, deși aproape nu i se putea citi pe chip.

— Nu am vrut să-i iau banii – trebuie să ocolească vreo cincizeci de mile –, dar a insistat. Voia să facă drumul în cinci zile.

— Loial a susținut mereu că poate întrece la fugă un cal, râse Rand, apoi se opri. Râsul se stinse încetitor. Sper că va ajunge în siguranță, zise ceva mai serios. Era obosit, și parcă și schimbat în unele lucruri. Rand pe care Perrin îl văzuse în Tear nu fusese moale, departe de asta, dar acest Rand îl făcea pe celălalt să pară un băiat de la țară inocent. Nici nu clipea suficient de mult, de parcă, dacă ar fi clipit, nu ar fi văzut ce trebuia să vadă. Perrin recunoștea ceva din privirea lui. O văzuse în ochii bărbaților din Două Râuri după atacurile trolocilor, după al cincilea, al zecelea, când speranța fusese pierdută și continuau să lupte doar fiindcă prețul ar fi fost prea mare dacă se opreau.



— Seniore Dragon, zise Faile, făcându-l să tresară pe Perrin; îi spusese mereu Rand, deși îi auziseră titlul de când plecaseră din Whitebridge, dacă îmi permiți, vreau să schimb două vorbe cu soțul meu, apoi vă las să vorbiți.

Fără să mai aștepte aprobarea surprinsă a lui Rand, se întoarse la Perrin, cu spatele către Rand.

— Nu voi pleca departe, dragul meu. Min și cu mine avem propria conversație despre lucruri care pe tine te-ar plictisi cu siguranță.

Făcându-și de lucru cu reverele lui, începu să vorbească repede și atât de încet, încât doar el ar fi putut-o auzi fără să-și ascută urechile. Își amintea uneori cât de bine aude.

— Să ții minte că el nu mai e prietenul tău din copilărie, Perrin. Sau, cel puțin, nu este doar atât. Este Dragonul Renăscut, Seniorul Dragon. Dar tu ești Seniorul Ținutului celor Două Râuri. Știu că vei ști să-ți aperi interesele și pe ale Ținutului, zise ea zâmbindu-i plină de dragoste și încredere; îi venea să o sărute chiar acolo. Gata, adăugă ea vorbind normal. Acum arăți bine. Nu mai simțea nici urmă de gelozie în ea.

Făcând o reverență către Rand, murmurând: „Seniore Dragon“, întinse mâna către Min.

— Vino, Min.

Min făcu o reverență mult mai puțin atentă, iar Rand tresări.

Înainte să iasă cele două, una din cele două uși se deschise brusc și o femeie înaltă în livrea intră cu o tavă de argint pe care erau puse pocale și un urcior ce mirosea a vin, miere și suc dulce de pepene galben. Perrin se uită lung. În ciuda rochiei roșu cu alb, ar fi putut fi mama lui Chiad sau poate bunica ei, dacă era să judece după firele albe, cârlionțate. Încruntându-se către femeile care plecau, se duse către cea mai apropiată masă și așeză tava, cu chipul înghețat într-o mască de umilință.

— Mi s-a spus patru, seniore Dragon, așa că am adus patru, spuse într-un fel ciudat; se gândi că încerca într-un fel a vorbi cu un respect umil, dar parcă îi stătea ceva în gât. Făcu o

reverență față de care cea a lui Min arăta elegant, trântind ușa în spatele ei. Perrin se uită la Rand.

— Nu ai niciodată senzația că femeile sunt... ciudate?

— De ce mă întrebi pe mine? Tu ești cel însurat, răspunse Rand umplând un pocal de argint cu vin și întinzându-l lui Perrin. Dacă nu știi, trebuie să-l întrebi pe Mat. Eu știu mai puțin cu fiecare zi.

— Și eu, oftă Perrin; punciul era răcoros, iar Rand părea să nu transpire nici măcar un strop. Pe unde mai umblă Mat? Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că s-a oprit în prima tavernă și probabil are fie zarurile în mână, fie o fată pe genunchi.

— Sper că nici una, nici alta, zise Rand întunecat, lăsându-și jos pocalul neatins. Trebuie să o aducă aici pe Elayne, să fie încoronată. Și pe Egwene, și pe Nynaeve, sper. Pe Lumină, sunt atât de multe lucruri de făcut înainte să ajungă! își clătină capul ca un urs, apoi se uită fix la Perrin.

— Vrei să te duci la Tear pentru mine?

— Tear! Rand, sunt de două luni pe drumuri. Fundul meu a căpătat forma șeii.

— Te pot duce acolo în seara asta. Astăzi. Poți dormi în cort de general și poți să stai departe de șa cât timp poțtești.

Perrin se uită lung la el. Omul părea să vorbească serios. Brusc se întrebă cum mai stătea cu sănătatea minții. Pe Lumină, trebuia să reziste, cel puțin până la Tarmon Gai'don! Luă o înghițitură lungă de punci să scape de gustul amar din gură. Ce mod de a se gândi la un prieten!

— Rand, dacă m-ai putea duce chiar acum în Stânca din Tear, tot aş spune nu. Trebuie să vorbesc cu cineva aici, în Caemlyn. Și aş vrea să le văd pe Bode și pe celelalte.

Rand nu părea să-l mai asculte. Se trântise pe un scaun aurit, uitându-se întunecat la Perrin.

— Îți mai aduci aminte cum Thom jongla cu toate acele mingi și părea că e atât de ușor? Ei bine, jonglez acum cât de tare pot, și nu e ușor. Sammael este în Illian. Lumina știe unde sunt

ceilalți Rătăciți. Iar uneori mă gândesc că ei nici măcar nu sunt cele mai rele lucruri. Rebeli care cred că sunt un fals Dragon. Jurați ai Dragonului care își închipuie că pot arde sate în numele meu. Ai auzit de Profet, Perrin? Nu contează, nu e mai rău decât ceilalți. Am aliați care se urăsc unul pe altul, iar cel mai bun general pe care l-aș putea pune să atace Illianul nu-și dorește decât să facă o șarjă de cavalerie și să moară. Elayne ar trebui să ajungă aici într-o lună și jumătate, cu puțin noroc, dar aș putea să mă trezesc cu o rebeliune înainte de asta. Pe Lumină, vreau să-i las Andorul întreg. Mă gândisem chiar să mă duc eu însumi să o aduc, dar e cel mai prost lucru pe care l-aș putea face. Cel mai prost cu putință, zise, frecându-și fața cu ambele mâini.

— Dar Moiraine ce spune?

Rand își lăsă mâinile în jos, uitându-se la ele.

— Moiraine este moartă, Perrin. A ucis-o pe Lanfear și a murit, și așa s-a sfârșit.

Perrin se așează. Moiraine? Nu părea posibil.

— Dacă Alanna și Verin ar fi aici... răsuți pocalul în palme; nu putea să aibă încredere în niciuna dintre ele. Le-ai cerut sfatul?

— Nu! răspunse Rand, făcând un gest scurt cu mâna, ca și cum ar fi tăiat ceva. Nu au voie să se apropie de mine, Perrin! Am fost limpede.

Perrin se decise să o roage pe Faile să afle de la Alanna sau Verin ce se întâmplă. Cele două Aes Sedai îi dăduseră adeseori o stare de neliniște, dar Faile părea să se descurce bine cu ele.

— Rand, știi la fel de bine ca și mine că e periculos să înfurii o Aes Sedai. Moiraine a venit să ne caute – pe tine, cel puțin –, dar au fost momente când eram sigur că vrea să-l ucidă pe Mat, dar și pe mine, *și* pe tine.

Rand nu spuse nimic, dar, cum își ținea capul înclinat, părea măcar că îl ascultă.

— Dacă a zecea parte a poveștilor pe care le-am auzit de la Baeron încoace e adevărată, ar putea fi cel mai prost moment

ca Aes Sedai să fie furioase pe tine. Nu pretind că știu ce se întâmplă în Turn, dar...

Rand se scutură, aplecându-se înainte.

— Turnul e frânt exact la mijloc, Perrin. Jumătate din ele cred că sunt ca un godac pe care-l pot cumpăra ca la piață, iar cealaltă jumătate... nu știu exact ce gândește. M-am întâlnit trei zile în șir cu o parte din solia lor. Mai am o întâlnire după-amiaza asta, și tot nu-mi dau seama ce gândesc. Pun multe întrebări, oferă puține răspunsuri și nu par deloc mulțumite că eu le ofer tot atât de puține răspunsuri pe cât îmi dau și ele. Cel puțin Elaida – ea e noua Amyrlin, dacă nu ai auzit –, măcar trimisele ei zic ceva, chiar dacă își imaginează că o să fiu atât de impresionat că Aes Sedai îmi fac reverențe, încât nu o să stau să mă gândesc prea mult.

— Pe Lumină! oftă Perrin. Pe Lumină! Vrei să zici că o parte din Aes Sedai s-a răsculat, iar tu te-ai pus la mijloc între Turn și rebele? Ca doi urși gata să se încaiere, iar tu te-ai găsit să te duci la cules de mure între ei? Nu crezi că ai suficiente bătaii de cap cu Aes Sedai și fără asta? Îți zic adevărul, Rand. Siuan Sanche îmi dădea fiori, dar măcar cu ea știai cum stăteau. Mă făcea să mă simt ca un cal și părea că încearcă să decidă dacă aș rezista la un drum lung, dar măcar era limpede că nu dorea să pună ea însăși șaua pe mine.

Rand râse răgușit, fără veselie.

— Și tu chiar crezi că Aes Sedai o să mă lase în pace doar fiindcă eu le las în pace? Pe mine? Faptul că Turnul s-a divizat este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Sunt prea ocupate să se holbeze unele la altele ca să își îndrepte toată atenția către mine. Dacă nu ar fi fost asta, aș fi dat de douăzeci de Aes Sedai la fiecare pas. Cincizeci. Am Tearul și Cairhienul și un cap de pod aici. Fără divizarea Turnului, de câte ori aș fi deschis gura, cineva mi-ar fi spus: „Da, dar Aes Sedai spun...”. Perrin, Moiraine a făcut tot posibilul să lege sfori de mine, până când am forțat-o să se oprească și, dacă e să spun adevărul, nu

sunt sigur că s-a oprit nici atunci. Când o Aes Sedai spune că îți va da sfaturi și te va lăsa să decizi, vrea să spună că știe ce trebuie să faci, și te va face să o faci, dacă va putea.

Își luă pocalul, bând cu sete. Părea mai calm când îl lăasă jos.

— Dacă Turnul ar fi fost întreg, aș fi avut până acum atât de multe sfori legate de mine, că nu aș fi putut mișca un degețel fără să cer voie de la șase Aes Sedai.

Perrin râse, la fel de puțin vesel ca și Rand.

— Deci crezi că e mai bine să... - ce? - să asmuți rebelele Aes Sedai să se lupte cu Turnul? „Strigă pentru taur sau strigă pentru urs; strigă pentru amândoi și vei fi călcat în picioare și mâncat.”

— Nu e chiar așa de simplu, Perrin, deși ele nu știu asta, zise Rand mândru, clătinând din cap. Mai este și a treia facțiune, gata să mi se supună. Dacă mă vor contacta din nou. Pe Lumină! Nu așa ar trebui să ne petrecem primele ore împreună, vorbind despre Aes Sedai. Emond's Field, Perrin; chipul i se îmblânzi, așa cum și-l aducea aminte pe Rand, apoi rânji nerăbdător. Am petrecut puțin timp cu Bode și celelalte, dar mi-au povestit de tot soiul de schimbări. Spune-mi ce s-a schimbat, Perrin. Spune-mi ce a rămas la fel.

Vorbiră vreme îndelungată despre refugiați și schimbările aduse de ei, soiuri noi de fasole și dovlecei, mere și pere, țesutul veșmintelor fine, al covoarelor, despre cărămizi și țigle, despre lucrul în piatră și mobila mai decorată decât tot ce văzuse vreodată Ținutul celor Două Râuri. Perrin se obișnuise cu numărul mare de oameni care venise prin Munții de Negură, dar Rand părea uluit. Mai vorbiră în amănunt și despre avantajele și dezavantajele zidului pe care unii voiau să-l construiască în jurul Emond's Field, și al altor sate, sau despre avantajele pietrei sau ale buștenilor. Din când în când Rand părea cel de demult, râzând de cât de dure fuseseră femeile la început cu rochiile taraboneze sau domani, iar acum părerile erau împărțite între cele ce ar fi purtat doar rochiile solide din Ținutul celor Două

Râuri și cele care și le-ar fi tăiat, să-și facă din ele cârpe. Sau despre cum unii tineri își lăsaseră mustăți precum tarabonezii sau domani, iar unii chiar și o bărbuță ca a celor din Câmpiile Almoth, transformându-l pe neînțeleptul purtător să pară că avea un cuib de animal sub nas. Perrin nu se mai obosi să adauge că bărbi ca ale lui erau din ce în ce mai populare.

Perrin fu șocat să afle că Rand nu avea de gând să vină în tabără, deși erau o mulțime de oameni pe care îi cunoștea.

— Nu te pot proteja pe tine sau pe Mat, zise încet, dar pot să-i protejez pe ei.

Conversația se împotmoli după ce Rand își anunță hotărârea, și chiar și Rand realizează că pusese punct discuției. În cele din urmă se ridică oftând, trecându-și mâinile prin păr și uitându-se în jur nemulțumit.

— Probabil vrei să te speli și să te odihnești. Nu te mai rețin. O să pun să vă dea niște camere. O să te mai gândești la Tear, Perrin? zise brusc, în timp ce îl conducea către ușă. Am nevoie de tine acolo. Nu e nicio primejdie. O să-ți spun întreg planul, dacă te hotărăști să mergi. Vei fi al patrulea om care știe adevăratul plan; chipul lui Rand se înăspri. Nu trebuie să mai spui asta nimănui, Perrin! Nici măcar lui Faile.

— Pot să-mi țin gura, răspunse Perrin bățos. Și puțin trist. Noul Rand se întorsese. Și mă voi gândi la Tear.

## CAPITOLUL 46



### Dincolo de poartă

PERRIN NU-L ASCULTA CU ATENȚIE PE RAND în timp ce acesta dădea instrucțiuni unei Fecioare:

— Spuneți-i lui Sulin să pregătească niște camere pentru Perrin și Faile și să le dați ascultare așa cum îmi dați și mie.

Cele două femei Aiel păreau să creadă că Rand făcuse un fel de glumă grozavă, după felul în care râdeau plesnindu-se peste coapse, dar Perrin se uita doar la omul zvelt care aștepta ceva mai departe pe holul acoperit de tapiserii. Era sigur că omul trebuia să fie Davram Bashere. Nu pentru că era saldaean, căci nu semăna deloc cu Faile, cu mustățile groase, spicuite cu păr alb, ce i se lăsau în jos, aproape acoperindu-i gura. Nu era mai înalt decât Faile, poate chiar puțin mai scund, dar felul în care stătea, cu brațele încrucișate, cu o expresie de șoim care se uită la cotețul cu găini, îl făcea pe Perrin să fie sigur. Omul știa, cu siguranță.

Luându-și rămas-bun de la Rand, Perrin trase adânc aer în piept pășind pe coridor. O clipă își dori să fi avut securea la el; Bashere purta sabie.

— Senior Bashere? Perrin făcu o plecăciune, care rămase fără răspuns. Sunt Perrin Aybara.

— Vom vorbi, zise Bashere scurt, întorcându-se pe călcâie. Perrin trebui să-l urmeze cu pași iuți, în ciuda faptului că avea picioarele mai lungi.

După ce trecură pe alte două coridoare, Bashere intră într-o cameră de zi mică, închizând ușa în spatele lui. Ferestrele înalte lăsau suficientă lumină să intre și mai multă căldură decât se putea ascunde sub tavanul înalt. Două scaune tapițate, cu spătare sculptate cu papirusuri, fuseseră așezate unul în fața celuilalt. Pe o masă incrustată cu piatră albastră stăteau două cupe și o carafă. După miros nu mai era puncti, de data asta, ci vin tare.

Bashere umplu cupele, dându-i una lui Perrin și făcându-i semn să se așeze. Zâmbea din spatele mustăților, dar parcă ochii și zâmbetul aparțineau unor oameni diferiți. Parcă voia să bată cuie cu privirea.

— Cred că Zarine ți-a vorbit de averea mea înainte să te... căsătorești cu ea. Despre Coroana Sfărâmată. A fost mereu foarte vorbăreță.

Omul rămăsese în picioare, așa că Perrin făcu la fel. Ce coroană sfărâmată? Faile nu vorbise niciodată de nicio coroană sfărâmată.

— La început mi-a spus că ești negustor de blănuri. Sau poate neguțător de lemne, și apoi negustor de blănuri. Vindeai și ardei iuți.

— Negustor de blănuri? tresări Bashere uluit.

— Povestea s-a schimbat, continuă Perrin, dar repeta prea des despre ce zicea tatăl ei că ar trebui să facă un general, așa că am întrebat-o direct și... Perrin se uită în cupa cu vin, apoi se forță să-l privească pe bărbat în ochi. Când am aflat cine erai,



aproape că m-am răzgândit s-o mai iau de nevastă, numai că ea se hotărâse, iar când Faile se hotărâște e la fel de ușor să o faci să se răzgândească așa cum ar fi să urnești o turmă de catâri care se hotărâsc să se așeze pe jos în același timp... în plus, o iubeam. O iubesc.

— Faile? lătră Bashere. Cine mama naibii e Faile? Eu vorbesc despre fiica mea, Zarine, și despre ce-ai făcut tu cu ea!

— Faile este numele pe care și l-a luat când a devenit corniată, zise Perrin răbdător. Trebuia să-i facă bărbatului o impresie bună. Să fii la cuțite cu socrul era aproape la fel de rău cu a fi la cuțite cu soacra. Asta a fost înainte să mă întâlnească pe mine.

— Corniată? zise Bashere cu o voce în care i se ghicea mândria, apoi rânji brusc. Mirosul furiei aproape dispăruse.

— Nu mi-a spus o vorbuliță despre asta, vulpea cea mică. Trebuie să recunosc, Faile i se potrivește mai bine decât Zarine. A fost ideea mamei ei să...

Brusc se scutură, aruncându-i lui Perrin o privire suspicioasă. Începea să miroasă din nou a furie.

— Nu încerca să schimbi subiectul, băiete. Vorbim de tine și fiica mea și așa-zisa voastră căsătorie.

— Așa-zisa? Perrin își ținuse mereu firea; Jupâneasa Luhhan spunea că nu se enervează niciodată. Când erai mai mare și mai puternic decât ceilalți băieți și-i puteai răni din greșeală, învățai din copilărie să îți ții firea. De data asta, abia mai reușea să se stăpânească.

— Meșterea a săvârșit ceremonia, la fel ca la toată lumea care s-a căsătorit în Ținutul celor Două Râuri, de la începutul veacurilor.

— Băiete, nu contează nici dacă un Ogier ar fi rostit cuvintele și ați fi avut șase Aes Sedai ca martore. Zarine nu este suficient de mare să se mărite fără consimțământul mamei ei, pe care nici nu l-a cerut, nici nu l-a primit. Acum este cu Deira și, dacă nu o convinge pe mama ei că e suficient de mare să fie

măritată, se întoarce la tabără, probabil să facă treburi pentru mama ei. Iar pe tine... Bashere atinse sabia, fără să fie probabil conștient. Iar pe tine, zise cu un ton aproape vesel, o să te ucid.

— Faile este a mea, mârâi Perrin. Vinul i se vărsase pe încheietură, iar el se uită surprins la cupa zdrobită în mână. Așeză cu grijă pe tavă bucata îndoită de argint, lângă urcior, dar nu-și putea controla și vocea.

— Nimeni nu mi-o poate lua. Nimeni! Dacă o duci în tabăra ta sau oriunde altundeva, voi veni după ea.

— Am nouă mii de oameni cu mine, spuse bărbatul pe un ton surprinzător de blând.

— Sunt ei mai greu de ucis decât trolocii? Încearcă să mi-o iei - încearcă doar! - și o să aflăm.

Perrin își dădu seama că tremura, cu pumnii atât de strânși că îl dureau. Era șocat; nu mai fusese mânios, cu adevărat mânios de atât de multă vreme că uitase și cum era.

Bashere îl măsură din cap până în picioare, clătinând din cap.

— Ar fi păcat să te omor. Avem nevoie de sânge proaspăt. Devine cam subțire în Casa noastră. Bunicul meu obișnuia să spună că ne înmuiem cu toții, și avea dreptate. Sunt doar pe jumătate bărbatul care era el și, indiferent cât de rușine îmi e să o spun, Zarine este teribil de moale. Nu slabă, ai grijă... se încruntă o clipă, clătinând din cap când văzu că Perrin nu avea de gând să spună că Faile era slabă... Dar, cu toate astea, moale.

Perrin era atât de surprins, încât se așeză înainte să își dea seama că se apropiase de scaun. Mai că uită să fie furios. Oare bărbatul din fața lui era nebun, de se schimba atât de repede? Iar Faile, moale? Putea fi delicios de moale câteodată, era adevărat, dar orice bărbat care ar fi considerat-o moale s-ar fi trezit fără cap, inclusiv el.

Bashere luă cupa strivită, o studie, apoi îl aduse alta, așezându-se în scaun.

— Zarine mi-a spus câte ceva despre tine înainte de a se duce la mama ei, despre Seniorul Perrin al Ținutului celor Două Râuri, Ucigașul de troloci. Asta e bine. Îmi place un bărbat care poate privi un troloc în ochi fără să dea înapoi. Acum aș vrea să știu ce fel de om ești, zise, așteptând în timp ce sorbea din vin.

Perrin și-ar fi dorit să mai aibă punciul lui Rand sau măcar cupa cu vin. Își simțea gâtul uscat. Dacă voia să facă o impresie bună, trebuia să înceapă cu adevărul.

— Adevărul este că nu sunt un senior. Sunt fierar. Atunci când au venit trolocii...

Se opri, deoarece Bashere râdea cu lacrimi.

— Băiete, Casele nu au fost făcute de Creator. Poate că unii au uitat, dar, dacă te duci suficient de departe în trecutul fiecărei case, vei găsi un om de rând care a arătat un curaj ieșit din comun sau și-a păstrat capul pe umeri când toți alergau ca niște găște cu penele smulse. Ține minte că alt lucru pe care unii preferă să îl uite este că drumul în jos poate fi la fel de rapid. În Tyr am două servitoare care ar fi Doamne dacă acum două sute de ani străbunii lor nu ar fi fost niște proști atât de mari încât nimeni, nici cel mai mare zevzec, nu a vrut să-i urmeze, și un tăietor de lemne în Sidonia care pretinde că străbunii lui au fost regi și regine înainte de vremurile lui Artur Aripă-de-Șoim. Poate că spune adevărul; este un tăietor de lemne priceput. La fel de multe drumuri duc și în sus, și în jos, doar că acelea care duc în jos sunt ceva mai alunecoase, pufni Bashere atât de tare că i se agită mustața. Un prost se vaită când soarta îl dărmă, și un prost și mai mare se vaită când norocul îl poartă pe culmi... ceea ce vreau eu să știu despre tine nu este ce ai fost sau ce ești acum, ci cum ești în interiorul tău. Dacă Zarine o să mai aibă pielea pe ea când nevasta mea termină cu ea, și eu nu o să te ucid, știi cum trebuie tratată o nevestă? Aud?

Realizând că făcuse o impresie bună, Perrin se hotărî să nu mai adauge că ar fi preferat să fie iarăși fierar.

— O tratez pe Faile cât de bine știu, zise el cu grijă.

— Cât de bine știi, pufni iar Bashere, mârâind. Ai face bine să știi cum, băiete, sau o să... Ascultă-mă. O nevastă nu e un oștean să alege când strigi tu. În multe feluri, o femeie este ca o porumbiță. Dacă o strângi doar jumătate din cât crezi că trebuie, poți să o rănești. Nu vrei să o rănești pe Zarine. Mă înțelegi? Rânji el brusc, deconcertant, continuând aproape prietenos. Ai putea fi un ginere bun, Aybara, dar, dacă o faci nefericită...

Își atinse din nou mânerul sabiei.

— Încerc să o fac fericită, zise Perrin serios. Ultimul lucru pe care l-aș vrea pe lumea asta ar fi să o rănesc.

— Bine. Pentru că ar fi chiar ultimul lucru pe care îl faci, băiete, rânji iarăși Bashere, dar Perrin nu se îndoia că vorbea serios. E timpul să te duc la Deira. Dacă ea și Zarine nu au terminat de vorbit, ar fi bine să intrăm înainte să se omoare una pe cealaltă. Întotdeauna pierd măsura când se ceartă, iar Zarine este prea mare acum pentru ca discuția să se încheie cu o bătaie la fund.

Bashere își puse cupa pe tavă, continuând să vorbească în timp ce se îndrepta către ușă:

— Trebuie să ai grijă la un lucru. Doar fiindcă o femeie îți spune că ea crede un lucru nu înseamnă că e adevărat. Oh, ea poate crede că e, dar nu înseamnă că dacă o femeie crede este și adevărul. Să nu uiți asta.

— Nu o să uit.

Perrin credea că înțelege ce voise bărbatul să zică. Faile avea câteodată numai o relație pasageră cu adevărul. Nu în ceea ce privește lucrurile importante sau lucrurile pe care le considera ea importante, dar, dacă promisese să facă ce nu voia, reușea cumva să își lase o portiță de scăpare și să facă exact cum pofta. Ceea ce nu înțelegea totuși era legătura cu întâlnirea mamei lui Faile.

Era un drum lung prin palat, pe sub niște colonade și apoi urcând scările. Nu păreau să fie mulți saldaeani, dar erau mulți Aieli, luptători și Fecioare, ca să nu mai vorbim despre servitorii în livrele roșu cu alb, care se înclinau și făceau reverențe, precum și bărbați și femei îmbrăcați în alb la fel ca aceia care le luaseră caii. Cei din urmă se grăbeau pe coridoare cu brațele pline de tăvi sau albituri, cu ochii în pământ, dând impresia că nu vedeau pe nimeni. Perrin tresări dându-și seama că mulți dintre ei purtau aceeași pânză stacojie în jurul tâmpelor ca mulți dintre Aieli. Probabil erau și ei Aieli. Mai observă câteva lucruri. Dintre cei îmbrăcați în alb erau la fel de multe femei care purtau pânza stacojie ca și bărbați, dar nicio Fecioară. Gaul îi spusese câte ceva despre neamul Aiel, dar nu pomenise nimic, niciodată despre acest lucru.

După ce el și Bashere intrară într-o încăpere cu scaune încrustate cu fildeș și măsuțe mici, așezate pe covoarele cu motive roșii, aurii și verzi, Perrin desluși un zgomot înfundat de voci femeiești. Nu-și putea da seama prin ușa groasă ce vorbeau, dar recunoscuseră vocea lui Faile. Brusc se auzi o plesnitură, urmată apoi, aproape imediat, de o alta. Tresări. Doar un nebun s-ar fi băgat între soția lui și mama ei când se certau – din câte văzuse, ambele se întorceau împotriva sărmanului prost – și știa bine că Faile se putea descurca foarte bine în situații normale. Pe de altă parte, văzuse femei puternice, la rândul lor mame sau bunici, lăsându-se tratate ca niște copii de către propriile mame.

Îndreptându-și umerii, se duse către ușa interioară, dar Bashere ajunse înaintea lui, bătând în ea de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Desigur, Bashere nu putea auzi ceea ce lui îi păreau două pisici băgate într-un sac. Două pisici ude.

Ciocănitul opri brusc zarva.

— Intră, se auzi o voce stăpânită.

Perrin se abținu cu greu să nu dea buzna înăuntru, împingându-l pe Bashere, iar după ce intră o căută din priviri

neliniștit pe Faile, care stătea într-un scaun mare, cu brațe late, într-o parte a camerei unde lumina soarelui era mai puțin crudă. Culoarea covorului, un roșu-închis, îl făcu să se gândească la sânge, iar una din tapiserii înfățișa o femeie călare ucigând cu sulita un leopard. Cealaltă tapiserie ilustra o bătălie furioasă purtată în jurul stindardului Leului Alb. Mirosul ei trăda un amestec de emoții, pe care nu le putea separa, iar obrazul ei stâng purta urma roșie a unei palme, însă îi zâmbea slab.

Mama lui Faile îl facu pe Perrin să clipească. Toate vorbele lui Bashere despre porumbește îl făcuseră să se gândească la o femeie fragilă, dar Doamna Deira era cu câteva degete mai înaltă decât soțul ei și era... măreață. Nu mare, ca Jupâneasa Luhhan, care era rotundă, sau ca Daise Congar, care părea că se poate apuca de fierărit în orice clipă. Avea un piept generos, cu toate că un bărbat nu ar fi trebuit să se gândească așa la soacra lui, și putea vedea de unde-și moștenise Faile frumusețea. Chipul lui Faile era al mamei ei, fără părul cărunt de la tâmpile. Dacă așa avea să arate Faile când va ajunge la o anumită vârstă, era un om foarte norocos. Pe de altă parte, nasul ascuțit al Doamnei Deira îi dădea un aspect vulturesc, iar cu ochii oblici fixându-se pe el, părea un vultur fioros gata să-și înfigă ghearele într-un iepure obraznic. Surpriza consta în urma roșie lăsată de o palmă pe obrazul ei.

— Tată, tocmai vorbeam despre tine, zise Faile cu un zâmbet afectuos, plutind către el și luându-i mâinile într-ale sale. Îl sărută pe obraji, iar Perrin simți o împunsătură în inimă. Un tată nu merita atâta atenție când soțul era acolo, susținut doar cu un zâmbet fugar.

— Să înțeleg că ar trebui să mă arunc pe un cal și să mă ascund undeva, Zarine? chicoti Bashere. Un chicot foarte vesel. Bărbatul ăla părea să nu fi văzut nici măcar că fiica și soția lui se loviseră una pe alta!

— Preferă să-i zici Faile, Davram, spuse absentă Doamna Deira. Cu brațele încrucișate, îl măsura pe Perrin de sus până jos, fără să încerce să o ascundă.

— Depinde de el, acum, o auzi pe Faile spunându-i în șoaptă tatălui ei.

Probabil așa era, dacă ea și mama ei ajunseseră să se lovească. Îndreptându-și umerii, se pregătea să-i spună Doamnei Deira că o va trata pe Faile ca pe o pisicuță, iar el va fi docil ca un mielușel. Ultima parte ar fi fost o minciună, desigur – Faile ar fi scuipat în ochi un om umil și l-ar fi gătit la cină –, dar pacea trebuia menținută. În plus, chiar încerca să fie tandru cu ea. Poate că Doamna Deira era motivul pentru care Bashere îi vorbise de blândețe; niciun bărbat nu ar fi avut curaj să fie altfel în preajma unei femei ca aceea.

Înainte să poată deschide gura, mama lui Faile spuse:

— Ochii galbeni nu înseamnă că ești lup. Ești suficient de puternic să faci față fetei mele, tinere? Din câte mi-a spus, înțeleg că ești un papă-lapte, că-i faci toate poftele și că te răsucește pe degete cum are ea chef.

Perrin facu ochii mari. Bashere se așezase în scaunul unde stătuse înainte Faile, studiindu-și cu atenție cizmele, una proptită peste alta. Faile se așezase pe brațul lat al scaunului tatălui ei, aruncând o privire indignată către mama ei și un zâmbet încrezător către Perrin, asemenea celui pe care-l avusese când îi spusese să îi țină piept lui Rand.

— Nu cred că mă învâрте pe degete, zise el grijuliu. Era adevărat că mai încercase, dar nu credea să o fi lăsat vreodată. Doar din când în când să-i facă pe plac.

Doamna Deira pufni cu subînțeleș.

— Toți mototolii cred asta. O femeie vrea un bărbat puternic, mai puternic ca ea, zise împungându-l cu degetul în piept destul de tare ca să-l facă să scoată un mormăit. Nu o să uit niciodată când Davram m-a luat de guler prima dată și mi-a arătat că el este mai puternic. A fost magnific!

Perrin clipi; nu-și putea imagina cu niciun chip toată scena.

— Dacă o femeie este mai puternică decât bărbatul ei, ajunge să îl disprețuiască. Are de ales, ori îl tiranizează, ori devine ea slabă, ca să pară el mai tare. Dar, dacă bărbatul este suficient de puternic... îl împunse iar, mai tare... ea poate fi cât de puternică este în realitate, cât de puternică poate deveni. Trebuie să-i dovedești lui Faile că ești puternic.

Îl împunse iarăși, cu și mai multă putere.

— Femeile din familia noastră sunt leoparzi. Dacă nu o poți dresa să vâneze la comanda ta, Faile o să te mănânce de viu. Ești suficient de puternic?

De data asta împunsătura îl dădu pe Perrin un pas înapoi.

— N-ai de gând să încetezi cu asta? mârâi el.

Se abținu să nu-și frece pieptul. Faile nu-l ajuta în niciun fel, zâmbind doar la el încurajator. Bashere îl studia cu buzele țuguite și cu o sprânceană ridicată.

— Dacă îi fac mofturile câteodată este pentru că așa vreau eu. Îmi place să o văd zâmbind. Dacă te aștepți s-o calc în picioare, poți să-ți muți gândul.

Poate că pierduse cu vorbele alea. Mama lui Faile începu să se uite la el într-un mod ciudat, degajând un miros amestecat, pe care nu-l putea desluși, deși erau încă prezente și furia, și disprețul rece. Fie că făcuse impresie bună, fie că nu, nu mai avea de gând să spună ce voiau să audă Bashere și soția lui.

— O iubesc, ea mă iubește, și asta este tot, în ceea ce mă privește.

— Zice, spuse încet Bashere, că, dacă o iei pe fiica noastră, o s-o ia înapoi. Pare să creadă că nouă mii de călăreți saldaeani nu sunt pe măsura câtorva sute de arcași din Ținutul celor Două Râuri.

Soția lui se uita insistent la Perrin, apoi ridică fruntea.

— Asta este foarte bine, dar orice bărbat poate învăța o sabie. Ceea ce vreau eu să știu este dacă poate stăpâni o încăpățânată, neascultătoare...



— Suficient, Deira, o întrerupse cu blândețe Bashere. Pentru că e evident că ai decis că Zarine... Faile... nu mai este o copilă, cred că Perrin e suficient de bun.

Spre surpriza lui Perrin, soția lui Bashere își înclină fruntea cu umilință.

— Cum spui tu, inimioara mea.

Apoi se uită la Perrin, câtuși de puțin umilă, de parcă ar fi vrut să spună că așa trebuie să se comporte un bărbat cu nevasta lui.

Bashere mormăi ceva în barbă despre nepoți și sânge proaspăt. Iar Faile? îi zâmbea lui Perrin cu o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată, o expresie care îl stânjenea. Cu mâinile împreunate, cu gleznele încrucișate și ținându-și capul ușor înclinat, părea să arate... supusă. Faile! Poate că în familia aia **toți** erau nebuni.

Închizând ușa în spatele lui Perrin, Rand își termină pocalul cu puncti, apoi se tolăni într-un scaun, gândindu-se. Spera ca Perrin să se înțeleagă bine cu Bashere. Dar, dacă ieșeau scânteii, Perrin ar fi fost poate mai potrivit în Tear. Avea nevoie fie de Perrin, fie de Mat ca să-l convingă pe Sammael că de acolo urma să pornească atacul. Gândul îl făcu să râdă încet, amar. Pe Lumină, cum ajunsese să gândească despre un prieten. Lews Therin chicotea mormăind ceva de neînțeleles despre prieteni și trădare. Rand și-ar fi dorit să poată dormi un an întreg.

Min intră fără să bată și fără să fie anunțată, desigur. Uneori Fecioarele se uitau ciudat la ea, dar, din pricina a ceea ce spusese poate Sulin sau poate Melaine, Min era acum printre puținii care erau lăsați să intre, indiferent ce făcea Rand. Iar ea profita din plin. Deja insistase să stea pe un scăunel lângă cada sa, vorbind de parcă nu ar fi fost nimic ieșit din comun. Acum i se aruncă în poală, după ce se oprise să-și umple un pocal cu vin. Un strat subțire de sudoare îi strălucea pe chip. Nici nu avea de gând să învețe cum să ignore căldura, râdea spunând că nu este Aes Sedai și nici nu își face planuri să devină. El devenise

scaunul ei favorit în timpul acestor vizite, dar era sigur că, dacă se facea că nu observă, ea o să renunțe în cele din urmă. De aceea se și ascundea cât de bine putea în cadă, în loc să o lege la ochi cu o urzeală de Aer. De îndată ce și-ar fi dat seama că îl afectează, nu s-ar mai fi oprit niciodată cu gluma ei. În plus, indiferent cât de rușine îi era să recunoască, era plăcut să țină o față pe genunchi. Nu era făcut din lemn.

— Ai avut o conversație plăcută cu Faile?

— Nu a durat mult. A venit tatăl ei și a luat-o, și era prea ocupată să-l țină de gât ca să mă mai bage în seamă. Am făcut apoi o mică plimbare.

— Nu ți-a plăcut de ea? întrebă, iar Min făcu ochii mari, iar genele îi făceau să pară și mai mari decât erau.

Femeile nu se așteptau ca un bărbat să vadă sau să înțeleagă ce ele nu voiau.

— Nu aș putea spune că o displac, zise ea trăgându-și vorbele. Doar că... Ei bine, vrea ceea ce vrea, când vrea ea, și nu acceptă „nu” ca răspuns. Îmi pare rău de sărmanul Perrin, că a luat-o de nevastă. Știi ce voia de la mine? Să fie sigură că nu îmi fac planuri cu prețiosul ei soț. Poate că nu ai observat – bărbații nu observă niciodată lucrurile astea –, dar...

Se întrerupse, uitându-se suspicioasă la el pe sub genele ei lungi. Dovedise că putea totuși să vadă unele lucruri. De îndată ce fu sigură că el nu avea să râdă sau să aducă vorba mai târziu despre subiect, continuă:

— Am văzut din prima clipă că e vrăjit de ea, sărmanul nebun. Și ea de el, deși nu știu cât bine o să-i facă lui. Nu cred că s-ar uita măcar la altă femeie, dar ea nu crede asta, nici măcar dacă femeia este aceea care se uită la el. Și-a găsit uliul și nu aș fi surprins să-l ucidă atunci când apare vulturul.

Rămase fără respirație, apoi îi aruncă o privire furișă și își făcu de lucru bând din pocal.

Îi va explica apoi ce voise să zică, dacă va întreba. Își aminti că nu-i va spune nimic din viziunile ei, decât dacă îl priveau, dar

își schimbase opinia. Acum Min îi spunea tot ce vedea, despre oricine întreba. Dar nu se simțea foarte bine făcând acest lucru.

„Taci, ți-pă el la Lews Therin. Pleacă de aici! Ești mort!” Nu avu niciun efect. În ultima vreme, nu prea mai avea. Vocea continuă să mormăie despre a fi trădat de prieteni sau poate despre a-ți trăda prietenii.

— Ai văzut ceva ce mă privea?

Cu un zâmbet recunoscător, Min se sprijini prietenește de pieptul lui - ei bine, probabil voia să fie prietenește; sau poate nu - și începu să vorbească printre înghițituri de puncti.

— Când voi doi ați fost împreună, am văzut întunericul și acele scântei mai puternice ca niciodată. Hm. Îmi place punctiul cu pepene galben. Dar când sunteți în aceeași cameră, scânteile reușesc să reziste în loc să fie înghițite de întuneric înainte de a se strânge mai multe, așa cum se întâmplă când ești singur. Și am mai văzut ceva când ați fost împreună. De două ori el va trebui să fie aici sau tu...

Ea se uită în pocal, ca Rand să nu-i vadă chipul.

— Dacă nu va fi aici, o să ți se întâmple ceva rău, zise cu o voce slabă și înspăimântată. Foarte rău.

Indiferent cât ar fi vrut să știe mai mult - când, unde, cum -, știa că ea i-ar fi spus deja dacă ar fi știut.

— Atunci o să-l țin pe lângă mine, zise, cât de vesel putea. Nu îi plăcea ca Min să fie speriată.

— Nu știi dacă va fi suficient, mormăi ea uitându-se în pocal. **Se va întâmpla** dacă nu este aici, dar nimic din ce am văzut nu-mi spune că nu se va întâmpla, chiar dacă el va fi. Va fi foarte rău, Rand. Doar când mă gândesc la viziuni...

El îi ridică apoi bărbia, văzând surprins că avea lacrimi în ochi.

— Min, nu am știut că viziunile tale îți pot face rău, spuse cu blândețe. Îmi pare rău.

— Ce știi tu, ciobanule, murmură ea, scoțându-și o batistă din mânecă și ștergându-și ochii. E doar praf. Nu o pui pe Sulin să șteargă praful suficient de des, adăugă, așezându-și grăbită

batista înapoi. Trebuie să mă întorc la Coroana Trandafirilor. Doar că trebuia să îți spun ce am văzut despre Perrin.

— Min, ai grijă. Poate nu ar trebui să vii atât de des. Nu cred că Merana o să te trateze cu blândețe dacă află ce faci.

Rânjetul ei îi aduse aminte de Min, cea de demult, iar ochii ei străluceau, în ciuda lacrimilor.

— Lasă-mă să îmi fac singură griji pentru mine, ciobanule. Ele cred că mă zgâiesc la minunățiile Caemlynului, ca oricare amărâtă de la țară. Dacă nu aș veni în fiecare zi, ai fi știut că se întâlnesc cu nobilii?

Văzuse din întâmplare cu o zi în urmă cum Merana apăruse o clipă la fereastra unui palat despre care Min aflase că aparținea Seniorului Pelivar. Erau la fel de multe șanse ca Pelivar să fie singurul cu care se întâlneau, ca Merana să se fi dus să-i curețe țevile de scurgere.

— Ai grijă, îi spuse hotărât. Nu vreau să pățești ceva, Min!

Preț de o clipă se uită în liniște la el, apoi se ridică suficient cât să-l poată săruta ușor pe buze. Sau... Da, era ușor, dar devenise un ritual zilnic atunci când pleca, dar i se părea că acele sărutări deveneau din ce în ce mai apăsate. În ciuda a ceea ce-și promisese, Rand îi spuse:

— Aș vrea să nu mai faci asta.

Era una să o lase să-i stea pe genunchi, dar sărutările duceau gluma prea departe.

— Fără lacrimi, țărănușule, zâmbi ea. Fără bâlbâieli. Zburlindu-i părul de parcă ar fi avut zece ani, se îndreptă către ușă, mișcându-se cu o grație care, deși nu îl făcea să se bâlbâie cu lacrimi în ochi, îl făcea să se uite lung la ea, indiferent cât se străduia să nu o facă. Privirea i se ridică fulgerător către chipul ei, când Min se întoarse.

— Te-ai înroșit, ciobanule. Credeam că nu te mai atinge căldura. Nu contează. Voiam să-ți spun că o să am grijă. Ne vedem mâine. Ai grijă să îți pui ciorapi curați.

Rand oftă lung după ce ușa se închise în spatele ei. Ciorapi curați? Își puna în fiecare zi o pereche curată! Avea doar două soluții. Putea să pretindă că nu avea niciun efect asupra lui sau putea să-și dea seama că se bâlbâie. Sau poate să cerșească; poate că s-ar fi oprit dacă îi cerșea îndurare, dar apoi ar fi avut cu ce să-l tachineze, iar ei îi plăcea mult să tachineze. Cealaltă opțiune – să scurteze vizitele, să fie rece și distant – nici nu o putea lua în calcul. Ii era prietenă. Ar fi putut fi rece față de... Aviendha și Elayne, se gândi el, deși parcă numele nu se potriveau acolo. Față de Mat sau Perrin. Singurul lucru pe care nu îl înțelegea era de ce se simțea în continuare atât de în largul său în preajma ei. Nu ar fi trebuit, având în vedere cum îl chinuia, dar așa stăteau lucrurile.

Bombănelile lui Lews Therin crescuseră în intensitate din momentul în care venise vorba de Aes Sedai, iar acum spunea limpede: „Dacă s-au apucat de comploturi cu nobilii, trebuie să fac ceva în privința lor“.

„Pleacă de aici“, comandă Rand.

„Nouă sunt prea periculoase, chiar și neantrenate. Prea periculoase. Nu pot permite. Nu. Oh, nu.“

„Pleacă de aici, Lews Therin!“

„Nu sunt mort, urlă vocea. Merit moartea, dar trăiesc! Trăiesc! Trăiesc!“

„Ești mort! urlă Rand în minte. Ești mort, Lews Therin!“

Vocea se stinse încetul cu încetul, încă urlând „Trăiesc!“ până când dispăru cu totul.

Tremurând, Rand se ridică și își umplu pocalul, sorbind tot punciul cu o înghițitură lungă. Sudoarea îi picura de pe chip, iar cămașa i se lipise de piele. Făcu un efort să-și găsească din nou concentrarea. Lews Therin era din ce în ce mai prezent. Un lucru era limpede. Dacă Merana complota cu nobilii, mai ales cu cei gata să se revolte dacă nu o aducea pe Elayne cât de curând, atunci trebuia să facă ceva. Din păcate, habar nu avea ce.

„Omoară-le... șopti Lews Therin. Nouă sunt prea periculoase, dar, dacă omor câteva, dacă le alung... omoară-le... fa-le să le fie frică de mine... Nu voi muri iarăși... Merit moartea, dar vreau să trăiesc...” începu iarăși să plângă, dar continuă să bolborosească șoptit.

Rand își umplu din nou pocalul, încercând să nu-l asculte.

Demira Eriff încetini când îi apăru în față Poarta Origan către orașul Interior. Câțiva bărbați din mulțime îi aruncau priviri admiringe în timp ce se strecurau pe lângă ea, și pentru a mia oară se gândi că ar trebui să nu mai poarte rochiile din ținuturile natale din Arad Doman. Rochiile nu erau importante – avea șase, și pusese să-i fie făcute unele identice de-a lungul anilor –, iar dacă un bărbat nu își dădea seama că devenise prea imprudent cu o Aes Sedai, era o treabă simplă să-l facă să afle cu cine era impertinent. Așa scăpa repede de ei, de obicei fugeau cât îi țineau picioarele.

În acel moment era interesată doar de Poarta Origan, cu arcul ei uriaș de marmură albă așezat peste zidul alb de piatră, râul de oameni, căruțe și cotigi care treceau prin ea, supravegheați de o duzină de bărbați Aieli, pe care îi bănuia că nu sunt atât de dezordonați pe cât păreau la prima vedere. Ar fi putut recunoaște pe loc o Aes Sedai. Surprinzători oameni, câteodată. În plus, fusese urmărită de la Coroana Trandafirilor. Veșmintele făcute să fie greu de văzut printre pietre și tufișuri săreau în ochi în oraș. Chiar dacă ar fi vrut să intre în Orașul Interior, chiar dacă ar fi fost dispusă să riște furia Meranei intrând fără să-i ceară voie lui al’Thor, nu ar fi facut-o. Cum o mai râcăia, Aes Sedai nevoite să ceară **permisiunea** unui bărbat. Tot ce voia era să se întâlnească cu Milam Hamder, al Doilea Bibliotecar al Palatului Regal, care-i era agent de peste treizeci de ani.

Biblioteca Palatului Regal nu se putea compara cu cea din Turn sau cu Biblioteca Regală din Caemlyn, sau cu Biblioteca Terhana din Bandar Eban, dar la fel de bine ar fi putut să-și

dorească să prindă aripi, în loc să viseze să aibă acces la ele. Dar, dacă mesajul ei ajunsese la Milam, cu siguranță începuse să caute cărțile de care avea nevoie. Poate că biblioteca Palatului avea ceva informații despre Peciți și închisoarea Celui Întunecat, poate chiar surse trecute într-un catalog, deși nu putea spera la atât de mult. Cele mai multe biblioteci aveau volume rătăcite, aruncate prin colțuri întunecate, care ar fi trebuit catalogate de o sută de ani sau cinci sute, câteodată și de mai mult timp. Cele mai multe biblioteci aveau comori ascunse despre care nu aveau habar nici măcar bibliotecarii.

Așteptă răbdătoare, cu mulțimea grăbindu-se în jurul ei, uitându-se doar la oamenii care ieșeau pe Poartă, dar nu-i vedea fața rotundă și țeasta chelioasă a lui Milam. Oftă într-un târziu. Era evident că nu-i primise mesajul, căci, dacă l-ar fi primit, ar fi făcut tot posibilul să vină la întâlnire. Trebuia să aștepte să-i vină rândul de a merge cu Merana la Palat și să spere ca tânărul al'Thor să-i permită – să-i permită! – să caute prin bibliotecă.

Când se întoarse, observă din întâmplare privirea mult prea admirativă a unui bărbat înalt, cu vestă de căruțaș. Când privirile li se întâlniră, el îi făcu cu ochiul!

Nu avea de gând să suporte asta pe tot drumul de întoarcere către han. „Trebuie neapărat să-mi amintesc să pun să-mi facă o rochie simplă“, se gândi ea, întrebându-se de ce nu făcuse asta niciodată. Din fericire, nu era prima dată în Caemlyn, mai fusesse cu ani în urmă, iar Stevan o aștepta la Coroana Trandafirilor și îl putea folosi drept reper, dacă se rătăcea. Se strecură în deschizătura îngustă dintre prăvălia unui meșter de cuțite și o tavernă.

Aleile înguste din Caemlyn fuseseră pline de glod ultima dată când fusesse acolo, dar chiar și uscate, cu cât mergea mai departe, cu atât mirosul devenea mai urât. Zidurile erau goale, fără nicio fereastră, arareori cu o ușă înghesuită sau o poartă îngustă, și chiar și acelea păreau nefolosite de ani de zile. Pisici jigărite se uitau la ea cocoțate pe butoaie sau pe ziduri, câini

vagabonzi costelivi cu coastele ieșite prin blană își dădeau urechile pe spate sau mârâiau înainte de a se face nevăzuți pe alte alei. Nu îi era teamă de zgârieturi sau mușcături. Pisicile păreau să simtă Aes Sedai; nu auzise niciodată ca o Aes Sedai să fie zgâriată de o pisică, nici măcar de cele mai feroase. Căinii erau ostili, adevărat, de parcă ar fi crezut că Aes Sedai **erau** pisici, dar aproape întotdeauna o ștergeau cu coada între picioare după ce se dădeau puțin în spectacol.

Erau mult mai mulți câini și pisici pe alei decât își amintea, și mai sfrijți, dar mult mai puțini oameni. Nu văzuse pe nimeni până atunci, dar când dădu un colț se trezi față în față cu șase bărbați Aieli care veneau către ea, râzând și vorbind între ei. Păreau uimiți să o vadă.

— Scuzați, Aes Sedai, murmură unul dintre ei, și toți se traseră la marginea aleii, deși era loc suficient.

Intrebându-se dacă erau aceiași cu cei care o urmăriseră – unul din acele chipuri îi părea familiar, un tip îndesat cu ochi răi dădu din cap, murmurând o mulțumire în timp ce trecea pe lângă ei.

Sulița care îi străpunse trupul îi produse un șoc atât de mare că nici nu strigă. Disperată, încercă să se deschidă către **saidar**, dar simți cum este din nou străpunsă de ceva și se prăbuși la pământ. Chipul de care își amintea o privea de aproape, cu ochi negri batjocoritori, mormăind ceva în timp ce ea încercă să atingă **saidarul**, să... Se cufundă în întuneric.

După ce Perrin și Faile plecară de la interminabila întâlnire cu părinții ei, o găsiră pe servitoarea aceea ciudată, Sulin, așteptându-i în hol. Perrin era scaldat de sudoare, având pete întunecate pe haină și se simțea de parcă ar fi alergat zece mile în timp ce era lovit la fiecare pas. Faile purta un zâmbet pe chip și avea pasul ușor; era radioasă, frumoasă și la fel de mândră ca atunci când adusese bărbații din Dealul Străjii, chiar când trolocii păreau să zdrobească Emond's Field. Sulin făcea reverențe ori de câte ori unul dintre ei se uita la ea, aproape



căzând în nas de fiecare dată, iar chipul zbârcit, străbătut de cicatrici, părea înghețat într-un zâmbet gata să se sfărâme la fiecare respirație. Vorbea în limbajul semnelor cu Fecioarele pe lângă care treceau, scrâșnind din dinți suficient de tare să fie auzită de Perrin. Chiar și Faile începu să se uite la ea prudentă.

Odată ce ajunseră în camerele lor, o încăpere de zi și un dormitor cu un pat cu baldachin, suficient de mare pentru zece oameni și un balcon lung de marmură care dădea într-o curte cu fântână, femeia insistă să le arate și să le explice totul, deși puteau vedea și ei. Caii lor erau îngrijiți la grajduri. Desagile șeilor erau desfăcute și puse în dulap, alături de cureaua securii, iar lucrurile puse ordonat prin sertare. Securea lui Perrin era sprijinită de șemineul de marmură cenușie, de parcă ar fi fost acolo pentru a tăia vreascuri. Una din cele două carafe strălucea de umezeală – din pricina răcorii ceaiului de mentă –, iar cealaltă avea puncte de prune. Sulin le arată și cele două oglinzi cu margini aurite, una pusă deasupra unei măsuțe unde se odihneau pieptenele de fildeș al lui Faile și peria de păr, iar cealaltă una foarte mare, cu o ramă sculptată, pe care nu ar fi putut s-o rateze nici măcar un orb.

În timp ce Sulin îi explica despre cum se aduce apa și despre cada de cupru, Perrin îi puse în palma bătătorită o monedă de aur.

— Mulțumesc, îi spuse, dar, dacă vrei să ne lași singuri acum...

O clipă crezu că o să arunce în el cu moneda, în schimb făcând altă reverență clătinându-se și ieși trântind ușa.

— Cred că acela care instruește servitorii habar nu are ce face, zise Faile. A fost foarte bine, să știi. Politicos, dar ferm. Numai dacă ai face la fel și cu servitorii **noștri**.

Se întoarse cu spatele zvelt către el, cu vocea coborâtă la un murmur.

— Vrei să-mi deschizi nasturii?

Întotdeauna simțise că are degete mari și butucănoase în timp ce îi desfăcea nasturii micuți, temându-se să nu îi smulgă, sau să îi rupă rochia. Pe de altă parte, îi făcea plăcere să-și dezbrace soția. De obicei, ea punea o servitoare să o ajute, din cauza nasturilor rupți, era sigur.

— Tu crezi ceva din prostiile spuse mamei tale?

— Dar oare nu m-ai îmblânzit, bărbate, zise fără să se uite la ea și nu m-ai învățat să vin pe mâna ta atunci când mă chemi? Nu alerg oare să îți fac pe plac? Nu ascult oare la cel mai mic gest pe care îl faci?

Mirosea a amuzament. Și cu siguranță tonul vocii era amuzat. Doar că părea să fi vorbit serios, la fel ca atunci când îi spusese mamei sale aceleași lucruri, mândră, cu fruntea sus. Femeile erau ciudate, asta era tot. Iar mama ei...! Ce să mai zică de tatăl ei!

Poate că ar trebui să schimbe subiectul. Ce spusese Bashere?

— Faile, ce este o coroană sfărâmată? Întrebă el, sigur că asta spusese bărbatul. Ea scoase un zgomot vexat și începu brusc să miroasă a supărare.

— Rand a plecat din Palat, Perrin.

— Și ce dacă a plecat? făcu el aplecându-se spre un nasture mic cât o perlă, încruntându-se la spatele ei. De unde știi?

— Fecioarele. Bain și Chiad m-au învățat o parte dintre semnele cu care își vorbesc. Din felul în care s-au comportat când au auzit că sunt Aieli aici, bănuiesc că nu ar fi trebuit să mă învețe, în plus, nu e rău să înțeleg ce-și spun Fecioarele, fără ca ele să prindă de veste. Se pare că sunt tot timpul în jurul lui Rand.

Se răsuci să-i arunce o privire feroasă și să-i atingă barba.

— Primele Fecioare pe care le-am întâlnit credeau că ai umeri frumoși, dar nu aveau nicio părere despre barbă. Femeile Aiel habar n-au cum arată o barbă frumoasă atunci când văd una.

Clătinând din cap, așteptă să se întoarcă, punând în buzunar nasturele care se rupsese când ea se întorsese. Poate că nu

avea să bage de seamă; el stătuse o săptămână cu un nasture lipsă la haină, și nu observase până nu îi spusese ea. Cât despre bărbi, din câte știa de la Gaul, cei din neamul Aiel se bărbiereau mereu; Bain și Chiad obișnuiau să facă glume ciudate despre barba lui. Pe căldurile alea se gândise de mai multe ori să se bărbierească. Dar lui Faile îi plăcea barba lui.

— Ce e cu Rand? Ce dacă a plecat din Palat?

— Doar ca să știi ce face pe la spatele tău. E limpede că nu știai că o să plece. Adu-ți aminte, el **este** Dragonul Renăscut. Este ca un fel de rege, un rege al regilor, iar câteodată regii se folosesc de prieteni, fie din greșeală, fie intenționat.

— Rand nu ar face așa ceva. Ce vrei să spui? Că ar trebui să-l spionez?

Fuse o glumă, dar ea îi răspunse serios:

— Nu tu, iubirea mea. Spionatul este treaba nevastei.

— Faile! Îndreptându-se de spate atât de repede că aproape smulse alt nasture, o apucă de umeri, întorcând-o către el.

— Nu o să-l spionezi pe Rand, mă auzi?

Faile își luă o expresie încăpățânată, cu buza lăsată în jos și ochii mijiți – degaja un miros insuportabil de încăpățânare –, dar și el putea fi la fel de încăpățânat.

— Faile, vreau să văd ceva din supușenia cu care te laudai. Din câte observase, ea facea ce-i zicea doar dacă voia și ea același lucru, iar altfel nu, indiferent dacă el avea dreptate sau nu.

— Promit, iubirea mea, zise ea, punându-i degetele pe buze. Promit că nu o să-l spionez pe Rand. Vezi, îl ascult pe Seniorul meu soț. Îți mai aduci aminte câți nepoți a zis mama că așteaptă?

Schimbarea bmscă de subiect îl făcu să clipească. Dar Faile promisese; asta era important.

— Șase, cred. Am pierdut șirul când a început să ne spună câți trebuie să fie fete și câți băieți.

Doamna Deira avusese câteva sfaturi șocant de limpezi despre cum trebuiau să facă; din fericire ratase mare parte din explicații, întrebându-se dacă ar trebui să iasă din încăpere până termina. Faile dăduse din cap în tot acest timp, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, cu tatăl și soțul ei stând acolo.

— Cel puțin șase, spuse ea cu un rânjete strâmb. Perrin, o să stea pe capul nostru până îi voi putea spune că așteptăm un fiu și mă gândeam că, dacă mai reușești vreodată să desfaci nasturii ăia...

După atâtea luni de căsnicie, încă mai roșea, cu un rânjete pe chip.

— Un pat adevărat după atâtea săptămâni mă face să fiu la fel de îndrăzneț ca o fată de la țară în timpul recoltei.

Câteodată se întreba despre acele fete saldaene de la țară despre care tot vorbea ea. Cu obraji roșii sau nu, dacă erau la fel de îndrăznețe ca Faile când rămâneau singuri, niciodată în Saldaea nu s-ar fi cules vreo recoltă. Mai rupse doi nasturi în timp ce o dezbrăca, dar ea nu se supăra. Ba chiar reuși să-i rupă cămașa.

Demira deschise ochii surprinsă, uimită să se trezească în patul ei de la Coroana Trandafirilor. S-ar fi așteptat să fie moartă, nu dezbrăcată și vârată sub cearșafurile de bumbac. Stevan ședea pe un scaun fără spătar la marginea patului, reușind să arate ușurat, îngrijorat și sever, în același timp. Străjerul ei zvelt cairhian era cu un cap mai scund decât ea și cu douăzeci de ani mai tânăr, în ciuda părului alb de la temple, dar câteodată încerca să se comporte ca un tată, pretextând că ea nu-și poate purta singură de grijă fără ca el să o țină de mână. Tare îi era teamă că incidentul avea să-i dea apă la moară în următoarele luni. Merana era de o parte a patului, uitându-se grav la ea, iar Berenicia de cealaltă parte. Sora Galbenă plinuță

părea mereu gravă, dar de data asta avea o mină de-a dreptul sumbră.

— Cum? reuși să spună Demira.

Pe Lumină, cât de slăbită era. Tămăduirea avea acest efect; îi cerea un efort și să-și scoată mâinile de sub cearșaf. Tămăduirea nu lăsa cicatrici, dar slăbiciunea și amintirile îi erau suficiente.

— Un bărbat a intrat în sala mare, zise Stevan, spunând că vrea bere. Zicea că a văzut Aieli urmărind o Aes Sedai – te-a descris exact –, spunând că aveau să te ucidă. De îndată ce a vorbit, am simțit... se strâmbă sumbru.

— Steven mi-a cerut să vin, spuse Berenicia, aproape m-a târât și a alergat tot drumul. Adevărul fie spus, nu am fost sigură că nu am ajuns prea târziu, până adineauri, când ai deschis ochii.

— Desigur, spuse Merana cu o voce inexpressivă, bărbatul de la han făcea parte din aceeași cursă, din același avertisment. Mare păcat că l-am lăsat să scape, dar eram atât de îngrijorate că a reușit să se strecoare înainte ca cineva să se gândească să pună mâna pe el.

Demira se gândea la Milam și la cum avea să-i fie afectată căutarea în bibliotecă, la cât îi va lua lui Stevan să se liniștească, așa că abia într-un târziu pricepu ce spunea Merana.

— Să pună mâna pe el? Un avertisment? Ce tot spui, Merana?

Berenicia bombăni că probabil ar înțelege dacă i-ar arăta scris într-o carte; Berenicia avea uneori o limbă foarte ascuțită.

— Ai mai văzut pe cineva să intre să ceară o bere în sala mare de când am venit noi, Demira? Întrebă răbdătoare Merana.

Era adevărat, nu văzuse pe nimeni. Una sau două Aes Sedai nu însemnau mare lucru pentru un han în Caemlyn, dar nouă erau cu totul altă poveste. Jupâneasa Cinchonine le tot amintea în ultima vreme acest lucru.

— Atunci poate au vrut să se asigure că știți că am fost ucisă de Aieli. Sau poate să fiu găsită înainte de a muri.

Brusc își aminti de unde cunoștea acel chip.

— Mi-au spus să vă spun să stați departe de al'Thor. Cu exact aceste cuvinte: „Spune-le celorlalte vrăjitoare să stea departe de Dragonul Renăscut“. Nu aș fi putut transmite mesajul dacă muream, nu? Unde am fost rănită?

Stevan se foi în scaun, aruncându-i o privire îndurerată.

— Ambele lovituri au trecut pe lângă organele vitale, altfel ai fi murit pe loc, dar cantitatea de sânge pe care ai pierdut-o...

— Ce vom face acum? îl întrerupse Demira, uitându-se la Merana, înainte de a începe să se mustre singură cât de proastă fusese să se lase prinsă în acel fel.

— Cred că ar trebui să-i găsim pe Aielii răspunzători, spuse Berenicia fermă, și să dăm un exemplu cu ei. Seonid e de acord cu mine.

Femeia venea de la Hotarul mlaștinilor Shienarului și crescuse cu raiduri Aiel.

— Oh, nu! protestă Demira. Nu o să distrug prima șansă pe care o am să studiezi Aielii. Și așa abia spun două vorbe. A fost sângele meu, până la urmă. În plus, dacă bărbatul care v-a avertizat nu era și el Aiel, e limpede că au acționat la ordin. Iar în Caemlyn există un singur om de la care Aielii primesc ordine.

— Noi, restul, spuse Merana uitându-se fermă la Berenicia, suntem de aceeași părere ca și tine, Demira. Nu vreau să mai aud să ne pierdem timpul și energia alergând după câțiva ogari, printre nenumărați alții, în timp ce bărbatul care i-a asmuțit se plimbă rânjind.

Berenicia se zburli înainte de a-și pleca fruntea, așa cum făcea întotdeauna.

— Trebuie măcar să-i arătăm lui al'Thor că nu poate trata o Aes Sedai în acest mod, zise ascuțit Berenicia, înainte ca o privire aruncată de Merana să îi domolească tonul; nu părea totuși foarte mulțumită. Dar nu atât de dur încât să ruinăm tot planul.

Demira își duse degetele la buze, oftând. Se simțea într-adevăr slăbită.

— M-am gândit la ceva. Dacă îl acuzăm deschis de ce a făcut, va nega, desigur, și nu avem nicio dovadă să i-o aruncăm în față. Nu doar atât, dar se va afla că el vânează Aes Sedai ca pe iepuri.

Merana și Berenicia schimbă o privire, aprobând ferm. Bietul Stevan se încrunta furios; nu lăsase niciodată să scape nepedepsit pe cineva care îi făcuse ei rău.

— Poate ar fi mai bine să nu spunem nimic? Asta îl va face cu siguranță să asude. De ce nu am spus nimic? Ce vom face? Nu știu cât de multe, dar îl putem face cel puțin să se îngrijoreze.

— Ai dreptate, spuse Verin din pragul ușii. Al'Thor trebuie să respecte Aes Sedai, sau altfel nu ne vom putea înțelege cu el.

Îi făcu semn lui Stevan să plece – el așteptă încuviințarea Demirei, desigur –, apoi se așeză pe scaunul lui.

— Mă gândesc că, din moment ce tu ai fost ținta... se încrunță către Merana și Berenicia. Nu vreți să stați jos? Nu am de gând să-mi tot sucesc capul uitându-mă la voi.

Verin continuă, în timp ce ele își trăgeau două scaune:

— Din moment ce tu ai fost ținta, Demira, ar trebui să ne ajuți să decidem cum își va primi lecția Jupânul al'Thor. Mi se pare că ai început bine.

— Eu cred că... începu Merana, dar Verin o întrerupse:

— O clipă, Merana. Demira are dreptul să facă primele sugestii.

Demira așteptă izbucnirea cu răsuflarea tăiată. Merana părea mereu să aștepte ca Verin să-i aprobe deciziile, ceea ce era firesc în acele circumstanțe, chiar dacă ciudat, dar era prima dată când Verin preluase conducerea. Cu alții de față, cel puțin. Dar tot ce făcu Merana fu să se uite o clipă la Verin, cu buzele ținute, apoi își plecă fruntea. Demira se întrebă dacă Merana avea să-i predea solia lui Verin; nu prea mai avea ce să facă,

acum. Toți ochii se îndreptară către Demira, așteptând. Privirea lui Verin părea să treacă prin ea.

— Dacă vrem ca el să se îngrijoreze în legătură cu ce avem de gând, propun ca astăzi să nu mai meargă nimeni la Palat. Poate fără nicio explicație sau, dacă e prea mult, cu o explicație care să vadă și el că este falsă.

Merana aprobă cu o mișcare a capului. Și, mai important, la cum mergeau lucrurile, era că și Verin aprobase. Demira decise să se aventureze mai departe.

— Poate nu ar trebui să mai trimitem pe nimeni, câteva zile în șir, să-l lăsăm să fiarbă în suc propriu. Sunt sigur că, dacă o urmărim cu atenție pe Min, o să aflăm când e gata să dea în clocot, și – indiferent de ce se decideau să facă, voia să ia și ea parte. Fusesse sângele ei, până la urmă, și Lumina știa cât de mult trebuia să-și amâne cercetarea bibliotecii. Era un motiv aproape la fel de bun ca să-l învețe o lecție ca faptul că uitase cine erau Aes Sedai.



## CAPITOLUL 47



### Femeia Rătăcitoare

MAT ÎȘI DORISE O CĂLĂTORIE LINIȘTITĂ LA EBOU DAR și, într-un fel, dorința i se împlinise. Dar a călători cu șase femei, dintre care patru Aes Sedai, îi provoca suficiente iritări.

Ajunseseră în prima zi la pădurea îndepărtată, cu soarele încă sus pe boltă, și călăriseră câteva ceasuri pe sub crengile aproape golașe, cu frunze uscate și crenguțe trosnind sub copitele cailor, până își făcură tabăra lângă un pârau șovăielnic, chiar înainte de apusul soarelui. Haman, cu fălcile pătrate, conducătorul oștenilor, cu un uliu tatuat pe obraz, avusese grijă ca oștenii să se instaleze, ca animalele să fie țeșălate, focurile aprinse și santinelele instalate. Nerim și Lopin se agitară, văicărindu-se că nu aduseseră cu ei corturile, și de unde să știe că își vor petrece nopțile dormind pe pământ, dacă stăpânul nu le spusese nimic, iar dacă stăpânul o să se îmbolnăvească și o să moară, nu era vina lor. Ciolănoși și rezistenți, reușeau să pară fiecare ecoul celui alt. Vanin avu grijă de el însuși,

supraveghindu-l în tot acest timp pe Olver și ținându-l pe Vânt acolo unde băiatul nu ajungea nici cățărându-se pe sa. Toată lumea avea grijă de Olver.

Femeile erau în același loc, dar, într-un fel, zona lor părea separată de parcă ar fi fost la cincizeci de pași. O linie invizibilă părea să taie tabăra în două, cu semne nevăzute care le spuneau oștenilor să nu treacă în partea cealaltă. Nynaeve, Elayne și cele două femei cu părul alb se adunaseră în jurul propriului foc, alături de Aviendha și corniata cu părul auriu, abia aruncând din când în când câte o privire către locul unde Mat și oamenii lui își așezaseră păturile. Murmurele pe care le auzi Mat aveau de-a face cu îngrijorarea lui Vandene și a lui Adeleas că Aviendha avea să-și ducă de dârlogi calul până la Ebou Dar în loc să călărească pe el. Thom încercă să-i spună ceva lui Elayne, dar se alese doar cu o mângâiere absentă pe obraz, ca să vezi, apoi fu trimis să șadă cu Juilin și Jaem, Străjerul ciolănos și bătrân al lui Vandene, care părea să-și petreacă tot timpul ascuțindu-și sabia.

Mat nu avea nimic împotriva ca femeile să stea deoparte. Între ele era o tensiune pe care nu o putea înțelege. Sau cel puțin în jurul lui Nynaeve și a lui Elayne, iar corniata părea și ea infectată. Câteodată se uita lung la Aes Sedai – celelalte Aes Sedai. Mat nu era sigur că o să se obișnuiască să se gândească la Elayne și la Nynaeve ca la Aes Sedai – un pic prea evident totuși, deși Vandene și Adeleas păreau la fel de oarbe ca Aviendha. Indiferent ce aveau, Mat nu își dorea să se amestece. Părea că sunt gata să se ia la harță și, fie că avea să ardă cu flacăra, fie mocnit, un bărbat înțelept se ținea departe de văpăile certurilor femeilor. Și, cu sau fără medalion, un bărbat înțelept se ținea foarte departe dacă femeile în cauză erau Aes Sedai.

Toate astea îl iritau ușor, la fel ca și un alt lucru, care era numai din vina lui. Mâncarea. De la focul Aes Sedai se împrăștia un miros de miel și un fel de supă. Pentru că se așteptase să

ajungă repede în Ebou Dar, nu-i spusese nimic de mâncare lui Vanin și celorlalți, ceea ce însemna că aveau puțină carne uscată și câteva bucăți tari de pâine în sacii de la șa. Mat abia dacă văzuse păsări sau veverițe, nici urmă de căprioare, așa că nu se punea problema să vâneze. Când Nerim așază o măsuță pliantă și un scăunel pentru Mat – Lupin aducea altul pentru Nalesean –, Mat îi spuse să aducă ce mai ascunsese prin coșurile cailor de rezervă. Rezultatul era mai prost decât sperase.

Nerim stătea la masa lui Mat, turnând apă dintr-un urcior de argint de parcă ar fi fost vin, urmărind cu jale cum bunătațile se duc pe gâtlejurile oștenilor.

— Ouă de prepeliță, Seniore, anunță cu un ton sumbru. Ar fi fost foarte bune pentru micul dejun al Seniorului în Ebou Dar.

Cea mai bună limbă afumată, Seniore. Numai dacă ar ști Seniorul meu prin ce am trecut să găsesc limbă afumată cu miere în acel sat amărât, cu toate că nu am avut deloc timp, iar Aes Sedai deja pusese mîna pe tot ce era mai bun.

Cea mai mare nemulțumire a lui părea să țină de faptul că Lopin găsise pentru Nalesean ciocârlii făcute la ceaun, de fiecare dată când Nalesean crăntănea una între dinți, creștea și zâmbetul încrezut al lui Lupin, în timp ce fața lui Nerim se tot lungea. Era însă limpede din felul în care oamenii adulmecau aerul că ar fi preferat oricând o bucată de miel și un castron de supă în loc de limbă afumată cu miere sau budincă de ficat de gâscă. Olver se holba cu poftă la focul femeilor.

— Vrei să mănânci cu ele? îl întreabă Mat. E în regulă, dacă vrei.

— Îmi place țișorul afumat, zise Olver dârz, adăugând ceva mai sumbru, dar ar fi în stare să pună ceva în el.

O urmărea cu privirea pe Aviendha ori de câte ori femeia se mișca și începuse să aibă ceva și împotriva corniatei, probabil fiindcă își petrecea atât de mult timp vorbind prietenește cu femeia Aiel. Aviendha părea să simtă căutătura băiatului, deoarece se uita către el încruntată.

Ștergându-și bărbia cu ochii la focul Aes Sedai – dacă stătea bine să se gândească, și el ar fi preferat miel și supă – Mat observă că Jaem lipsea. Vanin bombăni că iar era expediat pe coclauri, dar Mat îl trimisese din același motiv pentru care îl pusese să cerceteze toată ziua terenul în fața lor, deși Jaem făcuse și el același lucru. Nu dorea să fie nevoit să se încreadă în ceea ce femeile Aes Sedau voiau să-i spună. Ar fi avut poate încredere în Nynaeve – nu credea că l-ar fi mințit. Ca Meșterea, Nynaeve se făcea foc și pară când cineva mințea, dar se tot uita la el cu suspiciune peste umărul lui Adeleas.

Spre surpriza lui, Elayne se ridică de îndată ce termină de mâncat, trecând linia invizibilă cu un pas ușor. Unele femei păreau să plutească deasupra pământului.

— Vrei să faci câțiva pași cu mine, jupâne Cauthon? Întrebă ea rece.

Nici politicoasă, dar nici grosolană.

El îi făcu semn să o ia înainte, iar ea pluti pe sub umbrele aruncate de copaci în lumina lunii. Părul auriu i se cuibărise pe umeri, încadrând un chip care l-ar fi făcut pe oricare bărbat să tresară.

Lumina lunii părea să îi îmblânzească aroganța. Dacă ar fi fost altceva decât ceea ce era... Nu doar faptul că era Aes Sedai sau că era a lui Rand. Rand se încurca cu femeii de cel mai rău soi, chiar și pentru un bărbat care știuse mereu să se descurce cu ele. Apoi Elayne începu să vorbească, iar el uită orice alt gând.

— Ai un **ter'angreal**, îi zise fără niciun fel de preambul și fără să se uite la el. Plutea înainte, răscolind frunzele uscate, de parcă s-ar fi așteptat să o urmeze ca un ogar. Unii spun că orice **ter'angreal** este proprietatea de drept a Aes Sedai, dar nu-ți cer să mi-l dai. Nimeni nu o să ți-l ia. Dar astfel de lucruri trebuie studiate. Din acest motiv aș vrea să-mi dai **ter'angrealul** în fiecare seară când ne oprim. Ți-l voi da înapoi în fiecare dimineață înainte de a pleca.

Mat se uită lung la ea. Părea serioasă, fără îndoială.

— Este foarte draguț din partea ta să mă lași să păstrez ceea ce este al meu. Ce te face însă să crezi că aș avea una din... Cum ai spus? Un ter... ceva?

Oh, cum mai deveni bătoasă auzind cuvintele lui, întorcându-se să-l privească! Era surprins că nu vedea în noapte limbi de foc țâșnindu-i din ochi. Vocea îi era absolut înghețată.

— Știi foarte bine ce este un **ter'angreal**, jupâne Cauthon. Am auzit-o pe Moiraine vorbindu-ți de ele în Stânca din Tear.

— Stânca? zise el politicos. Da, îmi amintesc Stânca. Frumos am mai petrecut acolo. Îți amintești ceva din Stâncă încât să îți dea dreptul să-mi ceri ceva? Eu nu. Sunt aici doar pentru a-ți păzi pielea, pe a ta și pe a lui Nynaeve, să am grijă să nu vă treziți cu găuri în ea în Ebou Dar. Îl poți întreba pe Rand despre **ter'angreal** după ce te predau lui.

Se uită câteva clipe la el, de parcă ar fi vrut să-l înfrângă doar cu puterea voinței, apoi se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt. O urmă înapoi în tabără și fu surprins să o vadă mergând de-a lungul liniei cailor cu piedicile puse. Examină focurile și cum fuseseră întinse păturile, clătinând din cap la resturile cinei ostașilor. Nu avea idee ce făcea, până nu se întoarse către el, cu fruntea sus.

— Oamenii tăi s-au descurcat foarte bine, jupâne Cauthon, zise suficient de tare ca să fie auzită de toată lumea. În general, sunt foarte mulțumită. Dar, dacă ai fi planificat cum trebuie, oamenii nu ar mai fi fost nevoiți să se îndoape cu mâncăruri care o să-i țină treji la noapte. Dar, pe ansamblu, te-ai descurcat bine. Sunt sigură că pe viitor ai să planifici mai bine.

Cu aceeași răceală se îndreptă cu pași mari către focul ei, înainte ca Mat să poată rosti o vorbă, lăsându-l să se uite lung după ea.

Totuși, asta fusese tot, afurisita de Domniță-Moștenitoare având impresia că el este unul dintre supușii ei, ea și Nynaeve cu buzele ferecate în preajma lui Vandene și a lui Adeleas – asta fusese tot, putea să dănțuiască. Dar, chiar după „inspecția” lui

Elayne, înainte de a apuca să ajungă la pătura sa, capul de vulpe deveni rece.

Era atât de uluit, încât rămase pe loc, holbându-se la pieptul lui, înainte de a se uita către focul Aes Sedai. Femeile stăteau într-un șir, de-a lungul liniei invizibile, inclusiv Aviendha. Elayne murmură ceva ininteligibil, iar cele două Aes Sedai cu părul alb aprobă cu o mișcare a capului, iar Adeleas înmuie grabnic o pană într-un borcănaș cu cerneală ce stătea într-un soi de teacă la brâul ei, notând ceva într-un carnețel. Nynaeve se trăgea de coșită, bombănind singură.

Dură doar câteva clipe. Apoi răceala se stinse, iar femeile se întoarseră la foc, vorbind între ele încet. Din când în când, una dintre ele se uita în direcția lui, până se culcă.

A doua zi găsiră un drum, iar Jaem își ascunse pelerina care-și schimba culorile. Era o fâșie lată de pământ bătătorit, și din loc în loc se mai vedeau pe margini vechile pietre de pavaj, dar drumul nu îi făcu să meargă mai repede. În primul rând, se tot răsucea printre dealuri tot mai înalte, acoperite de pădure. Unele din acele dealuri și-ar fi meritat numele de munți mai mici, cu stânci înalte și ascuțite și dinți de piatră ce țâșneau dintre copaci. Un șuvoi subțire, dar constant de oameni rățăcea în ambele direcții, cei mai mulți în grupuri de oameni murdari, cu chipuri lipsite de expresie, care nu aveau suficientă minte nici măcar să se dea în lături din calea unei căruțe trase de boi, cu atât mai puțin din calea unei caravane de negustor, care avea șase sau opt cai la căruțele cu coviltir. Începură să apară case țărănești și hambare de piatră, cocoțate pe pantele dealurilor și, la mijlocul celei de-a treia zile, văzu primul sat cu clădiri tencuite cu alb și cu acoperișurile plate îmbrăcate în țiglă roșie.

Femeile îl iritau în continuare. Elayne își continua inspecțiile seară de seară. Când îi spuse sarcastic că e fericit că ea era mulțumită, în a doua noapte petrecută la marginea drumului, ea

îi zâmbi cu unul dintre acele zâmbete regale, spunându-i: „Ar trebui să fii, jupâne Cauthon“, de parcă el ar fi vorbit serios!

De cum începură să înnopteze pe la hanuri, ea continuă să inspecteze caii în grajduri **și** locurile de dormit ale oștenilor, în poiețile cu fân. Când o rugase să nu mai facă așa ceva, ridicase întrebător o sprânceană, fără să-i dea niciun răspuns. Când îi spusese să nu mai facă așa ceva, nici măcar nu mai ridicase din sprânceană, ignorându-l cu desăvârșire. Îi spunea să facă lucruri pe care el le decisese deja – ca de pildă să verifice copitele cailor la primul han care avea un fierar – sau, și mai supărător, lucruri de care s-ar fi ocupat, dacă ar fi avut habar de ele. Nu știa cum reușise ea să afle că Tad Kandel încerca să-și ascundă un furuncul care-i ieșise la spate sau că Lawdrin Mendair ascunsese nu mai puțin de cinci sticle de brandy în desagile șei. Nici nu putea spune cât de enervant era să facă un lucru după ce-i spusese ea, dar furunculul lui Kandel trebuia spart – unii din Oaste adoptaseră aceeași atitudine ca Mat în ceea ce privește Tămăduirea –, iar băutura lui Mendair trebuia vărsată, și o duzină de alte lucruri de acest fel.

Mat aproape se ruga ca ea să-i spună să facă un lucru care nu trebuia făcut, măcar o dată, ca să-i poată spune „nu!“ Cu emfază, „nu!“ Ar fi fost perfectă încă o încercare de a-i cere **ter'angrealul**, dar ea nu mai adusesese vorba niciodată de acesta. Le explică oștenilor că nu aveau nicio obligație să o asculte. Și nu prinsese niciodată pe vreunul dintre ei executând vreun ordin de-al lui Elayne, dar începuseră să rânjească mulțumiți când îi lăuda cum își îngrijiseră caii și își umflau piepturile când le spunea că arată ca niște oșteni adevărați. Mat fu gata să-și înghită limba în ziua în care Vanin își înclină fruntea în fața ei, murmurând fără urmă de ironie: „Mulțumesc, Domniță“.

Încercase să se facă plăcut, dar niciuna dintre femei nu reacționase, nu doar Elayne. Aviendha îi spusese că nu avea nicio onoare și că, dacă nu învăța să o respecte pe Elayne, avea

să-l învețe chiar ea. Aviendha! Femeia pe care încă o bănuia că aștepta să-i taie beregata lui Elayne cu prima ocazie. O numea pe Elayne aproape-soră! Vandene și Adeleas se uitau la el de parcă ar fi fost un gândac straniu prins cu un ac în insectar. Se oferă să tragă la țintă cu femeia corniată, pe bani sau doar pentru distracție – arcul pe care-l căra cu ea îi dăduse probabil aripi imaginației, căci își luase numele de Birgitte dar femeia îi aruncă doar o privire ciudată, refuzând. Pe deasupra, din momentul acela începu să se ferească de el. Se ținea de Elayne ca o umbră, cu excepția momentelor când Elayne se apropia de el. Iar Nynaeve...

Tot drumul dinspre Salidar se ținuse departe de el, de parcă îi puțea. În a treia noapte petrecută pe drum și prima la un han, un loc micuț numit Cuțitul Căsnicieii, Mat o văzu în grajdul acoperit de țiglă, dând un morcov iepei ei grase, și se decisese că, indiferent de ce întâmpla între ei, ar putea măcar să-i vorbească despre Bode. Nu în fiecare zi sora unui bărbat se hotăra să devină Aes Sedai, iar Nynaeve ar fi trebuit să știe cu ce avea să se confrunte Bode.

— Nynaeve, zise mergând către ea, vreau să-ți vorbesc despre... atât apucă să rostească.

Femeia sări în sus, și ateriză agitându-și pumnul la el, ascunzându-l apoi într-o cută a fustei.

— Să mă lași în pace, Mat Cauthon! aproape țipă ea. Mă auzi? Să mă lași în pace!

leși în grabă, alunecând pe lângă el atât de înfoiată că se aștepta să-i vadă cosița ridicată ca o coadă de pisică... După acel episod, nu doar că el părea să pută, se părea că avea și o boală oribilă și contagioasă. Dacă încerca să se apropie, se ascundea în spatele lui Elayne, privindu-l urât, de parcă ar fi fost gata să scoată limba la el. Femeile erau nebune. Asta era tot.

Cel puțin Thom și Juilin erau dispuși să călărească alături de el în timpul zilei, atunci când Elayne nu avea nicio treabă pentru ei. Câteodată, femeia le dădea de lucru doar pentru ca ei să nu



stea cu Mat, era sigur, deși nu putea pricepe în ruptul capului de ce. De îndată ce găseau un han, cei doi erau mai mult decât bucuroși să împartă seara o stacană de bere sau puncte cu el și cu Nalesean. Sala mare a hanurilor era ca la țară, din cărămidă. Era liniște, cea mai mare distracție era să vezi o pisică scuișând pe cineva, iar hangița servea ea însăși la mese, mereu o femeie cu șolduri de care un bărbat și-ar fi rupt degetele dacă încerca să o ciupească. Vorbeau mai ales de Ebou Dar, despre care Thom știa o grămadă de lucruri, deși nu fusese acolo niciodată. Nalesean era dispus să-și povestească din nou singura lui vizită acolo, ori de câte ori era rugat, deși părea să se concentreze doar asupra duelurilor pe care le văzuse și a jocurilor de noroc unde se paria pe cai. Juilin povestea istorii auzite de la alții, care părură de necrezut până când Thom sau Nalesean nu le confirmară. În Ebou Dar bărbații se duelau din cauza femeilor, femeile din cauza bărbaților, iar în ambele cazuri **premiul** - acesta era cuvântului folosit - pleca întotdeauna cu învingătorul sau, după caz, învingătoarea. Când se căsătoreau, bărbații le dădeau femeilor un cuțit, cerându-le să-i omoare dacă o nemulțumeau - nemulțumeau -, iar dacă o femeie ucidea un bărbat, era considerat justificat, dacă nu se dovedea altfel. În Ebou Dar bărbații se făceau mici în preajma femeilor, aruncându-le zâmbete pentru care erau gata să ucidă alți bărbați. Lui Elayne i-ar fi plăcut la nebunie locul acela. Și lui Nynaeve.

Mai află ceva din acele discuții. Mat nu își imaginase că Nynaeve și Elayne erau nemulțumite de Vandene și Adeleas, dar se părea că își ascundeau antipatia. Nynaeve se mulțumea să se uite urât la ele, mormăind în barbă. Elayne nici nu bombănea, nici nu se încrunta, dar încerca în permanență să ia comanda; avea impresia că deja era Regina Andorului. Indiferent câți ani ascundeau chipurile celor două Aes Sedai, erau probabil suficient de bătrâne să fie bunicile sau străbunicile lor. Mat nu ar fi fost surprins să afle că, atunci când Nynaeve și Elayne se

născuseră, ele erau deja Aes Sedai. Nici chiar Thom nu înțelegea tensiunile, deși părea să înțeleagă foarte multe lucruri pentru un simplu menestrel. Elayne îi tăiasse vorba și lui Thom spunându-i că nu înțelegea, atunci când acesta încercase să vorbească blând cu ea. Se părea că cele două Aes Sedai mai bătrâne erau incredibil de tolerante. Adeleas părea să nu-și dea seama că Elayne dădea ordine, și atât ea, cât și Vandene păreau foarte surprinse când observau.

— Vandene a spus: „Fie, dacă tu vrei copilă, sigur că vom face așa“, zise Juilin încet, sorbind din bere, povestind unul dintre incidente. Ai fi putut crede că una care era doar Aleasă până acum câteva zile ar fi trebuit să fie mulțumită. Elayne se uita cu niște ochi ca o furtună de iarnă, iar Nynaeve scrâșnea atât de tare din dinți, că am crezut că o să și-i rupă.

Erau în sala mare la Cuțitul Căsniciei. Vanin, Haman și ceilalți stăteau pe bănci la alte mese, împreună cu câțiva localnici. Bărbații avea veste lungi, cele mai multe în culori suficient de vii pentru niște Pribegi, femeile cu decolteuri adânci și înguste, în rochii pale care le veneau până la genunchi, dezvăluind un combinezon suficient de colorat ca vestele să pară lipsite de culoare. Mulți dintre bărbați și toate femeile purtau cercei mari, iar pe degete trei sau patru inele cu sticlă colorată. Și bărbații, și femeile mângâiau din când în când cuțitele lungi și curbate purtate la cingătoare, privindu-i pe străini cu ochi sumbri. La Cuțitul Căsniciei se opriseră două caravane de negustori din Amadicia, dar negustorii mâncaseră în camerele lor, iar căruțașii rămăseseră la caravană. Elayne, Nynaeve și restul femeilor erau și ele sus în camere.

— Femeile sunt... diferite, îi răspunse Nalesean lui Juilin râzând, deși se uita la Mat, mângâindu-și vârful bărbii. De regulă nu era atât de țeapăn în preajma oamenilor de rând, dar Juilin era un om de rând din Tear, și asta părea să fie important, mai ales că Juilin făcea tot ce îi stătea în puteri să se holbeze când îi vorbea.

— Este o vorbă din popor în Tear: „O Aes Sedai este zece femei, în aceeași piele“. Țăranii sunt înțelepți câteodată, arză-mi-ar sufletul dacă nu!

— Cel puțin niciuna nu a făcut ceva, cum să zic, drastic, zise Thom, deși am crezut că era să se întâmple ceva rău când Elayne a lăsat să-i scape că a făcut-o pe Birgitte Străjerul ei.

— Femeia corniată?! exclamă Mat. Câțiva localnici se uitară urât, iar el își coborî vocea: E Străjer? Străjerul lui Elayne?

Cu siguranță că așa se explicau câteva lucruri. Thom și Juilin avură un schimb de priviri pe deasupra ulcelor de bere.

— O să fie mulțumită să afle că ți-ai dat seama că e corniată, spuse Thom ștergându-și mustățile de bere. Da, asta este, și era să provoace o mare boroboață. Jaem a considerat-o imediat ca pe o soră mai tânără, dar Vandene și Adeleas... oftă el din rărunchi, niciuna din ele nu a fost mulțumită că Elayne și-a ales deja un Străjer – se pare că cele mai multe Aes Sedai umblă ani de zile până găsesc unul potrivit – și mai ales că Străjerul ales este o femeie. Iar dacă ele nu erau mulțumite, să o fi văzut pe Elayne!

— Nu le plac lucrurile care nu au mai fost făcute înainte, adăugă Juilin.

— O femeie Străjer, murmură Nalesean. Știam că totul avea să se schimbe cu venirea Dragonului Renăscut, dar o femeie Străjer?

— Presupun că o să se descurce dacă e în stare să tragă cu arcul ăla, ridică Mat din umeri. Ți-a intrat pe partea greșită? Îl întrebă pe Juilin care începuse să se înece cu berea. Oricând prefer un arc bun sabiei. Sau mai bine o bătă, dar merge și un arc. Sper doar să nu-mi stea în cale când o să vină vremea s-o duc pe Elayne la Rand.

— Cred că poate să tragă cu el, zise Thom aplecându-se să-l bată pe spate pe Juilin. Cred că poate, Mat.

Dar, dacă Nynaeve și celelalte aveau de gând să se păruiască – Mat nu ar fi vrut să fie nici la zece mile, cu sau fără cap de

vulpe față de el nu se trădau în niciun fel. Tot ce vedea era un front comun și alte câteva încercări de a conduce către el, care începuseră chiar a doua zi, după prima tentativă, în timp ce îl înșeuă pe Cimpoiăș. Din fericire, era ocupat să-l gonească pe Nerim, care credea că este treaba lui să pună șaua pe calul lui Mat și, prin urmare, că el știa mai bine cum se face asta, iar fulgerarea rece ținuse doar o clipă, așa că Mat nu dădu niciun semn că ar fi observat ceva. Țsta, se hotărâse el, va fi răspunsul lui de-acum încolo. Fără priviri lungi, fără încruntări, fără acuze. Le va ignora, lăsându-le să fiarbă în suc propriu.

Și avu suficiente ocazii să le ignore. Medalionul de argint se mai răci de două ori înainte de a ajunge la drum, apoi de alte câteva ori în timpul zilei, al serii și apoi în toate zilele și serile care urmară. Uneori dura doar cât ar fi avut timp să clipească de două ori, alteori câte o oră. Nu își putea da seama niciodată care din ele era răspunzătoare. Într-una din dăți, când căldura îi făcuse o iritație pe spate, iar eșarfa din jurul gâtului părea să-l sugrume, o surprinse pe Nynaeve uitându-se la el în timp ce medalionul se răcea. Se uita atât de urât la el că un țăran care trecea pe acolo, îmboldindu-și cu un băț bivolul să meargă mai repede, se uită speriat peste umăr, parcă temându-se ca privirea ei să nu cadă pe el omorându-i poate animalul. Când Mat se strâmbă și el la ea, tresări, aproape căzând din șa, iar senzația de răceală dispăru. În ceea ce le privea pe celelalte, nu putea fi sigur. Uneori vedea două sau trei dintre ele uitându-se la el, inclusiv Aviendha, care continua să meargă pe lângă calul ei. Alteori, până apuca să arunce o privire, vorbeau între ele sau se uitau la un vultur care plutea pe cer sau la un urs negru mare, cu jumătate de stat mai mare decât un om, stând printre copacii unei pante abrupte ce se putea zări de pe drum. Singurul lucru cu adevărat mulțumitor era faptul că Elayne nu părea deloc mulțumită. Nu știa de ce și nici nu-i păsa. Auzi, să-i inspecteze oamenii. Să-l mângâie pe cap, făcându-i

complimente. I-ar fi tras un șut, dacă ar fi fost genul de bărbat care să facă așa ceva.

Adevărul fie spus, începuse să se simtă mai mult decât mulțumit de sine. Indiferent ce făceau ele, nu avea niciun fel de efect asupra lui, nimic care nu putea fi rezolvat cu una dintre cremele lui Nerim, frecată pe piept. Nerim îl asigurase că nu este o degerătură. Se simți încrezător până în a patra după-amiază. Tocmai se întorcea de la grajduri, unde îl dusesese pe Cimpoiăș, la Cercul de la Miazăzi, un han jegos cu două niveluri de cărămidă spoită cu var, într-un sat la fel de jegos de cărămizi spoite cu var, plin de muște, numit So Tehar, când ceva îl lovi drept între umeri. Se întoarse pe călcâie, cu mirosul de bălegar în nări, gata să-l mănânce de viu pe rândașul care făcuse asta sau poate pe unul dintre vagabonzii cu priviri dușmănoase din So Tehar, cu sau fără cuțit. Nu era niciun rândaș și niciun vagabond, doar Adeleas, ocupată să scrie în carnețelul ei, dând din cap singură. Avea mâinile curate.

Mat intră înăuntru, cerând puncti de la hangiță, apoi se răzgândi și o puse să aducă brandy, un lichid tulbure. Femeia costelivă insista că ar fi fost făcut din prune, dar după gust părea să fie folosit la îndepărtarea ruginii. Juilin se mulțumi să-l miroasă, iar Thom nu vru să facă nici măcar atât. Chiar și Nalesean luă doar o înghițitură și ceru puncti, iar Nalesean ar fi băut orice. Mat pierdu șirul cănițelor de cositor pe care le dădu pe gât; indiferent câte fuseseră, sfârși prin a fi cărat în pat de Nerim și Lopin. Niciodată nu se gândise că medalionul de argint ar fi putut avea și limite. Avea dovezi mai mult decât suficiente că putea opri **saidarul**, dar, dacă puteau ridica ceva cu Puterea și să-l arunce apoi în el... „Mai bine decât nimic” își tot repeta, întins pe salteaua plină de cocoloașe, uitându-se cum se scurgeau pe tavan umbrele aruncate de lumina lunii.

„Mult mai bine decât nimic”. Dar dacă ar fi fost în stare să se țină singur pe picioare, ar fi coborât să mai ceară brandy.

Din această cauză era într-o stare de spirit groaznică, cu limba care-i părea acoperită cu pene și cu tobe care-i băteau în cap în timp ce valuri de sudoare i se scurgeau pe el de la soarele dezlănțuit deasupra sa, când, în a cincea zi, drumul trecu de un deal dezvăluind Ebou Dar, desfășurat la picioarele lor, de-a lungul marelui Râu Eldar, cu un port mare plin de vase.

Prima lui impresie fusese că orașul era alb. Clădiri albe, palate albe, turnuri albe. Cupolele albe care semănau cu niște napi sau pere purtau cercuri stacojii, albastre sau aurii, dar orașul era alb, reflectând lumina soarelui atât de puternic că-l dureau ochii. Drumul ducea la o poarta arcuită și înaltă printr-un zid acoperit de tencuială, atât de gros încât făcură douăzeci de pași la umbra porții înainte de a ieși iar în lumina soarelui. Părea să fie un oraș alcătuit din piețe, canale și poduri, piețe largi cu fântâni sau statui în mijlocul lor, pline de lume, canale largi sau înguste cu oameni împingând barje de-a lungul lor, poduri de toate mărimile, unele joase, altele foarte arcuite, altele suficient de mari ca să aibă prăvălii pe margini. Palate cu porticuri groase, străjuite de coloane stăteau alături de prăvălii de covoare și stofe, iar clădiri cu patru etaje, cu ferestre uriașe, arcuite, ascunse în spatele obloanelor, erau înconjugate de grajduri, prăvălii de cuțite sau vânzători de pește.

Într-una din acele piețe Vandene se opri să discute cu Adeleas, în timp ce Nynaeve se încrunta la ele, iar Elayne se uita de parcă i-ar fi atârnat țurțuri de nas și de bărbie. Când intraseră în oraș, la imboldul lui Elayne, Aviendha se cățăraseră pe cal, iar acum se străduia să se dea jos, la fel de neîndemânatică. Se uita înjur la fel de curioasă ca Olver, care avea ochii mari de când zăriseră orașul. Birgitte încerca să se țină de Elayne, imitându-l pe Jaem.

Mat profită de ocazie să-și facă vânt cu pălăria, uitându-se înjur.

Cel mai mare palat pe care-l văzuse vreodată ocupa o întreagă latură a pieței, era înțesat de cupole, turnuri și coloane,

înalte de trei sau patru niveluri. Pe celelalte trei laturi erau amestecate case mari, hanuri și prăvălii, fiecare la fel de albă ca celelalte. Statuia unei femei într-o togă curgătoare, mai înaltă decât un Ogier, era plasată în mijlocul pieței, pe un pedestal și mai înalt, cu un braț ridicat către mare. Doar o mână de oameni mergeau pe pavajul dintr-o piatră de culoare deschisă, și nu era de mirare pe căldura aceea. Câțiva își luau masa de prânz pe treptele de jos ale pedestalului, iar porumbeii și pescărușii se luptau în jurul lor pe resturi. Era o întruchipare a liniștii. Mat nu înțeluse de ce brusc simți zarurile rostogolindu-i-se în cap.

Cunoștea bine acea senzație. Câteodată, apărea când avea mare noroc la jocuri. O simțea mereu când începea o bătălie sau atunci când trebuia să ia o decizie vitală, de genul celor în urma căror se putea alege cu gâtul tăiat.

— O să intrăm acum, pe una dintre porțile mai mici, anunță Vandene, iar Adeleas aprobă cu o mișcare a capului. Merilille o să aibă grijă să primim camere să ne îmbrospătăm.

Asta însemna că erau la Palatul Tarasin, unde Tylin Quintara din Casa Mitsobar ședea pe Tronul Vânturilor, guvernând cale de o sută de mile în jurul orașului Ebou Dar. Unul dintre lucrurile pe care reușise să le afle era că Aes Sedai aveau să se întâlnească cu alte surate de ale lor și, desigur, Tylin. Aes Sedai trebuiau să se întâlnească cu Regina. Mat se uită la marmura strălucitoare și piatra acoperită cu tencuială, întrebându-se cum ar fi fost să locuiască acolo. De obicei îi plăceau palatele sau, cel puțin, locurile cu servitori și aur, și nu ar fi strâmbat din nas nici la un pat cu puf. Dar un Palat Regal însemna că nu puteai să te întorci în loc fără să dai peste vreun nobil. Iar Mat prefera să aibă de-a face cu câte unul, pe rând; chiar și Nalesean putea fi enervant. Un palat atât de mare însemna și că, fie avea să se întrebe tot timpul unde sunt Nynaeve și Elayne, fie să încerce să stea pe lângă ele. Nici nu știa ce ar fi fost mai rău, să îl lase să se țină de ele ca o gardă de corp, sau să refuze. Parcă o auzea pe Elayne, cu o voce de gheață: „Să li se găsească un loc lui jupân

Cauthon și oamenilor mei. Să aveți grijă să primească merinde și apă.” Ar fi fost în stare să facă așa ceva. Obişnuia să apară din senin să-și facă inspecțiile, spunându-i să facă ceea ce el deja se pregătea să ordone. Pe de altă parte, dacă era un loc unde ea și Nynaeve puteau fi în siguranță, acela era palatul Reginei. În plus, își dorea să stea tolănit, cu picioarele ridicate, bând puncti în timp ce ținea o fată pe genunchi care să-i mângâie tâmplele. Și câteva prosoape ude ar fi fost bune. Îl durea capul. Încă îi mai răsună în urechi prelegerea pe care i-o ținuse Elayne de dimineață, despre nenorocirile băuturii și despre ce exemplu dădea el oamenilor săi. Era un alt motiv pentru care trebuia să pună piciorul în prag. Se simțise prea slab ca să răspundă, abia se dăduse jos din pat, întrebându-se dacă o să fie în stare să încalece pe Cimpoiăș, și deja îi trecuse femeii prea multe cu vederea. Dacă nu punea punct acum, avea să-l facă **pe el** să-și încline capul.

Toate acestea îi trecură prin minte în timp ce Vandene își întoarse calul către Palat.

— Voi lua camere pentru oamenii mei la unul din aceste hanuri, zise tare. Dacă tu, Nynaeve, sau tu, Elayne aveți de gând să colindați pe străzi, să-mi dați de veste și voi trimite oameni care să vă însoțească.

Mai mult ca sigur că nu vor face asta – nimeni nu putea depăși în încăpățănare o femeie care credea că poate să-și poarte singură de grijă într-o groapă cu urși, cu mâinile goale –, dar ar fi pus rămașag că Vanin putea găsi o cale de a afla când ies ele din Palat. Și dacă nu el, măcar Juilin; un prinzător de hoți ar trebui să știe cum.

— Ăla e bun, alese el la întâmplare, arătând către o clădire mare de cealaltă parte a pieței. Deasupra intrării arcuite era un semn pe care nu-l putea desluși.

Vandene se uită la Adeleas. Elayne se uită la Nynaeve. Aviendha se încruntă la el.

Nu le dădu șansa să spună ceva.



— Thom, Juilin, ce ziceți de niște stacane de puncti?

Sau poate apa ar fi fost mai bună. Nu mai băuse niciodată în viața lui atât de mult. Thom clătină din cap.

— Poate mai târziu, Mat. Trebui să stau aproape de Elayne în caz că are nevoie de mine.

Zâmbetul patern îndreptat către ea începu să se șteargă când văzu cum Elayne se uita la Mat. Juilin nu zâmbi – arareori mai zâmbea – dar și el răspunse că trebuie să stea pe aproape, și poate se vor întâlni mai târziu.

— Cum vreți, răspunse Mat, punându-și pălăria pe cap. Vanin! Vanin!

Grăsanul tresări, luându-și privirea plină de adorație de la Elayne. Omul era roșu în obraji! Pe lumină, femeia aia avea o influență proastă.

În timp ce Mat îl întorcea pe Cimpoiăș, vocea lui Elayne îl lovi în spate, și mai înfumurată ca de dimineață.

— Nu îți vei lăsa oamenii să bea prea mult, jupâne Cauthon. Unii bărbați nu știu când să se oprească. Și cu siguranță nu ar trebui să lași un băiat să vadă oameni beți.

Scrâșni din dinți călărind fără să se uite înapoi. Olver se uita la el. Trebuia să avertizeze oamenii să nu se îmbete de față cu băiatul. Pe Lumină, cât de mult ura să-i spună ea ce are de făcut!

Hanul se numea Femeia Rătăcitoare, iar semnul agățat deasupra ușii și sala mare promiteau tot ceea ce își dorea Mat. Încăperea cu tavan înalt era mai răcoroasă ca afară, cu ferestrele mari și arcuite, acoperite de obloane de lemn, sculptate cu arabescuri. Păreau să aibă mai multe găuri decât lemn, dar umbreau încăperea. Erau și străini alături de localnici, un murandian sfrijit cu mustăți răsucite, un kandori cu două lanțuri atârinate de pieptul hainei și alții, pe care Mat nu-i recunoscuse dintr-o privire. Un fum subțire de pipă umplea aerul, iar două femei care cântau la fluier și un bărbat cu o tobă între genunchi dădeau naștere unei muzici ciudate. Și, cel mai bun

lucru, femeile care serveau la mese erau drăguțe, iar la patru mese bărbații jucau zaruri. Negustorul kandori juca cărți.

Hangița se prezintă ceremonios ca fiind Setalle Anan, iar ochii ei căprui o trădau că nu se născuse în Ebou Dar.

— Bine, seniorii mei, se înclină ea și către Mat, și către Nalesean, făcând să se clatine cerceii mari de aur. Permiteți ca Femeia Rătăcitoare să vă ofere umila ei ospitalitate.

Era drăguță, în ciuda firelor albe din păr, dar Mat se uita la ochii ei. Purta la gât, agățat de un colier, un cuțit de căsătorie, cu mânerul bătut cu pietre roșii și albe odihnindu-i-se în decolteul generos, și mai avea la cingătoare unul din acele cuțite cu lama curbată. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu rânjească.

— Jupâneasă Anan, simt că am ajuns acasă.

Ciudat era că zarurile nu i se mai rostogoleau în minte.

## CAPITOLUL 48



### Pe muchie de cuțit

DUPĂ CE COBORÎ DIN CADA MARE DE CUPRU cu un prosop alb înfășurat în jurul capului, Nynaeve se uscă încet. O servitoare plinuță, cu părul cărunț, încercase să o îmbrace, dar Nynaeve o expediase, ignorându-i privirile uluite și protestele, și se îmbracă singură, cu mare grijă, examinând în oglinda înaltă și îngustă rochia de un verde-închis, cu un guler larg de dantelă din Merana. Avea în punga de la brâu inelul greu de aur al lui Lan – mai bine să nu se gândească la el – alături de unul dintre inelele răsucite ***ter'angreal***, iar cel care purta Marele Șarpe strălucea pe al treilea deget al mâinii drepte. Mana ei dreaptă. Mai bine să nu se gândească nici la asta.

Tavanul înalt era pictat frumos cu un cer albastru și nori albi, iar mobilele se sprijineau pe picioare de lei aurite, neobișnuit de mari, iar patul și toate lucrurile drepte, picioarele scaunelor erau mult prea ornate și aurite pentru gustul ei. Cu toate astea era cea mai confortabilă cameră pe care o avusese de multă vreme.

O cameră plăcută. Suficient de răcoroasă. Ceea ce încerca ea să facă era să se calmeze.

Nu reuși, desigur. Simțise cum cineva țesea **saidarul** și, de îndată ce ieși din cameră, văzu urzeala împotriva trasului cu urechea.

Elayne o făcuse în jurul camerei de zi. Birgitte și Aviendha erau deja acolo, proaspăt spălate și îmbrăcate cu veșminte noi.

Camera de zi, cu tavanul pictat la rândul lui cu nori și un cer albastru, era înconjurată de patru dormitoare, un lucru obișnuit acolo, după cum pretindea Birgitte. Patru ferestre înalte și arcuite dădeau către un balcon lung, străjuit de fier forjat vopsit în alb, atât de migălos lucrat că se puteau uita la Piața Mol Hara fără să fie văzute. O briză slabă trecea prin ferestrele deschise, purtând cu ea mirosul sărat al mării, aducând chiar puțină răcoare. Mânia o împiedica să se concentreze, iar Nynaeve simțise căldura imediat după ce ajunseseră la palatul Tarasin.

Thom și Juilin primiseră o cameră departe, în aripa servitorilor, ceea ce o irită pe Elayne mai tare decât îi supăraseră pe bărbați. Thom chiar răsese. Dar el își permitea să râdă.

— Bea din ceaiul ăsta excelent, Nynaeve, zise Elayne punându-și un șervet alb pe rochia strălucitoare de mătase albastră.

Ca toate lucrurile din cameră, scaunul ei mare avea sfere aurite drept picioare și un spătar înalt. Aviendha stătea pe podea lângă ea, cu picioarele strânse sub ea, sub rochia cu gulă înalt ce avea aproape aceeași culoare ca gresia verde pal. Nynaeve nu își amintea să fi văzut vreodată o femeie Aiel șezând în scaun. Oamenii se holbaseră la ea în cele două hanuri.

— Mentă și coacăze, adăugă Birgitte la oferta lui Elayne, umplând fără să mai aștepte o altă ceașcă delicată de porțelan. Birgitte purta pantaloni cenușii și o haină scurtă, albastră. Uneori purta și rochii, dar gusturile pe care le avea o făceau pe Nynaeve să fie bucuroasă că se întâmpla rar. Erau gătite toate trei și nimeni nu avea nevoie de ele.

Carafa de argint strălucea umed, iar ceaiul era rece și revigorant. Nynaeve admira chipul rece și fără urme de transpirație al lui Elayne. Ea se simțea din nou asudată, în ciuda brizei.

— Trebuie să recunosc, zise ea, că mă așteptam la o primire diferită.

— Chiar așa? Întrebă Elayne. După cum s-au comportat cu noi Vandene și Adeleas?

— Mă rog, am sperat, oftă Nynaeve. În sfârșit sunt și eu Aes Sedai, chiar Aes Sedai, și nimeni nu pare să creadă. Chiar am sperat că lucrurile vor sta diferit după ce plecăm din Salidar.

Întâlnirea lor cu Merilille Ceandevin nu decursese bine. Felul în care fuseseră prezentate, de fapt. Vandene le prezentase de mântuială, apoi fuseseră expediate, pentru ca adevăratele Aes Sedai să poată sta de vorbă. Merilille spusese că era sigură că vor să se îmbospăteze, dar era o concediere, având de ales între a pleca ascultătoare ca niște Alese sau a sta bosumflate ca niște copii. Toate încercările lui Nynaeve de a se calma se duceau de râpă numai când își amintea; broboane de sudoare începuseră să-i alunece pe față.

Faptul că fuseseră expediate în acel fel nu era nici măcar cea mai rea parte. Merilille era o cairhiană zveltă și elegantă, cu păr negru, strălucitor și ochi mari, apoși, o Cenușie care arăta de parcă nimic nu o surprinsese vreodată și nimic nu ar fi putut să o surprindă vreodată. Doar că acei ochi se făcuseră mari auzind că Nynaeve și Elayne erau Aes Sedai, și chiar și mai mari auzind că Egwene era Suprema Amyrlin. Fu uluită că Birgitte era Străjer, deși reuși să se stăpânească suficient de mult încât să nu-i scape decât o privire lungă și un țuguiaț de buze. Aviendha scăpase cel mai ieftin, Merilille murmurând doar că ar fi încântată să o vadă novice. Apoi fuseseră date afară. Și primiseră și o sugestie, mai mult un ordin, să-și petreacă următoarele zile **recuperându-se** de pe urma **rigorilor** călătoriei.

— Serios, Nynaeve, clătină Elayne din cap. Nici mie nu îmi place felul în care am fost tratate, dar tu faci din țânțar armăsar. Dacă Vandene și Adeleas vor să caute fugarele, lasă-le în pace. Ai prefera să ia conducerea căutărilor vasului?

În cursul întregii călătorii abia aduseseră vorba de **ter'angrealul** pe care îl căutau, tocmai de teamă ca ele să nu se implice.

Indiferent dacă s-ar fi amestecat sau nu, Nynaeve era convinsă că ascundeau ceva. Doar că Elayne nu voia să admită că și ea era de aceeași părere. Adeleas nu-și dăduse seama că Nynaeve o auzise spunând că vor căuta fugare de îndată ce ajung la Ebou Dar, când Nynaeve o întreabă dacă într-adevăr se aștepta să găsească pe cineva, Vandene răspunse cam prea repede că erau mereu în căutare de femei fugite din Turn. Nu avea niciun sens. Nimeni nu fugise din Salidar, deși novicele mai fugeau uneori – viața era grea, mai ales că aveau mulți ani de petrecut primind ordine, înainte de a putea începe să reflecteze că într-o bună zi vor putea gândi cu mintea lor – și, uneori, chiar și câte o Aleasă care ajunsese la capătul puterilor tot așteptând să-și primească șalul, dar chiar și Nynaeve știa că puține ajungeau măcar până la insula Tar Valonului înainte de a fi târâte înapoi. Puteau fi date afară în orice clipă, dacă nu erau suficient de puternice să continue, dacă refuzau sau picau testul de Aleasă sau de Aes Sedai, pe lângă care ea și Elayne se strecuraseră, dar niciodată nu puteau decide ele însele să plece, decât dacă erau deja Aes Sedai.

Deci, dacă cele care reușeau să fugă erau atât de rare, ce le făcea pe Vandene și Adeleas să creadă că puteau găsi una în Ebou Dar, și de ce se strânseseră ca niște scoici când le întrebaseră? Li era teamă că știe răspunsul la ultima întrebare. Îi trebui multă stăpânire de sine să nu se tragă de cosiță. Crezuse că începuse să se controleze mai bine.

— Cel puțin Mat a înțeles că suntem Aes Sedai, mârâi ea. Ar face bine să știe. Măcar acum putea să se ocupe de el. Să

încerce numai ceva, și o să vadă cum e să fie bumbăcit cu toate lucrurile pe care ea putea să le ridice cu o țesătură de Aer.

— De-aia fugeai de el cum fuge un **chetan** de un colector de taxe? Întrebă rânjind Birgitte, iar Nynaeve își simți obraji luându-i foc. Crezuse că își ascunsese sentimentele mai bine.

— Este foarte enervant, pentru un bărbat, murmură Aviendha. Cred că ai călătorit foarte departe, Birgitte. Vorbești adesea de locuri de care nici măcar nu am auzit. Într-o bună zi mi-ar plăcea să călătoresc prin ținuturile umede și să văd toate aceste locuri. Unde este această... Cheltan? Chelta?

Întrebarea îi șterse lui Birgitte rânjetul de pe față. Indiferent unde era, probabil era praf și pulbere de o mie de ani sau poate chiar aparținuse altei Vârste. Ea și obiceiul ei de a strecura în conversație locuri străvechi. Nynaeve și-ar fi dorit să o fi văzut când recunoștea față de Egwene ceea ce Egwene știa deja. Egwene devenise impresionant de puternică în scurtul răstimp petrecut printre cei din neamul Aiel și nu înghițea prostiile. Birgitte se întorsese plouată.

Chiar și așa, Nynaeve o plăcea pe Birgitte mai mult ca pe Aviendha, care o neliniștea câteodată cu privirile ei dure și cu vorbele ei însetate de sânge. Dar, indiferent cât de enervantă putea fi Birgitte, Nynaeve promisese să nu-i dea secretul în vileag.

— Mat... m-a amenințat, spuse ea în grabă. Fusese primul lucru care îi venise în minte încercând să-i distragă atenția Aviendhei și ultimul care ar fi vrut să se afle. Se înroși iarăși. Elayne zâmbea, deși avea bunul-simț să-și ascundă zâmbetul în ceașca de ceai.

— Nu în felul ăsta, adăugă Nynaeve când văzu că Aviendha începe să se încrunte și să-și atingă mânerul cuțitului de la brâu. Femeia Aiel părea să fie convinsă că violența este un răspuns adecvat pentru orice.

— A fost doar... Aviendha și Birgitte se uitau la ea, numai ochi și urechi. A spus că...

— Cred că am vorbit suficient despre jupânul Cauthon, zise ferm Elayne, salvând-o așa cum și ea o salvase pe Birgitte. El este aici doar ca să îl luăm de pe capul lui Egwene, și îmi pot da seama mai târziu ce să fac cu **ter'angrealul** lui.

Elayne își țuguie buzele o clipă. Nu fusese deloc fericită când Vandene și Adeleas începuseră să conducă spre Mat fără măcar să îi spună și ei, și încă și mai puțin mulțumită că Mat o ștersese la hanul acela. Nu avusese ce să facă, desigur. Pretindea că îl obișnuiește să primească ordine dacă îi spune să facă ceea ce urma să facă și singur. Ei bine, nu putea decât să-i ureze noroc.

— El este cel mai puțin important lucru din călătoria noastră, spuse fermă.

— Da, zise Nynaeve, încercând să-și ascundă ușurarea. Da, vasul este cel important.

— Propun să plec prima în recunoaștere, zise Birgitte. Ebou Dar pare mai dur decât îmi aminteam, iar zona pe care ați descris-o ar putea fi mai periculoasă decât... încercă să nu se uite la Aviendha... Decât restul orașului, oftă ea.

— Dacă e vorba de recunoaștere, interveni nerăbdătoare Aviendha, vreau să iau și eu parte. Am **cadin'sor**-ul cu mine.

— O iscoadă nu trebuie să iasă în evidență, zise cu blândețe Elayne. Cred că ar trebui să găsim rochii din Ebou Dar pentru noi toate; apoi vom putea merge împreună să căutăm, și niciuna dintre noi nu va ieși în evidență. Lui Nynaeve îi va fi probabil cel mai ușor, adăugă, zâmbind lui Birgitte și Aviendhei. Toți locuitorii din Ebou Dar pe care îi văzuseră până atunci aveau părul negru, iar cei mai mulți aveau și ochii negri.

Aviendha oftă întunecată, iar Nynaeve simți nevoia să o imite, gândindu-se la decolteurile adânci. Înguste, dar foarte adânci. Birgitte găsisese de cuviință să rânjească; femeia nu avea pic de rușine.

Discuția fu întreruptă de o femeie cu păr scurt, negru, în livrea Casei Mitsobar, care intră fără să bată la ușă; Nynaeve gândi că era nepoliticos, indiferent de cum zicea Elayne că se



cuvenea să se comporte servitorii. Avea o fustă albă, cusută până la genunchi astfel încât să-i rămână la vedere combinezonul verde, iar veșmintele lăsau să i se zărească un corsaj brodat cu Ancora și Sabia în verde. Chiar și decolteul livrei era mai adânc decât tot ce văzuse Nynaeve vreodată. Plinuță, între două vârste, femeia ezită, apoi făcu o reverență și se adresă tuturor:

— Regina Tylin dorește să le vadă pe cele trei Aes Sedai, dacă dânsle binevoiesc.

Nynaeve schimbă priviri lungi cu Elayne și celelalte.

— Sunt doar două Aes Sedai aici, spuse Elayne. Poate ai vrut să te duci la Merilille?

— Mi s-a spus să vin aici... Aes Sedai.

Pauza fusese abia sesizabilă, iar femeia aproape transformă titlul într-o întrebare. Elayne se ridică, netezindu-și rochia; niciun străin nu ar fi bănuț că sub chipul ei se ascundea mânia, dar în jurul buzelor și al ochilor se ghicea o ușoară crispare.

— Să mergem atunci? Nynaeve? Aviendha? Birgitte?

— Nu sunt Aes Sedai, Elayne, zise Aviendha, iar servitoarea interveni în grabă:

— Mi s-a spus doar trei Aes Sedai.

— Eu și Aviendha am putea merge să ne plimbăm prin oraș cât voi vă întâlniți cu regina, zise Birgitte înainte ca Elayne să poată spune ceva.

Chipul Aviendhei se lumineă. Elayne le aruncă o privire ascuțită, apoi oftă.

— Bine, dar să fiți prudente. Nynaeve, vii sau vrei să te plimbi și tu? întrebă cu un ton sec, uitându-se iarăși la Birgitte.

— Oh, nu aș rata asta, răspunse Nynaeve. Mă bucur să ne întâlnim în final cu cineva care crede... se opri, neputându-și termina gândul de față cu servitoarea. Nu ar trebui să o facem să aștepte pe Regină.

— Oh, nu, spuse femeia în livrea. Altfel urechile mele nu vor face multe parale.

Dar, indiferent câte parale îi făceau urechile, le luă ceva timp să străbată coridoarele palatului. Acesta era plin de culoare, de parcă ar fi vrut să compenseze albul de afară. Un coridor avea tavanul pictat verde, iar pereții erau albaștri, un altul avea zidurile galbene, iar tavanul roz-pal. Plăcile de gresie ale podelei aveau forme de diamant, roșii, negre și albe sau albastre și galbene, și nenumărate alte combinații de culori și nuanțe. Erau puține tapiserii – de obicei scene de pe mare însă în firide erau așezate multe vase înalte făurite din porțelanul fin al Oamenilor Mării, dar și piese sculptate de cristal, statuete și vase, și holuri, care atraseră atenția lui Elayne și lui Nynaeve.

În toate direcțiile se grăbeau servitori, versiunea bărbătească a livrelei avea pantaloni albi, veste lungi și verzi puse peste o cămașă albă cu mâneci largi. Înainte de a putea ajunge prea departe, Nynaeve văzu pe cineva venind cu pași mari către ele, făcând-o să se oprească și să o prindă pe Elayne de braț. Era Jaichim Carridin. Nu-și luă ochii de la bărbatul înalt și cărunt în timp ce acesta trecea pe lângă ele, cu ochi cruzi, adânciți în orbite, pe care nu-i îndreptă nicio clipă către ele, cu mantia albă atârnată de spate. Avea chipul acoperit de sudoare, dar o ignora așa cum le ignoră și pe ele.

— Ce caută el aici? întrebă Nynaeve.

Bărbatul dezlănțuise un masacru în Tanchico, și Lumina știe unde altundeva. Servitoarea se uită la ea întrebătoare.

— Păi Copiii Luminii au trimis o solie, de câteva luni. Regina... Aes Sedai?

Din nou, ezitarea. Elayne reuși să aprobe din cap grațioasă, dar Nynaeve nu-și putu împlânzi asprimea din voce:

— Să nu o facem să aștepte.

Merilille lăsase să-i scape un lucru despre această Tylin, că era o femeie punctuală și extrem de formală. Dar, dacă și ea începea să aibă dubii că erau Aes Sedai, Nynaeve avea starea de spirit potrivită pentru a-i dovedi că erau.

Servitoarea le duse într-o încăpere cu tavanul vopsit în albastru-deschis și pereți galbeni, cu ferestre înalte și arcuite care dădeau către un balcon lung, lucrat în fier forjat, lăsând să treacă briza plăcută și sărată. Nynaeve și Elaine își făcură reverențele în fața Reginei, așa cum se cuvenea în fața unui cap încoronat, o aplecare ușoară și o înclinare mică a capului.

Tylin era o femeie impresionantă. Nu era mai înaltă ca Nynaeve, dar avea un aer regal pe care lui Elayne i-ar fi fost greu să-l egaleze, chiar și în cea mai bună zi a sa. Ar fi trebuit să răspundă reverențelor lor în același mod, dar nu o făcu. În schimb, ochii ei mari și negri le examina intens și nerăbdător.

Nynaeve îi întoarse privirea cât de bine putu. Părul negru, lucios, cu câteva fire albe îi atârna lui Tylin în valuri până sub umeri, încadrând un chip drăguț. Șocant, dar femeia avea două cicatrici, subțiri și atât de vechi, că aproape dispăruseră. Desigur, avea unul dintre acele cuțite curbate prins de brâu cusut cu fir de aur, cu mânerul și teaca încrustate cu pietre prețioase; Nynaeve era sigură că era doar de decor. Rochia lui Tylin, din mătase albastră, nu ar fi putut fi purtată de cineva care dorea să se dueleze, cu voaluri de dantelă la mâneci care aproape îi ascundeau degetele când își apleca mâinile, lungă până deasupra genunchilor și lăsând să se vadă desuurile de mătase verde și albă, care atârnau un pas în urma sa. Corsetul, din aceeași dantelă, era atât de strâns că Nynaeve nu-și putea da seama dacă îi era mai incomod când stătea în picioare sau când se așeza. În jurul gâtului femeia avea un guler țesut cu fir de aur, cu și mai multă dantelă. Avea și un cuțit de căsătorie atârând cu mânerul în jos, ce se legăna într-un decolteu oval, adânc.

— Voi două trebuie să fiți Elayne și Nynaeve. Am înțeles că mai este și a treia, Aviendha? zise Tylin luându-și un scaun sculptat astfel încât să pară de bambus, dar poleit cu aur și aranjându-și rochia cu grijă, fără să-și ridice privirea de la ele.

Avea o voce adâncă, melodioasă și poruncitoare. Nynaeve schimbă o privire cu Elayne. Nu primiseră nicio invitație să stea jos, nici măcar o privire aruncată către scaune.

— Ea nu este Aes Sedai, începu calmă Elayne.

— Și voi sunteți? o întrerupse Tylin. Nu ai văzut mai mult de optsprezece ierni, Elayne. Și tu, Nynaeve, care te uiți la mine ca o mătă care și-a prins coada, tu câte ai? Douăzeci și două? Douăzeci și trei, poate? Am vizitat odată Tar Valonul și Turnul Alb. Mă îndoiesc că vreodată vreo femeie de vârsta voastră a purtat inelul pe mâna dreaptă.

— Douăzeci și șase! izbucni Nynaeve. Cu mare parte din Cercul Femeilor de acasă, din Emond's Field, crezând că este prea tânără să fie Meșterea, devenise un obicei să se mândrească cu fiecare an în plus.

— Am douăzeci și șase și sunt Aes Sedai din Ajah Galbenă, încă mai simțea un fior de mândrie să spună acele cuvinte. Poate că Elayne are optsprezece, dar este și ea Aes Sedai, din Ajah Verde. Crezi că Merilille sau Vandene ne-ar lăsa să purtăm inelele în joacă? Multe lucruri s-au schimbat, Tylin! Suprema Amyrlin, Egwene al'Vere, nu este mai în vârstă decât Elayne.

— Da? spuse Tylin cu o voce egală. Nu mi s-a spus asta. Când Aes Sedai care mi-a fost sfetnică din ziua în care am urcat pe tron, iar înainte de asta fusese sfetnica tatălui meu, pleacă brusc la Tar Valon, fără nicio explicație, și apoi aud că zvonurile despre divizarea Turnului sunt adevărate; când cei jurați Dragonului apar ca din pământ; când este aleasă o Amyrlin să i se opună Elaidei și o armată este adunată sub comanda unui mare general, în Altara, înainte să aud de asta – când toate aceste lucruri se întâmplă, nu te poți aștepta să fii încântată de surprize.

Nynaeve spera ca fața să nu-i trădeze starea. De ce nu învăța oare să-și mai țină gura din când în când? Brusc, își dădu seama că nu mai putea simți Adevăratul Izvor; furia și rușinea nu mergeau bine împreună. Dar poate era mai bine așa. Dacă ar fi

putut conduce, poate s-ar fi făcut și mai tare de râs. Elayne interveni repede să calmeze spiritele:

— Știu că ți s-a mai spus, dar lasă-mă să-mi adaug scuzele celor transmise de Merilille și celelalte. A strânge o armată în interiorul granițelor tale fără a-ți cere permisiunea a fost un act necugetat. Tot ce pot spune în apărarea noastră este că evenimentele s-au succedat cu repeziciune, iar noi în Salidar am fost prinse în vârtoarea lor, dar asta nu este o scuză. Îți jur, nu intenționăm nici să facem rău Altarei și nici nu am dorit niciodată să insultăm Tronul Vânturilor. Chiar în acest moment Gareth Bryne îndreaptă armata către miazănoapte, în afara hotarelor Altarei.

Tylin se uită la ea, fără să clipească.

— Până acum nu am auzit nicio scuză și nicio justificare. Dar orice cap încoronat din Altara trebuie să învețe să înghită fără sare și piper insultele venite din partea celor mai puternici.

Trăgând adânc aer în piept, făcu un gest cu mâna către ele, fluturându-și dantelele.

— Stați jos, stați. Luați-vă mâna de pe cuțite și dezlegați-vă limba, zâmbi brusc, aproape ca un rânjel. Nu știu cum se spune în Andor. Stați liniștite și încercați să vorbiți fără grijă, dacă doriți.

Nynaeve era bucuroasă că Elayne făcuse ochii mari, pentru că ea se simțea uluită. Asta era oare femeia despre care Merilille pretindea că îi trebuie ceremonii de marmură strălucitoare? Nynaeve era mai mult decât bucuroasă să stea jos. Gândindu-se la toate curente de opinie din Salidar, se întrebă dacă Tylin încerca să... să ce? începuse să creadă că toți încercau să o manipuleze, cu excepția prietenilor apropiați. Elayne stătea bătoasă pe marginea scaunului.

— Vorbesc serios, insistă Tylin. Indiferent ce veți spune, nu voi considera nimic ca fiind o insultă.

Dar din felul în care își atingea cu degetele mânerul cuțitului de la brâu, se ghicea că tăcerea ar fi putut fi luată drept insultă.

— Nu știu de unde să încep, zise prudentă Nynaeve. Și-ar fi dorit ca Elayne să nu fi aprobat ultimele ei cuvinte cu o înclinare a capului. Elayne ar fi trebuit să știe cum să vorbească cu regi și regine. De ce nu spunea nimic?

— Începe cu „de ce”, zise nerăbdătoare Regina. De ce au mai venit încă patru Aes Sedai în Ebou Dar? Nu cred că motivul ar putea fi să umbrească solia Elaidei – Teslin nici măcar nu o numește așa, și e doar ea și Joline... Nu știți? râse ea, lăsându-se rezemată de spătar, acoperindu-și buzele cu degetele unei mâini. Dar despre Mantiile Albe știți, nu? Întrebă, făcând cu cealaltă mână un gest ce sugera retezarea, în timp ce veselie începea să i se stingă încetul cu încetul. Asta le-aș face Mantiilor Albe! Dar trebuie să ascult pe toată lumea care îmi face curte, inclusiv pe Seniorul Inchizitor Carridin.

— Dar de ce? Întrebă Nynaeve. Mă bucur că nu-ți plac Mantiile Albe, dar de ce trebuie să ascuți ce zice Carridin? Omul e un măcelar.

Știi chiar în acea clipă că făcuse o greșală. Felul în care Elayne studia șemineul mare și alb, acolo unde partea de sus era sculptată în valuri de marmură, îi confirmă bănuiala, încă înainte ca ultimele hohote de râs ale lui Tylin să se stingă ca o lumânare peste care sufiase cineva.

— Văd că mi-ai luat vorbele în serios, zise regina încet. Am spus să vorbești liber și...

Ochii ei negri alunecară către pardoseală, părând că se reculege.

Nynaeve se uită către Elayne, sperând să primească un indiciu despre ce greșise sau, mai bine, cum să îndrepte lucrurile, dar Elayne îi aruncă doar o privire furișă, clătinând ușor din cap, înainte de a se întoarce la studiul valurilor de marmură. Poate ar trebui să evite și ea să se uite la Tylin? Cu toate astea, femeia care se holba către podea îi atrase privirea. Cu o mână Tylin atingea plăselele cuțitului de la brâu, cu cealaltă cuțitașul cel mic cuibărit între sâni.

Cuțitul de căsătorie spunea destul de multe despre Tylin. Vandene și Adeleas fuseseră mai mult decât dispuse să le explice câteva dintre lucrurile care făceau ca Ebou Dar să fie nesigur pentru cei care nu erau înconjurați de o duzină de gărzi înarmate până în dinți. Teaca albă însemna că Regina este văduvă și nu avea de gând să se recăsătorească. Cele patru perle și piatra roșie bătute în mânerul de aur însemnau că născuse patru fii și o fiică; emailul alb din jurul pietrei roșii și din jurul a trei dintre perle însemna că doar un singur fiu supraviețuise. Toți avuseseră cel puțin șaisprezece ani când muriseră și își pierduseră viața în dueluri, altfel emailul ar fi fost negru. Oare cum o fi să care tot timpul după ea un lucru care îi reamintește de așa ceva! Potrivit lui Vandene, femeile considerau emailul roșu sau alb ca motiv de mândrie, fie că aveau perle sau pietre roșii, sau sticlă colorată. Vandene mai spunea că multe femei din Ebou Dar scoteau pietrele copiilor de șaisprezece ani care refuzau un duel și nu-i mai recunoșteau niciodată.

În cele din urmă, Tylin își ridică fruntea. Avea o expresie plăcută și își luă mâna de pe pumnalul de la brâu, continuând însă să mângâie absentă cuțitul de căsătorie.

— Aș vrea ca fiul meu să mă urmeze pe Tronul Vânturilor, spuse pe un ton blând. Beslan este de vârsta ta, Elayne! Succesiunea ar fi de la sine înțeleasă în Andor – deși ar trebui să fie femeie – rânji ea, amuzată, și în orice altă parte, mai puțin în Murandy, unde lucrurile stau la fel ca aici, în Altara. În cei o mie de ani care s-au scurs de la moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, o singură Casă a stăpânit tronul pentru cinci generații, iar căderea Anarinei a fost atât de precipitată, că și în ziua de astăzi casa Todande este marioneta oricui are nevoie de ei. Nicio altă Casă nu a avut mai mult de doi conducători unul după altul.

— Când tatăl meu s-a urcat pe tron, celelalte Case stăpâneau mai mult din oraș decât Mitsobar. Dacă ar fi ieșit din Palat fără gărzi, ar fi fost băgat într-un sac cu pietre, cusut și aruncat în

râu. Când a murit, mi-a lăsat ceea ce am acum. Puțin, în comparație cu alte capete încoronate. Un om călare ajunge la capătul regatului meu într-o singură zi, dacă are cai de schimb. Totuși nu am stat degeaba. Când au apărut veștile despre Dragonul Renăscut, eram sigură că-i pot lăsa lui Beslan de două ori cât aveam și, în plus, tot soiul de aliați. Stâncă din Tear și **Callandor** au schimbat totul. Acum trebuie să-i mulțumesc lui Pedro Niall când aranjează ca Illianul să ia doar o bucată de o sută de mile din Altara în loc să ne invadeze. Îl ascult și pe Jaichim Carridin și nu îl scuipe în ochi, indiferent cât de mulți altarieni au murit în războiul cu Mantiile Albe. Îi ascult pe Carridin, pe Teslyn, pe Merilille, și mă rog să am ce să îi las moștenire fiului meu, în loc de a fi găsită înecată în cadă în ziua în care Beslan va avea un accident de vânătoare.

Tylin trase adânc aer în piept. Expresia plăcută îi rămăsese pe față, dar o neliniște i se strecură în glas.

— Acum. Am stat pentru voi în piața de pește, goală până la brâu. Răspunde-ți-mi la întrebare. De ce am onoarea să primesc încă patru Aes Sedai?

— Suntem aici să găsim un **ter'angreal**, zise Elayne în timp ce Nynaeve se uita la ea uluită; îi spuse totul, de la **Tel'aran'rhiod**, până la praful din încăperea unde era vasul.

— Ar fi o binecuvântare miraculoasă ca vremea să fie iarăși cum ar trebui, zise încet Tylin, dar cartierul pe care îl descrieți pare a fi Rahad, dincolo de râu. Acolo chiar și Garda Civilă pășește pe vârfuri... Iertați-mă – am înțeles că sunteți Aes Sedai – dar în Rahad te poți trezi cu un pumnal în spate înainte de a-ți da seama ce se petrece. Și, dacă aveți veșminte frumoase, o să folosească o lamă foarte subțire, să curgă cât mai puțin sânge. Poate ar trebui să lăsați căutarea pe seama lui Vandene și a lui Adeleas. Cred că au avut ceva timp în plus față de voi să vadă locuri din astea.

— Ți-au spus de vas? Întrebă încruntată Nynaeve, dar Regina clătină din cap.



— Doar că sunt în căutarea unui lucru. Aes Sedai nu vorbesc niciodată mai mult decât trebuie, zise rânjind iarăși, destul de vesel, iar cicatricile deveniră niște linii fine pe obraji. Adică până la voi două. Sper ca vârsta să nu vă schimbe prea mult. Adesea mi-am dorit să nu se fi întors la Turn Cavandra, cu ea puteam vorbi în acest fel.

Se ridică în picioare, făcându-le semn să rămână așezate, apoi merse grațioasă prin încăpere, să lovească un gong de argint cu un ciocănel de fildeș, ce produse un sunet puternic pentru un obiect atât de mic.

— O să trimit după ceai rece de mentă și o să vorbim. O să-mi spuneți cum aș putea să vă ajut – dacă trimit soldați în Rahad o să fie iar ca pe vremea Revoltelor Vinului – și poate o să-mi puteți spune de ce golful este plin cu corăbii ale Oamenilor Mării care nici nu ancorează în port, nici nu fac negoț.

Petrecură mult timp vorbind la ceai, în cea mai mare parte despre pericolele din Rahad și lucrurile pe care Tylin nu le putea face. Fu adus Beslan, un tânăr cu vorbă blândă, care se înclină plin de respect, privind lung cu frumoseții lui ochi negri, ascunzându-și ușurarea când mama sa îi spuse că putea să plece. Măcar el nu se îndoia că erau Aes Sedai. Intr-un final, cele două femei își căutară drumul înapoi spre camerele lor, prin coridoarele viu pictate.

— Deci, au de gând să preia și conducerea căutării, murmură Nynaeve uitându-se peste umăr să fie sigură că niciunul dintre servitorii în livrea nu este suficient de aproape să o audă. Tylin aflate prea multe despre ele, prea repede. Și, indiferent cât rânjea, probabil că era supărată că femeile Aes Sedai erau în Salidar.

— Elayne, crezi că a fost înțelept să-i spui totul? Ar putea decide că modul cel mai bun de a fi sigură că fiul ei se urcă pe tron este să ne lase să găsim vasul și apoi să-i spună lui Teslyn.

Își amintea vag de Teslyn. O Roșie, și o femeie antipatică.

— Știu ce simțea mama când femeile Aes Sedai umblau prin Andor, fără să-i spună vreodată ce făceau. Știu cum m-aș simți eu. În plus, mi-am adus aminte ce înseamnă fraza aia - „Luați-vă mâna de pe cuțite și dezlegați-vă limba“. Singurul mod de a insulta pe cineva care a spus așa ceva este să-l minți, spuse Elayne ridicându-și ușor bărbia. Cât despre Vandene și Adeleas, doar își imaginează că au preluat conducerea. O fi periculos în Rahad, dar nu pot crede că ar putea fi mai rău decât în Tanchico, și nu mai avem pe cap Ajah Neagră. Pun rămășag că în zece zile avem vasul. Știu de ce **ter'angrealul** lui Mat poate face ce ar trebui să fie imposibil, și o să ne întoarcem să ne întâlnim cu Egwene, iar Mat o să învețe să-și plece fruntea la fel de repede ca jupân Vanin, iar Vandene și Adeleas o să-și dea seama că au rămas aici cu Merilille **și** Teslyn, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Nynaeve nu se putu abține să nu râdă în hohote. Un servitor slăbănog, care tocmai aranja un vas de porțelan aurit, se holbă la ea, iar ea scoase limba la el. Vasul aproape că-i scăpă din mână.

— Nu primesc rămășagul decât în ceea ce-l privește pe Mat. Zece zile, deci.

## CAPITOLUL 49

# Oglinda Negurilor

RAND PUFĂIA MULȚUMIT DIN PIPĂ, doar în cămașă, rezemat de una dintre coloanele zvelte care împrejmuiau curtea mică, privind la apa care țâșnea din fântână, aruncând sclipiri în lumina soarelui. Curtea era încă învăluită în umbrele plăcute ale dimineții. Chiar și Lews Therin era liniștit.

— Ești sigur că nu te răzgândești în privința Tearului?

Rezemat de următoarea coloană, și el fără haină, Perrin suflă două inele de fum, înainte de a-și scoate din gură pipa ornată cu capete de lup.

— Cum rămâne cu ce a văzut Min?

Încercarea lui Rand de a face și el un inel de fum se spulberă din pricina unui mârâit acru. Min nu avea niciun drept să vorbească despre acel lucru acolo unde o putea auzi și Perrin.

— Chiar vrei să fii legat de mine atât de strâns, Perrin?

— Ce vreau eu a încetat să mai conteze din prima zi în care am văzut-o pe Moiraine în Emond's Field, zise Perrin sec, oftând. Ești ceea ce ești, Rand. Dacă tu dai greș, totul se sfârșește.

Brusc se aplecă în față, încruntându-se la o ușă mare, în spatele coloanelor, în stânga sa.

Câteva clipe mai târziu, Rand auzi pași din acea direcție, prea grei pentru a fi ai unui om. Corpul mare care se strecură prin ușă pășind în curte era de două ori mai înalt decât servitoarea care trebuia să alerge să se țină după Ogier.

— Loial! exclamă Rand ridicându-se în picioare. Ajunse la Ogier odată cu Perrin. Chipul acestuia era aproape despărțit în două de rânjetul gurii sale mari. Haina sa lungă, până deasupra cizmelor rășfrânte, lungi până la genunchi, purta încă urmele de praf ale călătoriei. Buzunarele mari. Loial nu stătea niciodată departe de cărți.

— Ești bine, Loial?

— Pari obosit, zise Perrin făcându-i semn Ogierului către fântână. Stai jos pe margine.

Loial se lăsă condus către fântână, dar sprâncenele uriașe i se ridicară, iar smocurile urechilor tremurau mirate în timp ce își trecea privirea de la unul la altul. Așezat, era la fel de înalt ca Perrin, care stătea în picioare.

— Dacă sunt bine? Obosit? zise cu vocea care semăna cu o alunecare de pământ. Desigur că sunt bine. Și, dacă sunt obosit, e din pricină că am bătut cale lungă. Trebuie să recunosc că a fost foarte plăcut să-mi folosesc din nou picioarele. Întotdeauna știi unde te poartă propriile picioare, dar niciodată nu poți fi sigur cu cele ale unui cal. În orice caz, ale mele sunt mai rapide, îmi datorezi o coroană de aur, Perrin, râse el brusc, tunător. Tu și cele zece zile. Aș pune rămașag altă coroană că nu ai ajuns aici de mai mult de cinci zile.

— O să-ți primești coroana de aur, râse Perrin aplecându-se către Rand să-i spună câteva vorbe care făcură urechile Ogierului să tremure de indignare:

— Gaul l-a corupt. Joacă zaruri acum și pariază pe curse de cai, când el abia poate deosebi un cal de altul.

Rand zâmbi. Loial se uitase întotdeauna dubios la cai și nu era de mirare când aceștia aveau picioarele mai scurte ca el.

— Ești sigur că ești bine, Loial?

— Ai găsit **steddingul** abandonat? îl întreabă Perrin de după un vâl de fum.

— Ai stat suficient de mult?

— Ce tot vorbiți voi doi? se încruntă nesigur Loial, capătul sprâncenelor coborând pe obraji. Voiam doar să mai văd un **stedding**, să simt unul. Sunt gata pentru încă zece ani.

— Mama ta nu este de aceeași părere, spuse Rand serios.

Loial fu în picioare, înainte ca Rand să termine de vorbit, uitându-se speriat în toate părțile, cu urechile tremurânde lăsate pe spate.

— Mama? Aici? Este aici?

— Nu, nu este, spuse Perrin, iar urechile lui Loial se pleoștiră de ușurare. Se pare că este în Ținutul celor Două Râuri. Sau era acolo cu o lună în urmă. Rand a folosit o poartă, ca să o ducă acolo pe ea și pe Fruntașul Haman... ce-ai pățit?

Loial înghețase, pe jumătate așezat, cu genunchii îndoiți, la auzul numelui Fruntașului Haman. Cu ochii închiși, se lăsă încet jos.

— Fruntașul Haman, murmură, frecându-și fața cu degetele lui groase. Fruntașul Haman și mama mea.

Se uită lung la Perrin. Se uită lung la Rand. Apoi întrebă ca într-o doară cu voce înceată; înceată pentru un Ogier; părea un stup de albine prins într-un borcan:

— Mai era cineva cu ei?

— O tânără Ogier numită Erith, îi spuse Rand. Tu... atât mai apucă să zică.

Loial sărise iar în picioare, gemând. Capetele servitorilor apărură pe la ferestre și uși, încercând să afle ce era cu acel zgomot, dar dispărură repede după ce-l văzură pe Rand. Loial începu să măsoare curtea cu pași mari, înainte și înapoi, cu urechile și sprâncenele atât de lăsate, încât păreau că începuseră să se topească.

— O soție, bombăni el. Nu poate însemna altceva, nu cu Mama și cu Fruntașul Haman. O soție. Sunt prea tânăr să mă însor!

Rand își ascunse un zâmbet cu mâna. Poate că Loial era tânăr pentru un Ogier, dar avea mai mult de nouăzeci de ani.

— O să mă târască înapoi în Stedding Shangtai. Știu că nu o să mă lase să călătoresc cu voi, și nu am încă suficiente notițe pentru cartea mea. Oh, ție îți dă mâna să zâmbești, Perrin! Faile face tot ce îi spui.

Perrin se înecă cu pipa, horcăind până ce Rand îl lovi în spate.

— La noi lucrurile stau altfel, continuă Loial. Este foarte nepolitic să nu faci ce îți spune soția. Foarte nepolitic. Știu că o să mă facă să mă liniștesc, să am ceva serios de făcut, precum să cânt copacilor sau... brusc se încruntă, oprindu-se. Ai spus Erith?

Rand dădu din cap. Perrin începuse să-și recapete respirația, dar se uita la Loial cu un soi de amuzament răutăcios.

— Erith, fiica lui Ivar, fiica lui Alar?

Rand clătină iar din cap, iar Loial se scufundă iarăși pe margine fântânii.

— Dar o cunosc. O știi și tu, Rand. Am întâlnit-o în Steddingul Tsofu.

— Asta încercam să-ți spun, zise răbdător Rand, dar destul de amuzat. Ea este cea care a spus că ești frumos. Și-mi aduc aminte că ți-a dat o floare.

— Poate că a spus, mormăi Loial, apărându-se. Poate că mi-a dat. Nu-mi amintesc. Își duse însă o mână către unul din buzunarele pline de cărți, iar Rand ar fi pus rămășag că într-una din ele era presată cu grijă floarea. Ogierul își drese glasul, cu un zgomot adânc.

— Erith este foarte frumoasă. Nu am văzut niciodată o fată mai frumoasă. Și inteligentă. A ascultat cu atenție când i-am explicat teoria lui Serden – adică Serden, fiul lui Kolom, fiul lui Radlin; a scris acum șase sute de ani –, când i-am explicat teoria lui despre Căi... vocea i se stinse când le observă rânjetele. Mă rog, a ascultat. Cu atenție. A fost foarte interesată.

— Sunt sigur că a fost, zise Rand fără nuanță. Căzuse pe gânduri, amintindu-și de Căile de Taină. Cele mai multe porți ale Căilor erau lângă **steddinguri**, iar, dacă putea avea încredere

în vorbele mamei lui Loial și ale Fruntașului Haman, Loial avea nevoie de **stedding**. Desigur, nu ar fi putut să-l ducă pe Loial decât aproape de marginea unuia. Nu ar fi putut conduce Puterea către un **stedding**, așa cum nu putea conduce nici în interiorul lui.

— Ascultă, Loial. Vreau să pun gărzi la toate porțile de intrare în Căi și am nevoie de cineva care să le și găsească, dar să poată vorbi și cu Fruntașii, să le ceară permisiunea.

— Pe Lumină! mârâi dezgustat Perrin, scuturându-și pipa și zdrobind cu talpa cizmei jăraticul căzut. Pe Lumină! îl trimiți pe Mat să se înfrunte cu Aes Sedai, pe mine vrei să mă zvârli în mijlocul unui război cu Sammael și, odată cu mine, câteva sute de oameni din Două Râuri, pe unii dintre ei îi și cunoști, și acum vrei să-l trimiți pe Loial când el tocmai a ajuns. Arză-te-ar, Rand! Uită-te la el! Are nevoie de odihnă! Este cineva de care nu te-ai folosi? Poate vrei s-o trimiți pe Faile să o vâneze pe Moghedien sau pe Semirhage. Pe Lumină!

Furia răbufni în Rand, o furtună care îl făcea să tremure. Se uită mânios la ochii galbeni care îl fixau întunecați.

— Mă voi folosi de toți oamenii de care am nevoie. Ai spus-o și tu; sunt ceea ce sunt. Și mă folosesc și pe mine, Perrin, pentru că trebuie. Tot așa cum o să mă folosesc de oricine. Nu mai avem niciun cuvânt de spus, nu mai este alegerea noastră. Nici a mea, nici a ta, nici a nimănui!

— Rand, Perrin, murmură îngrijorat Loial. Liniștiți-vă, calmați-vă. Nu vă certați. Nu voi doi. O mână uriașă îi bătu cu stângăcie pe spate pe fiecare din ei. Ar trebui să vă odihniți amândoi într-un **stedding**. **Steddingul** este un loc foarte liniștit, foarte pașnic.

Rand se uită la Perrin, care se uita la el. Furia încă mocnea în el, ca niște fulgere într-o furtună care nu se sfârșește. Lews Therin bombănea undeva în depărtare.

— Îmi pare rău, murmură către amândoi.

Perrin făcu un gest cu mâna, vrând poate să spună că nu are de ce să se scuze sau poate că acceptă scuza, dar el nu spuse nimic. Își îndreptă capul către coloane, spre ușa pe unde intrase Loial. Trecură câteva clipe înainte ca Rand să audă zgomotul unor pași venind în fugă.

Min tâșni alergând în curte. Îl prinse de braț pe Rand, ignorându-i pe Loial și Perrin.

— Vin, zise cu răsuflarea tăiată. Vin chiar acum.

— Liniștește-te, Min, zise Rand. Calmează-te. Începusem să cred că s-au îmbolnăvit toate ca... cum ziceai că o cheamă? Demira?

Se simțea ușurat, deși mormăielile lui Lews Therin crescuseră auzind de Aes Sedai. Timp de trei zile Merana apăruse cu încă două surori, în fiecare după-amiază, punctuală ca un ceasornic, dar vizitele încetaseră brusc în urmă cu cinci zile, fără nicio explicație. Min nu avea idee de ce. El își făcuse griji că fuseseră atât de ofensate de regulile lui, că se pregăteau să plece.

Dar Min îl privea cu groază în ochi. Tremura, realizează el.

— Ascultă-mă! Sunt șapte, nu trei și nu m-au trimis să-ți cer permisiunea sau să-ți spun. Am fugit înaintea lor, galopând tot drumul pe Roza Sălbatică. Vor să intre în Palat înainte ca tu să afli. Am auzit-o pe Merana vorbind cu Demira când nu știau că sunt acolo. Vor să ajungă în Sala Tronului înaintea ta, ca să te duci tu la ele.

— Crezi că asta ar putea fi viziunea ta? întrebă el calm. Femei care puteau conduce aveau să îl rănească groaznic, îi spusese ea. „Șapte!“ gemu răgușit în șoaptă Lews Therin. „Nu! Nu! Nu!“ Rand îl ignoră; nu avea ce face altceva.

— Nu știu, zise Min cu glasul sfâșiat. Rand își dădu seama uluit că strălucirea din ochii ei venea de la lacrimile pe care nu apucase să le verse. Crezi că nu ți-aș spune dacă aș ști? Tot ce știu este că vin și...

— Și nu are de ce să-ți fie teamă, o întrerupse ferm. Probabil Aes Sedai chiar o speriaseră, dacă era aproape în lacrimi.



„Șapte, gemu Lews Therin. Nu pot face față la șapte, nu toate odată. Nu șapte.” Rand se gândi la figurina **angreal**, iar vocea se redusese la murmure, rămânând totuși neliniștită. Bine măcar că nu era și Alanna cu ele; Rand o simțea undeva, departe, nu mergea nicăieri și cu siguranță nu spre el. Nu era sigur că mai îndrăzne să stea față în față cu ea.

— Nu e timp de pierdut. Jalani?

Tânăra Fecioară cu obrajii plinuți răsări brusc de după o coloană, făcând să i se ridice brusc urechile lui Loial. Min păru să-l vadă pe Ogier abia atunci, la fel și pe Perrin; tresări.

— Jalani, zise Rand, spune-i Nanderei că mă duc în Sala Tronului, unde aștept în curând Aes Sedai.

Femeia încerca să-și mențină chipul serios, dar începuturile unui zâmbet satisfăcut păreau să-i facă obrajii și mai plinuți.

— Bernalna s-a dus deja să-i spună Nanderei, **car'a'carn**; urechile lui Loial tresărită de uimire auzind titlul.

— Atunci spune-i lui Sulin să mă aștepte în camera din spatele Sălii Tronului și să-mi aducă haina. Și Scepтрul Dragonului.

Jalani rânji cu toți dinții.

— Sulin a plecat alergând în fustele ei din ținuturile umede ca un iepure cu nasul cenușiu care s-a așezat în spini **segade**.

— În cazul ăsta, continuă Rand, poți să-mi aduci calul în Sala Tronului.

Tânăra Fecioară rămase cu gura deschisă, mai ales că Perrin și Loial se încovoiau de râs. Min îl lovi pe Rand în coaste, făcându-l să scoată un geamăt.

— Nu e nimic de râs, cioban fără creier! Merana și celelalte și-au pus șalurile de parcă și-ar fi pus o armură. Acum ascultă-mă. O să stau într-o parte, în spatele coloanelor, astfel ca tu să mă poți vedea, și ele nu, iar dacă văd ceva, îți fac un semn.

— Tu vei sta aici cu Loial și Perrin, îi răspunse el. Nu știu ce semn ai putea să-mi faci ca eu să înțeleg ce vrei să spui, dar, dacă te văd ele, vor ști că m-ai avertizat.

Ea îi aruncă una dintre acele priviri bătaioase, încăpățănate și îmbufnate, printre genele întredeschise.

— Min?

— Bine, Rand, zise ea oftând, cu umilință în glas, spre surpriza lui. Un astfel de lucru spus de ea l-ar fi făcut la fel de suspicios ca în cazul lui Elayne sau al Aviendhei, dar nu avea timp să despice firul în patru, dacă voia să ajungă în Sala Tronului înainte de Merana. Dând din cap, spera să nu arate pe cât de nesigur se simțea.

Întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să-i roage pe Loial și Perrin să o țină acolo – i-ar fi plăcut asta – se grăbi să ajungă la camera din spatele Sălii Tronului, cu Jalani lângă el, mormăind dacă fusese o glumă sau nu chestia cu calul. Sulin îl aștepta deja, cu haina roșie brodată în fir de aur și Scepтрul Dragonului; vârful suliței primi o mormăială apreciativă, deși nu se îndoia că l-ar fi găsit mai acceptabil fără ciucurașii albi-verzi și cu un mâner suficient de lung și fără incrustări. Rand pipăi după **angreal**, să fie sigur că era acolo, în buzunar. Era, așa că respiră ușurat, deși Lews Therin părea încă panicat.

Când Rand se grăbi prin una dintre ușile sculptate cu lei, descoperi că toată lumea fusese la fel de rapidă ca Sulin. Bael trona într-o parte a platformei, cu brațele încrucișate, iar Melaine stătea în partea cealaltă, aranjându-și calmă șalul. Erau probabil în jur de o sută de Fecioare aliniate de la ușă, sub privirea scrutătoare a Nanderei, cu sulițe și scuturi, arcuri de corn pe spate și tolbe pline la șold. Doar ochii li se vedeau deasupra vălurilor negre. Jalani alegă să intre într-una din linii. În spatele lor se înghesuiau și mai mulți Aieli, bărbați și Fecioare, deși niciunul nu părea să fie înarmat cu altceva decât cuțitul greu de la brâu. Erau multe fețe întunecate, totuși. Nu se puteau bucura la gândul unei confruntări cu Aes Sedai, și nu că le-ar fi fost teamă de Putere. Indiferent cum vorbeau de ele Melaine și celelalte înțelepte, cei mai mulți Aieli aveau

înrădăcinată în minte vechea rușine a dezamăgirii femeilor Aes Sedai.

Bashere nu era acolo, desigur – el și nevasta lui pleaseră într-una din taberele de antrenament – și nici vreunul dintre nobilii andorani care de obicei zumzăiau în jurul Palatului. Rand era sigur că Nean, Elenia și Lir aflaseră de adunarea Aielilor de îndată ce începuse. Nu ratau niciodată audiența cuiva, decât dacă îi expedia el. Absența lor nu putea însemna decât că, în drumul spre sala Tronului, aflaseră deja și motivul, iar acest lucru însemna că femeile Aes Sedai erau deja în Palat.

Într-adevăr, Rand nici nu apucă să se așeze pe Tronul Dragonului, cu Scepтрul Dragonului pe genunchi, că jupâneasa Harfor intră în grabă în Sala Tronului, părând tulburată, lucru foarte neobișnuit pentru ea. Uitându-se uimită la el și la Aieli, spuse:

— Am trimis servitori peste tot să vă găsească. Sunt Aes Sedai... atât mai apucă să spună, înainte ca șapte Aes Sedai să apară în cadrul ușii.

Rand simți cum Lews Therin încearcă să se deschidă **saidinului**, atingând **angrealul**, dar Rand puse stăpânire pe el, controlând torentul furios de foc și gheață, murdărie și dulceață, ținându-l la fel de strâns ca pe sulița seanchană.

„Șapte, mormăi întunecat Lews Therin. Le-am spus trei și ele vin șapte. Trebuie să fiu prudent. Da. Prudent.”

„Eu am spus trei, izbucni Rand la voce. Eu! Rand al'Thor!” Lews Therin tăcu un timp, apoi începu să bombăne în depărtare.

Aruncându-și privirea de la Rand la cele șapte femei cu șaluri cu ciucurași pe umeri, jupâneasa Harfor decise că nu se găsea în cel mai potrivit loc. Făcu o reverență către Aes Sedai, apoi către Rand, pășind calm către una dintre uși. În timp ce Aes Sedai formau o linie, se strecură pe lângă ele ceva cam iute.

În fiecare dintre cele trei vizite, Merana adusese de fiecare dată alte Aes Sedai cu ea, iar Rand le recunoștea pe toate, cu o singură excepție, de la Faeldrin Harela, în dreapta, cu părul

negru prins într-o mulțime de cosițe împletite cu mărgelile colorate, până la Velinde Nathenos, în dreapta, solidă în rochia ei albă. Toate erau îmbrăcate în culorile propriilor Ajah. Știa cine trebuie să fie și femeia pe care nu o cunoștea. Femeia cu piele arămie, grațioasă și inimoasă, într-o mătase de culoarea bronzului întunecat trebuia să fie Demira Eriff, sora Brună despre care Min spusese că fusese bolnavă. Era însă în mijlocul lor, cu un pas înaintea celorlalte, în timp ce Merana stătea între Faeldrin și plinuța Rafela Cindal, care părea și mai serioasă decât atunci când venise cu Merana, în urmă cu șase zile. Toate păreau foarte hotărâte.

Se opriă o clipă, uitându-se impasibile la el, ignorând Aielii, apoi plutiră înainte, mai întâi Demira, apoi Seonid și Rafela, apoi Merana și Masuri, formând un vârf de săgeată îndreptat către Rand. Acesta nu mai avu nevoie de senzația de gâdilare din piele să știe că femeile îmbrățișaseră **saidarul**. Cu fiecare pas, fiecare femeie era vizibil mai mare decât înainte.

„Își imaginează că o să mă impresioneze cu Oglinda Negurilor?” râsetul uluit al lui Lews Therin se transformă în chicote bune. Rand nu avea nevoie de explicația lui; o văzuse odată pe Moiraine făcând ceva asemănător. Asmodean o numise și el Oglinda Negurilor sau Iluzia.

Melaine își aranjă șalul nervoasă, pufnind tare, dar Bael arăta de parcă ar fi trebuit să înfrunte singur atacul a o sută de oameni. Avea de gând să îl înfrunte, dar nu părea să se aștepte să iasă ceva bun din toată istoria aia. Câteva Fecioare se foiră, până când Nandera le pironi cu privirea prin vâl, însă asta nu domoli zgomotul picioarelor Aielilor din spatele coloanelor.

Demira Eriff începu să vorbească și era evident că folosea Puterea și la acest lucru. Nu striga, dar vocea ei umplea Sala Tronului, părând a veni de peste tot.

— În aceste circumstanțe s-a decis ca eu să vorbesc în numele tuturor. Nu dorim să îți facem rău în această zi, dar restricțiile pe care le-am acceptat până acum, ca să te simți în

siguranță, trebuie să le respingem de-acum încolo. Este limpede că nu ai învățat să ai respectul cuvenit față de Aes Sedai. Vei învăța de-acum încolo. Prin urmare, vom veni și vom pleca atunci când o să dorim, dar o să te informăm, dacă vom dori, când dorim să vorbim cu tine. Iscoadele Aiel din jurul hanului trebuie retrase imediat, și nimeni nu trebuie să ne urmărească. Orice insultă viitoare la adresa demnității noastre va fi pedepsită, chiar dacă cei pe care îi vom pedepsi sunt precum niște copii, tu vei fi răspunzător de durerea lor. Așa trebuie să stea lucrurile. Așa vor sta de-aici încolo. Trebuie să știi că suntem Aes Sedai.

Când femeile se opriră în fața tronului, așezate precum un vârf de săgeată, Rand observă că Melaine se uita la el, încruntată, întrebându-se fără îndoială dacă era impresionat. Poate ar fi fost, dacă nu ar fi știut ce se întâmpla; chiar și așa, nu era sigur că nu era. Cele șapte Aes Sedai erau de două ori mai înalte decât Loial, poate chiar mai mult, iar capetele le ajungeau aproape la jumătatea distanței până la tavanul boltit, cu ferestrele lui de sticlă colorată. Demira se uita în jos la el, rece și calmă, de parcă s-ar fi gândit să-l ia într-o mână, părând suficient de mare să poată face acest lucru.

Rand se forță să se rezeme de spătar liniștit, ținându-și ușor buzele când își dădu seama că trebuia să facă un efort pentru a reuși să stea liniștit. Lews Therin chițâia și striga, de undeva de departe, ceva despre a nu mai aștepta, a lovi imediat. Femeia pusese accentul pe anumite cuvinte, de parcă el ar fi trebuit să înțeleagă ce voise să spună. Care circumstanțe? Dacă acceptaseră restricțiile până atunci, de unde lipsa de respect? De ce se decisese dintr-odată să-l amenințe, în loc de a-l face să se simtă în siguranță?

— Emisarele Turnului din Cairhien acceptă aceleași restricții și nu par a fi ofensate.

Sau, mă rog, nu foarte ofensate.

— În loc de amenințări vagi, ele oferă cadouri.

— Ele nu sunt ca noi. Ele nu sunt aici. Nu o să te cumpărăm.

Disprețul din vocea Demirei era înțepător. Degete lui Rand se albisera strângând Sceptrul Dragonului. Mânia sa răsună în Lews Therin și brusc își dădu seama că acesta încearcă din nou să atingă Izvorul.

, Arză-te-ar!“ se gândi Rand. Avea de gând să pună un scut între ele și Putere, dar Lews Therin vorbi repede, cuprins de panică.

„Nu ești suficient de puternic. Chiar și cu **angrealul**, nu ești poate suficient de puternic, nu cât să ții șapte deodată. Prostule! Ai așteptat prea mult! Prea periculos!“

Trebuia să fii destul de puternic pentru a despărți pe cineva de Putere. Cu **angrealul**, Rand era sigur că putea face șapte scuturi, chiar dacă ele îmbrățișaseră deja **saidarul**, dar, dacă fie și una singură reușea să-și sfărâme scutul... Sau mai multe. Voia să le impresioneze cu puterea sa, nu să le dea ocazia să-l înfrângă.

Dar mai era o cale. Țesând Spirit, Foc și Pământ, lovi de parcă ar fi avut de gând să le despartă de Putere.

Oglinda Negurilor se sfărâmă. Dintr-odată, în fața lui nu mai stăteau decât șapte femei cu expresii uluite. Într-o clipă însă, șocul fu ascuns sub expresiile calme Aes Sedai.

— Ne-ai auzit cererile, spuse Demira cu o voce normală, dar poruncitoare, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne așteptăm să fie îndeplinite.

Rand se holbă la ele fără să vrea. Ce trebuia să facă să le demonstreze că nu avea să se lase băgat în sperieți de ele? **Saidinul** urla în el, o furie clocotitoare. Nu îndrăznea să-i dea drumul. Lews Therin urla ca un nebun, încercând să-i smulgă Izvorul. Tot ce putea face era să-și păstreze controlul. Se ridică încet, tronând asupra lor, ajutat și de înălțimea platformei. Șapte Aes Sedai calme se uitau la el.

— Restricțiile rămân, spuse el încet. Și mai am încă o cerere pentru voi. De aici încolo mă aștept să primesc de la voi

respectul pe care îl merit. Sunt Dragonul Renăscut. Puteți pleca. Audiența s-a încheiat.

Preț de zece bătaii de inimă rămaseră acolo, nemișcate, fără măcar să clipească, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că nu se vor mișca niciun pas la comanda lui. Apoi Demira se întoarse fără să dea niciun alt semn. Seonid și Rafela o urmară, când ajunse lângă ele, și apoi celelalte, toate plutind parcă, fără să se grăbească, peste plăcile roșii și albe ale podelei, ieșind din Sala Tronului.

Rand coborî de pe platformă când le văzu dispărând pe coridor.

— ***Car'a'carn*** s-a descurcat foarte bine cu ele, zise Melaine îndeajuns de tare să fie auzită și în cel mai îndepărtat colț. Trebuie luate de guler și învățate ce înseamnă onoarea, deși bocesc după ea.

Bael nu-și putu ascunde nemulțumirea, auzind vorbindu-se astfel despre Aes Sedai.

— Poate așa ar trebui să procedez și cu înțeleptele? întrebă Rand reușind să zâmbească.

Melaine vorbi cu voce înceată, aranjându-și demonstrativ șalul:

— Nu fi prost, Rand al'Thor!

Bael chicoti, deși nevasta îl săgeta cu privirea. Măcar înveselise pe cineva. Dar Rand nu simți veselia glumei sale, și nu fiindcă ar fi fost înconjurat de Hău. Aproape își dori să o fi lăsat pe Min să vină. Fuseseră prea multe dedesubturi pe care nu le înțelese și îi era teamă că pe unele nici nu le bănuia. Ce voiau de fapt?

Închizând ușa mică a camerei din spatele Sălii Tronului, Min se rezemă de panoul pe care era sculptat un leu, trăgând adânc aer în piept. Faile venise să-l ia pe Perrin și, indiferent cât de mult protestase Loial că Rand zisese ca ea să stea acolo, se ascunsese după adevărul destul de simplu că Rand nu avea niciun drept să-i spună unde să stea. Desigur, dacă Loial și-ar fi

dat seama ce intenționa, probabil ar fi luat-o sub un braț – cu delicatețe, desigur – și ar fi rămas acolo în curte, citindu-i ceva.

Problema era că, deși auzise totul, nu văzuse mare lucru, cu excepția femeilor Aes Sedai tronând deasupra sălii. Sigur conduseseră Puterea, ceea ce de obicei ascundea imaginile și aurele, dar se simțise atât de uluită, că oricum nu le-ar fi observat. Până își veni în fire, femeile nu mai erau uriașe, iar vocea Demirei nu mai părea să vină de peste tot.

Mușcându-și buza de jos, se gândea intens. Erau două probleme, așa cum vedea ea lucrurile. Prima, Rand și cererea sa de a primi respect, indiferent ce o fi vrut să spună. Dacă se aștepta ca Merana să facă reverențe cu fruntea la pământ, avea să aștepte mult și bine, iar între timp le pusese cu spatele la zid. Trebuia să găsească o cale de a aranja lucrurile, deși nu vedea cum. A doua problemă erau femeile Aes Sedai. Rand părea să creadă că era vorba de un moft, pe care putea să-l reteze punând piciorul în prag. Min nu credea că Aes Sedai aveau mofturi, dar, dacă da, era cu siguranță ceva serios la mijloc. Singurul loc în care putea să afle ce se întâmplase era Coroana Trandafirilor.

Luându-și calul din grajdul curții interioare, Min călări la trap până la han, unde lăsă iapa unui grăjdar cu urechi mari, cerându-i să o țină și să-i dea ovăz. Roza Sălbatică merita o recompensă pentru galopul până la Palat, care dăduse o mână de ajutor ca planul Meranei să fie dat peste cap. Furia rece din vocea lui Rand o făcea să se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă Rand ar fi aflat brusc că șapte Aes Sedai îl așteptau în Sala Tronului.

Sala mare de la Coroana Trandafirilor arăta aproape la fel ca atunci când ieșise pe la bucătărie, ceva mai devreme. Străjerii stăteau la mese, jucând domino, pietre sau zaruri. Își ridicară privirile către ea aproape în același timp, apoi, recunoscând-o, se întoarseră la ce făceau înainte. Jupâneasa Cinchonine stătea în fața ușii de la cramă – la Coroana Trandafirilor butoaiele cu



vin și bere nu erau înșirate de-a lungul pereților sălii mari – cu brațele încrucișate și o expresie acră. Străjerii erau singurii mușterii de la mese și, de regulă, beau puțin și rar. Pe mese erau puse câni de cositor, dar Min nu văzu pe niciunul dintre ei atingându-se de ele. Văzu însă un om care ar fi putut să-i spună câte ceva.

Mahiro Shukosa stătea singur la masă, făcând un puzzle de tavernă, cu cele două săbii pe care de obicei și le ținea pe spate sprijinite de perete astfel încât să-i fie la îndemână. Cu tâmplele cărunte și un nas nobil, Mahiro era chipeș într-un fel aspru, dar numai o femeie îndrăgostită de el l-ar fi putut socoti frumos. În Kandor, fusese senior. Vizitase aproape toate curțile regale, călătorind cu o mică bibliotecă, pierzând sau câștigând la jocuri de noroc cu același zâmbet. Putea recita poezii, cânta la harpă și dansa ca într-un vis. Pe scurt, cu excepția faptului că era Străjerul Rafelei, era exact genul de bărbat pe care l-ar fi plăcut înainte de a-l întâlni pe Rand. Și încă l-ar fi plăcut, atunci când avea timp să mai facă și altceva decât să se gândească la Rand. Din fericire sau nu, Mahiro o vedea într-un fel caracteristic Kandorului, ca pe un soi de soră mai mică, având nevoie, din când în când, să primească niște sfaturi, pentru a nu-și rupe gâtul când își semăna ovăzul sălbatic. Îi spusese că are picioare fumoase, dar că nu s-ar fi gândit niciodată să le atingă, și ar fi fost în stare să rupă gâtul oricărui bărbat care se gândea să facă asta fără permisiunea ei.

Strecurând cu îndemănare ultima piesă de fier, puse la loc puzzle-ul complicat, deasupra celor făcute deja, și luă altul nou în timp ce ea se așeza de cealaltă parte a mesei.

— Deci, vărzuco, zise el rânjind, te-ai întors fără să ai gâtul rupt, fără să fi fost răpită și fără să te fi măritat.

Într-o bună zi avea să-l întrebe ce voia să spună; mereu zicea chestia aia.

— S-a întâmplat ceva de când am plecat eu, Mahiro?

— Adică în afară de faptul că surorile s-au întors de la Palat ca o furtună în munți?

Ca de obicei, puzzle-ul i se desfăcu în mâini de parcă ar fi condus Puterea.

— Ce le-a supărat?

— Al'Thor, presupun. Piese puzzle-ului fură așezate la fel de repede pe locurile lor, iar acesta fu aruncat peste celelalte făcute; luă imediat unul nou. Pe ăsta l-am mai făcut acum câțiva ani, mărturisi el.

— Cum, Mahiro? Ce s-a întâmplat?

Ochii negri se fixară asupra ei; ochii unui leopard ar fi arătat la fel, dacă ar fi fost negri.

— Min, o tânără care își bagă nasul în vizuina cui nu trebuie se poate trezi cu urechile sfârtecate.

Min tresări. Era adevărat. Ce lucruri prostești putea face o femeie doar fiindcă era îndrăgostită!

— Exact de asta mă feresc, Mahiro. Singurul motiv pentru care mă aflu aici este să duc mesaje între Merana și Palat, dar mă duc acolo fără să am idee la ce să mă aștept. Nu știu de ce surorile au încetat să-l mai viziteze în fiecare zi, de ce s-au dus iarăși, și nu doar trei, ci o grămadă. Dacă nu știu, pot să o pătesc rău. Merana nu are de gând să îmi spună. Nu îmi spune nimic, decât să mă duc acolo, să fac aia. Măcar o sugestie, Mahiro? Te rog?

El studia puzzle-ul, dar Min știa că se gândește, deoarece mișca piesele intercalate cu degetele sale lungi fără să scoată nici una.

Prinse cu coada ochiului o mișcare la capătul sălii și se întoarse pe jumătate, apoi îngheță. Două Aes Sedai se întorceau de la baie, dacă se lua după chipurile proaspăt spălate. Le văzuse pe cele două cu luni în urmă, înainte ca Sheriam să le trimită în Pustiul Aiel, deoarece avusese o bănuială că Rand s-ar fi aflat acolo, într-acolo plecaseră Bera Harkin și Kiruna Nachiman, spre Pustiu, nu spre Caemlyn.

Cu excepția chipului lipsit de vârstă, Bera ar fi arătat exact ca o nevastă de fermier, cu părul scurt castaniu înconjurându-i fața pătrată, doar că în acel moment avea desenată pe chip o expresie de hotărâre întunecată. Kiruna, elegantă și cu un aer măreț, părea să fie exact ceea ce și era, sora Regelui din Arafel și o domani puternică. Ochii ei mari și negri străluceau ca și cum era gata să ordone o execuție și să se și bucure de ea. Imagini și aure scânteiau deasupra lor, așa cum se întâmpla mereu cu femeile Aes Sedai și Străjerii. Min surprinse una dintre imagini, când apăru deasupra celor două, în același timp, de o culoare galben maronie și purpuriu-închis. Culoarele nu însemnau nimic, dar aura îi tăie respirația lui Min.

Masa nu era departe de piciorul scărilor, dar cele două nu-i aruncară nici măcar o privire când se întoarseră să urce la etaj. Niciuna nu o privise cu atenție în Salidar, iar acum erau prinse într-o discuție.

— Alanna ar fi trebuit să-l îngenuncheze de mult, zise Kiruna cu voce joasă, dar mânioasă. Eu așa aș fi făcut. Când vine, o să-i spun, martor fie-mi Cel Întunecat.

— Trebuie pus în lesă, aprobă Bera cu un ton egal, înainte să aducă stricăciuni și mai mari Andorului. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zic.

Femeia era din Andor. În timp ce perechea urca pe scări, Min își dădu seama că Mahiro o privea.

— Cum au ajuns aici? întrebă, surprinsă că își păstrase o voce calmă. Kiruna și Bera însemna că erau treisprezece. Treisprezece Aes Sedai. Și mai era și aura.

— Au urmat zvonurile despre al'Thor. Ajunseseră la jumătatea drumului către Cairhien când au aflat că el este aici. Aș sta departe de ele, Min. Their Gaidin mi-a zis că sunt prost dispuse.

Kiruna avea patru Străjeri, iar Bera – trei. Min reuși să zâmbească. Ar fi vrut să țâșnească din han, dar ar fi fost prea multe suspiciuni, chiar și din partea lui Mahiro.

— Mi se pare un sfat bun. Cum rămâne cu ce te-am rugat? El ezită o clipă, apoi puse jos puzzle-ul.

— Nu spun că așa stau lucrurile, dar o vorbă într-o ureche atentă... Poate ar trebui să te aștepți ca al'Thor să fie supărat. Poate ar trebui să te gândești ca altcineva să ducă mesajele, poate unul dintre noi, zise, gândindu-se la Străjeri. Poate că surorile s-au decis să-i predea lui al'Thor o mică lecție despre umilință. Și asta, vărzuco, e mai mult decât ar fi trebuit să-ți spun. O să te gândești la ce ți-am spus?

Min nu știa dacă „mica lecție” fusese cea de la Palat sau urma să vină, dar totul se potrivea. Și aura.

— Și ăsta mi se pare un sfat bun. Mahiro, dacă Merana vine după mine să duc vreun mesaj, vrei să-i spui ca am plecat câteva zile să vizitez Orașul Interior?

— O călătorie lungă, chicoti el, luând-o puțin în râs. Dacă nu ești atentă, ai să răpești inima vreunui bărbat.

Grăjdarul cu urechi mari se holbă la ea când îi spuse să scoată Roza Sălbatică din staul și să pună șaua pe ea. Ieși din grajd călărind la pas, dar imediat cum primul colț ascunse Coroana Trandafirilor, Min își înfipse călcâiele în burta calului, aruncând oamenii din calea ei în timp ce galopa către Palat cât de repede putea Roza Sălbatică să o ducă.

— Treisprezece, spuse Rand fără intonație, iar vorbele fură suficiente ca Lews Therin să încerce iarăși să preia controlul **saidinului**. Era ca o luptă tăcută cu o bestie fioroasă. Când Min îi spusese că sunt treisprezece Aes Sedai în Caemlyn, Rand abia reuși să înșface Puterea înaintea lui Lews Therin. Pe chipul lui Rand aluneca sudoarea; avea pete întunecate pe haină. Putea să se concentreze la un singur lucru odată. Să țină **saidinul** departe de Lews Therin. I se zbātu un mușchi din cauza încordării. Ii tremurau mâinile.

Min se opri din a mai măsura camera cu pasul, ridicându-se pe vârfuri.

— Nu e vorba doar de-atât, Rand, zise frenetic. Este și aura. Sângele, moartea, Puterea, cele două femei și tu, în același loc, în același timp.

Ochii îi străluceau, dar de această dată lacrimi i se scurgeau tăcute pe obraji.

— Kiruna și Bera nu te plac, chiar deloc! Ți mai aduci aminte ce am văzut în jurul tău? Femei care pot conduce, răbindu-te. Este vorba de aure, de faptul că sunt treisprezece și tot restul, Rand. Este prea mult!

Min spusese întotdeauna că viziunile ei deveneau adevărate, dar nu putea spune niciodată dacă avea să fie peste o zi, un an sau zece ani, iar, dacă rămânea în Caemlyn, s-ar fi putut împlini chiar în acea zi. Chiar dacă Lews Therin mârâia doar, știa că voia să lovească în Merana și celelalte înainte ca acestea să-l poată lovi ele primele. Dintr-un motiv sau altul, Rand nu se putea împăca deloc cu această idee. Poate că fusese o întâmplare, poate că a fi ta' **veren** se întorsese împotriva lui de această dată, dar faptele rămâneau. Merana se decisese să-l provoace exact în ziua în care numărul de Aes Sedai ajunsese la treisprezece.

Ridicându-se, se duse cu pași mari în dormitor, cât să-și aducă sabia din dulap și centura în formă de Dragon.

— Vii cu mine, Min, îi spuse înșfacând Sceptrul Dragonului și îndreptându-se către ușă.

— Unde să vin? Întrebă ea ștergându-și obrajii cu o batistă, dar plecă după el, în timp ce el ajunsese deja în hol. Jalani sări în picioare ceva mai repede decât Beralna, o roșcovană uscățivă cu ochi albaștri și rânjete de fiară.

Când erau doar Fecioare înjur, Beralna de obicei se uita la el de parcă se întreba dacă să-i facă sau nu marea favoare de a-i îndeplini ordinele, dar de data asta o pironi cu o privire ascuțită. Golul făcea ca vocea să-i fie rece și distantă. Lews Therin se mulțumea să se vaite fără vorbe, dar Rand nu îndrăznea să se relaxeze. Nu în Caemlyn; nici măcar aproape de Caemlyn.

— Beralna, găsește-o pe Nandera și spune-i să vină la camerele lui Perrin cu cât de multe Fecioare vrea să ia.

Nu îl putea lăsa pe Perrin acolo, și nu din cauza viziunilor. Când Merana avea să afle că plecase, una dintre ele putea foarte bine să-l lege, așa cum făcuse Alanna cu el.

— S-ar putea să nu mă mai întorc aici. Dacă îi vede cineva pe Perrin, Faile sau Loial, ziceți-le să vină și ei acolo. Jalani, caut-o pe jupâneasa Harfor! Spune-i că am nevoie de pană, cerneală și hârtie.

Avea de scris câteva depeșe înainte de a pleca. Mâinile îi tremurau iarăși, și adăugă:

— Multă hârtie. Ce mai stați? Duceți-vă! Duceți-vă!

Cele două schimbă o privire, apoi o rupseră la fugă. Rand mergea în direcția opusă, iar Min abia reușea să se țină de el.

— Rand, unde mergem?

— Cairhien. Înconjurat de Vid, vorbele lui păreau a fi la fel de dure ca o palmă peste față. Ai încredere în mine, Min. Nu o să-ți fac rău. M-ai degrabă mi-aș tăia mâna înainte de a-ți face rău.

Era tăcută și, în cele din urmă când el se uită către ea, văzu că îl privea cu o expresie ciudată.

— E foarte drăguț să aud asta, ciobanule, zise cu un glas la fel de ciudat ca expresia pe care o avea. Probabil o speriasse gândul că treisprezece Aes Sedai veneau după el, și nu era de mirare.

— Min, dacă se ajunge la o confruntare, promit să te feresc din calea primejdiei, cumva.

Cum putea face față un om la treisprezece? Gândul trezi iarăși țipetele lui Lews Therin.

Spre surpriza lui, ea își scoase fulgerător pumnalele din mâneci, fluturându-le, apoi deschise gura, băgându-le înapoi cu aceeași ușurință - probabil se antrenase - înainte de a vorbi:

— Poți să mă duci la Cairhien sau oriunde altundeva, ciobanule, dar te sfătuiesc să te gândești bine dacă ai de gând să mă trimiți departe de tine.

Nu știa de ce, dar fusese sigur că va spune altceva.

Când ajunse în camerele lui Perrin, Rand găsi o adevărată adunare. Într-o parte a încăperii Perrin și Loial stăteau doar în cămașă, trăgând din pipe, cu picioarele încrucișate pe covorul albastru, alături de Gaul, un Câine de Piatră pe care Rand și-l amintea de la căderea Stâncii. În cealaltă parte ședea Faile, cu Bain și Chiad, care fuseseră și ele în Stâncă. Printr-o ușă deschisă în altă cameră, Rand o văzu pe Sulin schimbând așternuturile paturilor, scuturându-le de parcă ar fi vrut să le rupă în fâșii. Toți își ridicară privirile când el și Faile intrară, iar Sulin apăru în pragul ușii dormitorului.

Se stârni rumoare când le explică despre cele treisprezece Aes Sedai și ce auzise Min. Nu le spuse nimic despre viziuni; unii dintre ei știau, alții nu, dar nu avea de gând să spună nimănui, dacă nu le zicea ea prima. Ceea ce ea nu făcu. Și nu zise nimic nici despre Lews Therin, desigur; nu că i-ar fi fost frică de ce i s-ar fi putut întâmpla într-un oraș unde erau treisprezece Aes Sedai, chiar dacă nu făceau nimic ieșit din comun. N-aveau decât să creadă că se panicase. Nici el nu era sigur că nu era speriat. Lews Therin tăcea, dar Rand îl putea simți, ca o pereche de ochi aprinși pândind în noapte. Mânia și furia, poate și spaima, se strângeau la marginea Golului ca niște păianjeni uriași.

Perrin și Faile începură să își facă bagajele în grabă, iar Bain și Chiad își fluturară degetele una la alta înainte de a anunța că o vor însoți pe Faile, după care Gaul anunță și el că-l va însoți pe Perrin. Rand nu prea înțelegea ce se întâmplă acolo, dar Gaul făcea eforturi să nu se uite la Bain și Chiad, iar acestea se străduiau să nu se uite la el. Loial plecă alergând, mormăind în barbă ceva despre faptul că orașul Cairhien era mult mai îndepărtat de Ținutul celor Două Râuri decât Caemlynul și despre faptul că mama sa era o drumeață neîntrecută. Când se întoarse – cu cămașa atârânănd avea sub braț o legătură pe jumătate făcută și o șa uriașă pe umăr. Loial era gata de plecare. Sulin dispăru și ea un timp, întorcându-se cu o legătură

de rochii roșii cu alb. Cu expresia chipului fixată într-o blândețe nepotrivită mârâi la Rand că i se poruncise să-l slujească pe el **și** pe Perrin **și** pe Faile, și doar o șopârlă lovită de soare în cap ar putea crede că poate face asta în Caemlyn când ei erau în Cairhien. Adăugă chiar un „Seniore Dragon“, care semăna mai mult a blestem, și o reverență pe care reuși să o facă, uimitor, fără să se clatine, ceea ce păru să o uimească și pe ea.

Nandera ajunse în aproape același timp cu jupâneasa Harfor, care căra o măsuță cu ustensile de scris, câteva penițe cu vârf de oțel și suficientă hârtie, cerneală și ceară de sigiliu pentru cincizeci ce scrisori. Ceea ce era foarte bine.

Perrin dorea să-i trimită vorbă lui Dannil Lewin să-l urmeze cu restul oamenilor din Ținutul celor Două Râuri – nu avea de gând să-i lase pe mâna Aes Sedai dar abia se abținu să nu-i spună să le aducă și pe Bode, și celelalte fete de la Ogarul lui Culain, asta după ce și Rand, și Faile îi spuseră că, în primul rând, Aes Sedai nu le-ar fi lăsat să plece și, în al doilea rând, probabil că fetele nu vor dori să plece. Perrin și Faile fuseseră de mai multe ori la han, și chiar și el trebuia să admită că fetele păruseră foarte nerăbdătoare să devină Aes Sedai.

Faile scrisese în grabă două scrisori, către mama și tatăl ei, să nu se îngrijoreze. Rand nu știa care cui era adresată, dar erau scrise în tonuri diferite, pe una o începu de mai multe ori, rupând-o după câteva rânduri, încruntându-se la fiecare cuvânt, iar cealaltă scrisă repede, cu zâmbete și chicoteli. Presupuse că ultima era către mama ei. Min scrisese către un prieten numit Mahiro la Coroana Trandafirilor, explicându-i dintr-un motiv sau altul că era un bărbat bătrân, înroșindu-se toată. Chiar și Loial luă în mână o pană de scris după câteva ezitări. Era una dintre penele sale, căci una umană i-ar fi dispărut în mâna uriașă. Punându-și sigiliul pe epistolă, i-o dădu jupânesei Harfor, rugând-o să o înmâneze personal dacă i se va ivi ocazia. Un deget de dimensiunea unui câmat acoperea în mare parte numele destinatarului, scris atât cu slove umane, cât și Ogier,



dar, cu privirea ascutită de Putere, Rand desluși numele „Erith”. Cu toate astea, nu dădea niciun semn că ar fi vrut să aștepte și să-i înmâneze scrisoarea el însuși.

Rand scrisese la fel de greu ca Faile, dar din alte motive. Sudoarea care-i picura de pe frunte întindea cerneala, iar mâna îi tremura, astfel încât trebui să înceapă de mai multe ori. Totuși, știa exact ce voia să spună. Lui Taim, un avertisment despre cele treisprezece Aes Sedai, întărindu-și ordinul de a sta departe de ele. Și Meranei, un alt soi de avertisment, și un soi de invitație; nu avea niciun rost să încerce să se ascundă; Alanna l-ar fi găsit oriunde în lume în cele din urmă. Trebuia totuși să fie în condițiile puse de el, dacă reușea.

După ce sigilă scrisorile – jupâneasa Harfor se uită lung la sigiliul din piatră verde gravat cu un Dragon –, Rand se întoarse către Nandera.

— Ai cele douăzeci de Fecioare afară?

— Douăzeci? întrebă Nandera ridicându-și o sprânceană. Mesajul tău spunea să iau câte vreau, și nu-ți mai poți lua ordinul înapoi. Sunt cinci sute și ar fi fost și mai multe dacă nu puneam piciorul în prag.

Rand dădu din cap. În mintea sa era liniște, cu excepția propriilor gânduri, dar îl putea **simți** pe Lews Therin în interiorul Vidului, alături de el, așteptând încordat ca un arc. Trecu pe toată lumea prin poarta deschisă în încăperea din Cairhien, închizând-o în urma sa, scoțându-și-o pe Alanna din minte, redusă doar la o senzație vagă undeva către apus. Abia atunci Lews Therin se liniști. Era ca și cum, obosit de încleștarea cu Rand, omul s-ar fi dus la culcare. Într-un târziu Rand alungă **săidarul**, realizând abia atunci cât de mult îl obosise lupta de a păstra controlul asupra lui. Loial fu nevoit să-l ducă în brațe până la camerele sale din Palatul Soarelui.

Merana stătea tăcută lângă fereastra camerei de zi, cu spatele către stradă și cu scrisoarea lui Rand al’Thor în poală. O

știa pe dinafară. Începea cu „Merana“. Nu cu „Merana Aes Sedai“ sau măcar cu „Merana Sedai“.

Merana,

Un prieten mi-a spus odată că, în cele mai multe jocuri de zaruri, a da treisprezece este aproape la fel de nenorocos ca Privirea Celui întunecat. Și eu cred că treisprezece este un număr nenorocos. Plec la Cairhien. Poți veni cum vrei, dar nu cu mai mult de alte cinci surori. Astfel veți fi pe picior de egalitate cu solia Turnului Alb. Voi fi nemulțumit dacă încerci să vii cu mai multe. Te rog să nu mă mai presezi niciodată. Mai am foarte puțină încredere rămasă în mine.

Rand al'Thor, Dragonul Renăscut

La sfârșitul scrisorii apăsase atât de tare pe peniță, că hârtia era aproape ruptă. Ultimele două rânduri păreau scrise de altă mână.

Merana era tăcută. Nu era singură în încăpere. Restul soliei, dacă mai putea fi considerată o solie, stătea pe scaune, de-a lungul pereților, cu diferite stări de spirit. În mod enervant, doar Berenicia stătea la fel de modest ca Merana, cu mâinile împreunate în poală, cu capul plecat și cu ochii sumbri privind cu atenție. Nu scotea o vorbă dacă nu i se adresa cineva. Faeldrin stătea mândră, vorbind când dorea, la fel ca Masuri și Rafela. Seonid părea aproape la fel de nerăbdătoare, stând pe marginea scaunului și zâmbind din când în când hotărâtă. Celelalte erau mai mult ca Valinde, aproape netulburate. Toată lumea era acolo, cu excepția lui Verin și a Alannei, iar un Gaidin fusese trimis să le aducă. Kiruna și Bera, în mijlocul încăperii, erau cu siguranță acolo.

— Mă dezgustă că cineva poate trimite o astfel de depeșă unei Aes Sedai, zise Kiruna cu o voce rece, calmă și plină de forță în același timp. Dar arunca fulgere din priviri. Demira, informatorul tău poate confirma că al'Thor a plecat la Cairhien?

— Topirea-n văzduh, murmură uluită Bera. Cine și-ar fi imaginat că va redescoperi așa ceva?

Mărgelele colorate din cosițele lui Faeldrin se ciocniră unele de altele cu un zgomot cristalin, când aceasta dădu din cap aprobator.

— Nu poate fi nimic altceva. Și ar fi bine să ne amintim că este poate mai puternic decât Logain sau Mazrim Taim, da?

— Nu putem face nimic cu Taim? Chipul Rafelei, de obicei blând și plăcut, era de această dată sever, iar vocea, de regulă dulce, era acum egală. Sunt cel puțin o sută de bărbați care pot conduce – o sută! – la nici douăzeci de mile de aici. Kairen aprobă cu o mișcare a capului hotărâtă, dar nu spuse nimic.

— Ei trebuie să mai aștepte, zise ferm Kiruna. Pe sfânta Lumină! Nu știi de câte surori ar fi nevoie să facă față la atât de mulți. Al'Thor este cel important, iar cu el ne putem descurca. Demira?

Demira așteptase ca toată lumea să termine de vorbit, desigur. Cu o înclinare scurtă a capului, spuse:

— Știu doar că a plecat, însoțit se pare de un mare număr de Aieli. Și posibil și de Perrin Aybara.

Verin intrase pe ușă când Demira începuse să vorbească și adăugă:

— Nicio îndoială cu Perrin. L-am trimis pe Tomas să cerceteze tabăra celor din Două Râuri. Se pare că au trimis la palat doi oameni cu calul lui și al nevestei sale. Ceilalți au lăsat în urmă căruțele și servitorii și călăresc rapid către răsărit sub flamura capului de lup a lui Perrin și sub cea a Vulturului Roșu din Manetheren.

Un zâmbet ușor îi curbă buzele, de parcă ar fi găsit acest lucru amuzant. Kairen, pe de altă parte, nu părea deloc amuzată; făcu ochii mari, apoi închise gura strângându-și buzele.

Nici Merana nu considera că are motive de veselie, dar era un lucru atât de nesemnificativ în comparație cu restul. Ca un miros slab a ceva stricat atunci când stăteai în mijlocul unei grămezi de bălegar; ca un câine care își arăta colții când lupii te

trăgeau deja de haine. Când se gândea că se îngrijorase atât de mult în legătură Verin, că se chinuise atât de mult. Verin nu se amestecase foarte mult în planurile ei, cu excepția faptului că o manipulasă pe Demira să sugereze nefericita confruntare. Fusesse foarte abilă; Merana credea că doar o Cenușie ar fi putut observa ce se întâmplase. Dar, cu toate astea, și ea fusesse de acord. Să îl facă pe al'Thor să dea înapoi – să încerce de fapt – fusesse cel mai nesemnificativ lucru pe care l-ar fi putut face. Ea fusesse îngrijorată de Verin, apoi apăruseră Kiruna și Bera, niciuna din ele sub autoritatea sa, ambele la fel de puternice ca Masuri, Faeldrin sau Rafela.

— Acum e un nap stricat în tocană, murmură întunecată Bera. Kairen și alte câteva dădură din cap.

— Un nap mic, îi răspunse Kiruna sec. Aproape toată lumea aprobă, mai puțin Merana și Verin. Merana oftă ușor; Verin o privea pe Kiruna cu ochi de pasăre și capul ușor înclinat.

— Ce o reține pe Alanna? Întrebă Kiruna. Nu vreau să fiu nevoită să repet totul de două ori.

Merana se gândea că de la ea începuse totul, când îi dăduse întâietate lui Verin. Pe vremea aceea încă mai era conducătoarea soliei și toată lumea îi asculta ordinele, chiar și Masuri, Rafela și Faeldrin. Dar acum știau toate. Nu era sigură dacă poate conducerea fusesse preluată de Kiruna sau Bera – faptul că una se născuse la țară și alta într-un palat regal nu avea nicio importanță; nu conta atunci când era vorba de Aes Sedai dar Merana avea certitudinea că solia se destrăma în jurul ei. Era genul de lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată pe vremea când Turnul era întreg, iar ambasadoarea avea în spatele ei întreaga autoritate și putere a Turnului și a Supremei Amyrlin și nu conta nici dacă i-ar fi luat treizeci de ani să-și fi câștigat șalul sau dacă ar fi fost atât de slabă încât abia-abia scăpase să fi fost trimisă acasă. Acum erau doar o mână de Aes Sedai, care își luau fiecare locul convenit, fără măcar să se gândească.

Alanna apăru când Bera se pregătea să vorbească, de parcă faptul că cineva îi pronunțase numele o adusese acolo. Bera și Kiruna o încolțiră împreună.

— Al'Thor pretinde că s-ar fi dus la Cairhien, zise Bera pe un ton răutăcios. Poți să mai adaugi ceva?

Alanna le înfruntă mândră, cu o sclipire periculoasă în ochii negri. Vorbeau de Străjerul ei, până la urmă.

— Este undeva la răsărit. Asta e tot ce știu. Ar putea fi în Cairhien.

— Dacă tot ai legat un bărbat fără să-i ceri voie, întreabă Kiruna cu o voce poruncitoare, de ce, în numele sfintei Lumini, nu ai folosit legătura ca să-i zdrobești voința? Nu ar fi fost decât o palmă peste degete, comparativ cu ce făcuseși deja.

Alanna încă își controla greu emoțiile. Se înroși toată, parte din pricina mâniei care îi fulgera în priviri, parte din pricina rușinii.

— Nu ți-a spus nimeni? întreabă ea cu o voce ușor stridentă. Presupun că nimeni nu vrea să se gândească la asta. Eu cu siguranță nu vreau. Faeldrin și Seonid se uitau la podea, și nu erau singurele. Am încercat să-i forțez voința câteva clipe după ce l-am legat, continuă Alanna de parcă nu ar fi observat nimic. Ai încercat vreodată să scoți din rădăcini un stejar cu mâinile goale, Kiruna? Cam așa a fost.

Singura reacție a Kirunei fu să-și mărească puțin ochii și să tragă adânc aer în piept. Bera murmură:

— Asta e imposibil. Imposibil.

Alanna își azvârli capul pe spate, râzând. Mâinile puse în șold făceau ca râsul să pară disprețuitor, ceea ce o determină pe Bera să-și țuguie buzele, iar pe Kiruna să o privească cu ochi reci. Verin se uita la ele, aducându-i aminte Meranei de o pasăre care se zgâia la niște viermi. Cumva Verin reușea să dea înțâietate, fără să facă asta de fapt, dar Merana nu putea să înțeleagă cum.

— Nimeni, niciodată nu a mai legat un bărbat care poate conduce Puterea, zise Alanna când i se stinse veselia. Poate că are ceva de-a face cu asta.

— Chiar și așa, spuse ferm Bera privind-o hotărâtă. Chiar și așa. Îl poți localiza.

— Da, zise Kiruna. Vei veni cu noi, Alanna.

Alanna clipi de parcă tocmai și-ar fi venit în fire. Își înclină ușor capul supusă.

Venise timpul, decise Merana. Dacă mai putea ține solia unită, aceea era ultima ei șansă. Se ridică în picioare, ținând scrisoarea lui al'Thor, pentru a avea ceva de făcut cu mâinile.

— Când am adus această solie la Caemlyn, începu ea, pentru a le reaminti că ea era în fruntea lor; slavă Luminii că avea o voce sigură, mi s-a acordat o mare responsabilitate, dar părea limpede ce era de făcut, și noi, zise pentru a le reaminti că făceau parte dintr-o solie, ne-am apucat de lucru cu speranța îndreptățită în succes. Al'Thor urma să fie convins să plece din Caemlyn, pentru ca Elayne să poată veni și să fie încoronată, având astfel în spatele nostru tot sprijinul Andorului. Încetul cu încetul al'Thor urma să capete încredere în noi, iar noi nu trebuia să-i facem vreun rău. Și ar fi învățat să ne arate respectul cuvenit. Două sau trei dintre noi, alese cu grijă, i-ar fi luat locul lui Moiraine și l-ar fi sfătuit ce are de făcut. Și Alanna, desigur.

— De unde știi că nu a ucis-o pe Moiraine, o întrerupse Bera, așa cum se spune că a omorât-o pe Morgase?

— Am auzit tot felul de zvonuri privind moartea ei, adăugă Kiruna. Unele dintre ele spun chiar că a murit luptându-se cu Lanfear. Dar cele mai multe spun că era singură cu al'Thor atunci când a murit.

Merana făcu un efort să nu răspundă. Dacă permitea instinctelor sale să preia controlul, nu mai avea cale de întoarcere.

— Toate aceste erau realizabile, continuă ea, până în clipa în care ați ajuns voi două. A fost o întâmplare, știu, și urmați ordinele de a-l căuta, dar numărul nostru a ajuns astfel la treisprezece. Ce bărbat de soiul lui al'Thor nu ar fugi cât l-ar ține picioarele atunci când ar auzi de treisprezece Aes Sedai împreună? Adevărul este că vina pentru ruinarea planurilor noastre vă aparține vouă, Kiruna și Bera!

Acum nu mai putea face altceva decât să aștepte. Dacă reușise să obțină un ascendent moral...

— Ai terminat? Întrebă Bera rece.

Kiruna fu și mai brutală. Se întoarse către celelalte:

— Faeldrin, tu vii cu noi la Cairhien, dacă vrei. Și voi la fel, Masuri și Rafela.

— Nu înțelegeți? strigă Merana tremurând, boțind scrisoarea în pumnul strâns. Vorbiți ca și cum putem merge înainte ca până acum, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În Cairhien este o solie de la Elaida, de la Turnul Alb. Așa vede lucrurile al'Thor. Avem nevoie de el mai mult decât are el nevoie de noi, și-mi e teamă că o știe!

Pentru o clipă șocul se citi pe toate chipurile, mai puțin pe al lui Verin, care dădu ușor din cap, zâmbind la un gând ascuns. Pentru o clipă, toate căscară ochii mari, uluite. ***Avem nevoie de el mai mult decât are el nevoie de noi.*** Nu era nevoie de cele Trei Jurăminte ca să știe că era adevărul.

— Stai jos, Merana, și calmează-te! zise ferm Bera.

Merana se așază fără să-și dea seama; încă tremura, vrând să tipe, cu mâinile încleștate de misiva lui al'Thor. Kiruna se întoarse intenționat cu spatele la ea.

— Seonid, vii și tu, desigur. O să prindă bine încă o pereche de Străjeri. Și Verin, cred. Verin dădu din cap aprobator. Demira, continuă Kiruna, știu că ai motive să-i porți sâmbetele, dar nu vrem să-l speriem iarăși, iar cineva trebuie să păstorească până la Salidar acea extraordinară colecție de fete din Ținutul celor

Două Râuri. Valinde, Kairen și Berenicia trebuie să o ajute pe Merana la această sarcină.

Celelalte patru murmurară aprobator, fără cea mai mică ezitare, dar Merana simțea fiori reci. Solia nu se sfărâma în jurul ei, ci era deja praf și pulbere.

— Eu... începu ea, iar Bera își întoarse privirea către ea, la fel și Kiruna; și Masuri, și Faeldrin, și Rafela; praf și pulbere se făcuse solia și odată cu ea și autoritatea ei. Poate aveți nevoie și de o Cenușie, zise cu un glas pierit. Cu siguranță vor fi negocieri, iar...

Nu își găsea cuvintele. **Niciodată** nu s-ar fi întâmplat așa ceva pe vremea când Turnul era întreg.

— Foarte bine, spuse într-un târziu Bera, cu un astfel de ton, că Merana avu nevoie de tot autocontrolul posibil pentru a nu se înroși.

— Demira, le vei duce pe fete în Salidar, zise Kiruna.

Merana stătea nemișcată. Se ruga ca Divanul să fi ales deja o Supremă Amyrlin. O femeie foarte puternică în Puterea Supremă și tare de inimă. Era nevoie de o altă Deane, sau Rashima să ajungă din nou să fie ce fuseseră odată. Se ruga ca Alanna să le ducă la al'Thor înainte ca acesta să se decidă să o recunoască pe Elaida. Dacă se întâmpla asta, nici măcar o altă Rashima nu le-ar mai fi putut salva.



## CAPITOTUL 50

### Ghimp

Rand își petrecu restul zilei în camerele sale din Palatul Soarelui, cea mai mare parte a timpului întins în patul uriaș, sprijinit de patru postamente mai groase decât picioarele lui, lustruite până la strălucire și lăsând să se vadă incrustațiile de fildeș. În contrast cu toată poleiala din anticameră și din camera de zi, mobila dormitorului era doar din abanos și fildeș, deși avea aceleași linii.

Sulin intra și ieșea ca o furtună, aranjându-i pernele de puf și cearșaful cu care era învelit, bombănind că ar fi fost mai sănătos să doarmă pe niște pături pe podea, aducându-i ceai de mentă pe care nu-l ceruse și puncte pe care nu îl voia, până îi ordonă să se oprească. „Cum ordonă Seniorul Dragon”, mârâi ea printre buzele încleștate într-un zâmbet dulce. Făcu încă o reverență perfectă, dar ieși din încăpere pășind de parcă nu avea de gând să se mai obosească să deschidă ușa.

Și Min era cu el, așezată pe pat lângă el, ținându-l de mână și încruntându-se atât de tare, încât Rand începea să presupună că ea îl suspecta că era pe moarte. Până la urmă, o alungă și pe ea, suficient cât să-și pună un halat de mătase cenușie pe care nu-l mai scosese niciodată din dulap. Mai găsi ceva acolo, tocmai în spatele dulapului. O cutie îngustă și lungă de lemn, care adăpostea un fluier primit cadou de la Thom Merrillin, cu atât de mult timp în urmă, încât i se părea dintr-o altă viață. Încercă să cânte la el, așezat lângă una dintre ferestrele înalte și înguste. După atât de mult timp, la început scoase mai mult sunete dezarticulate, oprindu-se adeseori. Sunetele ciudate o aduseră pe Min înapoi.

— Cântă pentru mine, râse ea încântată sau poate uimită, așezându-i-se pe genunchi, desigur, în timp ce el încerca fără mare succes să încropească o melodie care să poată fi recunoscută. Astfel îl găsiră înțeleptele când intrară, Amys și Bair și încă o duzină. Min se ridică repede în picioare roșindu-se,

trăgând de haină atât de tare să o îndrepte, de ai fi zis că cei doi se luptaseră.

Bair și Sorilea ajunseră lângă el înainte de a putea spune o vorbă.

— Uită-te la stânga, ordonă Sorilea, dându-i pleoapa la o parte cu degetul, vârându-și fața zbârcită aproape de a sa. Uită-te la dreapta!

— Îți bate inima prea repede, murmură Bair ținând două degete osoase pe-o parte a gâtului său.

Se părea că Nandera trimisese o Fecioară alergând de îndată ce-l lăsaseră genunchii. Și că Sorilea convocase o mică oaste de înțelepte care năvăliseră în Palat ca o hoardă. Sorilea sau nu, toate așteptau acum să le vină rândul la **car'a'carn**. Când ea și Bair terminară, fură înlocuite de Amys și Colinda, o femeie zveltă. Cu ochi pătrunzători, între două vârste, cu o prezență la fel de impunătoare ca Sorilea. Dar la fel de impunătoare era și Amys, desigur, sau oricare dintre ele. Fu împuns și cercetat, se holbară la el și-l numiră încăpățânat pentru că refuzase să sară în sus și în jos. Păreau să creadă că ar fi fost dispus să facă așa ceva.

Nu uitară nici de Min în timp ce așteptau să le vină rândul cu el. O înconjură, întrebând-o o sută de lucruri, toate despre viziunile ei. Ceea ce o surprinse destul de tare și se uită cu ochii mari și la înțelepte, și la Rand, întrebându-se dacă nu cumva femeile îi citeau gândurile. Amys și Bair îi explicară – Melaine nu fusese în stare să țină secretul veștilor despre ficele ei – și, cum nu-și putea face ochii mai mari, aceștia păreau gata să-i iasă din orbite. Chiar și Sorilea părea să accepte părerea lui Melaine că viziunile lui Min o puneau cumva pe picior de egalitate cu ele, dar, deoarece înțeleptele erau înțelepte – tot așa cum Aes Sedai erau Aes Sedai –, trebui să repete totul pentru aproape fiecare dintre ele, pentru că toate cele care se agitau în jurul lui Rand nu voiau să piardă nimic.

De îndată ce Sorilea și celelalte concluzionară fără tragere de inimă că nu avea nevoie decât de odihnă, plecară ordonându-i să aibă grijă să se odihnească. Min se așează iar confortabil în poala lui.

— Vorbesc în **vise?** întrebă ea clătinând din cap. Pare de necrezut, ca precum desprins dintr-o poveste. Cât de bătrână crezi că e Sorilea? zise încrețindu-și fruntea. Și Colinda. Am văzut – Nu. Nu, nu are nimic de-a face cu tine. Poate că mi-au venit de hac căldurile. Când știu, **știu**. Probabil canicula e de vină.

O licărire poznașă i se aprinse în ochi și se aplecă spre el, cu buzele strânse ca pentru un sărut.

— Dacă le ții așa, murmură ea când aproape îi atinse buzele, ar putea fi mai bine. În ultima bucată aproape am recunoscut „Cocoșul și Copacul de Gumă”.

Îi luă o clipă să înțeleagă ce voia să spună, cu ochii ei mari aproape de fața lui, iar când înțelese probabil avu o expresie caraghioasă, căci ea i se prăvăli la piept zguduită de hohote de râs.

Puțin mai târziu ajunse la el o misivă de la Coiren, în care îl întreba de sănătate, urându-i să se însănătoșească și întrebându-l dacă nu ar putea veni cu două surori să-l vadă; se oferi să-l Tămăduiască, dacă el ar fi vrut acest lucru. În timp ce Rand citea, Lews Therin începu să se agite ca trezit din somn, dar bombănelile nemulțumite erau doar o palidă umbră a furiei din Caemlyn, și păru că se întoarce la somnul său când Rand lăsă jos scrisoarea.

Era un contrast puternic cu felul în care se comportase Merana. Și îi aducea aminte că, dacă se întâmpla ceva în Palatul Soarelui la prânz, până seara Coiren știa deja, dacă nu chiar mai repede. Trimise înapoi mulțumiri pentru urări și un refuz politicos. Chiar dacă nu mai stătea în pat, încă se simțea obosit și avea nevoie de toate forțele dacă urma să se întâlnească cu Aes Sedai. Acesta era unul dintre motive.

În aceeași scrisoare de răspuns ceru ca Gawyn să-i facă o vizită. Îl întâlnise o singură dată pe fratele lui Elayne, dar îl plăcuse. Gawyn nu veni însă și nici nu răspunse. Trist, Rand concluzionează că bărbatul credea probabil zvonurile despre moartea mamei sale. Nu puteai cere unui om să înceteze pur și simplu să creadă într-un astfel de lucru. De fiecare dată când se gândea la asta, devenea atât de posomorât, încât Min trebuia să facă eforturi disperate să-l înveselească. Nici Perrin, nici Loial nu rămâneau în preajma lui când se simțea așa.

Trei zile mai târziu sosi altă cerere din partea lui Coiren, la fel de plină de curtoazie, și apoi alta, după alte trei zile, dar își găsi de fiecare dată o scuză. În parte din cauza Alannei. O simțea încă vag, departe, dar se apropia cu fiecare ceas. Nu îl surprindea acest lucru; fusese sigur că Merana o va alege să fie una dintre cele șase. Nu avea de gând să o lase să se apropie de el la mai puțin de o milă sau cel puțin nu avea de gând să o vadă, dar le spusese că le va pune pe picior de egalitate cu solia Turnului, și avea de gând să-și țină promisiunea. Deci, Coiren trebuia să mai aștepte răbdătoare încă un timp. În plus, era ocupat cu tot felul de lucruri.

O scurtă vizită la școala organizată în fostul palat al lui Barathanes se dovedi a nu fi atât de scurtă. Idrien Tarsin îl așteptase iarăși în prag să-i arate tot soiul de invenții și descoperiri, cele mai multe de neînțeles, și atelierele unde noi pluguri și grape erau fabricate pentru a fi vândute, dar problema era Herid Fel. Sau poate Min. Ca de obicei, gândurile lui Fel rătăceau, iar limba lui odată cu ele, uitând cu desăvârșire că Min era acolo. Uită de ea de mai multe ori. Și, cum reușea Rand să-l aducă la subiect, Fel o observa parcă pentru prima oară, tresărind surprins. Își tot cerea scuze de la ea pentru pipa pe jumătate fumată pe care nu-și aducea aminte să o aprindă, curățându-și mereu cenușa de pe pânțec și aranjându-și părul cărunt. Lui Min părea să îi facă plăcere, dar Rand nu putea înțelege în ruptul capului de ce se bucura de prezența unui

bărbat care uita constant că ea este acolo. Min îl sărută pe frunte pe Fel la plecare, ceea ce îl lăsă pe om stupefiat. Iar toate acestea nu-l ajutară prea mult pe Rand să afle ce deslușise Fel despre Pecețile temniței Celui Întunecat sau Ultima Bătălie.

În ziua următoare sosi o notă înghesuită pe o bucată ruptă dintr-un pergament.

Credința și ordinea dau putere. Trebuie curățat de moloz înainte de a putea construi. Voi explica atunci când te voi vedea data viitoare. Nu aduce fata. Prea drăguță.

Era un scris mângălit, cu semnătura înghesuită într-un colț, iar Rand nu pricepu nimic. Când încercă să dea din nou de el, află că îi spusese lui Idrien că se simțea din nou tânăr și că plecase la pescuit. În toiul secetei. Rand se întrebă dacă bătrânul nu-și pierduse mințile în cele din urmă. Min găsea misiva amuzantă. Îl întrebă dacă nu i-o poate lăsa ei și o surprinse de câteva ori rânjind în timp ce se uita la ea.

Fie că omul mai avea mințile întregi sau nu, Rand decise ca data viitoare să nu o mai ia pe Min cu el, dar adevărul era că oricum îi era greu să o țină pe lângă el. Începuse să-și petreacă mai mult timp cu înțeleptele decât cu el. Nu înțelegea de ce îl irita atât de tare acest lucru, dar observă că avea tendința să se rățoiască la oameni când ea era la corturi. Bine că nu era tot timpul cu el. Oamenii ar fi băgat de seamă până la urmă. Și ar fi început să vorbească, iar asta nu era de mirare. În Cairhien, unde până și servitorii aveau varianta lor de Joc al Caselor, ar fi fost periculos pentru ea dacă oamenii începeau să se întrebe cât de importantă era pentru el. Un lucru bun. Încerca să-și țină firea.

El voia ca la Min să-i vadă pe nobili care începuseră să apară unul câte unul, întrebându-l de sănătate – se pare că genunchii lui șovăielnici stârniseră zvonuri zâmbind, întrebând cât timp avea să rămână de această dată în Cairhien, ce planuri avea – dacă îi puteau spune zâmbind iarăși, zâmbind mereu. Singurul care nu îi zâmbea era Dobraine, cu fruntea rasă ca un soldat și

cu dungile hainei roase de platoșa pe care nu o purta la palat; întrebă exact aceleași lucruri cu un aer întunecat, iar Rand se bucură să-l vadă plecat.

Min reuși să vină la acele audiențe, în ciuda timpului petrecut cu înțeleptele. Rand nu avea de gând să întrebe ceva. Problema era să reușească să o țină ascunsă.

— Aș putea pretinde că sunt țiitoarea ta, râse Min. Aș putea sta pe tine, să-ți dau struguri – mă rog, stafide; nu am mai văzut de ceva vreme un strugure –, iar tu ai putea să-mi zici „dulcica mea“. Nimeni nu s-ar mai întreba ce cauți aici.

— Nu, izbucni el, iar ea redeveni serioasă.

— Chiar crezi că un Rătăcit ar veni după mine doar din cauza asta?

— Ar putea, răspunse el serios. O Iscoadă a Celui Întunecat ca Padan Fain ar veni după tine cu siguranță, dacă mai trăiește. Nu voi risca asta, Min. În orice caz, nu vreau ca acești cairhieni cu minte murdară să se gândească la tine în acest fel, și nici taironii.

Cu Aielii era altceva; credeau că s-o tachineze este foarte amuzant, cu adevărat amuzant.

Min era cu siguranță schimbătoare. Trecu direct de la expresia serioasă la veselie, fără nicio tranziție, toată numai zâmbete. Asta până începură audiențele.

Paravanul aurit pus în colțul anticamerei se dovedi a fi un eșec. Ochii negri și strălucitori ai lui Maringil evitau cu atâta îndărătnicie să se uite către el, încât Rand fu sigur că bărbatul ar fi fost în stare să răstoarne Palatul Soarelui cu fundul în sus ca să afle ce sau pe cine ascundea. Camera de zi se dovedi a fi o idee mai bună, Min se uita prin ușa crăpată de la anticameră, dar nu toată lumea avu vreo imagine sau aură în timpul audienței cu el, iar ceea ce reuși să vadă umblând pur și simplu pe coridoare era cumplit. Maringil, cu părul alb, uscat ca o lamă de sabie și rece ca gheața, urma să moară de cuțit. Colavaere, cu chipul ei mai mult decât frumos, calm și liniștit de când

aflase că Aviendha nu era cu Rand de această dată, avea să moară spânzurată. Meilan, cu barba sa ascuțită și dată cu ulei, avea să moară otrăvit. Viitorul aducea cu el un preț foarte greu pentru înalții Seniori din Tear. Aracome, Maraconn și Gueyam urmau să-și găsească sfârșitul în morți violente, în bătălie, credea Min. Min spuse că nu mai văzuse niciodată atâta moarte într-un singur grup de oameni.

Când văzu sânge și pe chipul lătăreț al lui Gueyam, în a cincea zi în Cairhien, îi era deja atât de rău încât Rand o rugă să se întindă, iar Sulin îi aduse cârpe ude să și le pună pe frunte. De data asta era rândul lui să stea pe marginea patului și să o țină de mână. Ea îl strângea tare.

Nu renunță totuși să-l tachineze. Singurele două dăți când Rand putuse fi absolut sigur că avea să îl urmeze fuseseră când se antrenase cu sabia, dansându-și mișcările cu patru sau cinci dintre cei mai buni oșteni taireni sau cairhieni, și atunci când el și Rhuarc sau Gaul se luară la trântă, încercând să se arunce jos unul pe altul sau să se lovească în cap. Min trecu un deget peste pieptul lui dezgolit făcând o glumă despre ciobanii care nu transpirau, deoarece erau obișnuiți să poarte o lână la fel de groasă ptrecum cea de pe o oaie sau ceva de genul ăsta. Uneori îi atingea cicatricea pe jumătate vindecată, cercul acela de carne roz care nu se mai vindeca, dar în alt mod, cu tandrețe; nu glumea niciodată despre acel lucru. Îl pișcă de fund – cel puțin șocant, când erau alții de față; Fecioarele și înțeleptele erau pe jos de râs de fiecare dată când el sărea în sus; Sulin părea gata să explodeze abținându-se să nu râdă – i se cuibărea în poală și îl săruta cu fiecare ocazie, ba chiar îl amenință că o să vină în baie să-l spele pe spate într-una din acele nopți. Când el pretinse că plânge și se bâlbâie, râse spunându-i că nu era suficient de convingător.

Min pleca repede atunci când o Fecioară își vâra capul pe ușă anunțând pe cineva, mai ales dacă era vorba de Loial, care stătea puțin, vorbind tot timpul despre Biblioteca Regală, sau de

Perrin, care stătea și mai puțin și părea din ce în ce mai obosit. Min ieșea și mai repede dacă se întâmpla ca Faile să-i însoțească pe vreunul din ei. Asta se întâmplă de două ori și de fiecare dată Min luase în grabă una dintre cărțile pe care Rand le avea în dormitor, deschizând-o la jumătate, de parcă și-ar fi petrecut ceva timp citind până atunci. Rand nu înțelegea privirile reci schimbate de cele două femei. Nu era animozitate, nici măcar răceală, dar Rand bănuia că, dacă ele aveau o listă cu oameni cu care nu voiau să își petreacă vremea, numele celeilalte ar fi fost la loc de cinste.

Amuzant era că, a doua oară, cartea luată se dovedi a fi un volum greu, legat în piele din ***Eseuri despre rațiune*** de Daria Gahand pe care o găsisese prea grea și avea de gând să o trimită înapoi la bibliotecă atunci când avea să mai treacă Loial pe la el. Min continuă să citească din ea după ce Faile plecă, și cu toate că se încrunta și bombănea citind, în acea noapte o luă cu ea când se întoarse în camerele sale de oaspeți.

Dacă între Min și Faile domnea un dezinteres rece, între Min și Berelain lucrurile stăteau diferit. Când Somara o anunță pe Berelain în cea de-a doua după-amiază, Rand își puse haina, se duse în anticameră și se așeză pe scaunul înalt de pe platformă, apoi îi spuse Somarei să o lase să intre. Min nu reuși să ajungă în camera de zi. Berelain se strecură înăuntru – la fel de frumoasă ca întotdeauna, într-o rochie de un albastru blând, cu un decolteu la fel de adânc ca de obicei – și puse ochii pe Min, îmbrăcată în pantaloni, cu haina ei roz-pal. Pentru câteva clipe lungi nici nu îl văzu pe Rand. Berelain o măsură pe Min de sus până jos. Min renunță să se mai ducă în camera de zi, își puse mâinile în șolduri și rămase pe loc cu un genunchi îndoit, studiind-o pe Berelain la fel de intens. Își zâmbeau una celeilalte; Rand avu senzația că i se ridică părul pe ceafă. Îi aduceau aminte de două pisici care tocmai descoperiseră că sunt încuiate în aceeași cameră mică. Hotărându-se că nu mai are rost să se ascundă, Min păși – unduindu-se, ar fi mai corect



spus; făcea să pară că Berelain mergea ca un băiat! – și se așeză picior peste picior, zâmbind. Pe Lumină, cum mai zâmbeau amândouă!

Într-un final, Berelain se întoarse către Rand, fluturându-și fusta când se aplecă adânc. Îl auzi pe Lews Therin fredonând, bucurându-se de vederea unei femei foarte frumoase care era mai mult decât generoasă în a-și arăta farmecele. Și Rand se bucura de priveliște, în ciuda faptului că se întreba dacă nu ar trebui să privească în altă parte până se ridică iarăși, dar se așezase pe platformă cu un scop. Încercă să-și facă vocea să sune atât rezonabilă, cât și fermă.

— Lui Rhuarc i-a scăpat faptul că îți neglijezi atribuțiunile, Berelain. Se pare că ai stat ascunsă în camerele tale zile întregi după ce am plecat. Înțeleg că a trebuie să vorbească dur cu tine să te facă să ieși.

Rhuarc nu spusese de fapt exact aceste vorbe, dar cam asta lăsase să se înțeleagă. Berelain se înroși toată, făcându-l pe Rand să înțeleagă că nu se înșelase.

— Știi de ce tu ești responsabilă, aici și nu el. Nu vreau să mă trezesc cu o răscoală în Cairhien pentru că oamenii au senzația că am lăsat un Aiel să-i conducă.

— Am fost... îngrijorată, Seniore Dragon, zise cu o voce sigură, în ciuda ezitării și a obrajilor roșii. De când au venit femeile Aes Sedai, zvonurile au început să se împrăstie ca buruienile. Pot să întreb pe cine intenționezi să lași să conducă aici?

— Elayne Trakand. Domnița-Moștenitoare a Andorului. Regina Andorului acum sau, cel puțin, în curând. Nu știu la ce zvonuri de referi, dar tu ocupă-te de Cairhien și lasă-mă pe mine să mă îngrijorez de Aes Sedai. Elayne îți va fi recunoscătoare pentru tot ce faci aici.

Min pufni destul de tare, dintr-un motiv sau altul.

— E o alegere bună, zise gânditoare Berelain. Cairhienul o s-o accepte, cred, și poate chiar și rebelii de pe dealuri.

Era bine să audă asta, căci Berelain era pricepută în a judeca absolut corect mișcările politice, poate la fel de pricepută ca un cairhian. Trase adânc aer în piept, făcând să se oprească fredonatul lui Lews Therin.

— Cât despre Aes Sedai... zvonurile spun că au venit să te escorteze la Turnul Alb.

— Cum ți-am spus, lasă-le pe Aes Sedai în seama mea.

Nu că nu ar fi avut încredere în Berelain. Avea suficientă încredere să o lase să guverneze Cairhienul până când Elayne venea să se așeze pe Tronul Soarelui, avea chiar încredere că femeia nu dorea să-și pună coroana pe cap. Dar mai știa că, cu cât aveau habar mai puțini de planurile sale cu Aes Sedai, cu atât era mai puțin probabil să afle Coiren că mai avea și alte gânduri, pe lângă bani și bijuterii.

De îndată ce ușa se închise în spatele lui Berelain, Min pufni iarăși. De această dată și mai zgomotos.

— Mă întreb de ce se mai deranjează să poarte haine. Mă rog, până la urmă cineva o să-i dea peste nas. Nu am văzut nimic care să-ți fie de folos. Doar un bărbat înveșmântat în alb care o s-o facă să se îndrăgostească lulea. Unele femei n-au pic de rușine!

Chiar în acea după-amiază Min îi ceru bani lui Rand să tocmească un întreg atelier de croitorie, deoarece venise din Caemlyn doar cu ce avea pe ea, iar croitoresele îi făcură o mulțime de vestoane, pantaloni și bluze de mătase sau brocart, de toate culorile. Câteva dintre cămăși aveau o tăietură joasă, chiar și cu o haină pusă peste ele. Iar în câțiva pantaloni nu vedea cum ar fi putut intra. Se antrena în fiecare zi la aruncatul cuțitelor. Într-una din zile, Rand le văzu pe Nandera și Enaila arătându-i cum luptau ele cu brațele și picioarele, foarte diferit de stilul de luptă al bărbaților; Fecioarelor nu le plăcu să fie urmărite de el, așa că refuzară să continue până când nu plecă. Poate Perrin ar fi înțeles, dar Rand ajunsese la concluzia, pentru a

mia oară, că nu le înțelegea pe femei și nici nu avea să le înțeleagă vreodată.

În fiecare zi Rand se întâlnea cu Rhuarc, fie când acesta venea la el, fie când se ducea el în biroul pe care Aielul îl împărțea cu Berelain. Rand era mulțumit să o vadă trudind la rapoartele despre convoaiele cu grâne, despre refugiați sau repararea daunelor aduse de ceea ce unii numeau Al Doilea Război Aiel, în ciuda tuturor eforturilor de a-l numi Războiul Shaido. Rhuarc pretindea că decisese să-i ignore pe cairhienii care se jucau de-a **ji'e'toh**, cum zicea el, dar încă mormăia când vedea o femeie cu sabia în mână sau tineri bărbați și femei înveșmântați în alb. Rebelii erau încă pe dealuri, mai mulți ca înainte, dar nu-l îngrijorau. Ceea ce-l îngrijora erau Shaido și câte sulite se mișcau în fiecare zi către miazăzi, către Tear. Iscoadele, cele care se mai întorceau, raportau că Shaido se agitau în Piscul Dragonului. Nu se putea ghici în ce direcție aveau să plece și când. Rhuarc vorbea de Aielii afectați de întunecare, care-și aruncau sulitele sau care refuzau să lepede albul **gai'shain** atunci când le venea timpul, sau cei care fugeau către miazănoapte să-și unească forțele cu Shaido. Era unul dintre lucrurile care îl nelinișteau. Surprinzător, Sevanna fusese la corturi, chiar și în oraș, plecând a doua zi după venirea lui Rand. Rhuarc vorbea în trecere despre ea.

— Nu ar fi fost mai bine să fie prinsă? Întrebă Rand. Rhuarc, știi că se presupune că este o înțeleaptă, dar nu poate fi, din punctul meu de vedere. Nu aș fi surprins dacă, în lipsa ei, Shaido ar deveni rezonabili.

— Mă îndoiesc, răspunse Rhuarc sec, așezat pe o pemuță, fumând din pipă rezemat de zid. Amys și celelalte se uită cu subînțeles pe la spatele Sevannei, dar au primit-o ca pe o înțeleaptă. Și dacă înțeleptele zice că Sevanna este o înțeleaptă, atunci chiar este. Am văzut căpetenii pe care nu aș fi stricat un burduf de apă, nici dacă aș fi stat între zece bălți, dar erau totuși căpetenii.

Oftând, Rand studie harta întinsă pe masă. Rhuarc părea să nu aibă nevoie de ea. Putea descrie orice părticică de teren, fără să se uite la ea. Berelain stătea în scaunul ei cu spătar înalt, de cealaltă parte a mesei, cu picioarele strânse sub ea și cu un teanc de hârtii în poală. Ținea o peniță în mână, pe care o înmuia într-un borcănaș cu cerneală pus pe o măsuță, lângă scaun. Se uita din când în când la Rand dar, ori de câte ori o vedea Rhuarc, se întorcea la rapoartele ei. Rhuarc se încrunta ori de câte ori se uita la ea, iar ea roșea întotdeauna, strângând hotărâtă din fălci. Câteodată, Rhuarc o privea dezaprobator, ceea ce nu avea niciun sens. Acum ea se îngrijea de sarcinile ei.

— Nu trebuie să mai trimiți sulite către miazăzi, spuse Rand într-un final. Nu văd altă soluție. Nu-i plăcea treaba asta. Era vital ca Sammael să vadă venind către el cel mai mare ciocan al lumii, dar nu putea face asta dacă trebuia să-i scoată iarăși pe Shaido din Cairhien.

Zilele treceau și fiecare dintre ele îl ținea ocupat. Seniori și doamne zâmbeau unii la alții atât de cordial că era sigur că de fapt complotau unii împotriva celorlalți. Înțeleptele îl sfătuiau cum să se comporte cu Aes Sedai, fie ele din Turn, fie din Salidar. Amys și Bair o făceau pe Melaine să pară blândă, iar Sorilea îi îngheța sângele în vine. Tineri cairhieni se răzvrăteau în stradă împotriva interdicției lui Rhuarc de a se duela. Rhuarc se ocupă de ei, făcându-i să simtă ce însemna să fii făcut **gai'shain**; o zi întreagă de stat în soare dezbrăcați le mai potoli ardoarea, dar Rhuarc nu avea de gând să nesocotească tradițiile atât de mult încât să îmbrace în alb pe cineva din ținuturile umede, iar cei prinși de Pavezele Roșii începură să dea înapoi. Rand o auzi pe Selinde spunându-i unei alte tinere, cu părul tuns scurt și o sabie în mână, că nu avea să înțeleagă niciodată **ji'e'toh** până nu avea să fie ținută captivă de Aieli. Înălțător, indiferent ce o fi vrut să spună.

Dar, în ciuda Shaido și a nobililor, a înțeleptelor și a răskoalelor, în ciuda faptului că se întreba dacă Fel avea să se

mai întoarce vreodată de la pescuit, zilele erau... plăcute. Revigorante. Poate era doar contrastul cu ultimele ore petrecute în Caemlyn, dar i se părea că Lews Therin este mai liniștit. Rand se bucură atât de mult de tachiările lui Min că trebui să-și amintească în câteva rânduri că erau doar atât. După zece zile petrecute în Cairhien, se gândi că nu ar fi fost un mod prea neplăcut de a-și petrece restul vieții. Desigur, știa că nu avea să dureze.

Pentru Perrin acele zece zile nu fuseseră câtuși de puțin plăcute. Căuta compania lui Loial, dar acesta găsisese un paradis în Biblioteca Regală, unde își petrecea cea mai mare parte a zilei citind. Lui Perrin îi plăcea să citească și poate i-ar fi făcut plăcere să stea în acele încăperi nesfârșite, pline de cărți până la tavanul înalt, dar acestea erau bântuite de o Aes Sedai, o femeie zveltă cu ochi negri care parcă nu clipeau niciodată. Nu părea să-l observe, dar nu avea mare încredere în Aes Sedai, și asta încă de dinainte de evenimentele din Caemlyn. Pentru că nu se putea bucura de compania lui Loial, Perrin își petrecea mare parte a timpului vânând cu Gaul și de câteva ori cu Rhuarc, pe care-l întâlnise în Stâncă, și pe care îl plăcea. Problema lui Perrin era soția sa. Sau poate Berelain. Sau amândouă. Dacă Rand nu ar fi fost atât de ocupat, Perrin i-ar fi cerut sfatul. Într-un fel mai general, Rand știa multe lucruri despre femei, dar erau lucruri despre care un bărbat nu putea vorbi direct.

Începuse chiar din prima zi, când încă era de atât de puțină vreme în Cairhien încât abia avusese timp să-și vadă camerele primite în Palatul Soarelui. Faile plecase să exploreze împreună cu Bain și Chiad, iar el se spăla dezbrăcat până la brâu, când își dădu brusc seama de mirosul de parfum, care nu era greu, dar puternic pentru nasul său, iar o voce caldă spusese din spatele său:

— Întotdeauna am crezut că ai un spate frumos, Perrin. El se răsuci atât de repede mai să verse bazinul cu apă. Am auzit că ai venit cu... o nevastă?

Berelain stătea în pragul ușii, zâmbind.

Da, venise cu o nevastă. Și era o nevastă care nu ar fi fost deloc mulțumită să-l găsească fără cămașă pe el, singur cu o femeie îmbrăcată cu o astfel de rochie. Mai ales dacă era vorba de Prima din Mayene. Trăgându-și o cămașă peste cap, îi spuse lui Berelain că Faile era plecată și că nu știa când se întorcea pentru a primi musafiri, scoțând-o pe hol cât de repede putu fără să o ia în brațe și s-o zvârle afară. Crezuse că se terminase, căci Berelain plecase, iar el reușise să o numească pe Faile soție de șase ori în șase propoziții, spunându-i cât de mult o iubea, de două ori. Berelain știa că era căsătorit, că își iubește soția, iar asta ar fi trebuit să fie totul.

Când Faile se întoarse la puțin timp după aceea, facu doi pași în cameră și începu să radieze un miros de gelozie și furie ascuțită, un amestec care ar fi trebuit să-i facă nasul să sângereze. Perrin nu înțelegea, căci el încă putea simți parfumul lui Berelain, dar el avea simțurile la fel de ascuțite ca ale unui lup. Cu siguranță Faile nu l-ar fi putut simți. Se comportă la fel de iubitoare ca de obicei, chiar mai sălbatică decât de obicei, lăsându-i zgârieturi adânci pe spate cu unghiile, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

Mai târziu, cercetându-i rănila sângărânde la lumina lămpii, îi mușcă urechile, fără milă, râzând.

— În Saldaea, murmură ea, creștăm urechile cailor, dar cred că asta ajunge.

Și în tot acest timp degaja un miros de gelozie și furie. Dacă asta ar fi fost totul, lucrurile s-ar fi liniștit. Gelozia lui Faile se aprindea ca o torță, dar se stingea la fel de repede când își dădea seama că nu avea motive. Însă chiar a doua zi dimineață o văzuse pe coridor vorbind cu Berelain, amândouă zâmbind. Prinsese ultimul lucru pe care îl spusese Berelain înainte de a

pleca: „Eu întotdeauna îmi țin promisiunile“. Vorbe ciudate, care păreau să fi alungat mirosul acela acru ca un spin care țâșnea din Faile.

O întrebă pe Faile despre ce promisiune era vorba și poate că săvârșise o greșeală. Clipi - uita câteodată de auzul lui - zicându-i:

— Nu-mi amintesc. E genul de femeie care face tot soiul de promisiuni pe care nu le poate ține.

Umerii săi căpătară un nou set de zgârieturi, și nu era nici măcar mijlocul dimineții!

Berelain începu să se țină după el. La început nu crezuse asta. Femeia flirtase cu el odată, în Stânca din Tear, fără să fie prea convingătoare; era sigur că fusese ceva nevinovat și știa că acum el era căsătorit. Era o serie de întâlniri întâmplătoare pe holuri și câteva cuvinte aruncate în treacăt. Dar după un timp ajunse la concluzia că fie faptul că era **ta'veren** schimba total șansa, fie Berelain aranja lucrurile, indiferent cât de puțin părea probabil, încercă să se convingă singur că era ridicol. Încercă să-și spună că își imagina probabil singur că e la fel de chipeș ca Wil al'Seen. Wil era singurul bărbat pe care-l văzuse vreodată după care se țineau femeile. Cu siguranță nu umblaseră după Perrin Aybara. Erau totuși prea multe întâlniri „întâmplătoare“.

Îl atingea întotdeauna. Nu foarte mult, doar o atingere fugară cu degetele pe mâna lui, pe braț, pe umăr. Nici măcar nu ar fi meritat să bage așa ceva în seamă. În a treia zi îi veni un gând care îi făcu părul de pe ceafa să i se ridice. Atunci când împlânzeai un cal care nu mai fusese niciodată călărit, începeai cu atingeri ușoare, până când animalul știa că atingerea ta nu îi face rău, până când stătea liniștit când îți țineai mâna pe el. După aceea venea pătura șei și apoi șaua. Căpăstrul venea întotdeauna la urmă.

Începu să se teamă de parfumul lui Berelain, plutind dincolo de vreun colț. Începu să se îndrepte în direcția opusă la prima adulmecare, dar nu-și putea petrece fiecare clipă ferindu-se de

el. În primul rând, palatul părea să mișune de tineri fuduli care se foiau de colo până colo, multe erau fete. Femei care purtau săbii! Trebuia să ocolească o mulțime de bărbați și femei care i se puneau intenționat în cale. De două ori trebui să trântescă la pământ inși care nu voiau să se dea din calea lui, țopăind înainte și înapoi în fața lui. Îi păru rău – cairhienii erau mult mai mici decât el dar nu-și permitea să își asume riscuri cu un bărbat care ținea o mână pe mânerul sabiei. O dată încercă și o tânără femeie să facă la fel, iar după ce-i luă sabia se ținu de capul lui până i-o dădu înapoi, lucru care păru să o șocheze, apoi strigă în spatele lui că nu are onoare, până când câteva Fecioare o dădură afară cu vorbe aspre.

Un alt motiv era că oamenii știau că era prietenul lui Rand. Chiar dacă nu ar fi venit acolo așa cum venise, unii Aieli și taireni își aduceau aminte de el din Stâncă, iar vorba se dusesse. Seniori și doamne pe care nu-i văzuse în viața lor i se prezentau pe holuri, iar înalții Seniori taireni, care se uitaseră de sus la el în Tear, acum îi vorbeau ca unui vechi prieten. Cei mai mulți miroseau a frică și încă a ceva, nedefinit. Își dădu seama că toți doreau același lucru.

— Îmi este teamă că Seniorul Dragon nu îmi face întotdeauna confidențe, Doamnă, îi spuse politicos unei femei cu ochi reci pe nume Colavaere, iar atunci când o face, nu se așteaptă să-i trădez încrederea.

Femeia îi zâmbise de la mare înălțime; părea să se întrebe cum ar arăta pielea lui pe post de covor. Avea un miros ciudat, tare și limpede și parcă... înalt.

— Nu știu ce intenționează să facă Rand, îi zise lui Meilan. Poate ar trebui să-l întrebați pe el. Omul se uită și el peste nas, deși zâmbea aproape la fel de mult ca și Colavaere. Avea și el același miros, la fel de puternic.

— Dacă aș ști, nu aș spune întregului oraș, îi zise unui dihor cu păr alb care părea să aibă prea mulți dinți, un ins numit Maringil. Deja începuse să se sature de încercările de a-l mulge



de informații. Și Maringil mirosea în același fel, la fel de intens ca Meilan sau Colavaere. Cei trei purtau mirosul mai mult decât oricine altcineva, un miros periculos, știa asta până în măduva oaselor, asemenea unui vârf de munte înaintea unei avalanșe.

Între atenția cu care trebuia să-i ocolească pe idioții cei tineri și mirosul acela în nări, nu recunoscuseră parfumul lui Berelain decât după ce aceasta reușise să se furișeze suficient de mult încât să pună gheara pe el. Dacă e să spunem adevărul, plutea pe hol, precum o lebădă pe un lac limpede, dar el se simțea încolțit.

O menționa pe Faile de mai multe ori decât putea număra; Berelain nu părea să-l audă. Îi spusese să se oprească; Berelain îl întrebă ce vrea să spună. Îi spusese să îl lase în pace; Berelain râse și îi atinse ușor obrazul, întrebând din ce trebuia să se oprească. Și, desigur, exact în acel moment apărură Faile de după colțul unde coridorul se întâlnea cu un altul, doar o clipă **înainte** ca el să se tragă înapoi. Probabil Faile rămase cu impresia că se trăsese înapoi fiindcă o văzuse pe ea. Fără să ezite, Faile se întoarse pe călcâie, mergând în același ritm, nici mai repede, nici mai încet.

Alergă după ea, o ajunse și pășiră într-o tăcere dureroasă. Un bărbat nu putea spune ce avea de spus când mai erau și alții să audă. Faile zâmbi plăcut tot drumul până la camerele lor, dar mirosul din nările lui era ca un ghimpe.

— Nu e ceea ce părea, zise el de îndată ce ușa se închise în spatele lor. Ea nu spusese nimic, ridicându-și întrebătoare sprâncenele.

— Bine, era. Berelain mi-a atins obrazul; ea încă zâmbea, dar sprâncenele i se lăsară întunecate, și mirosul ascuțit al furiei își făcu loc lângă spini. Asta a făcut ea. Nu am încurajat-o, Faile! Pur și simplu a făcut asta.

Și-ar fi dorit ca Faile să spună ceva, dar ea se uita doar lung. Crezu că așteaptă, dar ce anume? Brusc se simți inspirat și, ca

de fiecare dată când acest lucru se întâmpla când vorbea cu ea, dădu curs gândului.

— Faile, îmi pare rău.

Furia deveni tăioasă ca un brici.

— Înțeleg, zise ea fără inflexiuni în voce, apoi ieși grațioasă din cameră.

Așadar, dăduse cu bâta în baltă, stropindu-se de sus până jos, deși nu înțelegea cum reușise. Își ceruse scuze, deși nici măcar nu făcuse ceva greșit.

În acea după-amiază le auzi pe Bain și Chiad discutând dacă ar trebui să o ajute pe Faile să îl bată! Nu-și putea da seama dacă Faile sugerase acest lucru – Faile era feroasă, dar chiar așa? —, dar bănuia că cele două vorbeau ca să fie auzite de el, ceea ce îl înfurie. În mod limpede soția lui vorbise cu ele lucruri care îi priveau doar pe ei doi, lucruri care ar fi trebuit să rămână între un bărbat și soția lui, ceea ce-l înfurie și mai tare. Oare ce alte lucruri mai povestea din viața lor la o ceașcă de ceai? În acea noapte o privit uluit pe Faile cum își pune pe ea o cămașă groasă de lână, în ciuda căldurii. Când încercă să o sărute timid pe obraz, ea mormăi că avusese o zi grea și se întoarce cu spatele la el. Mirosea a furie, suficient de ascuțită să taie lama unui brici în două.

Nu putea dormi cu mirosul acela în nări și, cu cât își petrecea mai mult timp întins acolo, lângă ea, privind tavanul, cu atât se înfuria mai tare. De ce îi făcea asta? Nu putea oare vedea că o iubea pe ea, și numai pe ea? Nu îi demonstrase oare iarăși și iarăși că tot ce își dorea în viață era să o țină în brațe? Era el de vină că unei femei nebune i se năzărise că vrea să flirteze cu el? Ceea ce ar fi trebuit să facă era să o întoarcă cu fața în jos și să-i plesnească fundul până îi intrau mințile în cap. Doar că mai făcuse asta odată, când ea crezuse că îl poate lovi cu pumnul de fiecare dată când avea ceva de spus. Până la urmă își făcuse mai mult rău sieși decât ei; nu îi plăcea nici măcar gândul ca Faile să fie rănită. Dorea pace cu ea. Cu ea, și doar cu ea.

De aceea luă decizia pe care o luă, în zorii celei de a șasea zile de când se aflau în Cairhien, când lumina cenușie începea să se strecoare prin ferestrele înalte. În Stâncă, Berelain flirtase cu o duzină de oameni, din câte știa. Indiferent ce o făcuse să-l aleagă pe el victimă, o să pună în cele din urmă ochii pe altcineva, dacă avea să lipsească suficient de mult timp. Și, de îndată ce Berelain avea să-și găsească altă victimă, Faile avea să-și vină în fire.

Așa că de îndată ce-și aruncă niște haine pe el, se duse la Loial să ia împreună micul dejun, apoi îl însoți la Biblioteca Regală. Și, de îndată ce văzu femeia Aes Sedai, iar Loial îi spuse că venea acolo în fiecare zi – Loial era timid în jurul lor, dar nu l-ar fi deranjat nici să fie înconjurat de cincizeci de Aes Sedai Perrin îl dibui pe Gaul și-l întrebă dacă nu i-ar fi plăcut să plece la vânătoare. Nu mai erau multe căprioare sau iepuri pe dealurile din jurul orașului, iar vânatul rămas suferea din pricina secetei la fel de mult ca oamenii, însă mirosul lui Perrin i-ar fi dus fără greș la țintă dacă ar fi vrut. Nu pusese niciodată nici măcar o săgeată în arc, dar insistă să rămână acolo până când Gaul îl întrebă dacă avea de gând să vâneze lilieci la lumina lunii. Uneori Perrin uita că alți oameni nu puteau vedea la fel de bine ca el noaptea. A doua zi vână iarăși până în puterea nopții și în toate zilele de după aceea.

Problema era că planul lui simplu părea să se ducă de râpă. În prima noapte în care se întorsese la Palatul Soarelui, cu arcul pe umăr, împovărat de o oboseală plăcută după atâta plimbare, doar întâmplarea făcu ca o mică briză de aer să-i aducă mirosul lui Berelain în nări, evitând în ultima clipă să intre în holul principal al palatului. Făcându-le semn gărzilor Aiel să păstreze tăcerea, se furișă până la intrarea servitorilor, unde trebui să bată cu pumnii în ușă până îi deschise un ins cu ochii cârpiți de somn. În noaptea următoare, Berelain îl așteptase pe holul din fața camerelor sale. Trebui să stea ascuns jumătate de noapte după un colț până când femeia renunță. În fiecare noapte îl

pândeau undeva, de parcă ar fi putut pretinde că era o întâmplare, când toată lumea dormea, cu excepția câtorva servitori. Era nebunie curată? De ce nu alesese pe altcineva până acum? Și în fiecare noapte când se strecura în dormitor, cu cizmele în mâini, o găsea pe Faile adormită în afurisita de cămașă de noapte. Cu mult înainte de a trece șase nopți fără somn trebui să admită că planul său dăduse greș, deși nu înțelegea de ce. Păruse atât de afurisit de simplu! Tot ce voia era o vorbă de la Faile, o aluzie măcar la ce ar fi vrut ca el să zică sau să facă. Tot ce auzi fură măselele sale scrâșnind în întuneric.

În a zecea zi, Rand primi altă cerere de audiență din partea lui Coiren, la fel de politicoasă ca și celelalte trei. Stătu un timp pe gânduri, frecând între degete pergamentul gros. Nu își putea da seama cât de departe era Alanna, dar, comparând cât de puternic o simțise în prima zi cu felul în care o simțea acum, ar fi zis că este la jumătatea distanței până la Cairhien. Dacă nu se înșela, Merana nu pierduse deloc vremea. Asta era bine; voia să fie nerăbdătoare. Poate și spăsită, măcar puțin, dar la fel de bine putea să-și dorească luna de pe cer. Femeia era Aes Sedai. Încă zece zile până ajungeau la Cairhien, dacă păstrau ritmul, și nu ar avea de ce să încetinească. Avea timp să se mai întâlnească de două ori cu Coiren, ceea ce însemna că acordase fiecărui grup câte trei audiențe. Spera ca Merana să aprecieze asta atunci când ajungea. Nu avea să-i acorde niciun avantaj, cu Turnul de cealaltă parte a balanței, și nici nu era nevoie să știe că mai degrabă și-ar fi vârat mâna într-un cuib de năpârci decât să se apropie de Turn, mai ales cu Elaida Supremă Amyrlin. Încă zece zile, și era gata să-și mănânce cizmele dacă după alte zece zile Merana nu avea să-i dea tot sprijinul Salidarului, fără prostii despre cum să-l ghideze și cum să-i arate calea. Abia atunci își putea îndrepta întreaga atenție către Sammael.

În timp ce Rand îi scria lui Coiren că poate veni cu încă două surori a doua zi după-amiază la Palatul Soarelui, Lews Therin începu să mormăie.

„Da. Sammael. Omorât de această dată. Demandred și Sammael și toți ceilalți, de această dată. Da, o să-i omor.”

Rand abia îl băgă în seamă.

# CAPITOLUL 51



## Răpirea

RAND O LĂSĂ PE SULIN SĂ-I ȚINĂ HAINA SĂ O IA PE EL, pentru simplul motiv că altfel ar fi trebuit să i-o smulgă din mână. Ca de obicei, încerca să-l îmbrace fără mare atenție la anumite detalii, ca de pildă unde avea mâinile în acel moment. Rezultatul fu un mic dans în mijlocul încăperii. Lews Therin cotcodăcea cu o plăcere de om nebun, suficient de tare să fie auzit. „Sammael, oh, da, dar Demandred primul. Prima dată scap de el, apoi de Sammael. Oh, da.” Dacă omul ar fi avut mâini, și le-ar fi frecat de bucurie. Rand îl ignoră.

— Să fii respectuos, murmură Sulin pe sub bărbie. Nu ai arătat respect față de acele Aes Sedai în Caemlyn și ai văzut ce s-a întâmplat. Înțeleptele... am auzit că înțeleptele spun că... Trebuie să fii respectuos. Seniore Dragon, adăugă ea la urmă.

Rand reuși în cele din urmă să ia haina pe el.

— Min a sosit?

— O vezi pe-aici? Seniore Dragon.

Curățând niște fire de praf imagine de pe mătasea roșie, Sulin începu să-i încheie nasturii. Mergea mai repede dacă își lăsa mâinile în jos și o lăsa pe ea.

— Min o să vină când o să vină, dacă o să vină. Sorilea o să termine cu ea atunci când o să termine, zise, uitându-se brusc la el cu o căutătură ascutită. Ce treabă ai cu ea? Nu vrei să te piște cineva de fund când sunt Aes Sedai de față. Seniore Dragon.

Nu aveau să fie zâmbete înăbușite în acea după-amiază. Era foarte greu să se abțină să nu facă o strâmbătură. Totul mergea așa de bine, și acum povestea asta. Sorilea știa că o voia pe Min pentru audiența din acea după-amiază mai mult decât o voise pentru oricare alta. Nu putea da cu piciorul la șansa de a se uita la aurele lui Coiren și ale celorlalte două. Sorilea promisese că o aduce înapoi. Se mișcă iarăși, iar Sulin îl urmă, căznindu-se cu nasturii lui.

— Sulin, vreau să te duci la cortul Sorileei. Găsește-o pe Min și adu-o aici. Fără comentarii, Sulin! Du-te!

Femeia reuși să zâmbească și să scrâșnească din dinți în același timp, o priveliște remarcabilă.

— Cum ordonă Seniorul Dragon, zise, făcând o curtoazie adâncă, fluturându-și fusta roșu cu alb și aplecându-se cu chipul până la jumătatea distanței față de podea.

— Cât timp? întrebă el când ea se întorcea să plece. Nu mai era nevoie să spună până când, ezitarea ei îi arăta că înțelesese.

Vorbi într-un final, calmă și fermă, fără să mai mormăie.

— Până când rușinea mea o egalează pe a lor. Îl privi drept în ochi pentru o clipă, iar el o văzu pe Sulin cea de demult, dar masca se reîntoarse imediat. Dacă Seniorul Dragon îmi permite, trebuie să fug dacă vreau să-i ascult ordinul.

Ceea ce și făcu, ridicându-și fusta până la genunchi și zbughind-o afară din cameră. Rand clătină din cap, închizându-și singur ultimii nasturi.

Adevărul era că se simțea bine. Mai puțin în legătură cu Min, desigur. Sorilea promisese. Min promisese. De îndată ce avea să ocolească inevitabilele întrebări ale lui Coiren dacă se decisese să meargă cu ele la Tar Valon, avea de gând să vorbească cu Min și... Nu era sigur ce. Dar Alanna era cu o zi mai aproape. Avea să o asculte puțin pe Coiren, apoi avea să se ducă să se antreneze cu sabia un ceas.

„Demandred, mârâi Lews Therin. A vrut-o pe Ilyena! Ca de obicei, gândurile la Ilyena îl trimiseră departe, plângând și gemând. Ilyena! Oh, Lumină, Ilyena!”

Rand își luă Scepтрul Dragonului în anticameră. Întrebându-se ce avea să aducă în final Coiren, se așează în scaunul înalt de pe platformă, ca să nu măsoare camera în sus și în jos. Nu din cauza femeilor Aes Sedai. Din cauza lui Min. Știa că avea nevoie de ea. Știa asta.

Într-un final, ușa se deschise cât pentru a lăsa să intre o femeie, dar era Chiad, nu Min.

— Aes Sedai sunt aici, *car’a’carn*.

Îi pronunțase bățos titlul, parcă încă nesigură că cineva din ținuturile umede putea fi căpetenia căpeteniilor sau fiul unei Fecioare. Rand dădu din cap, ridicându-și umerii și așezându-și pe genunchi Scepтрul Dragonului.

— Spune-le să intre.

Avea de gând să vorbească dur cu Min despre asta. Auzi, să-și petreacă tot timpul cu înțeleptele!

Coiren pluti înăuntru ca o lebădă grasuță și plină de importanță, urmată de Galina și de altă femeie cu păr ca pana corbului și ochi duri, cu trăsături de Aes Sedai. Toate purtau nuanțe cenușii, iar el bănuia că din pricina faptului că nu voiau să se vadă praful. Spre surpriza sa, și de această dată în urma lor intrară servitoare, cu pelerine de praf atârdate pe umeri, o întreagă duzină cărând două cufere grele cu legături de alamă. Unele dintre femeile mai tinere aruncară câteva privi spre el,



dar cele mai multe își păstrară chipul plecat, concentrate să ducă greutatea sau poate din pricina fricii.

Buzele lui Rand aproape schițară un zâmbet, înainte de a se putea opri. Chiar credeau că îl puteau cumpăra.

— Ce păcat că sora Verde nu este astăzi aici! zise Galina.

Ochii lui fulgerară de la servitoare la ea. Toate cele trei Aes Sedai se uitau la el intens. De unde puteau ști de Alanna?

Nu avu timp să-și mai pună alte întrebări. În acea clipă simți cum pielea începe să-l furnice.

Furia răbufni în el și în Lews Therin. Reuși să controleze **saidinul** înaintea lui Lews Therin. O furie albă ca focul clocotea la marginea Golului și dispreț, uitându-se la Coiren și Galina și la cea de-a treia, cine o fi fost ea. Fălciile rotunde ale lui Coiren erau strânse cu hotărâre; celelalte două zâmbeau neplăcut, nerăbdătoare. Erau la fel de proaste ca Merana și grupul ei.

Scutul care se strecură între el și Adevăratul Izvor fu asemenea porții unui stăvilar. Fluxul **saidinului** dispăru, lăsând în urmă doar resturile spurcate ale manei. Pe lângă asta, faptul că aerul părea să se fi solidificat în jurul lui, de la călcâie până la creștet, nu mai avea nicio importanță. Scutul îl făcu să vadă cu ochii ieșindu-i din orbite; era imposibil. Nu se putea ca trei femei să-l despartă de Putere odată ce controla **saidinul**, decât dacă ar fi fost la fel de puternice ca Semirhage sau Mesaana, sau... se întinse după Izvor, lovind acel zid invizibil de piatră, mai tare, tot mai tare. Lews Therin urla ca un animal, izbind și zgâriind cu frenezie. Unul din ei trebuia să fie în stare să ajungă la **saidin**; unul din ei trebuia să fie în stare să rupă un scut ținut doar de trei femei.

Trecuseră doar câteva clipe când una dintre servitoare păși lângă Galina, iar Rand simți cum i se scurge sângele de pe chip. Patru perechi de ochi fără vârstă îl examinau.

— Mare păcat că s-a ajuns la asta, zise Coiren calmă, sonoră, de parcă s-ar fi adresat unei întregi adunări. Am vrut foarte mult să vii singur la Tar Valon, dar a devenit evident că ne duci cu

vorba. Presupun că ai avut contacte cu amărătele alea care au fugit după ce femeia Sanche a fost ferecată. Chiar ți-ai imaginat că aveau ce să-ți ofere? Împotriva Turnului Alb?

Părea dezamăgită de el.

Ochii erau singura parte a corpului pe care o putea mișca. Se uită către servitoare, care făceau ceva cu unul dintre cufere. Era deschis și ridicau o tavă din el. Unele chipuri erau tinere, dar celelalte... Toate erau Aes Sedai, era sigur, cele cinci femei tinere nu avuseseră vreme să capete trăsăturile fără vârstă, cinci tinere care să se uite la el și să-i adoarmă suspiciunile, pe când celelalte își ascundeau chipul. Cincisprezece Aes Sedai. Treisprezece să se lege între ele și să țeasă un scut pe care niciun bărbat nu-l putea frânge, iar două să îl țină nemișcat. Treisprezece... Lews Therin fugi urlând.

Galina smulse Scepтрul Dragonului din mâna lui Rand, clătinând din cap.

— Coiren, eu conduc acum, zise fără să se uite la el; ar fi putut la fel de bine să facă parte din scaun. S-a stabilit că, dacă se ajunge la asta, Ajah Roșie va prelua conducerea. Intinzând Scepтрul Dragonului celeilalte femei îmbrăcate în cenușiu, spuse: Pune asta undeva, Katherine. O să fie un suvenir amuzant pentru Amyrlin.

Ajah Roșie. Broboane de sudoare începeau să acopere chipul lui Rand. Numai de ar intra Fecioarele de afară, înțeleptele, Sulin, oricine care ar fi putut striga, să alerteze Palatul. Treisprezece Aes Sedai, conduse de Ajah Roșie. Dacă ar fi putut deschide gura, ar fi urlat.

Bain își ridică surprinsă privirea când se deschiseră ușile – Rand al'Thor primise solia Aes Sedai de foarte puțin timp – și se uită către cuierul pe care servitoarele le scoteau afară. Una dintre femeile Aes Sedai cu părul negru se proțăpi în fața ei, iar Bain se ridică de pe vine grăbită. Nu știa ce să creadă despre lucrurile spuse de celelalte Fecioare în Cairhien, lucruri știute odinioară doar de căpetenii și înțelepte, dar ochii negri ai femeii

păreau să știe cum neamul Aiel le înșelase așteptările cu mult timp în urmă. În timp ce se uita fix în ochii ei, deveni vag conștientă că o altă Aes Sedai o înfrunta pe Chiad, iar cea pompoasă conducea pe coridor suita care ducea cele două cufere. Bain se întrebă dacă Aes Sedai din fața ei avea să o ucidă pentru greșelile trecute ale neamului său. Cu siguranță ar fi început să-i ucidă de mult dacă ar fi vrut – căci știau, cu siguranță –, dar în privirea neagră a femeii citea moartea. Bain nu se temea de moarte; spera doar să aibă timp să-și pună vâlul.

— Se pare că tânărul jupân al’Thor s-a obișnuit să vină și să plece din Cairhien cum pofteste, îi zise Aes Sedai cu o voce ca o piatră. Nu suntem obișnuite ca cineva să plece cu atâta lipsă de politețe de la o întâlnire. Dacă se întoarce la palat în următoarele câteva zile, ne vom întoarce și noi. Dacă nu... răbdarea noastră nu este infinită.

Apoi plecă pășind grațios, împreună cu cealaltă, urmându-le femeile care duceau cuferele.

Bain schimbă o privire rapidă cu Chiad și amândouă se repeziră în camerele lui Rand al’Thor.

— Cum adică, a dispărut? întrebă Perrin. Urechile lui Loial tresăririi către el, dar privirea îi rămase fixată pe tabla jocului de pietre și la fel făcu și Faile. Mirosea... Perrin nu putea desluși amestecul de mirosuri care ajungeau de la ea; îi venea să-și muște mâinile.

Nandera ridică din umeri.

— Uneori mai face așa.

Părea calmă, stând cu brațele încrucișate și cu o expresie impasibilă pe chip, dar avea un miros de iritare, un miros ca niște mici ghimpi.

— Se strecoară fără să ia măcar o Fecioară cu el să-i păzească spatele, iar uneori dispare chiar și jumătate de zi. Își imaginează că nu știm. Credeam că ați putea ști voi unde a plecat, zise cu o

voce care-l făcu pe Perrin să-și dea seama că avea de gând să se ducă după el, dacă afla unde este.

— Nu, oftă el. Nu am nicio idee.

— Fii atent la joc, Loial, murmură Faile. Cu siguranță nu vrei să pui o piatră acolo.

Perrin oftă din nou. În acea zi se hotărâse să nu se mai desprindă de Faile. Avea să-i vorbească până la urmă, iar Berelain avea să îl lase în pace dacă era cu soția lui. Cel puțin Berelain îl lăsase în pace, dar, de îndată ce Faile realizează că el nu-și mai petrecea toată ziua la vânătoare, pusese mâna pe Loial înainte ca acesta să poată fugi la Bibliotecă, și de atunci jucau nesfârșite jocuri de pietre. În tăcere. Perrin și-ar fi dorit să știe unde era Rand.

Cu spatele întins pe pat, Rand se uita la grinzile solide ale pivniței, fără să le vadă. Patul nu era mare, dar avea două saltele de pene, perne din puf de gâscă și cearșafuri curate. Mai erau un scaun solid și o masă mică și simplă, dar bine făcută. Încă îl dureau mușchii după ce fusese transportat acolo într-unul din cufer. Puterea îl îndoise cu ușurință, cu capul între genunchi; câteva funii, și fusese transformat într-un pachet.

Zgomotul de metal zgâriind metalul îl făcu să-și întoarcă brusc capul. Galina folosea o cheie mare de fier să deschidă o ușă în cușca de bare de fier care înconjura patul, masa și scaunele. O femeie căruntă cu fața zbârcită vâri repede mâinile, doar cât să pună o tavă cu mâncare, apoi sări înapoi.

— Am de gând să te livrez la Turn într-o stare satisfăcătoare, zise Galina rece în timp ce încuia din nou ușa. Mănâncă sau vei fi hrănit.

Rand își îndreptă din nou privirea către grinzi. Șase Aes Sedai stăteau de jur împrejurul cuștii, menținând scutul în jurul lui. Rand păstră Vidul, în caz că ele aveau să dea greș, dar nu se mai izbea de barieră. Încercase când îl împinseseră în cușcă; unele dintre ele râseseră, cele care băgaseră de seamă. Acum încerca, dar cu blândețe, însă în loc să încerce să simtă furia

**saidinului**, simțea torentul de foc și gheață, dincolo de colțul privirii. Încercă, simțind zidul invizibil care îl despărțea de Izvor. Alunecă de-a lungul lui, încercând să-i găsească marginile. Ceea ce găsi fu un loc unde zidul părea să aibă șase noduri; îl opreau cu aceeași eficiență, dar erau șase, nu unul singur, și erau cu siguranță noduri.

De cât timp era acolo? O întunecare cenușie pusese stăpânire pe el, amortind timpul, amortindu-l și pe el într-o letargie. Era acolo de suficient de mult timp să-i fie foame, dar Golul făcea ca senzația să fie distantă și nu-i stârnea interesul nici măcar mirosul tocanei fierbinți și a pâinii calde care se ridica din tava acoperită. Îi părea prea greu să se ridice. Până atunci douăsprezece Aes Sedai se schimbaseră în jurul cuștii, fără să fie niciodată aceleași. Oare câte mai erau în casă? Asta ar putea fi important mai târziu. Unde era casa? Nu avea idee cât de departe fusese cărat în cufăr, cea mai mare parte a timpului zdruncinat într-o căruță sau poate o cotigă. De ce uitase de sfatul lui Moiraine? Să nu ai încredere în Aes Sedai, nicio clipă, niciun pic. Șase Aes Sedai care conduceau suficient **saidar** cât să țină în loc acel scut trebuiau să fie simțite de afară de orice femeie care putea conduce. Era nevoie doar ca Amys sau Bair să treacă prin fața casei și să observe. Probabil că deja se gândeau că dispăruse când ieșise Coiren din Palat. Asta dacă era vreo stradă afară. Era nevoie ca...

Atinse din nou scutul, cu blândețe, ca ele să nu îl simtă. Șase noduri. Șase noduri **moi**, parcă. Trebuia să însemne ceva. Și-ar fi dorit ca Lews Therin să vorbească din nou, dar singurul zgomot din mintea sa erau propriile gânduri alunecând de-a lungul Vidului. Șase noduri.

Grăbindu-se pe strada acoperită de colb, prin fața mării case de piatră unde erau femeile Aes Sedai, Sorilea le simți cum conduceau Puterea. Abia putea să le simtă, fiindcă abia putea să conducă, dar nu de aceea le ignoră. Conduseseră Puterea zi și noapte, din ziua în care veniseră; nicio înțeleaptă nu se mai

gândea de ce. Sorilea avea lucruri mai importante la care să se gândească. În palatul ucigașilor-de-copaci, Fecioarele începeau să se agite din cauza lui Rand al'Thor, bombănind că marele **car'a'carn** va avea ceva explicații de dat când se va întoarce. Sorilea trăise cu mult mai mult decât oricare dintre acele Fecioare, mai mult decât oricare altă înțeleaptă, slabă sau nu în Putere, dar se simțea neliniștită. Ca orice bărbat, Rand al'Thor pleca unde dorea, când dorea – bărbatii erau ca pisicile în privința asta –, dar de această dată, în același timp în care el plecase, Min dispăruse și ea, la jumătatea drumului dintre corturi și palat. Sorilei nu-i plăceau coincidențele, indiferent cât de multe înconjurau **car'a'carnul**. Strângându-și șalul pe umeri, simți un fior rece în oase și se grăbi către corturi.

## CAPITOLUL 52



### Urzelile Puterii

BĂRBAȚII STRÂNȘI ÎN JURUL MESELOR ÎN SALA MARE a Femeii Rătăcitoare erau mai ales localnici. Îi puteai cunoaște după vestele lungi de mătase colorată, adesea brocart, și cămăși deschise la culoare, cu mâneci largi. Inelele de la mâini aveau granate sau perle, și cerceii largi erau de aur, nu doar poleiți, iar pe mânerlele cuțitelor înfipite la brâu străluceau pietre de lună și safire. Câțiva bărbați purtau veste de mătase aruncate pe umeri, cu un lanț de argint sau aur trecut printre reverele înguste, brodate cu flori sau animale. Hainele arătau ciudat – erau prea mici pentru a fi îmbrăcate; serveau drept pelerină –, dar purtătorii lor aveau la brâu și o sabie lungă și îngustă pe lângă pumnalul curbat și păreau gata să le folosească pe oricare dintre ele pentru un cuvânt greșit sau o privire ciudată sau pentru că așa aveau chef.

Una peste alta, era o mulțime pestriță. Doi negustori murandieni cu mustățile răsucite și cu acele bărbuțe ridicole în

vârful bărbiei, și un domani cu părul care-i ajungea mai jos de umeri și mustăți subțiri, și cu o brățară de aur, un colier de aur cu același model ca brățară și o perla în urechea stângă. Un Atha'an Miere cu piele întunecată și o haină de un verde țipător, cu mâini tatuată și două pumnale într-o eșarfă roșie și un tarabonez cu vâl transparent peste mustățile care aproape îi acopereau gura, precum și câțiva alți străini care ar fi putut fi de oriunde. Dar fiecare dintre ei avea în fața lui câte o grămăjoară de monede, de diferite mărimi. Fiind atât de aproape de Palatul Tarasin, Femeia Rătăcitoare îi atrăgea pe oamenii cu dare de mână.

Scuturând cele cinci zaruri în cupa de piele, Mat le răsturnă pe masă. Două coroane, două stele cu o cupă. O aruncare acceptabilă, deși nu una cu adevărat bună. Norocul îi venea în valuri, și în acel moment valul părea destul de jos, ceea ce însemna că nu câștiga mai mult de jumătate din aruncări. Până acum reușise să piardă zece mâini la rând, ceea ce era mai mult decât neobișnuit. Zarurile trecură la un străin cu ochi albaștri, un bărbat dur cu fața ascuțită, ce părea a avea suficienți bani în ciuda hainelor simple, brune.

— Iar au ieșit, se aplecă Vanin să-i șoptească la ureche. Thom spune că încă nu-și dă seama cum.

Mat se strâmbă la bărbatul gras, facându-l să se îndrepte de spate mai iute decât te-ai fi așteptat de la cineva de dimensiunile lui. Înghițind jumătate din punciul de pepene din cupa de argint, Mat se încruntă către masă. Din nou! Zarurile omului cu ochi albaștri se opriseră pe masă, trei coroane, un trandafir și o nuia. Se auziră câteva murmure la câștigul său.

— Sânge și cenușă! mormăi Mat. Nu mai lipsește decât ca Fiica celor Nouă Luni să intre și să mă ia. Insul cu ochi albaștri se înecă cu băutura. Ai mai auzit acest nume? întrebă Mat.

— Punciul mi-a intrat pe o parte greșită, zise omul încet, cu un accent nedeșluit, pe care Mat nu îl recunoscuse. Ce nume e ăla?



Mat facu un gest împăciuator; văzuse lupte pornind de la mai puțin lucru. Vârându-și în punga de bani monedele de aur și argint, o puse în buzunarul hainei.

— Am terminat. Lumina să vă binecuvânteze pe toți!

Toată lumea de la masă repetă urarea, chiar și străinii. Oamenii erau foarte politicoși în Ebou Dar.

Deși nu era încă mijlocul dimineții, sala mare era destul de plină, iar la o altă masă un joc de zaruri adăuga râsete și gemete zarvei din han. Doi dintre fiii mai tineri ai jupânesei Anan le ajutau pe femeile care serveau să aducă micul dejun pentru cei întârziați. Hangița stătea la capătul sălii, lângă treptele albe de piatră, fără balustradă, supraveghind totul, împreună cu o femeie tânără și drăguță ai cărei ochi mari și negri străluceau cu veselie, de parcă ar fi știut o glumă pe care nu o mai cunoștea nimeni altcineva. Chipul îi era un oval perfect încadrat de un păr negru, strălucitor, iar decolteul adânc al rochiei cenușii, încinse cu o curea, oferea o priveliște apetisantă. Veselia din ochii ei crescuse în timp ce-i zâmbea lui Mat.

— Cu norocul Domniei Voastre, Senior Cauthon, zise jupâneasa Anan pe un ton foarte sec, soțul meu ar trebui să vă întrebe unde să-și trimită vasele de pescuit.

Mat acceptă titlul fără să clipească. În Ebou Dar, puțini erau cei care ar fi provocat la duel un senior, ce excepția celorlalți seniori. Era o simplă problemă de aritmetică. Erau mai puțini seniori decât oameni obișnuiți, deci mai puține șanse să vâre cineva un pumnal în el. Chiar și așa, trebuise să crape trei capete în ultimele zece zile.

— Mi-e teamă că norocul meu nu merge așa, jupâneasă.

Olver apără brusc lângă el.

— Putem merge la cursele de cai, Mat? Întrebă el nerăbdător. Frielle, fiica mijlocie a jupânesei Anan, alergă să-l prindă pe băiat de umeri.

— Iertare, Seniore Cauthon, spuse neliniștită. Tocmai s-a strecurat pe lângă mine. Jur pe Lumină, așa a făcut.

Fata urma să se mărite în curând – deja purta în jurul gâtului zvelt lănțișorul de argint de care atârna cuțitul de căsătorie – și se oferise să stea cu Olver, râzând că ea ar vrea să aibă șase fii. Mat bănuia că ea începea să sperie să aibă fiice.

Nalesean, care tocmai cobora pe scări, primi în plin căutătura lui Mat, suficient cât să se oprească din drum. Nalesean fusese cel care îl înscrisese pe Vânt în două curse, cu Olver călărind – cei care călăreau aici erau băieți –, fără ca Mat să știe nimic până când nu se terminase. Vânt se dovedise a fi la fel de rapid ca numele său, ceea ce nu ajuta deloc. Două victorii îi deschiseseră gustul lui Olver pentru mai mult.

— Nu e vina ta, jupâniță, îi zise lui Frielle. Poți să-l vâri și într-un butoi dacă trebuie, ai binecuvântarea mea.

Olver îi aruncă o privire acuzatoare, dar o clipă mai târziu se întoarse către Frielle, cu un rânjel obraznic pe care-l văzuse probabil pe undeva. Arăta caraghios cu urechile lui mari și gura largă; nu avea să fie niciodată un bărbat chipeș.

— O să stau cuminte dacă mă pot uita la ochii tăi. Ai ochi frumoși.

Frielle semăna mult cu mama sa, și nu doar la înfățișare. Râse dulce și îl gădilă sub bărbie, făcându-l să roșească. Mama ei și femeia cu ochi mari zâmbiră.

Clătinând din cap, Mat începu să urce scările. Trebuia să vorbească cu băiatul. Nu putea rânji așa la toate femeile pe care le vedea. Și să-i spună unei femei că avea ochi frumoși! La vârsta lui! Mat nu avea idei de unde învățase Olver așa ceva. Când ajunsese îi dreptul lui Nalesean, acesta spuse:

— Iar s-au furișat afară, nu-i așa? Nu era o întrebare, iar când Mat dădu din cap, se trase scurt de barba ascuțită, înjurând. O să adun oamenii, Mat.

Nerim se agita în camera lui Mat, ștergând masa cu o cârpă, de parcă servitoarele nu ar fi curățat deja praful în dimineața aceea, împărțea cu Olver odaia alăturată, ceva mai mică, și

arareori ieșea din Femeia Rătăcitoare. Ebou Dar era părgănit și necivilizat, zicea el.

— Stăpânul iese în oraș? Întrebă Nerim pe un ton lugubru când Mat își lua pălăria. Cu haina aia? Îmi e teamă că are o pată de vin pe umăr, de seara trecută. Aș fi curățat-o dacă Seniorul nu ar fi luat-o în grabă de dimineață, și mai are și o gaură în mânecă – o gaură de pumnal, cred – pe care aș fi putut să o cos.

Mat îl lăsă să scoată o haină cenușie cu suluri de argint brodate la guler și manșete, dându-i-o pe cea verde brodată cu aur.

— Sper ca Stăpânul să încerce măcar să nu o mai păteze astăzi cu sânge. Petele de sânge sunt foarte greu de scos.

Era un compromis la care ajunseseră amândoi. Mat îi suporta lui Nerim expresia mohorâtă și observațiile sumbre și îl lăsa să-i aducă, să-i curețe și să-i dea lucruri pe care ar fi putut și el să și le ia și singur; în schimb, Nerim acceptase, fără tragere de inimă, să nu încerce să-l îmbrace.

Verificându-și cuțitele vârâte pe mâneci, sub haină și în carâmbii cizmelor înalte, Mat își lăsă sulița într-un colț, lângă arcul fără coardă, și coborî în fața hanului. Sulița părea să atragă tot felul de idioți care voiau să se lupte, la fel cum trăgeau muștele la miere.

În ciuda pălăriei, broboane de sudoare apărară pe chipul său când păși afară din umbra și răcoarea hanului. Soarele dimineții ardea asemenea celui al amiezii de vară din vremurile normale și, cu toate astea, Piața Mol Hara era plină de oameni. Rămase uitându-se încruntat la Palatul Tarasin. Cu Juilin și Thom stând de pază înăuntru, iar Vanin afară, cum reușeau să plece fără să fie văzute? Ieșeau aproape în fiecare zi. După primele trei dăți, Mat trimisese oameni să supravegheze fiecare ieșire posibilă din marele dom de piatră albă, înlocuindu-i înaintea de căderea serii. Abia dacă erau suficienți, punându-se și pe el la socoteală, și pe Nalesean. Nimeni nu văzuse nimic, dar, chiar înainte de prânz, Thom ieșise spunând că femeile plecaseră cumva. Bătrânul

menestrel părea la capătul nervilor, gata să-și smulgă mustățile. Mat știa ce se întâmplă. O făceau doar ca să-l necăjească.

Nalesean și ceilalți așteptau asudați și întunecați. Nalesean își atingea mânerul sabiei de parcă ar fi avut chef să o folosească în acea zi.

— Azi căutăm dincolo de râu, zise Mat. Câțiva oșteni schimbă priviri neliniștite; auziseră poveștile. Vanin își mută greutatea de pe un picior pe altul, clătinând din cap.

— Pierdere de vreme, zise sec. Doamna Elayne nu s-ar duce într-un astfel de loc. Poate femeia Aiel sau Birgitte, dar nu Doamna Elayne.

Mat închise ochii o clipă. Cum reușise Elayne să distrugă atât de repede un bărbat atât de bun? Tot sperase că Vanin o să-și revină dacă era suficient de mult timp departe de influența ei, dar începuse să își piardă speranța. Pe Lumină, cât le mai disprețuia pe nobile!

— Bine, dacă nu le vedem astăzi, putem să uităm de Rahad – acolo o să iasă în evidență ca niște ciocârlii colorate într-un stol de ciori –, dar am de gând să le găsesc și dacă se ascund sub un pat în Puțul Osândeii. Căutați în perechi, ca de obicei, și păziți-vă spatele unul altuia. Acum trebuie să găsim niște barcagii care să ne treacă râul. Arde-m-ar, sper că nu au plecat toți să vândă fructe Oamenilor Mării.

Lui Elayne i se părea că strada arată exact ca în **Tel'aran'rhiod**, clădiri de cărămidă de cinci sau șase etaje, acoperite pe ici, pe colo cu o tencuială scorjită, înghesuite unele în altele deasupra unei străzi cu pavaj denivelat. În acel moment al zilei, cu soarele auriu arzând deasupra capetelor lor, umbrele dispăruseră cu desăvârșire din aleile înguste. Peste tot bâzâiau muște. Singura diferență față de Lumea Viselor erau rufe care atârnavă de la fiecare fereastră, oamenii – nu erau mulți afară, desigur – și mirosul, o miasmă respingătoare de lucruri stricate care o făcea să încerce să nu respire prea adânc. Din nefericire, în Rahad toate străzile arătau la fel.

Oprind-o pe Birgitte cu o mână pusă pe umăr, măsură din priviri o clădire păraginită, cu rufe ponosite atârând la jumătate din ferestre. Un plâns subțire de bebeluș se strecura de undeva din interior. Avea numărul bun de etaje: șase. Ea era sigură că fuseseră șase. Nynaeve insistase că cinci.

— Nu cred că ar trebui să stăm aici să ne holbăm, zise încet Birgitte. Oamenii încep să se uite la noi.

Nu era tocmai adevărul, dar Birgitte era îngrijorată pentru ea. Bărbați fără cămașă, doar în veste ponosite, pierdeau vremea pe străzi, cu soarele răsfrânt în cerceii de alamă și în inelele cu sticlă colorată, sau se țineau încet după ele ca niște câini de pripas, nehotărâți parcă dacă să mârâie sau să muște. La fel făceau și femeile, în rochiile lor zdrențaroase, cu bijuterii de alamă și sticlă colorată. Toți purtau un cuțit curbat la centură și câteodată și un cuțit simplu, de bucătărie.

Nimeni nu-i arunca ei sau lui Birgitte priviri insistente, deși Birgitte, părând în vârstă acum, se uita adeseori provocator, fiind mai înaltă decât femeile din Ebou Dar. Asta era ceea ce vedeau, din pricina țesăturii complicate cu Aer și Foc făcută de Elayne cu fire inversate. Când Elayne se uita la Birgitte, vedea o femeie cu riduri fine la colțurile ochilor, cu părul negru având câteva fire albe. Deghizările erau mai ușor de făcut atunci când nu te îndepărtai prea tare de felul în care arăta de fapt persoana, astfel că părul lui Birgitte, legat în patru locuri cu panglici verzi, era mult mai lung decât îl purtau femeile din Ebou Dar, și nici Elayne nu-și tăiasse părul, dar nimeni nu părea să le acorde atenție. Era o deghizare perfectă. Și-ar fi dorit doar să nu asude atât de tare. După ce adăugase o țesătură și mai complicată de Spirit, care masca abilitatea unei femei de a conduce, Elayne trecuse în acea dimineață chiar pe sub nasul lui Merilille. Încă purta țesătura, căci le văzuse de mai multe ori pe Vandene și Adeleas de această parte a râului.

Veșmintele nu făceau parte din țesătură, desigur. Erau rochiile simple de lână, cu broderii uzate pe mâneci și în jurul

decolteurilor adânci și înguste. Veșmintele de corp și ciorapii erau și ei din lână, dându-i lui Elayne o senzație de mâncărime. Le primiseră de la Tylin, împreună cu diverse sfaturi și cuțitele de căsătorie cu teacă albă. Se părea că femeile măritate aveau mai puține șanse să fie provocate la duel, iar cele văduve, care respingeau o nouă căsătorie, erau cel mai puțin susceptibile să fie provocate. Vârsta ajuta și ea. Nimeni nu o provoca pe bunicuță cu părul alb, deși era posibil să provoace ea pe cineva.

— Cred că ar trebui să intrăm, zise Elayne, iar Birgitte trecu înaintea ei, cu o mână pe cuțitul de la centura groasă de lână, deschizând o ușă nevopsită.

Înăuntru se vedea un hol întunecat, cu uși butucănoase, care se termina cu o scară îngustă de cărămidă ciobită. Elayne nu se simțea ușurată.

Cu tecile albe sau nu la cuțitele de căsătorie, să intri în acele locuri într-o clădire în care nu locuiai era o cale foarte bună de a te trezi într-o luptă de cuțite. La fel și dacă puneai întrebări sau dacă erai prea curios. Tylin le sfătuisese să nu facă asta, dar în prima zi vizitaseră hanuri, marcate doar de ușile albastre, plănuind să spună că voiau să cumpere lucruri vechi, să le repare și apoi să le vândă. Făcuse pereche cu Birgitte, iar Nynaeve cu Aviendha pentru a cerceta mai multe locuri. Sălile mari ale hanurilor erau locuri întunecate și sumbre, iar de două ori în tot atâtea încercări Birgitte trebuise să o scoată afară, ambele cu pumnalele în mâini, înainte de a avea necazuri serioase. A doua oară Elayne trebuise să conducă Puterea, pentru a răsturna două femei care ieșiseră după ele în stradă, și chiar și așa Birgitte fusese sigură că cineva le urmărise apoi toată ziua. Nynaeve și Aviendha avuseseră aceleași necazuri, doar că ele nu fuseseră urmărite; Nynaeve o lovise pe o femeie cu un scaun. Așa că renunțară chiar și la întrebările nevinovate, și sperau să nu nimerească în lama unui cuțit atunci când intrau pe o ușă.

Birgitte începu să urce scările abrupte, aruncând des priviri în spate. Mirosul mâncării se combina cu miasmele Rahadului într-o manieră care îi întorcea stomacul pe dos. Bebelușul nu mai plângea, dar undeva în clădire o femeie începuse să țipe. Pe al treilea etaj un bărbat lat în spate, gol până la brâu, deschise brusc ușa în fața lor. Birgitte se încruntă, iar el ridică ambele mâini, cu palmele către ele, mergând cu spatele și apoi trântind ușa în urma lui.

La ultimul etaj, unde ar fi trebuit să se afle depozitul, dacă era clădirea corectă, o femeie deșirată, într-o cămașă de bumbac, stătea pe un scăunel în pragul unei uși, ascuțindu-și cuțitul în timp ce încerca să simtă o briză, indiferent cât de slabă era. Își răsuci capul către ele, iar lama se opri pe piatra de ascuțit. Se uită fix la ele în timp ce femeile dădeau încet înapoi pe scări, iar hârșăitul metalului nu se auzi din nou până nu ajunseră la baza scării. Elayne oftă ușurată.

Era mai mult decât bucuroasă că Nynaeve nu primise rămășagul. Zece zile. Fusesse mai mult decât optimistă. Asta era cea de a unsprezecea zi, unsprezece zile de când seara avea senzația că se află pe aceeași stradă ca dimineața, unsprezece zile de când nu găseau nici măcar un indiciu despre vas. Uneori rămăseseră la palat doar ca să-și limpezească mintea. Era atât de frustrant! Bine măcar că Vandene și Adeleas nu aveau nici ele noroc. Din câte vedea Elayne, nimeni în Rahad nu ar fi spus de bunăvoie două vorbe unor femei Aes Sedai. Oamenii se topeau din calea lor de îndată ce-și dădeau seama ce erau. Văzuse două femei încercând să o înjunghie pe Adeleas, probabil să o jefuiască de rochia de mătase pe care prostănaca o purta în Rahad, iar până le săltă cu fire de Aer pe amândouă, aruncându-le pe o fereastră două etaje mai sus, nu mai era nimeni înjur. Ei bine, nu avea de gând să le lase pe cele două să-i găsească vasul și să i-l ia de sub nas.

Odată ajunsă în stradă, își aminti că în Rahad existau lucruri mult mai rele decât frustrarea. Chiar în fața ei, un bărbat zvelt,

cu pieptul acoperit de sânge și un cuțit în mână, sări din cadrul unei uși, întorcându-se imediat să-l înfrunte pe cel care ieșea după el, un bărbat mai înalt și mai greu, căruia îi sângera un obraz. Se mișcau în cercuri, uitându-se țintă în ochii celuilalt, cu lamele cuțitelor întinse. O mică gloată se adunase să-i privească, răsărind parcă din pavaj; nimeni nu venea alergând, și nimeni nu pleca mai departe.

Elayne și Birgitte se mutară pe marginea străzii, dar nu plecară nici ele. În Rahad, acest lucru ar fi atras atenția, și era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit. Trebuiau să se uite, dar Elayne își fixă privirea dincolo de cei doi bărbați, distingând doar mișcări vagi, până când, brusc, mișcarea încetini. Clipi și se forță să se uite. Bărbatul cu sânge pe piept făcea o paradă victorioasă, rânjind și agitând o lamă de pe care picura sânge. Celălalt bărbat zăcea cu fața în jos pe caldarâm, tușind slab, la nici douăzeci de pași de ea.

Elayne se mișcă instinctiv. Mica ei abilitate de a Tămădui era mai bună decât nimic când un om sângera lovit de moarte și, la naiba cu ce credeau alții despre Aes Sedai!, dar înainte de a face alt pas o altă femeie ingenunchease lângă bărbat. Ceva mai în vârstă decât Nynaeve, purta o rochie albastră cu o curea roșie, într-o stare ceva mai bună decât se putea vedea de obicei în Rahad. La început, crezu că este iubita bărbatului muribund, mai ales când învingătorul începu să devină serios. Nimeni nu încercă să plece; toți urmăreau în tăcere cum femeia îl întoarse pe bărbat pe spate.

Elayne tresări căci, în loc să-i șteargă drăgăstoasă sângele de pe buze, femeia scoase o mână de ierburi și le îndesă în grabă în gura bărbatului. Înainte să-și retragă mâna, strălucirea **saidarului** o înconjură pe femeie și aceasta începu să țeasă pânzele Tămăduirii cu mult mai multă iscusință decât ar fi reușit Elayne. Bărbatul se sufocă, scoțând mare parte din frunze afară, tremură, apoi rămase nemișcat, cu ochii pe jumătate deschiși în soare.



— Prea târziu, se pare, zise femeia întorcându-se către bărbatul zvelt. Baris, trebuie să-i spui soției lui Masic că i-ai ucis bărbatul.

— Da, Asra, răspunse Baris umil.

Asra se întoarse și plecă fără să mai arunce vreo privire celor doi, iar mulțimea se deschise în fața ei. Când trecu la câțiva pași de Elayne și Birgitte, Elayne observă două lucruri la ea. Primul era forța ei; Elayne căută să-și dea seama. S-ar fi așteptat să aibă destulă, dar Asra avea atât de puțină, că nu ar fi fost lăsată niciodată să dea testul pentru a ajunge Aleasă. Probabil Tămăduirea era cel mai mare Talent al ei – poate singurul, căci era cu siguranță o sălbatică – și probabil avusese multe ocazii să și-l exerseze. Poate chiar credea că acele ierburi erau necesare. Al doilea lucru pe care Elayne îl observă era chipul ei. Nu era bronzat, așa cum presupusese la început. Asra era aproape sigur domani. Pe Lumină! Ce făcea o sălbatică domani în Rahad?

Elayne ar fi vrut să o urmărească pe femeie, dar Birgitte o trase într-o parte.

— Îți cunosc privirea asta, Elayne, zise ea uitându-se cu grijă înjur, de parcă s-ar fi temut ca cineva să nu tragă cu urechea. Nu știu de ce vrei s-o urmărești pe femeia asta, dar se pare că aici este respectată. Oprește-o și s-ar putea să ne trezim cu mai multe cuțite scoase decât am putea noi opri.

Era un adevăr simplu, la fel ca și faptul că nu se aflau acolo pentru sălbăticiuni domani.

Atingând brațul lui Birgitte, îi făcu semn către doi bărbați care tocmai dădeau colțul. În haina de satin cu dungi, Nalesean arăta exact ca un senior tairenian; încheiat până la gât, strălucea de sudoare la fel de mult ca barba dată cu ulei. Se uita urât la toți cei care îndrăzneau să-i arunce o privire și probabil că s-ar fi duelat până atunci dacă nu și-ar fi mângâiat mânerul sabiei într-un mod care trăda dorința de a ucide pe cineva. Mat, pe de altă parte, nu era nici măcar încruntat. Călca leneș și părea că ar fi putut să se simtă chiar bine dacă nu ar fi avut pe chip un aer

nemulțumit. Cu haina descheiată, pălăria trasă pe ceafă și eșarfa în jurul gâtului, arăta de parcă s-ar fi târât prin taverne toată noaptea, lucru pe care probabil îl și făcuse. Spre surpriza ei, își dădu seama că nu se mai gândise la el de zile întregi. Ar fi vrut să pună mâna pe **ter angrealul** său, dar vasul era infinit mai important.

— Nu m-am gândit până acum, murmură Birgitte, dar cred că Mat este mai periculos decât femeile alea două. Un N'Shar în Mameris. Mă întreb ce caută pe malul ăsta al Eldarului.

Elayne se uită lung la ea. Un ce, unde?

— Probabil au băut tot vinul de pe partea cealaltă. Serios, Birgitte, aș vrea să nu uiți ce căutăm aici.

De data asta **nu** avea de gând să o mai roage.

După ce Mat și Nalesean trecură agale pe lângă ele, Elayne și-i scoase din minte și începu să studieze strada. Ar fi minunat să găsească vasul astăzi. Și pentru că data următoare trebuia să facă pereche cu Aviendha. Începea să o placă - în ciuda ideilor ei extrem de ciudate despre Rand și ele; extrem de ciudate! —, dar avea tendința să le încurajeze pe femeile care erau nerăbdătoare să scoată cuțitul. Aviendha părea chiar dezamăgită că bărbații își plecau privirea când se uita urât la ei, în loc să scoată pumnalul, așa cum ar fi făcut femeile!

— Aia, zise Elayne făcând un semn către o clădire.

Nynaeve nu putea avea dreptate despre cele cinci etaje. Sau putea? Elayne spera ca Egwene să fi găsit o soluție.

Egwene așteptă răbdătoare ca Logain să-și termine de băut apa. Cortul lui nu mai era la fel de spațios precum casa din Salidar, dar era totuși printre cele mai mari din tabără. Trebuiau să încapă în el și șase surori, care să mențină scutul în jurul lui Logain. Sugestia lui Egwene de a fi dezlegat stârnise un șoc și aproape că fusese luată peste picior. Nimeni nu era dispus să o sprijine, mai ales acum, atât de repede după ce ridicase patru femei la rangul de Aes Sedai, fără testare și fără Sceptrul

Legămintelor, și probabil nu aveau să o facă niciodată. Siuan îi spusese că nu aveau să o sprijine în această privință. Tradiția spunea șase, deși, dacă i se redusese forța la fel de mult ca lui Siuan și lui Leane, oricare trei surori din tabără ar fi putut să mențină scutul, iar tradiția spunea că acesta trebuia menținut tot timpul, nu legat. Singura lampă din cort arunca o lumină șovăielnică.

— Dacă am înțeles bine, zise Logain după ce își puse jos cupa de cositor, vrei să știi ce cred despre amnistia lui al'Thor?

Câteva surori se foiră pe scaune, poate fiindcă omisese să îi spună „Maică” sau poate pentru că disprețuiau subiectul.

— Vreau să știu ce gândești. Cu siguranță ai o părere. Dacă ai fi cu el în Caemlyn, cu siguranță ai primi un loc de cinste. Aici poți fi domolit în orice zi. Acum. De șase ani ții departe nebunia de tine, după cum zici. Ce șanse sunt ca un bărbat care se duce la el să se descurce la fel de bine?

— Chiar aveți de gând să mă domoliți iarăși? întrebă încet, cu un ton rănit și mânios. Am fost alături de voi. Am făcut tot ce mi-ați cerut. M-am oferit să jur ce jurământ vreți.

— Divanul va decide în curând. Unii ar prefera să te vadă mort într-un accident convenabil. Și dacă Aes Sedai sunt cele care îți vor spune povestea, toți vor ști că e adevărată, căci Aes Sedai nu pot minți. Dar nu cred că trebuie să te temi. Ne-ai servit prea bine ca să permit să ți se facă rău. Și, indiferent ce se întâmplă, ne poți ajuta în continuare să pedepsești Ajah Roșie, așa cum îți dorești.

Logain se smuci, mârâind, iar ea îmbrățișă într-o clipită **saidarul**, imobilizându-l cu fire de Aer. Surorile care îl despărțeau de Izvor se concentrau cu toată forța – un alt obicei; trebuia să-ți folosești toată puterea atunci când țineai un scut în jurul unui bărbat –, dar unele dintre ele ar fi putut să-și desfacă țeșăturile, îndreptând unele către el, dacă aveau impresia că vrea să îi facă rău. Nu voia să riște să fie vătămat. Firele ei îl țineau acolo îngenunchat, dar nu părea să le ia în seamă.

— Vrei să știi ce cred despre amnistia lui al'Thor? Aș vrea să fiu acum cu el! Arde-v-ar focul pe toate! Am făcut tot ce mi-ai cerut! Arde-v-ar Lumina!

— Fii calm, jupâne Logain, zise Egwene, surprinsă ea însăși de cât de calmă îi era vocea. Inima îi bătea repede, deși nu din teamă față de el. Îți jur, nu îți voi face rău și nici nu voi permite să ți se facă rău de către cele care mă urmează, dacă reușesc, atâta vreme cât nu te întorci împotriva noastră.

Furia îi dispăruse de pe față, înlocuită de o expresie pasivă. O mai asculta?

— Dar Divanul va face ceea ce va hotărî el. Te-ai calmat, acum? Bărbatul dădu din cap obosit, iar ea își desprinsе țesătura. El se prăbuși la pământ, fără să se uite la ea.

— Voi veni să vorbim despre amnistie când o să ai mai mult control asupra ta. Poate într-o zi sau două.

Logain dădu iar din cap, scurt, neridicându-și nici de această dată privirea către ea.

Când se strecură afară în lumina înserării, cei doi Străjeri care stăteau de pază își înclinară capetele în fața ei. Cel puțin lor nu le păsa că avea optsprezece ani, o Aleasă ridicată la rang de Aes Sedai, deoarece fusese aleasă Amyrlin. Pentru Străjeri, o Aes Sedai era o Aes Sedai, iar Suprema Amyrlin era Suprema Amyrlin. Chiar și așa, nu scoase aerul din plămâni până nu fu suficient de departe astfel încât cei doi să nu o mai poată auzi.

Tabăra era destul de mare, prin pădure se întindeau corturi pentru sutele de Aes Sedai, pentru Alese, novice și servitori, iar peste tot se puteau zări cotigi, căruțe și cai. Mirosurile bucatelor pluteau greu în aer. Împrejur se întindeau focurile la care se gătea mâncare pentru oastea lui Gareth Bryne; cei mai mulți oșteni aveau să doarmă pe jos, nu în corturi. Așa-numita Oaste a Mâinii Roșii își făcuse tabăra la nici zece mile spre miazăzi; Talmanes nu lăsa niciodată distanța să fie mai mare sau mai mică cu mai mult de o milă, și asta de două sute de mile

Încoace. Deja își îndepliniseră o parte a planurilor pe care le avea cu ei, așa cum îi sugeraseră Siuan și Leane.

Armata lui Gareth Bryne crescuse în cele șaisprezece zile de când plecaseră din Salidar. Două armate mășăluid încet către miazănoapte prin Altara, în mod limpede neprietenoase una cu alta, atrăgeau atenția. Nobilii năvăleau cu supușii lor să se alieze cu oastea cea mai puternică. Adevărat, niciunul dintre acei seniori și doamne nu ar fi depus jurămintele de credință dacă ar fi știut că nu avea să fie nicio mare bătălie pe pământurile lor. Și mai era adevărat și că, dacă ar fi avut de ales, oricare dintre ei ar fi plecat în clipa în care își dădea seama că ținta lui Egwene era Tar Valonul, și nu o armată de jurați ai Dragonului. Dar **făcuseră** jurămintele, în fața **unei** Supreme Amyrlin și a unor Aes Sedai care spuneau că sunt Divanul Turnului, cu alte câteva sute de Aes Sedai martore. Să încalci un jurământ astfel făcut nu era un lucru tocmai înțelept, în plus, dacă totuși capul lui Egwene avea să sfârșească într-o țepușă, decorând Tar Valonul, niciunul din ei nu credea că Elaida ar fi fost dispusă să uite jurămintele făcute de ei. Erau prinși într-o alianță din care nu aveau scăpare, dar astfel aveau să fie cei mai fervenți susținători ai ei. Singurul mod de a scăpa vii era ca Egwene să își poarte etola în Turnul Alb.

Siuan și Leane erau hotărâte să continue în același mod. Egwene nu era însă prea sigură. Dacă ar fi fost vreo cale de a o înlătura pe Elaida fără vărsare de sânge, și-ar fi schimbat bucuroasă planurile. Nu credea totuși să fie vreo alternativă.

După o cină frugală cu napi, carne de capră și încă ceva nedefinit, Egwene se retrase în cortul ei. Nu era cel mai mare din tabără, dar era cu siguranță cel mai mare care era ocupat de o singură persoană. Chesa era acolo, așteptând să o ajute pe Egwene să se dezbrace, pălăvrăgind despre cum reușise să cumpere cea mai fină țesătură imaginabilă, de la servitoarea unei doamne altariene, un material din care se puteau face cele mai răcoroase veșminte de corp. Adeseori Egwene o lăsa pe

Chesa să doarmă cu ea în cort pentru a-i ține companie, deși paturile pe care dormea femeia nu erau la fel de comode ca salteaua din cortul ei. În seara aceea o expedie pe Chesa de îndată ce fu gata pentru culcare. A fi Amyrlin îi aducea anumite privilegii. Precum un întreg cort pentru servitoarea ei. Sau posibilitatea de a dormi singură, atunci când era necesar.

Egwene nu era suficient de obosită să adoarmă, dar asta nu era o problemă. Era ușor să se forțeze să alunece în somn, căci fusese antrenată de Vestitoarele-n vise Aiel. Pășii în **Telaran'rhiod...**

...și se trezi stând în camera ce-i servise drept birou pentru puțină vreme în Turnul Mic. Masa și scaunele erau tot acolo. Nu puteai lua cu tine mobila atunci când mășăluiai alături de o armată. Orice loc părea gol în Lumea Viselor, dar cele ce erau cu adevărat goale se simțeau și mai pustii. Deja Turnul Mic părea... pustiu.

Brusc își dădu seama că purta pe umeri etola Amyrlin. O făcu să dispară la timp. O clipă mai târziu, apărură Nynaeve și Elayne, Nynaeve la fel de solidă ca și ea, dar Elayne părea în ceață. Siuan fusese reticentă să se despartă de primul inel **ter'angreal**; fusese nevoită să-i ordone ferm. Elayne purta o rochie verde cu dantelă la mâneci și la decolteul îngust, dar uimitor de adânc, care lăsa să se vadă un cuțitaș atârnat de un lanț de aur, cu mânerul bătut în perle și pietre roșii. Elayne obișnuia să îmbrățișeze portul locului, imediat cum ajungea acolo. Nynaeve, ca de obicei, purta veșmintele aspre de lână, întunecate la culoare și simple din Ținutul celor Două Râuri.

— Succes? întrebă Egwene plină de speranță.

— Încă nu, dar vom avea, zise Elayne atât de optimistă încât Egwene aproape se holbă la ea; probabil se străduise destul de mult să pară atât de convinsă.

— Sunt sigură că nu mai durează mult, spuse Nynaeve, părând chiar și mai sigură de ea.

Probabil că le venea să se dea cu capul de pereți.

Egwene oftă.

— Poate ar trebui să vă întoarceți. Sunt sigură că puteți găsi vasul în câteva zile, dar mă tot gândesc la poveștile alea.

Puteau să aibă grijă de ele însele. Era sigură de acest lucru și ce gând minunat ar fi fost deasupra mormintelor lor. Siuan îi spusese că niciuna dintre povești nu fusese exagerată.

— Oh, nu, Egwene, protestă Nynaeve. Vasul este prea important. Știi că e. O să fierbem cu toții în suc propriu dacă nu îl găsim.

— Și, în plus, adăugă Elayne, peste ce necazuri am putea da? Dormim în fiecare noapte în Palatul Tarasin, sper că nu ai uitat, și dacă Tylin nu ne aranjează cearșafurile la culcare, tot este disponibilă să stăm de vorbă. Rochia ei era diferită acum, decolteul rămăsese, dar materialul era aspru și folosit. Nynaeve purta o copie aproape identică, doar că pumnalul ei avea nu mai puțin de nouă sau zece mărgelile de sticlă pe mâner. Nu prea erau haine potrivite pentru un palat. Mai rău, încerca să pară inocentă. Nynaeve nu știa cum să facă asta.

Egwene o lăasă în pace. Vasul **era** important, **puteau** avea grijă de ele însele și știa foarte bine că nu îl căutau în Palatul Tarasin. Aproape o lăasă în pace, mai exact.

— Te folosești de Mat, sper?

— Noi...

Brusc, Elayne își dădu seama ce rochie purta și tresări. Părea că ceea ce o uimea cu adevărat era micul cuțit. Cu ochii cât cepele, înșfacă mânerul acestuia, acoperit cu o mulțime de mărgelile roșii și albe, roșie la față ca un rac. O clipă mai târziu, era din nou în rochia verde andorană.

Ciudat era că Nynaeve își dădu și ea seama ce purta, doar o clipă mai târziu decât Elayne, și reacționează exact la fel. Exact la fel. Singura diferență era că Nynaeve se înroșise de două ori mai tare. Se schimbă în veșmintele din Două Râuri chiar înainte ca Elayne să apuce să-și schimbe rochia. Dregându-și glasul, Elayne spuse respirând greu:

— Mat este foarte folositor, sunt sigură, dar nu-l putem lăsa să ne stânjenească. Știi cum este el. Dar poți fi sigură că, dacă o să facem ceva periculos, o să-l punem pe el și pe soldații lui să ne păzească îndeaproape.

Nynaeve stătea tăcută, cu o expresie acră. Oare își aducea aminte de amenințarea lui Mat?

— Nynaeve, să nu-l sâcâi prea tare pe Mat, da?

— Egwene, nu îl sâcâie deloc, râse Elayne.

— Țsta e adevărul, adăugă grăbită Nynaeve. Nu i-am spus nicio vorbă piezișă de când am ajuns la Ebou Dar.

Egwene dădu din cap neîncrezătoare. Putea afla cum stăteau lucrurile cu adevărat, dar ar fi trebuit să... Aruncă o privire în jos, să fie sigură că nu i-a reapărut etola, dar văzu doar o străfulgerare, pe care nici ea nu ar fi recunoscut-o.

— Egwene, zise Elayne, ai reușit să vorbești cu Vestitoarele-n vise?

— Da, spuse Nynaeve, și-au dat seama care e problema?

— Da, am reușit, oftă Egwene. Nu știu nici ele.

Întâlnirea ciudată, petrecută cu două zile în urmă, începuse prin a-i găsi visele lui Bair. Apoi se întâlnise în Stânca din Tear cu Bair și Melaine; Amys spusese că nu avea să o mai învețe nimic pe Egwene, așa că nu venise. La început Egwene se simți ciudat. Nu se putea hotărî să le spună că este Aes Sedai, cu atât mai puțin Suprema Amyrlin, de teamă să nu creadă că minte iarăși. Etola îi apăruse pe umeri. Și mai era și **toh**-ul său către Melaine. Vorbi despre asta, gândindu-se câte mile va trebui să petreacă în șa a doua zi, dar Melaine era atât de încântată că urma să aibă două fiice – ridică în slăvi viziunile lui Min – și o anunță că nu avea niciun **toh** față de ea și, în plus, avea să-și numească una din fiice Egwene. Fusesse singurul lucru plăcut într-o noapte enervantă, pierdută degeaba.

— Au spus, continuă ea, că nu au auzit niciodată ca cineva să încerce să folosească nevoia de două ori pentru a găsi din nou



ceva deja găsit. Bair a zis că probabil este ca și cum ai încerca să mănânci același măr... de două ori.

Același **moțai**, spusese de fapt Bair; un **moțai** era un fel de vierme care putea fi găsit în Pustiu. Îl găsisese dulce și crocant – până în clipa în care aflase ce mâncase.

— Vrei să spui că pur și simplu nu ne putem întoarce în camera aceea? oftă Elayne. Am sperat că poate am făcut noi ceva greșit. Asta e. O să-l găsim oricum.

Elayne ezită, iar rochia i se schimbă din nou, deși nu părea să bage de seamă. Era tot un model andoran, dar roșie, cu Leii Albi ai Andorului pe mâneci și pe piept. O rochie de regină, chiar fără Coroana Rozelor așezată pe buclele roșu-aurii. O rochie de regină cu un decolteu ceva mai generos decât ar fi trebuit să poarte o regină a Andorului.

— Egwene, au spus ceva de Rand?

— Este în Cairhien, se pare că pierde vremea prin Palatul Soarelui. Egwene reuși să nu tresară. Nici Bair, nici Melaine nu doriseră să vorbească deschis, dar Melaine bombănise întunecată despre Aes Sedai, iar Bair spusese că ar trebui bătute la intervale regulate. Lui Egwene îi era tare teamă că Merana reușise cumva să facă o greșală cât toate zilele. Bine măcar că amâna solia Elaidei; Egwene nu credea că el știa cum să le facă față la fel de bine cum își imagina el.

— Perrin este cu el. Și soția lui Perrin! S-a căsătorit cu Faile!

Vestea aduse câteva exclamații pe buzele femeilor. Nynaeve era de părere că Faile era mult prea bună pentru el, dar zâmbea larg în timp ce vorbea; Elayne spuse că spera să fie fericiți, dar părea că se îndoiește că aveau să fie.

— Și Loial este acolo. Și Min. Mai lipsește doar Mat și noi trei.

— Egwene, vrei să transmiți un... mesaj înțeleptelor pentru Min? întrebă Elayne mușcându-și buza de jos. Spune-i... ezită, mestecându-și buza, spune-i că sper că va ajunge să o îndrăgească pe Min la fel de mult ca și mine. Știu că sună ciudat, râse ea, dar este o chestiune doar între noi.

Nynaeve se uită la Elayne la fel de ciudat ca și Egwene.

— li voi transmite, desigur. Dar nu intenționez să vorbesc cu ele prea curând.

Nici nu prea avea rost fiind erau atât de secretease când venea vorba de Rand. Și atât de ostile față de Aes Sedai.

— Oh, nicio problemă, zise repede Elayne. Nu este important. Ei bine, dacă nu putem folosi nevoia, trebuie să ne folosim picioarele, iar ale mele mă dor acum în Ebou Dar. Dacă nu te superi, mă voi întoarce în corpul meu să dorm de-adevăratelea.

— la-o înainte, spuse Nynaeve. Eu mai rămân puțin.

După ce Elayne dispăru, Nynaeve se întoarce către Egwene. Rochia i se schimbase, iar Egwene bănuia de ce. Era un albastru-pal, cu o croială joasă. Avea flori în păr și panglici în cosiță, de parcă ar fi fost gata de nuntă acasă, în ținutul ei. Inima lui Egwene se strânse.

— Ai auzit ceva de Lan? întrebă în șoaptă Nynaeve.

— Nu, Nynaeve, nu am auzit. Îmi pare rău. Mi-aș dori să pot să-ți dau altă veste. Știu că este în viață, Nynaeve. Știu că te iubește la fel de mult cum îl iubești și tu.

— Sigur că trăiește, spuse hotărâtă Nynaeve. Nu voi permite să i se întâmple ceva. Am de gând să fie al meu. Este al meu și nu o să permit să fie mort.

Când Egwene se trezi, Siuan stătea lângă salteaua ei, o umbră în întuneric.

— S-a înfăptuit? întrebă Egwene.

Strălucirea **saidarului** o înconjură pe Siuan în timp ce urzea o țesătură împotriva trasului cu urechea în jurul lor.

— Din cele șase surori care își încep paza la miezul nopții, doar trei au Străjeri, iar aceștia vor rămâne afară. Li se va aduce ceai de mentă, cu un mic supliment pe care nu vor putea să îl simtă.

— Fac ceea ce trebuie? întrebă Elayne închizând ochii pentru o clipă.

— Mă întrebi pe **mine?** izbucni Siuan. Am făcut cum mi s-a ordonat, Maică. Mai degrabă aş sări într-un banc de ştiuci plecat la vânătoare decât să ajut un bărbat să scape, dacă ar fi după mine.

— O să-l domolească, Siuan.

Egwene mai vorbise cu ea, dar simţea nevoia să reia argumentele, pentru a se convinge singură că nu face o greşeală.

— Nici chiar Sheriam nu o mai ascultă pe Carlynia, iar Lelaine şi Romanda insistă. Fie să-l domolească, fie să facă ceea ce a sugerat Delana. Nu o să permit o crimă! Dacă nu putem judeca un om pentru a-l executa, nu avem niciun drept să **aranjăm** să fie omorât. Iar dacă Merana a greşit cumva cu Rand, e ca şi cum s-ar pune vreascuri uscate peste foc. Mi-ar plăcea să fiu sigură că se va duce la Rand în loc să fugă, Lumina ştie pe unde, făcând cine ştie ce. Cel puţin aşa va exista un fel de control asupra lui.

O auzi pe Siuan oftând în întuneric.

— Întotdeauna am crezut că etola cântăreşte la fel de mult ca trei bărbaţi, şopti Siuan. Suprema Amyrlin are puţine decizii uşoare de făcut, şi încă şi mai puţine de care poate fi sigură. Fă ceea ce trebuie şi plăteşte preţul dacă te înşeli. Şi uneori şi dacă ai dreptate.

— Mi se pare că vorba asta n-am mai auzit-o, râse Egwene încet; după un timp, veselie i se stinse. Ai grijă să nu rănească pe nimeni când pleacă, Siuan.

— Cum îţi e voia, Maică.

— E groaznic, murmură Nisao. Dacă se află, numai dezaprobarea singură va fi suficientă să te trimită în exil, Myrelle. Şi pe mine odată cu tine. Acum patru sute de ani poate că era ceva obișnuit, dar nimeni nu s-ar mai gândi la așa ceva în zilele noastre. Unii ar spune că e o crimă.

Myrelle se bucura că luna coborâse pe cer. Întunericul îi ascundea rictusul. S-ar fi putut descurca singură cu Tămăduitul, dar Nisao studiase bolile minții, lucruri pe care Puterea nu le putea atinge. Myrelle nu era sigură că era o boală, dar era dispusă să încerce orice. Nisao n-avea decât să spună ce poftea; Myrelle știa bine că mai degrabă și-ar fi tăiat o mână decât să dea cu piciorul șansei de a-și adânci studiile.

Îl putea simți în noapte, apropiindu-se. Cele două erau departe de corturi, departe de soldați, cu doar câțiva copaci în jurul lor. Îl simțise din momentul în care legătura trecuse la ea, crima pentru care se agita Nisao. Legătura unui Străjer trecând de la o soră la alta, fără aprobarea lui. Nisao avea totuși dreptate. Trebuiau să păstreze secretul cât mai mult timp posibil. Myrelle îi putea simți rănilor, unele aproape vindecate, altele proaspete. Altele infectate foarte tare. Bărbatul nu ar fi pășit în lături să evite o luptă. Trebuia să vină la ea, la fel de inexorabil cum un bolovan desprins de pe munte trebuia să se rostogolească la vale. Un pas nu ar fi făcut să se dea din calea unei bătălii. Îi simțise călătoria în distanță și sânge; sângele lui. Peste Cairhien și Andor, Murandi și Altara, prin ținuturi infestate cu rebeli și pungași, bandiți și jurați ai Dragonului, venind drept către ea ca o săgeată, făcându-și loc cu sabia prin orice bărbat înarmat care îi stătea în cale. Nici măcar el nu putea face asta fără să fie rănit. Îi număra rănilor în minte, minunându-se că mai era încă în viață.

Mai întâi ajunse la ea sunetul copitelor – un mers sigur și liniștit –, abia apoi zări silueta armăsarului înalt în întuneric. Călărețul părea și el făcut din noapte. Probabil își purta mantia. Calul se opri la cincizeci de pași de ea.

— Nu ar fi trebuit să-i trimiți pe Nuhel și Croi să mă găsească, zise călărețul nevăzut cu o voce aspră. Aproape i-am omorât înainte de a vedea cine erau. Avar, poți să ieși din spatele copacului.

Undeva la dreapta, noaptea păru să se miște. Avar își purta și el pelerina și nu s-ar fi așteptat să fie văzut.

— Asta e o nebunie, murmură Nisao.

— Taci! șuieră Myrelle, apoi strigă cu voce tare. Vino la mine.

Calul nu se mișcă. Un câine de vânătoare care își jelea stăpâna nu avea să vină de bunăvoie la noua stăpână. Țesu cu delicatețe Spirit, atingându-i acea parte care purta legătura către ea; trebuia să fie delicată, altfel ar fi fost conștient de atingere, și doar Creatorul putea ști ce se putea întâmpla.

— Vino la mine.

De această dată calul începu să înainteze, iar bărbatul sări din șa pentru a străbate pe jos ultimii pași, un bărbat înalt, căruia umbrele lunii îi desenau un chip cioplit în piatră. Apoi se opri în fața ei, privind în jos către ea. Iar în ochii reci și albaștri ai lui Lan Mandragoran, văzu moarte. Să o ajute Lumina! Cum avea oare să îl țină în viață suficient de mult timp?

## CAPITOLUL 53



### Sărbătoarea Luminilor

PERRIN ERA DUS LA DISPERARE DE OAMENII CARE DANSAU pe străzile Cairhienului; era aproape imposibil să se strecoare printre ei. Un lanț de dansatori șerpuia pe lângă el, unduindu-se în spatele unui ins cu nasul mare, fără cămașă, care cânta la fluier; ultima era o femeie mică și plinuță râzând veselă, care își luă o mână de pe talia bărbatului din fața ei, încercând să-l tragă pe Perrin după ea. El clătină din cap, și fie că pe femeie o speriară ochii lui galbeni, fie chipul său, la fel de întunecat precum ceea ce simțea, căci îi dispăru veselia, lăsându-se purtată de lanțul de oameni, uitându-se pe furiș la el peste umăr, până când mulțimea o ascunse. O femeie încărunțită, încă frumoasă, cu dungi colorate până în talia rochiei de mătase de culoare închisă își aruncă brațele subțiri în jurul gâtului lui Perrin, întinzându-și gura pofticioasă spre el. Rămase uimită când o ridică delicat în brațe, dând-o la o parte din calea lui. Un grup de bărbați și femei de vârsta lui, dănțuind pe muzica tamburelor, dădu peste

el, râzând veseli și trăgându-l de haină. Îi ignorară clătinatul din cap până când îl împinse tare pe unul dintre bărbați, mârâind la ceilalți ca un lup. Pentru o clipă râsul lor dispăru, rămânând uimiți, apoi, continuară să facă zarvă, imitându-i mârâitul, înainte de a dispărea în mulțimea dezlănțuită.

Era prima zi a Sărbătorii Luminilor, cea mai scurtă zi din an, iar orașul sărbătorea într-un mod pe care Perrin nu și l-ar fi imaginat niciodată. Dansau și ei, în Ținutul celor Două Râuri, dar asta...! Oamenii Cairhienului păreau hotărâți să își scoată pârleala în cele două zile de festival pentru un an întreg în care se comportau cuviincios. Buna-cuviință se dusesse pe apa sâmbetei, odată cu toate barierele dintre nobili și oamenii de rând, cel puțin în public. Femei transpirate cu veșminte simple de lână îi trăgeau la dans pe bărbații îmbrăcați în mătăsuri cu dungi de culoare până la brâu; bărbați în surtuce de căruțași sau grăjdari învârteau la dans femei cu rochii scumpe, cu dungi de culoare până la talie. Bărbați goi până la brâu își turnau vin în cap și peste toți cei din preajma lor. Se părea că oricare bărbat putea săruta oricare femeie, oricare femeie putea săruta oricare bărbat, și o făceau cu mare plăcere oriunde s-ar fi uitat Perrin. Încercă să nu se holbeze la ei. Unele nobile cu cârlionții aranjați în turnuri elaborate erau goale până la brâu sub pelerinele subțiri, pe care nu făceau niciun efort să le țină închise. Printre oamenii de rând, puține dintre femeile care își abandonaseră bluzele făceau vreun efort să se acopere cu ceva în afară de plete, adesea prea scurte pentru a acoperi ceva; își turnau vin peste ele și peste cei din jur, la fel de sălbatic ca bărbații. Hohotele zgomotoase se amestecau cu o mie de melodii ce izvorau din fluieri, tobe și comuri, țitere, timpanoane și scripci.

Dacă ar fi văzut așa ceva, Cercul Femeilor din Emond's Field ar fi avut o criză de isterie, iar Sfatul satului și-ar fi înghițit limbile făcând apoplexie, dar dezmățul din jurul său era doar un mic discomfort care se adăuga iritării lui Perrin. Câteva ore, spusese Nandera, dar Rand dispăruse de șase zile. Min fie

plecase cu el, fie stătea cu Aielii. Nimeni nu părea să știe nimic. Înțeleptele, cu excepția uneia numite Sorilea, erau la fel de evazive ca niște Aes Sedai când reușea să le încolțească; Sorilea îi trântise în față să-și vadă de nevasta lui și să nu-și vâre nasul în treburile care nu-i priveau pe cei din ținuturile umede. Nu avea idee cum aflase de necazurile dintre el și nevasta lui, dar nici nu-i păsa. În fiecare zi simțea tot mai puternic că Rand avea nevoie de el, ca o mâncărime de piele. Acum se întorcea de la școala lui Rand, făcuse o ultimă încercare, dar și acolo toți erau ocupați să bea, să danseze și să-și facă de cap ca tot restul Cairhienului. Îi spusese că o femeie numită Idrien era conducătoarea școlii, dar, după ce reuși să o găsească, cu ceva greutate și multă jenă, întrerupând-o dintr-un sărut cu un tânăr care ar fi putut să-i fie fiu, tot ce putuse să-i spună era că poate un bărbat numit Fel știa ceva, iar pe acesta îl găsi dansând cu trei fete care ar fi putut să-i fie nepoate. Cu toate trei deodată. Fel nu părea să-și aducă aminte cum îl cheamă, și nu era poate de mirare în acele circumstanțe. Arde-l-ar focul pe Rand! Plecase fără să spună o vorbă, când știa foarte bine de viziunile lui Min și că avea să aibă nevoie de el cu disperare. Chiar și Aes Sedai se săturaseră, se pare. Perrin aflase în acea dimineață că plecaseră de trei zile spre Tar Valon, spunând că nu avea niciun rost să mai rămână. Ce plănuia Rand? Mâncărimea îl făcea pe Perrin să-și dorească să muște ceva.

Când ajunse la Palatul Soarelui, văzu că fiecare lampă era aprinsă, iar lumânări arzânde fuseseră puse peste tot; coridoarele străluceau ca niște pietre prețioase în soare. Și în Ținutul celor Două Râuri fiecare casă era luminată, cu toate lămpile și lumânările disponibile, până la răsăritul celei de-a doua zile. Cei mai mulți dintre servitorii Palatului erau în stradă, iar cei care rămăseseră păreau să râdă, să cânte și să danseze în aceeași măsură în care lucrau. Chiar și aici erau femei dezgolite până la brâu, de la fețișoare care nici nu ar fi avut dreptul să-și îndeplinească părul în coadă în Ținutul celor Două



Râuri până la bunicuțe cu părul alb. Aiellii de pe coridoare păreau dezgustați atunci când le observau, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Mai ales Fecioarele păreau furioase, deși Perrin bănuia că nu din pricina femeilor dezgolate; Fecioarele erau ca niște pisici furioase din ziua în care Rand dispăruse.

Perrin străbătu coridoarele cu pași mari, fără să se mai ferească de data asta. Aproape că voia să dea peste Berelain. Își imaginează o clipă cum o ia de gât cu dinții și o scutură până fuge cu coada între picioare. Din fericire, poate, ajunsese în camera lui fără să dea peste ea.

Faile aproape își ridică privirea de la tabla de joc atunci când intră, Perrin era sigur de asta. Degaja încă un miros de gelozie, dar nu acesta era cel mai puternic; mânia era mai ascuțită, deși s-ar fi putut și mai rău. Cel mai puternic miros era unul greu, agal, despre care își dădu seama că era dezamăgire. De ce era dezamăgită de el? Dacă ar fi spus un singur cuvânt care să arate că vrea să se întoarcă la cum erau lucrurile înainte, s-ar fi aruncat în genunchi în fața ei, gata să accepte orice vină pe care ar fi vrut să i-o pună pe umeri. Dar tot ce făcu ea fu să mute o piesă, murmurând:

— Este rândul tău, Loial. Loial?

Smocurile urechilor lui Loial tresăriră neliniștite, iar sprâncenele i se lăsară în jos. Poate că Ogierii nu aveau un simț dezvoltat al mirosului – nu mai bun decât al lui Faile, să zicem –, dar puteau simți starea de spirit a cuiva chiar și atunci când un om nu și-ar fi dat seama de nimic. Când Perrin și Faile erau în aceeași cameră, Loial arăta de parcă îi venea să plângă. Acum oftă ușor, precum vântul printr-o peșteră, punând o piatră albă în locul unde putea începe să captureze mare parte dintre pietrele lui Faile, dacă nu observa, dar probabil aceasta avea să bage de seamă; ea și Loial erau jucători cu forțe egale, mult mai buni decât Perrin.

Sulin ieși din dormitor, încruntându-se la Faile și la Perrin. Mirosul ei îi aducea aminte de cel al unei lupoalice care se

săturase ca puii să-i roadă coada în joacă. Și mai mirosea a îngrijorare. Și, ciudat, a frică. Deci, nu putea înțelege de ce i se părea ciudat ca servitoarea cu părul alb să miroasă a teamă – chiar și una cu chipul brăzdat de cicatrici și riduri.

Pescuind o carte cu coperte de piele, lucrate în aur, Perrin se afundă într-un scaun, deschizând volumul la întâmplare. Dar nu se apucă de citit, nici nu văzuse ce carte luase în mâini. Trase adânc aer în piept, încercând să o simtă doar pe Faile. Dezamăgire, furie, gelozie, dar, sub toate astea, chiar sub mirosul slab de săpun de ierburi, era ea. Perrin îi trase în nări mirosul cu nesaț. Un singur cuvânt; atât trebuia ea să spună.

Când se auzi o bătaie în ușă, Sulin ieși cu pași mari din dormitor, fluturându-și fusta roșu cu alb și uitându-se la Perrin, Loial și Faile de parcă se întreba de ce nu răspunsese unul din ei. Se strâmbă disprețuitoare când îl văzu pe Dobraine – părea să facă asta din ce în ce mai des de când dispăruse Rand –, dar apoi trase adânc aer în piept de parcă și-ar fi adunat puterile, forțându-se vizibil să arboreze un aer blând. Reverența ei adâncă ar fi fost potrivită pentru un rege căruia îi plăcea să fie și călău, căci rămase așa, cu capul aproape de podea. Brusc, începu să tremure. Mirosul furiei se topi și chiar și îngrijorarea fu copleșită de un miros ca o mie de așchii fine. Perrin mai simțise mirosul rușinii ei, dar de data asta ai fi zis că este gata să moară din cauza ei. Se mai simțea și mirosul amar pe care femeile îl răspândeau când erau gata să plângă.

Desigur, Dobraine nu-i aruncă nici măcar o privire. Ochii lui adânci îl studiară pe Perrin, cu chipul sobru, chiar sumbru, sub fruntea rasă și dată cu pudră. Dobraine nu mirosea deloc a băutură și nici nu părea că ar fi dansat. Singura dată când Perrin îl mai întâlnise, avusese impresia că bărbatul mirosea a prudentă; nu a teamă, ci ca și cum s-ar fi plimbat printr-o pădure plină cu șerpi veninoși. Mirosul era în acea zi de zece ori mai puternic.

— Lumina fie cu tine, Senior Aybara! zise Dobraine, înclinându-și capul. Pot vorbi singur cu tine?

Perrin așează cartea pe podea, lângă scaun, făcându-i semn să se așeze pe scaunul din fața lui.

— Lumina să te scalde, Seniore Dobraine! Dacă omul voia să se formalizeze, Perrin putea face și el asta. Dar erau niște limite.

— Tot ce vrei să-mi spui, soția mea poate auzi. Nu am secrete față de ea. Iar Loial este prietenul meu.

Putea simți privirea lui Faile. Brusc, mirosul **ei** fu covârșitor. Perrin asocia mirosul acela cu faptul că îl iubea; când era tandră sau când îl copleșea cu sărutări, aroma ei îl răscolea. Se gândi să-i spună lui Dobraine să plece – și lui Loial, și lui Sulin; dacă Faile mirosea astfel, cu siguranță putea să îndrepte cumva lucrurile –, dar carhianul se așezase deja.

— Un bărbat cu o soție în care poate avea încredere este mai fericit de soartă decât unul acoperit de aur, zise el, aruncând totuși o privire scurtă către Faile. Astăzi Cairhienul a fost lovit de două nenorociri. În această dimineață, Seniorul Maringil a fost găsit mort în pat, otrăvit se pare. Iar cu puțin timp în urmă, înaltul Senior Meila a căzut victimă sabiei unui mercenar, în plină stradă. Foarte ciudat să se întâmple așa ceva în timpul Festivalului Luminilor.

— De ce îmi spui toate acestea? întrebă Perrin încet.

Dobraine își desfăcu mâinile.

— Ești prietenul Seniorului Dragon, iar el nu este aici, spuse, apoi ezită un timp, vorbind de parcă îi scotea cineva vorbele cu cleștele. Seara trecută, Colavaere a luat cina cu o serie de musafiri din Case mai mici. Daganred, Chuliandred, Annallin, Osiellin și alții. Lipsiți de importanță, dar numeroși. Au vorbit să se alieze cu Casa Saighan și să o sprijine pe Colavaere pentru a ajunge pe Tronul Leului. Nici măcar nu au încercat să țină secretă întâlnirea.

Bărbatul tăcu iarăși, măsurându-l pe Perrin de sus pânăjos. Indiferent ce văzu, se simți obligat să mai adauge o mică explicație:

— Iar acest lucru este ciudat, pentru că atât Maringil, cât și Meilan și-ar fi dorit tronul pentru ei înșiși, iar dacă ar fi aflat de întâlnire ar fi sufocat-o cu propriile perne.

În cele din urmă, Perrin înțelese, deși nu vedea de ce bărbatul vorbea cu atâtea ocolișuri. Și-ar fi dorit ca Faile să spună ceva; era mult mai pricepută la aceste lucruri decât era el. O văzu cu coada ochiului, aplecată peste tabla de joc, uitându-se pe furis la el.

— Dacă Colavaere a comis o crimă, Seniore Dobraine, ar trebui să te duci la... la Rhuarc.

Voise să spună Berelain, dar simțise mirosul geloziei lui Faile crescând chiar înainte să rostească numele femeii.

— Sălbaticul Aiel? pufni Dobraine. Mai bine la Berelain, deși nici așa nu ar fi cu mult mai bine. Trebuie să recunosc că muierea aia știe să conducă un oraș, dar are impresia că în fiecare zi este Festivalul Luminilor. Colavaere o să o taie în bucăți și o s-o prepare cu ardei. Tu ești prietenul Dragonului Renăscut. Colavaere... de data asta se opri brusc, dându-și și el seama într-un final că Berelain intrase în cameră fără să bată la ușă, cărând ceva lung și subțire înfășurat într-o pătură.

Perrin auzise zgomotul clanței, dar la vederea ei, cu sânii pe jumătate dezgoliți, fu cuprins de o furie care îi alungă orice alt gând. Femeia venise **aici**, să continue să flirteze în fața **soției** lui? Mânia îl ridică în picioare și îl făcu să își lovească palmele unele de altele cu un zgomot de tunet.

— Afară! Afară, femeie! Afară, acum! Sau o să te arunc eu afară de o să te duci de-a berbeleacul!

Berelain tresări atât de tare că scăpă din brațe pachetul, făcând un pas înapoi cu ochii mari, dar nu ieși. Perrin își dădu seama că toată lumea se uita la el. Chipul lui Dobraine rămase impasibil, dar degaja un miros de stupefacție, ca un stâlp înalt

de piatră în mijlocul unei câmpii. Urechile lui Loial erau ridicate drept, iar falca îi căzuse în piept. Iar Faile, cu acel zâmbet rece... Perrin nu înțelegea. Se așteptase să simtă valuri de gelozie, cu Berelain acolo în cameră, dar de ce mirosea atât de puternic a femeie rănită?

Brusc, Perrin văzu ce-i căzuse lui Berelain din brațe. Pătura dezvelise sabia lui Rand și centura cu catarama Dragonului. Ar fi putut Rand să le lase în urmă? Lui Perrin îi plăcea să se gândească pe îndelete; atunci când te grăbeai, puteai răni pe cineva fără să vrei. Dar sabia aceea căzuse ca o lovitură de fulger. Să te grăbești era o prostie în munca la fierărie și nu puteai face decât lucruri de mântuială, dar lui Perrin i se zbârli părul de pe ceafă și un mârâit gros îi țâșni din gât.

— L-au luat! țipă brusc Sulin, cutremurător. Cu capul dat pe spate, cu ochii strânși, gema la tavan, iar sunetul vocii ei era suficient să-l facă să tremure pe Perrin.

— Aes Sedai l-au luat pe fratele dintâi!

Avea obrajii scăldați în lacrimi.

— Fii calmă, femeie, spuse Berelain fermă. Du-te în camera cealaltă și fii calmă. Nu puteam lăsa să se afle... zise către Perrin și Dobraine.

— Nu mă recunoști, izbucni sălbatică Sulin, cu rochia asta și cu părul mare. Mai vorbește o dată cu mine ca și cum nu aș fi aici și o să primești ce ți-a dat Rhuarc în Stânca din Tear și ar fi trebuit să o tot facă de-atunci.

Perrin schimbă priviri nedumerite cu Dobraine și Loial, chiar înainte ca Faile să-și ferească privirea. Pe de altă parte, Berelain păli, devenind apoi stacojie; mirosea a umilință.

Sulin se duse repede la ușă, dând-o de perete înainte ca cineva să poată scoate o vorbă; Dobraine deschise gura să zică ceva, dar o tânără Fecioară cu părul blond, care trecea pe coridor, rânji amuzată la ea.

— Șterge-ți rânjetul de pe față! Luane, izbucni Sulin. Măinile păreau că i se mișcă, dar din încăpere nu se putea vedea clar. Luane își schimbă expresia.

— Spune-i Nanderei să vină imediat aici. Și lui Rhuarc. Și adu-mi un **cadin'sor** și foarfeci să-mi tai părul. Fugi, femeie! Ești **Far Dareis Mai** sau **Shae en M'taal**?

Fecioara țâșni pe coridor, iar Sulin se întoarse dând din cap mulțumită, trântind ușa în spatele ei. Faile se holba la ea.

— Soarta e cu noi, gemu Dobraine. Nu le-a spus Aielilor nimic; cred că femeia e nebună. O să hotărâm ce le spunem când vin după ce o legăm fedeleș.

Când se îndreptă către ea, scoțând chiar o eșarfă verde din buzunar, Perrin îl prinse de mână.

— Ea este Aiel, Dobraine, zise Berelain. O Fecioară a Suliței. Nu am înțeles de ce poartă livrea.

Surprinzător, Berelain fu cea care primi o privire amenințătoare de la Sulin. Perrin răsuflă ușor. Și el care voise să o protejeze pe femeia cu părul alb de Dobraine. Cairhianul se uită întrebător la el, ridicând un pic mâna în care ținea eșarfa; se părea că nu renunțase la ideea de a o lega fedeleș. Perrin păși între cei doi, ridicând sabia lui Rand.

— Vreau să fiu sigur.

Brusc, realizează că era foarte aproape de Berelain. Aceasta se uită neliniștită către Sulin și se apropie de el de parcă i-ar fi căutat protecția, dar mirosea a hotărâre, nu a neliniște; mirosea ca un vânător.

— Nu-mi place să trag concluzii pripite, zise el mergând către scaunul lui Faile; nu se grăbea, era doar un bărbat care se ducea să stea lângă nevasta lui. Sabia nu dovedește nimic.

Faile se ridică, uitându-se la tabla de joc peste umărul lui Loial, mai aproape de cotul lui. Berelain se mișcă și ea, mai aproape de el; încă îi mai arunca priviri înfricoșate lui Sulin, deși nu avea nici urmă de miros de teamă. El se mișcă după Faile, ca din întâmplare.

— Rand a spus că trei Aes Sedai nu-i pot face rău dacă e atent, zise în timp de Faile înconjură masa și se așează din nou în scaun. Am înțeles că nu a lăsat niciodată mai mult de trei să se apropie de el; Berelain cerșea milă din priviri, uitându-se speriată la Sulin. Am înțeles că doar trei au venit aici în ziua în care el a plecat.

Se duse după Faile, ceva mai repede. Ea se ridică din scaun, ducându-se iarăși lângă Loial. Loial avea capul în mâini, gemând încet, pentru un Ogier. Berelain se ținu după Perrin, cu ochii mari, însăși imaginea femeii care caută protecție. Pe Lumină, părea hotărâtă!

Întorcându-se pe călcâie cu fața către ea, Perrin o împunse cu un deget suficient de tare să o facă să geamă.

— Oprește-te imediat! zise retrăgându-și brusc mâna ca arsă când realizează unde avea degetele. Reuși să-și păstreze o voce dură.

— Oprește-te imediat!

Perrin se dădu înapoi, uitându-se atât de urât la ea, că ar fi putut să crape un zid de piatră. Putea înțelege de ce încă simțea în nări mirosul geloziei lui Faile, dar de ce, de ce, în numele Luminii, mirosea și mai rănită ca înainte?

— Puțin bărbați mă pot face să îi ascult, râse Berelain încetișor, dar cred că tu ești unul dintre ei; continuă, devenind serioasă. Am fost să caut prin camerele Seniorului Dragon, pentru că îmi era teamă. Toată lumea știe că femeile Aes Sedai au venit să-l escorteze la Tar Valon și nu am putut înțelege cum de au renunțat. Eu am primit cel puțin zece vizite de la diferite surori, să mă sfătuiască ce să fac atunci când ele se vor întoarce la Tar Valon cu el. Păreau foarte sigure că așa se va întâmpla.

Femeia ezită să continue și, deși nu se uita la Faile, Perrin avea impresia că se gândește dacă să vorbească cu ea de față. Și de față cu Dobraine, dar mai ales cu Faile. Mirosul de vânător rebeni.

— Am impresia că ar trebui să mă întorc la Mayene, altfel s-ar putea să plec de aici sub escortă.

Sulin mormăi ceva sub bărbie, dar urechile lui Perrin o auziră clar.

— Rhuarc este un prost. Dacă într-adevăr ar fi fiica lui, nu ar mai avea timp de nimic altceva decât să o bată.

— Zece? spuse Dobraine. Eu am primit doar o vizită și mi s-a părut că Aes Sedai e dezamăgită când i-am spus clar că i-am jurat credință Seniorului Dragon. Colavaere este cheia. Știe la fel de bine ca oricine că Seniorul Dragon vrea să-i dea tronul lui Elayne Trakand, se strâmbă el. Elayne Damodred ar fi trebuit să o cheme. Taringail ar fi trebuit să insiste ca Morgase să se mărite cu cineva din casa Damodred, nu Trakand; ar fi avut suficientă nevoie de el ca să facă asta. În fine, Elayne Trakand sau Elayne Damodred are mai multe drepturi să primească tronul decât oricine, mult mai multe decât Colavaere, dar sunt convins că Colavaere a pus să fie omorâți Maringil și Meilan ca să-și deschidă drumul către tron. Nu ar fi îndrăznit niciodată să facă așa ceva dacă socotea că Seniorul Dragon avea să se mai întoarcă.

— Deci, ăsta era motivul, zise Berelain încruntându-se vexată. Am dovada că a pus un servitor să toarne otravă în vinul lui Maringil – a fost neglijentă, iar eu am adus doi prinzători de hoți foarte pricepuți –, dar nu știam de ce, spuse înclinându-și capul în fața privirii admiratoare a lui Dobraine. Pentru asta va atârna în ștreang. Dacă mai avem vreo cale să-l aducem înapoi pe Seniorul Dragon. Dacă nu, mi-e teamă că va trebui să luptăm să rămânem în viață.

— O să-l aduc înapoi, mârâi Perrin încleștându-și mâna pe teaca sabiei. Dannil și ceilalți din Ținutul celor Două Râuri erau probabil la jumătatea drumului, întârziați din cauza căruțelor. Dar mai avea lupii.

— Și dacă va trebui să plec singur, o să-l aduc înapoi.



— Nu singur, spuse Loial întunecat. Niciodată singur, atâta vreme cât eu sunt aici.

Brusc, urechile i se mișcă de rușine; întotdeauna se simțea stânjenit când cineva îl considera curajos.

— Până la urmă, cartea mea nu o să se termine foarte bine dacă Rand va fi închis în Turn. Și nu pot scrie despre salvarea lui dacă nu sunt acolo.

— Nu veți fi singuri, Ogierule, zise Dobraine. Până mâine adun cinci sute de oameni în care pot avea încredere. Nu știu ce putem face împotriva a șase Aes Sedai, dar eu îmi țin jurămintele. Dar câtă încredere putem avea în sălbatici? Întrebă, mângâind cu degetele eșarfa.

— Câtă încredere putem avea în ucigașii-de-copaci? Întrebă Sorilea cu o voce dură, intrând în cameră. Rhuarc era cu ea, mirosind posomorât, și Amys, cu chipul prea tânăr încadrat nepotrivit de părul alb, și Nandera, degajând mirosul unei furii ucigașe, cărând o legătură cenușie cu verde și brun.

— Știți? Întrebă uimit Perrin.

Nandera aruncă legătura către Sulin.

— **Toh**-ul tău a fost împlinit de mult timp. Aproape patru săptămâni și jumătate, o întreagă lună și jumătate. Chiar și **gai'shain** spun că ești prea mândră.

Cele două femei dispărură în dormitor. Un miros de iritare venise dinspre Faile de îndată ce Perrin vorbise.

— Vorbitul prin semne al Fecioarelor, murmură ea, prea încet pentru ca altcineva decât el să o poată auzi. Errin îi aruncă o privire recunoscătoare, dar ea părea concentrată la tabla de joc. De ce nu lua și ea parte? Dădea sfaturi bune și ar fi fost recunoscător să afle ce gândește. Ea mută o piatră și se încruntă la Loial, care era atent la ceilalți. Încercând să nu ofteze, Perrin zise:

— Nu-mi pasă cine are încredere în cine. Rhuarc, ești gata să-ți trimiți luptătorii Aiel împotriva Aes Sedai? Sunt șase. Dar o sută de mii de Aieli cred că o să le dea de furcă.

Numărul pe care-l spusese îl făcu să clipească – zece mii de oameni erau o oaste frumoasă –, dar atâția spusese Rhuarc că are, iar Perrin îl crezuse după ce văzuse cu ochii lui tabăra de pe dealuri. Spre surprinderea sa, Rhuarc mirosea ezitant.

— Nu este posibil să trimit atât de mulți, zise el făcând o pauză înainte de a continua. În această dimineață s-au întors iscoadele. Shaido vin în forță din Piscul Dragonului, către inima Cairhienului. Aș avea poate suficienți luptători să-i opresc – se pare că nu vin chiar toți –, dar, dacă mut atât de multe sulite din acest ținut, tot ce am realizat aici se va duce de râpă. În cel mai bun caz, Shaido vor jefui orașul cu mult înainte să ne întoarcem. Cine știe cât de mulți vor veni înainte, și poate se vor duce și către alte ținuturi, și câți dintre ei nu se vor strecura pretinzând că sunt ***gai'shain***?

Un miros puternic de dispreț pluti dinspre el, dar Perrin nu înțelegea nimic. Ce mai conta cât teritoriu trebuia recucerit – sau câți oameni vor muri, gândi cu durere – atâta vreme cât Rand, Dragonul Renăscut, urma să fie prizonier în Tar Valon?

Sorilea îl studia pe Perrin. Adeseori privirea înțeleptelor îl făcea pe Perrin să se simtă ca în fața unor Aes Sedai, măsurat și cântărit. Sorilea îl făcea să se simtă ca un plug stricat ce era desfăcut, iar fiecare șurub analizat să vadă dacă trebuia înlocuit sau reparat.

— Spune-i totul, Rhuarc, zise ea dur, punându-i mâna pe braț. Are dreptul să știe, răcoarea sufletului meu. Este aproape-fratele lui Rand al'Thor, adăugă cu o voce blândă, mirosind totuși a hotărâre.

Rhuarc îi aruncă o privirea grea, iar Dobraine se uită disprețuitor. Într-un final, bărbatul se îndreptă de spate.

— Pot lua doar Fecioarele și pe ***siswai'aman***, zise cu un ton și cu un miros care indicau că mai degrabă și-ar fi pierdut un braț decât să trebuiască să spună acele cuvinte. Prea mulți dintre ceilalți nu vor dansa dansul sulitelor cu Aes Sedai.

Buzele lui Dobraine se strâmbară cu dispreț.

— Câți cairhieni vor lupta cu Aes Sedai? Întrebă încet Perrin. Șase Aes Sedai, și nu avem nimic decât oțel împotriva lor.

Câte Fecioare și câți sis... ce naiba or fi fost, putea strânge Rhuarc? Nu conta; se putea întotdeauna bizui pe lupi. Câți lupi aveau să moară?

— Eu voi lupta, Seniore Aybara, zise bățos Dobraine, ștergându-și disprețul de pe chip. Eu și cei cinci sute ai mei, chiar dacă ar fi șaizeci de Aes Sedai.

Sorilea hohoti scurt, cu o voce uscată.

— Nu-ți fie teamă de Aes Sedai, ucigașule-de-copaci.

Brusc, stupefiant, în fața ei dansa o mică flacăra. Putea conduce Puterea!

Femeia lăsa flacăra să se stingă și începură să plănuiască, dar rămase în gândurile lui Perrin. Mică și tremurătoare, flacăra fusese o declarație de război mai puternică decât o mie de trompete, un război până la moarte.

— Dacă vei coopera, zise Galina pe un ton banal, îți vei face viața mai ușoară.

Fata se uită la ea cu încăpățănare, foindu-se pe scaun. Transpira abundent, deși nu purta haină. Cortul era fierbinte; Galina uita uneori pur și simplu de temperatură. Se întrebă, și nu era pentru prima dată, ce era cu această Min sau Elmindreda, sau cum s-o fi chemând de fapt. Prima dată când o văzuse Galina purta veșminte de băiat și era în compania lui Nynaeve al'Meara și a lui Egwene al'Vere. Și a lui Elayne Trakand, dar celelalte două femei erau cele legate de al'Thor. A doua oară, întruchipase exact genul de femeie pe care Galina o ura cel mai mult, o mironosiță înzorzonată, dar fusese sub protecția lui Siuan Sanche, așa că nu mai contase oricum. Galina nu-și putea imagina ce fusese în capul Elaidei să o lase să plece din Turn. Dar poate că nu avea să i-o predea imediat Elaidei. Dacă o folosea pe fată cum trebuie în Turn, ar fi putut să o prindă pe Elaida în plasă ca pe o vrabie. Căci, cu tot ce făcea

Alviarin, Elaida devenise una dintre acele Suprem înscăunate puternice, care hotărau totul cu o mână de fier; dacă o punea într-o colivie, cu siguranță poziția lui Alviarin ar fi fost slăbită. Dacă o folosea cum trebuie...

O schimbare în firele țesăturii pe care o simțea o făcu pe Galina să se ridice.

— O să vorbesc din nou cu tine după ce te mai gândești, Min. Gândește-te bine câte lacrimi valorează un bărbat.

Odată ajunsă afară, se răsti la Străjerul îndesat care stătea de pază.

— Păzește-o cum trebuie, de data asta.

Carilo nu fusese de strajă în timpul incidentului de noaptea trecută, dar prea erau cocoloșiți Străjerii. Dacă tot trebuiau să existe, măcar să fie tratați ca niște soldați, nimic mai mult.

Ignorându-i plecăciunea, se îndepărtă grațioasă de cort, uitându-se după Gawyn. Tânărul stătea prea retras de când al'Thor fusese capturat și mult prea tăcut. Nu avea să permită ca totul să fie distrus de dorința lui de a-și răzbuna mama. Dar îl văzu pe Gawyn călare, la marginea taberei, vorbind cu un grup de băieți, care-și spuneau singuri Tineri.

În acea zi se opriseră mai devreme decât era nevoie, iar corturile și căruțele aruncau umbre lungi lângă drum în soarele după-amiezii. În jurul taberei erau câmpii netede și dealuri joase și se puteau vedea doar câteva tufișuri, mici și rare. Încă treizeci și trei de Aes Sedai se alăturaseră celor șase de la început, cu servitorii lor – și Străjerii; nouă erau verzi, doar treisprezece Roșii, iar restul Albe – din fosta Ajah a lui Alviarin – alcătuiind o tabără mare, chiar și fără să-i mai ia în calcul pe Gawyn și pe soldații lui. Câteva surori ieșiseră din corturi, privind, după ce simțiseră același lucru ca și Galina. În centrul atenției lor erau șapte Aes Sedai, șase dintre ele așezate pe scăunele în jurul unui cufăr mare, plasat astfel încât să fie încins de ultimele raze de soare. A șaptea era Erian; nu se mai îndepărtase de cufăr după ce al'Thor fusese pus înapoi în el noaptea trecută. Îi

permiseseră să iasă din el odată ce se îndepărtaseră de Cairhien, dar Galina bănuia că Erian ar fi vrut ca el să facă restul călătoriei închis acolo.

Surori Verzi se strânseseră în jurul ei de îndată ce se apropie. Erian era frumoasă de obicei, cu chipul palid un oval minunat, dar acum avea obrajii stacojii, așa cum fusese din noaptea trecută, iar ochii ei negri frumoși, erau injectați.

— Iar a încercat să străpungă scutul, Galina, zise cu o voce groasă și aspră, plină de furie și dispreț. Trebuie pedepsit iarăși. Și vreau să-l pedepsesc eu.

Galina ezită. Mult mai bine ar fi fost să o pedepsească pe Min; asta l-ar fi potolit cu siguranță pe al'Thor. Fusese cuprins de furie văzând-o pedepsită pe Min noaptea trecută pentru izbucnirea ei, provocată de faptul că îl văzuse pe el pedepsit mai întâi.

Întregul incident începuse pentru că al'Thor descoperise că Min era în tabără, după ce un Străjer neglijent îi permisesese să meargă prin întuneric, în loc să o țină ascunsă în cort. Cine ar fi crezut că al'Thor, despărțit de Putere și înconjurat din toate părțile, ar fi putut să-și piardă firea atât de tare. Nu încercase doar să rupă scutul, dar ucisese cu mâinile goale un Străjer și îl rănisese pe altul cu sabia celui mort, atât de tare că omul murise în timp ce era Tămăduit. Și toate astea se întâmplaseră în cele câteva clipe de care avuseseră nevoie surorile ca să-și revină din șoc și să-l lege cu Puterea.

Dacă ar fi fost după voia ei, de două zile Galina ar fi adunat surorile Roșii și l-ar fi domolit pe al'Thor. Dar, cum asta era interzis, ar fi preferat să îl predea la Turn neatins, atâta vreme cât era politicos. Chiar și acum, eficiența era singurul lucru care o interesa, iar eficient ar fi fost să o aducă pe Min acolo și să-l lase pe al'Thor să-i audă vaielele și plânsul și să știe că din cauza lui este pedepsită. Dar întâmplarea făcea ca ambii Străjери morți să fie ai lui Erian. Probabil toate surorile credeau că era dreptul ei. Iar Galina voia ca sora verde din Illian, cu chip de

păpușă, să scape cât mai repede de furie. Era mult mai bine ca tot restul drumului să poată admira chipul acela de porțelan.

Galina aprobă cu o mișcare a capului.

Rand clipi când lumina îi umplu brusc pieptul. Nu își putuse controla tresărirea; știa ce urma să se întâmple. Lews Therin tăcu, nemișcat. Rand abia mai putea controla Vidul și își simți fiecare mușchi dureros când fu ridicat în picioare. Strânse din dinți și încercă să nu-și închidă ochii în ceea ce părea a fi soarele amiezii. Aerul părea minunat de curat; cămașa murdară i se lipise de piele, picurând sudoare. Nu era legat cu frânghii, dar nu ar fi putut pune un pas nici dacă ar fi trebuit să-și salveze viața. Dacă nu ar fi fost susținut cu Puterea, s-ar fi prăbușit. Până când nu văzu cât de jos coborâse soarele, nu-și dădu seama cât de mult timp stătuse în cufăr, cu capul între genunchi, într-o baltă de sudoare.

Se uită doar o clipă către soare. Fără să vrea, privirea sa se fixă pe Erian, chiar înainte ca femeia să se înfigă înaintea lui. Femeia scundă și subțire se uita urât la el, cu ochii negri plini de furie, și aproape tresări iarăși. Spre deosebire de noaptea trecută, nu spuse nimic, dar începu.

Prima lovitură nevăzută îl izbi peste umeri, o parte a pieptului și a coapselor. Golul se spulberă. Aer. Doar Aer. Parcă părea mai ușor, dacă își repeta asta. Totuși, fiecare lovitură părea o biciuire, dată de un braț mai puternic decât al oricărui bărbat. Înainte să înceapă, fusese deja acoperit cu dungi vineții de la umeri la genunchi. Fusese conștient de ele, deși nu chiar atât de slab pe cât și-ar fi dorit; chiar și în interiorul Vidului și-ar fi dorit să plângă. După ce acesta dispăru, simți nevoia să urle.

Dar strânse din dinți. Câteodată, îi mai scăpa câte un geamăt, iar Erian își dubla eforturile, vrând și mai mult. Refuza să-i dea satisfacție. Nu putea să nu tremure la fiecare lovitură, dar altă satisfacție nu avea să-i dea. Se uita fix în ochii ei, refuzând să clipească sau să se uite în altă parte.

, Am ucis-o pe Ilyena“, gemea Lews Therin la fiecare lovitură. Rand avea propria litanie. Durerea îi ardea pieptul. „Asta se întâmplă când ai încredere în Aes Sedai. Focul îi izbi spatele. Niciodată din nou; nici cât un fir de păr. Ca un brici. Asta se întâmplă când ai încredere în Aes Sedai.“

Credeau că îl pot zdrobi. Credeau că îl pot face să se târască la picioarele Elaidei. Atunci făcu cel mai greu lucru pe care îl făcuse în viața lui. Zâmbi. Doar cu buzele, dar se uită în ochii lui Erian, zâmbind. Femeia făcu ochii mari, sâsâind, iar loviturile începură să curgă din toate părțile.

Durere și foc. Nu putea vedea, dar simțea. Agonie și infern. Era conștient că mâinile îi tremurau în legăturile invizibile, dar se concentrează să-și țină fălcile încleștate. „Asta se întâmplă când... Nu voi țipa! Nu voi țipa! Niciodată, nici în...! Nici cât un fir de păr! Niciodată! Nu voi țipa! Niciodată! Niciodată! NICIODATĂ!“

La început își dădu seama că respiră. Aer, tras cu sete prin nări. Tremura – se simțea ca o flacără pulsând –, dar bătaia încetase. Era aproape un șoc să își dea seama de asta. Se terminase ceva ce nu crezuse că avea să se mai termine vreodată. Simțea gust de sânge, iar fălcile îl dureau aproape la fel de mult ca restul corpului. Bine. Nu țipase. Mușchii feței erau crispați, ca într-un ghem; ar fi trebuit să facă un efort doar ca să deschidă gura.

Vederea și-o recăpătă ultima, dar apoi se întrebă dacă durerea nu îl făcea să halucineze. Printre Aes Sedai era un grup de înțelepte, aranjându-și șalurile pe umeri și uitându-se la Aes Sedai cu toată aroganța de care erau în stare. Când se decise că erau reale – dacă nu cumva avea vedenii că Galina vorbea cu una dintre ele primul său gând fu că avea să fie salvat. Dacă înțeleptele reușiseră cumva... Era imposibil, dar totuși... Apoi o recunoscă pe femeia cu care vorbea Galina.

Sevanna înaintă către el, zâmbind cu gura ei grasă și hrăpăreață. Ochii aceia verzi se uitau lung la el; avea un chip

frumos, încadrat de un păr auriu. Rand ar fi preferat să se uite la un lup turbat. Era ceva ciudat în felul în care stătea, aplecată ușor înainte, cu umerii trași pe spate. Ea se uita în ochii lui. Brusc, indiferent cât de mult îl durea, Rand vru să râdă; ar fi râs, dacă ar fi fost sigur ce zgomot i-ar fi ieșit dacă deschidea gura. Iată-l acolo, prizonier, bătut aproape până să fie ucis, cu urme de lovituri arzându-i corpul, cu sudoare înțepătoare pe el, iar femeia care-l ura și care-l acuza de moartea iubitului ei încerca să-și dea seama dacă el nu i se uita în decolteu!

Încet, îi trecu un deget peste gât – cât de mult putu – de parcă și-ar fi imaginat că îi taie capul. Un lucru potrivit, dacă se gândea la soarta lui Couladin.

— L-am văzut, zise ea oftând satisfăcută, cu un mic fior de plăcere. V-ați ținut învoiala, și așa am făcut și eu.

Aes Sedai îl băgară iarăși în cufăr, cu capul între genunchi, ghemuit în balta de sudoare. Capacul se închise, iar întunericul îl învălui.

Abia atunci își descleștă fălcile, deschizându-și gura și scoțând o respirație tremurătoare. Nu fusese sigur că nu o să izbucnească în plâns, nici măcar acum. Pe Lumină, parcă luase foc!

Ce căuta Sevanna acolo? Ce învoială? Nu. Ar fi fost bine să știe ce înțelegere exista între Turn și Shaido, dar își putea face griji de acest lucru mai târziu. Acum trebuia să se gândească la Min. Trebuia să evadeze. Îi făcuseră rău. Gândul era atât de cumplit că aproape îi depășea durerea fizică. Aproape.

Bâjbâi printr-o mare de durere pentru a-și redobândi Vidul, dar, într-un final, fu înconjurat de gol și căută **saidinul...** pentru a-l găsi acolo pe Lews Therin; două rânduri de mâini încercând să prindă ceva ce doar o singură pereche ar fi putut.

„Arză-te-ar, mârâi Rand în minte. Arză-te-ar! Nu ai putea să mă ajuți, măcar de data asta, în loc să lucrezi împotriva mea!”

, Ajută-mă tu pe mine!” răbufni Lews Therin.



Rand aproape pierdu iarăși Vidul, șocat. Nu putea fi o întâmplare; Lews Therin îl auzise și răspunsese. „Am putea lucra împreună, Lews Therin.” Nu voia să lucreze cu el, îl voia dispărut din mintea sa. Dar mai era și Min. Și nu știa câte zile mai aveau de petrecut pe drumul spre Tar Valon. Iar odată ajunși acolo nu mai aveau nicio șansă. Niciodată.

Îi răspunse un hohot de râs nesigur și temător. „împreună?” Alt hohot, de om nebun de legat. „împreună. Indiferent cine ești.” Apoi vocea și prezența dispărură.

Rand tremura. Îngenuncheat acolo, adăugând picături de sudoare la balta în care zăcea, tremura.

Încet, căută din nou **saidinul...** și găsi scutul, desigur. Dar asta și căuta. Încet, cu blândețe, îl cercetă cu atenție, până în locul unde dădu peste șase noduri moi.

„Moi, zise Lews Therin, oftând. Asta pentru că ele sunt aici. Menținând scutul. Dacă îl înnoadă, vor fi tari. Nu se poate face nimic când sunt moi, dar pot desface țesătura dacă o înnoadă. Cu timpul.” Făcu o pauză atât de lungă, încât Rand crezu că plecase din nou, apoi bărbatul șopti: „Ești real?”, apoi dispăru.

Cu delicatețe, Rand cercetă cele șase noduri moi. Câte unul pentru fiecare Aes Sedai. Cu timpul? Dacă legau scutul, ceea ce nu făcuseră până acum în... Câte zile trecuseră? Șase? Șapte? Opt? Nu conta. Nu își putea permite să aștepte prea mult. În fiecare zi era mai aproape de Tar Valon. Mâine va încerca să rupă din nou scutul; fusese ca și cum ar fi lovit un zid de piatră cu mâinile goale, dar lovise cu toată puterea lui. Mâine, când Erian îl va biciui – era sigur că va fi ea –, o să-i zâmbească iarăși, apoi, când durerea va fi prea mare, va lăsa țipetele să vină. În ziua următoare, poate că doar va atinge scutul, suficient de tare ca femeile să îl simtă, dar doar atât, iar apoi, după ce îl vor pedepsi iarăși, va înceta. Poate va cerși apă. Îi dăduseră puțin la ivirea zorilor, dar îi era iarăși sete; și, chiar dacă îl lăsau să bea mai mult de o dată pe zi, nu ar fi fost o idee rea să cerșească. Și, dacă încă mai era în cufăr până atunci, poate se va umili ca

să-l lase afară. Probabil tot în cufăr aveau să-l țină; puține șanse să-l lase afară până nu erau sigure că și-a învățat lecția. Își simțea mușchii dureroși gândindu-se că ar mai putea sta acolo două sau trei zile. Nu avea niciun pic de loc să se miște, dar corpul său încerca. Încă două sau trei zile, și ele vor fi sigure că era distrus. Se va uita cu frică în jur, evitând să privească în ochii cuiva. O cârpă pe care o puteau scoate din cufăr. Dar, și mai important, o cârpă care nu era nevoie să fie păzită cu mare atenție. Și apoi, poate, vor decide că nu e nevoie de șase femei care să mențină scutul, sau poate îl vor lega, sau poate... orice. Avea nevoie să se întâmple ceva. Orice!

Era un gând disperat, dar își dădu seama că râdea, și nu se putea opri. Nu se putea opri nici să pipăie scutul, un orb disperat care-și plimba degetele pe o bucată de sticlă.

Galina se încruntă în urma femeilor Aiel care plecau, până ajunseră pe o culme și trecură în partea cealaltă, făcându-se nevăzute. Fiecare dintre ele, cu excepția Sevannei, putea conduce Puterea, iar unele erau chiar puternice. Nu era de mirare că Sevanna se simțise în siguranță, înconjurată de mai bine de o duzină de sălbăticiuni. Era amuzant, căci sălbaticile astea erau foarte neîncrezătoare, dar peste câteva zile se va folosi iarăși de ele, în a doua parte a „înțelegerii” pe care Sevanna trebuia să o ducă la îndeplinire. Regretabila moarte a lui Gawyn Trakand și a multora dintre Tinerii lui.

Întorcându-se în mijlocul taberei, o găsi pe Erian stând încă lângă cufărul unde era înghesuit al’Thor.

— Plânge, Galina, zise fioroasă. Îl auzi? Plânge... brusc, lacrimi începură să se scurgă pe chipul ei.

Stătea acolo, plângând încetișor, cu pumnii încleștați de fustă.

— Vino în cortul meu, zise cu blândețe Galina. Am un ceai bun de afine, și-ți voi pune o compresă rece pe frunte.

— Mulțumesc, Galina, zâmbi Erian printre lacrimi, dar nu pot. Rashan și Bartol mă așteaptă. Îmi e teamă că ei suferă mai mult

ca mine. Nu doar pentru că mă simt suferind, dar suferă și pentru **că știu** ce simt eu. Trebuie să-i consolez.

Strânse cu recunoștință mâna Galinei, plecând grațioasă.

Galina se încruntă la cufăr. Al'Thor părea că plânge; sau că râde, lucru de care se îndoia foarte tare. Se uită după Erian cum dispare în cortul Străjerilor ei. Cu siguranță al'Thor va plânge. Mai aveau cel puțin două săptămâni până la Tar Valon și la intrarea triumfală plănuită de Elaida; da, cel puțin douăzeci de zile. De aici încolo, fie că Erian va dori sau nu să-l lovească ea, bărbatul va fi pedepsit în fiecare zi, la răsărit și la apus. Când va ajunge cu el la Turnul Alb, va săruta inelul Elaidei, va vorbi doar întrebat și va îngenunchea într-un colț atunci când nu va fi nevoie de el. Cu ochii mijiți, se duse să-și bea singură ceaiul de afine.

După ce intrară într-un pâlcc mare de copaci, Sevanna se întoarse către celelalte, gândindu-se ce extraordinar era că nici nu mai băga de seamă copacii. Până să treacă Zidul Dragonului, nu văzuse niciodată atât de mulți copaci la un loc.

— Ați văzut toate ce au folosit ca să-l lege? Întrebă, de parcă ar fi vrut să spună „și” în loc de „toate”.

Therava se uită către celelalte, apoi dădu din cap.

— Putem țese tot ce au făcut și ele.

Dând aprobator din cap, Sevanna pipăi cu degetele micul cub de piatră, cu incrustațiile lui complicate, pe care îl ținea în punga de la brâu. Bărbatul ciudat din ținuturile umede îi spusese să îl folosească acum, când al'Thor era captiv. Chiar avusese de gând să facă acest lucru, până în clipa în care pusese ochii pe al'Thor; acum se decisese să arunce cubul. Era văduva unei căpetenii care fusese la Rhuidean și a unui bărbat care fusese căpetenie, fără să se fi dus acolo. Dar ea va deveni soția **car'a'carnului** însuși. Fiecare sulită Aiel va fi închinată ei. Încă mai simțea în vârful degetului pielea gâtului lui al'Thor, acolo unde avea să îi pună zgarda.

— E timpul, Desaine.

Desigur, Desaine clipi mirată și abia avu timp să scoată un țipăt înainte ca femeile să se apuce de treabă. Desaine se mulțumise să bombăne despre poziția Sevannei, dar aceasta își folosisese timpul cum trebuie. Cu excepția lui Desaine, toate celelalte femei erau alături de ea, trup și suflet.

Sevanna se uită cu mare atenție la ce făceau celelalte înțelepte; Puterea Supremă o fascina, toate acele lucruri făptuite ca printr-un miracol, cu atât de multă ușurință; era foarte important să fie limpede că ceea ce i se făcea lui Desaine fusese făcut cu Puterea. Se gândi că era uimitor că un trup uman putea fi rupt în bucăți cu atât de puțin sânge.

## CAPITOLUL 54



### Mesajul

CÂND DIN SOARE NU MAI RĂMĂSESE DECÂT O LINIE subțire și strălucitoare la orizont, cea de-a doua zi a Sărbătorii Luminilor găsi străzile Cairhienului înțesate de petrecăreți. În aer plutea frenezia festivalului și puțini erau aceia care-l băgau în seamă pe bărbatul întunecat la chip, cu o barbă ondulată și o secure la sold, călărind un cal înalt, pe străzile drepte ca o săgeată care duceau către râu. Unii se uitau la tovarășii lui; un bărbat Aiel nu mai era o noutate, deși nu mai umblau pe străzi de când începuse sărbătoarea, dar nu vedeai în fiecare zi un Ogier, mai înalt decât un călăreț, și mai ales unul care căra pe umăr un topor uriaș, cu o coadă aproape la fel de lungă pe cât era el de înalt. Ogierul era atât de sumbru, încât cel cu barbă părea vesel prin comparație.

Vasele de pe Alguenya aveau toate felinarele aprinse, chiar și corăbiile Oamenilor Mării care stârniseră atâtea zvonuri, căci erau la ancoră de atât de mult timp, fără să aibă contacte cu

țărmlul. Din câte auzise Perrin, Oamenii Mării dezaprobau chiar mai mult decât neamul Aiel dezmățul din oraș; de fiecare dată când Gaul vedea sărutându-se un bărbat cu o femeie, părea gata să-și dea duhul din pricina șocului. Că femeia era dezbrăcată nu părea să-l deranjeze nici pe departe atât de mult cât îl deranja faptul că se sărutau în văzul tuturor.

Cheiuri lungi de piatră înaintau adânc în albia râului, străjuite de clădiri cu ziduri înalte, iar legate de ele se legăneau bărci și vase de toate tipurile și dimensiunile, inclusiv bacuri, de la cele mici care ar fi putut duce doar un cal până la cele mari, care ar fi putut căra cincizeci. Perrin nu putea vedea mai mult de un singur om pe oricare dintre ele. Își opri bidiviul în fața unei ambarcațiuni late, fără catarge, legate de piloni de piatră. O rampă lega vasul de chei. Un bărbat gras și cărunț, gol până la brâu stătea pe punte cocoțat pe fundul unui butoi, ținând pe genunchi o femeie cărunță, cu o jumătate de duzină de dungi strălucitoare pe rochia închisă la culoare.

— Vrem să trecem, zise Perrin tare, încercând să nu se uite la ei mai mult decât îi trebuia ca să-și dea seama dacă se desprinseseră sau nu din brațele celui alt. Ei bine, nu. Perrin aruncă o coroană andorană pe punte, iar sunetul monedei grele de aur îl făcu pe ins să-și întoarcă privirea.

— Vrem să trecem, zise Perrin din nou, cântărind o altă monedă în palmă. După câteva clipe, mai adăugă una. Bărbatul își linse buzele.

— Trebuie să găsesc vâslași, mormăi, uitându-se lung la mâna lui Perrin.

Oftând, Perrin mai scoase încă două din pungă; își amintea de vremurile când i-ar fi ieșit ochii din cap dacă ar fi avut o singură monedă.

Barcagiul sări în sus, lăsând-o pe nobilă să cadă în fund cu zgomot, și se repezi pe rampă gâfâind, spunându-i că va dura doar câteva clipe. Femeia îi aruncă lui Perrin o căutătură plină de reproș și porni grațioasă pe chei, cu demnitatea ușor șifonată

de faptul că se freca în locul unde se lovise; nu ajunsese prea departe înainte de a-și ridica rochia până la genunchi, alergând către un grup de dansatori care țopăiau la malul apei. Perrin îi putea auzi râsul.

Trecură ceva mai mult decât câteva clipe, dar promisiunea aurului fusese suficientă, căci în scurt timp barcagiul se întoarse cu suficienți vâslași. Perrin mângâie botul calului în timp ce vasul se urni din loc. Încă nu se decisese ce nume să-i dea; animalul era din grajdul Palatului Soarelui. Bine făcut, cu picioarele din față albe, părea a fi un animal vrednic, deși nu îl egala pe Trăparu'.

Arcul său din Ținutul celor Două Râuri, fără coarda pusă, era agățat pe o parte a șeii, iar tolba plină era prinsă de partea din față, alături de o legătură lungă, strânsă cu grijă. Sabia lui Rand. Faile legase ea însăși pachetul, dându-i-l fără o vorbă. Apoi spusese ceva, după ce el se întorsese, dându-și seama că nu o să primească niciun sărut.

„Dacă vei cădea, șoptise ea, voi lua eu sabia ta în mână.”

Nu era sigur dacă ea voise ca el să o audă sau nu. Mirosul ei era un asemenea amestec de emoții, că nu-și putea da seama de nimic.

Știa că ar fi trebuit să se gândească la ce urma să facă, dar Faile i se strecura mereu în gânduri. La un moment dat, fusese sigur că ea va anunța că vine cu el și i se strânsese inima. Dacă ar fi făcut astfel, știa că nu ar fi putut să o refuze – nu după toată durerea pe care i-o pricinuisese –, dar erau șase Aes Sedai în fața lor, și sânge, și moarte. Dacă Faile murea, Perrin știa că ar fi înnebunit. Asta se întâmplase când Berelain anunțase că va conduce în urmărire Garda înaripată din Mayene. Din fericire, momentul trecuse destul de repede, dar nu fără oarecare stânjeneală.

„Dacă părăsești orașul pe care Rand ți l-a lăsat în stăpânire, spusese Rhuarc încet, câte zvonuri nu se vor ivi? Dacă îți trimiți toate sulițele, câte zvonuri nu se vor naște? Ce povești vor se

vor isca din acestea?” Părise că îi dădea un sfat, dar nu chiar; ceva din vocea căpeteniei de clan făcea ca vorbele sale să fie mult mai puternice.

Berelain se uitase urât la el, mirosind a încăpățănare. Încetul cu încetul, mirosul dispăruse, iar ea murmură pentru sine: „Câteodată cred că sunt prea mulți bărbați care pot să... Doar Perrin fu în stare să o audă. Zâmbind, ea vorbi tare, cu un ton regal: Este un sfat bun, Rhuarc. Cred că o să-l urmez”.

Dar cel mai interesant lucru fusese modul în care li se combinau mirosurile, al ei și al lui Rhuarc. Lui Perrin i se păruse că era ca și cum ar fi fost un pui aproape crescut mare și un lup matur, un tată indulgent care avea drag de fiica lui, și ea de el, deși câteodată mai trebuia să o muște blând de nas ca să o facă să se comporte așa cum trebuie. Perrin văzuse cum hotărârea se stinge din ochii lui Faile, și asta era cel mai important. Ce avea să facă? Dacă mai trăia să apuce să o mai vadă, ce avea să facă?

La început, vâslașii îmbrăcați prost sau goi până la brâu se amuzară râzând prietenoși despre faptul că nicio cantitate de aur nu era suficientă pentru ce distracție pierdeau. Râdeau în timp ce trăgeau de vâsle și fiecare dintre ei se lăuda că dansase sau sărutase femei nobile. Un ins înalt, cu o bărbie mare, pretindea chiar că ținuse o nobilă tairenă pe genunchi când auzise strigătul lui Manal, dar nimeni nu credea așa ceva. Perrin cu siguranță nu; bărbații taireni aruncaseră o privire la ce se întâmpla pe străzi și se repeziseră afară; femeile tairene aruncaseră o privire și se încuiaseră în camere, cu gărzi la ușă.

Glumele și râsetele nu ținură mult. Gaul era cât mai aproape de centrul vasului, cu ochii sălbatici fixați pe țărmul îndepărtat, stând pe vârful picioarelor, de parcă era gata să facă un salt. Iar Loial, sprijinit de toporul uriaș găsit în Palatul Soarelui, cu gravuri pe lama care semăna cu lama toporului unui tăietor de lemne, rămăsese ca o statuie, cu chipul cioplit parcă în granit. Vâslașii tăcură din gură, trăgând de vâsle cât puteau de tare,



abia îndrăznind să se uite la pasagerii lor. Când ajunseră în cele din urmă la docurile de piatră de pe malul de la apus al Alguenyei, Perrin îi dădu stăpânului vasului – dacă stătea bine să se gândească, spera că el era proprietarul – restul aurului și câteva monede de argint pe deasupra, pentru sperietura trasă din pricina lui Gaul și Loial. Bărbatul tresări luând banii, făcu un pas înapoi și se înclină atât de adânc că aproape își atinse genunchii cu fruntea. Poate că Gaul și Loial nu erau singurii cu chipuri înspăimântătoare.

Clădiri uriașe fără ferestre erau străjuite de schele de lemn, cu piatra înnegrită și căzută în multe locuri. Grânarele fuseseră arse cu mult timp în urmă, în timpul unor revolte, și abia acum se făceau reparații, dar nu se zărea nimeni pe străzile mărginite de grânare și grajduri, depozite și curți pline de căruțe. Toți oamenii care lucrau acolo erau în oraș. Doi bărbați ieșiră călări de pe o stradă laterală.

— Suntem gata, Senior Aybara, spuse nerăbdător Havien Nurelle.

Tânărul, roz în obraji, mult mai înalt decât tovarășul său, își purta solemn platoșa și coiful pictate în roșu, cu o singură pană subțire și roșie. Mirosea a nerăbdare și a tinerețe.

— Începusem să cred că nu mai veniți, mormăi Dobraine. Fără coif, purta mănuși de fier și o platoșă care trecuse prin multe, dar mai păstra încă urmele gravurilor aurite de odinioară. Aruncând o privire către chipul lui Perrin, adăugă:

— Pe Lumină, nu am vrut să fiu nerespectuos!

— Am avut drum lung de făcut, zise Perrin, întorcându-și murgul. Să-l numească Vrednic? Ce avea să facă cu Faile? Simțea în piele nevoia lui Rand.

— Au patru zile avans față de noi, adăugă el, atingând ușor coastele lui Vrednic, facându-l să meargă ușor.

Avea să fie o urmărire lungă; caii nu trebuiau extenuați. Și Loial, și Gaul se țineau fără greutate după ei.

Cel mai lat dintre drumuri deveni brusc cel al Tar Valonului – Drumul Tar Valonului din Cairhien; mai erau și altele – o fâșie lată de pământ bătătorit care șerpuia către apus și miazănoapte printre dealuri acoperite de păduri, ceva mai scunde decât cele pe care era așezat orașul. La o milă de la intrarea în pădure li se alăturară două sute de oșteni din Garda înaripată din Mayene și cinci sute de călăreți ai Casei Taborwin, pe cei mai buni cai care putuseră fi găsiți.

Cei din Mayene purtau toți platoșe roșii și coifuri ca niște ceaune care le acopereau ceafa, iar lăncile aveau câte o pânză roșie. Mulți dintre ei păreau aproape la fel de nerăbdători ca Nurelle. Cairhienii, ceva mai scunzi, purtau și ei platoșe și coifuri ca niște clopote, care lăsau să li se vadă chipurile încercate; cele mai multe armuri purtau urmele bătăliilor prin care trecuseră. Lăncile nu erau ornate și ici-colo se vedeau însemnele lui Dobraine, un pătrat albastru ornat cu două diamante albe, în vârful unui băț scurt, care indica ofițerii sau nobilii de mai mică importanță aflați în serviciul casei Taborwin. Niciunul dintre ei nu părea nerăbdător, ci erau mai degrabă sumbri. Văzuseră suficiente bătălii. În Cairhien, numeau asta „a vedea lupul”. Iar acest lucru aproape îl făcea să râdă pe Perrin. Încă nu venise vremea lupilor.

Către amiază, un grup de luptători Aiel coborâra în fugă dintre copaci, pe pantele ce duceau către drum. Lângă Rhuarc erau două Fecioare, Nandera și... Sulin, realiză Perrin după câteva clipe. Arăta foarte diferit înveșmântată în ***cadin'sor***, cu părul alb tuns scurt, cu excepția unei cozi lăsate pe spate. Arăta... firesc, ceea ce nu se întâmplase niciodată când purtase livreaua. Cu ele veneau Amys și Sorilea, cu șalurile trecute peste brațe, cu brățări și coliere de aur și fildeș, cu fustele ridicate până la genunchi în timp ce coborau panta, reușind să se țină după ceilalți.

Perrin se duse înaintea tuturor să vorbească singur cu ei.

— Câți? fu tot ce întrebă el.

Rhuarc aruncă o privire către Gaul și Loial, ce mergeau alături de Dobraine și Nurelle, în fața coloanei. Erau prea departe pentru a se auzi ceva, chiar și pentru Perrin, cu tot zgomotul copitelor, clinchetul hamurilor și scârțâitul șeilor, dar, chiar și așa, Rhuarc vorbea încet.

— Cinci mii de bărbați din diferite societăți; poate ceva mai mult. Nu am putut aduce mulți oameni. Și așa Timolan a fost suspicios că nu am pornit cu el împotriva Shaido. Dacă se află că Aes Sedai l-au prins pe **car'a'carn**, îmi e teamă că vor fi toți cuprinși de întunecare.

Nandera și Suim tușiră tare, în același timp; cele două femei se uitară sever una la alta, iar Sulin își plecă privirea, roșind. Rhuarc se uită scurt către ele – bărbatul mirosea a exasperare – și murmură:

— Mai am și o mie de Fecioare. Dacă nu puneam piciorul în prag, ar fi venit toate alergând cu torțe în mâini, anunțând pe toată lumea că Rand al'Thor este în primejdie, zise el, adăugând apoi cu voce dură: Dacă prind vreo Fecioară care ne urmărește, o să afle pe pielea ei că vorbesc serios.

Sulin și Nandera se înroșiră, lucru straniu pentru acele chipuri înnegrite de soare.

— Eu... începură amândouă în același timp.

Din nou avură un schimb de priviri, iar Sulin își feri iarăși privirea, cu chipul stacojiu. Perrin nu-și amintea să o fi văzut roșind pe pe Bain sau Chiad, singurele Fecioare pe care le cunoștea.

— Am promis, zise Nandera bătoasă, și fiecare Fecioară a jurat. Va fi așa cum a ordonat căpetenia.

Perrin își interzise să-l întrebe ce voise să spună cu întunecarea, așa cum nu-l întreabă nici cum trecuse atâtea Aieli peste Alguenya fără bacuri sau vase, când apa era singurul lucru care ar fi oprit un Aiel. Ar fi vrut să știe, dar răspunsurile nu contau. Șase mii de Aieli, cinci sute de oșteni ai lui Dobraine și două sute de Gărzi înaripate. Împotriva a șase Aes Sedai cu

străjerii lor și a cinci sute de gărzi, ar fi trebuit să fie suficient. Doar că Aes Sedai îl țineau ostatic pe Rand. Dacă îi puneau cuțitul la gât, ar mai fi îndrăznit cineva să miște un deget?

— Mai sunt și nouăzeci și patru de înțelepte, zise Amys. Sunt cele mai puternice în ceea ce privește Puterea Supremă, adăugă fără tragere de inimă – Perrin trăia cu ideea că femeilor Aiel nu le plăcea să admită că pot conduce. Nu am fi adus atât de multe, dar au vrut toate să vină.

Sorilea își dresе glasul și fu rândul lui Amys să roșească. Trebuia să-l întrebe pe Gaul ce se întâmplă. Neamul Aiel nu semăna cu niciunul pe care îl întâlнисe vreodată; poate că începeau să roșească tot timpul când îmbătrâneau.

— Sorilea este cea care ne conduce, termină Amys, iar femeia mai bătrână pufni foarte mulțumită.

Mirosea a mulțumire, cu siguranță.

Perrin se abținu să nu clatine din cap. Încăpea în jumătate de degetar tot ce știa el despre Puterea Supremă, dar văzuse ce puteau face Verin și Alanna, și văzuse și flacăra făcută de Sorilea. Dacă ea era una dintre cele mai puternice înțelepte, nu era deloc sigur că cele șase Aes Sedai nu aveau să le lege fedeleș pe toate nouăzeci și patru. Dar, în acele clipe, nu ar fi trimis înapoi nici măcar un șoarece de câmp.

— Au probabil șaptezeci sau optzeci de mile înaintea noastră, zise el. Poate chiar o sută, dacă și-au forțat căruțele. Trebuie să ne grăbim cât de mult putem.

În timp ce se urca în șa, Rhuarc și cele două femei urcau în grabă dealul. Perrin ridică o mână, iar Dobraine le făcu semn călăreților să avanseze. Lui Perrin nu-i trecuse niciodată prin cap să se întrebe de ce bărbați suficient de bătrâni să-i fie tată sau femei îndeajuns de în vârstă să-i fie mamă, bărbați și femei obișnuți să comande, îl urmau pe el.

Ceea ce se întreba atunci cu îngrijorare era cât de repede puteau înainta. Aielii în ***cadin'sor*** puteau să meargă la fel de repede precum călăreții, știa deja, dar se îngrijoră la început în

privea înțeleptelor în fuste, unele la fel de bătrâne ca Sorilea. Fuste sau nu, păr alb sau nu, se părea că înțeleptele mergeau la fel de repede ca toată lumea, ținând pasul cu ei în timp ce vorbeau încet în grupuri.

Drumul șerpuia gol în fața lor; nimeni nu pleca în timpul Sărbătorii Luminilor și foarte puțini înainte de aceasta, decât dacă aveau treburi la fel de urgente ca ale lui. Soarele urca pe cer, iar dealurile deveneau din ce în ce mai mici, iar, până făcură tabăra, la asfințit, estimă că parcurseseră în jur de treizeci și cinci de mile. Era o distanță bună pentru o zi de mers, excelentă pentru un grup atât de mare; o dată și jumătate mai mult decât ar fi putut face femeile Aes Sedai, asta dacă nu erau hotărâte să-și ucidă căruțașii. Nu se mai îngrijora dacă le putea prinde înainte de a ajunge la Tar Valon, ci ce va face când le va ajunge din urmă.

Așezat pe pățuri, cu șaua la căpătâi, Perrin zâmbea către cornul lunii. Fără niciun nor pe cer, noaptea nu ar fi putut fi mai luminoasă. Era o noapte bună pentru vânătoare. O noapte bună pentru lupi.

Își formă o imagine în minte. Un tăuraș sălbatic, cu părul ondulat, cu o pereche de coarne care străluceau ca oțelul în lumina dimineții. Își trecu degetul peste securea întinsă lângă el, cu lama sa curbă și vârful ascuțit. Coarnele de oțel ale Tăurașului; așa îl numeau lupii.

Își lăsa mintea să umble, trimițând imaginea în noapte. Trebuiau să fie lupi înjur, și cu siguranță îl cunoșteau pe Tăuraș. Se dusese ca vântul printre ei vestea despre omul care putea vorbi cu lupii. Perrin mai întâlnise doi oameni ca el. Unul îi era prieten, celălalt un sărman nenorocit care nu reușise să rămână om. Auzise povești de la refugiații care se scurgeau în Ținutul celor Două Râuri. Povești vechi despre oameni care se transformau în lupi, povești de adormit copiii, pe care puțini le credeau. Trei dintre ei pretinseseră că știau oameni care deveniseră lupi, fugind în pustiu, dar detaliile îi păruseră greșite

lui Perrin, iar felul neliniștit în care doi dintre ei își feriseră privirea de Perrin îi confirmase bănuiala. Aceștia doi, o femeie din Tarabon și un bărbat din Câmpiile Almoth, nici nu ieșeau noaptea din casă. Și îi tot dăruiseră usturoi, dintr-un motiv sau altul, pe care îl mâncase cu plăcere. Dar nu mai încercase să găsească alți oameni ca el.

Simți lupi, iar numele lor începură să vină către el. Două-Luni și Foc-Turbat și Căprioara-Bătrână și încă o duzină i se revărsară în minte. Nu erau nume așa cum le înțelegeau oamenii, ci imagini și senzații. Tăurașul era o imagine simplă pentru un lup. Două-Luni era o baltă învăluită de noapte, limpede și nemișcată ca gheața, înainte ca un vânticel să îi tulbure oglinda, cu aromele toamnei în aer, cu o lună plină pe cer, reflectată atât de perfect în apă că era greu de spus care era cea reală. Cam așa se întâmpla.

Un timp schimbară doar nume și mirosuri. Apoi gândi: „Caut oameni care sunt înaintea mea. Aes Sedai și bărbați, căruțe și cai”. Nu era exact ce gândise, desigur, așa cum Două-Luni nu era doar două luni. Oamenii erau „două picioare”, iar caii, „copite tari pe patru picioare”. Aes Sedai erau „ele pe două picioare care atingeau vântul care mișcă soarele și cheamă focul”. Lupilor nu le plăcea focul și erau și mai prudenți în preajma Aes Sedai decât a altor oameni; li se părea uimitor că el nu putea recunoaște o Aes Sedai. Lupilor li se părea tot atât de firesc cum îi părea și lui faptul că putea recunoaște un cal alb într-o herghelie neagră. Nimic demn de remarcat și nimic de explicat limpede.

În mintea sa cerul nopții începu să se învârtă și văzu brusc o tabără cu focuri, corturi și căruțe. Nu arătau firesc – lupilor nu le păsa de oameni, astfel că toate corturile și căruțele se vedeau ca prin ceață; focurile de tabără ardeau violent și periculos, dar caii păreau grozavi iar imaginea trecuse din lup în lup până să ajungă la el. Tabăra era mai mare decât se așteptase Perrin, dar Foc-Turbat nu se îndoia. Haita lui era chiar la marginea locului

unde erau „ele pe două picioare care atingeau vântul ce mișcă soarele și cheamă focul”. Perrin încercă să întrebe cât de multe, dar lupii nu înțelegeau bine numerele; spuneau câte lucruri sunt arătând imaginile, dar, odată ce Foc-Turbat și haita ei simțiseră Aes Sedai, nu se apropiaseră mai mult.

„Cât de departe?” primi un răspuns mai mulțumitor, trecut din lup în lup, dar trebui să-l descifreze. Foc-Turbat spuse că poate merge de acolo până în locul unde un mascul fioros numit Jumătate-de-Coadă se hrănea cu haita sa dintr-o căprioară cât îi lua lunii să alunece pe cer o anumită distanță, un anumit timp. Jumătate-de-Coadă putea ajunge până la locul unde se afla Nas-de-lepure – un mascul tânăr și foarte fioros cât îi lua lunii să parcurgă un anumit drum pe cer. Și tot așa, până ajunse la Două-Luni. Două-Luni păstra o tăcere demnă, potrivită pentru un mascul bătrân; el și haita sa erau la o milă de Perrin și ar fi fost insultător pentru Perrin ca lupul să creadă că acesta nu știa exact unde sunt.

Calculând cât de bine putea, Perrin ajunse la concluzia că erau șaiszeci sau șaptezeci de mile. A doua zi își va putea da seama cât de repede căștigau teren față de ele.

„De ce?” întrebă Jumătate-de-Coadă.

Perrin ezită înainte de a răspunde. Îi fusese teamă de asta. Simțea pentru lupi același lucru ca pentru oamenii din Ținutul celor Două Râuri.

„L-au întemnițat pe Ucigașul-Umbrei.” Astfel îl numeau lupii pe Rand, deși Perrin nu înțelegea de ce îl considerau important.

Șocul i se învolbură în minte în loc de răspuns, iar urletele umplură noaptea, aproape sau în depărtări, urlete de mânie și teamă. În tabără caii se cabrară speriați, lovind din copite, legați de funii. Bărbații alergară să-i calmeze, iar ceilalți se uitau în întuneric de parcă s-ar fi așteptat ca o haită uriașă să le atace caii.

„Venim”, zise într-un final Jumătate-de-Coadă. Doar atât, iar ceilalți răspunseră și ei, haite cu care Perrin vorbise sau haite

care îl ascultaseră în tăcere pe cel cu două picioare care putea vorbi ca ei. „Venim.” Doar atât.

Întorcându-se pe-o parte, Perrin alunecă în somn, visând că este un lup care aleargă pe dealuri nesfârșite. A doua zi dimineață nu găsiră nicio urmă de lupi – nici chiar Aielii nu văzuseră vreunul –, dar Perrin îi putea simți, erau deja câteva sute, iar alte haite se grăbeau să ajungă.

În următoarele patru zile dealurile coborâra molcome, transformându-se în câmpie, iar cele mai înalte ridicături abia mai puteau primi numele de „deal”, în comparație cu ce fusese în jurul Alguenyei. Pădurea se rări, lăsând loc ierburilor, uscate și brune, iar pâlcurile de copaci deveneau din ce în ce mai rare. Râurile și pâraiele pe care le treceau acum abia mai udau copitele cailor, dar nu ar fi fost prea mari nici înainte de a se strânge în albiile de noroi uscat și tare. În fiecare noapte lupii îi spuneau ce puteau despre Aes Sedai, dar nu era prea mult. Haita lui Foc-Turbat se ținea de ele, dar la o distanță sigură. Un lucru era limpede. În fiecare zi mergeau la fel de repede ca în prima, și în fiecare zi retezau zece mile din avansul femeilor Aes Sedai. Ce avea să facă după ce le ajungea din urmă?

Înainte de a vorbi cu lupii, în fiecare seară Perrin își petrecea timpul discutând încet cu Loial, fumând împreună o pipă. Despre acel „după ce” voia să vorbească Perrin. Dobraine părea să creadă că ar trebui să moară eroic într-o șaijă de cavalerie, făcând tot ce se putea. Rhuarc zise că ar trebui mai întâi să aștepte să vadă ce aveau să vadă a doua zi în lumina soarelui și că toți bărbații trebuiau să se trezească din vis, ceea ce nu era până la urmă prea diferit de ce spusese Dobraine. Loial era tânăr pentru un Ogier, dar avea totuși peste nouăzeci de ani; Perrin suspecta că Loial citise mai multe cărți decât văzuse el vreodată, și adeseori avea informații surprinzătoare despre Aes Sedai.

— Există câteva cărți care vorbesc despre Aes Sedai și felul lor de a proceda cu bărbații care pot conduce Puterea, se



Încruntă Loial trăgând din pipă; căușul ei sculptat cu frunze era mai mare decât ambii pumni ai lui Perrin. Elora, fiica lui Amar, fiica lui Coura, a scris „Bărbați de Foc și Femei de Aer” în timpurile începutului domniei lui Artur Aripă-de-Șoim. Și Ledar, fiul lui Shandin, fiul lui Koimal, a scris „Un Studiu despre Bărbați, Femei și Puterea Supremă în rândul Oamenilor”, cu doar trei sute de ani în urmă. Acestea sunt cele mai bune, cred. Mai ales cea a Elorei; a scris în stilul lui... nu. O să fiu scurt.

Perrin se îndoia de asta; concizia nu se număra printre virtuțile Ogierilor atunci când venea vorba de cărți. Ogierul își dresese glasul.

— Legea Turnului spune că un bărbat trebuie mai întâi dus la Turn pentru a fi judecat, înainte de a fi domolit; pentru o clipă urechile lui tresăriră violent, iar sprâncenele lungi i se lăsară sumbre în jos, dar îl bătu pe spate pe Perrin, încercând să-l liniștească. Nu cred că au de gând să facă așa ceva, Perrin. Am auzit că vorbeau să-l trateze cu toate onorurile, iar el este Dragonul Renăscut. Știi și ele asta.

— Să-l onoreze? Poate că îi dau voie să doarmă și pe cearșafuri de mătase, dar un prizonier este un prizonier.

— Sunt sigur că îl tratează așa cum se cuvine, Perrin. Sunt sigur.

Dar Ogierul nu părea deloc sigur, iar oftatul său era asemenea unei furtuni.

— Și este în siguranță până ajunge la Tar Valon. Elora și Ledar, dar și alți cărturari se pun de acord asupra faptului că este nevoie de treisprezece Aes Sedai pentru a domoli un bărbat. Ceea ce nu pot eu pricepe este cum l-au capturat, zise Loial clătinându-și capul uriaș. Perrin, atât Elora, cât și Ledar spun că, atunci când Aes Sedai găsesc un bărbat care deține o mare forță în mînuirea Puterii, întotdeauna se adună în număr de treisprezece pentru a-l prinde. Oh, mai povestesc și de întâmplări în care au fost doar patru sau cinci, și amândoi vorbesc de Caraighan – care a dus singură un bărbat două mii

de mile până la Turn, după ce acesta îi omorâse Străjerii –, dar... Perrin, ei scriu și despre Yurian Arc-de-Piatră și Guaire Amalasam. Sau despre Raolin Darksbane și Davian, dar ceilalți mă îngrijorează.

Aceștia fuseseră patru dintre cei mai puternici bărbați care se intitulaseră singuri Dragoni Renăscuți, cu mult timp în urmă, înaintea vremurilor lui Artur Aripă-de-Șoim.

— Șase Aes Sedai au încercat să-l captureze pe Arc-de-Piatră, iar el a ucis trei și le-a capturat singur pe celelalte. Șase au încercat să-l prindă pe Amalasan; a ucis una și a ferecat alte două. Cu siguranță Rand este cel puțin la fel de puternic ca Arc-de-Piatră sau Amalasan. Sunt doar șase înaintea noastră? Dacă nu, s-ar explica multe lucruri.

Poate că da, poate că nu. Treisprezece Aes Sedai ar fi putut respinge singure orice atac declanșat de Perrin, chiar și fără Străjeri sau gărzi. Treisprezece Aes Sedai ar fi putut să-l amenințe pe Rand cu domolirea, dacă Perrin ar fi atacat. Cu siguranță nu ar fi făcut așa ceva – știau prea bine că el este Dragonul Renăscut; știau că trebuie să poarte Ultima Bătălie –, dar putea oare Perrin să riște? Cine putea pătrunde în mintea unei Aes Sedai? Nu avusese încredere nici în femeile Aes Sedai care se arătaseră prietenoase. Aveau întotdeauna secretele lor, și cum ar fi putut avea un bărbat încredere în ele, când le simțea mereu mișcându-se când se întorcea cu spatele, deși îi zâmbeau mereu când era cu fața la ele? Cine ar putea ști ce avea să facă o Aes Sedai?

Adevărul fie spus, Loial nu știa nimic care să-l ajute atunci când avea să vină ziua și, în plus, părea mult mai interesat să vorbească despre Erith. Perrin știa că îi lăsase lui Faile două scrisori, una adresată mamei sale și alta lui Erith, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut. Iar Loial mai că se dădea peste cap asigurându-l că nu avea să se întâmple nimic rău; întotdeauna era îngrijorat ca alții să nu fie îngrijorați. Perrin își lăsase propria

scrisoare pentru Faile; o lăsase înțeleptelor care rămăseseră la corturi, în tabăra Aiel.

— Este atât de inimoasă, murmură Loial uitându-se în noapte de parcă i-ar fi văzut chipul. Are trăsăturile atât de delicate, dar și puternice în același timp. Când mă uit în ochii ei, parcă nu mai văd nimic altceva. Și urechile ei! Brusc, propriile urechi începură să i se miște frenetic și se înecă imediat cu fumul pipei. Te rog, reuși să îngaime, uită că am vorbit de... Nu ar fi trebuit niciodată să menționez... știi că nu sunt grosolan, Perrin.

— Deja am uitat, zise Perrin obosit. **Urechile** ei?

Loial dorea să știe cum era să fii căsătorit. Nu că ar fi avut vreo intenție de căsătorie, adăugă el în grabă; era prea tânăr și trebuia să-și termine cartea, și nu putea fi împăcat cu gândul de a se așeza la casa lui, fără să mai părăsească niciodată **steddingul** decât pentru a vizita altul, ceea ce cu siguranță s-ar fi întâmplat la insistențele nevestei. Era doar curios. Doar atât.

Așa că Perrin îi vorbi despre viața sa alături de Faile și de cum îi transplantase rădăcinile înainte ca el să își dea seama. Odată, demult, Ținutul celor Două Râuri îi fusese casă, dar acum casa lui era acolo unde era Faile. Gândul că ea îl aștepta îi iuțea pașii. Prezența ei lumina încăperea în care se afla, iar zâmbetul ei alunga orice necaz. Desigur, nu-i putea spune cum i se înfierbânta sângele gândindu-se la ea sau cum îi bătea inima mai repede când se uita la ea – nu ar fi fost decent – și cu siguranță nu dorea să-i vorbească despre necazurile pe care i le adusese. Ce avea să facă? Era gata să se târască în genunchi în fața ei, dar o încăpățânare de fier îi șoptea că trebuie ca ea să-i spună mai întâi un cuvânt. Dacă ar fi dorit ca lucrurile să fie ca la început...

— Dar gelozia ei? Întrebă Loial și fu rândul lui Perrin să se înece. Toate soțiile sunt așa?

— Gelozie? zise el bățos. Faile nu este geloasă. De unde ți-a venit ideea asta? Este perfectă.

— Sigur că este, spuse Loial încet, uitându-se lung la pipă. Mai ai tutun din Ținutul celor Două Râuri? În afară de ăsta nu mai am decât frunze cairhiene iuți la gust.

Dacă ar fi fost tot timpul așa, călătoria ar fi fost plăcută, atât cât se putea în condițiile acelea. Ținutul se scurgea pe lângă ei, fără să vadă un suflet. Soarele era aur topit, transformând într-un cuptor aerul de deasupra lor, iar vulturii zburau pe cerul albastru, fără nori. Și pentru că nu doreau ca vânătorii să se apropie de ei, lupii duceau către drum atât de multe căprioare, încât adeseori erau mai multe decât era nevoie, și nu era neobișnuit să vezi un cerb mândru cu ciutele lui stând în văzul lor, în timp ce coloana trecea pe lângă ei. Dar o vorbă din bătrâni spunea că „Un bărbat complet liniștit este un bărbat fără buric”.

Cairhienii nu erau prea împăcați cu prezența Aielilor, desigur, adesea încruntându-se la ei sau pufnindu-le în față. Dobraine mormăi de mai multe ori că erau depășiți numeric douăsprezece la unu. Le respecta iscusința în luptă în același mod în care ar fi respectat calitățile unei haite de lupi turbați. Aielii nici nu se obosiseră să se uite urât la ei; era limpede că nici nu meritau să fie băgați în seamă. Perrin nu ar fi fost surprins să-l vadă pe unul dintre ei încercând să treacă printr-un cairhian. Rhurc spusese că nu vor fi probleme atâta vreme cât ucigașii-de-copaci nu începeau vreun conflict. Dobraine spusese că nu vor fi probleme atâta vreme cât sălbaticii se dădeau din calea lor. Perrin ar fi vrut să fie sigur că nu începeau să se omoare unii pe alții înainte de a da cu ochii de femeile Aes Sedai care îl luaseră pe Rand prizonier.

Sperase că cei din Mayene aveau să fie un tampon între cele două grupuri, dar uneori regreta. Bărbații cu platoșe roșii se înțelegeau bine cu oștenii scunzi, cu armuri simple – nu fusese niciodată un război între Mayene și Cairhien –, dar și cu Aielii. Cu excepția Războiului Aiel, nu se luptaseră niciodată cu ei. Dobraine era prietenos cu Nurelle, adeseori stând la masă cu el,

iar acesta își făcuse obiceiul de a fuma pipă cu diverși luptători Aiel. Mai ales Gaul. De aici și regretul.

— Am vorbit cu Gaul, zise Nurelle timid. Erau în cea de-a patra zi pe drum, iar Nurelle venise în capul coloanei, călărind alături de Perrin, care asculta doar cu jumătate de ureche. Foc-Turbat îi permisesese unui mascul tânăr din haită să se furișeze aproape de Aes Sedai când plecaseră în acea dimineață, dar acesta nu-l văzuse pe Rand. Fiecare lup știa se pare cum arată Ucigașul-Umbrei. Dar, chiar dacă Norii-Dimineții nu văzuse prea multe, fiecare căruță avea coviltir, mai puțin una singură. Rand era probabil într-una din cele acoperite, călătorind la umbră mai confortabil decât era Perrin în plin soare, cu sudoarea șiroindu-i pe spate.

— Mi-a povestit de Bătălia de la Emond's Field, continuă Nurelle, și de Campania din Ținutul celor Două Râuri. Senior Aybara, aș fi foarte onorat dacă mi-ați povesti chiar Domnia Voastră de bătălii.

Brusc, Perrin rămase țeapăn, holbându-se la băiat. Nu, nu mai era băiat, în ciuda obrazilor rumeni și a chipului deschis. Nurelle avea aceeași vârstă ca și el. Dar mirosul bărbatului, luminat la față și cuprins de un tremur ușor... Perrin aproape gemu. Mai simțise acel miros la băieții de acasă, dar să fie adulat ca un erou de cineva de vârsta lui era mai mult decât putea suporta.

Nu ar fi fost cine știe ce dacă acesta ar fi fost cel mai rău lucru. Se așteptase ca Aielii și cairhienii să nu se placă. Se așteptase ca un tânăr care nu fusese niciodată într-o bătălie să se uite cu admirație la unul care se luptase cu trolocii. Lucrurile pe care nu le prevăzuse erau cele care îl necăjeau. Neprevăzutul putea să te muște de picior când te așteptai mai puțin și când nu îți permiteai să fii distras.

Cu excepția lui Gaul și Rhuarc, toții bărbații Aiel purtau o fâșie de pânză stacojie la tâmple, cu discul alb-negru deasupra sprâncenelor. Perrin îi văzuse și în Cairhien, și în Caemlyn, dar când îl întrebă pe Gaul, apoi pe Rhuarc dacă banderola arăta că

sunt *siswai'aman*, ambii încercară să pretindă că habar n-aveau despre ce vorbea, de parcă el nu ar fi putut vedea banderolele roșii la cinci mii de bărbați. Perrin îl întrebase același lucru și pe cel care părea să fie sub Rhuarc la comandă, Urien, un bărbat pe care Perrin îl întâlnise cu mult timp în urmă, și nici acesta nu păru să înțeleagă despre ce era vorba. Rhuarc spusese că poate aduce doar *siswai'aman*, deci Perrin se gândea că asta erau, deși habar nu avea ce însemna acest lucru.

Ceea ce știa însă era că între *siswai'aman* și Fecioare ar fi putut apărea probleme. Când bărbații se uitau către Fecioare, Perrin simțea un iz de gelozie. Când ele se uitau la *siswai'aman*, mirosul îi aducea aminte de o lupoaică mâncând din carcasa unei căprioare, hotărâtă să nu mai lase pe altcineva să se apropie, chiar dacă avea să se înece mâncând. Nu putea pricepe de ce, dar acela era mirosul pe care îl simțea, și încă unul foarte ascuțit.

Dar acest lucru era un „poate” și doar timpul avea să lămurească lucrurile. Alte chestiuni erau însă ceva mai urgente. În primele două zile după ce plecaseră din oraș, Sulin și Nandera ieșiseră mereu în față când Rhuarc întreba ceva despre Fecioare; de fiecare dată Sulin dădea înapoi, roșie toată, dar venea iarăși data următoare, de fiecare dată, fără excepție. A doua seară, când se instala tabăra, cele două încercaseră să se omoare, cu mâinile goale.

Sau cel puțin așa i se păruse lui Perrin, lovindu-se una pe alta cu picioarele, cu pumnii, tăvălindu-se pe pământ, îndoindu-și brațele atât de tare că fusese sigur că-și rupseseră oasele – până când cea care era dedesubt reușea să se elibereze cu o răsucire sau o lovitură. Rhuarc îl oprise când încercase să le despartă, părând chiar surprins de intenția lui. Mulți cairhieni și mayenarieni se strânseseră să le privească și să facă pariuri, dar niciun Aiel nu le aruncase vreo privire, nici măcar înțelepte.

În cele din urmă, Sulin îi prinsese brațul la spate Nanderei; apucând-o de păr, o izbise pe cealaltă cu capul de pământ până

când femeia rămăsese nemișcată. Mult timp femeia mai în vârstă rămăsese uitându-se la cea pe care o bătuse. Apoi Sulin o ridicase pe umeri pe Nandera, încă inconștientă, și plecase cu ea, clătinându-se.

Perrin presupuse că Sulin avea să vorbească de atunci încolo, dar lucrurile nu se întâmplară așa. Era în continuare acolo, dar o Nandera plină de vânătaii răspundea întrebărilor lui Rhuarc și-i prelua ordinele, în timp ce Sulin, la fel de învinețită, tăcea, iar când Nandera îi spunea să facă ceva, făcea fără ezitare. Perrin putea doar să se scarpine nedumerit în creștetul capului și să se întrebe dacă lupta se terminase așa cum i se păruse lui sau nu.

Înțeleptele mergeau întotdeauna pe lângă drum, în grupuri care variau și care își schimbau mereu componența. Până la sfârșitul primei zile, Perrin își dădu seama că toate se învăteau în jurul a două femei, Sorilea și Amys. Până la sfârșitul celei de-a doua zile, deveni sigur că cele două aveau opinii foarte diferite, căci erau prea multe priviri crucișe și frunți încruntate. Amys începuse să nu mai dea înapoi atât de repede, roșind din ce în ce mai puțin. Uneori, Rhuarc degaja un miros neliniștit când își privea soția, dar era singurul lucru care se putea observa. În a treia seară, Perrin începu să se teamă că se va repeta între înțelepte păruiala dintre Sulin și Nandera.

Însă cele două femei luară un burduf de apă și se îndepărtară, așezându-se pe pământ și dându-și jos eșarfele din păr. Le privi în lumina slabă a lunii, ținându-se suficient de departe să nu audă ce spun, chiar și din greșeală, până când se duse să se culce, dar nu făcură nimic altceva decât să bea căni cu apă și să vorbească. A doua zi dimineață, restul înțeleptelor continuă să se mute de la un grup la altul, dar, înainte de a parcurge trei mile, Perrin observă că toate se învăteau în jurul Sorileei. Din când în când, ea și Amys se retrăgeau să vorbească, dar privirile crucișe încetară. Dacă ar fi fost lupi, Perrin ar fi zis că șefa haitei înfrânsese o pretendentă, dar, dacă era să se ia după miros,

Sorilea o accepta acum pe Amys ca pe o egală, ceea ce nu se potrivea deloc cu felul de a fi al lupilor.

Cea de-a șaptea dimineată de la plecarea din Cairhien, călărind sub căldura năucitoare a soarelui, îl găsi pe Perrin îngrijorându-se de ce surprize ar mai putea avea Aiellii rezervate pentru el, dacă ei și cairhienii nu aveau să se încaiere și ce avea să facă atunci când ajungeau din urmă femeile Aes Sedai, peste încă alte trei sau patru zile.

Toate gândurile i se risipiră când primi un mesaj de la Jumătate-de-Coadă. Era un grup mare de bărbați – poate și femei; uneori, lupii nu deosebeau cu ușurință o femeie de un bărbat – la doar câteva mile către apus, călărind repede în aceeași direcție ca Perrin. Imaginea a două flamuri îi atrase lui Perrin atenția.

Fu repede înconjurat de Dobraine și Nurelle, Rhuarc și Urien, Nandera și Sulin, Sorilea și Amys.

— Continuați, le zise, întorcându-l pe Vrednic către apus. Vin să ni se alăture niște prieteni, dar nu trebuie să pierdem timpul.

Continuă să meargă la fel de repede, dar nu-l lăsară să plece singur. Înainte de a apuca să facă un sfert de milă, porniseră după el o duzină de Gărzi înaripate, la fel de mulți cairhieni, cel puțin douăzeci de Fecioare conduse de Sulin și tot atâția *siswai'aman* conduși de un bărbat cărunt, cu ochi verzi și un chip ce ar fi putut fi folosit să spargă pietre. Perrin era surprins că nu era și o înțeleaptă cu ei.

— Prieteni, bombăni în barbă Sulin, alergând pe lângă șaua lui. Prieteni care apar din senin, fără niciun avertisment, iar el știe dintr-odată că ei au venit. Uitându-se la el, spuse cu voce tare: N-aș vrea să te văd iar cum te împiedici de niște perne și cazii în nas.

Perrin clătină din cap, întrebându-se ce alte înțepături mai avea pentru el femeia care se prefăcuse că-i era servitoare. Aiellii erau ciudați.



Călărea de aproape o oră, judecând după mișcarea soarelui pe boltă, ghidat de lupi, la fel de sigur ca zborul unei săgeți la țintă, și, după ce trecu de o ridicătură, nu fu surprins să vadă la nici două mile de el două coloane, bărbați din Ținutul celor Două Râuri cu flamura Capului de Lup Roșu fluturând în fruntea lor. Ceea ce îl surprinse fu că erau și femei cu ei – nouă, număra el – și un număr de bărbați care nu erau din Două Râuri. Își încleștă fălcile la vederea celui de-al doilea steag. Vulturul Roșu al Manetherenului. Nici nu mai știa de câte ori le spusese să nu-l scoată din Ținutul celor Două Râuri; era unul dintre acele puține lucruri pe care nu reușise să le împiedice doar cu o vorbă. Bine măcar că imaginea imperfectă trimisă de lupi îl avertizase.

Îl văzură repede pe el și pe tovarășii lui. Erau ochi buni în grupul acela. Se opriră, așteptând, iar unii dintre ei își pregăteau arcurile, marile arcuri din Ținutul celor Două Râuri care puteau ucide un dușman de la mai bine de trei sute de pași.

— Toată lumea să stea în spatele meu, zise Perrin. Nu vor trage dacă mă recunosc.

— Ochii de ambră văd departe, spuse Sulin fără nicio inflexiune în glas.

Și alții se uitau ciudat la el.

— Stați în spatele meu, oftă Perrin.

În timp ce Perrin călărea în fruntea ciudatului său grup, arcurile ridicate începură să coboare, iar săgețile să fie puse înapoi în tolă. Îl aveau pe Trăparu', spre marea sa bucurie, și pe Rândunica, lucru ce îl bucura mai puțin. Faile nu avea să-l ierte niciodată dacă pățea ceva calul ei negru. Avea să se simtă bine călărindu-și din nou animalul, dar poate avea să-l păstreze și pe Vrednic; unui senior i se permitea să aibă doi cai. Chiar și unui senior care nu mai avea de trăit decât patru zile.

Dannil călărea în întâmpinarea lui, răsucindu-și mustățile groase, alături de Aram și femei. Perrin recunoscuse chipurile lipsite de vârstă ale Aes Sedai încă înainte de a le vedea pe Verin și Alanna, ambele călărind în spatele celorlalte. Nu le

cunoștea pe celelalte, dar era sigur cine erau, deși nu și cum ajunseseră acolo. Nouă. Nouă Aes Sedai ar fi putut fi mai mult decât folositoare peste trei sau patru zile, dar cât de mult putea avea încredere în ele? Erau nouă, deși Rand le spusese că doar șase aveau voie să vină la el. Se întrebă care dintre ele era Merana, conducătoarea lor.

O Aes Sedai cu fața pătrată, care arăta mai mult a nevastă de fermier, călare pe un murg zdravăn, vorbi înainte ca Dannil să apuce să deschidă gura:

— Deci, tu ești Perrin Aybara. Seniorul Perrin, am vrut să zic. Am auzit foarte multe lucruri despre tine.

— Este o surpriză să te întâlnim aici, zise cu aroganță o femeie frumoasă, cu tovarăși de drum atât de ciudați. Călărea un jugan cu ochi firoși; Perrin ar fi pus rămașag că animalul fusese antrenat pentru luptă. Eram sigure că sunteți înaintea noastră.

Ignorându-le, Perrin se uită la Dannil.

— Nu că nu m-aș bucura, dar cum ați ajuns aici?

Dannil se uită către Aes Sedai, răsucindu-și cu furie mustățile.

— Am plecat așa cum ai spus, Seniore Perrin, și am mers cât de repede am putut. Adică am lăsat în spate căruțele și restul, pentru că probabil ai avut tu vreun motiv să pleci atât de repede. Apoi ne-au ajuns din urmă Kiruna Sedai și Bera Sedai și celelalte și au spus că Alanna îl poate găsi pe Rand! – adică pe Seniorul Dragon, am vrut să zic – și, cum tu plecaseși cu el, m-am gândit că o să fii unde e și el și, cum nu știam dacă plecaseși din Cairhien... trase adânc aer în piept. Oricum, se pare că au avut dreptate, nu-i așa, senior Perrin?

Perrin se încruntă, întrebându-se cum îl putea găsi Alanna. Dar probabil că putea, căci altfel Dannil și toți ceilalți nu ar fi fost acolo. Ea și Verin erau mai în spate, cu o femeie zveltă cu ochi migdalați, care părea să ofteze foarte des.

— Sunt Bera Harkin, zise femeia cu fața pătrată, iar aceasta este Kiruna Nachiman, arată ea spre cea care îi era alături. Se părea că femeile celelalte nu aveau nevoie de introducere.

— Ne poți spune de ce ești aici în timp ce tânărul al'Thor - Seniorul Dragon - este la câteva zile spre miazănoapte?

Nu avea nevoie să se gândească prea mult la răspuns. Dacă cele nouă voiau să se alăture femeilor Aes Sedai care îl luaseră pe Rand, nu putea face mare lucru să le oprească. Pe de altă parte, nouă Aes Sedai de partea lui...

— Este prizonier. O Aes Sedai numită Coiren și încă alte cinci, cel puțin, îl duc la Tar Valon. Sau măcar așa intenționează. Am de gând să le opresc.

Cuvintele lui produsă un șoc, Dannil făcând ochii cât cepele, iar Aes Sedai vorbind toate odată. Aram era singurul care nu părea afectat de veste, dar, pe de altă parte, niciodată nu părea să-i pese și de altceva în afară de Perrin și de propria sabie. Cu toate că aveau chipurile calme, Aes Sedai miroseau a furie și a frică.

— Trebuie să le oprim, Bera, zise o femeie cu șuvițe împletite cu mărgele după moda taraboneză, în același timp în care o cairhiană spunea:

— Nu putem permite Elaidei să-l aibă, Bera.

— Șase? zise cea cu ochii migdalați, nevenindu-i să creadă. Șase nu ar fi putut să-l ia prizonier. Sunt sigură de asta.

— V-am spus că e rănit, zise Alanna cu lacrimi în ochi; Perrin îi recunoscuse mirosul - durere. V-am spus.

Verin tăcea, dar mirosea a furie și a frică.

Kiruna le aruncă o privire disprețuitoare tovarășilor lui Perrin.

— Și vrei să oprești Aes Sedai cu asta, tinere? Verin nu mi-a spus că ești prost.

— Mai am câțiva oșteni pe drumul spre Tar Valon, zise el sec.

— Atunci poți să-i aduci și să ni te alături, îi spuse Kiruna de parcă i-ar fi făcut o concesie. Are voie, nu, Bera?

Aceasta dădu din cap.

Nu înțelegea de ce atitudinea Kirunei îl enerva atât de tare, dar nu avea vreme să se lămurească.

— Mai am și trei sute de arcași din Ținutul celor Două Râuri pe care intenționez să-i iau cu mine. Puteți să veniți și voi dacă vreți.

Cum putea Alanna să știe dacă Rand era rănit?

Nu le plăcu, desigur. Se duseră ceva mai încolo să discute – nu putu auzi nimic; probabil foloseau cumva Puterea – și un timp Perrin crezu că aveau să se întoarcă fără ele.

Într-un final se întoarseră, dar Bera și Kiruna călăreau de o parte și de alta, explicându-i pe rând cât de periculoasă și delicată este situația și că nu trebuia să facă nimic care să-i periclitizeze situația tânărului al’Thor. Bera își mai amintea din când în când să-l numească Dragonul Renăscut. Îi explicară limpede că nu mai trebuia nici măcar să pună un picior în fața celui alt fără să le ceară lor voie mai întâi. Bera începu să pară ușor vexată că el nu repeta vorbele ei. Perrin începea să se întrebe dacă nu cumva fusese o greșeală să le spună să vină.

Dacă Aes Sedai erau sau nu impresionate de mulțimea de Aieli, mayenarieni și cairhieni care mășăluiau pe drum nu se trădară nici prin expresia chipului, nici prin miros. Își aduseră totuși contribuția la agitația generală. Mayenarienii și cairhienii păreau foarte ușurați de apariția a nouă Aes Sedai și șaisprezece Străjeri și se înclinau aproape până la pământ ori de câte ori una dintre femei se apropia de ei. Pe de altă parte, Fecioarele și *siswai aman* le aruncau priviri războinice, atunci când nu le priveau de parcă s-ar fi așteptat ca femeile să-i calce în picioare. Înțeleptele avea aceleași chipuri netulburate ca și Aes Sedai, dar Perrin putea simți venind dinspre ele valuri de furie. Cu excepția unei Brune numite Masuri, Aes Sedai le ignorară pe înțelepte cu desăvârșire, dar, după ce Masuri fu respinsă de cel puțin douăzeci de ori în următoarele două zile – fusese insistentă, dar înțeleptele le evitau cu atâta îndemânare pe Aes Sedai că Perrin începea să creadă că o făceau din

instinct –, Bera, Kiruna și celelalte începură să se uite tot timpul la înțelepte, vorbind între ele protejate de o barieră invizibilă care îl împiedica să audă ceva.

Ar fi tras cu urechea dacă ar fi putut; femeile ascundeau ceva mai mult decât discuțiile lor despre înțelepte. În primul rând, Alanna refuzase să-i spună cum de știa unde era Rand. „Există cunoștințe care ar distruge orice minte, cu excepția celei a unei femei Aes Sedai“, îi spusese, rece și misterioasă, dar mirosind puternic a frică și durere – și nici măcar nu mai voia să admită că spusese că Rand fusese rănit. Verin nu-i adresă nici două vorbe, privind totul cu ochii ei negri de pasăre și purtând un mic zâmbet misterios, dar cu toate astea degaja un miros de frustrare și furie. Judecând după miros, Bera sau Kiruna era conducătoarea lor; Bera, mai degrabă, deși le simțea pe cele două aproape la fel, iar uneori i se părea că mirosurile se inversează. Una din ele călărea în fiecare zi lângă el, repetându-i timp de un ceas „sfaturile“ date la început, părând să creadă că ele au conducerea. Nurelle părea să creadă și el același lucru, executându-le ordinele fără măcar să se uite la Perrin, iar Dobraine le executa după ce se uita mai întâi către el. O zi și jumătate Perrin trăi cu impresia că Merana rămăsese la Caemlyn și fu șocat când femeia cu ochi migdalați fu strigată pe acest nume. Rand spusese că ea conducea solia din Salidar, dar, deși în aparență toate Aes Sedai erau egale, Perrin o catalogase ca fiind un lup fără prea mare trecere în haită; mirosea a resemnare și anxietate. Nu era surprins că Aes Sedai erau secretoase, desigur, dar avea de gând să-l salveze pe Rand de Coiren și de grupul ei, și tare ar fi vrut să știe dacă nu cumva va fi nevoit să-l salveze și de Kiruna, și prietenele ei.

Îi părea bine că se întâlnise cu Dannil și cu ceilalți oameni ai săi, deși erau la fel de enervanți în preajma femeilor Aes Sedai ca și ceilalți. Bărbații din Ținutul celor Două Râuri fuseseră atât de bucuroși să-l vadă, că doar câțiva dintre ei mormăiră când le spusese să pună deoparte Vulturul Roșu; va veni și vremea lui,

le spusese Perrin, iar vărul lui Dannil, Tel, care arăta exact la el, cu excepția unui nas ca un târnăcop și a unei perechi de mustăți subțiri, în stil domani, îl puse cu grijă în sacii de la șa. Nu mergeau fără flamuri, desigur; în primul rând, Capul de Lup Roșu. Probabil l-ar fi ignorat dacă le spunea să-l strângă, iar privirea disprețuitoare a Kirunei îl făcu să vrea să-l arate. În afară de asta, Dobraine și Nurelle scosese alte flamuri. Dar nu erau nici Soarele Cairhienului, nici Uliul Auriu al lui Mayene. Fiecare dintre ei adusese stindardele lui Rand: Dragonul roșu-auriu pe alb și discul alb-negru pe stacojiu. Aielilor nu părea să le pese de niciunul, iar Aes Sedai deveniră reci, însă steagurile păreau o idee bună.

În cea de-a zecea zi, când soarele nu ajunsese încă la jumătatea drumului spre vârful bolții, Perrin era mohorât, în ciuda flamurilor, a bărbaților din Ținutul celor Două Râuri sau a lui Trăparu'. Aveau să ajungă din urmă căruțele femeilor Aes Sedai la puțin timp după-amiază, dar nu știa ce urma să facă. Atunci primi mesajul lupilor.

„Vino acum. Multe două-picioare. Multe, multe, multe. Vino acum!”

## Capitolul 55



### Fântânile din Dumai

ÎN FRUNTEA COLOANEI, GAWYN ÎNCERCA SĂ SE GÂNDEASCĂ doar la peisaj. Era genul de teren vălurit, acoperit din loc în loc de câțiva copaci, care te putea face să crezi că vezi departe la orizont, când de fapt micile povârnișuri și dealurile molcome nu erau atât de joase cum ai fi putut crede. Vântul ridica valuri de praf, iar praful putea ascunde și el multe lucruri. Fântânile din Dumai erau în dreapta drumului, trei puțuri de piatră în mijlocul unui desiș; butoaiele trebuiau umplute, căci mai aveau patru zile până la următoarea sursă de apă, asta dacă izvorul Alianelle nu secase între timp, dar cu toate astea Galina nu ordonase oprirea coloanei, încerca să fie atent la ce trebuia, dar nu reușea.

Din când în când, se răsucea în șa, privind înapoi către lungul șir de căruțe care șerpuia pe drum, cu Aes Sedai și Străjeri călărind lângă ele, în timp ce servitorii care nu erau în căruțe mergeau pe jos. Cei mai mulți Tineri erau în spate, cum

ordonase Galina. De unde era el nu putea zări căruța descoperită, în jurul căreia șase Aes Sedai călăreau în permanență. L-ar fi ucis pe al'Thor dacă ar fi putut, dar ceea ce se întâmpla îl îngreșoșa. Chiar și Erian refuzase să mai ia parte după a două zi, iar Lumina știa că ea ar fi avut suficiente motive. Galina rămânea de neclintit.

Îndreptându-și cu hotărâre privirea înainte, atinse în buzunar scrisoarea lui Egwene, pe care o ținea învelită cu grijă în mătase.

Doar câteva vorbe, să-i spună că-l iubește și că trebuie să plece; nimic mai mult. O citea de cinci sau șase ori pe zi. Nu-i aducea aminte de promisiunea pe care el i-o făcuse. Ei bine, nu ridicase mâna împotriva lui al'Thor. Fusesse uluit să afle că bărbatul era prizonier, și trecuseră deja câteva zile de când se întâmplase povestea. Trebuia cumva să o facă să înțeleagă acest lucru. Îi promisese că nu va ridica mâna împotriva lui și avea să-și țină promisiunea chiar dacă l-ar fi costat viața, dar nu avea de gând să ridice un deget să-l ajute. Egwene trebuia să înțeleagă acest lucru. Pe Lumină, trebuia!

Șiroaie de sudoare îi curgeau pe față și își șterse ochii cu mâneca. Nu putea face nimic pentru Egwene, doar să se roage pentru ea. Dar ar fi putut face ceva să o ajute pe Min. Trebuia să găsească o cale, cumva. Nu merita să fie târâtă la Turn ca prizonieră; nu putea crede așa ceva. Dacă Străjerii ar fi fost mai puțin atenți, ar fi...

Brusc, Gawyn văzu un cal galopând pe drum, către căruțe, stârnind în urma sa un nor de praf, dar parcă venea fără călăreț.

— Jisao, ordonă el, spune-le căruțașilor să se oprească! Hal, spune-i lui Rajar să pregătească Tinerii!

Fără o vorbă, cei doi își întoarseră caii, pornind la galop. Gawyn așteptă.

Era murgul lui Benji Dalfor, de culoarea oțelului, când se apropie mai mult, Gawyn putu să-l vadă pe Benji aplecat peste



grumazul lui, ținându-se de coamă. Calul aproape trecu pe lângă Gawyn înainte ca acesta să apuce să-l prindă de frâu.

Benji își întoarse capul către el, fără să se ridice în șa, uitându-se cu ochii încetoșați. Avea sânge în jurul gurii și își ținea strâns o mână în jurul mijlocului, de parcă ar fi vrut să-și țină trupul să nu se sfărâme.

— Aieli, bolborosi el. Mii. Din toate părțile, cred; brusc zâmbi. E frig astăzi, nu...

Sângele îi țâșni pe gură și se rostogoli în colbul drumului, cu ochii larg deschiși în soare, fără să clipească.

Gawyn își întoarse armăsarul, galopând către șirul de căruțe. Avea timp pentru Benji mai târziu, dacă mai scăpa cu viață vreunul din ei.

Galina călări în întâmpinarea lui, cu mantia de praf fluturându-i în spate, cu ochii negri sclipind de furie pe chipul senin. Fusese tot timpul furioasă după ce al'Thor încercase să fugă.

— Cine îți imaginezi că ești, să ordoni oprirea căruțelor?

— Sunt mii de Aieli care ne înconjoară, Aes Sedai, răspunse el, reușind să-și păstreze un ton politicoș. Căruțele se opriseră, Tinerii se adunau în formație, dar căruțașii își strângeau hățurile nerăbdători; servitorii se uitau curioși, făcându-și vânt cu evantaiele. Aes Sedai vorbeau cu Străjerii.

— Prost mai ești, se strâmbă Galina disprețuitor. Fără îndoială că sunt Shaido. Sevanna a spus că o să ne dea o escortă. Dar, dacă nu crezi, ia Tinerii cu tine și du-te să vezi. Căruțele vor continua să meargă spre Tar Valon. E timpul să înveți că eu sunt cea care dă ordine aici, nu...

— Și dacă nu sunt Aieli tăi îmblânziți?

Nu era prima dată în ultimele zile când ea îi sugera să se ducă singur în recunoaștere. Bănuia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi găsit Aieli, și nu îmblânziți.

— Indiferent cine sunt, mi-au ucis un om; cel puțin unul, mai erau încă șase cercetași plecați. Poate ar trebui să iei în calcul

că aceștia sunt Aielii lui al'Thor, veniți să-l salveze. O să fie prea târziu când o să se apropie suficient de mult să ne scuiepe în ochi.

Abia atunci își dădu seama că țipa, dar furia Galinei păru să se risipească. Se uită pe drum, spre locul unde zăcea Benji, dând din cap ușor.

— Poate că ar fi înțelept să fim prudenți de această dată.

Rand se chinuia să respire; aerul din interiorul cufărului era greu și fierbinte. Din fericire, nu mai putea simți mirosul. În fiecare seară aruncau pe el o găleată de apă, dar nu s-ar fi putut spune că făcea baie, și de fiecare dată când închideau capacul peste el dimineața, încuindu-l acolo, la mirosul greu se adăuga duhoarea unei zile întregi în soarele necruțător, iar un timp putea simți miasmele. Trebuia să facă un efort să mențină Golul. Era acoperit de vânătaii de sus până jos; trupul îi ardea de la umeri până la genunchi, devorat de usturime chiar înainte de a fi atins de sudoare, iar cele zece mii de flăcări dansau la marginea Vidului, încercând să-l înghită. Rana pe jumătate închisă de la șold pulsa în depărtare, dar golul din jurul său tremura la fiecare bătaie a inimii. Alanna. O putea simți pe Alanna. Aproape. Nu. Nu își putea pierde timpul gândindu-se la ea; chiar dacă îl urmase, șase Aes Sedai nu vor putea să-l elibereze. Asta dacă nu cumva se hotărâseră să se alăture Galinei. Nu mai avea încredere. Niciodată nu va mai avea încredere într-o Aes Sedai. Și, în plus, poate i se părea doar. Câteodată începea să-și imagineze lucruri, brize răcoroase sau că mergea. Câteodată uita de tot, halucinând că putea păși în libertate. Doar să pășească. Ceasuri întregi pierdute de la ceea ce era cu adevărat important. Se chinuia să respire, pipăind bariera lunecoasă ca gheața care îl despărțea de Izvor. Din nou, iarăși și iarăși, bâjbâind în jurul celor șase noduri. Moi. Nu se putea opri. Era important să le simtă.

„Întuneric, gemu Lews Therin în străfundurile minții lui Rand. Nu mai vreau întuneric. Nu mai vreau.” Iarăși și iarăși. Nu era prea rău, totuși. Rand îl ignoră de această dată.

Brusc icni; cufărul era mișcat, hârșâindu-se cu zgomot de podeaua căruței. Era deja noapte? Carnea vânată tresări involuntar. Avea să fie din nou bătut înainte de a fi hrănit, stropit cu apă, legat ca o găscă și lăsat să doarmă pe unde putea. Dar măcar nu va mai fi în cufăr. Întunericul din jur nu mai era deplin, căpătând o nuanță cenușie. Prin crăpătura capacului se scurgea foarte puțină lumină, dar nu putea vedea mai nimic, cum stătea cu capul vârât între genunchi, dar în fiecare zi ochii săi aveau nevoie de timp pentru a vedea și altceva decât întunericul, în timp ce începea încetul cu încetul să simtă mirosurile. Chiar și așa, trebuia să fie noapte.

Gemu când cufărul se înclină; nu avea loc să alunece, dar își schimbă poziția, chinuindu-și și mai mult mușchii care îl dureau îngrozitor. Mica sa închisoare căzu la pământ cu o bufnitură. În curând vor deschide capacul. Câte zile petrecuse în soarele clocotitor? Câte nopți fuseseră? Pierduse șirul. Care dintre ele avea să îl bată de această dată? Fețele lor îi defilau în minte. Ținea minte fața fiecărei femei care îl lovise. Acum se amestecaseră toate; părea imposibil să-și mai readucă aminte care fusese și când. Dar știa că cel mai des fusese bătut de Galina, Erian și Katherine, singurele care făcuseră asta de mai multe ori. Chipurile acelea îi străluceau în minte cu o lumină rea. Cât de des voiau să-l audă urlând?

Brusc își dădu seama că până acum cufărul ar fi trebuit să fie deschis. Poate că aveau de gând să-l lase acolo toată noaptea, iar a doua zi va zăcea în soarele torid și... Reuși să zvâcnească, deși avea mușchii prea loviți și dureroși ca să se miște.

— Lăsați-mă afară! strigă răgușit. Mișcându-și frenetic degetele la spate, fără niciun rost. Lăsați-mă să ies! țipă el.

I se păru că aude o femeie râzând.

Plânse un timp, apoi lacrimile i se uscară într-o furie devastatoare. „Ajută-mă”, mârâi la Lews Therin.

„Ajută-mă, gemu bărbatul. Lumină, ajută-mă!”

Mormăind sumbru, Rand se întoarse să pipăie orb bariera cu cele șase noduri moi ale sale. Mai devreme sau mai târziu, îl vor lăsa să iasă. Mai devreme sau mai târziu, aveau să lase garda jos. Și când vor face asta... Nici măcar nu își dădu seama când începu să râdă răgușit.

Târându-se pe burtă pe panta ușoară, Perrin se uită peste margine la o scenă desprinsă parcă din visele Celui Întunecat. Lupii îi dăduseră o idee la ce să se aștepte, dar imaginile păleau în fața realității. La o milă de locul unde stătea sub soarele arzător, o uriașă masă de luptători Shaido înconjurase complet ceea ce părea a fi un cerc de căruțe și oameni strânși într-un pâlț de copaci, nu departe de drum. Câteva căruțe ardeau ca niște torțe, iar flăcările dansau către cer. Mingi de foc, de la cele mici cât pumnul până la cele mari ca niște bolovani, erau aruncate în Aieli, transformând în torțe câte o duzină de oameni o dată; fulgerele loveau din cerul senin, iar exploziile aruncau în aer pământ și trupuri înveșmântate în *cadin'sor*. Dar fâșiile argintii de lumină izbeau și căruțele, iar mingi de flăcări porneau și dinspre Aieli, însă marea majoritate se stingeau brusc înainte de a ajunge la țintă sau explodau aiurea, iar multe fulgere se opreau; bătălia părea a fi ușor în favoarea Aes Sedai, dar până la urmă numărul uriaș de Shaido avea să-și spună cuvântul.

— Sunt două, trei sute de femei care conduc Puterea acolo, dacă nu și mai multe, zise Kiruna, întinsă lângă el; părea impresionată. Sorilea, în spatele surorii Verzi, arăta impresionată, înțeleapta mirosea a îngrijorare; nu era înspăimântată, doar preocupată.

— Nu am văzut niciodată atât de multe fire țesute în același timp, continuă Aes Sedai. Cred că sunt cel puțin treizeci de surori în tabără. Ne-ai adus la un cazan clocotit, tinere Aybara!

— Patruzeci de mii de Shaido, bombăni întunecat Rhuarc, de cealaltă parte a lui Perrin; bărbatul mirosea a întunecare. Cel puțin patruzeci de mii și nu e mare consolare că acum știm de ce nu au trimis mai mulți către miazăzi.

— Seniorul Dragon este acolo? întrebă Dobraine uitându-se la Rhuarc; Perrin dădu din cap. Și vrei să te duci să-l scoți de acolo?

Perrin dădu iarăși din cap, iar Dobraine oftă. Mirosea a resemnare, nu a teamă.

— Ne vom duce, Senior Aybara, dar nu cred că vom mai ieși vii de acolo. Fu rândul lui Rhuarc să aprobe cu o mișcare a capului.

— Vă dați seama că nu suntem suficiente, spuse Kiruna uitându-se la ei. Nouă. Chiar dacă voi, înțeleptele, puteți conduce, tot nu suntem suficiente să egalăm așa ceva.

Sorilea pufni zgomotos, dar Kiruna nu-și mută privirea.

— Atunci întoarceți-vă și călăriți către miazăzi, îi spuse Perrin femeii. Nu o s-o las pe Elaida să-l aibă pe Rand.

— Bine, replică zâmbind Kiruna. Pentru că nici eu nu am de gând să fac asta.

Perrin și-ar fi dorit ca zâmbetul ei să nu-i facă pielea ca de găină. Desigur, dacă femeia ar fi văzut rânjetul malefic al Sorileei, poate că s-ar fi simțit și ea la fel.

Perrin le făcu semn celor de la baza ridicăturii, iar Sorilea și sora Verde se târără în jos, până când se putură ridica în picioare fără să fie văzute de cealaltă parte, grăbindu-se apoi în direcții diferite.

Nu avea un plan adevărat. Totul se reducea la a ajunge cumva la Rand, ca să-l elibereze, iar apoi spera ca acesta să nu fie prea rănit pentru a putea face o poartă pentru a scăpa cât mai mulți dintre ei înainte de a fi uciși de Shaido sau de Aes Sedai. Nu ar fi fost o problemă foarte mare pentru un erou din poveștile menestrelilor, dar Perrin tare ar fi dorit să fi avut timp să facă un plan adevărat, nu ceea ce stabilise cu Dobraine și

Rhuarc, alergând cât îi țineau picioarele. Dar timpul era unul dintre lucrurile pe care nu le aveau la dispoziție. Nici măcar nu își putea da seama dacă femeile Aes Sedai din Turn mai puteau să le țină piept Aielilor Shaido măcar un ceas.

Primii care urmau să atace erau bărbații din Ținutul celor Două Râuri și Garda înaripată, în două companii, prima protejându-le pe înțeleptele care mergeau pe jos, iar cealaltă pe Aes Sedai și pe Străjerii lor. Trecură peste culmea dealului la stânga și la dreapta. Dannil îi lăsase pe oamenii săi să scoată iarăși Vulturul Roșu, pe lângă Capul de Lup Roșu. Rhuarc nu aruncă nici măcar o privire către Amys, care pășea pe lângă juganul negru al Kirunei, dar Perrin putu să-l audă zicând: „Fie să mai vedem împreună răsăritul, răcoarea sufletului meu.“

La sfârșitul bătăliei, cei din Mayene și din Două Râuri aveau să le acopere retragerea înțeleptelor și femeilor Aes Sedai; sau poate avea să fie exact pe dos. În orice caz, Bera și Kiruna păreau să nu aprobe deloc planul; voiau foarte mult să fie acolo unde era Rand.

— Sunteți sigur că nu vreți să fiți călare, Senior Aybara? Întrebă Dobraine din șa; pentru el, ideea de a fi pedestru era cel puțin bizară. Perrin se bătu peste securea de la brâu.

— N-aș putea să o folosesc cum trebuie călare. Era adevărat, dar motivul principal era că nu dorea să-l călărească pe Trăparu' sau pe Vrednic în măcelul din fața lui. Un bărbat putea alege să se arunce sau nu în mijlocul oțelului și al morții; el alegea și pentru caii săi, iar în acea zi alesese „nu“.

— Poate mă iei pe șa când va veni timpul. Dobraine clipi – cairhienii nu vedeau rostul pedestrimii –, dar păru să înțeleagă, căci dădu din cap.

— E timpul ca cimpoaiele să cânte dansul, spuse Rhuarc, ridicându-și vâlul negru; niciun cimpoi nu avea să cânte în acea zi, lucru ce-i necăjea pe câțiva dintre Aieli. Multora dintre Fecioare nu le plăcea faptul că trebuiau să poarte o pânză roșie pe braț pentru ca cei din ținuturile umede să le deosebească de

Fecioarele Shaido; păreau să creadă că toată lumea ar fi trebuit să le poată deosebi doar dintr-o privire.

Acoperiți cu văluri negre, Fecioarele și *siswai'aman* începură să tropăie urcând panta într-o coloană compactă; Perrin merse cu Dobraine spre locul unde stătea Loial, în fruntea coloanei cairhiene, strângând cu putere toporul în mâini, cu urechile lăsate pe spate. Aram era și el acolo, pe jos, cu sabia deja scoasă; fostul Pribeag purta un zâmbet sumbru și nerăbdător. Dobraine dădu semnalul de plecare cu brațul ridicat, în spatele celor două flamuri ale lui Rand. În scârțâitul șeilor, o pădure de cinci sute de lănci începu să urce în spatele Aielilor.

Nimic nu se schimbase în bătălie, lucru care-l surprinse pe Perrin, până realizează că nu trecuseră decât câteva momente. Avusese senzația că durase mult mai mult. Marea masă de Shaido continua să preseze înainte; căruțele ardeau, parcă mai multe acum; fulgerele încă izbeau din senin, iar mingi de foc loveau peste tot.

Bărbații din Ținutul celor Două Râuri ajunseseră aproape în poziție, împreună cu mayenarienii și Aes Sedai și înțeleptele, mișcându-se aproape fără grabă. Perrin ar fi vrut să-i țină mai în spate, să aibă o șansă de scăpare când va veni timpul, dar Dannil insistase că trebuie să fie măcar la trei sute de pași pentru ca arcurile lor să fie eficiente, iar Nurelle fusese la fel de hotărât să nu rămână în urmă. Chiar și Aes Sedai insistaseră să meargă în frunte, deși Perrin era sigur că nu trebuiau decât să fie suficient de aproape cât să vadă clar, și doar atât. Niciun Shaido nu se întorsese către ei. Sau cel puțin niciunul nu arăta către primejdia care li se apropia din spate, nimeni nu se întorsese către ei. Toți păreau hotărâți să se arunce către cercul căruțelor, dând înapoi în fața focului și a fulgerelor, și apoi avântându-se iarăși înainte. Ar fi trebuit doar să arunce o privire în spate, dar niciunul nu avea timp să facă asta cu acel infern în fața lor.

Opt sute de pași. Șapte sute. Bărbații din Ținutul celor Două Râuri descălecară, luându-și arcurile în mâini. Șase sute. Cinci. Patru. Dobraine își scoase sabia, ridicând-o deasupra capului.

— Pentru Seniorul Dragon, Taborwin și victorie! strigă el, iar strigătul fu repetat de cinci sute de gâtlejuri, în timp ce lăncile începeau să coboare.

Perrin abia avu timp să se agațe de scara șeii, iar cairhienii țâșniră înainte ca un tunet. Picioarele lungi ale lui Loial erau la fel de rapide ca ale cailor. Sărind înainte, lăsând animalul să îl tragă în salturi lungi, Perrin își trimise mesajul. „Veniți!”

Din pământul gol, acoperit doar cu ierburi uscate, țâșniră deodată o mie de lupi, lupi zvelți și cenușii de la câmpie, lupi mai închiși la culoare și mai grei din păduri, aruncându-se în spatele Shaido, clămpănind din dinți, chiar în timp ce prima salvă de săgeți trasă de bărbații din Două Râuri cădea în mijlocul Shaido. O a doua salvă era deja în zbor pe cer. Noi fulgere căzură odată cu săgețile, noi focuri bufniră. Shaido, cu chipurile acoperite de văluri, se întoarseră să se lupte cu lupii doar ca să înțeleagă că aceștia nu erau singura amenințare, chiar cu o clipă înainte de a fi sfâșiați de un zid de sulite Aiel, care înaintau alături de ciocanul lăncilor cairhiene.

Lovind cu securea, Perrin sfârtecă un Shaido, sărind apoi peste trupul căzut. Trebuiau să ajungă la Rand; totul depindea de asta. Alături, uriașul topor al lui Loial deschidea o cărare, ridicându-se și coborând ca fulgerul. Aram părea să danseze cu sabia, tăind totul în calea sa. Nu avea timp să se gândească la altcineva; Perrin învățea metodic securea; tăia copaci, nu carne; încerca să nu vadă sângele care sărea în toate părțile, chiar și atunci când îi sărea pe față. Trebuia să ajungă la Rand. Tăia o cărare printr-un desiș.

Se concentra doar la bărbatul din fața sa – se gândea la ei ca la bărbăți, chiar și atunci când înălțimea îi spunea că poate erau Fecioare; nu era sigur că ar fi putut să-și împlânte securea șiroind de sânge în trupul din fața lui dacă ar fi crezut că este o



femeie -, se concentrează, dar alte lucruri încep să-i joace în fața ochilor în timp ce-și tăia drum înainte. Un fulger argintiu aruncă trupuri îmbrăcate în *cadin'sor* în aer, unii dintre ei purtând pânza stacojie, alții nu. Un alt fulger îl azvârli pe Dobraine din șa; cairhianul se străduia să se ridice în picioare. O minge de foc învăluia un grup de cairhieni și Aieli, bărbați și cai transformați în torțe ce țipau, cei care mai puteau face asta.

Toate acele lucruri îi treceau prin fața ochilor, dar nu își îngădui să le vadă. Erau doar bărbații de lângă el și desigur care trebuia tăiat cu securea lui, cu toporul lui Loial și cu sabia lui Aram. Apoi văzu ceva care îi tulbură concentrarea. Un cal se cabra, aruncându-l pe călăreț din șa, în timp ce sulite Aiel îl străpungeau. Un călăreț în platoșă roșie. Apoi o altă Gardă înaripată, un întreg grup, se avântă cu sulitele înainte, cu pana roșie a lui Nurelle fluturându-i deasupra coifului. O clipă mai târziu, o văzu pe Kiruna, cu chipul netulburat, pășind ca o regină a războiului pe drumul deschis de cei trei Străjeri ai ei și de mingile de foc care-i țâșneau din mâini. Și mai era și Bera și, ceva mai departe, Faeldrin și Masuri și... Pe Lumină! Ce făceau toate acolo? Ce făceau acolo? Ar fi trebuit să fie în spate, cu înțeleptele!

De undeva din fața lor se auzi un bubuit, ca un tunet care acoperi țipetele și strigătele. O clipă mai târziu, o dungă de lumină apărură la nici douăzeci de pași de el, retezând câțiva oameni și un cal, ca lama uriașă a unui brici, în timp ce se lărgea într-o poartă. Un bărbat cu haină neagră și o sabie în mână sări prin poartă și căzu străpuns de o sulită Shaido, dar o clipă mai târziu alți opt sau nouă bărbați săriră înainte ca poarta să se închidă, formând un cerc cu săbiile în jurul bărbatului căzut. Și nu doar cu săbiile. Câțiva Shaido căzură străpuși de săbii, dar cei mai mulți izbucniră în flăcări. Capetele le explodau ca niște pepeni scăpați de la înălțime pe un caldarâm de piatră. La alți o sută de pași de el, Perrin avu senzația că vede alt cerc

de bărbați în haine negre, înconjurați de foc și moarte, dar nu avea timp să se mire. Shaido se strângeau și în jurul lui.

Spate în spate cu Aram și Loial, Perrin reteza și tăia cu disperare. Acum nu mai putea înainta. Tot ce putea face era să rămână pe loc. Sângele îi bubuia în timpane și se putea auzi singur cum încearcă să tragă aer în plămâni. Îl putea auzi și pe Loial, gâfâind ca niște foaie uriașe. Perrin lovi o suliță, dând-o la o parte, ucise alt Aiel cu vârful ascuțit, prinse altă suliță cu mâna și, fără să mai ia în seamă palma găurită din care îi țâșnea sânge, tăie în două un alt chip acoperit de vâl. Fiecare parte din el era concentrată să rămână în viață încă o clipă. Aproape fiecare parte. Într-un colț al minții avea imaginea lui Faile și gândul trist că nu va mai putea niciodată să-i ceară iertare pentru că nu avea să se mai întoarcă la ea.

Înghesuit dureros în cufăr, Rand băjbâia la scutul ce-l despărțea de Izvor. Prin Vid treceau gemetele, furia întunecată, iar o frică animalică se scurgea pe la marginile lui; nu mai știa cu certitudine care erau senzațiile lui și care ale lui Lews Therin. Brusc, uită să mai respire. Șase noduri, dar acum unul era tare. Nu moale, ci tare, apoi al doilea. Și al treilea. Se auzi un râs răgușit; era al lui, își dădu seama după câteva clipe. Al patrulea nod deveni tare. Așteptă, încercând să-și înăbușe chicotele ce-i aduceau aminte de un om nebun. Ultimele două noduri rămâneau moi. Râsetele înfundate muriră.

„O să simtă, gemu disperat Lews Therin. O să simtă și o să le cheme înapoi pe celelalte.”

Cu prudență, orb, încercă să simtă cele patru noduri tari. Nu era nimic acolo, nu putea simți sau vedea nimic mai mult decât scutul, dar totuși, cumva, putea simți *în jurul* aceluia gol, putea simți o formă. Noduri. Mereu era un loc gol între nodurile unei sfori, indiferent cât de tare era strânsă, goluri fine cât un fir de păr prin care se putea strecura doar aerul. Încet, extrem de încet, băjbâi printr-una din acele crăpături, strecurându-se prin spațiul infim, care părea că nici nu este acolo. Încet. Cât mai era

oare până se întorceau celelalte? Dacă reveneau înainte ca el să-și fi croit drum prin labirint... încet. Și brusc simți Izvorul, de parcă l-ar fi atins cu vârful unghiei; cu o mică parte din vârful unei unghii. *Saidinul* era în continuare dincolo de el – scutul încă îl acoperea –, dar putea simți cum speranța înflorește în Lews Therin. Două Aes Sedai țineau încă bariera, conștiente de ceea ce făceau.

Rand nu ar fi putut să explice ce a făcut mai departe, deși Lews Therin îi spusese cum; îi explicase printre episoadele de nebunie, printre furiile dezlănțuite și plânsetele pentru Ilyena, printre bolboroseli în care spunea că merită să moară și țipete că nu le va lăsa să-l domolească. Era ca și cum ar fi forțat nodul, cât de tare putea. Nodul rezistă. Tremură. Apoi explodează. Mai erau doar cinci. Bariera se subțiasse. Putea simți cum slăbise. Un zid invizibil, gros doar de cinci rânduri de cărămizi, în loc de șase. Poate că și cele două Aes Sedai simțiseră, deși nu aveau cum să-și dea seama ce se întâmplase și cum. Oh, Lumină, nu acum! Nu încă.

Repede, aproape frenetic, atacă pe rând nodurile următoare. Se duse și al doilea; scutul se subția. Era mai rapid acum, mai rapid la fiecare dintre ele; de parcă învățase deja poteca prin labirintul nodurilor, deși de fiecare dată era alta. Al treilea nod nu mai era. Apăru al treilea nod moale. Poate că Aes Sedai nu știau ce face, dar nu aveau să stea cu mâinile în sân în timp ce scutul se subția. Cu furie, Rand se aruncă la al patrulea nod. Trebuia să-l desfacă înainte de a veni a patra soră; patru ar fi putut să țină scutul, indiferent ce făcea el. Aproape plângând, se strădui să descâlcească țesătura complicată, strecurându-se prin spațiile infime. Cu disperare, forță nodul. Scutul rămăsese, dar era ținut doar de trei femei acum. Dacă ar fi putut să se miște suficient de repede.

Când se întinse după *saidin*, bariera invizibilă mai era încă acolo, dar nu mai părea a fi solidă ca un zid de piatră. Începu să se îndoiească când presă asupra ei, să se îndoiească tot mai tare.

Brusc, se rupse ca o pânză putredă. Puterea îl umplu și sfărâmă fără milă cu pumni de Spirit ultimele trei noduri rămase. Putea conduce doar dacă vedea, dar tot ce zărea el era întunericul cenușiu al cufărului, ceea ce putea zări din el, cu capul prins între genunchi. Înainte încă de a termina cu pumnii de Spirit, conduse Aer. Cufărul explodează cu un zgomot puternic.

„Liber“, gândi Lews Therin, un ecou al gândului lui Rand. „Liber“. Sau poate era invers.

„Vor plăti, mârâi Lews Therin. Sunt Cel-Care-Vine-cu-Zorile.“

Rand știa că acum trebuie să se miște și mai repede, repede și violent, dar abia reuși să se miște la început. Bătut de două ori pe zi, nici nu își mai aducea aminte de când, înghesuit într-un cufăr, își simțea mușchii urlând de durere, în timp ce strângea din dinți, ridicându-se încet în mâini și genunchi. Era ca un țipăt îndepărtat, ca și cum ar fi fost durerea altui trup, dar nu putea să-și forțeze corpul să se miște mai repede indiferent cât de puternic îl făcea să se simtă *saidinul*. Vidul îi amorțea emoțiile, dar ceva asemănător cu panica încerca să se strecoare înăuntru.

Era într-un desiş de copaci, cu soarele sclipind printre ramurile aproape goale; fu șocat să-și dea seama că era încă zi, poate chiar miezul zilei. Trebuia să se miște; vor veni alte Aes Sedai. Două zăceau fără simțire lângă el, una dintre ele cu o rană urâtă la frunte, din care țâșnea sânge. A treia, o femeie colțuroasă, era în genunchi, uitându-se în gol, cu capul în mâini, urlând. Nu părea să fi fost atinsă de sfărâmurile de lemn care zburaseră din cufăr. Nu o recunoștea pe niciuna din ele. O clipă regretă că Galina sau Erian nu fusese cea ferecată – nu era sigur dacă intenționase sau nu să facă acest lucru, Lews Therin îi explicase amănunțit cum avea de gând să le ferece pe toate cele care îl luaseră prizonier; Rand spera să fi fost ideea lui, indiferent cât de pripită – o clipă doar, apoi văzu un alt trup căzut sub ploaia de sfărâmături. Într-o haină roz și cu pantaloni.

Femeia colțuroasă nici nu se uită la el și nici nu încetă să urle când o răsturnă pe dalele de piatră care înconjurau una dintre fântâni, în timp ce se târa înainte. La jumătatea distanței către Min deveni conștient de fulgerele care sfârtecau cerul și de mingile de foc ce-i explodau deasupra capului. Putea simți mirosul lemnului ars, îi putea auzi pe bărbați urlând și strigând, izbiturile oțelului, toată cacofonia unei lupte. Nu-i păsa nici dacă era Tarmon Gai'don. Dacă o ucisese pe Min... Cu delicatețe, o întoarse cu fața în sus.

— Rand, zise ea respirând greu, privindu-l cu ochii ei negri și mari. Trăiești. Mi-a fost frică să mă uit. A fost un zgomot cumplit și au zburat peste tot bucăți de lemn, și am recunoscut o parte din cufăr și...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Am crezut că te-au... Mi-a fost teamă că ești...

Ștergându-și fața cu ambele mâini, trase adânc aer în piept.

— N-ai de gând să mă dezlegi, ciobanule, și să faci una dintre porțile tale să plecăm de aici? De fapt, nu te mai deranja să mă dezlegi. Ia-mă pe umăr și hai de-aici.

Rand țesu Foc cu dibăcie, tăindu-i legăturile.

— Nu este chiar atât de simplu, Min.

Nu cunoștea deloc locul acela; o poartă deschisă de acolo ar fi putut duce oriunde, asta dacă reușea să deschidă una. Durerea și oboseala luau cu asalt marginile Vidului. Nu știa cât de multă Putere putea stăpâni. Brusc, realizează că simțea cum *saidinul* era țesut în toate părțile. Printre copaci, dincolo de căruțele care ardeau, putea vedea Aieli luptându-se cu Străjeri și cu oșteni în pelerine verzi de-ai lui Gawyn, împinși înapoi de focurile și fulgerele făcute de Aes Sedai, apoi repezindu-se iarăși înainte. Cumva, Taim îl găsisese și adusese soldați Asha'man și luptători Aieli.

— Încă nu pot pleca. Cred că au venit prieteni după mine. Nu-ți fie teamă, te voi proteja!

Un fulger argintiu despică un copac, suficient de aproape ca Rand să-și simtă părul mișcat de explozie. Min tresări. „Prieteni“, zise ea frecându-și încheieturile mâinilor.

Îi făcu semn să rămână acolo unde era – cu excepția celui singuratic, desigur, părea neatins dar, când se ridică în picioare, o găsi alături, sprijinindu-l. Clătinându-se către linia copacilor, fu recunoscător pentru ajutorul ei, dar se forță să meargă drept și să nu se mai sprijine de ea. Cum ar fi putut ea să creadă că o va proteja, când trebuia să-l sprijine să nu cadă în nas? Puse o mână pe trunchiul căzut al copacului. Firișoare de fum se ridicau din el, dar nu luase foc.

Căruțele erau puse în cerc în jurul copacilor. Câțiva servitori încercau să țină caii la un loc – mulți dintre ei avea încă hamurile pe ei –, dar cei mai mulți se adăposteau cum puteau de moartea care lovea din cer. Cu excepția celui singur trăsnet, toate loviturile păreau îndreptate către căruțe și oameni. Poate și către Aes Sedai. Fiecare dintre ele stătea călare, ceva mai în spate de marea dezlănțuită de sulite și săbii și focuri, dar nu prea departe, ridicându-se uneori în scări ca să vadă mai bine.

Rand o văzu repede pe Erian, brunetă și zveltă, pe un cal cenușiu. Lews Therin mârâi, iar Rand lovi aproape fără să se gândească. Simți dezamăgirea celui alt. Spirit, să pună un scut în jurul ei, cu o ușoară rezistență care îi spunea că îi retezase legătura cu *saidarul*, o lovitură cu Aer să o lase inconștientă și să o răstoarne din șa. Dacă se decidea să o ferece, voia să știe ce făcea el și de ce. Una dintre Aes Sedai țipă la cineva să se îngrijească de Erian, dar niciuna dintre ele nu se uita către copaci. Nimeni nu putea simți *saidinul*; credeau că femeia fusese lovită de ceva de dincolo de căruțe.

Ochii îi scormoniră printre celelalte femei, oprindu-i-se asupra lui Katherine, care-și mișca înainte și înapoi calul lung de picioare, aruncând flăcări în mijlocul Aielilor. Spirit și Aer, iar femeia căzu grămadă la pământ, cu un picior prins în șa.

„Da, răs Lewis Therin. Și acum Galina. Pe ea o vreau în mod special.”

Rand își strânse pleoapele. Lewis Therin le voia atât de tare răpuse pe cele trei, încât nu se mai putea concentra la altceva. Și Rand voia să le-o plătească pentru ce-i făcuseră, dar se ducea o bătălie în jurul său, iar oamenii mureau în timp ce el vâna anumite Aes Sedai. Fără îndoială că înjur mureau și Fecioare.

O doborî cu Foc și Aer pe următoarea Aes Sedai, la douăzeci de pași în stânga lui Katherine, apoi se mută la următoarele trei și o aruncă pe Serene Nemdahal la pământ, căzută în inconștientță și cu un scut în jurul ei. Merse clătinându-se până la marginea desişului, lovind pe furiș, ca un hoț de buzunare, iarăși și iarăși. Min nu mai încerca să-l sprijine, deși avea brațele pregătite să-l prindă.

— O să ne vadă, murmură ea. Una dintre ele o să se uite înjur și o să ne vadă.

„Galina, gemu Lewis Therin. Unde este?”

Rand îl ignoră și pe el, și pe Min. Căzu și Coiren, și alte două ale căror nume nu le cunoștea.

Aes Sedai nu-și puteau da seama ce se întâmpla. De-a lungul cercului căruțelor, una câte una surorile cădeau din șa. Cele conștiente încă se forțau, încercând să acopere întreg perimetrul, mișcându-și caii neliniștite, dublându-și furia cu care aruncau foc și fulgere în mulțimea Aielilor. Trebuia să fie ceva din afară, dar Aes Sedai cădeau, și nu știau cum și de ce.

Numărul lor scăzuse, iar efectele începură să se facă simțite. Mai puține fulgere se stingeau acum în aer și mai multe loveau în mijlocul Străjerilor și al oștenilor. Mai puține mingi de foc dispăreau sau explodau brusc înainte de a ajunge la căruțe. Aielii începură să se strecoare printre căruțe, iar unele dintre ele fură răsturnate. Într-o clipă, Aielii acoperiți de văluri erau pretutindeni, iar haosul puse stăpânire pe acel loc. Rand se holba uluit.

Străjeri și soldați cu mantii verzi luptau în grupuri împotriva Aielilor, iar Aes Sedai se înconjuraseră cu o perdea de flăcări. Dar Aielii se luptau cu alți Aieli; bărbații cu pânza stacojie a *sîswai'aman* în jurul frunții, Fecioarele cu fâșii de pânză roșie pe brațe se luptau cu Aielii care nu aveau niciun semn distinctiv. Iar cairhieni cu lănci și coifuri în formă de clopot și mayenarieni cu platoșe roșii apărură brusc printre căruțe, lovind și în Străjeri, și în Aieli. Oare își pierduse mințile în cele din urmă? Era conștient de Min, tremurând lipită de spatele lui. Ea era reală. Ceea ce vedea era probabil real.

Mai bine de o duzină de bărbați Aiel veniră alergând către el, fiecare cel puțin la fel de înalt ca și el. Nu purtau roșu. Îi urmări curios până când, la un singur pas de el unul dintre ei ridică spre el o sulită întoarsă, ca un pumnal. Rand conduse atunci, iar focul păru să-i cuprindă pe toți deodată. Came arsă și oase contorsionate îi aterizară la picioare.

Brusc, la doar zece pași de el, Gawyn își întoarse armăsarul către el, cu o sabie în mână, însoțit de douăzeci de luptători cu mantii verzi. O clipă se uită unul la altul, iar Rand se ruga să nu fie nevoit să-l lovească pe fratele lui Elayne.

— Min, se răsti Gawyn, pot să te scot de aici.

Ea se uită peste umărul lui Rand, clătinând din cap; se ținea atât de strâns de el, că Rand nu credea că ar fi putut să o desprindă de el nici dacă ar fi vrut.

— Rămân cu el, Gawyn. Gawyn, Elayne îl iubește.

Cu Puterea în el, Rand văzu cum degetele bărbatului se albesc pe mânerul sabiei.

— Jisao, spuse Gawyn cu o voce egală. Adună Tinerii. Ne croim drum afară de aici, zise el, adăugând cu o voce ce părea moartă: Al'Thor, într-o bună zi am să te ucid.

Dând piteni cailor, plecă strigând din rărunchi alături de ceilalți „Tinerii!” și li se alăturară și alți bărbați în pelerine verzi, croindu-și drum cu săbiile. Un om cu o haină neagră țâșni în fața lui Rand, uitându-se după Gawyn, iar pământul erupse într-o



fântână de foc care înghiți șase dintre caii ajunși în dreptul căruțelor. Rand îl văzu pe Gawyn clătinându-se și în aceeași clipă îl puse la pământ cu Aer pe bărbat. Nu îl cunoștea pe tânărul cu față dură care se uita urât la el, dar insul purta pe rever atât sabia, cât și Dragonul și era plin de *saidin*.

Taim fu acolo în aceeași clipă, cu dragonii albaștri și aurii înfășurați pe mânecile hainei negre, uitându-se în jos la cel căzut. Nu avea niciuna dintre insigne pe rever.

— Nu vei lovi Dragonul Renăscut, Gedwyn, spuse Taim încet, cu o voce de oțel, iar bărbatul se căzni să se ridice, salutând cu pumnul dus la inimă.

Rand se uită către locul unde fusese Gawyn, dar nu mai văzu decât un grup mare de oameni, cu stindardul Mistrețului alb, croindu-și drum tot mai adânc prin mulțimea de Aieli, în timp ce alți bărbați cu mantii verzi li se alăturau. Taim se întoarse către Rand, purtând pe buze acel aproape-zâmbet al lui.

— În aceste circumstanțe sper să nu-mi iei în nume de rău faptul că am încălcat ordinul tău de a nu mă confrunta cu Aes Sedai. Am avut motive să te vizitez în Cairhien și... ridică din umeri. Arăți groaznic de obosit. Dacă îmi dai voie să...

Zâmbetul îi dispăru când Rand se trase un pas în spate, ferindu-se din calea mâinii întinse, trăgând-o pe Min după el. Se ținea de el mai strâns ca niciodată.

Lews Therin începu să bombăne că trebuie să-l omoare, ca de obicei când era lângă Taim, vorbind fără șir despre Rătăciți, despre uciderea tuturor, dar Rand încetă să-l mai asculte, de parcă ar fi fost bâzâitul unei muște. Era un truc pe care-l învățase în cufăr, când nu avusese nimic altceva de făcut decât să simtă scutul și să asculte o voce care de cele mai multe ori era complet nebună. Dar, și fără Lews Therin, nu dorea să fie Tămăduit de el. Se gândea că dacă Taim îl va atinge vreodată cu Puterea, indiferent cât de inocent, îl va ucide.

— Cum vrei, zise prudent bărbatul cu nas vulturesc. Tabăra este acum în siguranță, cred.

Părea să fie adevărul. Peste tot erau împrăștiate leșuri, iar în interiorul cercului de căruțe se mai duceau lupte doar în câteva locuri. O cupolă de Aer acoperi deodată întreaga tabără, iar fumul se scurgea pe pereții ei, ieșind printr-o gaură lăsată în vârf. Nu era o țesătură neîntreruptă de *saidin*; Rand putea vedea cum țesăturile individuale se lipeau una de alta pentru a alcătui bolta. Se gândi că erau probabil două sute de bărbați în haine negre sub acea cupolă. O grindină de foc și fulgere lovi cupola, explodând fără să producă nicio pagubă. Cerul însuși părea să se fi rupt și să fi luat foc. Mugetul încontinuu se rostogolea prin aer din toate direcțiile. Fecioare cu fâșii roșii de pânză pe brațe și *siswaia'man* stăteau de-a lungul zidului pe care nu-l puteau vedea, alături de mayenarieni și cairhieni, mulți dintre ei pedestrași acum. De cealaltă parte o masă compactă de luptători Shaido se uita către bariera invizibilă care-i despărțea de dușmani, încercând a lovi cu sulițele sau aruncându-se cu toată greutatea trupului în ea. Sulițele se opreau, iar trupurile cădeau înapoi.

Înăuntrul domului, sub privirea lui Rand, mureau ultimii luptători. O mână de bărbați și Fecioare cu semne roșii dezarmau un grup de Shaido cu expresii indifferente, dezbrăcându-i; capturați în bătălie, vor purta albul *gai'shain* timp de un an și o zi, chiar dacă, printr-o minune, Shaido ar fi reușit să cucerească tabăra. Cairhieni și mayenarieni păzeau un grup mare de Străjeri mânioși și Tineri, amestecați cu servitori speriați, aproape la fel de mulți paznici ca prizonieri. Aproape o duzină de Aes Sedai aveau scuturi în jurul lor care le despărțeau de Izvor, susținute de un număr egal de Asha'man purtând la guler sabia și Dragonul. Femeile Aes Sedai arătau speriate și îngrețoșate. Rand recunoscuse trei din ele, deși știa doar numele Nesunei. Nu-i recunoștea pe niciunul dintre temnicerii Asha'man. Printre prizoniere erau întinse câteva dintre femeile doborâte de Rand, unele începând deja să se miște. În timp ce oștenii și Consacrații înveșmântați în negru, ultimii cu săbii de

argint la guler, foloseau *saidinul* pentru a le târî pe pământ și a le așeza într-un șir. Câțiva dintre ei le aduseră din crâng pe cele două Aes Sedai inconștiente și pe femeia cu trăsături colțuroase; încă țipa. Când fură aduse acolo, câteva Aes Sedai se întoarseră brusc, vărsând.

Erau și alte Aes Sedai, înconjurate de Străjeri și urmărite atent de bărbați înveșmântați în negru, dar nu aveau scuturi în jurul lor și îi priveau pe Asha'man la fel de neliniștite ca femeile luate prizoniere. Se uitau și la Rand, și era limpede că s-ar fi dus la el dacă nu ar fi fost Asha'man în jur. Rand se uită către ele;

Alanna era acolo; nu avusese halucinații. Nu le recunoștea pe toate tovarășele ei, dar era suficient. Era nouă. Nouă. Dincolo de Gol, furia se dezlănțui ca o furtună, iar Lews Therin începu să bombăne tot mai tare.

Nu mai era nicio surpriză să-l vadă pe Perrin venind clătinându-se, cu chipul și trupul acoperit de sânge, urmat de Loial, șchiopătând, cărând un topor uriaș, și de un ins cu ochi strălucitori care părea a fi un Pribeag într-o haină cu dungi roșii, doar că ducea o sabie, cu lama roșie de sânge de la un capăt la altul. Rand aproape că se uită înjur, să vadă dacă nu era și Mat pe undeva. Îl văzu pe Dobraine, mergând pe jos, ținând într-o mână sabia și stindardul stacojiu al lui Rand în cealaltă. Nandera era lângă Perrin, cu chipul descoperit, și încă o Fecioară pe care Rand nu o recunoscuse din prima clipă. Era bine să o vadă pe Sulin purtând iarăși *cadin'sor*.

— Rand, zise Perrin gâfâind, slavă Luminii că ești încă viu! Voiam să ne scoți de aici printr-o poartă, dar tot planul s-a dus pe apa sâmbetei. Rhuarc și cei mai mulți dintre Aieli sunt încă printre Shaido, la fel și mayenarienii și carhienii, și nu știu ce s-a întâmplat cu oamenii din Două Râuri sau cu înțeleptele. Aes Sedai ar fi trebuit să rămână cu ele, dar...

Perrin se sprijini de coada securii, respirând greu. Părea că s-ar fi prăbușit fără acel sprijin.

De-a lungul domului apăreau călăreți, Aieli cu eșarfe stacojii sau Fecioare cu legături roșii la brațe. Bariera îi oprea și pe ei să intre. De îndată ce apăreau, Shaído se năpusteau asupra lor, înghițindu-i.

— Ridicați domul! ordonă Rand.

Perrin oftă ușurat. Crezuse oare că Rand avea să-și lase oamenii să moară? Loial oftă și el. Pe Lumină! Ce credeau despre el? Min începu să-l frece pe spate, murmurând vorbe liniștitoare. Perrin îi aruncă o privire foarte surprinsă.

Poate că și Taim era surprins, dar cu siguranță nu părea ușurat.

— Seniore Dragon, zise cu o voce încordată, cred că mai sunt câteva sute de femei Shaído acolo, unele dintre ele destul de puternice. Și mii de sulite Shaído. Dacă nu vrei neapărat să afli dacă ești sau nu nemuritor, propun să așteptăm câteva ore până cunoaștem suficient de bine locul ca să facem o poartă care să fim siguri că se va deschide unde trebuie și apoi să plecăm. În bătălie oamenii mai și mor. Am pierdut câțiva astăzi, nouă soldați care vor fi mai greu de înlocuit decât nu-știu-câți Aieli. Cine moare acolo moare pentru Dragonul Renăscut.

Dacă ar fi fost atent la Nandera sau Sulin, și-ar fi ales vorbele mai cu atenție și și-ar fi domolit tonul. Femeile vorbeau între ele în limbajul semnelor și păreau gata să-l doboare pe loc.

Perrin își îndreptă spatele, fixându-și ochii de ambră asupra lui Rand, fermi și neliniștiți în același timp.

— Rand, chiar dacă Dannil și înțeleptele stau în spate, așa cum a fost stabilit, nu vor pleca atâta vreme cât văd asta, zise el, arătând către domul de deasupra capetelor lor, unde focul și fulgerele curgeau fără încetare. Dacă stăm aici câteva ore, Shaído se vor întoarce împotriva lor, dacă nu au făcut-o deja. Pe Lumină, Rand! Dannil și Ban și Wil și Tell... Amys e acolo și Sorilea și...! Arză-te-ar Rand, au murit deja mai mulți oameni decât știi! Măcar lasă-mă pe mine să ies, zise el trăgând adânc

aer în piept. Dacă reușesc să ajung până la ei, le pot spune că ai scăpat și se pot retrage înainte să fie măcelăriți.

— Putem pleca doi dintre noi, zise încet Loial, mișcându-și uriașul topor. Doi au mai multe șanse.

Pribeagul zâmbi, nerăbdător.

— Pot deschide un loc în barieră, începu Taim, dar Rand izbucni.

— Nu!

Nu oamenii din Ținutul celor Două Râuri. Nu putea da impresia că este mai îngrijorat de ei decât de înțelepte. Amys era acolo? Înțeleptele nu luau niciodată parte la bătălii; erau neatinse în lupte sau feude sângeroase. Călcaseră în picioare tradițiile și legile lor ca să vină la el. Mai degrabă l-ar fi lăsat pe Perrin să se arunce singur în acea furtună a morții decât să le abandoneze. Dar nu putea să-i lase să afle că va lupta pentru înțelepte sau pentru bărbații din Două Râuri.

— Sevanna îmi vrea capul, Taim. Se pare că a crezut că astăzi poate să mi-l ia; vocea lipsită de emoții era potrivită în acele momente. Părea totuși să o îngrijoreze pe Min; îi mângâia spatele de parcă ar fi vrut să-l liniștească.

— Vreau să afle că a făcut o greșală. Ți-am spus să faci arme, Taim. Arată-mi cât de mortali sunt. Împrăștie-i pe Shaido. Zdrobește-i!

— Va fi după voia ta, zise Taim; dacă înainte părise țeapăn, acum era de piatră.

— Ridică-mi flamura acolo unde poate fi văzută de toată lumea! ordonă Rand. Măcar așa va afla toată lumea cine stăpânește tabăra. Poate înțeleptele și oamenii din Ținutul celor Două Râuri se vor retrage când vor vedea asta.

Urechile lui Loial se mișcă neliniștite, iar Perrin îi luă mâna lui Rand în timp ce Taim se îndepărta.

— Am văzut ce pot face, Rand. Este...

Cu fața și veșmintele pline de sânge, părea dezgustat.

— Ce altceva ai vrea să fac? întrebă Rand. Ce altceva pot să fac?

Perrin își lăsa brațul să cadă, oftând.

— Nu știu. Dar nu trebuie să-mi și placă.

— Grady, ridică flamura Luminii! ordonă Taim, iar Puterea îi făcea vocea să bubuie. Cu fire de Aer, Jur Grady luă flamura stacojie din mâinile lui Dobraine, care rămase surprins, ridicându-o prin gaura lăsată în vârful domului. În jurul acesteia răbufni focul și fulgerele, în timp ce valuri de fum ieșeau de la căruțele arzând. Rand recunoștea câțiva bărbați în haine negre, dar știa doar câteva nume în afară de al lui Jur. Damer și Fedwin și Eben, Jahar și Torval. Dintre aceștia doar Torval purta Dragonul la guler.

— Asha'man, treceți în formație de luptă! bubui Taim.

Bărbații înveșmântați în negru se repezără alergând să se interpună între barieră și toți ceilalți, cu excepția lui Jur și a celor care le păzeau pe Aes Sedai. Cu excepția Nesunei, care privea totul cu atenție, femeile Aes Sedai din Turn erau prăbușite în genunchi, fără măcar să se uite la bărbații care mențineau scuturile în jurul lor, și chiar și Nesune părea gata să verse. Cea mai mare parte a grupului din Salidar se uita cu răceală la Asha'man care le păzeau, deși uneori își întorceau privirile de gheață către Rand. Alanna se uita lung doar la el. Își dădu seama că simțea o gâdilătură în piele; ca să le simtă de la o asemenea distanță, probabil toate nouă îmbrățișaseră *saidarul*. Spera ca ele să aibă suficientă minte să nu conducă; bărbații cu chipuri de piatră țineau în ei *saidinul* până la refuz și păreau la fel de tensionați ca Străjerii care-și țineau mâinile pe mânerul săbiilor.

— Asha'man, ridicați baricada doi pași!

La această comandă marginile domului se ridicară peste tot. Surprinși, Shaido care împinseseră până atunci în bariera invizibilă se prăbușiră înainte. Își reveniră imediat, o uriașă

masă neagră care se repezi înainte, dar nu avură timp să facă mai mult de un pas înainte de următoarea comandă a lui Taim.

— Asha'man, ucideți!

Primul rând de Shaido explodează. Nu există alt cuvânt care să descrie ce se întâmplă. Trupurile înveșmântate în *cadin'sor* explodază într-o ploaie de sânge și carne. Firele de *saidin* trecută prin acea ceață deasă, tășnind de la om la om într-o clipită, iar următorul rând de Shaido muri, apoi următorul, și următorul, de parcă ar fi pășit într-un uriaș tocător de carne. Rand înghiți cu greu, privind măcelul. Perrin se aplecă, vărsând, iar Rand înțelese atunci ce voise să spună acesta. Alt rând muri. Nandera își acoperi ochii cu mâinile, iar Sulin se întoarse cu spatele. Rămășițele însângerate începeau să se strângă într-un zid.

Nimeni nu putea rezista la așa ceva. Între izbiturile morții, luptătorii Shaido care erau în față începură brusc să împingă în partea cealaltă, căutând desperați să treacă prin masa de oameni care continua să împingă. Grămezile de oameni explodază împreună și apoi începură cu toții să se retragă. Nu, să alerge. Ploaia de fulgere și foc ce cădea pe dom începu să se domolească.

— Asha'man, izbucni vocea lui Taim, cerc rostogolitor de Pământ și Foc!

Sub picioarele Shaido, pământul din apropierea căruțelor explodează în jerbe de foc și pământ, aruncându-i oameni în toate direcțiile. Trupurile zburau încă prin aer când urmașii alte explozii din pământ, și iarăși într-un cerc care înainta de jur împrejurul taberei, ucigându-i pe Shaido pe o rază de cincizeci de pași, o sută, două sute. În rândurile lor nu mai era decât frică și moarte. Sulițele și scuturile erau aruncate la pământ. Domul de deasupra capetelor era limpede acum, cu excepția fumului care se ridica de la căruțe.

— Opriți-vă!

Bubuitul exploziilor acoperi vocea lui Rand, așa cum acoperea și urletele oamenilor. Urzi țesătura folosită de Taim.

— Oprește-i, Taim!

Vocea lui izbi de peste tot ca un tunet. Încă un rând de explozii, iar Taim strigă:

— Asha'man, odihniți-vă!

Pentru o clipă se așternu o tăcere deplină. Urechile lui Rand răsunau încă. Apoi putu să audă țipete și gemete. Mai erau răniți prin grămezile de morți. Dincolo de ei, Shaido fugeau, lăsând în urmă pâlcuri de *siswai'aman* și Fecioare cu pânze roșii pe brațe, cairhieni și mayenarieni, unii încă pe cai. Începură să se îndrepte către căruțe, ezitant, iar câțiva dintre Aieli își dădură jos vălurile. Cu privirea ascuțită de Putere îl văzu pe Rhuarc, schiopătând, cu un braț atârând, dar pe picioare. Cu mult în spatele lui, văzu un grup mare de femei în fuste și bluze închise la culoare, escortate de un grup de bărbați în veșmintele din Ținutul celor Două Râuri, purtând arcuri lungi. Erau prea departe ca să le vadă chipurile, dar, din felul în care se uitau la Shaido care fugeau, păreau a fi la fel de uluite ca toată lumea.

Rand se simțea ușurat, deși nu suficient de mult ca stomacul să i se liniștească. Min își îngropase fața în cămașa lui; plângea. O mângâie pe păr.

— Asha'man, spuse el mai bucuros ca niciodată că Vidul îi golea vocea de emoții, v-ați descurcat bine. Te felicit, Taim! Se întoarse, pentru a nu mai vedea camagiul, abia auzind strigătele de „Seniorul Dragon!” și, Asha'man” care izbucneau din piepturile bărbaților înveșmântați în negru.

Când se întoarse, dădu cu ochii de Aes Sedai. Merana era tocmai în spate, dar Alanna era aproape în fața lui, alături de alte două Aes Sedai pe care nu le recunoștea.

— Te-ai descurcat foarte bine, spuse una dintre ele cu chipul pătrat. O țărăncuță, cu chipul lipsit de vârstă, abia reușind să rămână senină, ignorându-i pe bărbații Asha'man din jurul ei. Ignorându-i în mod vădit.



— Eu sunt Bera Harkin, iar ea este Kiruna Nachiman. Am venit să te salvăm... cu ajutorul Alannei... adăugă ea după ce Alanna se încruntase, deși se pare că nu aveai mare nevoie de noi. Dar, intenția contează și...

— Locul vostru este alături de ele, zise Rand, arătând către femeile Aes Sedai prizoniere. Douăzeci și trei, numără el, iar Galina nu se afla printre ele.

Lews Therin mormăia din ce în ce mai tare, dar refuza să îl asculte. Nu avea timp pentru furiile unui nebun.

Kiruna se îndreptă mândră de spate. Indiferent ce era, nu era fiică de fermier.

— Uți cine suntem. Poate că ele te-au tratat prost, dar noi...

— Nu uit nimic, Aes Sedai, zise Rand rece. Am spus că puteți veni șase, dar sunteți nouă. Am spus că vreau să fiți pe picior de egalitate cu emisarele Turnului, iar pentru că ați venit nouă, veți fi. Ele sunt în genunchi, Aes Sedai. Îngenuncheați!

Chipurile reci și severe se uitară lung la el. Simțea cum Asha'man își pregăteau scuturile de Spirit. Kiruna se uita sfidător, la fel și Bera, și celelalte. Două duzini de bărbați în negru făcuseră un cerc în jurul lui Rand și al Aes Sedai. Taim nu păruse niciodată mai aproape de un zâmbet.

— Îngenuncheați și jurați credință Seniorului Dragon, zise el încet, sau veți fi îngenuncheate!

\*

Așa cum se întâmplă cu toate poveștile, întâmplările acelor zile se răspândiră de-a lungul și de-a latul Cairhienului, la miazăzi și la miazănoapte, purtate de caravanele negustorilor, de neguțătorii ambulanti sau de călătorii care bârfeau prin hanuri. Și, așa cum se întâmplă cu toate poveștile, și aceasta se schimba la fiecare relatare. Aielii se întorseseră împotriva Dragonului Renăscut ucigându-l la Fântânile din Dumai sau aiurea. Ba nu, Aes Sedai îl salvaseră pe Rand al'Thor. Aes Sedai îl uciseseră, ba nu, îl domoliseră, ba nu, îl duseseră la Tar Valon unde zăcea într-o temniță în măruntaiele Turnului Alb. Sau

Suprema înscăunată Amyrlin îngenunchease în fața lui. Dar, spre deosebire de toate poveștile, era mai lesne de crezut ceea ce se întâmplase în realitate.

Într-o zi de foc și sânge, o flamură stacojie zdrențuită fluturase deasupra Fântânilor din Dumai, purtând vechiul simbol Aes Sedai.

Într-o zi de foc și sânge, și Putere, așa cum spuneau vechile profeții, Turnul imaculat, destrămat, îngenunchease în fața semnului uitat.

Primele nouă Aes Sedai juraseră credință Dragonului Renăscut, iar lumea nu avea să mai fie niciodată la fel.

## EPILOG



## Răspunsul

BĂRBATUL SE OPRI DOAR CÂT SĂ-ȘI SPRIJINE MÂNA de ușa lecticii, plecând de îndată ce Falion îi luă hârtia din mână. Semnalul ei îi făcu pe cei doi bărbați care o purtau să pornească încă înainte ca omul în livreaua Palatului Tarasin să se amestece în mulțimea din piață.

Un singurul cuvânt era scris pe foaia pătrată de hârtie. „Au dispărut.” Boți hârtia în mâini. Iar se strecuraseră cumva afară, fără ca oamenii ei să vadă. Luni de căutări zadarnice o convinseseră că nu exista nicio comoară ascunsă de **angrealuri**, indiferent ce credea Moghedien. Luase în calcul chiar să interogheze o înțeleaptă sau două; una dintre ele ar putea ști unde se afla comoara, dacă exista. Mda, iar caii ar putea zbura. Singurul lucru care o făcea să rămână în acest oraș ticăloșit era faptul că, dacă unul dintre Numiți îți dădea un ordin, îi dădeai ascultare până când primeai un altul. Dar, dacă Elayne și Nynaeve erau acolo... În Tanchico ele duseseră totul de râpă.

Indiferent dacă erau sau nu surori cu drepturi depline – indiferent cât de imposibil părea acest lucru –, Falion nu putea crede că prezența lor era o simplă coincidență. Poate chiar erau ascunse pe undeva acele **angrealuri**. Pentru prima dată era bucuroasă că Moghedien o ignorase după ce-i dăduse ordinul în Amadicia, cu atât de multe luni în urmă. Chiar dacă se simțise abandonată, putea avea o șansă să se afirme. Poate că cele două aveau să o ducă la comoară, iar dacă nu, însemna că nu exista... Moghedien părea să fie interesată de Elayne și Nynaeve. Dacă i le dădea pe tavă pe amândouă ar fi fost cu siguranță mai bine decât *angrealurile* care nu existau.

Lăsându-se pe spate, se abandonează mișcării lecticii. Ura orașul acela – venise acolo când fugise, pe vremea când era novice –, dar poate că până la urmă vizita ei se va termina într-un mod plăcut.

Așezat în biroul lui, Herid se uita la pipă întrebându-se dacă avea cu ce să o aprindă, când *gholamul* se strecură pe sub ușă. Desigur, chiar dacă Fel ar fi fost atent, nu și-ar fi crezut ochilor, dar, odată ce *gholamul* intrase, foarte puțini ar mai fi avut vreo șansă.

Când Idrien veni mai târziu în biroul acestuia, se uită lung la ce era aranjat neglijent într-o grămadă lângă masă. Îi luă o clipă să-și dea seama la ce se uita. Apoi leșină înainte de a putea țipa. Chiar dacă auzise de multe ori de oameni ruși în bucăți, până atunci nu mai văzuse niciodată vreunul.

Călărețul se opri în vârful dealului pentru a arunca o ultimă privire către Ebou Dar, strălucind alb în lumina soarelui. Era bun pentru a fi jefuit și, din câte aflase de la localnici, aveau să opună rezistență, iar acest lucru însemna că cei de Sânge aveau să permită jaful. Aveau să reziste, dar spera ca toate celelalte iscoade să raporteze aceeași lipsă de unitate pe care o văzuse el. Nu aveau cum să reziste mult, era doar un mic regat condus de o așa-zisă regină, iar asta era perfect. Porni către apus. Cine știe? Poate că vorbele acelui bărbat fuseseră un semn bun.

Poate că Reîntoarcerea avea să vină repede, iar odată cu ea și Fiica celor Nouă Luni. Cu siguranță acest lucru ar fi fost cel mai bun semn al victoriei.

Întinsă pe spate, Moghedien se uita în noapte la acoperișul micului cort care-i fusese dat pentru că era una dintre servitoarele Supremei Amyrlin. Din când în când, scrâșnea din dinți, dar se liniștea de cum își dădea seama, tot timpul conștientă de colierul *a'dam* din jurul gâtului. Această Egwene al'Vere era mai dură decât fusese vreodată Elayne sau Nynaeve; tolera mai puțin și cerea mai mult. Iar când îi dădea brățara lui Siuan sau lui Leane, mai ales lui Siuan... Moghedien fu cuprinsă de un frison. Probabil așa ar fi fost tot timpul dacă Brigitte ar fi putut purta brățara.

Pânza de la intrarea cortului se dădu la o parte, iar prin lumina lunii văzu o femeie intrând.

— Cine ești? întrebă aspru Moghedien.

Când trimiteau după ea, cei care veneau aveau mereu un felinar cu ei.

— Poți să-mi spui Aran'gar, Moghedien, răspunse o voce amuzată, iar în interiorul cortului apăru un mic glob de lumină.

Auzindu-și numele, Moghedien simți cum limba i se încheiază de cerul gurii; numele ei însemna moarte acolo. Încerca să vorbească, să spună că se numea Marigan, dar brusc deveni cu adevărat conștientă de lumină. Un glob mic de lumină albă, palidă, atârând în aer aproape de creștetul său. Cu *a'damul* în jurul gâtului nu mai putea decât să se gândească la a conduce, fără permisiune, dar putea simți când conducea o femeie, putea vedea cum se țeseau urzelile. De data asta nu simțea nimic, nu vedea nimic. Doar un mic glob de lumină pură.

Se holbă la femeia care-și spunea Aran'gar, recunoscând-o. Halima, secretara uneia dintre conducătoarele de Ajah, parcă. Dar era cu siguranță o femeie, chiar dacă arăta ca în visul unui bărbat. O femeie. Dar mingea de lumină trebuia să fie *saidin*!

— Cine ești? Întrebă cu o voce ușor tremurătoare și se miră singură că reușise să vorbească. Femeia zâmbi la ea - un zâmbet foarte amuzat - așezându-se pe saltea.

— Ți-am spus, Moghedien. Mă numesc Aran'gar. Vei mai auzi de numele acesta în viitor, dacă ești norocoasă. O să-ți spun ceea ce trebuie să știi. Îți voi da jos imediat colierul cel drăguț. După ce voi face asta, vei dispărea la fel de tăcută și în la fel de multă liniște ca Logain. Dacă nu vei face așa, aici vei muri. Și asta ar fi păcat, deoarece ești chemată la Shayol Ghul chiar în această noapte.

Moghedien se linse pe buze. Chemată la Shayol Ghul. Asta ar putea însemna o eternitate petrecută în Puțul Osândelor sau nemurirea conducând lumea, sau orice altceva între acestea două. Nu prea erau șanse să fie numită Nae'blis, nu dacă Marele Senior aflase suficient de multe lucruri despre cum își petrecuse ea ultimele luni ca să trimită pe cineva să o elibereze. Dar era o chemare pe care nu o putea refuza. Și însemna și un sfârșit pentru *a'dam*, în final.

— Da. Dă-l jos. Voi pleca imediat.

Oricum nu avea rost să mai întârzie. Era mai puternică decât orice femeie din tabără, dar nu avea de gând să le dea șansa să se lege într-un cerc de treisprezece și să o prindă.

— M-am gândit eu că așa vei face, râse veselă Halima... sau Aran'gar. Îi atinse colierul, tresărind ușor, iar Moghedien se întrebă iarăși despre femeia care părea să conducă *saidinul*, și era ușor rănită de ceea ce ar fi trebuit să rănească doar un bărbat care putea conduce Puterea. Apoi colierul căzu, iar femeia îl strecură în grabă în punga de la brâu.

— Du-te, Moghedien. Du-te, acum.

Când Egwene ajunse la cort, uitându-se cu un felinar înăuntru, găsi doar pături răvășite. Ieși încet.

— Maică, se agită Chesa în urma ei, nu ar trebui să ieși noaptea afară. Aerul nopții este rău. Dacă o voiai pe Marigan, puteam să o aduc eu.

Egwene se uită înjur. Simțise cum se desfăcuse colierul și simțise și fulgerul de durere al unui bărbat care putea conduce, atunci când acesta îl atinsese. Cei mai mulți din tabără dormeau deja, dar mai erau unii care stăteau în jurul focurilor mici, câțiva nu foarte departe. Poate era posibil să afle ce bărbat fusese în cortul lui „Marigan”.

— Cred că a fugit, Chesa.

Chesa mormăi ceva mânioasă despre servitoarele care-și părăsesc stăpânele, urmând-o până la cortul ei. Nu ar fi putut fi Logain, nu? Nu s-ar fi întors, nu ar fi avut cum să știe. Sau ar fi putut?

Demandred îngenunche în Puțul Osândelor, iar de această dată nu-i păsa că Shaidar Haran îl vedea tremurând, cu chipul acela lipsit de ochi.

— Nu m-am descurcat bine, Mare Senior?

Râsul Marelui Senior îi umplu mintea lui Demandred.

„Turnul imaculat se rupe și îngenunchează în fața semnului uitat.

Mările se tulbură, iar norii de furtună se strâng nevăzuți.

Dincolo de orizont, focuri ascunse se aprind, iar șerpini își fac culcuș la sân.

Ce fusese urcat pe culmi se va prăbuși; ce fusese zvârlit pe jos se va ridica.

Ordinea arde pentru a-i netezi calea.”

***Profețiile Dragonului*, traducere de Jeorad Manyard,  
Guvernator al Provinciei Andor pentru înaltul Rege, Artur  
Paendrag Tanreall**



SFÂRȘITUL CĂRȚII A ȘASEA A  
***Roții Timpului***



# GLOSAR

## REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR.

Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viață și consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârșitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de amenințarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârșitul Războaielor, calendarul Gazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Șoim a încercat să impună un nou calendar, ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul și moartea aduse de Războiul de o Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Urien din Urbai Pescăruș-în-Zbor, un învățat din rândurile Oamenilor Mării, și a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci și până în zilele noastre se folosește calendarul Farede, care începe cu sfârșitul stabilit arbitrar al Războiului de o Sută de Ani și consemnează anii Noii Ere (NE).

---

**a'dam:** Dispozitiv folosit pentru a controla o femeie care poate conduce Puterea; poate fi folosit fie de o femeie care poate conduce, fie de o femeie care poate fi învățată să conducă, dar nu are niciun efect pentru o femeie lipsită de

aceste abilități. Acesta creează o legătură între cele două femei. Versiunea seanchană constă într-o zgardă și o brățară, unite printr-o lesă, toate făurite dintr-un metal argintiu. Dacă un bărbat care poate conduce este legat printr-un **a'dam** de o femeie, cel mai probabil este că amândoi vor muri. Un bărbat care poate conduce va simți durere doar atingând un **a'dam** purtat de o femeie care poate conduce Puterea. **Vezi și** Legare; Seanchan.

**Adevăratul Izvor:** Forța fundamentală a Universului, care învâрте Roata Timpului. Este împărțită între jumătatea masculină (*saidin*) și cea feminină (*saidar*) care lucrează împreună și, în același timp, se iuptă una cu alta. Doar un bărbat poate folosi *saidinul* și doar o femeie *saidarul*. De peste trei mii de ani, *saidinul* este pătat de mana Celui întunecat. **Vezi și** Puterea Supremă.

**Aes Sedai:** Cele ce pot mânui Puterea. De la Frângerea Lumii, nu mai există decât Aes Sedai femei. Respectate și cinstite de mulți, sunt totuși privite cu neîncredere, temute sau chiar urâte de unii. Sunt învinuite de mulți de Frângerea Lumii și de faptul că se amestecă în treburile neamurilor. Cu toate astea, puțini sunt conducătorii care nu au o sfetnică Aes Sedai, chiar și în ținuturile unde o astfel de legătură trebuie să rămână de taină. Se pare că, după mulți ani în care au condus Puterea, Aes Sedai capătă trăsături lipsite de vârstă, astfel că o femeie suficient de bătrână să fie bunică nu-și arată anii, poate cu excepția unor fire cărunte. **Vezi și** Ajah; Suprema înscăunată Amyrlin; Frângerea Lumii.

**Aiel:** Neamul ce sălășluiește în Pustiul Aiel. Oameni aprigi și viteji. Își acoperă chipurile cu un văl înainte de a ucide. Luptători iscusiți atât cu armele, cât și cu mâinile goale nu ar atinge o sabie nici cu prețul vieții, și nu ar călări un cal decât forțați. Aielii numesc bătlia „dansul” sau „dansul sulitelor”. Sunt împărțiți în douăsprezece clanuri: Chareen, Codara, Daryne, Goshien,

Miagoma, Nakai, Rein, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad și Tomanelle. Fiecare clan este divizat în șapte septuri. Uneori vorbesc și de al treisprezecelea clan, Clanul-care-nu-este, Jenn, cei care au înălțat Rhuideanului. Este știut faptul că, în urmă cu multă vreme, neamul Aiel a dezamăgit femeile Aes Sedai, iar pentru acest păcat au fost izgoniți în Pustiul Aiel, iar, dacă vor face din nou acest lucru, vor fi distruși. *Vezi și:* Frățiile războinice Aiel, Pustiul Aiel, întunecare, gai'shain; Rhuidean.

**Ajah:** Frății în rândul Aes Sedai, șapte la număr și desemnate prin culori: Albastră, Roșie, Albă, Verde, Brună, Galbenă și Cenușie. Toate femeile Aes Sedai fac parte dintr-una din ele, cu excepția Supremei înscăunată Amyrlin. Fiecare are o filosofie proprie cu privire la felul în care ar trebui folosită Puterea și la rolul Aes Sedai. Ajah Roșie își folosește întreaga energie pentru a găsi și domoli bărbații care pot conduce. Brunele se dedică exclusiv cunoașterii, renunțând la cele lumești, în timp ce Albele se dedică filosofiei și adevărului, renunțând atât la cele lumești, cât și la cunoașterea lumii. Ajah Verde (numită și Ajah Luptătoare în timpul Războaielor Troloce) se pregătește pentru Tarmon Gai'don, iar Galbenele se concentrează pe studiul Tămăduirii, în timp ce surorile Albastre cercetează cauzele lucrurilor și sunt în căutarea dreptății. Cele Cenușii sunt mediatore, căutând armonia și consensul. Există și zvonuri despre o Ajah Neagră, ce-l slujește pe Cel Întunecat, dar aceste zvonuri sunt negate cu vehemență, cel puțin oficial.

**Alese:** Tinere femei care se pregătesc pentru a deveni Aes Sedai și care au atins un anumit nivel de putere și au trecut anumite teste. De obicei trec cinci sau zece ani pentru ca o novice să devină Aleasă. Sunt constrânse de mai puține reguli decât novicele și, într-o anumită măsură, au voie să-și aleagă singure domeniile de studiu. Alesele poartă inelul Marelui Șarpe pe al treilea deget al mâinii stângi. Când o Aleasă este ridicată la rang de Aes Sedai, ea își poate alege singură ce Ajah dorește,

câștigă dreptul de a purta șalul și are voie să poarte inelul pe ce deget dorește sau chiar deloc, dacă situația o cere. *Vezi și Aes Sedai.*

**Altara:** O națiune de lângă Marea Furtunilor, dar, dacă este să spunem adevărul, altarienii au puține lucruri în comun unii cu alții, cu excepția numelui. Ei se văd în primul rând ca locuitori ai unui sat sau oraș, sau ca oamenii anumitor seniori sau doamne, și abia în al doilea rând ca altarieni. Sunt puțini nobilii care să plătească taxe coroanei sau să ofere și altceva decât cuvinte deșarte. Conducătoarea Altarei (care acum este Regina Tylin Quintara din Casa Mitsobar) este arareori ceva mai mult decât cea mai puternică nobilă din ținut, iar uneori nici măcar atât. Tronul Vânturilor are atât de puțină putere, încât mulți nobili puternici au refuzat să se urce pe el atunci când au avut șansa.

**Amys:** înțeleaptă din Sălașul Stâncilor Reci și Vestitoare-n vise. Face parte din septul Nouă Văi al clanului Tardaad. Este soția lui Rhuarc și sora-de-soț a Lianeii, stăpâna Sălașului Stâncilor Reci și soră-mamă pentru Aviendha.

**angreal:** Relicvă din Vârsta Legendelor. Permite oricărei persoane care poate conduce puterea să mânuiască o cantitate mai mare din aceasta, decât ar putea în mod normal să o facă în siguranță sau fără ajutor. Unele au fost făurite pentru a fi folosite de către femei, altele de către bărbați. Zvonurile despre existența unui *angreal* care să poată fi folosit și de către o femeie, și de către un bărbat nu au fost niciodată confirmate. Nu se mai știe cum erau făurite, și foarte puține mai există în întreaga lume. *Vezi și a conduce; sa'angreal', te'rangreal.*

**Arad Doman:** Neam de la țărmul Oceanul Aryth. În prezent țara este devastată de războiul civil și de luptele împotriva celor jurați Dragonului Renăscut, dar și de războiul împotriva Tarabonului. Femeile domani au renumele sau mai bine zis

prostul renume de a fi frumoase, seducătoare și a purta veșminte scandaloase.

**Artur Aripă-de-Șoim:** Legendarul rege Artur Paendrag Tanreall. A domnit între 943 și 944AL. A unit toate ținuturile la apus de Osia Lumii. A trimis oști peste Oceanul Aryth (AL 992), dar s-a pierdut legătura cu ele la moartea acestuia, moarte care a declanșat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul lui reprezenta un șoim auriu în zbor. *Vezi și* Războiul de O Sută de Ani.

**Atha'an Miere:** *Vezi* Oamenii Mării.

**Avendoraldera:** Copac care a crescut în Cairhien, dintr-o mlădiță de Avendesora, un dar din partea neamului Aiel în anul 566 NE, deși nu există scrieri care să poată face legătura între Aieli și legendarul Copac al Vieții.

**Bair:** Înțeleaptă din septul Haido al clanului Shaarad. Este Vestitoare-n vise. Nu poate conduce Puterea. *Vezi și* Vestitoare-n vise.

**Berelain sur Paendrag:** Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, Prima Înscăunată a Casei Paeron. Este o femeie frumoasă și hotărâtă și o conducătoare pricepută. *Vezi și* Mayene.

**Birgitte:** Eroină din legende și povești, faimoasă atât pentru frumusețea ei, cât și pentru curajul și îndemânarea la trasul cu arcul. Se spune că purta un arc de argint, cu săgeți de argint, cu care nu rata niciodată ținta. Este unul dintre eroii care pot fi aduși înapoi la viață atunci când Cornul lui Valere va suna. Întotdeauna este legată de Gaidal Cain, care era spadasin. Cu excepția frumuseții și a iscusinței în folosirea arcului, ea are puține lucruri în comun cu cea din povești. *Vezi și* Cornul lui Valere.

**Bryne, Gareth:** A fost Căpitan General al Gărzilor Reginei din Andor. A fost exilat de Regina Morgase. Este considerat ca unul

dintre cei mari generali în viață. Sigiliul Casei Bryne reprezintă un taur sălbatic, ce poartă în jurul gâtului Coroana de Trandafiri a Andorului. Sigiliul personal al lui Gareth Bryne reprezintă trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

**cadin'sor:** Veșmânt al luptătorilor Aiel, alcătuit din haină și pantaloni, în culori brune și cafenii, care îi camuflează printre stânci și umbre, și încălțări moi, lungi până la genunchi, cu șireturi. În Limba Străveche înseamnă „haine de lucru” deși, desigur, este doar o traducere aproximativă.

**Cairhien:** atât neamul care sălășluiește de-a lungul Osiei Lumii, cât și capitala acestui neam. Orașul a fost ars și prădat în timpul Războiului Aiel, precum multe alte orașe și sate. După război, fermele de lângă Osia lumii au fost abandonate, fiind limpede că era nevoie de grâne. Asasinarea regelui Galdrian (998 NE) a dus la un război pentru succesiunea Tronului Soarelui, dând peste cap livrările de grâne și aducând foametea. Orașul a fost asediat de Shaido în ceea ce acum poartă numele de Al Doilea Război Aiel; asediul a fost ridicat de o altă oaste Aiel, condusă de Rand al'Thor. Flamura Cairhienului reprezintă un soare cu multe raze, pe un cer albastru. *Vezi și Războiul Aiel.*

**Calendar:** O săptămână are zece zile, o lună douăzeci și opt de zile, iar un an treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (cea mai lungă zi a anului), Sărbătoarea Recunoștinței (o dată la fiecare patru ani, la echinocțiul de primăvară) și sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită și Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocțiul de toamnă).

**Cailandor:** Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă. Este o sabie de cristal, păstrată odată în Stânca din Tear. Un puternic *sa'angreal* masculin. Scoaterea ei din încăperea numită Inima Stâncii, dar și căderea Stâncii au fost unele dintre cele mai importante semne ale Renașterii

Dragonului și ale apropierii Tarmon Gai'don. A fost din nou pusă în Inima Stâncii, fiind înfiptă în piatră de Rand al'Thor. *Vezi și* Dragonul Renăscut; *sa'angreal*; Stânca din Tear.

**Car'a'carn:** în Limba Străveche, „Căpetenie a căpeteniilor”. Potrivit profețiilor neamului Aiel, un bărbat va veni la înserat din Rhuidean, purtând pe brațe doi Dragoni și-i va duce peste Zidul Dragonului. Profeția din Rhuidean spune că va uni neamul Aiel, dar îi va distruge pe toți, până nu vor mai rămâne decât o rămășiță a unei rămășițe. *Vezi și* Aiel; Rhuidean.

**Caraighan Maconar:** Soră Verde rămasă în legendă (212-373 **FL**), eroină a sute de aventuri în care i se atribuie fapte greu de crezut chiar și de către Aes Sedai, deși sunt consemnate în scrierile Turnului Alb, precum faptul că a pus capăt unei rebeliuni în Mosadorin de una singură sau oprirea Răscoalelor Comaidin, pe vremea când nu avea niciun Străjer. Este considerată de Ajah Verde să fie arhetipul surorii Verzi. *Vezi și* Aes Sedai; Ajah.

**Carridin, Jaichim:** Un Inchizitor al Mâinii Luminii, un înalt ofițer al Copiilor Luminii și o Iscoadă a Celui Întunecat.

**Cauthon, Abell:** Un fermier din Ținutul celor Două Râuri. Este tatăl lui Mat Cauthon. Căsătorit cu Natti, are două fiice: Eldrin și Bodewhin, zisă și Bode.

**Cel întunecat:** Numele obișnuit, folosit în toate ținuturile, pentru Shaî'tan. Este sursa răului, antiteza Creatorului. A fost întemnițat de Creator în Shayol Ghul chiar în momentul creației. Încercarea de a-l elibera a dus la Războiul Umbrei, la pângărirea *saidinului* de mană, la Frângerea Lumii și la Sfârșitul Vârstei Legendelor. *Vezi și* Profețiile Dragonului.

**Cele Cinci Puteri:** Sunt firele Puterii Supreme, numite în funcție de lucrurile care se pot face cu ajutorul lor – Pământ, Aer (uneori numit Vânt), Foc, Apă și Spirit. Poartă denumirea de Cele Cinci Puteri. Un mânuitor al Puterii stăpânește mai bine una,

poate două și foarte rar mai mult de-atât, și mai puțin pe celelalte. În Vârsta Legendelor, Spiritul era folosit deopotrivă de femei și bărbați, dar bărbații aveau o abilitate mai mare cu Pământul și Focul, iar Femeile cu Apa și Aerul. În pofida excepțiilor, Pământul și Focul erau privite ca puteri masculine, iar Aerul și Apa ca puteri feminine.

**Cele Trei Jurăminte:** Jurămintele rostite de o Aleasă atunci când devine Aes Sedai, în timp ce ține în mână Scepтрul Legămintelor, un *ter'angreal* care le obligă să nu-și încalce legămintele. Acestea sunt: (1) Să nu rostești nicio vorbă neadevărată. (2) Să nu făurești arme cu care oamenii să se ucidă între ei. (3) Să folosești puterea ca armă doar împotriva Făpturilor Umbrei sau doar pentru a-ți apăra propria viață, în ultimă instanță, sau viața Propriului Străjer sau a altei Aes Sedai. Al doilea jurământ a fost primul adoptat după Războiul Umbrei. Primul jurământ, ținut în litera lui, este adesea ocolit de cele care știu să mânuiască vorbele. Se crede că ultimele două sunt inviolabile.

(a) **Conduce:** A controla curgerea Puterii Supreme. *Vezi și* Puterea Supremă.

**Copiii Luminii:** Frăție cu stricte convingeri ascetice, nu se supune nimănui și are ca țel înfrângerea Celui întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de Iscoade ale celui întunecat și a evoluat în timpul războiului într-o organizație complet militarizată. Au credințe foarte rigide și sunt convinși că sunt singurii deținători ai adevărului și dreptății. Le consideră pe femeile Aes Sedai și pe cei care le ajută a fi Iscoade ale Celui întunecat. Mai sunt cunoscuți și ca Mantiile Albe. Blazonul lor reprezintă un soare auriu pe fond alb.



**Cornul lui Valere:** Obiect legendar căutat de Marea Vânătoare a Cornului, are puterea de a aduce la viață eroi morți pentru a lupta împotriva Umbrei. O nouă Vânătoare a Cornului a început, iar cei care participă la ea pot fi găsiți acum în multe ținuturi.

**Deane Aryman:** Suprema înscăunată Amyrlin care salvat Turnul Alb de distrugerile provocate de Bonwhin în încercarea de a-l controla pe Artur Aripă-de-Șoim. Născută în circa 920 AL în satul Salidar, în Shiota, a fost ridicată la rang de Suprema Amyrlin din rândurile Ajah Albastră în 992 AL. Se consideră că ea a fost cea care l-a convins pe Souran Maravaile să ridice asediul Tar Valonului (ce începuse din 975 AL) la moartea lui Aripă-de-Șoim. Deane a restaurat prestigiul Turnului și se crede că la moartea sa în 1084 AL, în urma unei căzături de pe cal, era gata să-i convingă pe nobilii care-și disputau rămășițele imperiului lui Aripă-de-Șoim să accepte conducerea Turnului Alb, pentru a reinstaura unitatea. *Vezi și* Suprem înscăunata Amyrlin; Artur Aripă-de-Șoim.

**Domnița-Moștenitoare:** Titlu purtat de moștenitoarea Tronului Leului din Andor. Dacă nu există o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sex feminin a Reginei. Disputele privind cea mai apropiată rudă de sânge au dus de câteva ori la lupte pentru putere, ultima fiind „Succesiunea” – cum a fost denumită în Andor – sau, Al treilea război al succesiunii andorane” – cum i s-a spus în alte locuri – care a adus-o pe tron pe Morgase din Casa Trakand.

**Domolire:** Acțiunea săvârșită de femeile Aes Sedai pentru a-l despărți de Puterea Supremă pe un bărbat care poate conduce. Este un lucru necesar, deoarece orice bărbat care conduce va înnebuni până la urmă din cauza manei care pătează *saidirtul* și va face lucruri îngrozitoare cu Puterea înainte de a fi ucis de mană. Bărbatul care a fost domolit încă poate simți Adevăratul Izvor, dar nu îl mai poate atinge. Nebunia apărută înaintea

domolirii este oprită, dar nu și vindecată, iar, dacă este făcută la timp, se poate evita moartea. Dar un bărbat domolit nu își mai dorește, inevitabil, să continue să trăiască; cei care nu reușesc să se sinucidă mor de obicei într-un an sau doi. *Vezi și* Puterea Supremă; ferecare.

**Dragonul Renăscut:** Potrivit Profețiilor Dragonului, bărbatul va fi Lews Therin Renăscut. Cei mai mulți oameni, deși nu toți, îl recunosc pe Rand al'Thor ca fiind Dragonul Renăscut. *Vezi și* Dragon; falsul Dragon; Profețiile Dragonului.

**Elaida do Avriny a'Roihan:** O Aes Sedai, ridicată Supremă înscăunată Amyrlin din rândul Ajah Roșii. A fost pe vremuri sfetnica Reginei Moigase a Andorului.

**Far Dareis Mai:** în Limba Străveche înseamnă „Fecioarele Lăncii“. Este frăția Aiel care nu acceptă decât femei. Fecioarele care se căsătoresc nu mai pot rămâne în societate și nici nu pot lupta atunci când sunt însărcinate. Un copil născut de o Fecioară este dat altei femei să fie crescut, în așa fel încât nimeni să nu știe care este mama acestuia. („Nu poți aparține unui bărbat, niciun bărbat sau copil nu-ți pot aparține. Lancea îți este iubitul, copilul și întreaga ta viață.”) *Vezi și* Aiel; Frățiile războinice Aiel.

**Ferecare:** înlăturarea abilității unei femei de a conduce. O femeie care a fost ferecată mai poate încă simți Adevăratul Izvor, dar nu mai poate conduce. În mod oficial, ferecarea este rezultatul unui proces, sentința pentru o crimă. Novicele Turnului Alb trebuie să învețe numele și crimele tuturor femeilor condamnate la ferecare. Când abilitatea este pierdută în mod accidental, se mai numește și mistuire. Femeile ferecate, indiferent cum se întâmplă acest lucru, nu supraviețuiesc mult timp; par să renunțe la voința de a trăi, dacă nu cumva reușesc să găsească ceva care să le umple golul lăsat de Putere.

**Flacăra Tar Valon:** Simbolul Tar Valonului, al Supremei înscăunate Amyrlin și al femeilor Aes Sedai. Reprezentarea stilizată a unei flăcări; o picătură albă, cu vârful în sus.

**Frățiile războinice Aiel:** Toți luptătorii Aiel fac parte dintr-una din cele douăsprezece frății. Acestea sunt: Ochi Negri (*Seia Doort*), Frăția Vulturului (*Far Aldazar Din*), Gonacii Zorilor (*Rahien Sorei*), Fecioarele Lăncii (*Far Dareis Mai*), Dansatorii Munților (*Hama N'dore*), Lănciile Noptii (*Cor Dârei*), Pavezele Roșii (*Aethan Dor*), Câinii de Piatră (*Shae'en M'taal*), Tunătorii (*Sha'mad Conde*), Sânge Adevărat (*Tain Shari*) și Căutătorii de Apă (*Duadhe Mahdi'in*). Fiecare are propriile obiceiuri și uneori propriile îndatoriri. Spre exemplu, Pavezele Roșii au în sarcină menținerea ordinii, iar Câinii de Piatră sunt adeseori ariergardă în timpul retragerilor, în timp ce Fecioarele sunt adeseori trimise în recunoaștere. Clanurile Aiel se atacă și se luptă frecvent între ele, dar membrii aceleiași frății nu se luptă unul cu altul nici atunci când clanurile lor sunt în război. Astfel că există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar și în timpul înțeleștărilor. *Vezi și* Aiel; Pustiul Aiel; *Far Dareis Mai*.

**Frângerea Lumii:** în timpul Vremii Nebuniei, bărbații Aes Sedai au înnebunit și au schimbat fața lumii. Au transformat munții în câmpii și câmpiile în munți, au ridicat pământ din mare și au acoperit pământurile de mare. Cei mai mulți oameni au murit, iar supraviețuitorii au fost împrăștiați ca praful în vânt. Această distrugere este numită în povești, legende sau istorie ca Frângerea Lumii.

**Gaidin:** în Limba străveche „Fratele Bătăliilor“. Este un titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjerii lor. *Vezi și* Străjer.

**gai'shain:** Din Limba Străveche ar putea fi tradus ca „Juruit Păcii în Bătălie“. Un Aiel care este luat prizonier de un altul în bătălie sau într-un raid este obligat de *ji'e'toh* a sluji cu umilință pe cel sau pe cea care l-a luat prizonier, timp de un an și o zi,

timp în care nu are voie să atingă vreo armă sau să comită vreun act violent. O înțeleaptă, un fierar, un copil și o femeie însărcinată nu pot fi făcuți *gai'shain*. *Vezi și* întunecare.

**Galad:** Seniorul Galadedrid Damodred. Frate vitreg al lui Elayne și al lui Gawyn, din același tată, Taringail Damodred. Blazonul său este o sabie înaripată argintie, cu vârful în jos.

**Gawyn din Casa Trakand:** Fiul reginei Morgase, fratele lui Elayne, va deveni Primul Prinț Săbier atunci când Elayne va urca pe tron. Este fratele vitreg al lui Galad. Blazonul său reprezintă un mistreț alb.

**IUian:** Un mare port la Marea Furtunilor, capitala națiunii cu același nume.

**Inchizitori:** Un ordin al Copiilor Luminii, ce are ca scopuri declarate descoperirea adevărului și a Iscoadelor Celui întunecat. Caută adevărul și Lumina folosindu-se de tortură; consideră că ei deja știu adevărul și trebuie doar să-și convingă victimele să recunoască. Se referă la ei înșiși ca la Mâna Luminii, Mâna care scormonește după adevăr, iar uneori se comportă de parcă ar fi complet separați de Copii și de Consiliul Unșilor, care conduce Copiii. Conducătorul lor este Marele Inchizitor, care are un loc în Consiliul Unșilor. Blazonul lor este o cârjă roșie de cioban. *Vezi și* Copiii luminii.

**Iscoadele celui întunecat:** Cei care îl slujesc pe Cel întunecat. Ei cred că vor dobândi o mare putere și că vor fi generos răsplătiți, chiar cu nemurirea, atunci când acesta va fi liber. Între ei mai folosesc vechea denumire de „Prietenii ai Umbrei”.

**Înalții Seniori din Tear:** Constituiți într-un consiliu, înalții Seniori sunt conducătorii Tearului, care nu are nici rege, nici regină. Numărul lor nu este fix, de-a lungul timpului fiind între douăzeci și chiar doar șase. A nu fi confundați cu Seniorii din ținut, care sunt mai puțin importanți.

**Întunecare:** Termenul prin care Aielii desemnează efectele avute asupra multor dintre ei aflarea faptului că străbunii lor nu fuseseră războinici fioroși, ci pacifiști convinși, forțați să se apere la Frângerea Lumii și în anii ce urmaseră acesteia. Mulți cred că acest lucru le dezamăgise pe Aes Sedai. Unii își aruncă sulilele și fug în lumea largă. Alții refuză să-și dea jos veșmintele de *gai sahai*n atunci când le vine vremea. Alții nu cred că este adevărat și, prin urmare, neagă că Rand al'Thor este adevăratul ***car'a'carn***; aceștia din urmă fie se întorc în Pustiul Aiel, fie se alătură Shaido, clanul care i se opune lui Rand. *Vezi și* Aiel; Pustiul Aiel; ***car'a'carn***, *gai'sahain*.

**Înțeleaptă:** În rândul Aielilor, ele sunt alese de alte înțelepte și sunt instruite cum să tămăduiască, cum să folosească ierburile sau altele de acest fel, ca și Meșteresele. Au o mare autoritate și responsabilitate, și o mare influență printre șefii de sept și de clan, deși aceștia de multe ori le acuză că se amestecă prea mult în treburile lor. Multe înțelepte pot conduce puterea, într-o măsură mai mare sau mai mică; ele găsesc fiecare fată Aiel care s-a născut cu talentul de a conduce și pe cele mai multe care pot învăța. Prin tradiție, Aielii nu vorbesc despre faptul că înțeleptele pot conduce Puterea. Tot prin tradiție, înțeleptele le evită pe Aes Sedai, chiar într-o măsură mai mare decât alți Aieli. Înțeleptele se țin departe de bătălii și conflicte și, potrivit *ji'e'toh*, nimeni nu are voie să le rănească sau să le stânjenească. Ar fi o mare încălcare a obiceiurilor și tradițiilor ca o înțeleaptă să ia parte la o bătălie. Trei înțelepte în viață sunt Vestitoare-n vise, putând intra în *Tel'aran'rhiod* și vorbi cu alții în vis. *Vezi și* Vestitoare-n vise; *Tel'aran'rhiod*.

**Înzestrări:** Abilitatea de a folosi Puterea cu ținte precise. Aptitudinile în diferite înzestrări pot varia mult de la individ la individ și foarte rar sunt legate de forța cu care acesta mănuieste Puterea. Există câteva înzestrări foarte importante, cel mai întâlnit fiind Tămăduirea. Alte exemple sunt Dansul

Norilor, controlul vremii sau Cântatul Pământului, care presupunea controlul mișcărilor pământului, precum prevenirea sau provocarea cutremurelor sau a avalanșelor. Mai sunt câteva înzestrări mai puțin importante, care rar primesc un nume, precum abilitatea de a vedea un *ta'veren*, sau să poată reproduce efectul unui *ta'veren*, într-o zonă restrânsă **la doar câțiva pași. Multe** înzestrări **mai sunt cunoscute acum doar** după nume și câteva descrieri vagi. Unele, precum Topirea-n-văzduh (puțința de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipă, fără a trece prin spațiul dintre cele două locuri), încep a fi redescoperite abia în zilele noastre. Altele, precum Prorocirea (abilitatea de a prezice viitorul, în linii mari) sau Răscolirea (abilitatea de a găsi zăcăminte și eventual de a le scoate din pământ), sunt foarte rare. O altă înzestrare crezută de mult pierdută este Vestirea-n-vise, interpretarea viselor unei Vestitoare-n-vise, într-un mod mai precis decât Prorocirea. Unele Vestitoare-n vise au abilitatea de a intra în *Tel'aran'rhiod*, Lumea Viselor, și chiar și în visele altor oameni (cel puțin așa se spune). Ultima Vestitoare-n vise cunoscută a fost Corianin Nedeal, care a murit în 526 NE, dar acum există o alta. Vezi și *Tel'aran'rhiod*.

**Jocul Caselor:** Nume dat intrigilor, comploturilor și manipulărilor destinate să aducă avantaje unei nobile Case. Subtilitatea este la mare preț, la fel ca și a ținti ceva în timp ce pari să urmărești cu totul altceva sau cu a-ți îndeplini scopul cu cel mai mic efort posibil. Mai este cunoscut ca și Marele Joc sau, în Limba Străveche, Daes Daemar.

**Juilin Sandar:** Un prințator de hoți din Tear.

**Lan; al'Lan Mandragoran:** Necunoscut rege al Malkierilor, un tărâm înghițit de Mana Pustiitoare în anul nașterii sale (953 NE), Dai Shan (Senior al Bătăliei) este ultimul senior Malkier care a supraviețuit. La vârsta de șaisprezece ani și-a început lupta

împotriva Manei și a Umbrei, care a continuat până a fost legat Străjer de Moiraine în 979 NE. *Vezi și* Moiraine; Străjer.

**Legare:** Abilitatea femeilor care pot conduce de a-și combina firele Puterii. Deși combinarea firelor nu produce unul egal cu suma firelor individuale, este condus de persoana care stăpânește legătura și poate fi folosit mult mai precis și cu un efect mult mai mare decât ar fi putut fi cele individuale. Bărbații nu se pot lega fără prezența în cerc a unei femei sau a mai multora. Până la treisprezece femei se pot lega fără să fie nevoie de prezența unui bărbat. Prin adăugarea unui bărbat, cercul poate crește până la douăzeci și șase de femei. Doi bărbați pot face ca cercul să aibă treizeci și patru de femei, și așa mai departe până se ajunge la limita de șase bărbați și șaiseci și șase de femei. Există legături care pot include mai mulți bărbați și mai puține femei, dar, cu excepția legării unui bărbat de o femeie, o femeie și doi bărbați și, desigur, doi bărbați și două femei, dar trebuie să fie mereu cel puțin o femeie mai mult. În cele mai multe cercuri, legarea poate fi controlată fie de un bărbat, fie de o femeie, dar un cerc de șaptezeci și doi sau un cerc mixt mai mic de treisprezece poate fi controlat doar de un bărbat. Și, deși în general bărbații au o forță mai mare în ceea ce privește Puterea, cele mai puternice cercuri sunt cele care au un număr aproape egal de femei și bărbați. *Vezi și* Aes Sedai.

**Lews Therin Telamon; Lews Therin Ucigașul-de-Neam:** *Vezi* Dragonul.

**Limba Străveche:** Limba vorbită în timpul Vârstei Legendelor. De obicei se așteaptă ca nobilii și persoanele educate să o poată vorbi, dar cei mai mulți știu doar câteva cuvinte. Traducerea este adeseori dificilă, căci este o limbă cu multe înțelesuri subtile. *Vezi și* Vârsta Legendelor.

**Lini:** Doica din copilărie a lui Elayne și, înainte de asta, a mamei lui Elayne, Morgase, la fel ca și a mamei lui Moigase. O femeie cu o mare putere interioară, un spirit de observație ascuțit și multe zicale memorabile.

**Logain:** Bărbat care a pretins cândva că este Dragonul Renăscut. Capturat după ce a purtat război în Ghealdan, Altara și Murandi, a fost dus la Turnul alb și domolit, scăpând apoi în tulburările care au urmat detronării lui Siuan Sanche. Un bărbat pe care îl așteaptă fapte mari.

**Mana:** Vezi Mana Pustiitoare.

**Mana Pustiitoare:** O regiune îndepărtată, situată la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Este bântuită de troloci, Myrddraali și alte creaturi la Umbrei.

**Manetheren:** Una dintre cele zece națiuni care au făcut Al Doilea Pact. De asemenea, capitala neamului cu același nume. Atât orașul, cât și poporul au fost distruse în timpul Războaielor Troloce.

**Mantiile Albe:** *Vezi* Copiii Luminii.

**Marele Senior al Întunericului:** Nume prin care Iscoadele celui Întunecat se referă la acesta, pretinzând că ar fi o blasfemie să-i pronunțe numele adevărat.

**Marele Șarpe:** Simbol al timpului și eternității, considerat străvechi chiar și în timpul Vârstei Legendelor, înfățișând un șarpe care își mănâncă propria coadă. Un inel în forma Marelui Șarpe este oferit femeilor care devin Aes Sedai.

**Mayene:** Oraș-stat la Marea Furtunilor, înconjurat și oprimat de Tear. Conducătorul este numit „Cel Dintâi”, odată Cel Dintâi Senior sau Cea Dintâi Doamnă; „Cel Dintâi” pretinde că este un descendent al lui Artur Aripă-de-Șoim. Titlul de „Al Doilea”, odată deținut de un singur senior sau doamnă, a fost deținut în ultimii patru sute de ani chiar și de nouă oameni odată.



Stindardul Mayene reprezintă un vultur auriu în zbor, pe fond albastru.

**Mazrim Taim:** Fals Dragon care a adus haosul și distrugerea în Saldaea până a fost înfrânt și prins. Poate conduce Puterea cu mare forță. *Vezi și* Falsul Dragon.

**Melaine:** înțeleaptă din septul Jhirad al Aielilor Goshien. O Vestitoare-n vise. Are o forță moderată în ceea ce privește Puterea. Este căsătorită cu Bael, căpetenia clanului Goshien. Este soră-de-soț cu Dorhinda, stăpâna Sălașului Izvoarelor de Fum. *Vezi și* Vestitoare-n vise.

**Menestrel:** Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat. Cunoscut prin mantia de petice colorate, menestrelul dă spectacole mai ales în sate și orașe mai mici.

**Meștereașă:** în sate, o femeie care este aleasă de Cercul Femeilor pentru abilitatea ei de a vindeca sau de a prezice vremea, dar și pentru buna ei judecată. De obicei, este considerată egală Starostelui, dar în unele sate are chiar o putere mai mare ca acesta. Este aleasă pe viață și se întâmplă foarte rar ca o Meștereașă să-și piardă slujba înainte de a muri. În funcție de ținut, poate avea și alte nume: Călăuză, Tămăduitoare, Femeie cu Judecată, Căutătoare, sau multe altele.

**Moiraine Damodred:** Aes Sedai din Ajah Albastră. S-a născut în 956 NE în Palatul Regal din Cairhien. După ce a intrat ca novice în Turnul alb în 972 NE, a avut o ascensiune meteorică, fiind ridicată la rang de Aleasă în doar trei ani și Aes Sedai după încă trei ani, la sfârșitul războiului Aiel. Încă din acele vremuri a început căutarea tânărului care (potrivit Gitarei Morose, o Aes Sedai cu darul Prorocirii) se născuse pe versanții Muntelui Dragonului în timpul bătăliei Zidurilor Strălucitoare și care avea să devină Dragonul Renăscut. Ea este cea care i-a scos din Ținutul celor Două Râuri pe Rand al'Thor, Mat Cauthon,

Perrin Aybara și Egwene al'Vere. A dispărut într-un *ter'angreal* în Cairhien luptându-se cu Lanfear, și se pare că atunci au pierit amândouă.

**Morgase:** Regina Andorului, prin mila Luminii, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a casei Trakand. Acum se află în exil și se crede despre ea că a murit, ucisă de Dragonul Renăscut. Blazonul său reprezintă trei chei de aur. Blazonul Casei Trakand este o cheie de boltă argintie.

**Myrddraal:** Creaturi ale Celui Întunecat, conducători ai trolocilor. Monștri zămisliți din troloci, în care materialul uman folosit la crearea acestora este din nou folosit, pătat însă de răul trolocilor. Nu au ochi, dar pot vedea la fel de bine ca un vultur, atât în lumină, cât și în întuneric. Au anumite puteri ce vin de la Cel Întunecat, printre care abilitatea de a-și paraliza dușmanul de frică doar cu o singură privire sau să dispară dacă există umbre în jur. Una dintre puținele slăbiciuni care le este cunoscută este reticența de a trece peste o apă curgătoare. Oglinzile le reflectă doar o imagine încețoșată. În diferite ținuturi poartă diferite nume: Jumătate-Om, Făr-de-Ochi, Pândar, Pierit.

**Oamenii Mării:** Atha'an Miere sau Neamul Mării. Un neam cu multe taine. Locuitori ai unor insule din Oceanul Aryth și din Marea Furtunilor, stau puțin timp la țărm, petrecându-și cea mai mare parte a vieții pe corăbii. Majoritatea comerțului pe mare se face cu vasele lor.

**Ogier:** (1) Rasă nonumană, caracterizată de o mare înălțime (un mascul obișnuit are trei metri), nasul lat, aproape ca un bot și urechi lungi, cu smocuri de păr. Trăiesc în locuri numite *steddinguri*, pe care le părăsesc foarte rar, iar de obicei au legături cu oamenii la fel de rare. Oamenii au puține cunoștințe despre ei, mulți crezând că aceștia sunt doar făpturi de legendă, deși Ogierii sunt meșteri minunați în piatră și au înălțat cele mai multe dintre marile orașe construite după Frângerea Lumii. Deși

sunt foarte pașnici și se supără foarte greu, unele istorii spun că au luptat alături de oameni în Războaiele Troloce și că pot fi inamici cumpliți. Sunt extrem de dornici de cunoaștere, iar cărțile și poveștile lor conțin adeseori informații pierdute de oameni. De obicei un Ogier trăiește de trei sau de patru ori mai mult decât un om. (2) Oricare individ ce aparține acestei rase nonumane. *Vezi și Frângerea Lumii; steddning.*

**Osia Lumii:** Un lanț muntos înalt care separă Pustiul Aiel de restul lumii, la apus. Mai poartă denumirea de Zidul Dragonului.

**Padan Fain:** Odinioară doar un neguțător în Ținutul celor Două Râuri și o Iscoadă a Celui Întunecat, a fost transformat în Shayol Ghul pentru a fi capabil să-l găsească pe tânărul care avea să devină Dragonul Renăscut așa cum un ogar își găsește prada. Durerea l-a făcut pe Fain să-l urască atât pe Cel Întunecat, cât și pe Rand al'Thor. În timp ce îl urmărea pe al'Thor, întâlnește sufletul întemnițat al lui Mordeth, în Shadar Logoth, care încearcă să pună stăpânire pe trupul acestuia. Din pricina a ceea ce-i fusese deja făcut lui, rezultatul este un amalgam ce are abilități mai mari la început, deși Fain nu și le înțelege încă pe de-antregul. Cei mai mulți oameni simt groaza când un Myrddraal se uită la ei; Myrddraalii simt groaza când Fain se uită la ei.

**Pribegi:** Numele lor corect este Tuatha'an sau neamul Pribegilor. Un neam rătăcitor ce trăiește în căruțe vopsite în culori vii, urmând o filosofie de viață pacifistă, numită Calea Frunzei. Sunt printre pușinii care pot străbate în liniște Pustiul Aiel, căci Aielii evită contactul cu ei. Foarte pușini oameni bănuiesc că Tuatha'an sunt descendenții Aiel care au fugit în timpul Frângerii Lumii în încercarea de a-și găsi pacea.

**Prima-soră: Primul-frate:** Termen Aiel care desemnează a avea aceeași mamă. În rândurile Aielilor a avea aceeași mamă înseamnă a avea o relație mai strânsă decât a avea același tată.

**Profețiile Dragonului:** Puțin cunoscute în afara rândurilor cărturarilor, vorbindu-se rar despre ele, Profețiile din Ciclu Karaethon prevestesc că Cel Întunecat va fi eliberat iarăși, iar Lews Therin Telamon, Dragonul, va renaște pentru a se lupta în Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie împotriva Umbrei. Profețiile spun că va salva Lumea și o va Frânge din nou. *Vezi și* Dragonul.

**Pustiul Aiel:** Ținut ostil și dur, aproape lipsit de apă, situat la răsărit de Osia Lumii. Aiellii îl numesc Ținut Întreit. Puțin străini îndrăznesc să intre; Aiellii se consideră în război cu toate celelalte neamuri ale lumii și nu sunt binevoitori cu străinii. Doar neguțătorilor, menestrelilor și neamului Tuatha'an li se garantează trecerea în siguranță, dar Aiellii evită orice contact cu Tuatha'an, pe care îi numesc „Pierduții”. Nu se cunoaște existența nici unei hărți a Pustiului.

**Puterea Supremă:** Puterea ce vine de la Adevăratul Izvor. Majoritatea a oamenilor nu sunt în stare să învețe să o mânuiască. Un număr foarte mic poate fi învățat să conducă, iar un număr încă și mai mic se naște cu această abilitate. Aceștia din urmă nu au nevoie să fie învățați; până la urmă vor conduce Puterea, fie că vor, fie că nu, adeseori fără să-și dea seama ce fac. Această abilitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârșitul adolescenței sau la începutul tinereții. Dacă nu sunt învățați să țină Puterea sub control sau dacă nu învață singuri acest lucru (foarte dificil, doar unul din patru reușește acest lucru), moartea este inevitabilă. Încă din Vremea Nebuniei niciun bărbat nu a putut conduce fără să sfârșească în cele din urmă complet nebun și chiar dacă ar fi învățat singur să o controleze, tot ar fi murit de o boală cumplită care l-ar fi făcut săputrezească de viu, o boală cauzată ca și nebunia de mana cu care Cel Întunecat a spurcat *saidinul*. *Vezi și* Aes Sedai: Frângerea Lumii; a conduce; Cele Cinci Puteri: Adevăratul Izvor.

**Rashima Kerenmosa:** A fost numită și Soldatul Amyrlin. S-a născut în 1150 FL. A fost ridicată Amyrlin din rândurile Ajah

Verde în 1251 FL. Conducând personal armatele Turnului a reputat numeroase victorii, cele mai importante fiind la Trecătoarea Kaisin, Pasul Soralle, Larapelle, Tel Norwin și Maighande, unde a murit în 1301 FL. Trupul ei a fost descoperit după bătălie, înconjurat de cei cinci Străjeri ai ei și de un munte de troloci și Myrddraali, precum și de cadavrele a nu mai puțin de nouă Seniori ai Spaimei. *Vezi și:* Aes Sedai; Ajah; Suprema înscăunată Amyrlin; Seniorii Spaimei; Străjeri.

**Rătăciții:** Nume dat celor mai puternici treisprezece bărbați și femei Aes Sedai din Vârsta Legendelor, prin urmare, printre cei mai puternici ai tuturor timpurilor, care s-au alăturat Celui întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii nemuririi. Ei își spun „Cei Numiți”. Potrivit legendelor, dar și al unor scrieri fragmentare, au fost întemnițați alături de Cel întunecat atunci când temnița acestuia a fost pecetluită. Numele lor încă sunt folosite pentru a-i speria pe copii. Aceștia sunt: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael și Semirhage.

**Războaiele Troloce:** O serie de războaie care au început în aproximativ 1000 FL și au durat mai mult de cinci sute de ani, timp în care trolocii au răvășit lumea sub conducerea Myrddraalilor și a Seniorilor Spaimei, în cele din urmă, trolocii au fost împinși înapoi în Mana Pustiitoare, dar neamuri întregi au dispărut, iar supraviețuitorii au avut pierderi uriașe. Toate scrierile istorice din acele timpuri sunt fragmentare. *Vezi și* Seniorii Spaimei, Myrddraali, troloci.

**Războiul Puterii:** *Vezi și* Războiul Umbrei.

**Războiul de O Sută de Ani** (994 AL-1117 AL): O serie de războaie, unele simultane, între alianțele aflate într-o continuă schimbare, izbucnite după moartea lui Artur Aripă-de-Șoim din pricina luptelor pentru controlul imperiului. De la Oceanul Aryth

la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor la Mana Pustiitoare, Războiul de O Sută de Ani a nimicit populația multor ținuturi. Distrugerile au fost atât de mari, încât din acele timpuri nu s-au păstrat decât cronici fragmentate. Imperiul lui Artur Aripă-de-Șoim a fost făcut fărâme, ducând astfel la nașterea națiunilor din zilele noastre. **Vezi și** Artur Aripă-de-Șoim.

**Războiul Umbrei:** Este cunoscut și sub denumirea de Războiul Puterii. A izbucnit la scurtă vreme după încercarea de a-l elibera din temniță pe Cel Întunecat și în curând a cuprins toată suflarea omenească, într-o lume în care chiar și amintirea războiului fusese uitată, oamenii au început să redescopere chipul războiului, adesea spurcat de atingerea Celui Întunecat; Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul s-a sfârșit cu închiderea Celui Întunecat în temniță, într-o lovitură condusă de Lews Therin Telamon, Dragonul, și o sută de bărbați Aes Sedai, numiți Cei O Sută de Tovarăși. Contraatacul Celui Întunecat a murdărit **saidinul**, ducând la nebunia lui Lews Therin și a Celor O Sută de Tovarăși, ceea ce a provocat Vremea Nebuniei și Frângerea Lumii. **Vezi și** Dragonul; Puterea Supremă.

**Rhuidean:** Un mare oraș, singurul din Pustiul Aiel, complet necunoscut lumii din afară. Este abandonat de aproape trei mii de ani. Odinioară, bărbaților Aiel li se permitea să intre doar o singură dată în viață, pentru a le fi testate calitățile de căpetenie de clan în interiorul unui mare **ter'angreal** (doar unul din trei supraviețuia), iar femeilor de două ori, pentru a li se testa calitățile de înțeleaptă, a doua oară în același **ter'angreal**; femeile aveau o rată de supraviețuire mult mai mare. Acum orașul este din nou locuit, iar un mare lac se află la capătul văii Rhuidean, alimentat de un ocean subteran de apă dulce, iar din el izvorăște singurul râu din Pustiu. **Vezi și** Aiel.

**Roata Timpului:** Timpul este o roată cu șapte spițe, fiecare dintre ele reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteste, Vârstele vin și trec, fiecare lăsând în urmă amintiri

care se transformă în legendă, apoi în mit, și sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiași Vârste. Pânza unei vârste este întotdeauna ușor diferită și de fiecare dată pot apărea schimbări importante.

*sa'angreal*: Relicvă a Vârstei Legendelor care permite conducerea Puterii în cantități mult mai mari decât ar fi sigur sau posibil în condiții normale. Este similar cu **angrealul**, dar mai puternic. Cantitatea de Putere care poate fi mânuită cu un **sa'angreal** față de cea care poate fi mânuită cu un **angreal** este similară. Cu diferența dintre cantitatea ce poate fi mânuită cu un **angreal** și fără acesta. Arta făuririi lor a fost pierdută. Ca și în cazul **angrealurilor**, există **sa'angrealuri** pentru femei și pentru bărbați. Au mai rămas doar câteva, mult mai puține chiar ca **angrealurile**.

**saidar; saidin: *Vezi și* Adevăratul Izvor.**

**Sălbăticiune:** Femeie care a învățat singură să conducă Puterea; doar una din patru supraviețuiește experienței. Astfel de femei au anumite blocaje, dar, dacă acestea sunt distruse, pot fi printre cele mai puternice mânuitoare ale Puterii. Termenul este adeseori folosit în sens depreciativ.

**Seanchan:** (1) Descendenți ai armatelor trimise de Artur Aripă-de-Șoim peste Oceanul Aryth, care au cucerit ținuturile de acolo. Ei cred că orice femeie care poate conduce trebuie controlată pentru siguranța tuturor, iar orice bărbat care poate conduce trebuie ucis din aceleași motive. (2) Ținutul de unde vin seanchanii.

**Seniorii Spaimei:** Bărbați și femei care pot conduce, care s-au alăturat Umbrei în timpul Războaielor Troloce, ca generali ai armatelor de troloci și Iscoade ale Celui Întunecat. Adeseori sunt confundați cu Rătăciții de către cei mai puțin educați.

**Shayol Ghul:** Munte din Ținuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare. Locul în care se află temnița Celui Întunecat.

**Soră-de-soț:** Termen de înrudire Aiel. Femei Aiel care sunt aproape-surori sau prime-surori care descoperă că iubesc același bărbat sau care nu vor ca un bărbat să intervină între ele, astfel că se decid să se mărite amândouă cu el, devenind astfel surori-de-soț. Femeile care iubesc același bărbat încearcă mai întâi să afle dacă pot deveni aproape-surori, un prim pas să devină surori-de-soț.

**Sorilea:** Înțeleaptă a sălașului Sende, din Jara Chareen. Deși abia poate conduce Puterea, este cea mai în vârstă înțeleaptă în viață, chiar dacă nu este chiar atât de bătrână cum cred unii.

**Stânca din Tear:** O mare fortăreață din orașul Tear, despre care se spune că a fost făcută cu ajutorul Puterii Supreme la puțin timp de la Frângerea Lumii. Atacată și asediată fără succes de nenumărate ori, a căzut într-o singură noapte în fața Dragonului Renăscut și a câtorva sute de Aieli, împlinind astfel două părți din Profețiile Dragonului. *Vezi și* Profețiile Dragonului.

*stедding:* Ținuturile Ogierilor. Multe *stедdinguri* au fost abandonate de la Frângerea Lumii. Sunt apărute într-un fel care nu mai este astăzi înțeles, astfel încât în interiorul lor nicio Aes Sedai nu mai poate folosi Puterea și nu mai poate nici măcar simți Adevăratul Izvor. A țese Puterea din afara *stедdingului* în interior nu are niciun efect. Niciun troloc nu va intra de bunăvoie într-un *stедding*, și nici chiar Myrddraalii nu se vor încumeta decât cu mare reticență și doar dacă sunt neapărat obligați. Nici Iscoadele Celui Întunecat, dacă sunt credincioase acestuia, nu se vor simți bine într-un *stедding*.

**Străjer:** Un luptător legat de o Aes Sedai. Legarea ține de Puterea Supremă; prin legare luptătorul capătă anumite daruri, precum vindecarea rapidă, abilitatea de a rezista vreme îndelungată fără apă, mâncare sau odihnă ori abilitatea de a simți de la distanță murdărirea cauzată de Cel Întunecat. Atâta vreme cât el trăiește, Aes Sedai de care este legat va ști că este



În viață, indiferent de distanța dintre ei, iar când moare, ea știe în aceeași clipă felul morții sale. Cele mai multe Ajah consideră că o Aes Sedai poate avea un singur Străjer, Ahaj Roșie nu leagă niciodată Străjeri, iar cea Verde consideră că o Aes Sedai poate lega câți străjeri dorește. Etic vorbind, un Străjer trebuie să accepte legătura de bunăvoie, dar se cunosc cazuri când unii dintre ei au devenit Străjeri fără voia lor. Ce câștigă o Aes Sedai de pe urma legăturii este o taină păzită cu strâșnicie. *Vezi și* Aes Sedai.

**Suprema înscăunată Amyrlin:** Conducătoarea femeilor Aes Sedai. Ea este aleasă pe viață de Divanul Turnului, care constă din câte trei reprezentante ale fiecărei Ajah, numite „Conducătoarele Ajah”. Suprema Amyrlin deține suprema autoritate în rândul Aes Sedai, cel puțin teoretic, și are rang egal cu un rege sau cu o regină. I se mai spune informai **Amyrlin”**.

**Tallanvor, Martyn:** Locotenent în Gărzile Reginei care își iubește suverana mai mult decât viața sau onoarea.

**Tam al’Thor:** Fermier și crescător de oi din Ținutul celor Două Râuri. În vremea tinereții, a plecat să devină oștean, întorcându-se cu o soție (Kari, acum moartă) și un copil (Rand).

**Tarabon:** Neam de pe Țărmurile Oceanului Aryth. A fost odinioară o mare națiune de negustori, o sursă de covoare, vopseluri și artificii produse de Breasla Artificierilor, printre multe altele. Puține lucruri se mai știu după ce ținutul a fost devorat de anarhie și război civil, sfâșiat de mai multe războaie simultane cu Arad Doman și cei jurați Dragonului.

**Tarmon Gai’don:** Ultima Bătălie. *Vezi și* Profețiile Dragonului, Cornul lui Valere.

**ta’veren:** O persoană în jurul căreia Roata Timpului țese destinele altor ființe, poate chiar ale TUTUROR ființelor. *Vezi și* Pânza unei Vârste.

**Tear:** Neam de la Marea Furtunilor. Capitala națiunii, mare port maritim. Blazonul Tearului reprezintă trei semiluni așezate pieziș pe un fond jumătate roșu, jumătate auriu. *Vezi și Stânca din Tear.*

**Telamon, Lews Therin:** *Vezi* Dragonul.

**Tet'aran'rhiod:** în Limba Străveche, „Lumea nevăzută” sau „Lumea Viselor”. O lume întrezărită în vise care, după cum credeau anticii, pătrunde și înconjoară toate lumile posibile. Mulți pot atinge câteva clipe *Tel'aran'rhiod* în visele lor, dar foarte puțini posedă abilitatea de a intra după voie în el, însă există câteva *ter'angrealuri* care conferă această abilitate. Spre deosebire de alte vise, ceea ce se întâmplă în Lumea Viselor este real; o rană dobândită acolo va exista și după trezire, iar cel care moare acolo nu se mai trezește deloc. Dar, cu excepția acestor lucruri, nimic din ce se întâmplă în *Tel'aran'rhiod* nu afectează lumea reală. *Vezi și ter'angreal.*

*ter'angreal:* Relicvă din Vârsta Legendelor care folosește Puterea Supremă. Spre deosebire de *angrealuri* și *sa'angrealuri*, fiecare *ter'angreal* este făurit doar pentru un anumit scop. Unele dintre ele sunt folosite de Aes Sedai, dar multora nu li se mai cunoaște scopul. Pentru unele trebuie să poți conduce Puterea, în timp ce altele pot fi folosite de toată lumea. Unele pot ucide sau pot distruge abilitatea de a conduce Puterea oricărei femei care le folosește. Ca și în cazul *angrealurilor* și *ter'angrealurilor*, arta făuririi lor s-a pierdut de la Frângerea Lumii. *Vezi și angreal și sa'angreal.*

**Thom Merrilin:** Un călător și un menestrel mai interesant decât s-ar crede. *Vezi și* Jocul Caselor; menestrel.

**Troloci:** Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. Foarte înalți, sunt un amalgam monstruos de părți umane și animale. Răi de la natură,ucid din plăcerea de a ucide. Extrem de vicleni, poți avea încredere în ei doar dacă îi

însăpăimânți. Mănâncă orice sau pe oricine. *Vezi și Războaiele Troloce.*

**Turnul Alb:** Centrul și inima puterii Aes Sedai, situat în mijlocul marelui oraș-insulă Tar Valon.

**Țesătura unei Vârste:** Roata Timpului țese firele vieților oamenilor în Țesătura Vârstei, adesea numită doar Țesătura, formând substanța realității acelei Vârste. *Vezi și ta'veren.*

**Ținuturile de Hotar:** Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor și Shienar. Istoria lor este un neîntrerupt șir de raiduri și războaie împotriva trolocilor și Myrddraalilor. *Vezi și Mana Pustiitoare.*

**Vârsta Legendelor:** Vârsta care a luat sfârșit odată cu Războiul Umbrei și Frângerea Lumii. Un timp în care Aes Sedai făceau minuni, nu doar visau la ele. *Vezi și Frângerea Lumii; Războiul Umbrei.*

**Vestitoare:** *Vezi înzestrări.*

**Vestitoare-n vise:** Denumirea Aiel pentru o femeie în stare să intre în *Tel'aran'rhiod*, să interpreteze visele și să vorbească cu alții în vis. Și Aes Sedai folosesc termenul, referindu-se la Vestitoare. *Vezi și înzestrări; Tel'aran'rhiod.*

**Vinețiu:** Acela care și-a dat de bunăvoie sufletul pentru a deveni asasinul Umbrei. Acesta arată într-un asemenea mod că este foarte ușor să treci cu privirea peste el, fără a-l observa. Majoritatea sunt bărbați, dar printre ei mai există și un mic număr de femei. Mai sunt cunoscuți sub denumirea de Făr-de-Suflet.